

Giới thiệu Trở Về Lúc Ba Tuổi Rưỡi

Bạn đang theo dõi truyện ngôn tình hay mang tên Trở Về Lúc Ba Tuổi Rưỡi, tác phẩm được viết bởi Giai Nhân Chuyển Chuyển mở đầu nói về Mạnh Tĩnh Nghiên ôm chặt chiếc gương trong tay, sờ sờ nước da so với trẻ con mềm mại hơn, lại chớp chớp đôi mắt to trong suốt óng ánh, khóe miệng cong cong, tự nói với mình: "Mạnh Tĩnh Nghiên, bắt đầu từ hôm nay, với ý tưởng ham muốn, cô chính là giai điệu nhẹ nhàng, cơ thể mềm mại, trở thành búp bê xinh đẹp nhất!" Làm bà chủ gia đình, Mạnh Tĩnh Nghiên tự nhận mình lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, làm công việc rất dễ dàng, cô vẫn cho là nhà tù không thể phá vỡ tình cảm này nhưng buổi tối hôm đó đã xóa đi tất cả. Phúc vô song chỉ *, họa vô đơn chí **, chiếc xe buýt đó đã đoạt đi mạng sống, tuổi thanh xuân của cô. Đôi khi cô tỉnh lại lần nữa, ba mẹ, bản thân mình hồi bé, cô hoảng sợ nhưng càng kinh ngạc vui mừng hơn! Là trời cao đã cho cô cơ hội, cho cô một lần nữa sống lại. Như vậy truyện hay lần này, cô lại sẽ không cho người đàn ông kia có cơ hội làm tổn thương mình! . .
_____ Chủ thích: Phúc vô song chỉ: Phúc không tới hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trùng Sinh.

Chỗ mi tâm đau rất, làm Mạnh Tĩnh Nghiên đau tỉnh rồi. Theo bản năng đưa tay ra vuốt vò vò đầu, lại không may đụng phải mi tâm càng làm cô đau kêu một tiếng, lần này, cô đã có thể lấy lại được chút sức sống.

Nghe thấy tiếng kêu đau đớn, một người phụ nữ trung niên vội vàng từ trong phòng bếp chạy ra, thấy Mạnh Tĩnh Nghiên tỉnh lại, cô ôm vào lòng, tâm can bảo bối đều nói ra "Ôi cục cưng của mẹ, con đã tỉnh lại rồi, thực sự đã hù chết người làm mẹ như ta rồi, còn đau không? Mẹ thôi thôi a, thôi thôi liền không đau."

Mẹ?

Mạnh Tĩnh Nghiên đã hoàn toàn bị từ mẹ này hấp dẫn, không có đi quan tâm cái gì mà 'Thôi thôi liền không đau' như lừa gạt em bé vậy.

Người này là mẹ của cô sao? Đùa gì thế? Cô Mạnh Tĩnh Nghiên năm nay cũng đã ba mươi, người phụ nữ này còn trẻ như vậy, đừng nói làm mẹ cô, nếu làm chị em, còn không biết cô ấy và mình ai lớn hơn đây! Cô ấy đến từ chỗ nào, làm sao tới liền già mọ mẹ mình nha? Không lẽ phép gì cả!

Mạnh Tĩnh Nghiên chau mày, càng thấy chỗ mi tâm đau không chịu nổi, đưa tay xoa xoa, lại bị cô ta nắm chặt, hô to gọi nhỏ: "Bé ngoan đáng yêu của mẹ, con không thể đụng vào nha! Ai ya, đụng vào sẽ lưu lại vết sẹo, khuôn mặt bị huỷ liên trở nên xấu xí không ai thèm lấy đâu!"

Lập gia đình? Không nói cái này còn tốt, nói tới cái này Mạnh Tĩnh Nghiên liền cảm thấy trong lòng chua xót. Ha ha, chồng cái gì chứ, gả cho, còn không bằng không lấy chồng!

Đúng vậy! Chồng! Cô cô cô, nếu như trí nhớ của cô là đúng thì ký ức cuối cùng của cô, hẳn là ở trên bàn mổ bị xuất huyết nhiều, bác sĩ thông báo mình không thể qua khỏi. Làm sao có thể ý thức được, còn một người phụ nữ ôm mình nói không ngừng?

Chẳng lẽ mình đang nằm mơ? Cô không khỏi hoài nghi, cảm giác đau rất trên trán đã nhắc nhở cô tất cả đều là thật sự. Cô nghi hoặc ngẩng đầu lên nôn nóng muốn biết chuyện gì đang xảy ra, đợi cô cẩn thận quan sát người phụ nữ trẻ tuổi kia, suy nghĩ của mình khiến cho cô kinh ngạc há to miệng!

Đây đây đây, đây không phải là dáng vẻ mẹ của cô lúc còn trẻ tuổi sao?

Khi cô năm tuổi, mẹ đã cắt mái tóc dài đen nhánh đi, từ đó đến giờ mẹ vẫn luôn để tóc ngắn. Thế nhưng cô đã từng nhìn thấy bức ảnh mẹ trước đây, rất đẹp, có khí chất thanh thuần. Mà người trước mắt, lại như là trong bức ảnh đó bước ra vậy. Chuyện này rốt cuộc là sao? Lẽ nào trên thế giới lớn như vậy còn xuất hiện hai người giống nhau sao?

"Mẹ" phiên bản trẻ tuổi thấy Mạnh Tĩnh Nghiên dáng vẻ quái đản, đã bị dọa đến phát sợ, không ngừng mà kéo tóc của cô, trong miệng lầm bầm, "Đề mẹ xem có phải bị thương chỗ nào khác không? Đầu óc ném hỏng rồi?"

Mạnh Tĩnh Nghiên một chút phản ứng cũng không có, làm người phụ nữ kia gấp đến nước mắt sắp rơi khỏi khóe mi. Đúng lúc từ cửa sổ nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đi vào nhà, lại như tìm được chỗ dựa, hô lớn: "Chồng à, anh mau tới đây! Nghiên Nghiên bị té tới góc luôn rồi! Chúng ta nhanh lên một chút đưa bảo bối đi viện!"

Người đàn ông trẻ tuổi kia cũng sợ nhảy lên, ba chân bốn cẳng vọt vào phòng.

Trời ạ! Một người mẹ trẻ tuổi đã khiến cô sợ quá chừng, tại sao lại còn xuất hiện phiên bản 'Ba ba' hồi còn trẻ thế này?

Mạnh Tĩnh Nghiên vươn ngón tay run rẩy chỉ vào người đàn ông vừa đập cửa, lại trùng hợp nhìn thấy 'mình' trong gương, so với quả bóng nhỏ lớn hơn không được bao nhiêu, mặt tròn tròn, hân mê bất tỉnh.

Trước khi hôn mê, trong đầu cô vẫn tràn ngập dấu hỏi chấm.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2 + 3 + 4 + 5: Hồi Ức

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm giác mình đã mơ một con ác mộng, cô mơ thấy chồng cô, không, hiện tại hẳn là chồng trước...

Trong mơ trên tay cô là bản xét nghiệm của bệnh viện, bước về nhà một cách nhẹ nhàng. Hôm nay là ngày khám thai định kì hàng tháng, nhưng chồng cô vì tiếp đón một khách hàng lớn nên không có thời gian đi cùng mình. Chồng trước Lục Hoảng Văn làm tiêu thụ, khách hàng chính là Thượng Đế, anh vì cái gia đình này, vì mẹ con cô mà phấn đấu, cô rất quan tâm, cũng rất ủng hộ anh.

Nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng của mình, mặt mỉm cười. Cục cưng đã ba tháng, hình siêu âm có thể nhìn thấy rõ cục cưng hoạt động tay chân, mơ hồ có thể nhìn thấy rõ nét thân thể cục cưng.

Cảm giác thai nghén một tiểu sinh mệnh kỳ diệu, bảo bối cùng mình huyết thống liên kết, mỗi ngày đều đang lớn thêm một chút, mỗi ngày đều có biến hóa mới.

Cục cưng con biết không, mẹ yêu con rất nhiều, Ba mẹ đã chờ bảo bối lâu rồi.

Ngày hôm nay ba ba bận rộn công việc, không thể cùng mẹ ngắm con, con phải quan tâm ba ba, không thể trách ba ba nha. Mẹ muốn cục cưng khỏe mạnh lớn lên, lần sau tới kiểm tra, mẹ có thể chỉ cho ba ba nhìn mắt, mũi còn có bàn chân nhỏ của con, biết không?

Trong mộng Mạnh Tĩnh Nghiên trở về nhà, một bên chú ý đến cục cưng, lăm bằm cùng cục cưng nói chuyện, thật giống như cục cưng đã có cảm giác, có thể nghe thấy mẹ nói chuyện.

Nằm trên giường, bé ngoan đầu đầy mồ hôi, nhắm mắt lại dùng sức lắc đầu, giống như muốn thoát khỏi con ác mộng này. Cô sống lại trước khi mọi chuyện xảy ra, loại hồi ức này, cô không muốn trải qua một lần nữa!

Tiểu Tiểu ở bên cạnh không ngừng nói: Mạnh Tĩnh Nghiên, tỉnh lại! Tỉnh lại!

Nhưng mà mặc kệ cô giãy dụa làm sao vẫn không cách nào tỉnh lại, chuyện cũ từng chút xuất hiện ở trong đầu.

Nhà mẹ ruột điều kiện không phải tốt, mẹ chồng Lục Hoảng Văn, cũng chính là mẹ chồng cô rất điều ngoa, cũng rất keo kiệt, thời điểm kết hôn nói cái gì cũng không chịu cho chồng chút tiền mua nhà. Mẹ cô không đồng ý gả cô đi, nói chỉ nhìn dáng vẻ của mẹ Lục Hoảng Văn, Mạnh Tĩnh Nghiên gả đi cùng bà ta ở chung, chắc chắn sẽ bị khinh bỉ.

Có thể Mạnh Tĩnh Nghiên nghĩ, cô gả cho Lục Hoảng Văn, chứ không phải gả cho mẹ Lục Hoảng Văn, cô yêu chính là Lục Hoảng Văn, chứ không phải tiền của nhà bọn họ. Vì lẽ đó không để ý đến sự phản đối của mẹ, cô dứt khoát kiên quyết mặc áo cưới đi thuê, gả cho Lục Hoảng Văn.

Vợ chồng trẻ không có nhà, thời điểm kết hôn hai năm, liền thuê phòng ở. Bọn họ vì tiết kiệm tài chính, thuê một tiểu khu tầng cao nhất. Bọn họ thuê lại gác xếp tầng cao nhất, không chỉ có chặn quang*, trời mưa xuống còn rò nước, điều kiện rất kém cỏi, ưu điểm duy nhất chính là tiền thuê rất rẻ.

*Chặn quang: Ngăn cản ánh sáng

Khi ấy, Lục Hoảng Văn liền ôm cô vào lòng, nằm ở trên giường, một lần lại một lần nói mắc nợ cô, anh một lần lại một lần xin thề, sẽ đối xử tốt với cô. Sau đó hai người bọn họ đồng thời tưởng tượng đến tương lai phía trước.

Tháng ngày tuy rằng không giàu có, thế nhưng rất vui vẻ. Bọn họ không ở cùng mẹ chồng, tiền lương mỗi tháng của chồng phải đưa cho bà ấy một nửa, còn thường thường mua một ít quà tặng đến, như vậy mẹ chồng nàng dâu lúc đó cũng coi như là tương an vô sự. Con gái đã gả cho người ta, hoà giải chứ không xa cách, mẹ Mạnh cũng không có cách nào khác, thấy cuộc sống của cô coi như là cũng khá lắm rồi, nên không nhắc lại chuyện Lục Hoảng Văn nữa.

Ba mẹ đối với Lục Hoảng Văn ngầm thừa nhận, làm Mạnh Tĩnh Nghiên hưng phấn rất lâu, cô lại suy nghĩ tích cực, cũng hi vọng hôn nhân có thể được ba mẹ chúc phúc.

Vợ chồng son tháng ngày trải qua rất vui vẻ, chồng làm tiêu thụ, thời gian hai năm, tích lũy không ít khách hàng. Năm 2010, anh dứt khoát từ chức, gia nhập một bất công ty động sản, đổi thành tiêu thụ bất động sản.

Đầu thế kỷ 20, giá phòng ngày càng tăng cao, ăn, mặc, ở, đi lại, ai không cần? Tuy rằng công việc xoay chuyển, nhưng trước đây làm ăn đều phải dùng

đến những thứ đó.

Hơn nữa anh suy nghĩ linh động, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió. Mua và bán, chỉ cần chờ đến lúc thích hợp liền ra tay. Một tháng ba mươi ngày, Lục Hoảng Văn bình quân mỗi năm liền có thể mua một căn nhà. Coi như là nhà giá rẻ, ba mươi vạn, tiền hoa hồng được một nửa, anh từ số tiền hoa hồng này nâng lên 20%, tiền lương một tháng qua được bảy, tám ngàn.

Hiện tại thu nhập mỗi tháng được bảy, tám ngàn đã là lương cao rồi, càng khỏi nói thời điểm năm 2010.

Lục Hoảng Văn có người họ hàng, lượng tiêu thụ cao, rất nhanh, anh từ tiêu thụ có môi giới thăng chức đến quản lý. Xem như là chức quan nhỏ, quản lý năm, sáu người. Quản lý cửa hàng cũng phải tham gia tiêu thụ, thế nhưng bọn họ trong cửa hàng có môi giới bán nhà sau khi anh làm quản lý, cũng sẽ được trích phần trăm.

Giá phòng lên cao, nhưng không ảnh hưởng gì tới dân thành phố mua phòng.

Người tiêu dùng đều có chung một loại tâm lý, mua giá cao không mua giá rẻ. Giá phòng dâng lên, số người tiêu dùng mua phòng chỉ có tăng lên chứ không giảm đi. Dân thành phố thấy giá phòng tăng lên mãi, liền sợ càng ngày càng cao, người người đều muốn nhân lúc giá nhà còn chưa cao lắm liền mua một căn, mặc kệ là có sử dụng hay không, đều rất có lợi.

Nhiều người mua, thị trường bị xào rất nóng, giá phòng thì càng ngày càng cao. Lục Hoảng Văn phát tiền lương, tháng trước so với tháng này dày hơn không ít.

Đến ngày phát tiền lương, buổi tối Lục Hoảng Văn mới về đến nhà, hai vợ chồng cùng nhau kiểm tiền, sau đó cùng tiết kiệm tiền. Thời điểm đi ngang qua chợ đêm, hai người sẽ mua điểm ăn ngon, tự thưởng cho chính mình.

Tuy rằng hoàn cảnh sinh hoạt gian khổ, thế nhưng vợ chồng trẻ vui vẻ chịu đựng.

Năm 2010 - 2011, vên vẹn thời gian hai năm, riêng tiền tiết kiệm của Lục Hoảng Văn đột phá ba mươi vạn. Tiền nhiều hơn, suy cho cùng cũng là vì cuộc sống. Lục Hoảng Văn từ đầu đến cuối không quên lúc trước hứa hẹn với vợ, anh nhất định phải kiếm tiền, mua cho vợ một căn nhà riêng của bọn họ. Vợ chồng trẻ kết hôn thời gian dài như vậy còn ở cái gác xếp thuê, lạnh lẽo ẩm ướt.

Cơ hội này rất nhanh sẽ đến, Lục Hoảng Văn thông qua chức vụ hiện tại, thừa dịp khi chủ phòng sốt ruột cần tiền, giá tiền nhà so với giá thị trường thấp hơn hai vạn. Ánh sáng rất rõ, nam bắc thông suốt, có ba tầng, sau khi vợ mang thai đứa nhỏ cũng thuận tiện. Cảnh vật chung quanh cũng rất tốt, rất yên tĩnh, xanh tươi mát mẻ, buổi tối có thể mang theo cục cưng cùng đi ra ngoài tản bộ.

Đầu tiên nhìn thấy phòng này, Lục Hoảng Văn lập tức kích động, chính là nó. Mạnh Tĩnh Nghiên cũng cực kỳ yêu thích, mừng rỡ hy vọng có thể cùng chồng nắm giữ một căn nhà nhỏ của bọn họ.

Khi cần quyết đoán thì quyết đoán, Lục Hoảng Văn lấy ra hết thấy tiền tích kiệm chuẩn bị mua nhà. Nhưng dù là như vậy, tiền còn chưa đủ. Mạnh Tĩnh Nghiên là bà chủ gia đình, hết thấy tâm tư đều đặt trên người chồng, không có một chút thu nhập nào. Trong nhà chủ yếu là Lục Hoảng Văn lao động, tiền tích kiệm trên căn bản chính là tiền lương của anh. Nếu như vay ngân hàng, lãi cao, hơn nữa còn vay trong khoản thời gian dài, bọn họ không có khả năng trả.

Tối suy nghĩ hay là hỏi bạn bè thân thích xem có thể mượn bọn họ một ít tiền không, dựa vào khoản thu nhập của Lục Hoảng Văn ngay lúc đó, trong vòng một năm chắc chắn có thể trả lại. Trước hết nghĩ đến, đương nhiên chính là ba mẹ mình cùng cha mẹ chồng. Vì cô là con gái họ nên, con gái muốn dùng nhất định sẽ không chút do dự lấy ra.

Thế nhưng ba mẹ cô tiền tích kiệm không nhiều, tính toán một chút thiếu rất nhiều. Vì gia đình nhỏ, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn là mặt dày gọi điện thoại cho mẹ chồng.

Mẹ chồng vừa nghe Mạnh Tĩnh Nghiên muốn mượn tiền liền phát hỏa, ầm ĩ mắng cô một trận, đều là những lời khó nghe.

Ý nghĩ chính là con trai của bà mấy năm qua tiền lương cao, kiếm được nhiều, mỗi tháng còn cho hai ông bà một ngàn, đủ sống sao?. Con trai của bà hiếu thuận nhất, khẳng định là Mạnh Tĩnh Nghiên người vợ ác ý gây xích mích ly gián, không đồng ý con trai cho tiền. Hiện tại thiếu tiền mới tới hỏi vay tiền hai ông bà? Chính là hai chữ, không có!

Một ngàn, nói nhiều không nhiều, nói thiếu cũng không thiếu, đầy đủ hai ông bà tiền cơm nước một tháng, cũng là bọn họ hiếu thuận. Ba mẹ Lục Hoảng Văn đều có công việc, mỗi tháng thu vào không ít. Anh cũng không phải con độc nhất, còn có một người em cũng thành thạo cho ba mẹ tiền. Cô không hiểu, nhiều tiền như vậy, làm sao không đủ cho hai người sống?

Hơn nữa ngày lễ ngày tết, bọn họ đều mang nhiều đồ đến cho cha chồng mẹ chồng, mỗi lần như thế Lục Hoảng Văn lại vụng trộm kín đáo đưa cho mẹ anh năm trăm một ngàn, cô cũng làm như không biết. Có lúc Lục Hoảng Văn bận rộn công việc, cô còn thường nhắc nhở anh, đừng quên gọi điện thoại cho gia đình, bằng không ba mẹ sẽ ghi nhớ.

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy mình làm con dâu đủ tốt, như vậy, đồ tặng mẹ chồng đều là cô lựa chọn. Khi tết đến người một nhà đoàn tụ, bác và chú Lục Hoảng Văn đều đến nhà ba mẹ anh, nhiều người như vậy đều là cô ở trong phòng bếp nấu ăn, ăn xong điểm tâm phải bắt đầu chuẩn bị, một ngày giao thừa đã dày vò cô mất đi nửa cái mạng.

Đáng lẽ em gái Lục Hoảng Văn phải giúp cô làm việc, nhưng mẹ chồng vẫn cứ ngăn không cho cô ỷ dụng vào. Chỉ có Lục Hoảng Văn nhìn cô không

đành lòng, đi tới nhà bếp giúp đỡ cô.

Kết hôn thì mẹ chồng không cho mua nhà, cô không nói gì. Hai người bọn họ cùng phấn đấu, hiện tại không phải rất tốt sao? Nhưng mà bây giờ, cô chỉ là muốn vay mấy vạn đồng tiền, cho dù có ghi giấy nợ, trong vòng một năm trả? Mẹ chồng lại tuyệt tình như vậy, chính là không cho vay, bộp một tiếng liền cúp điện thoại.

Một khắc đó, Mạnh Tĩnh Nghiên trong mấy năm bị ức khuất đồng loạt dâng lên, bùm mặt ngồi bên điện thoại khóc ô ô.

Trước đây, mình cũng là tiểu công chúa trong lòng ba mẹ, sau khi kết hôn sao lại thế này?

Lục Hoàng Văn liền ôm cô, an ủi cô, bắt đầu đi nói, mẹ của anh lại không cho vay, dù sao cũng là mẹ ruột của anh, còn có thể thế nào đây?

Mất thấy lại thời gian trả tiền nhà sắp đến, phòng này giao lại cho công ty dùng làm đầu tư, lại nghĩ mua một căn nhà sẽ không có giá này. Mạnh Tĩnh Nghiên mặt dày về nhà mẹ đẻ, tiền mua quan tài của ba mẹ cũng vay. Còn lại, từ chỗ thích tập hợp một chút, không đủ thì vay ngân hàng, cuối cùng cũng mua được nhà.

Giai đoạn sau còn muốn trang trí, Lục Hoàng Văn vội vàng kiếm tiền, không có tình lực đặt ở nhà mới, từ chuyện nhỏ như cái đinh ốc đinh, đều là Mạnh Tĩnh Nghiên xử lý. Vì phải trang trí phòng, cô mượn không ít tiền, cũng chạm không ít tường, mỗi ngày bận bịu. Mà khi trang trí xong xuôi, thời điểm vợ chồng hai người có thể vào phòng mới ở, cô cảm thấy tất cả khổ cực đều tan biến hết.

Bọn họ từ khi kết hôn vẫn hy vọng có thể có một phòng của chính mình, đến hiện tại thời gian năm năm, rốt cuộc cũng thực hiện được. Buổi tối ngày hôm ấy, vợ chồng hai người nằm trên chiếc giường mới mua, cũng nhau nhớ về hồi ức quá khứ, kể ra những kia hồi ức vui vẻ, giống trở lại lúc còn trẻ. Lục Hoàng Văn ôm cô, bầu không khí càng ngày càng ấm muội. Đêm đó hai người bọn họ rất kịch liệt, Lục Hoàng Văn nói, hiện tại tháng ngày dễ chịu, cuộc sống của bọn họ cần tăng thêm một vị thành viên mới.

Sau này, Lục Hoàng Văn đối với công việc càng nhiệt tình, mỗi ngày đi sớm về trễ kiếm tiền cho gia đình, trả nợ. Còn phải cho cục cưng không tồn tại điều kiện sống tốt, không thể gánh vác khoản nợ mà muốn cục cưng được.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng hỏi thăm các loại thuốc dân gian, thuốc bổ, chuẩn bị muốn một đứa bé.

Nhưng mà một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, nửa năm, một năm, hai năm, rất nhanh sẽ quá khứ, hai người bọn họ nóng lòng hy vọng nhưng từ đầu đến cuối cục cưng vẫn không xuất hiện. Đi bệnh viện kiểm tra, hai người đều không có tật xấu, bác sĩ nói, khả năng là bởi vì hai người quá nôn nóng, dẫn đến không dễ thụ thai.

Khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, không biết Lục Hoàng Văn nghe được từ đâu một đại sư đoán mệnh, mang theo Mạnh Tĩnh Nghiên đi coi. Đại sư nói, đứa nhỏ là dựa vào duyên phận, duyên phận đến, dĩ nhiên sẽ đến. Lục Hoàng Văn ngoài miệng an ủi vợ, thuận theo tự nhiên, Mạnh Tĩnh Nghiên biết, anh phi thường yêu thích đứa nhỏ, phi thường muốn một đứa con trai.

Có mấy lần chồng gọi điện thoại về nhà, cô nghe thấy mẹ chồng ở điện thoại bên kia thúc dục, còn mắng cô là gà mái không biết đẻ trứng, bông hoa héo chỉ biết đòi tiền con trai bà.

Lúc đó cô nghe xong, trong lòng chua xót. Thời điểm cô gả cho Lục Hoàng Văn, anh vẫn là sinh viên đại học không xu dính túi, không có thứ gì. Có không ít đàn ông theo đuổi cô điều kiện gia đình khá giả, cô đều không đáp ứng, lựa chọn Lục Hoàng Văn, cô tin tưởng người đàn ông này có thể đem lại hạnh phúc cho cô.

Việc cuộc sống có rất nhiều điều không vừa ý, chỉ cần hướng về tương lai tốt đẹp phía trước là được, không phải sao?

Hai tháng trước, cô cảm thấy thân thể không thoải mái, nôn mửa, thích ngủ, đều là dấu hiệu của người mang thai. Hai người chờ đợi đứa bé này quá lâu, Mạnh Tĩnh Nghiên không dám đi bệnh viện xem, cô sợ nếu như là giả, hai người sẽ rất thất vọng. Cô đi tiệm thuốc mua mười giấy thử, chín cái đều là hai dấu dấu cộng, cô thật sự mang thai!

Cô ngay lập tức liền đem tin tức này nói cho Lục Hoàng Văn, Lục Hoàng Văn rất cao hứng. Có công việc gì mệt nhọc, anh lúc ở nhà đều là cướp của cô, chính là muốn Mạnh Tĩnh Nghiên chuyên tâm ở nhà điều dưỡng thân thể, sinh một cục cưng khỏe mạnh nhất. Chờ đứa nhỏ sinh ra, cô liền làm mẹ kiêm bà chủ gia đình, chăm sóc cô một lớn một nhỏ hai bảo bối, thật tốt!

Nhưng mà khi ta hạnh phúc nhất, thường thường sẽ có một bàn tay nhuộm đầy tội ác đẩy bạn từ đám mây vào địa ngục.

Hình ảnh trong đầu chợt lóe lên, cô cảm nhận được cái tay lạnh như băng khiến người ta run rẩy kia, mỗi nhịp hô hấp liền nghĩ thấy rõ mùi vị đặc biệt của bệnh viện. Cô nhủ mảy may bất an vận vào thân thể, giống như cố gắng chống cự cái gì đó.

Ánh mắt bác sĩ lạnh lẽo không có một tia cảm tình, lạnh lẽo cầm chiếc kim gây tê vào trong thể cô...

Mạnh Tĩnh Nghiên đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, nước mắt giàn giụa, cô cuối cùng cũng thoát khỏi cơn ác mộng đó, nhưng vẫn không nhận được bùm mặt gào khóc.

"Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên, con làm sao vậy? Làm sao lại khóc? Có phải bị dọa sợ không? Đến, mẹ ở đây này, Nghiên Nghiên ngoan, chớ sợ chớ sợ a."

Bên trong có người?

Mạnh Tĩnh Nghiên cả kinh, nhưng nhìn đến vách tường trắng toát, giường bệnh lạnh lẽo, còn có móc treo ở bên cạnh giường bệnh dùng để treo chai truyền dịch, đây là bệnh viện? Cô lùi dần về phía sau rút đầu lại, ôm chặt hai chân mình, làm ra một tư thế bảo vệ.

"Nghiên Nghiên? Nghiên Nghiên? Có nhận ra mẹ là ai không?" Mẹ Mạnh đưa tay quơ quơ trước mắt con gái, Mạnh Tĩnh Nghiên tập trung suy nghĩ, không có chú ý tới, ánh mắt có chút ngẩn ra.

Mẹ Mạnh nước mắt một cái liền rơi xuống, che miệng ô ô khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Trở Về Năm Ba Tuổi.

Đúng lúc cửa phòng bệnh bị đẩy ra, ba Mạnh cầm theo ấm giữ nhiệt đi vào, nhìn thấy vợ mình đang yên lặng, vội vã đem ấm giữ nhiệt đặt lên bàn, tiến lên ôm vợ, "Làm sao vậy? Khóc cái gì? Nghiên Nghiên không phải tỉnh rồi sao? Em không yên tâm cái gì?"

"Ô ô ô... Chồng... Nghiên Nghiên thật giống, thật giống bị đụng hòng... Đầu tại em, anh nói khi em giặt quần áo làm sao có thể không ở trong phòng tắm, đã nghĩ thời điểm giặt quần áo có thể cùng hàng xóm tán gẫu liền chuyển chậu giặt tới cửa phòng tắm. Anh nói xem, nếu như em ở trong phòng nhìn Nghiên Nghiên, thì bảo bối sẽ không rớt xuống giường đến va hòng đầu. Đầu là ta không tốt... Ô ô ô... Nghiên Nghiên ngã đến nỗi người cũng không nhận ra, làm sao bây giờ, ô ô ô..."

Mẹ Mạnh khóc không thành tiếng, rốt cuộc thần trí Mạnh Tĩnh Nghiên cũng trở về. Không thể trách được cô cảm thấy chỗ mi tâm đau rất, lúc nhỏ khi cô ngủ là yêu nhất là luyện võ, đại khái năm ba tuổi, đang ngủ thì từ trên giường rơi xuống, cái trán sứt ở cạnh giường, làm chỗ mi tâm sứt thành hình trăng rằm.

Khi còn nhỏ tay cô rất nghịch ngợm, thường hay sờ vào vết sẹo hình trăng khuyết giữa mi tâm, đến bây giờ đã ba mươi tuổi rồi, vết sẹo đó vẫn còn ở đây.

Như vậy, cô hiện tại chính là trở về năm cô ba tuổi?

Ba Mạnh nghe vợ mình nói bảo bối ngã liền không tiếp thu được, trong lòng cũng rất khổ sở, nhưng ông là trụ cột trong nhà, ông phải nhận toàn bộ trách nhiệm gia đình. Mạnh mẽ đem tiếng nghẹn ngào nín trở lại, vỗ vai an ủi vợ: "Được rồi được rồi, tiểu Ngọc, Nghiên Nghiên còn nhỏ, có khả năng chỉ là nhất thời ngã bối rồi, chúng ta trở về chậm rãi dạy con, sẽ tốt, sẽ tốt! Đừng khóc nữa, mặc kệ bảo bối như thế nào, chúng ta cũng không thể từ bỏ con!"

"Ừ, Nghiên Nghiên, nhất định sẽ tốt lên." Mẹ Mạnh dùng sức lôi kéo tay của bảo bối, hi vọng nhìn cô. Cuối cùng, nhìn ba Mạnh kiên định nói: "Nếu như Nghiên Nghiên về sau không nhận ra mọi người, em liền nuôi con bé cả đời!"

Mạnh Tĩnh Nghiên mơ hồ có chút ấn tượng sự tình trước khi mình hôn mê, vốn cho là mơ, hiện tại ba mẹ hồi còn trẻ tuổi liền đứng trước mặt cô, đây vẫn là mơ sao? Dùng sức bấm chính mình hai lần lại dụi dụi con mắt, khi tỉnh lại hai mắt đầm lệ mông lung, điều đầu tiên thấy là khuôn mặt mẹ hồi còn trẻ hiện lên rõ ràng.

Nâng tay nhỏ lên nhìn một chút, mới lớn như vậy, lại như... Không, chính là tay em bé! Mạnh Tĩnh Nghiên mạnh mẽ bấm chính mình một hồi, đau đến giật mình, không sai, đây không phải là mơ. Cô không biết vì sao, dĩ nhiên lại trở về chính mình khi còn bé?

Cô 'chết' trước, xuyên qua tiểu thuyết hoành hành, xuyên qua kịch truyền hình, đó là ngọn lửa nóng. Không nghĩ tới cô gặp phải chồng phản bội, còn xui xẻo xảy ra nạn xe, nhưng nhân họa đắc phúc trở lại lúc nhỏ.

Không sai, đây chính là phúc phận của cô. Từ nhỏ đến lớn, ai mà không có điều tiếc nuối chứ? Nếu trùng sinh trở về lúc nhỏ, vậy phải nắm chắc cơ hội lần này, nghĩ tới tương lai cuộc đời mình, cuộc sống đầy màu sắc, sẽ không hối tiếc!

Nghĩ tới mình trước kia là toàn thân màu đen như cây thuốc phiện, còn mình bây giờ lại là đứa bé ba tuổi.

Được! Được! Quá tốt rồi! Tất cả đúng với mong muốn! Muốn bản thân trùng sinh trước khi mẹ cô bởi vì quanh năm mệt nhọc mà mặt mũi tiêu tụy, tóc cũng bạc trắng, ba từ khi bị sa thải liền trở thành sâu rượu, vì uống rượu hút thuốc nên mới bệnh toàn thân. Vợ chồng nghèo hèn thì biết kêu ai, bởi vì cúi gào đầu muối tương thối trả việc nhỏ, nhà bọn họ quanh năm đầy tiếng cãi vã.

Mà hiện tại, ba mẹ công việc rất tốt, cô con gái này còn đáng yêu, tất cả tất cả, đều tốt đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thay Đổi

Ba mẹ cũng làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên đau lòng, bởi vì từ nhỏ cuộc sống trong nhà điều kiện không được tốt, ba mẹ liền đặc biệt hi vọng cô có thể tìm một người đàn ông có tiền, hưởng thụ hạnh phúc, nửa đời sau không buồn không lo.

Lục Hoàng Văn là chỉ có tiềm lực, nhưng thời điểm anh theo đuổi mình không cái cả. Ba mẹ Mạnh sợ con gái theo anh chịu khổ, liền không đồng ý Lục Hoàng Văn theo đuổi bảo bối. Vì cô cùng ba mẹ gần gũi mấy tháng không chịu về nhà, ba mẹ mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng anh ta đối xử với cô như thế nào? Người đàn ông có tiền liền đòi bại, câu này rất hợp với Lục Hoàng Văn. Cô và Lục Hoàng Văn cố gắng phấn đấu, chứng kiến anh từ một tên tiểu tử không còn gì cả, trở thành người đàn ông thành công bản lĩnh tinh anh. Lục Hoàng Văn đưa cô từ một thiếu nữ biến thành bà chủ một lòng vì gia đình.

Vì một người đàn ông như vậy, tổn thương nhất vẫn là ba mẹ yêu thương cô, đáng giá không?

Mạnh Tĩnh Nghiên thấy mình không hiểu thuận, nghe mẹ nói, kể cả khi cô khóc, cũng sẽ nuôi cô cả đời, nước mắt rồi cuộc không nhận được chảy xuống, nhào vào lòng mẹ Mạnh khóc lóc "Ba . . . Mẹ. . ."

Mẹ Mạnh kinh ngạc, "Chồng à, Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên vừa này gọi em sao?"

Vốn đã không còn hi vọng, cho rằng đứa nhỏ này bị té hông, khi mẹ Mạnh, ba Mạnh đã chuẩn bị tốt tâm lý, lại nghe thấy con gái gọi người, mừng đến nỗi không biết phản ứng ra sao. Ngay cả ba Mạnh cũng không nhận được lau lau khỏe mát, nhưng vẫn cười an ủi vợ, "Bảo bối không có chuyện gì, vừa này vì ngã mà bối rối, phản ứng chậm chút thôi."

Một nhà ba người ôm cùng nhau vừa khóc vừa cười, phòng bệnh rộng rãi thoải mái, phòng bệnh to lớn vang lên tiếng khóc, ngược lại mọi người nhìn vào không thấy thông cảm, họ cho rằng gia đình này thần kinh có vấn đề.

Nước mắt như đại hồng thủy không ngưng lại được, tay nhỏ bé của cô dùng sức ôm, trong miệng còn lầm bầm kêu ba mẹ.

"Bảo bối, ngã còn đau không? Qua đây, mẹ giúp con xoa xoa, xoa xoa là tốt rồi, không đau nữa!" Mẹ Mạnh cẩn thận xoa xoa đầu con gái, hoàn toàn không nhớ rõ chỗ Mạnh Tĩnh Nghiên bị ngã là ở trán.

Không có chuyện gì vui sướng hơn con gái mình vẫn tốt, lúc này còn ai quan tâm Mạnh Tĩnh Nghiên bị thương ở trán hay đầu đây? Quan tâm làm gì? Chi cần bảo bối của bọn họ không bị ngã hông, vẫn là khỏe mạnh là được rồi!

Ở trong lòng mẹ, Mạnh Tĩnh Nghiên đem oan ức kiếp trước kiếp này, không cam lòng cùng hối hận toàn bộ hóa thành nước mắt tuôn ra.

"Mẹ, con không đau. . . Ba, con không đau. . ."

Chỉ có trải qua rồi, mới rõ ràng tình thân quan trọng ra sao. Trời cao cho cô cơ hội làm lại một lần, cho cô thấy rõ mọi thứ quý giá. Nếu ông trời cho cô cơ hội sống lại, như vậy cô sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế thay đổi mình và vận mệnh của người nhà, ba mẹ, kiếp trước vì con hi sinh rất nhiều, kiếp này, đến lượt con báo đáp hai người!

Qua ngày hôm nay, cô chính là Mạnh Tĩnh Nghiên hoàn toàn mới, một đứa bé ba tuổi. Hiện tại để cô trút hết mọi thứ ra! Đời này, cô cũng chỉ vì mình, vì người nhà mà sống, những người đàn ông không có mắt kia, cắt sang một bên đi!

Bắt đầu từ hôm nay, phương châm của cô là: Người đàn ông đáng tin, lợn cái liền biết leo cây! Đương nhiên, ngoại trừ cha cô!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chùi Đít?

Sau khi khóc một trận đã đời, Mạnh Tĩnh Nghiên tiếp nhận tuổi tác cùng thân phận hiện tại của mình, cô biết kinh tế trong nhà đang khó khăn, kiên trì đòi xuất viện, khổ nỗi, ba mẹ thấy cô là đứa nhỏ không thích bệnh viện mới nháo đòi xuất viện, vẫn không chịu, kiên trì muốn cô ở lại bệnh viện quan sát một hôm nữa. Mạnh Tĩnh Nghiên yên lặng nhớ lại hoàn cảnh gia đình, rất đau lòng nhìn tiền bay xa.

Tuy rằng ba mẹ làm công nhân, có tiền lương, nhưng cũng chỉ đủ duy trì ẩm no mà thôi, bình thường cuộc sống trong nhà rất tiết kiệm, cô ở lại viện, sợ là tốn không ít tiền.

Thế nhưng là một đứa bé mới ba tuổi, Mạnh Tĩnh Nghiên không có quyền lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là thuận theo nằm trong lòng mẹ, nghe mẹ kể chuyện xưa rồi cô ngủ. Kỳ thực mẹ kể chuyện cổ tích cô không nghe được bao nhiêu, chính là vẫn ở trong lòng nói: Tiền khốn kiếp, đã không có rồi còn mất đi. Tiền khốn kiếp, đã không có rồi còn mất đi...

Cô không nhớ xa nó! Ô ô ô...

Trước đây cô không phải là kẻ ham tiền, coi trọng tiền tài như vậy. Có thể sau khi trùng sinh nhân tố này mới bắt đầu xuất hiện, ngấm lại kiếp trước, ba mẹ không có một ngày sống tốt, nếu cô trùng sinh, sẽ không thể để chuyện như vậy xảy ra lần nữa. Cô nhất định phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, để ba mẹ không phải lo lắng, làm một đứa con hiếu thảo.

Thời điểm miễn man suy nghĩ Mạnh Tĩnh Nghiên rất nhanh chìm vào giấc, nửa đêm Mạnh Tĩnh Nghiên tỉnh dậy, muốn đi nhà vệ sinh. Cẩn thận từng li từng tí một xúc chấn lên, không muốn làm phiền đến mẹ. Có thể cô vừa động, mẹ Mạnh đã tỉnh rồi, thấy con gái đứng dậy, mắt buồn ngủ mông lung hỏi cô: "Nghiên Nghiên, con muốn đi đâu?"

"Mẹ, con đi WC, mẹ ngủ tiếp đi." Mạnh Tĩnh Nghiên vừa xỏ chiếc giày nhỏ vào chân, đã thấy mẹ cũng ngồi dậy theo, vội vàng nói.

"Đi thôi, mẹ đi cùng con, con đi một mình mẹ không yên lòng."

Ài, đứa bé ba tuổi, nói chuyện quả nhiên không có được tin tưởng. Biết mình phản đối cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là làm bé ngoan chờ mẹ xỏ giày, khoác áo khoác lên, sau đó nắm tay mình đi vào WC.

Hai mẹ con cùng đi nhà vệ sinh thôi mà, không có gì đặc biệt cả. Mạnh Tĩnh Nghiên không coi đó là chuyện gì to tát, nhưng chờ cô đi WC xong, cô biết mình sai rồi! Hơn nữa là sai mười phần! Mẹ đã sớm cầm một cuộn giấy vệ sinh đứng sau lưng cô, chờ nàng xuyt xuyt xong lập tức giúp nàng lau khô, chùi xong còn thuận tiện giúp cô kéo quần lên, động tác thành thạo giống như làm trăm lần, ngàn lần như thế.

Khi mẹ chùi đít cho cô, một giây đó, Mạnh Tĩnh Nghiên liền hoá đá. A a a a a, cô đã gần 30 tuổi, còn được mẹ chùi đít? Còn mặt mũi hay không? Thực sự là mất mặt quá! Người khác biết thì phải làm sao!

Má phúng phính vì mắc cỡ mà đỏ ửng, nước mắt đọng nơi khoé mắt muốn đi cũng không xong. Mẹ Mạnh nắm tay cô, vừa giúp cô rửa tay vừa giáo dục cô "Bảo bối ngoan, phải rửa tay thật sạch, mới không bị bệnh, trở thành đứa nhỏ khỏe mạnh, biết không?"

Nếu là bình thường, Mạnh Tĩnh Nghiên nhất định sẽ gật đầu và lớn tiếng bảo đảm sẽ chú ý vệ sinh, trở thành đứa bé thích sạch sẽ, cô thích nhất được người khác khen, nhưng hôm nay có chút khác thường không trả lời. Mẹ Mạnh nhìn con gái khuôn mặt đỏ bừng, lấy tay sờ trán cô thử một chút: "Bị sốt sao? Không có nha!"

Mạnh Tĩnh Nghiên về mặt đưa đám, nghiêm túc nhìn mẹ nói: "Mẹ, mẹ không được nói với người khác, hôm nay mẹ chùi đít cho con."

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vừa Vui Vừa Buồn

Mạnh mẹ ngẩn người, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng tránh thoát cô tay chạy vào phòng bệnh, đồng thời chui vào trong chăn đem khuôn mặt đỏ bừng che đậy. Đùa chứ, chuyện mất mặt này phát sinh, cô sao có thể gặp người khác!

Ông trời a, tại sao lại cho cô trùng sinh năm ba tuổi chứ? Dù cho là năm tuổi, sáu tuổi, hoặc là trên tiểu học cũng được! Đứa nhỏ ba tuổi, ngay cả chùi đít cũng phải để mẹ làm!

Ăn năn hối lỗi một hồi, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm giác ngượng ngùng mới từ từ biến mất. Thời điểm cô lớn hơn vài tuổi, khi đó ba Mạnh cũng đã bị sa thải, tính cách thay đổi, bắt đầu rượu chè. Nếu thật sự trùng sinh khi đó, tất cả đều không thể cứu chữa.

So với hiện tại, cô tình nguyện nhỏ hơn vài tuổi, tuy rằng mẹ còn phải giúp chùi đít, thế nhưng cô có người cha khỏe mạnh, lạc quan, này so mọi thứ đều đáng vui mừng.

Ông trời cho bạn cơ hội, không có nghĩa là mọi thứ đều tốt đẹp. Nghĩ như thế khiến Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy ổn định rất nhiều, cuối cùng đem đầu nhỏ từ trong chăn chui ra.

Mạnh Tĩnh Nghiên chớp chớp mắt để thích ứng với bóng tối, chỉ thấy mẹ ở bên giường lo lắng nhìn mình. Trong lòng cô thầm kêu không ổn, về mặt này của mẹ, sẽ không phải là tường đầu óc cô bị va hông rồi chứ?

Suy nghĩ một chút, rồi cuộc quyết tâm, mềm giọng nói: "Mẹ, cô giáo ở nhà trẻ dạy tụi con chùi dít, Nghiền Nghiền muốn mình tự chùi dít, Nghiền Nghiền lớn rồi! Không muốn mẹ giúp con!"

Nghe con gái nói xong, Mạnh mẹ lúc này mới yên tâm bật cười, thì ra con gái sợ bị các người bạn nhỏ ở nhà trẻ cười chê! Có điều cô vẫn thắc mắc, cô giáo ở nhà trẻ có dạy cái này?

Mẹ Mạnh tuy rằng nửa tin nửa ngờ, nhưng biết đứa nhỏ đều thích trở thành người lớn, cũng không coi là thật, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán con gái, khích lệ nói: "Vâng vâng vâng, Nghiền Nghiền chúng ta là người lớn, lần sau tự con chùi!"

Hiển nhiên, thấy thái độ qua loa đó của mẹ, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiền không thể nói gì hơn, không thể làm gì khác hơn là lợi dụng số tuổi của mình, lật lại quá khứ, cuối cùng cũng không muốn mẹ hoài nghi.

Ai, nhỏ tuổi thật không tiện, xem ra muốn nghĩ một biện pháp, làm cha mẹ sớm tiếp thu hiện thực rằng cô "thông minh". Nếu là mỗi lần đi WC mẹ đều giúp, thực sự là xấu hổ chết mất.

Sau một đêm ngủ say, sáng hôm sau thời điểm cô tỉnh lại trời đã sáng, ba đã nấu bữa sang từ lâu. Nhìn hộp cơm béo ngậy cùng bánh chèo đặt trong hộp inox, Mạnh Tĩnh Nghiền không quan tâm mình chưa đánh răng rửa mặt, vô tội, dùng tay lấy thức ăn cho vào miệng.

A a a, chính là mùi vị này. Bây giờ, trong nhà ba là đầu bếp, ba làm cơm ăn rất ngon, Tiểu Nghiền bị ba cho ăn đến béo tròn. Có thể sau khi bị sa thải ba mỗi ngày đều uống rượu, rất ít khi làm cơm, tính ra, cô cũng mười mấy năm không được thưởng thức cái mùi vị này, thực sự là hoài niệm..

Lại bỏ vào miệng mấy cái bánh chèo, mới bị mẹ phát hiện, vội vả bắt cô đi rửa mặt. Cô hiện tại còn 'không được' dùng đũa, nhìn sùi cảo màu vàng béo ngậy đặt trong hộp cơm nhưng không được ăn, phải chờ mẹ đến cho mình ăn. Toàn bộ bữa sáng, Mạnh Tĩnh Nghiền biết được thế nào là vừa vui vừa buồn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lừa Gạt Con Nít.

Sau khi ăn xong, ba Mạnh mang con gái đi tìm bác sĩ, muốn xác nhận con gái khỏe mạnh, không có bệnh gì mới làm thủ tục xuất viện. Nhìn ba trả tiền viện phí, Mạnh Tĩnh Nghiền trong lòng chua xót.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, cha đối với mình yêu thương không thay đổi. Trên người con gái, mặc kệ ông xài bao nhiêu tiền, đều là cam lòng. Kiếp trước, thời điểm cô học tiểu học, nếu cô muốn thứ gì, ba nhất định sẽ mua cho cô, tình nguyện bỏ tiền mua rượu lại.

Kỳ thực bây giờ suy nghĩ lại, vào lúc ấy nếu cô là dùng tất cả thủ đoạn, làm nũng cùng ba tâm sự nói lý, thì có lẽ ba sẽ thay đổi chính mình, thách thức ông phần đầu, tiến về phía trước. Có thể khi đó cô còn nhỏ, cái gì cũng không biết. Ba càng uống rượu, cô càng không thích, dần dần ba con cô có chút xa cách. Sau khi lớn lên, tuy rằng cô đã hiểu biết nhưng cô muốn thay đổi cũng đã muộn.

Nắm bàn tay dày rộng của cha, lần này, cô sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra nữa!

Chủ nhật, Mạnh Tĩnh Nghiền té từ trên giường xuống, theo lý thuyết hôm nay phải đi nhà trẻ, nhưng ba mẹ Mạnh không yên lòng, để cô ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa. Nhưng vợ chồng bọn họ đều là công nhân viên, phải đi làm nên không thể chăm sóc con gái, chỉ có thể nhờ hàng xóm Mạnh Tĩnh Nghiền trông hộ. Ba mẹ Mạnh hỏi ý cô, Mạnh Tĩnh Nghiền đương nhiên là đồng ý rồi! Cô còn lâu mới đi nhà trẻ, học cùng mấy đứa bé ngốc!

Hàng xóm nhà bên là một bà lão rất tốt bụng, ông lão rất sớm đã không còn, bạn có thể tưởng tượng là, một quả phụ nuôi hai đứa bé có bao nhiêu khó cực, có thể bà cần răng, khiến mình mạnh mẽ nuôi các con khôn lớn, thật không dễ dàng.

Cũng may cuộc sống hiện tại đã không còn khó khăn như trước nữa, các con đều rất hiếu thuận, công việc cũng ổn định, mỗi tháng đều gửi bà tiền tiêu vặt nên bà phải lo gì. Con lớn muốn mẹ già chuyển qua ở cùng mình, bà không muốn vì đối với bà, sống ở đây bà có thể cảm nhận được tình làng nghĩa xóm, không nỡ đi. Con lớn không còn cách nào, chỉ có thể thường xuyên đến thăm nom.

Người già đã có tuổi thường rất yêu tiểu hài tử, vì cháu nội cháu ngoại không ở cạnh bên nên bà liền đem thứ tình cảm này đặt lên đứa nhỏ nhà bên. Nếu nhà ai có chuyện gì gấp, nhờ bà trông hộ đứa nhỏ, bà cù cao hứng lắm!

Quả nhiên, Chu bà bà vừa nghe ba mẹ Mạnh thỉnh cầu thì ngay lập tức đồng ý, nhìn Mạnh Tĩnh Nghiền bị thương, vì tâm can bảo bối của bà mà đau lòng không nguôi, còn rửa sạch tào cho Mạnh Tĩnh Nghiền ăn.

"Bà nội, bà cũng ăn." Mạnh Tĩnh Nghiền để sát quả táo vào miệng Chu bà bà.

Ở nơi đây, mọi gia đình điều kiện cũng không khá giả gì, bà nội đúng là áo cơm không phải lo, nhưng có thể sống khổ quen rồi, có tiền cũng không nỡ tiêu. Quả táo này chắc con gái vào thăm đem biếu, Chu bà bà không nỡ ăn, phui phui bụi trên túi bóng. Bà đó, là người phụ nữ vì người khác quên bản

than điển hình.

"Được được được, Nghiên Nghiên thật hiểu chuyện, bà nội cũng ăn, bà nội cũng ăn." Nói xong, Chu nải nải liền hôn một cái lên quả táo mà Mạnh Tĩnh Nghiên đang cầm, ra hiệu mình đã ăn qua, liền đem quả táo đẩy trở lại cho Mạnh Tĩnh Nghiên. "Bà nội ăn rồi, Nghiên Nghiên cũng ăn đi, ăn táo lớn lên mới xinh đẹp."

Mạnh Tĩnh Nghiên mặt đầy hắc tuyến, bà nội à, người cứ như thể lừa gạt trẻ con sao?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kí Ức Về Bánh Trứng.

Trong trí nhớ của cô Chu bà bà cũng hiền lành như vậy, cô hoài niệm là một chuyện, 'Bồi' Chu bà bà chơi trò chơi ấu trĩ lại là chuyện khác. Vào lúc này nhiều thứ còn rất thiếu thốn, đồ chơi trẻ em không nhiều, cũng chính là bóng cao su hay chong chóng tre. Lấy tuổi trưởng thành của Mạnh Tĩnh Nghiên, đối với mấy món đồ chơi này cô không một chút hứng thú, tay nhỏ chậm chạp vơ lấy, đem đồ chơi gom lại vứt sang một bên.

Như thế càng tốt, cô không vui chơi mấy thứ đó, Chu bà bà càng cho rằng cô muốn người khác chơi cùng. Người phi một cái, ta phi một cái, hai người một già một trẻ chơi phi máy bay, liền chơi đến giữa trưa. Hai người chơi không còn biết trời đất đâu nữa. Trong thời gian này cô không thể không ra về 'Ta chơi rất vui', 'Trò chơi này chơi thiệt đả' để ứng phó Chu bà bà.

Ai, thời điểm lên sơ trung, cao trung bị áp lực việc học hành không còn thời gian thõ, cô đã từng nghĩ, nếu như trở lại khi còn bé, trở lại nhà trẻ nên thật tốt, nhiệm vụ duy nhất chính là chơi đùa, không phải lo nghĩ gì. Hiện tại rốt cuộc giấc mơ trở thành hiện thực, cô lại cảm thấy áp lực nhiều hơn.

Buổi trưa Chu bà bà cho cô ăn bánh trứng, cuối cùng cũng coi như bù đắp lại tổn thương tinh thần. Trứng gà, dưa chuột lát mỏng, tôm khô được chuẩn bị kĩ càng, cho mọi thứ vào đánh tan với bột mì, cho một chút dầu ăn lên chảo, dầu sôi khoảng 60% thì cho bột mì vào rán, sẽ đều ra xung quanh, vặn lửa nhỏ rán đến khi hai mặt vàng óng. Phương pháp rất đơn giản, thế nhưng rất thơm ngon, đặc biệt là thời điểm mới ra lò, thơm phức, nhìn thôi cũng làm người ta chảy nước miếng.

(Sau khi đọc xong đoạn này, các nàng có tưởng tượng ra không? Ta là ta đang đối o >_< o)

Mạnh Tĩnh Nghiên từ nhỏ đã thích ăn cái này, đáng tiếc, Lục Hoàng Văn lại không thích ăn, nên cô không làm món này nữa. Ăn ba cái bánh trứng xong, Mạnh Tĩnh Nghiên còn muốn ăn nữa, mùi vị đồ ăn cùng ký ức hoà lẫn vào nhau, làm cho món ăn có vị rất đặc biệt.

Nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên ăn nhiều như vậy, Chu bà bà có chút sợ, tiểu Nghiên Nghiên hiện tại mới ba tuổi, cái bụng nhỏ có thể chứa nhiều thức ăn như vậy? Thấy cô còn muốn ăn nữa, Chu bà bà vội vã để toàn bộ thức ăn lên cái giá trên cao, còn lừa cô là bánh trứng đã hết rồi.

Mạnh Tĩnh Nghiên không còn đồ ăn, tự sinh hờn dỗi. Bà nội, lão nhân gia ngài cũng quá bất nạt người đi! Dem bánh trứng đặt trên cao, là bởi vì chỗ ấy cao, vóc dáng của con không đủ với tới sao?

Tha thiết ngược nhìn bánh trứng trên cao, Mạnh Tĩnh Nghiên rất thức thời nhận ra —— lấy chiều cao hiện tại của cô, thế nào cũng không với tới. Không khỏi sờ sờ bụng nhỏ phình của mình thử dài, tính toán một chút, Chu bà bà cũng là muốn tốt cho mình, cô cũng không muốn ăn thành Trư bát giới. Tuy rằng bây giờ còn nhỏ, nhưng vóc người vẫn muốn duy trì từ nhỏ. Bánh trứng, sau này còn rất nhiều cơ hội ăn.

Nơi mẹ Mạnh làm cách nhà tương đối gần, bà lo lắng con gái ở nhà nên thừa dịp thời gian nghỉ trưa có ý trở về nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên một chút. Nhờ lão thái thái chăm nom con gái, đi tay không thì không tốt nên thời điểm đi ngang qua chợ cô ý mua cho Chu bà bà năm cân trứng gà. Chu bà bà tất nhiên không chịu nhận, kêu mẹ Mạnh nên giữ lại bồi bổ cho tiểu Nghiên Nghiên.

Khi ấy trứng gà tuy rằng không tính là vật hiếm có, có thể đi sang nhà hàng xóm xách theo mấy cân trứng gà cũng là coi như là giữ lại mặt mũi hai bên. Tuy rằng Mạnh gia cũng không khá giả gì, nhưng mẹ Mạnh rất chu đáo, nên hàng xóm ở chung cực kỳ tốt.

Tuy rằng mẹ chỉ ghé qua một chút rồi lại vội đi, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên có thể nhìn ra, vào lúc này mẹ có tuổi trẻ, có sức sống, đối với cuộc sống tràn ngập hi vọng. Nếu như cô nhớ không lầm, thời gian mẹ sa thải chỉ còn lại không tới một năm, mất đi công việc hiện tại, mẹ phải dựa vào công việc dọn vệ sinh kiếm tiền.

Mạnh Tĩnh Nghiên đắm chiều nhìn bóng lưng mẹ rời đi, cô có thể thay đổi vận mệnh của mẹ?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đứa Nhỏ Thích Làm Đom.

Sau cơm trưa, Mạnh Tĩnh Nghiên thực sự không muốn cùng Chu bà bà chơi trò chơi ngây thơ đó nữa, trưng ra bộ mặt buồn ngủ. Trẻ con đều như vậy, có thể chơi đùa náo động, nhưng không dư nhiều sinh lực như vậy, chơi đùa một lúc đã buồn ngủ rồi. Hơn nữa ăn cơm trưa xong mọi người mệt rã rồi, những bạn nhỏ ở nhà trẻ cũng có giấc ngủ trưa quen thuộc. Chu bà bà không nghĩ ngờ ôm Mạnh Tĩnh Nghiên lên giường, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lưng cô, hát bài hát thiếu nhi dỗ cô ngủ.

Không tới mười phút Mạnh Tĩnh Nghiên đã ngủ rất ngon lành, bài hát thiếu nhi thanh cũng dần dần dừng lại, thay vào đó chính là tiếng ngáy nhẹ.

Chờ Chu bà bà ngủ rồi Mạnh Tĩnh Nghiên mới trở mình. Xác định bà nội đã ngủ say mới trộm mở mắt, nhìn khuôn mặt khi ngủ của bà, cô không khỏi mỉm cười, lão thái thái này, chính mình đem mình dỗ ngủ, đứa nhỏ đi đâu mắt cũng không biết.

Rón ra rón rén xuống giường, đắp chăn lên cho Chu bà bà, Mạnh Tĩnh Nghiên bắt đầu chính mình đi thăm dò xung quanh.

Tuy rằng lúc nhỏ thường xuyên sang nhà bà nội chơi, nhưng đã nhiều năm như vậy ký ức đã trở nên mơ hồ. Điều kiện gia đình Lão thái thái cũng tốt, phòng ngủ là phòng rộng nhất trong ba phòng, ngoài ra bên ngoài ban công, Chu bà bà thường chăm sóc cây hoa trong vườn nhỏ đó, làm thú giải khuây khi tuổi già. Trong ngoài phòng có vài quyển truyện thiếu nhi, cũng coi như là có quen thuộc một chút.

Lén nhìn lão nhân gia, xác định bà vẫn đang ngon giấc, Mạnh Tĩnh Nghiên lúc này mới rón rén đi từ quần áo của Chu bà bà. Đương nhiên, không phải cô nổi lên ý đồ xấu, muốn lấy trộm đồ của bà nội. Cái tủ đứng lớn đều làm bằng gỗ còn được chạm trổ tinh xảo. Trong ký ức của cô, nhìn còn đẹp hơn.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là, hai cái cánh cửa tủ dính một chiếc gương to. Mạnh Tĩnh Nghiên phí nhiều công sức như vậy, chủ yếu là muốn đi soi gương, nhìn dáng dấp hiện tại của chính mình.

Ai, con gái áy mà, mặc kệ là ba tuổi, hay là ba mươi tuổi, tính cách thích chưng diện vẫn không thay đổi được. Sau khi trùng sinh lại té xỉu tiếp rồi phải vào bệnh viện, bệnh viện coi như có tấm gương cũng là dính cao hơn một mét trên vách tường để người lớn sử dụng, lấy chiều cao của cô hiện tại, có vẻ với không tới. Như vậy, dĩ nhiên đến hiện tại cô mới có thể lên lút nhìn chính mình.

Dù cho đã chuẩn bị tâm lý, cô vẫn bị chính mình trong gương làm cho kinh ngạc. Này này này, đây chính là tiểu loli nha! Không phải cô khoác lác, đây chính là khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu, ai nhìn thấy đều muốn bẹo má.

Chiều cao đại khái không tới 1 mét, hai má phúng phính, da dẻ trắng hồng, con mắt óng ánh giống như ngôi sao nhỏ trên trời.

Tuy rằng mẹ làm ở tiệm chụp ảnh, nhưng còn bé cô không thích chụp ảnh, trong album ảnh, ảnh cô ngày càng ít, đặc biệt là từ 3 tuổi đến 10 tuổi, hầu như là bán hết hàng, một tấm hình đều không có, cô cũng không biết lúc nhỏ mình đáng yêu như thế. Theo như những gì cô thấy thì cô hoàn toàn không thể so được với em bé Bò Tiểu Đào nổi tiếng trên internet, nhưng mà cô không có phát tán ảnh của mình đi thì sao có thể gọi là thống trị như bé Bò Tiểu Đào kia?

Cũng chính là trên trán thoa thuốc, dán băng gạc khuôn mặt có chút ngại, có điều cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Càng soi gương Mạnh Tĩnh Nghiên liền càng đom đàng, quay về tấm gương hôn hai cái lên kính. Trên gương lưu lại một chuỗi giọt nước bọt, xong cô còn đắc ý cười hề hề.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trẻ Nhỏ Từ Đâu Chui Ra.

Mạnh Tĩnh Nghiên thỉnh thoảng xoa bóp mặt, chống nạnh, hoặc làm mặt quỷ, chơi rất vui vẻ. Cô còn lập cho mình hàng loạt các kế hoạch làm đẹp, mỗi ngày đều ăn trứng gà, uống sữa tươi, thỉnh thoảng đắp dưa chuột chẳng hạn. Mỹ phẩm thấp kém không thể dùng, khuôn mặt tự nhiên trắng nõn rất tốt rồi, không thể để những thứ hóa học kia làm hư.

Ngay lúc cô đang đắc ý, lại nghe thấy sau lưng có người nói chuyện: "Nghiên Nghiên, cháu ở đây làm gì vậy?"

Thật đáng sợ, hù chết người, cơ mà cô mãi soi gương quá, nên quên mất phải để ý Chu bà bà, khiến bà tỉnh lại cũng không biết. Cô lập tức thu lại nét mặt hưng phấn, mở to đôi mắt vô tội nhìn bà ngoại, "Bà ngoại, Nghiên Nghiên muốn đi nhà WC."

Đầu thập kỷ chín mươi, Mạnh Tĩnh Nghiên cùng Chu bà bà ở loại khu tập thể bình dân, không có nhà WC riêng, nếu mọi người muốn đi nhà WC thì phải đi nhà vệ sinh công cộng, buổi tối quên không đi giải quyết, thì phải dùng xô để đi tiểu.

Mạnh Tĩnh Nghiên tuổi nhỏ, tất nhiên là không thể một mình đi nhà WC. Thật ra cô không sợ, nhưng mọi người sợ cô bé tí, đứng không vững rơi vào. Chu bà bà nghe cô nói muốn đi nhà WC, không kịp đi rửa mặt, liền nắm tay Mạnh Tĩnh Nghiên đi nhà xí suýt suýt. Trong đó còn khen cô nghe lời hiểu chuyện, phải biết, mới ba tuổi nhiều đứa bé, đừng nói tự biết gọi người đi dẫn đi WC, chính là không tè dầm là may rồi.

Người a, do kiem vào xa dễ dàng, do xa vào kiem khó (*). Quen dùng nhà WC khi trước, hiện tại Mạnh Tĩnh Nghiên lại phải dùng nhà WC công cộng này nên rất không quen. Lại không sạch sẽ, ngay cả bức tường ngăn cũng không có, một chút riêng tư đều biến mất. Hồi hận chính mình nhất thời bất cẩn đã không kịp tìm lí do chính đáng hơn, nên giờ phải để người khác chửi đổng cho cô.

(*) Do kiem vào xa dễ dàng, do xa vào kiem khó: Bởi vì tiết kiem nên dễ dàng xa xỉ, bởi vì đã quen với xa xỉ nên rất khó tiết kiem lại.

Chủ yếu là nhà vệ sinh công cộng này ở trong trí nhớ Mạnh Tĩnh Nghiên cũng phi thường có ý nghĩa. Trẻ con rất hay hiếu kỳ, thường thường sẽ hỏi cha mẹ mình, mình từ đâu chui ra. Ba mẹ Mạnh không có cách giải thích rõ cho Tiểu Tiểu Mạnh Tĩnh Nghiên, nên thường nói, nhất cô từ bồn cầu.

Hại cô ngây thơ tin là thật thương tâm thời gian dài đó! Cô còn hỏi lại các bạn nhỏ khác, bọn họ đa số cũng từ nhà WC, thùng rác, bệnh viện, bên trong ống cống đường nước ngầm nhất được, Mạnh Tĩnh Nghiên nhất thời liền cảm thấy được an ủi. Trước khi nhà cũ bị đập đi, cô còn thường đi xung quanh nhà WC, thùng rác để nhìn xem có thể hay không nhất được một tiểu đệ đệ.

Nhưng mà mỗi lần tay không trở về khiến cô thất vọng tràn trề, không khỏi buồn bực, nhiều bạn nhỏ như vậy đều được nhặt từ bãi rác, nhà WC, tại sao cô không nhặt được? Chẳng lẽ là đồng thời nhặt quá nhiều, đứa nhỏ đều bị nhặt hết, có người thừa dịp nhặt xong trước, thời điểm đến phiên cô tự nhiên hết rồi.

Cô cũng từng có ý nghĩ, thời điểm nửa đêm liền đi nhặt, so với người khác thì đều đến sớm hơn. Nhưng nghĩ đến khi trời lờ mờ sáng, trên đường phố lạng lẽ, không có bất kỳ ai, chung quy cô không có lá gan to như thế tự mình đi nhặt đứa nhỏ. Tồn nhiều tâm tư như thế nhưng không có kết quả gì, lâu dần, cô có những chuyện khác thú vị hơn, liền quên đi chuyện này.

Sau khi lên sơ trung, cô mới biết ba mẹ nói những thứ kia đều là lời nói vô căn cứ, liền hờn dỗi hồi lâu. Bây giờ suy nghĩ lại, vẫn thấy rất thú vị. 9x một đời, có phải đều bị người lớn lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Không Muốn Đi Nhà Trẻ Đâu, Không Đi Không Đi!

Buổi tối ba Mạnh tan tầm liền đến nhà Chu bà bà đón Mạnh Tĩnh Nghiên, làm phiền lão thái thái một ngày, mặc dù là gửi tặng ít đồ, nhưng vẫn là nhận người tình thương của người ta, ba Mạnh luôn cảm ơn Chu bà bà mãi. Chu bà bà nói, đứa nhỏ rất dễ nuôi, nghe lời lại đáng yêu, rất ra dáng người lớn. Còn dặn ba Mạnh, nếu như trong nhà có việc không trông nom tiểu Nghiên được thì cứ đưa đến chỗ bà là được.

Bình thường một mình bà ở đây cô đơn lắm. Có tiểu Nghiên làm bạn, khiến bà rất vui vẻ. Bà còn nói đã nhìn trúng Mạnh Tĩnh Nghiên, muốn cô cùng cháu trai đích tông của mình trở thành thông gia từ bé, sau đó làm cháu dâu của mình, cô ghét nhất truyền thống không tốt này.

Đời này, Mạnh Tĩnh Nghiên không hi vọng vào tình yêu gì đó, thực sự là vết thương kiếp trước quá sâu. Thời điểm cô cùng Lục Hoảng Văn quen nhau, Lục Hoảng Văn còn là một tiểu tử nghèo khó. Cô cùng hắn đồng thời phấn đấu, toàn tâm toàn ý chăm sóc hắn, cuối cùng đổi lại những gì đây? Cô thà rằng đi tìm Nguru Lang, nuôi dưỡng cậu bé dễ thương, kiên quyết không tin tưởng bất kỳ người đàn ông chót lưỡi đầu môi, thề non hẹn biển nào khác.

May mà cha không đáp ứng, chỉ nói cô còn nhỏ, sẽ xem xét lại sau. Mới có ba tuổi, cô đã muốn tiểu hôn phu, thật là khiến ông phiền lòng.

Đã nghỉ một buổi học, ba mẹ Mạnh cảm thấy vết thương của cô không đáng lo lắng nữa, hôm sau vẫn đưa cô con gái không muốn đến nhà trẻ đi.

Nghe mẹ nói cô giáo nhà trẻ rất thích mình, thời điểm cô còn học ở lớp bé, thường thường cho cô đi quản lớp lớn. Tuy rằng cô nhỏ bé, nhưng cô thắng họ ở chỗ cô thông minh, biết sử dụng chiêu cáo mượn oai hùm, lớp lớn cũng bị cô chinh không còn hình dạng. Chỉ là chuyện đó đã là rất nhiều năm trước, Mạnh Tĩnh Nghiên đã không nhớ ra được gì.

Ngồi trên ghế sau của xe đạp, ngắm nhìn nhà trẻ cách đó không xa, ngoại trừ quy mô nhỏ hơn một ít, nhưng rất giống với hai mươi năm sau trong trí nhớ của cô. Đứng ở cửa là hai chị trẻ tuổi, làm nhiệm vụ đưa trẻ nhỏ vào lớp học.

Mẹ Mạnh khóa xe lại để ở ven đường, đem đai an toàn cài trên người Mạnh Tĩnh Nghiên cỡi xuống. Mẹ sợ cô ôm không được lại ngã, mỗi ngày đều dùng dây buộc cô với chỗ ngồi lại để phòng cô ngã từ trên xe xuống.

Tiểu Loli chính là cô đây không khỏi cảm thán, tuổi còn nhỏ, chỉ có thể cô làm bé ngoan chờ mẹ đến cỡi dây ra cho mình, ôm chính mình xuống xe.

"Cô giáo Quách, hôm nay cô là người chịu trách nhiệm đưa mấy đứa nhỏ vào trong sao?"

"Vâng, đúng vậy." Cô giáo Quách cười, dáng vẻ rất hiền hòa "Tiểu Nghiên Nghiên bệnh thế nào, ngày hôm nay đã đi học rồi, không ở nhà nghỉ ngơi thêm à?"

Mạnh Tĩnh Nghiên bưng tỉnh, thì ra đây chính là Quách Phương Kỳ, cô trong tổ giáo sư Nhâm. Hôm qua Mạnh Tĩnh Nghiên không tới đến trường, mẹ Mạnh đã sớm cùng cô giáo Quách xin nghỉ, thế cô mới biết Mạnh Tĩnh Nghiên bị bệnh.

"Không có gì nguy hiểm lắm, chỉ là đứa nhỏ này ngủ không thành thật, hôm trước từ trên giường rơi xuống, khiến cái trán sứt đến hôn mê, bác sĩ nói không có gì đáng lo, trẻ nhỏ khôi phục rất nhanh, mười ngày nửa tháng là tốt rồi, tôi cùng ba tiểu Nghiên không yên lòng, mới cho con bé ở nhà nghỉ ngơi thêm một ngày nữa."

Cô giáo Quách thấy trên trán Mạnh Tĩnh Nghiên dán băng gạc, chỉ là diện tích không lớn lắm, mẹ Mạnh thời điểm xin nghỉ cho tiểu Nghiên cũng không nói rõ, cho nên cô chỉ biết là Mạnh Tĩnh Nghiên bị bệnh, cũng không biết là bệnh gì.

Cô luôn luôn thích Mạnh Tĩnh Nghiên, thấy đứa nhỏ nắm tay mẹ, gương to mắt, không nói lời nào, liền sờ sờ tóc cô "Nghiên Nghiên, con nói cho cô biết, trán còn đau hay không?"

Mạnh Tĩnh Nghiên rút lại phía sau, ngoại trừ người nhà cùng Chu bà bà, cô vẫn không quen tiếp xúc với người lạ. Trở thành con nít làm ra vẻ, cô nở nụ cười với cô giáo Quách, bi bô nói: "Cô giáo, con không đau, con có phải là đứa nhỏ ngoan đứng cảm nhất không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bạn Tốt Thừa Còn Thơ.

Cô giáo Quách bị Mạnh Tĩnh Nghiên dễ thương đáng yêu như vậy làm cho mềm lòng, cứng chiều nheo cái mũi nhỏ của cô, "Đúng, Nghiên Nghiên của chúng ta ngoan nhất, bảo bối khá ái nhất, cô thích con nhất. Sắp vào học rồi, vào lớp thôi, chút nữa cô phần cho con ít kẹo ngọt, có được không?"

Mạnh Tĩnh Nghiên gật gật đầu, nhưng trong bóng lòng oán thầm, cô ơi cô à, tuy rằng ta là tiểu Loli, nhưng không phải chút kẹo có thể mua chuộc được chứ!

Trong lòng nghĩ như thế, nhưng trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, bé ngoan nói tạm biệt với mẹ, sau đó cô bé chân ngắn lon ton chạy vào nhà trẻ.

Mẹ Mạnh lo lắng các bạn nhỏ chơi âm ỉ không may đánh phải vết thương trên gáy con gái, luôn miệng nhờ Cô giáo Quách chăm sóc Mạnh Tĩnh Nghiên. Là con gái, trên mặt xuất hiện vết sẹo thật sự không tốt. Lúc rời đi, mẹ Mạnh lòng vẫn nặng trĩu nỗi lo về con gái. Đứa con là tình yêu thương của mẹ, mặc kệ là lớn hay nhỏ, mẹ đều lo lắng không yên lòng.

Tiến vào cửa lớn là dãy nhà nhỏ, nhà trẻ không đầy đủ mọi phương tiện giống như hai mươi năm sau, trong sân chỉ có một cầu thang trượt, hai cái bập bênh. Chạy vào đến trong sân Mạnh Tĩnh Nghiên liền dừng lại, không phải vì cô không muốn vào lớp học, mà là cô căn bản không nhớ rõ lớp học ở vị trí nào.

Nhưng dù sao cô cũng không phải trẻ con, cô bình tĩnh tìm chiếc ghế đá nhỏ trong sân, chờ Cô giáo Quách đón các bạn học vào lớp xong, cô đi theo Cô giáo Quách vào lớp học là được. Nhà trẻ chuẩn bị rất nhiều băng ghế cho các bạn nhỏ, tiện tay chọn một chiếc là được.

"Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên, cuối cùng bạn cũng đã xuất hiện rồi. Tớ rất nhớ rất nhớ bạn đó!" Cô bé đột nhiên nhào tới ôm chặt Mạnh Tĩnh Nghiên. May mà Mạnh Tĩnh Nghiên tóm được, không thì đã bị cô nhóc này đè chết rồi.

Cô nhếch miệng không nói lời nào, cô nhóc này ở đâu chui ra vậy, vừa thấy cô đã nhào vào như vậy rồi! Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng tránh xa một khoảng cách.

Cô nhóc này rất đáng yêu, nhưng mà không biết mẹ cô bé nghĩ gì, buộc một đồng dây buộc tóc trên đầu cô bé, màu hồng xanh đỏ gì cũng có, đầu nhỏ của cô bé sắp thành mâm ngũ sắc rồi.

"Nghiên Nghiên, hôm qua sao bạn không đi học, hôm qua mẹ tớ đưa tớ sang thăm bà, nếu không tớ liền kêu mẹ dẫn sang nhà bạn tìm bạn." Cô nhóc mếu máo khóc, vẻ mặt lên án.

Cô nhóc này, chẳng lẽ là bạn tốt của mình hiện tại? Mạnh Tĩnh Nghiên cau mày đánh giá cô, càng nhìn cô càng thấy quen mắt, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, mừng rỡ kêu: "Nghe Thụy Tuyết"

Cô nhóc liếc Mạnh Tĩnh Nghiên, "Gọi tớ làm gì?"

Thật là! Mạnh Tĩnh Nghiên vỗ trán, vẻ mặt đầy hưng phấn, cô dĩ nhiên đã quên, Nghe Thụy Tuyết và cô là bạn thân học cùng lớp từ nhà trẻ đến cao trung, tất nhiên, có bạn tốt ở đây, cô còn sợ không thể thích ứng được cuộc sống hiện tại sao.

Có điều, Thẩm mỹ của di Tổng vẫn là trước sau như một không thể nào tốt lên được, khiến cô nhóc xinh xắn này thành mâm ngũ quả.

Mạnh Tĩnh Nghiên trong lòng vừa vui, vừa thông cảm với cô bé, cầm tay nhỏ của cô nhóc, "Đi, Thụy Tuyết, nhanh lên, chúng ta vào lớp học thôi."

Lòng hiếu kỳ của Nghe Thụy Tuyết tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nghe được Mạnh Tĩnh Nghiên nói muốn vào lớp học, nhất thời đã quên cô mất phải

hỏi kỹ bạn tốt ngày hôm qua tại sao không đi học. Ngược lại kinh hô một tiếng, kéo tay Mạnh Tĩnh Nghiên chạy về phía trước, "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, Hà Vũ Tường chắc đã tới rồi chúng ta mau vào đi tìm bạn ấy, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút "

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tiểu Chính Thái.

(Tiểu chính thái: Bé trai ngây thơ.)

Hà Vũ Tường là người bạn thân nào vậy?

Nghê Thụy Tuyết không trả lời nghi vấn trong lòng cô, chỉ hung hăng lôi kéo Mạnh Tĩnh Nghiên chạy. Trong hành lang còn có mấy bạn nhỏ đứng túm năm túm ba, Mạnh Tĩnh Nghiên tránh trái tránh phải, mấy lần suýt chút nữa đụng vào người.

Cuối cùng cũng cửa phòng học, Nghê Thụy Tuyết bỗng nhiên ngừng lại, ở trước cửa lớp thở gấp, Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cô bé đỏ bừng bừng, không biết do chạy nhanh quá hay làm sao. Cô vò vò đầu nghĩ, tuy rằng cô suy nghĩ đã là người trưởng thành, nhưng cơ thể nhỏ bé này thực sự quá yếu, Nghê Thụy Tuyết có thể dễ dàng kéo cô chạy như vậy, xem ra cô phải tăng cường rèn luyện sức khỏe rồi. Nếu như trong nhà có điều kiện, hằng ngày đều được uống sữa tươi thì tốt quá.

Nghê Thụy Tuyết bước vào lớp học, Mạnh Tĩnh Nghiên tay đã đỏ ửng vì bị kéo cũng bước theo cô nhóc chân ngắn vào lớp.

Lớp học giống như cái chợ, tiếng cãi nhau, âm thanh gì cũng có. Hai cậu bé vì cướp một món đồ chơi tới đánh nhau, hay cô giáo ở bên cạnh can ngăn, không dám làm tổn thương đứa nhỏ, một đám bạn nhỏ ở bên cạnh xem trò vui, còn có bạn bị dọa khóc, Mạnh Tĩnh Nghiên tự chế giễu, ngày đầu tiên cô đi nhà trẻ, đủ náo nhiệt nha!

Không đúng! Còn có hai đứa nhỏ không xem trò vui, cũng không bị dọa khóc, chính là Nghê Thụy Tuyết, hai má cô nhóc đỏ ửng liếc trộm một cậu bé. Cậu bé kia cũng không để ý tới những tiếng khóc nháo của các bạn, một mình cầm đồ chơi tự chơi.

Không cần phải nói, người này chính là Hà Vũ Tường trong miệng Nghê Thụy Tuyết, cô nhóc mắt nhìn thật không sai, Hà Vũ Tường đúng là tiểu chính thái môi hồng răng trắng, đáng đáp anh tuấn khiến cô muốn đi tới coi một phen. Thế nhưng cô không chế chính mình, không ngừng tự nhủ, đây là hành vi không lễ phép.

Thời điểm tự mình không chế chính mình, Hà Vũ Tường bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô một cái, biểu hiện bên trong mang theo chút khinh bỉ, giống đang giễu cợt Mạnh Tĩnh Nghiên, cô là cái sắc nữ. Đáng giận nhất chính là, cậu ta lại còn phát ra một tiếng cười nhạo.

Mạnh Tĩnh Nghiên tức giận tại chỗ, bị một tiểu chính thái cười nhạo, tự tôn của cô đề vào đâu!

Hai, ba bước đi tới trước mặt tiểu chính thái, đang muốn lên tiếng, lại bị Nghê Thụy Tuyết nhìn thấy, vội vã lại đây lên lút đem cô kéo qua một bên.

Nghê Thụy Tuyết hoàn toàn không có cảm giác áy náy khi ngăn anh chàng đẹp trai và đem bạn bè vút qua một bên, cô còn quá nhỏ, hoàn toàn không biết cảm giác áy náy là gì, cô nhóc kéo Mạnh Tĩnh Nghiên sang một bên chỉ vì "Nghiên Nghiên không muốn đi, chúng ta liền đứng ở đây nhìn là tốt rồi mà. Ngày hôm qua Quách Tử Hiên muốn cùng cậu ta chơi, lôi kéo một hồi, bị cậu ta đánh tới nằm viện luôn, hôm qua cậu ấy mới tới lớp chúng ta, có phải là rất tuần tú không?"

Vừa nói, cô nhóc còn vừa lên lút ngăn Hà Vũ Tường. Mạnh Tĩnh Nghiên hiểu ra, không phải vì vừa nãy chạy nhanh nên đỏ mặt, mà bởi vì nhìn thấy tiểu chính thái, kích động và hồi hộp sẽ hình thành nên một loại tình cảm khác với tình cảm bạn bè bình thường nha.

Không trách Nghê Thụy Tuyết sau khi lớn lên vẫn yêu thích anh chàng đẹp trai này như vậy, thì ra là từ nhỏ đã như thế rồi, nguyên nhân sâu xa nha.

Hai mắt cô lại đánh giá Hà Vũ Tường, nhìn cậu ta mòng manh yếu đuối như vậy, không ngờ thật lợi hại, Nghê Thụy Tuyết cũng chỉ dám đứng từ xa len lén nhìn, thì ra vì cậu ta mới chuyển đến đây đã lập uy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nhóm Bạn Học Đáng Yêu

Chỉ lúc sau, cô giáo Quách đã bước vào, mấy đứa nhỏ luôn có một tâm trạng kính sợ đối với cô giáo. Cô giáo còn chưa nói gì, hai bạn nhỏ đã dè dặt dừng tay, ánh mắt tội nghiệp nhìn cô giáo Quách — bọn họ vẫn luôn biết đánh nhau là không tốt, nhưng vẫn luôn cảm thấy rằng mình có lý do hợp lý hơn, hi vọng cô giáo Quách có thể 'chủ trì công đạo' cho bọn họ.

Nhìn ánh mắt ướt át như chú chó nhỏ của hai bạn nhỏ, cô giáo Quách xì một tiếng nở nụ cười. Bước qua sờ hai cái đầu nhỏ của bọn họ, kêu cô giáo khác canh lớp học dùm cô, rồi cô tính dẫn hai bạn nhỏ ra bên ngoài chuẩn bị làm giáo dục tư tưởng.

Cũng không biết cô đã nói như thế nào, mà khi đi vào hai bạn nhỏ lại nắm tay nhau, chắc là đã biến chiến tranh thành tơ lụa rồi. Mạnh Tĩnh Nghiên đoán chắc là cô đã nói mấy cái đạo lý lớn như cần phải yêu thương và đoàn kết với nhau.

Cô giáo Quách thật sự có biện pháp trị được mấy bạn nhỏ này.

Tĩnh mắt nhìn thấy hai má bọn nó phình lên, cô đoán chắc cô giáo Quách đã cho tụi nó ăn kẹo. Không khỏi thở dài, thời đại này mấy đứa nhỏ vẫn rất đơn thuần, chỉ một cục kẹo là có thể dụ dỗ được tụi nó.

Bởi vì bản thân cũng là người đã từng mang thai, Mạnh Tĩnh Nghiên đặc biệt yêu thích những bạn nhỏ. Mặc dù rất thương tiếc đứa con của cô không có cơ hội đến với thế giới này...Nhìn thấy nước mắt và nước mũi của hai đứa nhỏ vẫn còn ở trên mặt, lòng của cô liền nhùng ra như kẹo đường, nhìn không được lấy cái khăn tay nhỏ của mình ra, đi tới lau lên mặt của hai cái đầu củ cải.

Ở nhà cũng được mẹ lau mặt nên hai đứa nhỏ đều có thói quen, hai đứa đứng yên phôi hợp, để tùy Mạnh Tĩnh Nghiên lau. Đợi đến khi lau sạch sẽ thì nhìn thấy hai khuôn mặt đã khô đi nhiều. Da thịt mềm mại đáng yêu vô cùng, Mạnh Tĩnh Nghiên nhất thời ngứa tay kiểm lòng không được, lúc lau cũng néo hai cái lên mặt của một trong hai đứa, cảm xúc đó thật sự rất mềm, rất thoải mái, rồi tự mình cười khúc khích rộ lên.

Ánh mắt Nghê Thụy Tuyết tròn tròn, kéo mạnh Mạnh Tĩnh Nghiên lại, ghé vào bên tai cô 'thì thầm' nói rằng, "Nghiên Nghiên, sao cậu lại đi giúp Lý Minh Trạch lau mặt vậy, không phải cậu vẫn luôn chán ghét cậu ta sao?"

Hả? Có việc này sao? Thằng bé bụ bẫm đầu củ cải chọc người ta yêu thích này, sao cô lại chán ghét cậu ta chứ?

"Cậu quên rồi? Lần trước khi cậu ta kéo bím tóc của cậu, cậu thề sẽ không bao giờ chơi với cậu ta nữa, còn kêu mình phải giám sát cậu đó! Không nói chuyện với cậu ta nữa!" Nghê Thụy Tuyết thì thầm nói nhưng giọng nói quá lớn làm cho cả lớp ai cũng nghe, nói xong còn hung hăng trợn mắt liếc Lý Minh Trạch.

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy ở cùng một chỗ với Nghê Thụy Tuyết, tâm tình của cô cũng trở lại thời tuổi trẻ. Tưởng tượng đến bộ dáng mím môi nói 'không bao giờ chơi với cậu ta nữa', Mạnh Tĩnh Nghiên cười đến bao tử muốn đau.

Không đợi cô hoàn hồn, Lý Minh Trạch đã néo hai bên mặt cô, hung hăng véo hai lần, thiếu chút nữa là nhào nặn khuôn mặt của cô thành một chỗ. Đợi cậu ta buông tay, khuôn mặt của Mạnh Tĩnh Nghiên đã đỏ bừng xinh đẹp và ướt át.

Thật là làm ơn mắc oán! Mạnh Tĩnh Nghiên thờ phỉ phò nhìn Lý Minh Trạch, ánh mắt oán trách làm cho Lý Minh Trạch ngẩn ra, lắp bắp nói, "Ai, ai cho cậu véo mình, mình cũng véo lại cậu, vậy mới công bằng. Còn nữa, không được, sau này không được nghỉ chơi với mình!"

Ồ hay, không muốn chơi với cậu ta, mà cậu ta còn muốn ra lệnh nữa sao?

Thằng nhóc thối này, quả nhiên làm cho cô vừa khóc vừa cười không biết phải nói gì cả, liền nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng cười khúc khích, Mạnh Tĩnh Nghiên vừa quay đầu liền nhìn thấy, ôi, ở bên cạnh vẫn luôn có một người đang xem kịch vui, đó là Hà Vũ Tường!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cậu Giỏi Quá!

Rời khỏi nhà trẻ nhiều năm, giờ ôn lại khoảng thời gian đó, chuyện đánh nhau vào buổi sáng của Lý Minh Trạch và Chu Văn Hiến chỉ là món khai vị mà thôi. Khóc nháo muốn tìm mẹ, trưa không chịu ăn cơm, khóc không chịu ngủ trưa mà muốn tìm mẹ...Thật sự là cái dạng gì cũng có, chính là cánh gà bay chó sủa.

Mạnh Tĩnh Nghiên vốn rất thích trẻ con, giờ sinh hoạt trong thế giới nhiều bé củ cải như vậy, không tự giác cô đã sắm vai chị lớn. Có bạn nhỏ nào không cẩn thận ngã, đầu gối bị thương, cô không cần nghĩ ngợi, mượn hòm thuốc tới xử lý rất tốt, lại còn an ủi bạn nhỏ bị ngã--"Thối thối sẽ không đau nha...!"

Phải! Bộ dáng người khác lừa cô, giờ cô sử dụng hết lên người mấy đầu củ cải này.

Đừng nói, nhiều lúc mấy cô giáo đều đau đầu không có cách nào, nhưng tới tay của Mạnh Tĩnh Nghiên thì mọi chuyện đều được giải quyết. Giữa trưa

luôn có nhóm mấy bạn nhỏ không chịu tự ăn cơm, chỉ có hai ba cô giáo nên không thể nào chăm sóc mấy chục đứa hay là đi đút hết tất cả được. Mạnh Tĩnh Nghiên liền suy nghĩ biện pháp, cô dẫn đầu muốn thi đấu với các bạn. Phải tự mình dùng muỗng và thìa để ăn, không được kén chọn, ai ăn sạch sẽ cơm trong bát trước thì người đó lợi hại nhất.

Bị cô kích thích, nhóm đầu củ cải nhất thời hứng thú tăng vọt, một đám gấp gấp vội vàng lùa cơm vào miệng. Có bạn nhỏ quá không thể cầm thìa được tốt, kiên quyết không để cho cô giáo giúp, cầm muỗng vội vàng lùa cơm vào miệng.

Cô là người trưởng thành nên không thêm tranh với bọn nhỏ, cố ý thả chậm tốc độ. Cuối cùng người chiến thắng chính là người sáng nay mới đe dọa cô không được chơi với cậu ta, bạn nhỏ Lý Minh Trạch. Dưới sự dẫn đầu của Mạnh Tĩnh Nghiên, cậu ta ưỡn ngực tự hào nhận những tràng vỗ tay của các bạn nhỏ khác, cực kỳ đắc ý, thật sự rất hưởng thụ! Lý Minh Trạch cảm thấy vì mấy tiếng vỗ tay này, dù ăn cả rớt mà cậu không thích cũng đáng!

Nhìn vào mắt những bạn nhỏ khác thấy rõ ràng toàn là hâm mộ và ghen tỵ, đều âm thầm quyết tâm: Về nhà nhất định phải tập luyện cách ăn cơm cho tốt, lợi hại hơn cả Lý Minh Trạch!

Nhóm mấy bé trai nhỏ vắt và tự mình ăn cơm nhưng lại không thể thắng mấy anh chị lớn, còn mấy bé gái thì quăng muỗng cơm khóc toáng lên, đòi muốn về nhà, muốn tìm mẹ. Một người khóc, những người còn lại cũng muốn góp vui, bắt đầu rớt xuống vài giọt nước mắt to như hạt đậu. Lúc đầu mấy cô giáo thấy vấn đề ăn cơm đã được giải quyết mà buồn lòng giờ lại căng thẳng, ôm mấy bạn nhỏ hơn dỗ dành.

Mạnh Tĩnh Nghiên chưa nghĩ tới kết quả này, nhất thời cảm thấy đầu như muốn nổ tung. Nhưng mà cô vẫn luôn có biện pháp, hỏi cô giáo xin mấy tờ giấy màu, xé mấy tờ giấy thành mấy hình chữ nhật, nhanh chóng xếp thành mấy ngôi sao may mắn phát cho mấy bạn nhỏ. Nhóm bạn nhỏ được đồ chơi mới, lúc này mới nín khóc, hít mũi, cảm ngôi sao may mắn vui vẻ cười ha ha ha.

Bọn chúng thoả mãn nhưng Lý Minh Trạch lại nháo lên. Lý do là dựa vào cái gì bọn nó ăn chậm mà có quà, ngược lại cậu ta ăn cực kỳ cực kỳ nhanh mà không có phần thưởng chứ? Thật không công bằng!

Cô giáo thấy Lý Minh Trạch làm cho bộ dáng của Mạnh Tĩnh Nghiên trông rất đáng thương, liền cười bước lên giải vây thay cô. Tất nhiên cũng phải làm công tác tư tưởng với Lý Minh Trạch, nói cậu là anh lớn, cần phải nhường các em trai em gái. Không chỉ ăn cơm tốt nhất mà tính cách cũng phải tốt nhất. Khen ngợi và khích lệ nửa ngày, Lý Minh Trạch mới chịu thôi, nhìn nhóm bạn nhỏ, cậu luôn có cảm xúc ưu việt--mình có tính cách tốt, anh đây sẽ nhường cho mấy đứa! Ai bảo anh giỏi nhất chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sợ Sợ Sợ!!!

Sau khi dỗ các bạn nhỏ vui vẻ xong, cuối cùng Mạnh Tĩnh Nghiên mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì trưa nay thời gian dùng cơm tương đối ngắn, nên các cô giáo có thời gian dẫn mấy bạn nhỏ đi chơi vài trò chơi. Nếu không mà trực tiếp đi ngủ thì không tốt với thân thể cho lắm.

Mạnh Tĩnh Nghiên lấy cái khăn tay nhỏ từ túi áo của mình ra, sau khi lau sạch cái miệng nhỏ của mình thì nhét nó lại vào trong túi. Mẹ của cô là một người rất thích sạch sẽ, rất thích bỏ vào cặp hoặc túi áo của con gái một cái khăn tay nhỏ, cũng rất tốt khi có một cái dự phòng. Cũng may mẹ Mạnh còn có thói quen này, nếu không chẳng lẽ kêu Mạnh Tĩnh Nghiên lấy cái khăn tay hơi sáng mới lau mặt Lý Minh Trạch lau miệng mình sao?

Sau khi vệ sinh sạch sẽ cho mình xong, cô mới đứng dậy đi theo nhóm sau cùng. Nhóm các bạn nhỏ không có ai có thể yên tĩnh một chút, không phải người chạy ta đuổi, thì chính là cầm tay nhau cùng đi, cực kỳ náo nhiệt. Trong lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên không nhận được có chút bay bổng, sinh hoạt trong hoàn cảnh này, làm sao có thể không trẻ lại được cơ chứ.

Cô đang cảm khái thì có một bóng dáng lặng lẽ đi tới bên cạnh cô, cúi sát bên cổ cô, dùng giọng nói chỉ có cô nghe nói thầm bên tai cô: "Đừng cho rằng mình không biết, hồi nãy mình thấy cậu lên lấy hết cả rớt trong bát vứt đi."

Từng hơi thở phun bên tai cô, hơn nữa lời người kia nói, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, vội vàng lùi lại phía sau hai bước. Quay đầu mới nhìn thấy, người quậy phá ở bên cạnh cô chính là cậu bé mới chuyển trường ngày hôm qua, Hà Vũ Tường.

Người này, sao lại có cặp mắt sắc bén như vậy? Vừa rồi cô giáo cũng không có phát hiện, cô lên lấy cả rớt bỏ vào giấy ăn gói rất cẩn thận, ném vào sọt rác, còn đang đắc ý tự cho rằng thần không biết quỷ không hay, lại không nghĩ rằng những động tác này lại bị người khác nhìn thấy.

Khi Hà Vũ Tường nói thầm bên tai của Mạnh Tĩnh Nghiên, phát hiện chỉ là thờ ơ thôi, lại thấy lỗi tai của Mạnh Tĩnh Nghiên nhạy cảm tới mức run lên hai lần, thật sự chơi rất vui. Đang tính thổi thêm hai lần nữa thì Mạnh Tĩnh Nghiên nhanh chóng lùi lại phía sau hai bước. Sắc mặt cậu liền đen, cho rằng Mạnh Tĩnh Nghiên không thích mình, rất ghét mình.

"Sao cậu phát hiện được?"

Bộ dáng sợ hãi như con thỏ nhỏ của Mạnh Tĩnh Nghiên làm cho Hà Vũ Tường rất vui, cậu cong khoé miệng, đôi mắt xoay tròn, giống như đang đánh giá Mạnh Tĩnh Nghiên. Thì ra cô không phải ghét mình mà chỉ là bị mình dọa mà thôi.

Có thể làm cho Nghê Thụy Tuyết mê cậu ta như vậy, Hà Vũ Tường chắc chắn là người rất có năng lực, đặc biệt là khi cậu ta cười lộ lên, kúm đồng tiền bên má đặc biệt rất đẹp. Mặc dù đánh giá người khác như vậy có chút không lễ phép, nhưng bề ngoài đáng yêu và đẹp trai của cậu ta làm cho tình mẹ trong Mạnh Tĩnh Nghiên trỗi dậy, lòng mềm ra. Còn nhỏ thì biết cái gì chứ? Cũng để bộ dáng ngượng ngùng của cậu ở trong lòng.

Hà Vũ Tường thấy hai mắt của Mạnh Tĩnh Nghiên sắp chảy nước mắt, thật sự rất vừa lòng. Chờ Mạnh Tĩnh Nghiên kịp thời phản ứng thì cậu đã chạy theo mấy đầu củ cải kia ra khỏi phòng học rồi.

Tiểu Nghiên Nghiên cong khoe môi, cũng chạy theo sau. Thăng nhóc thối này, bày đặt làm ra vẻ thần bí lắm!

Sự thật không phải Hà Vũ Tường cố ý không trả lời Mạnh Tĩnh Nghiên. Thật sự là thăng nhóc đáng chết kia, làm sao cậu có thể không biết xấu hổ mà nói ra khắp nhà trẻ chỉ có mỗi Mạnh Tĩnh Nghiên chơi vui, cho nên cả một buổi sáng cậu chẳng làm gì cả, luôn ở bên cạnh quan sát Mạnh Tĩnh Nghiên, mỗi cử chỉ của cô cậu đều không bỏ qua.

Không, loại lời nói này, sao cậu có thể thốt ra lời chứ...

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trong Mắt Cô Giáo Là Một Khối Bảo.

"Chúng ta là vườn hoa của Tổ quốc, là những đóa hoa tươi đẹp trong vườn, ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng chúng ta, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười với nhau. là là là la.. là là la la, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười!"

Tiết mục sau buổi cơm trưa chính là Cô Quách mang theo tất cả mọi người cùng nhau ra học ca hát, bài hát này là "Chúng ta là vườn hoa của tổ quốc", mà Mạnh Tĩnh Nghiên đã vài chục năm chưa từng nghe lại, thời điểm nhớ lại giai điệu quen thuộc làm cho cô hết sức kích động. Cô Quách dạy một câu, Cô liền lớn tiếng hát tiếp theo một câu.

Không ngoài ý muốn, Mạnh Tĩnh Nghiên trở thành một đứa bé hát tốt nhất trong hai mươi một đứa trẻ trong vườn trẻ. Ánh mắt của Cô Quách nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên cũng phát sáng, không ngờ đầu của Nghiên Nghiên chỉ đập xuống bị thương một chút lại làm cho cô bé thông minh lên không ít.

Cô liền khen Mạnh Tĩnh Nghiên vài câu, làm cho các bạn nhỏ khác không phục, liền dùng hết sức hát thật lớn lên. Chỉ là những tài năng này. . . . Dĩ nhiên là so với Mạnh Tĩnh Nghiên là kém xa rồi.

Sau bữa cơm trưa vốn rất dễ buồn ngủ, nhóm bé đầu củ cải lại chơi thêm nửa ngày, nên mọi người ai cũng có chút mệt mỏi. Ngay cả Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không ngoại lệ, mặc dù tâm tư của cô đã trưởng thành, nhưng thân thể này của cô mới chỉ hơn ba tuổi, cũng sẽ ngủ, sẽ đói, gấp ba lần cơ thể trưởng thành.

Nếu là những ngày khác thì các tiểu bằng hữu sẽ khóc nháo chưa muốn ngủ, làm cho cô giáo chóng mặt đến sắp sứt đầu bẻ trán, thì bữa nay bọn nhỏ liền nắm tay nhau đi vào phòng ngủ trưa, rồi ngoan ngoãn nằm xuống. Hôm nay ai cũng không cần cô giáo sử dụng kỷ luật sắt, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền truyền ra tiếng thở đều.

Lớp kế bên của cô Lý sau khi mất hết sức lực, cuối cùng cũng đỡ bọn nhỏ ngủ để có thể nghỉ ngơi một chút. Nhìn thấy cô Quách đang nhàn nhã cảm các bức vẽ bọn nhỏ làm trong giờ học mỹ ra xem, vô cùng hâm mộ.

"Cô Quách, cũng là những đứa trẻ của lớp của cô biết nghe lời. Ăn cơm, ngủ đều không cần quan tâm, thời điểm ăn cơm trưa lớp chúng tôi còn có ba đứa hái từ ô ô khóc không chịu ăn, thì tôi đã nghe lớp các học sinh của lớp cô ở trong sân ca hát rồi." Cô Lý hâm mộ nói.

Cô là bởi vì yêu thích trẻ con, cô mới báo danh vào trường giáo viên dạy mầm non, để làm cô giáo ở vườn trẻ. Trước kia không biết công việc này lại mệt như vậy, làm người ta nhức đầu đến như vậy. Nhìn những đứa bé của lớp cô Quách, nhìn lại những đứa bé của lớp mình một chút, thật là đáng hận!

"Cô làm thế nào mà những đứa bé của lớp cô lại yên tĩnh ngoan ngoãn như vậy? Cô Quách, cô nói cho tôi một số cách đi? Để cho tôi học tập được một chút kinh nghiệm của cô!"

Cô Quách buông những bức tranh trong tay xuống, từ ngoài cửa sổ nhìn vào trong, nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên đang đắp chăn cho ngủ Nghê Thụy Tuyết đang nằm ngủ kế bên cô. Cười cùng Cô Lý nói: "Cô Lý, nhìn thấy cô bé kia đi? Những đứa bé của lớp chúng tôi hôm nay như vậy nghe lời, đều là nhờ có cô bé đó!"

Nói xong, Cô Quách liền nói lại các biểu hiện của Mạnh Tĩnh Nghiên hôm nay. Mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên hết sức khiêm tốn yên tĩnh, nhưng mà giao thiệp với những đứa trẻ khác lâu dài, đối với trong lòng bọn nhỏ, hành động vô cùng hiểu chuyện của cô trước mặt cô Quách trước mặt, thì cô làm sao có thể che giấu đây? Tiếp xúc một lát, sẽ nhìn ra được chỗ bất đồng.

Chỉ là biểu hiện bất đồng này là biểu hiện ở phương diện tốt, cô chỉ cho là đây là một đứa bé hiểu chuyện, cũng không có suy nghĩ nhiều. Lúc ăn cơm

tranh tài cũng là vì chơi rất vui, vì là lần đầu tiên nữa. Phải nói là Cô nghĩ cái biện pháp này là để cho những người bạn nhỏ ăn cơm thật ngon, Cô cũng không tin. Một đứa bé ba tuổi rồi, sao có thể có loại tâm cơ gì a?

Dĩ nhiên, bởi vì cô suy nghĩ nát óc, cũng là đoán không ra trong thân thể của Mạnh Tĩnh Nghiên, là một linh hồn hơn 20 tuổi.

Cô Lý nghe Cô Quách kheo đứa nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên là một đứa trẻ trên đời khó gặp, hâm mộ vô cùng, hận không thể nhanh chóng ôm Mạnh Tĩnh Nghiên vào học trong lớp của mình đi. Trong lớp học của cô tại sao lại không có một đứa bé nào hiểu chuyện như vậy, có thể phối hợp công việc của giáo viên, trị được những đám đầu đinh bọn chúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cô Coi Hẳn Là Con Trai Của Mình, Hẳn Lại Coi Cô Là Con Thỏ Nhỏ.

Ban ngày chơi quá náo nhiệt, đến buổi tối cô sẽ gặp ác mộng, trong bóng tối ba mẹ An Nhiên đang ngủ, cô nằm nghiêng ở bên cạnh mẹ, vùi đầu vào trong chăn không tiếng động khóc nức nở nghẹn ngào.

Cô lại nằm mơ thấy đứa bé kia, bảo bảo, mẹ thực xin lỗi con.

Mặt trời bắt đầu nhô lên từ phía chân trời, Đồng hồ báo thức của Mạnh mẹ vang lên, truyền tới âm thanh tất tất tốt tốt vang dội kêu rồi giường bên tai, Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng nhắm mắt lại, dùng chăn bọc mình từ đầu đến chân cũng bọc lại, đáng vẻ làm bộ như đang ngủ say. Mạnh mẹ sợ cô ở trong chăn như vậy sẽ không tốt, muốn mở chăn ra khỏi đầu nhỏ của cô, vén lên hai lần nhưng lại không thể lấy chăn ra được, sợ nữ nhi sẽ thức giấc nên không dám kéo chăn cô nữa, nghĩ lại nếu cô không thoải mái thì sẽ từ trong chăn chui ra ngoài mà thôi.

Đợi đến lúc cô làm xong cơm trở lại gọi con gái rời giường, thì thấy hai mắt con gái bị sưng giống như quả đào thì dọa cô giật mình. Vợ vàng gọi chồng lại, chỉ sợ là mắt con gái bị bệnh hoặc là do ăn cái gì mà bị dị ứng, định dẫn con gái đến bệnh viện khám thử.

"Mẹ, tối ngày hôm qua có con muỗi cắn con, bị con đánh bay mất, con có lợi hại không?" Quơ hai quả đấm nhỏ, bày tỏ mình vô cùng lợi hại.

Hai vợ chồng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đôi mắt, thời tiết hiện giờ còn chưa nóng đâu, tại sao lại có muỗi chứ? Nếu là muỗi, lại bị cắn điều hết hai con mắt như vậy cũng là quá trùng hợp đi! Mạnh Tĩnh Nghiên thấy ba mẹ không tin, liền lấy tay gãi gãi hai mí mắt đang sưng tấy, "Mẹ, ngứa quá đi!"

Mạnh mẹ vội vàng bắt lấy tay của con gái, vội la lên: "Không cho gãi, gãi vậy mắt sẽ hư về sau con sẽ không thấy đường! Ba nó, ông chuẩn bị cho đứa nhỏ một cái khăn lông nhúng nước lạnh để thoa lên một chút, nếu là ngày mai vẫn còn sưng như thế, thì liền đưa đứa nhỏ đến bệnh viện xem một chút."

Mẹ Mạnh cùng Ba Mạnh thấy con gái như vậy cũng cực kỳ đau lòng, đứa nhỏ này, gần đây sao luôn bị thương phải vào bệnh viện như vậy như, không phải là đã dính vào cái gì không sạch sẽ đó chứ?

Nhỏ còn tuổi ưu thế lớn nhất chính là có thể 'ngây thơ vô địch', dù lời nói ra có cái gì không hợp lý, cũng là chuyện bình thường, những người lớn đại khái sẽ không để ý. Một đứa con nít, cái gì cũng không hiểu.

Mặc dù cô đã lừa gạt được ba mẹ, nhưng giấc mộng đêm qua làm cho cô thủy chung không vực dậy nổi tinh thần, thời điểm đến nhà trẻ người rất mệt mỏi. Mấy người đồng nghiệp của Cô Quách đã sớm nghe cô ta khoe cô trong lớp cái tiểu nha đầu này rất tinh hoạt hiểu chuyện, liền muốn gặp mặt nàng cho một lần, nhưng khi nhìn thấy nàng khuôn mặt ỉu xiu đi vào lớp, liền rất thất vọng, còn cho là Cô Quách đã khoác lác, nói quá sự thực.

Nhìn ra cửa trong sân có một nhóm tiểu đầu đinh đang chơi đùa náo loạn ngoài đó, làm cho cô không khỏi nhớ đến đứa bé đã chết trên bàn mổ của mình, nếu như đứa bé kia sanh ra được, có phải hay không cũng sẽ có bộ dáng đáng yêu và bướng bỉnh giống như những đứa bé này?

"Con thỏ nhỏ!"

Đột nhiên trước mặt Mạnh Tĩnh Nghiên nhảy ra một câu bé, đang muốn hù cô một phen, nhưng mà Mạnh Tĩnh Nghiên vì đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình nên không hề phản ứng gì. Làm cho Vũ Tường không khỏi thất vọng bĩu môi, hẳn chính là muốn nhìn thấy đáng vẻ hoảng sợ của Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ giống như con thỏ nhỏ bị dọa sợ, tại sao hiện tại lại không như tưởng tượng chứ.

Tâm trạng của Mạnh Tĩnh Nghiên đang không tốt, nên xoay qua chỗ khác không thêm để ý đến hấn. Nhìn thấy ánh mắt của Cô như vậy thì làm cho Vũ Tường rất buồn bực, cặp mắt của con thỏ nhỏ sao hôm nay lại hồng hồng? Như vậy chẳng phải càng giống như con thỏ mà bà nội nó nuôi trong nhà đó sao!

Nói cho cùng cũng là một đứa bé, cho dù hấn so với những đứa trẻ khác trầm ổn hơn, cũng không thể khống chế được tò mò trong lòng. Nên Vũ Tường giống như phát hiện một vùng đất mới, lần nữa đi tới trước mặt Mạnh Tĩnh Nghiên, ánh mắt nhìn cô toát lên đầy vẻ tò mò và cùng hưng phấn.

Nhìn thấy biểu cảm và nét mặt trẻ con của hân trong nháy mắt làm cho lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên trở nên mềm mại, nên đồng thời lấy nỗi lòng thương tiếc đứa bé đã chết đi, cùng tình yêu thương, mong chờ của mình đối với đứa bé đặt lên đứa bé trước mắt này. Miễn cưỡng lên tinh thần, đối mặt với hân cho hân một cái nhìn từ ái cùng khuôn mặt tươi cười.

Nhưng như thế nào mà Vũ Tường lại nhìn thấy vẻ mặt đó Mạnh Tĩnh Nghiên là vẻ mặt cười như không phải cười, cũng tựa như khóc mà không phải là khóc về chỉ nói ra một câu: "Con thô nhỏ, có phải hôm qua cậu không chịu ăn cà rốt, cho nên hôm nay đã ngã bệnh? Về sau không được kiêng ăn như vậy, biết không? Mình sẽ lấy cà rốt của mình cho cậu ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thức Ăn Trong Chén Của Người Khác, Mùi Vị Ngon Hơn!

Tại sao Vũ Tường lại nói như vậy, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng từ chối cho ý kiến, cùng đứa bé ba bốn tuổi cãi nhau cô không làm được. Chỉ là khuôn mặt bọn nhỏ tươi cười hồn nhiên thật là rất có sức cuốn hút, chơi đùa thỏa thích cùng chúng đến giữa trưa, tâm tình của cô cũng khá nhiều.

Chỉ là đến lúc ăn cơm trưa khi Vũ Tường lựa tất cả cà rốt trong chén của mình trong chén để vào trong chén của Mạnh Tĩnh Nghiên, lại còn mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào cô muốn cô ăn hết tất cả cà rốt trong đó, như vậy sẽ rất tốt cho mắt. Mạnh Tĩnh Nghiên ghét nhất là ăn cà rốt, hơn nữa lại bị hân bức bách đến kinh người như vậy, cô cảm thấy như vậy giống như đang dùng cực hình với mình vậy, vậy thì làm sao mà ăn nổi!

Lý Trạch nghe Vũ Tường nói, cũng tưởng là Mạnh Tĩnh Nghiên ngã bệnh, khi thấy Vũ Tường lấy tất cả cà rốt của mình cho Mạnh Tĩnh Nghiên ăn còn nói là có thể chữa bệnh, hân do dự hồi lâu, vì muốn sau này Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn có thể chơi đùa cùng hân, nên cũng lấy tất cả cà rốt trong chén mình cống hiến tất cả vào trong chén của Mạnh Tĩnh Nghiên.

Chuyện này, càng làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên dờ khóc dờ cười. Lý Trạch vốn không thích ăn cà rốt, nhưng vì hân muốn đạt được danh hiệu ăn ngoan nhất, nếu muốn hạng nhất điều kiện là người bạn nhỏ không thể kén ăn. Lấy tất cả cà rốt của mình cho cô, chính là buông tha hạng nhất đó, đối với chuyện bỏ đi cảm giác vinh dự khi được vinh danh đặc biệt với một đứa bé mà nói là cực kỳ không dễ dàng.

Mấy ngày nay buổi tối khi mẹ hân rước về nhà, trên người hân đều rất sạch sẽ chỉnh tề, mẹ không ngừng khen hân trưởng thành, hiểu chuyện. Thật ra thì điều này là công lao của Mạnh Tĩnh Nghiên, giúp hân lau nước mũi, thắt dây giày, chỉnh trang lại các y phục. Nên vì chuyện này, hân cũng không thể để Mạnh Tĩnh Nghiên ngã bệnh a, nếu không về sau ai giúp hân lau nước mũi, mang giày, chỉnh trang y phục?

"Mạnh Tĩnh Nghiên, mau ăn nha, ăn cái này mới mau hết bệnh.", hân luôn cho rằng cà rốt là một loại thuốc uống rất hiệu nghiệm nha!

Những chuyện Vũ Tường làm thật là có khả năng hại người rất cao, cư nhiên làm cho những đứa bé trẻ người non dạ tin tưởng rằng ‘cà rốt có thể trị bệnh’ sâu trong tiềm thức của chúng, đúng thật là hoang đường mà!

Chuyện này cũng chưa kết thúc, Nghê Thụy Tuyết cũng muốn tới góp phần vào. nhưng mắt Tiểu nha đầu này lại bị ‘sắc đẹp’ làm mê hoặc, nên cô cho là rằng Vũ Tường cùng Lý Minh Trạch đều đưa cà rốt trong chén mình cho Mạnh Tĩnh Nghiên, là bởi vì Mạnh Tĩnh Nghiên thích ăn món này, hơn nữa nhìn đáng vẻ hồng hồng như rất ăn như vậy nữa. Tiểu nha đầu cũng không ăn trong chén của mình nữa, cầm chiếc muỗng gắp hết cà rốt trong chén Mạnh Tĩnh Nghiên lên ăn thử.

Cô dùng muỗng còn chưa được thành thạo, cho nên chỉ có còn lại một số ít cà rốt trên đĩa đại đa số bị cô làm đổ ở trên bàn cơm, chỉ còn lại một hai miếng. Ăn xong còn chép chép miệng, ừm! Đúng là so với trong chén mình thì ăn ngon hơn!

Rõ ràng là đồ ăn giống nhau, cùng trong một trong nồi xào mức ra, nhưng trong chén của người khác so với trong chén của mình lại có mùi vị khác nhau! Cô đang muốn, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên trong chén đã không còn, tất cả đã sớm bị cô làm đổ lên trên bàn không thể ăn được. Những đứa bé phần lớn không thích ăn những cái này, nên đầu bếp của nhà trẻ khi nấu cơm cũng chỉ để một chút xíu vào mà thôi, chủ yếu vì để cho những đứa bé đầy đủ dinh dưỡng.

Không ăn của Mạnh Tĩnh Nghiên được, thì còn có của những bạn nhỏ khác nha. Nghê Thụy Tuyết liền như Tiểu Hào Tử chạy loạn khắp nơi, ánh mắt nhìn xuống chính là nhắm ngay các miếng cà rốt trong chén của những đứa bé. Nếu như trộm được liền dương lên khuôn mặt hả hê rồi ăn hết, còn nếu là không trộm được liền nhủ cái mũi nhỏ lại, sau đó tiếp tục đi trộm trong chén người khác.

Cô Quách nói gì cũng không nghe, nếu là đứng dậy bắt cô lại, thì cô liền chạy so tho còn nhanh, làm cho trong phòng ăn liền náo loạn ồn ào.

Thấy cô đến giành thức ăn trong chén mình, các tiểu bằng hữu đều không vui, phát hiện mục tiêu của cô chỉ là món cà rốt, mọi người liền nhanh chóng lấy muỗng múc các miếng cà rốt lên đều nhét vào trong miệng. Ngay cả những bé bình thường không thích ăn nhất là cà rốt, cũng ăn như hổ đói những miếng cà rốt còn lại trong chén.

Nghê Thụy Tuyết phát hiện mình không trộm được nữa mới một hồi trở về chỗ ngồi ăn thức ăn trong chén mình, nhưng tại sao lại không có ngon như ăn

trong chén của người khác vậy? Ai

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Buồn Bã!

Buổi tối Mẹ Mạnh hỏi người bạn nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên về chuyện ở nhà trẻ. Khi nghe con gái kể lại chuyện xảy ra lúc ở nhà ăn cả cha và mẹ Mạnh đều ôm bụng cười lăn lộn. Đám trẻ thật là thú vị, nếu mất con gái mình bị muỗi chích hai nốt mà có thay đổi được tật kén ăn cho những người bạn nhỏ khác kén thì con muỗi kia cũng coi như đã làm được chuyện tốt.

Mất của Mạnh Tĩnh Nghiên bị sưng là do tối hôm trước khóc nhiều, sau khi ngủ trưa một giấc đã giảm sưng đáng kể, không tệ hại như buổi sáng nữa. Lúc này cha mẹ Mạnh mới yên tâm, tin tưởng rằng nhà mình thật sự có muỗi, có lẽ ngủ đông lâu quá nên mới đói bụng ăn quàng. Mặc kệ là người lớn hay trẻ con, ai nấy cũng đều cảm thấy bệnh viện không phải là chỗ tốt đẹp gì, có thể không tới liền không đi.

Đã là trẻ con ai mà chẳng thích ngày thứ bảy vì không cần đi học, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên thì ngược lại, cô thích không khí ở nhà trẻ, thích chơi đùa cùng những người bạn nhỏ. Tuy nhiên cô cũng không thể không biết tiến thủ như vậy, dù sao bản thân cũng không phải là đứa trẻ mới ba tuổi rười, ngày ngộ hường thụ tuổi thơ. Cơ hội được sống lại một lần nữa này so trùng số độc đắc càng hiếm có hơn, không thể lãng phí vô ích được.

Rồi lại âm thầm tính toán, có lẽ sang năm mẹ cô sẽ nghỉ việc cho nên nhiệm vụ thiết yếu nhất lúc này chính là giải quyết vấn đề nghề nghiệp cho bà. Nhưng phải làm thế nào mới tốt đây?

Trước kia cô từng đọc tiểu thuyết, thấy mẹ của nữ chủ nhân lớn đều là những người vô cùng khéo tay, lúc đầu có thể may quần áo để bán, tiền vốn cũng không mất nhiều. Qua vài năm tích lũy được một số vốn nhất định liền mở xưởng may, tạo thành thương hiệu của riêng mình từ đó kiếm được nhiều tiền hơn.

Nhưng còn mẹ cô thì sao?

Không nói đâu xa, ở kiếp trước mẹ Mạnh thường hay lời ảnh của Mạnh Tĩnh Nghiên khi còn bé ra tán dương, nào là áo len hoa vàng, váy màu xanh lá kết hợp với đôi giày da màu đỏ trông cực kỳ xin xắn. Lúc nào bà cũng đặc chí khoe ánh mắt của mình rất tốt, Mạnh Tĩnh Nghiên từ nhỏ đã được bà cho mặc cho những bộ quần áo vừa đẹp vừa hợp mốt, ngay cả hàng xóm cũng phải bà khéo tay.

Mạnh Tĩnh Nghiên nghiêm trọng hoài nghi tính chân thực trong lời nói của mẹ mình, không biết có phải hàng xóm mới khen đôi câu mà bà lại cứ tưởng là thật chăng? Về phần cô, thì thực ra cũng có khiếu thẩm mỹ, nhưng thao tác thì hoàn toàn không được, ngay cả việc nhỏ thừa khuy, vá vớ còn không làm được nói chi là may quần áo? Nhưng cô biết, không phải mỗi việc đều cần mình động tay động chân mới có thể giải quyết.

Dù thế nào, thì con đường con đường xuống tay với vài vóc quần áo này đành phải hủy bỏ, lại nghĩ đến nhà hàng xóm bên cạnh. Trong ký ức của cô thì dường như không lâu sau, ngôi nhà nhỏ đó được người ta sửa sang lại thành một cửa tiệm tạp hóa. Đầu những năm chín mươi, phần lớn siêu thị vẫn còn rất hiếm, cũng không thông dụng mấy, trên đường phố phần lớn đều là những loại hình tạp hóa kiểu này. Dưới con mắt của Mạnh Tĩnh Nghiên thì cứ phát triển theo hướng này cũng rất được, chẳng phải chỉ trong mấy năm mở tiệm này cô chú Cổ đã com áo không lo, dư dật được một khoảng kha khá.

Sau này cô đã từng đến nhà mới của bọn họ, rất sáng sủa, rộng cũng phải đến bảy mươi, tám mươi mét vuông. Dĩ nhiên, so với thời điểm đó thì một ngôi nhà như thế cũng không phải là quá đắt đỏ, nhưng người bình thường thì sao mà mua nổi, ít nhất thì nhà họ Mạnh cũng mua không nổi.

Đột nhiên tim của Mạnh Tĩnh Nghiên đập rất nhanh, nếu nhà cô cũng mở tiệm tạp hóa này thì sao đây? Không bao lâu nữa cha cô sẽ bị sa thải, công việc không còn, nếu từ chức chuyên tâm làm ăn cũng không tồi.

Nhưng cần thận nghĩ đi nghĩ lại, liền thấy không khả thi. Hiện tại rào cản lớn nhất của nhà cô chính là vấn đề tiền bạc, với thu nhập hiện tại của cả hai người cùng với mức chi tiêu hàng tháng, chỉ có thể duy trì ẩm no, muốn tích góp một chút gửi vào ngân hàng cũng không được rồi, có đạt tới bốn con số hay không trong lòng cô cũng không thể nào biết chính xác.

Cửa hàng tạp hóa tuy kiếm ra tiền, nhưng bước đầu mở tiệm lại phải bỏ ra không ít, nào là tiền chuyển nhượng cửa hàng, tiền sửa sang, tìm mới hàng, giấy phép kinh doanh, mà về điểm này so với chút tiền gửi ngân hàng của nhà cô nhất định là còn thiếu rất nhiều.

Trong óc không có chủ ý, cũng không thể áp dụng, cảm giác thất bại mãnh liệt ập tới. Tóm lại nên làm như thế nào, mới có thể giúp gia đình thoát khỏi nghèo khó, để cho ba mẹ được sống tốt hơn đây?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bà Ngoại!

"Bà ngoại ơi cháu tới rồi đây!", tuy Mạnh Tĩnh Nghiên được nghỉ học, nhưng cha mẹ Mạnh vẫn phải đi làm, vì thế họ phải gửi con gái bảo bối sang nhà bà ngoại ở tạm hai ngày cuối tuần.

Đề Mạnh Tĩnh Nghiên ở nhà một mình bọn họ không yên tâm, nếu nhờ bà nội Chu trông hộ thì hơi ngại, vì dù sao cũng là người ngoài, nên tốt nhất là không nên làm phiền người ta. Mà bà ngoại cũng rất thái thích Mạnh Tĩnh Nghiên, chỉ muốn gặp cháu gái hàng ngày! Có điều cô bé phải đi học từ thứ hai đến thứ sáu, hơn thế nữa từ chỗ bà ngoại đến nhà trẻ lại quá xa, vì thế chỉ có thể gặp cháu vào cuối tuần.

"Bảo bối ngoan của bà tới rồi à, mau tới đây để bà ngoại nhìn xem! Sao lại gầy đi thế này?".

"Thật vậy sao ạ? Bà ngoại thấy cháu gầy đi à?", Mạnh Tĩnh Nghiên rất muốn thoát khỏi thân hình tròn trịa mũm mĩm hiện tại nên mỗi bữa đều hạn chế ăn uống, ăn no liền gác đĩa, cho dù món ăn có ngon đến thế nào cũng sẽ chống lại mọi cám dỗ của nó, tuyệt đối không ăn nhiều.

Cô xoa xoa cái bụng tròn vo của mình, vẫn mềm nhũn toàn thịt, làm gì có gầy đi chút nào?

Có lẽ đây chỉ là người già quan tâm đến con cháu nên mới nói quá lên thế thôi, chỉ cần đứa bé không ở bên cạnh, thì lúc nào cũng thấy cháu mình gầy, ngay cả ở cạnh mẹ ruột cũng không an tâm!. "Có phải mẹ cháu không nấu món ngon cho cháu hay không? Lát nữa bà phải nhắc nhở mẹ cháu mới được! Không thể ngược đãi cháu gái ngoan của bà thế này được!".

Mạnh Tĩnh Nghiên nhào vào trong ngực bà ngoại cọ cọ làm nũng. Ông bà nội cùng với ông ngoại đều mất sớm cho nên trong nhà chỉ còn mỗi bà ngoại, cũng là người cưng chiều cô nhất. Bà thường gạt cha mẹ Mạnh mua kẹo cho cô, có khi còn mua cả kem que nữa. Những đồ ăn vặt này trẻ con nào được cho ăn nhiều, nhất là cha Mạnh, là người có chút cổ hủ, chưa bao giờ cho phép Mạnh Tĩnh Nghiên ăn những thứ đó.

Cũng chỉ có bà ngoại nuông chiều, thấy cô đòi cái gì liền mua cho cái đó. Sau khi lên tiểu học, thỉnh thoảng bà còn cho cô tiền để sách vở, bút, cùng những thứ linh tinh khác. Tiền mà cha mẹ biếu cho bà dường như cũng tiêu vào người cô cũng không ít.

Tới nhà bà ngoại vừa có đồ ăn ngon lại có được chơi đùa, cho nên từ nhỏ cô vẫn rất thích tới đây, tình cảm với bà ngoại cũng rất sâu đậm. Bà ngoại qua đời là khi cô vừa lên cao trung, đi út đến trường học đón cô về nhà, lúc nghe được tin này còn khóc mãi không ngừng.

Có thể gặp lại bà, nhìn thấy bà một lần nữa, thật tốt. Nghĩ đến đây cô lại dùng sức cọ cọ rong ngực bà, khiến cho bà cụ cười ha ha không dứt.

"Bảo bối ngoan, biết hôm nay mẹ cháu chở cháu tới đây...nên bà ngoại đã chuẩn bị món Lạp Xưởng mà cháu thích ăn nhất, đến trưa hai bà cháu mình cùng ăn nhé!". Bà cụ vuốt ve đầu cháu ngoại, mặt tràn đầy vui vẻ vừa cười vừa nói.

Nghĩ đến Lạp Xưởng do chính tay bà ngoại làm, Mạnh Tĩnh Nghiên không ngừng nuốt nước bọt. Kết hợp với bánh mìn thơm nữa thì đúng là mỹ vị! Hạnh phúc quá đi!

Giảm cân? Còn muốn giảm cái gì nữa? Hiện tại cô vẫn còn nhỏ, ăn nhiều một chút thì thân thể mới phát triển tốt được! Tùy ý tìm một cái cớ để an ủi mình, cô liền quay lại với chủ đề ăn uống. Đối với món ăn mình thích, một nhóc con như cô sao có thể thắng được cái miệng, cứ ăn hết miếng này đến miếng khác. Bà cụ còn sợ cháu gái không đủ ăn, sau khi cô thật sự không ăn nổi thức ăn nữa còn bắt cô tiêu diệt thêm hai cái bánh bao nhân Lạp Xưởng nữa!

Người trưởng thành ăn nhiều như vậy thì không sao, nhưng cô mới hơn ba tuổi, vóc người còn chưa cao đến một mét, cái bụng nhỏ làm sao chịu nổi. Lúc này chỉ muốn nằm trên giường, ngay cả nhúc nhích cũng không thoải mái.

Tận đến giờ phút này, Mạnh Tĩnh Nghiên mới hối hận vì đã ăn quá nhiều. Quả nhiên là tự mình làm bậy thì không thể sống!

Thấy cháu gái khó chịu, bà cụ vừa đau lòng vừa tự trách, vội vàng cho cô uống thuốc tiêu hóa, sau đó lại kéo cô đi ra ngoài tản bộ tiêu thực. Dĩ nhiên Mạnh Tĩnh Nghiên không muốn đi, nhưng cũng không đành lòng làm trái ý tốt của bà ngoại, không thể làm gì khác hơn là cố gắng gượng vác cái bụng đang ậm ạch vì quá no, nhắc đôi chân ngăn lạch bạch theo bà mình ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thay Đổi Cái Nhìn Về Cuộc Sống!

Bà ngoại dẫn Mạnh Tĩnh Nghiên đi bộ xung quanh hồ tiêu thực, nhưng cũng không đi quá xa. Gần nhà bà có một vườn hoa, những đứa trẻ ở gần đó đều

thích đến đây. Khi còn bé Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không ngoại lệ, suốt ngày quần quanh i ôi bắt bà dắt mình ra ngoài đó. Một tay bà xách ghế xếp nhỏ, một tay dắt Mạnh Tĩnh Nghiên, địa điểm không cần nói cũng biết là ở đâu rồi.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không biết vì sao chỗ này được gọi là vườn hoa, xét về tổng thể thì nó cũng không giống với mô hình công viên hai mươi năm sau, không có khu liên hợp trò chơi, không có nhà bóng, chỉ có cầu bập bênh, đệm lò xo nhún cùng với mấy cây cầu trượt lớn nhỏ thôi, nhưng ở thời này nơi đây trong mắt bọn trẻ chẳng khác nào một thiên đường cả.

Cách thật xa nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nô đùa chạy nhảy đầy huyền ảo của những người bạn nhỏ, từng khuôn mặt nhỏ ngây ngô đỏ bừng, đầu thấm đầy mồ hôi. Bà ngoại Mạnh đặt chiếc ghế xếp nhỏ xuống, rồi quay sang chào hỏi các ông các bà hàng xóm bên cạnh, sau đó cười híp mắt nhìn cháu gái ngoan nhà mình lễ phép chào các cụ một lượt, mới thả tay để cho cô đi chơi.

"Tiểu Chu, đây là cháu ngoại của bà phải không? Thật là hiểu chuyện!". Bà ngoại Mạnh họ Chu, các bà ngồi đây đều lớn tuổi hơn nên mới gọi bà theo kiểu thân mật này.

"Là con gái của cô thứ hai nhà tôi, vừa khéo léo ngoan ngoãn lại rất hiểu chuyện. Hôm nay nhà trẻ đóng cửa nên mẹ nó mới đưa con bé qua đây ở một ngày, chơi với bà già cô đơn này!".

"Tiểu Chu, bà thật có phúc, ai mà không biết mấy đứa con nhà bà đều là người hiểu thuận cả! Đứa nhỏ này bao nhiêu tuổi rồi? Có lẽ là ba bốn tuổi phải không, lại không hề sợ người lạ, vô cùng thoải mái, về sau bảo đảm sẽ rất có tiền đồ!".

Bà cụ thích nhất là khi được nghe người khác khen con cháu nhà mình, lập tức cười híp cả mặt. Ngoài miệng còn khiêm tốn nói ‘đâu có đâu có’, rồi lên tiếng khen lại cháu trai của bà cụ vừa khen Mạnh Tĩnh Nghiên nhà mình, nói cho người kia phải mở cờ trong bụng, cả mấy ông già bà lão ai nấy đều mặt mày hớn hớn.

Đây cũng chính là nghệ thuật nói chuyện của người Trung Quốc.

Những trò chơi ở vườn hoa thoạt nhìn rất đơn sơ, nhưng so với những thứ ở nhà trẻ vẫn còn khá hơn nhiều. Cũng bởi vì diện tích ở nhà trẻ chỉ có hạn, cũng không có cầu trượt cao như vậy. Không chỉ cao, mà còn có nhiều vòng, từ phía trên trượt xuống, vô cùng kích thích, cũng là kiểu cầu trượt được các bạn nhỏ yêu thích nhất. Nhìn từng đứa nhóc vừa trượt từ trên xuống vừa hô to, sau đó lại đứng lên vòng ra đằng sau xếp hàng, chơi mãi không biết chán.

Bầu không khí ngây thơ chất phác này lan truyền rất nhanh, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng bị cuốn vào, vui sướng chạy chậm hai bước từ bậc thang leo lên xếp hàng rồi trượt xuống. Rót cuộc cũng đến phiên, trong nháy mắt cô lại thấy chán chừ —— luôn tự cho mình là một người đã trưởng thành, nên khi chơi những trò này hình như có chút ngấy thơ thì phải.

Đợi mấy giây, Mạnh Tĩnh Nghiên còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, còn bé trai xếp đằng sau lại vô cùng không vui, người đằng trước không tụt xuống thì sao cậu trượt được! Cậu nhóc gấp gấp liền đưa tay đẩy Mạnh Tĩnh Nghiên xuống, không hề chuẩn bị đã tụt xuống vèo vèo.

Lúc tiếp xúc với mặt đất cô vẫn còn chưa hồi hồn, lại nghe thấy tiếng cầu trượt truyền tới, cậu nhóc vừa đẩy cô cũng trượt xuống rồi, cần phải mau mau đứng dậy, không thì sẽ bị va vào nhau mất!

Phủi phủi mông vài cái, cô lại chạy ra xếp hàng, có một số việc trước khi làm đều phải suy đi tính lại cảm thấy rất khó khăn, nhưng sau khi bắt tay vào thì tất cả nỗi băn khoăn đều biến mất, mặc kệ hiện tại số tuổi là bao nhiêu, bản thân cứ mãi đề nén cũng chẳng có ý nghĩa gì, hiện tại quan trọng nhất chính là hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp này! Muốn chơi thì cứ chơi! Buồn cười liền cười! Không có gì to tát cả!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kỷ Niệm Kẹo Que

Thiết bị giải trí đơn giản như vậy nhưng vẫn có thể làm cho bọn họ chơi đùa đặc biệt vui sướng. Từ khi Mạnh Tĩnh Nghiên lên tiểu học cô không còn chơi cầu trượt nữa, giờ lại chạy tới mức thờ hồn hể, khuôn mặt đỏ bừng, như là trái táo nhỏ, cảm xúc đầu tiên làm cho người ta nghĩ tới chính là tuổi trẻ, khỏe mạnh và sức sống. Không chỉ như thế mà còn trẻ con hơn nhiều, ai thấy cũng muốn hôn một cái, nhéo hai cái.

Bà ngoại Mạnh là người già dễ mệt, cảm thấy thời gian đã tới thì liền kêu cháu gái về nhà ngủ trưa. Mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên chơi rất vui, nhưng lại không hề ham mê nó, ngoan ngoãn nắm tay bà đi về nhà. Nói đến chuyện này mấy bạn già của bà ngoại Mạnh ai cũng khen, ngẫm lại cháu nhà mình, tuổi cũng gần nhau, so ra còn có vài đứa lớn tuổi hơn, đã chơi vui thì còn có đứa nào chịu ngoan ngoãn đi về chứ? Đều là vừa khóc vừa nháo, sống chết không đi mà cứ lăn qua lăn lại.

Vừa so sánh thì có thể thấy được Mạnh Tĩnh Nghiên ngoan ngoãn làm cho người ta yêu thích hơn. May là chờ Mạnh Tĩnh Nghiên đi rồi bọn họ mới

khen, chứ dù da mặt Mạnh Tĩnh Nghiên có dày thì cũng sẽ rất xấu hổ, cô và bọn nhóc kia thì làm sao mà giống nhau được?

Trong lòng bà ngoại Mạnh rất vui, con gái thứ hai của bà chính là được giáo dục tốt, nhìn đứa nhỏ Nghiên Nghiên được giáo dục tốt như vậy mà, có ai thấy mà không khen con bé dễ thương và lễ phép chứ? Dẫn nó ra ngoài đi dạo một vòng, thật sự là có mặt mũi.

Khi đi qua cửa hàng bán tạp hóa bà ngoại Mạnh còn đặc biệt mua cho cháu gái một hộp kẹo que, Mạnh Tĩnh Nghiên không cần, nhưng bà ngoại cứ nhét nó vào túi cô. Bà ngoại cứ tưởng con gái không cho cháu gái ăn quá nhiều kẹo, cháu ngoại không dám ăn, nên bà còn an ủi cô: “Cháu gái ngoan, không thể ăn nhiều kẹo, nhưng lâu lâu ăn một chút thì không sao đâu. Bà ngoại mua cho cháu, không sợ mẹ la đâu, để bà ngoại nói mẹ nên cháu cứ yên tâm ăn đi.”

Tiền đã trả nên giờ không thể không ăn, Mạnh Tĩnh Nghiên liền ngọt ngào nói cảm ơn bà ngoại, cất kỹ kẹo que vào trong yếm của mình.

Kẹo toffee nổi tiếng của A Nhĩ Ti Tư cuối năm 94 vẫn chưa có mặt trên thị trường ở Trung Quốc, cái mà bà ngoại Mạnh mua chỉ là kẹo que Chân Tri, phần kẹo được bọc bằng giấy plastic, cây que dài màu trắng cắm trong hộp. Một hộp mấy chục cây, màu sắc rực rỡ nhìn rất đẹp mắt, đứa nhỏ nào cũng nháo đòi mua.

Ở nhà trẻ thỉnh thoảng cô giáo Quách cũng cầm vài cục kẹo cho mấy bạn nhỏ khóc rống để dỗ dành chúng, nhưng cũng chưa bao giờ cho mấy loại kẹo que như thế này, mà là loại có vị trái cây, hình dạng thì như cánh hoa hình quỳ quýt. Cái đó ăn rất ngon, giá tiền cũng rất mềm. Kẹo que Chân Tri cũng nằm hào một cây, đối với mấy bạn nhỏ mới đi nhà trẻ chính là một khoản tiền rất lớn! Ngay cả Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không có nhiều tiền như vậy.

Kẹo que tuy có tốt nhưng không phải cô không nhớ, kiếp trước cô rất thích ăn kẹo, trước khi lên tiểu học cũng không thích đánh răng, ăn nhiều kẹo quá đâm ra bị sâu răng, không chỉ đau lúc nhổ răng, mà sau này lớn nhìn cả hàm răng cũng không được đẹp, sâu răng chính là con ác mộng hồi nhỏ của Mạnh Tĩnh Nghiên.

Người thì không thể bước vào một con sông hai lần, hai đời của cô cũng không thể phạm cùng một sai lầm. Kẹo que này cần phải kiên quyết cự tuyệt.

Kẹo que ơi kẹo que, mày cứ ngoan ngoãn nằm ở trong yếm của tao đi, chờ thứ hai lên trường, tao sẽ tìm cho mày chủ nhân mới. Nếu như lấy nó cho con bé Nghê Thụy Tuyết, cô đảm chắc con bé đó sẽ không phản đối lời nào.

Nhưng hình như Lý Minh Trạch cũng rất thích ăn kẹo, hai đứa nó sẽ không vì kẹo que mà đánh nhau đó chứ? Amen, vẫn nên lén lút đưa cho Nghê Thụy Tuyết thì tốt hơn, chỉ mong cô bé không ngu ngốc cầm nó đi tới trước mặt của Lý Minh Trạch khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đền Anh Kẹo Que

Bà ngoại Mạnh nắm tay của Mạnh Tĩnh Nghiên đi chợ mua đồ ăn, mỗi tuần cháu ngoại mới đến một lần, bà rất yêu thương đứa nhỏ này nên không thể để cho cô chịu thiệt thòi, muốn đi mua thêm nhiều đồ ăn mới được. Mạnh Tĩnh Nghiên mở mắt to nhìn, liền thấy ở quầy hàng bên cạnh có mấy con gà con và mấy con thỏ con ở trong lồng, không có ai có thể cự tuyệt được mấy con vật đáng yêu như vậy. Bà ngoại và cô bán hàng vẫn còn đang mặc cả rất lâu, cô liền hưng phấn chạy tới xem mấy con gà con.

“Cô bé nhỏ, nhìn mấy con gà con đáng yêu như vậy, kêu ba mẹ mua cho con một con về nhà chăm nha.”

Mạnh Tĩnh Nghiên cười tí mắt không trả lời, nhà cô chỉ là nhà nhỏ chưa tới 20 mét vuông, ba người ở là đã quá chen lấn rồi, dẫn gà về thì để ở đâu, bây giờ cô chỉ là đang hiếm của lạ mà thôi.

Người buôn hàng nhỏ này không hiểu tâm tư của cô, chỉ cảm thấy con nít rất dễ lừa, bảo bọn nó làm nũng một chút thì ba mẹ sẽ mua mà thôi. Bây giờ con nít đều là tiểu hoàng đế tiểu công chúa, trong nhà được chiều đã quen, bọn bán hàng chỉ quan tâm tới tiền bán lời mà thôi.

Mặc dù cô bé nhỏ không để ý tới hân, hân vẫn cố gắng thuyết phục, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy rất phiền, nhìn thấy bà ngoại đã mua xong đồ ăn, mua xong đồ ăn mà không tìm thấy cô sẽ rất tức giận. Lưu Luyến nhìn mấy con gà và con thỏ nhỏ ở trong lồng, nhưng chân đã đi tới bên chỗ của bà ngoại.

“Trời ơi!” Thân thể giống như đụng phải người nên cô ngã lộn trên đất, móng nhỏ của cô chạm đất, hình như tay cô ở trên đất cảm phải thứ gì đó, nhưng cũng không có bị thương nặng gì, chỉ là có chút hoảng sợ mà thôi.

Máy mắn là giờ có chút lạnh, khi ra cửa bà ngoại Mạnh có mang cho cô bao tay, tay và móng cũng không có chuyện gì. Trái lại người cô đụng phải thì thảm hơn, khi ngã xuống cánh tay bị chà trên mặt đất nên trầy da, máu chảy ra một mảng rất dọa người.

Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng giúp cậu bé kia đứng lên, đều do cô, nếu không phải mắt cô vẫn luôn nhìn mấy con gà và thỏ con kia mà không nhìn đường thì sao lại đụng trúng người khác. Xong rồi xong rồi, lại chuốc họa rồi.

“Anh trai nhỏ à, thật xin lỗi, đều do em đi không nhìn đường, rất đau phải không? Anh đi theo em tới sở y tế khử trùng vết thương một chút đi.” Người bị Mạnh Tĩnh Nghiên đụng ngã so ra còn lớn hơn cô vài tuổi, nhìn bộ dáng thì hình như là năm sáu tuổi.

Cậu bé nhỏ rất kiên cường, trên cánh tay trầy một mảng lớn nhưng vẫn không khóc. Mặc dù nhìn bộ dáng có vẻ rất gầy, vừa tiếp xúc với ánh mắt của cậu ta, tim của Mạnh Tĩnh Nghiên run lên.

Nói như thế nào đây, bây giờ là mùa đông khắc nghiệt, dù vậy cũng rất không thoải mái.

“Hí.” Cậu bé vì đau quá mà kêu lên một tiếng, liền kéo mảng da trên tay xuống.

Mạnh Tĩnh Nghiên hoảng sợ vội vàng cầm lấy tay của cậu ta lại, đưa nhỏ này, xuống tay sao ác độc như vậy! “Anh trai nhỏ à, đừng kéo, sẽ rất đau đó, em giúp anh thôi thì sẽ không đau nữa. Đều do em không tốt, lát nữa chúng ta đi tới chỗ y tế, để bác sĩ khử trùng cho anh.”

“Này, kẹo que này tặng cho anh, coi như là em nhận lỗi với anh đi có được không?” Mạnh Tĩnh Nghiên chân chó thối hai lần lên vết thương của cậu bé, lại tìm trong túi ra kẹo que mà bà ngoại mới mua cho cô đưa cho cậu bé. Vốn tưởng rằng sẽ đưa kẹo này cho Nghê Thụy Tuyết, nhưng giờ nó đã phát huy tác dụng rồi. Không còn cách nào, ai bảo cô phạm lỗi chứ? Dù sao cũng phải nghĩ cách bù cho người ta vậy.

Đối với con nít ở trước mặt món ăn vặt có sức hấp dẫn lớn như vậy, nhưng cậu bé lại không nhận, chỉ sững sờ nhìn cô. Hơi thở ấm áp ban nãy thoắt ở trên da, hình như làm cho cậu không còn đau nữa. Ngoại trừ mẹ ra, chưa có ai từng đối với cậu như vậy. Nhưng mẹ đã...

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Độ Tuổi Trẻ Con Vô Lo Vô Nghĩ

Cảm giác hình như ánh mắt của cậu bé ám đạm đi nhiều, không phải là cảm giác làm cho cô lạnh như băng, mà ngược lại hình như rất bi thương.

Bi thương? Mạnh Tĩnh Nghiên mỉm cười, cậu bé nhỏ như vậy, chỉ sợ là vì đồ chơi mà bà mẹ không mua cho nên muốn khóc toáng lên đó mà, làm sao có thể biết được bi thương là loại tâm tư như thế nào?

“Nghiên Nghiên? Nghiên Nghiên? Chạy đi đâu rồi?” Bà ngoại Mạnh mua đồ xong rồi thì lại không thấy đứa cháu ngoại vốn nên đứng bên cạnh đâu, sốt ruột kêu lên tên của cô.

“Bà ngoại, con ở chỗ này, chỗ này nè.” Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng trả lời lại. Nói xong liền kéo tay của cậu bé, “Anh trai nhỏ, bà ngoại gọi em, anh đi cùng với em đi, để bà ngoại đưa anh tới chỗ y tế. À đúng rồi, ba mẹ của anh đâu? Nói cho bọn họ một tiếng, để bọn họ khỏi phải sốt ruột đi tìm anh.”

Cậu bé ngẩng đầu lên, nhìn giống như bị người ta chọc trúng chỗ đau, dùng sức cầm lấy cây kẹo của Mạnh Tĩnh Nghiên co chân lên chạy đi.

“Này, anh trai nhỏ, anh chạy đi đâu vậy, miệng vết thương của anh cần phải được khử trùng đó!” Mạnh Tĩnh Nghiên giật nảy mình, kẹo que vốn là muốn cho cậu, cũng không cần phải giật nảy như bọn cướp như vậy chứ.

Cô lớn tiếng kêu lên, nhưng cậu bé cứ tiếp tục chạy đi mất.

“Nghiên Nghiên, vừa rồi con kêu ai vậy?”

Cô muốn đuổi theo, nhưng bị bà ngoại kéo lại hỏi. Bị làm chậm trễ, cộng thêm có đuổi cũng không kịp, cậu ta đã chạy quá xa rồi. Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ thấy khi cậu ta chạy tới ngã tư thì có quay đầu lại nhìn mình một lần, làm cho cả người cô run lên—quả nhiên, ánh mắt của cậu bé này làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái.

“Bà ngoại, vừa rồi cháu không cẩn thận đụng phải anh trai nhỏ, cháu bảo để cháu nói bà dẫn anh ấy đi sở y tế khử trùng vết thương, nhưng anh ấy đã bỏ chạy mất rồi.”

“Đụng té à? Cháu có bị sao không? Có đau không? Mau tới đây cho bà nhìn một chút.”

Trời ơi, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy trên trán cô chảy xuống ba giọt mồ hôi, cảm thấy từ đầu tới cuối bà chẳng nghe thấy trọng tâm của câu chuyện. Người bị thương cũng đã bị thương không nhẹ, nhưng chẳng thấy bà hỏi tới, mà chỉ quan tâm tới người gây họa là cô, thật sự là đang bao che con cái mà.

Dù sao cậu bé kia đã chạy rồi thì cũng chẳng tìm về được, mà giờ đứng đây tranh luận mấy thứ này với bà ngoại Mạnh cũng vô dụng. Bây giờ cô đang sắm vai một cô bé ba tuổi rười, nói chuyện có trật tự là điều không thể.

Khẽ thở dài, mặt dày dựa vào lòng của bà ngoại làm nũng kêu đau, bà ngoại đau lòng hứa sẽ làm nhiều món để cho cô bồi bổ mới xong.

Được chứ, đây mới chính là phản ứng của một cô bé ba tuổi nên có. Ngoại trừ ăn chơi, chẳng để cái gì ở trong lòng, đây chính là độ tuổi chẳng có phiền não, thật quá tốt đẹp!

Thật ra lúc ngã xuống tay ở trên đất có chút đau, bây giờ đã bình thường, toàn thân cao thấp không còn đau, mà còn rất khỏe mạnh. Nhưng cô vì muốn biểu diễn cho tốt, còn cố ý khịt mũi, làm bộ dáng như muốn khóc. Bà ngoại chẳng có chút hoài nghi nào, mà còn ôm cô như tâm can bảo bối để dành một hồi lâu.

Nhìn xem đi, kỹ thuật diễn xuất của cô ngày càng tốt, nếu như mà sau này cô phát triển theo ngành diễn viên, cái tượng Oscar đó ngoại trừ cô ra thì không có ai xứng đáng!

Sau khi được bà ngoại dỗ dành bật cười, cô lại tiếp tục đi dạo với bà ngoại, trong lòng cực kỳ đắc ý. Nhưng thỉnh thoảng cô cũng sẽ nhớ lại ánh mắt của cậu bé kia, mỗi lần nhớ tới, đều không nhịn được mà lạnh run.

Mạnh Tĩnh Nghiên buồn bực ngẫm lại, thẳng thắn đó có ma lực gì vậy, giờ lại biến cô có cử chỉ không bình thường chút nào? Không biết tối đi ngủ có gặp ác mộng hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đánh Nhau

Vì Mạnh Tĩnh Nghiên đã đưa kẹo que làm quà xin lỗi rồi, dĩ nhiên là Nghê Thụy Tuyết sẽ không phản rồi. Mặc dù trước khi mẹ rước nàng về nhà bà ngoại đã kín đáo đưa cho nàng năm hào để nàng tự mua đồ ăn vặt, nhưng nàng cũng không nỡ lấy mấy đồng tiền này đi mua một cây kẹo que để cho người ta, như vậy là quá lãng phí.

Phải biết đối với đứa bé mới hơn ba tuổi mà nói năm hào là số tiền không dễ dàng có được nha.

Thứ hai đi nhà trẻ, Nghê Thụy Tuyết trước sau như một đầu thắt một bím tóc nhỏ nhìn rất là hoạt bát dễ thương, chạy tới trước mặt của nàng mà không biết gì về chuyện mình bị mất một cây kẹo que.

Mặc dù kẹo que không phải là loại xa xỉ phẩm gì, nhưng mỗi khi cô Quách thưởng kẹo hoa quả cho Mạnh Tĩnh Nghiên, nàng cũng hay cho Nghê Thụy Tuyết, tiểu nha đầu này sướng muốn điên lên, liền nói Mạnh Tĩnh Nghiên là người tốt nhất trên thế giới này, họ sẽ làm bạn tốt cả đời.

"Ngó tay, thẳng tắp, một trăm năm, không thay đổi! Người nào thay đổi ai là con chó nhỏ!"

Mạnh Tĩnh Nghiên ở bên cạnh cười híp mắt, họ đương nhiên là bạn tốt cả đời. Đời này, đời trước đều như vậy!

Lý Minh Trạch cũng đứng bên cạnh hai tiểu cô nương, cũng không biết là ghen tỵ chuyện Mạnh Tĩnh Nghiên đưa kẹo hoa quả cho Nghê Thụy Tuyết ăn mà không đưa cho hắn, hay là chuyện hai tiểu cô nương ghé tay thề làm bạn tốt vĩnh viễn mà không có hấn, dù sao thì hắn đang có chút rầu rĩ, không vui. Hắn cũng không thích Mạnh Tĩnh Nghiên đối với Nghê Thụy Tuyết tốt hơn so với hắn.

Về phần Vũ Tường bên này, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, không nói một lời nào, chỉ dùng lỗ mũi phát ra một tiếng "Xuy." nhẹ.

Thái độ trêu chọc này của hắn, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên muốn liến trợn to mắt trừng hắn một cái. Nhưng đột nhiên người nào đó lại không cảm thấy như vậy, khuôn mặt nhỏ bé liền đỏ giống như quả táo, lấp ba lấp bấp hỏi người ta: "Này này, bạn học Vũ Tường ơi, bạn có muốn chúng ta cùng ghé tay như vậy, làm, làm bạn tốt vĩnh viễn không?"

"Nghê Thụy Tuyết!"

Tiểu Mập Mập Lý Minh Trạch rốt cuộc không nhịn nổi, hai mắt tròn tròn, giận dữ nhìn về phía Nghê Thụy Tuyết la lên. Cùng Mạnh Tĩnh Nghiên ghé tay còn chưa tính, giờ đây cô lại hỏi Vũ Tường mà không hỏi hắn? Đây không phải là đang nói hắn không thể nào bằng Vũ Tường sao? Tiểu Mập Mập mà tức giận, thì hậu quả rất nghiêm trọng!

Nhưng Nghê Thụy Tuyết cũng không phải là người dễ khi dễ, Đừng vì thấy bộ dáng của cô khi nói chuyện với Vũ Tường lúc nào cũng cá lăm thì cho rằng cô là bánh bao mềm thì sai hoàn toàn, đáng về ấy của cô ấy chỉ là khi đối mặt với Vũ Tường mà thôi, còn giờ thì không có chuyện đó, thẹn quá hoá giận Nghê Thụy Tuyết liền đuổi theo Tiểu Mập Mập chạy loạn cả lớp đấy thôi.

Nhìn ngoài vào thì thấy Lý Minh đang yếu thế so với Nghê Thụy Tuyết, chuyện này nếu trước kia, hắn sẽ đá một cước là có thể đánh ngã tiểu nha đầu này rồi. Nhưng bây giờ không giống như vậy, chuyện này là do Mạnh Tĩnh Nghiên hay dạy hắn là không thể khi dễ các bạn nữ a, nên hắn chỉ có thể tránh mà không thể ra tay đánh trả.

Thật là khó hiểu nha, tại sao lại nói là do Mạnh Tĩnh Nghiên dạy hắn? Tiểu Mập Mập Lý Minh Trạch là đứa bé ai nói cũng không nghe, luôn chọc cho cha mẹ hắn tức giận đến chết đi sống lại, nhưng lại luôn đối với Mạnh Tĩnh Nghiên thì nói gì nghe nấy. Đã có người có thể trị tiểu bá vương này, cô

Quách vui mừng không nói hết được, đối với Mạnh Tĩnh Nghiên lại càng thêm yêu thích.

Không thể đánh người nhưng hấn còn biện pháp khác nha, nắm bím tóc cô bé, thấy bím tóc trên đầu, đây chính là mục tiêu của mình! Nắm xong ta sẽ bỏ chạy!

Ở giữa vườn hoa trò chơi thang trượt được cũng bắt đầu, tâm trạng của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chuyển hóa rất tốt, nàng thật lòng đón nhận cuộc sống tuổi thơ cùng với những người bạn nhỏ luôn vui vẻ không sầu lo này, mặc dù đôi khi còn không tự chủ được xem những đứa bé này là bảo bảo mình đã bỏ lỡ mà chăm sóc, thương yêu, nhưng mà lúc chơi đùa thì cô cũng có thể gia nhập vào trong đại đội này mà chơi, như lấy giấy để gấp máy bay cũng có thể chơi không chán.

Nhìn Nghê Thụy Tuyết cùng Lý Minh Trạch đang truy đuổi đùa giỡn vui vẻ với nhau trong phòng, hai người không ai nhường ai, chọc cho nàng cười đến đứng thẳng lên không được. Lại nhìn qua Vũ Tường đứng bên cạnh, vẻ mặt vẫn không có biểu tình gì, chỉ là Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn bèn nhảy nhìn thấy được khỏe miệng hấn khẽ cười không thấy rõ mà thôi.

Mạnh Tĩnh Nghiên chu mỏ, trong lòng suy nghĩ: Cắt! Một đứa bé! Tuổi còn nhỏ như vậy mà cũng biết bày ra khuôn mặt lạnh lùng, còn làm cho Nghê Thụy Tuyết bị mê hoặc đến rối tinh rối mù, thật là hồng nhan họa thủy!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tái Ông Thất Mã Họa Phúc Khôn Lường

Cùng khoản thời gian lúc hưởng thụ thời gian vui sướng của tuổi thơ này, thì vấn đề nghề nghiệp của mẹ cô cũng làm ảnh hưởng đến tâm tình của Mạnh Tĩnh Nghiên. Cho đến khoản thời gian trung tuần tháng năm, hiệu trưởng của nhà trẻ thông báo với các phụ huynh của các bé một tin tức mà làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên nửa lo nửa mừng —— chính là nhà trẻ sẽ phải đóng cửa, xin tất cả phụ huynh nhân trong khoảng thời gian này tìm một nhà trẻ khác cho các bé. Hoặc là chuyển tới nhà trẻ vùng lân cận mà hiệu trưởng đã cùng hiệu trưởng bên đó thương lượng xong, đã chấp nhận bọn trẻ nơi này.

Nói là nửa lo nửa mừng vì, buồn là Mạnh Tĩnh Nghiên đã ở nơi này sinh hoạt đã một thời gian dài, nàng đã sớm thích cái chỗ này cùng với những đứa bé ngây thơ khá ái nơi này làm bạn rồi, đóng cửa nhà trẻ, liền phải chia tay với những người bạn nhỏ này rồi, nàng không thật không đành lòng.

Mừng cũng là tin tức này làm cho nàng nảy lên một suy nghĩ, giải quyết vấn đề khó khăn vẫn tồn tại trong lòng nàng. Tại sao không gợi ý cho mẹ mở một nhà trẻ tư nhân chứ? Mẹ mình là người quản lý, trình độ học vấn của mẹ đã là cao trung (bằng cao đẳng của mình), làm giáo viên đứng lớp ở nhà trẻ vậy đủ rồi.

Lại mời bà nội Chu đến giúp đỡ, bà nội đã là người có hai đứa con một nam một nữ sau khi lớn lên nàng lại giúp đỡ chăm sóc cháu nội, cháu ngoại, xung quanh khu phố nhà ai bận rộn không có thời gian chăm sóc con của mình cũng thường nhà bà nội Chu giúp một tay, bà có thể nói là có kinh nghiệm phong phú.

Lại thông báo tuyển thêm một số cô giáo có kinh nghiệm, mua một số bàn ghế, bảng đen cùng các thiết bị cần thiết cũng không nhiều lắm. Lúc ban đầu cũng không cần đầu tư quá lớn, cũng không có cái gì mang tính kỹ thuật, đây chẳng phải là thích hợp với tình trạng nhà cô làm hay sao?

Mạnh Tĩnh Nghiên càng nghĩ càng kích động, cảm thấy ý tưởng này có thể làm được. Nhưng lập tức lại có một vấn đề khó khăn đặt ở trước mặt cô, tính tình của mẹ cô rất bảo thủ, luôn đi theo nhưng cái sẵn có chứ không chịu đầu tư vào những cái mới, nên nói thế nào để cha mẹ cô đồng ý làm đây?

Sau khi Ba Mạnh tan việc về nhà, Mẹ Mạnh nói chuyện nhà trẻ sắp đóng cho chồng mình nghe, thương lượng chuyện bọn họ nên tìm nhà trẻ nào cho cô, hay là vẫn nghe theo Tô viện trưởng nói, đưa con gái đến nhà trẻ mà cô đã liên lạc tốt bên kia.

Ấn tượng của Ba Tô đối với Tô viện trưởng chính là một người nghiêm túc, có trách nhiệm rất hòa ái, nơi cô đề cử bọn nhỏ đến khẳng định là trước đó đã xem xét qua, cho nên sao khi so sánh bọn họ có khuynh hướng nghe Tô hiệu trưởng giới thiệu hơn. Nhưng mà vấn đề giáo dục đối với một đứa bé vấn đề rất lớn, hai vợ chồng vẫn là quyết định tự mình đi đến nhà trẻ kia nhìn một chút rồi mới quyết định.

Nhà của Mạnh gia là một phòng trệt rất nhỏ, chưa đủ 20 thước vuông, Ba mẹ Mạnh nói chuyện với nhau cũng không có ý giấu không cho Mạnh Tĩnh Nghiên nghe. Hai mắt nhỏ đảo vòng vòng, liền nảy ra ý hay, lập tức ngã xuống giường lăn lộn, vừa khóc vừa la lớn: "Con không muốn đi nhà trẻ khác, con không đi không đi không đi!"

Con gái ở trên giường khóc lớn, làm cho ba Mạnh mẹ Mạnh cũng bị hù sợ. Hơn một tháng qua, con gái trở nên hiểu chuyện rất nhiều, đã biết tự mình mặc quần áo, lau đất, tự mình dùng thìa nhỏ ăn cơm, chiếc đĩa cũng dùng có hình có dạng. Té ngã cũng không khóc, ngoan ngoãn tự mình đứng lên phui quần áo sạch sẽ.

Có con như vậy ba mẹ rất yêu thương, thời gian dài như vậy không nghe thấy tiếng khóc của con gái, hôm nay đột nhiên nhìn thấy nàng vừa khóc vừa gào, tựa như ai đang cầm cây kim đang đâm vào bọn họ làm cha mẹ luôn như vậy. Mặc dù là chỉ có sấm mà không có mưa, nhưng mà hiệu quả Mạnh Tĩnh Nghiên muốn cũng đã đạt được.

Mẹ Mạnh vội vàng ôm lấy tiểu Tinh nghiên, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng dự dỗ nàng, "Bảo bối không được khóc a, con không phải là thích đi nhà trẻ chơi cùng với các bạn nhỏ sao? Đến nhà trẻ mới có thể biết nhiều bạn nhỏ hơn a, có vui hay không a?"

Tiếng khóc liền ngừng, Mẹ Mạnh mẹ cho là mình đã an ủi có hiệu quả rồi.

Nhưng Mạnh Tinh Nghiên chỉ là khóc một hồi mà dừng lại thút thít một tiếng, lại lập tức lớn giọng khóc lên: "Không có vui! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tuổi Còn Nhỏ Là Đáng Thương Nhất.

Ngày hôm sau mẹ Mạnh gọi Mạnh Tinh Nghiên dậy đi nhà trẻ, hai mắt nhỏ còn buồn ngủ nên mơ mơ màng màng, một tay vuốt mắt còn tay giùng giàng bò dậy mặc quần áo. Đợi sau khi mặc xong áo thì đầu óc chợt tỉnh táo lại, nha, chuyện quan trọng mà chút nữa đã quên rồi!

Lập tức ngã xuống lăn một vòng nhỏ vào giữa giường sau đó nhắm hai mắt ngủ tiếp, cái áo nàng mới vừa mặc xong liền bị nàng nhanh chóng tháo ra quăng xuống đất.

Sau khi Mẹ Mạnh làm xong đi vào lần nữa thì thấy con gái đang giống như chú heo nhỏ nằm ở trên giường không chịu thức dậy, tiểu bộ dáng này thật là đáng yêu chết được a. Liền ngồi ở bên giường nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt mềm mại nhỏ bé của cô một cái, "Nghiên Nghiên, mau dậy rồi giường, nếu không sẽ đến nhà trẻ trễ a.!"

Ai yêu ~ Mới sáng sớm mà mẹ đã hôn trộm người ta rồi, thật ngượng ngùng a ~

Nhưng mà cô là một người có tâm chí kiên định, tuyệt đối không vì chuyện mẹ hôn một cái mà làm rối loạn trận tuyến, nên tiếp tục vừa làm nũng vừa ăn vạ, "Con không muốn đi nhà trẻ." Lập người nằm sấp sang chỗ khác ở trên giường, chui cái đầu nhỏ mình vào dưới gối, bày ra tư thế kiên quyết không chịu phối hợp.

Lúc này Mạnh ba làm xong cơm đi vào thì nhìn thấy khuôn mặt bất đắc dĩ của vợ mình khi đang đối phó nữ nhi, liền vỗ một cái vào mông nhỏ của nha đầu, "Mấy giờ rồi, còn chưa chịu rời giường!"

Roi lệ, cha chính là bạo lực hơn so với mẹ, mẹ chỉ là ôm ôm hôn hôn, còn ba chính là đánh một chút vỗ vỗ một chút, không thích ba chút nào a! Bé con nào đó dưới con tức giận liền đập đập chân ngón tiếp tục ăn vạ, "Con không đi nhà trẻ không muốn đi không muốn đi!"

Tiểu nha đầu sau một trận đập loạn, làm cho giường đệm lộn xộn lên. Ba Mạnh mặc dù xuống tay hung ác, không thương tiếc, nhưng trong lòng lại rất yêu thương con gái mình, bộ dạng con gái ăn vạ như vậy, hẳn cũng không biết làm sao, nên cùng mẹ Mạnh thương lượng: "Nếu không để cho Nghiên Nghiên đến chỗ bà ngoại trong thời gian này đi, đợi khi nào tìm được nhà trẻ mới rồi mới cho con đi vậy?"

"Chuyện một đứa bé nào không chịu đi nhà trẻ là chuyện bình thường, sau khi đến nhà trẻ gặp cô giáo và các bạn nhỏ cùng nhau chơi đùa một chút thì sẽ không khóc nữa. Đùng thấy tiểu nha đầu Nghê gia kia ở nhà trẻ hay gây chuyện đùa giỡn như một đả nha đầu như vậy, mà hiện tại trước khi đi học ngày nào cũng náo loạn đòi ở nhà đấy."

Thật sao? Loại chuyện như vậy ba Mạnh dĩ nhiên không rõ ràng lắm, tính hắn đó giờ không quan tâm chuyện người ngoài, chỉ quan tâm đến chuyện con gái nhà mình mà thôi, nhiều hơn nữa chỉ quan tâm đến người nào là phụ huynh của bạn con mình. Nào có quan tâm đến chuyện những đứa trẻ khác mỗi ngày trước khi đi học cũng sẽ giống như Nghiên Nghiên bây giờ ồn ào như vậy chứ?

Bên ngoài phòng bếp truyền đến một mùi khét lẹt, đó là mùi đồ ăn bị cháy, ba Mạnh liền vội vàng chạy nhanh xuống nhà bếp tắt lửa.

Lúc trở ra mẹ Mạnh đã cường chế xong tính náo loạn của con gái và mặc xong quần áo cho cô, con gái nhỏ luôn thà chết bùng bình không chịu nghe theo, mẹ của cô mặc cho cô được vài món, cô liền cời chúng ra khỏi người. Cuối cùng làm cho mẹ Mạnh tức giận đến cực điểm, giờ tay đánh xuống cái mông của cô vài cái, bao nhiêu năm nay Mạnh Tinh Nghiên chưa bao giờ gặp phải loại xử phạt này, đau đến sưng người, gào một tiếng rồi khóc ra ngoài.

Dù Cha Mặc thoát nhìn tương đối nghiêm nghị, nhưng từ trước tới giờ đánh thẳng tay đối với cô, nhiều lắm chỉ là vỗ vỗ vài cái, lúc tức giận nhất cũng chỉ nắn nắn vài câu. Nhưng mẹ cũng không giống nhau, hiếm khi như vậy thường chỉ hôn, dỗ dành mà thôi, nhưng khi đánh thì với cô sẽ giơ tay đánh mạnh. Hơn nữa sức lực của mẹ vừa rồi cùng với sức lực mà ba mạnh mới đánh con gái kêu rời giường như vừa rồi là hai cái hoàn toàn không cùng một tầng.

/

Mạnh Tinh Nghiên nghĩ, cái mông nhỏ của cô khẳng định đã bị mẹ đánh đỏ. Thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, chuyện cô muốn lập nhà trẻ ngay từ bước đầu đã không có cơ hội rồi, chưa gì đã bị mẹ đùng đùng đánh đến mấy lần, thật là ra quân chưa thắng trận mà đã chết oa oa oa!

Chương 32: Nhỏ Tuổi Thì Có Sao, Quan Trọng Là Tìm Được Chỗ Dựa!

Mạnh Tĩnh Nghiên hạ quyết tâm phải thuyết phục mẹ mình đến cùng, nếu như bị đưa đến nhà, thì càng không thể hành động, cho nên sống chết cũng phải ở nhà, tối thiểu còn có thể nghĩ một số biện pháp. Lại nói, lời của một đứa bé như cô không có trọng lượng là bao, nhưng không phải còn có người khiến bà phải vàng lời sao?

Nhóc con đã ra chủ ý, để cải thiện điều kiện trong nhà, thì có phải chịu khổ một chút cũng đáng giá.

Vì thế cho dù mẹ Mạnh nài ép lời kéo, kể cả dùng đến biện pháp mạnh là đánh lên mông Mạnh Tĩnh Nghiên vài cái thì cô cũng kiên trì không đi, gào thét đến khản cả giọng. Cuối cùng, cha Mạnh đau lòng thay cho con gái, nếu chờ Mạnh Tĩnh Nghiên đến nhà bà ngoại thì lại muộn làm mất, nên đành nhờ bà Chu hàng xóm trông giúp một ngày, sau khi tan tầm sẽ đưa con lừa lì lợm này gởi ở nhà bà ngoại.

Rốt cuộc cũng đạt được mục đích, lúc này cô nhóc mới thu nước mắt, nhưng sáng sớm vừa khóc vừa gào không chỉ giọng nói khản khản mà ngay cả chớp mắt mỗi lần đều đau đũa đũa hồng hồng thoát nhìn rất đáng thương, khi ngồi xuống còn che che cái mông kêu đau. Mẹ Mạnh tuy tức giận, nhưng nhìn đáng yêu đáng thương kia của con gái lập tức liền mềm lòng. Yên lặng gấp mấy miếng thịt vào bát cho con, nhìn cô nức nở vài tiếng, sau đó ngoan ngoãn ăn hết.

Người làm mẹ vốn vẫn vậy, rất dễ mềm lòng trước con của mình!

Đánh con nhưng sao lòng mẹ không đau chứ? Mẹ Mạnh quay đầu sang chỗ khác lau nước mắt, sau đó quay người lại vờ như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm.

Tuy nói các bài học ở nhà trẻ đều rất dễ hiểu, không đi học một hai ngày thì cũng không ảnh hưởng gì nhiều lắm. Nhưng cũng không thể chiều quá mức, việc dạy dỗ đứa bé rất quan trọng, ai cũng rõ người ăn thêm một miếng liền mập mập hơn, ghép vắn còn không ghép được nói chỉ đến học chữ hán? Đây đều là vì đặt nền móng cho sau này, sao có thể nói không muốn đi học là không đi được?

Aiz, bà còn phải đi làm không có thời gian ở nhà với con, nên chỉ có thể tận dụng thời gian buổi tối mới có thể dạy nó ghép vắn, nhận mặt số, vẽ tranh. Nếu có thể ở nhà toàn tâm toàn ý dạy học, có lẽ cũng không hề kém hơn cô giáo Quách ở nhà trẻ là bao!

Ăn sáng xong Mạnh Tĩnh Nghiên liền bị đưa đến nhà bà Chu, cũng may bà cụ có thói quen ngủ sớm dậy sớm, lúc mẹ Mạnh đưa cô sang thì bà cũng đã ăn sáng xong rồi, đỡ phải quấy quả nhiều.

Bà Chu thỉnh thoảng vẫn trông giúp Mạnh Tĩnh Nghiên, nên đã sớm xem cô nhóc như cháu ruột nhà mình, thương yêu hết mực, vừa nhìn thấy hai mắt hồng hồng của cô liền xót hết cả ruột, lập tức lên tiếng trách cứ mẹ Mạnh ngay trước mặt Mạnh Tĩnh Nghiên.

Mẹ Mạnh hơi xấu hổ, cũng không dám phản bác cái gì. Bà cụ đang hăng say dạy bảo liền cảm giác có ai đó kéo tay mình, vừa cúi đầu thấy cô nhóc quyết miệng, gương mặt lạnh lùng như nước nhìn mình: "Bà Chu, bà đừng mắng mẹ cháu nữa, mẹ cháu không phải cố ý đánh cháu đâu, là do cháu không ngoan, không muốn đi nhà trẻ!".

"Aiz, cháu ngoan của bà đừng khóc, bà sẽ làm chủ cho cháu. Nếu mẹ cháu lại dám đánh cháu thì để xem bà xử lý thế nào!". Bà Chu nhìn cô nhóc tâm cũng mềm nhũn xuống, 'hung dữ' trừng mẹ Mạnh một cái, giống như mẹ cô vừa làm ra chuyện đại gian đại ác nào đó, "Nghiên Nghiên, nói bà nội nghe đi, tại sao cháu lại không muốn đến nhà trẻ hả?".

"Bà ơi, trường bọn cháu sắp đóng cửa rồi, cô Thuyết muốn cháu đến học ở nhà trẻ khác. Nhưng cháu không muốn đi, nghe nói cô giáo ở đó dữ lắm, toàn nhéo tai trẻ con thôi, cháu sợ Nếu nhà cháu mà mở nhà trẻ thì tốt rồi, vừa không cần phải xa mẹ, lại có thể có rất nhiều người bạn nhỏ chơi với cháu!".

Mạnh Tĩnh Nghiên cố gắng bỏ qua cảm giác kỳ quái trong lòng, phải công nhận dùng cái giọng trẻ con non nớt nói ra những lời nghiêm chỉnh như thế thật sự không quen chút nào!

"Đây, bà nghe thấy chưa, không phải là cháu muốn đánh con bé, từ sáng sớm đã khóc nháo không chịu đi học hóa ra là đã có chủ ý này. Không hiểu bọn trẻ con ngày nay nghĩ cái gì nữa, điều này có thể sao?". Mẹ Mạnh cười cười sau đó lại khách sáo đôi câu với bà Chu: "Vậy hôm nay Nghiên Nghiên đành phiền bà chăm sóc hộ, sáng mai cháu sẽ đưa con bé đến nhà bà ngoại nó!".

Mẹ cô còn phải chuẩn bị đi làm, vì cô nhóc này náo loạn cả buổi sáng nên sắp trễ đến nơi rồi, nếu còn không đi e là muộn mất.

"Bà thấy không có gì là không thể, trường học kia không sớm thì muộn cũng sẽ đóng cửa, không bằng từ chức về nhà trông con thì hơn! Việc mở nhà trẻ này, xem ra cũng tốt vô cùng!".

Chương 33: Càng Náo Nhiệt Càng Tốt!

Người xưa có câu "tam nhân thành hổ", lời đồn qua miệng nhiều người, lập đi lập lại, người nghe sẽ tin là thật. Ba người nói dối trong chợ có hổ, người nghe sẽ tin là thật. Lời của trẻ con không đáng tin, một mình bà nội Chu nói cũng không trọng lượng gì, nhưng nếu mỗi người chung quanh cũng đều nói như vậy thì sao?

Mẹ Mạnh sau khi tan sở về liền chuẩn bị đồ cho Mạnh Tĩnh Nghiên, rồi chở đến nhà bà ngoại gọi, thật sự mà nói thì trong lòng vẫn hơi không vui. Bà cảm thấy không thể cứ nuông chiều con gái như vậy được, nói không muốn đi học liền nằng nằng đòi nghỉ ở nhà, nhưng với điều kiện hiện tại cộng thêm cha Mạnh ở một bên khuyên bảo, cũng đành phải đồng ý.

Lúc đi trên đường, mặt mẹ cô vẫn khó khăn, hung dữ trừng mắt với Mạnh Tĩnh Nghiên vài lần, cũng uy hiếp cô ở nhà bà ngoại phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không sẽ đánh vào cái mông nhỏ kia rồi tiếp tục cho về nhà trẻ đi học, Mạnh Tĩnh Nghiên 'bị dọa sợ' mặt long lanh nhìn mẹ Mạnh không chớp.

Aiz, có con cái nhà ai nũng nịu như thế này không chứ? Nhìn ánh mắt ươn ướt nhẹp chẳng khác nào chú cún con kia, có muốn giơ tay ra đánh cũng không nhắc nổi, có muốn mắng cũng không thể mở miệng được.

Ấy thế mà nhóc con kia lại không hề cảm kích, cứ muốn đối nghịch lại, vừa nhìn thấy bà ngoại lập tức nhào tới, giấu mặt ở sau lưng, sợ sệt nhìn mẹ mình, cứ như là bị ức hiếp ghê gớm lắm. Đứa trẻ nào mà không ngây thơ chân chất, có cái gì đều biểu hiện hết ra mặt, có ai quái chiêu giống như Mạnh Tĩnh Nghiên chứ?

Mặt của bà ngoại đại nhân nhất thời liền trầm xuống, không cần biết đầu của tai nheo ra sao đã mở miệng mắng mẹ Mạnh một trận.

Bà Chu dù sao cũng là hàng xóm nên không tiện nói quá sâu, nhưng bà ngoại Mạnh lại khác, dạy dỗ con gái mình còn phải có kỷ nữa sao? Lập tức nói cho mẹ Mạnh Tĩnh Nghiên không được ngóc đầu lên được.

Cô nhóc nấp ở sau lưng bà ngoại, mừng thầm, ha ha, sáng nay bị mẹ đánh cái mông đến bây giờ vẫn còn đang ê ẩm, hiện tại bị mắng là phải rồi! tội đồ nào đó còn đang mãi đắm chìm trong vui sướng há hê, cũng không thêm nghĩ lại, nguyên nhân vì sao mà mẹ lại đánh mình?

"Aiz, mẹ đừng nói nữa, không phải con muốn ức hiếp tiểu tổ tông này đâu, mà con bé muốn biến nhà mình thành trường học đấy. Vì con không đồng ý nên nó mới không muốn đến trường, hôm nay ở nhà vừa khóc vừa gào, như thế có đáng bị ăn đòn không?"

"Cái gì? Cô lại còn đánh cả cháu gái ngoan của tôi cơ đấy?"

Bà cụ vừa nghe xong lại càng thêm tức giận, mẹ Mạnh thầm mặc niệm trong lòng. Nhóc con kia còn chưa mở miệng kiện cáo, thế nào mà mình lại lỡ miệng nói ra mới chết chứ? Bà cụ là chúa bao che, lại vô cùng thương yêu cháu gái, nghe xong không biết còn trách móc đến thế nào?

Quả nhiên, không đợi mẹ Mạnh kịp hồi hận, lửa giận của bà cụ liền bốc lên đến đầu: "Không phải là tôi muốn nói cô, nhưng cái tiệm chụp hình rách nát đó, càng ngày càng tệ, tiền làm ra thì ít mà chi thì nhiều, không thua lỗ mới là lạ? Chỗ làm việc tôi tàn như thế còn đến đó làm gì? Sớm muộn gì mà chẳng thất nghiệp, tôi thấy lúc này cô nghỉ việc đi chỗ khác làm thì hơn! Chờ con bé lên tiểu học rồi, tiền học phí, tiền sách vở, học thêm lấy ở đâu ra. Xem ra mở nhà trẻ cũng rất tốt, Nghiên Nghiên ngoan của tôi có thể nghỉ ra chủ ý hay như vậy chứng tỏ con bé rất thông minh, cô không khen nó còn đánh nó làm gì!"

Càng nói, bà cụ càng thấy tức, đập một phát lên tay mẹ Mạnh, nói tiếp: "Tôi mà thấy cô đánh con bé lần nữa thì đừng có trách tôi! Còn dám đánh cháu gái ngoan của tôi thử xem!"

Bàn tay tuy nặng nề giơ lên nhưng lúc để xuống lại cực kỳ nhẹ nhàng, đánh vào người mẹ Mạnh chẳng khác nào phui bụi, có lẽ chỉ làm bộ cho Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn, để cho cô hả giận. Cũng nhân tiện đó mà giáo huấn con gái mình một bài học. Thời đại này không giống trước kia, chỉ chuyên làm việc nhà nông hay trồng trọt. Con gái do bà mang nặng đẻ đau mất bao nhiêu công nuôi lớn, thân mềm mại, đánh một cái bà còn xót nửa ngày!

Chương 34: Bước Đầu Vô Cùng Khó Khăn!

Mắng con gái một hồi, cuối cùng bà ngoại Mạnh cũng thả người. Trước khi đi còn dặn dò con gái trở về nhất định phải suy tính cho thật kỹ, theo bà thấy việc mở nhà trẻ này thật sự là một chủ ý tốt. Nếu con gái có thể mở nhà trẻ, thì bà liền tới giúp một tay, không lấy tiền.

So ra mà nói, thì bà ngoại còn kiên quyết hơn mẹ cô rất nhiều. Ông ngoại mất sớm, một mình bà cáng đáng nuôi con, chuyện gì cũng không có người giúp đỡ, đều phải tự quyết định. Hơn nữa bà đã sống từng này tuổi, kinh nghiệm nhìn người xem việc cũng rất chuẩn.

Một nguyên nhân nữa là bà cụ rất bao che. Thấy cháu gái bị đánh bà liền mặc kệ che chở, nhưng nếu so sánh với người ngoài thì bà đương nhiên sẽ đứng về phía con gái mình. Trong lòng bà, đứa con gái này chính là người ưu tú nhất, chỉ dạy trẻ mầm non mà thôi, hoàn toàn không có vấn đề gì. Nếu không phải năm đó điều kiện không tốt, nói không chừng con bà còn có thể vào đại học nữa cũng nên.

Năm ấy sinh viên rất hiếm, công việc sau khi tốt nghiệp cũng rất nhiều, nhà nước phân phối, đơn vị nào mà chẳng muốn cướp, hoàn toàn không lo bị thất nghiệp. Nhưng bởi vì tình huống gia đình không tốt, nên mới chậm trễ tiền đồ của con gái, bà ngoại Mạnh vẫn luôn hổ thẹn. Bà cũng muốn con gái mình có thể tự lực cánh sinh, tự làm tự ăn, không cần phải làm thuê cho người khác, huống chi còn là một tiệm chụp hình sắp đóng cửa?

Hiện tại công nhân không có địa vị cao giống trước kia, vào xí nghiệp liền được thổi phồng là công ăn việc làm ổn định. Tự mình gây dựng sự nghiệp cũng không mất mặt, thừa dịp hiện tại bà vẫn khỏe mạnh, có chuyện gì còn có thể giúp một tay. Những cái khác bà không làm được, nhưng về kinh nghiệm chăm sóc trẻ con thì lại cực kỳ phong phú.

Được mẹ mình khích lệ, trong đầu mẹ Mạnh cũng dần dần hình thành ý tưởng. Công việc bây giờ đúng như mẹ bà đã nói, ăn bữa nay lo bữa mai. Tiệm chụp hình kia lúc nào cũng có thể đóng cửa, vì con gái và gia đình, tính toán some ngày nào tốt ngày ấy.

Bà cũng âm thầm suy nghĩ qua, nếu có thời gian tự dạy dỗ con mình khẳng định không thể kém hơn cô Quách. Dù sao cô giáo Quách vẫn còn trẻ, chưa có con, khẳng định kinh nghiệm trông trẻ không thể am hiểu bằng mình được.

Nhưng hiện tại mở nhà trẻ, cũng không phải là một việc dễ dàng, phải cân nhắc trên nhiều phương diện. Tính mẹ Mạnh vô cùng bảo thủ, nên vẫn do dự không dám ra quyết định.

Mạnh Tĩnh Nghiên biết thừa tính mẹ mình, chuyện này vẫn còn thiếu một mối lửa kích thích nữa. Ở nhà bà ngoại, cho nên không thể bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu biết được động thái ở nhà, tâm trạng vì thế cứ bất ổn không yên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mấy ngày kế tiếp, mẹ Mạnh vừa tan tầm sẽ cùng chồng đi đến mấy nhà trẻ lân cận khảo sát, lựa chọn cho con gái một môi trường học tập tốt nhất.

Trước kia bà cảm thấy, nhà trẻ cũng không có gì khác nhau, quan trọng là giáo viên phải hiền hòa một chút, đối xử với các cháu tốt là được. Nhưng qua mấy ngày khảo sát vài gia đình, bà liền cảm giác nếu không phải nơi này có điểm xấu thì nơi kia cũng có. Cái gì mà rời nhà quá xa đi học không tiện, cơm trưa ăn không ngon đối với việc phát triển của trẻ đã là không tốt rồi, lúc vào học, có đứa bé tiếp thu nhanh, có đứa tiếp thu chậm không theo kịp nội dung bài học..., dù sao nhìn chỗ nào cũng đều không tốt cả.

Ngay cả cha Mạnh nhìn cũng đến phiền, ông cảm thấy nhà trẻ nào cũng không tệ, hình như vợ ông đã quá soi mói rồi thì phải. Trong lòng thầm oán, nhưng cũng đành phải nhịn xuống, ai bảo bà xã khó tính như thế cũng là vì muốn tốt cho con gái. Theo ông thấy thì, trường học kia cũng rất được.

Nếu mẹ Mạnh thương lượng chuyện mình muốn mở nhà trẻ với chồng mình, khẳng định ông sẽ giơ hai tay hai chân đồng ý. Thay vì chọn tới chọn lui vẫn chưa yên tâm, không bằng để con học ở trường do chính tay mình mở.

Đáng tiếc, bây giờ bà vẫn còn đang chần chừ không quyết, cảm thấy chuyện như vậy thật sự rất khó thành, nên cũng ngại nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cọng Rơm Cuối Cùng Đè Chết Một Con Lạc Đà*

Bồi hồi bất định, mẹ Mạnh hành hạ bản thân suốt cả một tuần lễ, từ sáng đến tối chuyện này cứ quanh quẩn trong đầu.

Đồng nghiệp đều nhìn ra trạng thái của cô* gần đây không được tốt, quan tâm hỏi cô làm sao vậy, mẹ Mạnh không tiện đem chuyện này nói cho người khác, chỉ đành giấu ở trong lòng. Công việc của mẹ Mạnh ở tiệm chụp hình tư nhân, buôn bán không khá giả tiền lại hơi cao, nên khách hàng ít lui tới cửa hàng, nhưng yêu cầu của ông chủ cực cao, nhìn thấy mẹ Mạnh thỉnh thoảng thất thần thì chửi rủa cô thậm tệ một trận, mắng một người trưởng thành đã ba mươi tuổi như cô đến mức đầu cũng không nâng lên được, thật muốn quăng bỏ tất cả không bao giờ làm nữa.

* Gọi là "mẹ Mạnh" nhưng lại chỉ mới ba mươi tuổi, ta thấy gọi là "bà" không hợp lắm nên cứ để là "cô"

Nhưng bản tính mẹ Mạnh bảo thủ, không làm được loại chuyện như vậy, coi như cứ để ông chủ mắng cho đã sướng đi, sau đó lại có mấy đồng nghiệp tốt bụng ở một bên khuyên giải, giúp cho tâm tình của cô cũng bình phục rất nhiều, đi làm cho người ta, không phải là nhìn sắc mặt của người ta hay sao? Đến nhân viên công vụ còn phải nhìn sắc mặt của lãnh đạo kia mà, huống chi cô chỉ là một nhân viên tài vụ nhỏ nhoi? Mặc nghĩ thông suốt rồi, nhưng chung quy lại thì tâm trạng của mẹ Mạnh vẫn không được tốt lắm.

Tâm tình buồn bực về đến nhà, mẹ Mạnh lại gặp phải cọng rom cuối cùng đề chết một con lạc đà (giải thích ở cuối chương nhé mọi người ^^) —— Mẹ Nghê.

Mạnh Tĩnh Nghiên không có đi nhà trẻ mà ở nhà bà ngoại ở một tuần lễ, Nghê Thụy Tuyết cô đơn chiếc bóng, rầu rĩ không vui suốt một tuần lễ liền, một hai ngày thì còn được, có thể là Mạnh Tĩnh Nghiên ngã bệnh hoặc là trong nhà có việc, nhưng còn chưa hết một tuần lễ, Nghê Thụy Tuyết đã nóng lòng. Bọn họ đã từng ngoắc tay hứa rằng cả đời sẽ là bạn tốt của nhau, Mạnh Tĩnh Nghiên đột nhiên biến mất, liệu có phải không muốn ở cùng một chỗ với bé hay không? Bé càng nghĩ càng thái quá, cảm thấy đã đến ngày tận thế.

Còn có Lý Minh Trạch, cả ngày hỏi bé sao Mạnh Tĩnh Nghiên không đến. Bé cũng không biết nha, Tiểu Mập Mập đáng giận này đã nói bọn họ là bạn bè tốt nhất, làm sao sẽ không biết tin tức của Mạnh Tĩnh Nghiên, thật là nhịn cục tức trong bụng đến nghẹn. Mạnh Tĩnh Nghiên không có ở đây, Hà Vũ Tường nói chuyện với bọn họ rất bất đồng.

Từ vườn trẻ về nhà, tiểu nha đầu khóc nháo muốn mẹ mang bé đi đến nhà họ Mạnh tìm Mạnh Tĩnh Nghiên chơi. Nghê mẹ biết Mạnh Tĩnh Nghiên và con gái mình chơi đùa rất thân thiết, đứa bé kia khéo léo đáng yêu nên cô cũng rất thích. Hơn nữa, mẹ Nghê cùng mẹ Mạnh nói chuyện với nhau rất là hợp ý nên cũng đã trở thành bạn tốt, nghe con gái nói vậy cô liền đồng ý, điều kiện là bé phải ngoan ngoãn làm xong bài tập mới được.

Khi đó điện thoại còn chưa thông dụng, mẹ Nghê không ngờ chụp hụt, Nghê Thụy Tuyết không tìm được bạn tốt, nước mắt lộp bộp rơi xuống, hai người mẹ thay nhau dụ dỗ cũng không dỗ nổi cô bé, cho đến khi cô bé khóc đến mệt mỏi, ngủ thiếp đi mới dừng lại.

Mẹ Nghê thật sự rất ngượng ngùng, đến chơi nhà người ta mà con gái mình lại khóc rống suốt, muốn ôm Nghê Thụy Tuyết đi về, mẹ Mạnh lại không chịu, nói là cứ để đứa bé ngủ một lát, sau đó nhiệt tình giữ lại mẹ Nghê tán dóc với cô một hồi.

Nhìn mẹ Nghê dạy tiểu nha đầu thành tính tình như vậy, cũng biết cô cũng là một người thành thật rồi. Thấy mẹ Mạnh thật lòng giữ lại, cũng liền ở lại, đặt Nghê Thụy Tuyết ở trên giường ngủ nhỏ, đắp kín mền lại cho cô bé, tiểu nha đầu khóc nhẽ đang ngủ mà lỗ mũi còn chảy đầy nước mũi đây này.

"Chị dâu, chị chọn được vườn trẻ cho Nghiên Nghiên chưa? Hai đứa bé này quan hệ tốt như vậy, nếu là cho chúng tách ra nhà em khẳng định là nháo lên. Khả năng quan sát của chị tốt, chọn được vườn trẻ nào thì thông báo cùng em một tiếng, để em cho Thụy Tuyết nhà em cùng Nghiên Nghiên nhà chị cùng đi học chung?" Mấy người mẹ tụ chung một chỗ, đề tài trò chuyện nhiều nhất đương nhiên là về mấy đứa bé. Không thể tránh khỏi, liên hàn huyền tới chủ đề tìm đầu mấy đứa bé một khu nhà vườn trẻ. Ý tứ của mẹ Nghê là muốn đi gặp viện trưởng Tô nhờ giới thiệu. Nhưng là chi phí của vườn trẻ kia lại cao hơn chút, còn suy nghĩ: "Ai, nếu là có người quen mở vườn trẻ là tốt rồi, có thể giúp đỡ chăm sóc mấy đứa bé, em cũng yên tâm cũng không cần phát bực như vậy."

Chương 36: Quyết định này thật khó khăn

Tâm sự nhiều ngày nay của mẹ Mạnh cuối cùng đã tìm được một nơi phát tiết, lấy ý tưởng không nói được ra miệng với chồng nói cho mẹ Nghê nghe, mẹ Nghê vừa nghe xong, mắt cũng sáng.

Từ lúc Thụy Tuyết cùng Mạnh Tĩnh Nghiên trở thành bạn tốt cô cũng không tránh được thường cùng mẹ Mạnh tiếp xúc, ở trong ấn tượng của cô, mẹ Mạnh là một người rất cẩn thận lại biết làm việc, còn nữa cũng rất biết chăm sóc trẻ con, giống như mới vừa rồi khi con gái khóc mệt mỏi rồi ngủ, cô cũng rất tỉ mỉ lấy ra chăn nhỏ đắp kín cho con gái, sợ bé bị lạnh, nhìn Tiểu Tĩnh nghiên hiểu chuyện giống như bộ dáng tiểu đại nhân cũng biết cô rất biết giáo dục con trẻ.

Hai nhà cũng coi như biết gốc biết rễ, giao đứa bé cho cô cũng yên tâm đúng không? Thụy Tuyết cùng Tĩnh Nghiên còn là bạn tốt, xem ở tiểu nha đầu phân lượng, mẹ Mạnh khẳng định cũng sẽ chăm sóc thật tốt Thụy Tuyết nha.

Làm người đầu sẽ có lòng riêng, mẹ Nghê cũng bất đồng, cô nhìn thấy nhà họ Mạnh mình mở vườn trẻ cũng có chỗ tốt. Càng nghĩ càng thấy chuyện này trăm lợi mà không có một hại, thấy đáng về mẹ Mạnh còn có chút trù trừ, lập tức tiếp nói đề tài: "Tiểu Lý nha, nếu là cô có thể quản lý vườn trẻ tốt, ta nhất định đưa Thụy Tuyết nhà tôi tới. Tiểu nha đầu này cùng Nghiên Nghiên nhà cô như hình với bóng, về sau có thể cùng Nghiên Nghiên cùng học cùng tiến khẳng định vô cùng cao hứng đấy."

Mẹ Mạnh họ Lý, tên là Tư Ngọc, số tuổi so mẹ Nghê nhỏ chút, cho nên mẹ Nghê gọi cô là Tiểu Lý.

Tài ăn nói của mẹ Nghê không tệ, khiến mẹ Mạnh mẹ như rơi vào trong sương mù, cảm thấy tương lai rất có triển vọng. Nghê Thụy Tuyết ngủ chỉ chốc lát sau liền đã tỉnh, mẹ Mạnh liên tục bảo đảm Thứ hai nhất định sẽ cho cô bé đi học tiểu nha đầu lúc này mới bắt đầu đi đi nhà.

Sau khi hai mẹ con đi mẹ Mạnh ở nhà tính toán, đừng nói, mẹ Nghê thật vẫn thuyết phục được cô. Không nói những thứ khác, có thể tự mình giáo dục đứa bé, liền đủ hấp dẫn cô.

Chuyện này phạm là do một người nói ra, mẹ Mạnh cũng sẽ động lòng. Cố tình là tiểu nha đầu Mạnh Tĩnh Nghiên nói ra, cũng làm người ta có chút cảm thấy không đáng tin cậy.

Ba Mạnh đánh cờ hòa với bạn trở lại, cô lấy hết dũng khí thương lượng chuyện này cùng chồng, được anh ủng hộ mạnh mẽ. Do dự thật lâu mẹ Mạnh mẹ rốt cuộc quyết định, từ chức, tự mình tạo dựng một vườn trẻ!

Nàng là người cẩn thận, chuyện lớn càng không dám dễ dàng quyết định, nhưng là làm việc nhất định là nghiêm túc, một khi hạ quyết tâm sẽ dừng cảm tiến tới, tuyệt đối sẽ không bỏ dở nửa chừng. Ngày hôm sau, lúc đi làm lại dứt khoát từ chức, các đồng nghiệp đều cho rằng cô là bởi vì bị ông chủ chửi rửa mới từ chức, mọi người cũng vây lại khuyên cô. Nhưng nàng cắn chặt ý tứ, kiên quyết từ chức. Tiệm chụp hình tổng cộng không có mấy nhân viên, ông chủ cũng là vì làm ăn không khá không kiếm được tiền mới tìm lý do phát hỏa trên người của nhân viên, nhưng không nghĩ đến nhân viên lại có thể vì việc này mà từ chức, thấy bản mặt thối của ông chủ, mẹ Mạnh không thể nào hết giận.

Cuối cùng vẫn là bị khấu trừ nửa tháng tiền lương, nhưng là mẹ Mạnh vẫn như cũ cảm xúc dâng cao, bây giờ trong thân thể cô tràn đầy nhiệt tình, cuộc sống tràn đầy hi vọng.

Giai đoạn chuẩn bị trước khi công tác khiến mẹ Mạnh trở nên bận rộn, chủ nhật là ba Mạnh đi tới nhà Mẹ vợ đón con gái. Ở nhà mẹ vợ nghỉ ngơi một tuần cũng nên trở về đi học, anh cũng chiều con gái, nhưng cũng không phải không có nguyên tắc, để cho con bé nghỉ ngơi một chút được, nhưng là không thể không đi học, tuyệt đối không thể nào.

Thật ra thì Lolita ở nhà bà ngoại ở cũng không an ổn, hiện tại khổ nhất là không có điện thoại, cô vẫn nhớ kỹ về vấn đề mình muốn mở vườn trẻ, ba Mạnh nói cũng không nói gì. Anh cho là đứa bé bệnh hay quên, ở nhà bà ngoại chơi một tuần, chuyện như vậy không chừng cũng quên mất.

Ai, anh làm sao biết Loli nhà anh không giống như một đứa bình thường?

Chương 37: Trở lại vườn trẻ

Người bạn nhỏ Nghê Thụy Tuyết sáng sớm hôm nay rời khỏi giường, ngoan ngoãn phối hợp với mẹ mặc quần áo, ăn cơm, chính là vì sáng sớm phải đi vườn trẻ. Di Lý đã bảo đảm với cô bé hôm nay Nghiên Nghiên nhất định đi đến vườn trẻ rồi, họ đã rất lâu thật lâu rất lâu không có thấy nhau nhớ muốn chết bé rồi...!

Tiểu nha đầu mình mang một băng ghế an vị ở cửa nhà trẻ, cô Quách khuyên cô bé đi vào chờ cũng không nghe, lấy tay nâng cái đầu nhỏ vừa đếm mấy con kiến bò qua trên mặt đất, vừa chờ Mạnh Tĩnh Nghiên. Hôm nay tin tức cô bé tới nhà trẻ, cô đều phản đối Lý Minh Trạch tên mập thối đó sao, không phải tên đó khi dễ mình sao? Có tin tức của Nghiên Nghiên cũng không nói cho hần biết, sẽ để cho hần gấp gấp chết đi! Hừ! Cô không trị được hần, còn có người có thể trị hần!

Ba tuổi thấy lão, từ nhỏ Nghê Thụy Tuyết chính là một không tha người tính tình cương liệt, ai cũng chớ khi dễ cô, khi phụ cô liền khỏi phải nghĩ đến có cuộc sống tốt.

Buổi sáng thức dậy quá sớm, khó tránh khỏi có chút buồn ngủ. Con kiến số nhiều cũng sẽ khó, nàng đã sắp ngủ thiếp đi cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Mạnh Tĩnh Nghiên, không khỏi méo miệng. Lý Minh Trạch tới muộn, nhìn thấy Nghê Thụy Tuyết ngồi ở cửa nhà trẻ, liền tiến tới gần chào hỏi. Không ngờ tiểu nha đầu sùng sốt một chút, oa một tiếng muốn khóc, làm cô Quách, cô Lý sợ hết hồn. Vừa mới tốt mà làm sao lại khóc đây?

Tiểu Mập Mập đứng ở đằng kia rất là coi thường, ghét nhất là chơi đùa cuồng với nữ sinh, động một chút là dạt ra giọng nói khóc, không thú vị. A, trừ người bạn nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên, cùng cô chơi đùa là vui vẻ nhất rồi. Ai, không biết cô còn đến nhà trẻ không, sau này vẫn còn có thể gặp cậu sao? Cái này lo lắng là nhỏ Bàn Tử duy nhất tâm sự, không oán được cậu luôn là hỏi tới Nghê Thụy Tuyết, liền Nghê Thụy Tuyết đi qua nhà cô, quan hệ với cô tốt nhất.

"Hu hu hu, mập mập chết bầm cậu tới làm gì?"

Ánh mắt hai vị lão sư cũng hướng tới Lý Minh Trạch, không phải là này tiểu tử này mới vừa rồi khi dễ Nghê Thụy Tuyết chứ? Lúc nào, bọn họ thế nào không nhìn thấy đây?

"Minh? Bà nội mình đưa mình tới đi nhà trẻ a!" Lý Minh Trạch sững sờ, ngơ ngác trả lời, đáng thương cậu vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì liền gấp tai bay vạ gió.

"Bình thường cậu đều là người cuối cùng, cậu đã đến rồi sắp đánh chuông rồi, hu hu hu, Mạnh Tĩnh Nghiên còn chưa tới, khẳng định chính là bạn ấy không tới được rồi, hu hu hu, đi Lý gạt người! Người xấu người xấu người xấu! Hu hu hu."

"O, tiểu nha đầu nói mau cái gì nói đi xấu đây? Nhưng bị đi nghe nhé! Lần sau lại đi nhà đi, coi đi còn có làm đồ ăn ngon cho con không."

Lỗ tai giống như nghe nhầm, đôi mắt của Nghê Thụy Tuyết đắm lệ mộng lung giống như nhìn thấy bóng dáng Mạnh Tĩnh Nghiên. Dùng sức dụi mắt nhìn lại, kích động nhảy lên, ôm cổ Mạnh Tĩnh Nghiên vừa nhảy vừa la: "Oa oa Mạnh Tĩnh Nghiên cuối cùng bạn đi học rồi mình nhớ bạn muốn chết nhớ muốn chết nhớ muốn chết á!"

Chỉ là nói một chút không đủ để đền bù tâm tình kích động của Nghê Thụy Tuyết, ‘bep’ một tiếng, hôn lên gương mặt Mạnh Tĩnh Nghiên một cái mới thả ra: "Mình còn tưởng rằng bạn hôm nay lại không tới chứ, mình ngồi nơi này đợi bạn đã lâu rồi"

Hắc hắc, biết ý kiến của mình được mẹ tiếp thu, vui mừng một đêm không ngủ, buổi sáng đa phần dựa vào trong chốc lát giường lúc này mới đã tới chậm. Chỉ là nguyên nhân này cô ngại nói, nở một nụ cười tươi với Nghê Thụy Tuyết: "Mình cũng vậy nhớ bạn muốn chết rồi, đi đi đi chúng ta mau vào đi, lúc mình không có mặt có chuyện gì tốt xảy ra hay không à?"

Hai người bạn nhỏ tay cầm tay nhảy cả tung, cùng đứa bé ở chung một chỗ hành động của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng bị đồng hóa. Cô chột ngừng lại, phía sau Lý Minh Trạch còn đứng ở cửa,: "Lý Minh Trạch cậu không đi vào sao? Sắp đánh chuông rồi!"

Tiểu Mập Mập lúc này mới phản ứng được , vội vàng hoạt động thân thể mập mạp, kêu lớn: "Sẽ tới sẽ tới!"

Mạnh Tĩnh Nghiên lại trở về đi học, thật tốt. Mặt của cô trắng nõn nà khỏe khoắn, cậu cũng muốn giống như Nghê Thụy Tuyết hôn lên mặt cô một cái, hắc hắc. . .

Cộng rom cuối cùng đè chết một con lạc đà (*): một câu ngạn ngữ phương Tây, có một người sở hữu một con lạc đà rất nghe lời, ông rất muốn biết rốt cục con lạc đà đó có thể chịu đựng gánh được bao nhiêu rom rạ, liền bắt đầu đem tất cả rom rạ chất đầy lên người nó, đến khi chỉ còn lại một cộng rom cuối cùng. Thấy con lạc đà vẫn đứng yên bất động, ông ta liền ném nốt cộng rom cuối cùng lên người nó, con lạc đà đã vượt quá sức chịu đựng liền bị cộng rom cuối cùng đè ngã xuống chết.

→ Suy rộng ra nghĩa là chuyện đã phát triển sắp đến mức cực hạn, nếu cứ tiếp tục kích thích, chỉ cần một yếu tố nhỏ thôi cũng sẽ bộc phát, phản tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quyết Định Này Thật Khó Khăn

Tâm sự nhiều ngày nay của mẹ Mạnh cuối cùng đã tìm được một nơi phát tiết, lấy ý tưởng không nói được ra miệng với chồng nói cho mẹ Nghê nghe, mẹ Nghê vừa nghe xong, mắt cũng sáng.

Từ lúc Thụy Tuyết cùng Mạnh Tĩnh Nghiên trở thành bạn tốt cô cũng không tránh được thường cùng mẹ Mạnh tiếp xúc, ở trong ấn tượng của cô, mẹ Mạnh là một người rất cẩn thận lại biết làm việc, còn nữa cũng rất biết chăm sóc trẻ con, giống như mới vừa rồi khi con gái khóc mệt mỏi rồi ngủ, cô cũng rất tỉ mỉ lấy ra chăn nhỏ đắp kín cho con gái, sợ bé bị lạnh, nhìn Tiểu Tĩnh nghiên hiểu chuyện giống như bộ dáng tiểu đại nhân cũng biết cô rất biết giáo dục con trẻ.

Hai nhà cũng coi như biết gốc biết rễ, giao đưa bé cho cô cũng yên tâm đúng không? Thụy Tuyết cùng Tĩnh Nghiên còn là bạn tốt, xem ở tiểu nha đầu phân lượng, mẹ Mạnh khẳng định cũng sẽ chăm sóc thật tốt Thụy Tuyết nha.

Làm người đều sẽ có lòng riêng, mẹ Nghê cũng bất đồng, cô nhìn thấy nhà họ Mạnh mình mở vườn trẻ cũng có chỗ tốt. Càng nghĩ càng thấy chuyện này trăm lợi mà không có một hại, thấy đáng về mẹ Mạnh còn có chút trù trừ, lập tức tiếp nối đề tài: "Tiểu Lý nha, nếu là cô có thể quản lý vườn trẻ tốt, ta nhất định đưa Thụy Tuyết nhà tôi tới. Tiểu nha đầu này cùng Nghiên Nghiên nhà cô như hình với bóng, về sau có thể cùng Nghiên Nghiên cùng học cùng tiến khẳng định vô cùng cao hứng đấy."

Mẹ Mạnh họ Lý, tên là Tư Ngọc, số tuổi so mẹ Nghê nhỏ chút, cho nên mẹ Nghê gọi cô là Tiểu Lý.

Tài ăn nói của mẹ Nghê không tệ, khiến mẹ Mạnh mẹ như rơi vào trong sương mù, cảm thấy tương lai rất có triển vọng. Nghê Thụy Tuyết ngủ chỉ chốc lát sau liền đã tỉnh, mẹ Mạnh liên tục bảo đảm Thứ hai nhất định sẽ cho cô bé đi học tiểu nha đầu lúc này mới bắt đầu đi đi nhà.

Sau khi hai mẹ con đi mẹ Mạnh ở nhà tính toán, đừng nói, mẹ Nghê thật vẫn thuyết phục được cô. Không nói những thứ khác, có thể tự mình giáo dục đứa bé, liền đủ hấp dẫn cô.

Chuyện này phạm là do một người nói ra, mẹ Mạnh cũng sẽ động lòng. Cố tình là tiểu nha đầu Mạnh Tĩnh Nghiên nói ra, cũng làm người ta có chút cảm thấy không đáng tin cậy.

Ba Mạnh đánh cờ hòa với bạn trở lại, cô lấy hết dũng khí thương lượng chuyện này cùng chồng, được anh ủng hộ mạnh mẽ. Do dự thật lâu mẹ Mạnh mẹ rốt cuộc quyết định, từ chức, tự mình tạo dựng một vườn trẻ!

Nàng là người cẩn thận, chuyện lớn càng không dám dễ dàng quyết định, nhưng là làm việc nhất định là nghiêm túc, một khi hạ quyết tâm sẽ dừng cảm tiến tới, tuyệt đối sẽ không bỏ dở nửa chừng. Ngày hôm sau, lúc đi làm lại dứt khoát từ chức, các đồng nghiệp đều cho rằng cô là bởi vì bị ông chủ chửi rủa mới từ chức, mọi người cũng vậy lại khuyên cô. Nhưng nàng cắn chặt ý tứ, kiên quyết từ chức. Tiệm chụp hình tổng cộng không có mấy nhân viên, ông chủ cũng là vì làm ăn không khá không kiếm được tiền mới tìm lý do phát hỏa trên người của nhân viên, nhưng không nghĩ đến nhân viên lại có thể vì việc này mà từ chức, thấy bản mặt thối của ông chủ, mẹ Mạnh không thể nào hết giận.

Cuối cùng vẫn là bị khấu trừ nửa tháng tiền lương, nhưng là mẹ Mạnh vẫn như cũ cảm xúc dâng cao, bây giờ trong thân thể cô tràn đầy nhiệt tình, cuộc sống tràn đầy hi vọng.

Giai đoạn chuẩn bị trước khi công tác khiến mẹ Mạnh trở nên bận rộn, chủ nhật là ba Mạnh đi tới nhà Mẹ vợ đón con gái. Ở nhà mẹ vợ nghỉ ngơi một tuần cũng nên trở về đi học, anh cũng chiều con gái, nhưng cũng không phải không có nguyên tắc, để cho con bé nghỉ ngơi một chút được, nhưng là không thể không đi học, tuyệt đối không thể nào.

Thật ra thì Lolita ở nhà bà ngoại ở cũng không an ổn, hiện tại khổ nhất là không có điện thoại, cô vẫn nhớ kỹ về vấn đề mình muốn mở vườn trẻ, ba Mạnh nói cũng không nói gì. Anh cho là đứa bé bệnh hay quên, ở nhà bà ngoại chơi một tuần, chuyện như vậy không chừng cũng quên mất.

Ai, anh làm sao biết Loli nhà anh không giống như một đứa bình thường?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trở Lại Vườn Trẻ

Người bạn nhỏ Nghê Thụy Tuyết sáng sớm hôm nay rời khỏi giường, ngoan ngoãn phối hợp với mẹ mặc quần áo, ăn cơm, chính là vì sáng sớm phải đi vườn trẻ. Di Lý đã bảo đảm với cô bé hôm nay Nghiên Nghiên nhất định đi đến vườn trẻ rồi, họ đã rất lâu thật lâu rất lâu không có thấy nhau nhớ muốn chết bé rồi...!

Tiểu nha đầu mình mang một băng ghê an vị ở cửa nhà trẻ, cô Quách khuyên cô bé đi vào chờ cũng không nghe, lấy tay nâng cái đầu nhỏ vừa đếm mấy con kiến bò qua trên mặt đất, vừa chờ Mạnh Tĩnh Nghiên. Hôm nay tin tức cô bé tới nhà trẻ, cô đều phản đối Lý Minh Trạch tên mập thôi đó sao, không phải tên đó khi dễ mình sao? Có tin tức của Nghiên Nghiên cũng không nói cho hần biết, sẽ để cho hần gấp gấp chết đi! Hừ! Cô không trị được hần, còn có người có thể trị hần!

Ba tuổi thấy lão, từ nhỏ Nghê Thụy Tuyết chính là một không tha người tính tình cương liệt, ai cũng sợ khi dễ cô, khi phụ cô liền phải nghĩ đến có cuộc sống tốt.

Buổi sáng thức dậy quá sớm, khó tránh khỏi có chút buồn ngủ. Con kiến số nhiều cũng sẽ khôn, nàng đã sắp ngủ thiếp đi cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Mạnh Tĩnh Nghiên, không khỏi méo miệng. Lý Minh Trạch tới muộn, nhìn thấy Nghê Thụy Tuyết ngồi ở cửa nhà trẻ, liền tiến tới gần chào hỏi. Không ngờ tiểu nha đầu sừng sốt một chút, oa một tiếng muốn khóc, làm cô Quách, cô Lý sợ hết hồn. Vừa mới tốt mà làm sao lại khóc đây?

Tiểu Mập Mập đứng ở đằng kia rất là coi thường, ghét nhất là chơi đùa cuồng với nữ sinh, động một chút là dạt ra giọng nói khóc, không thú vị. A, trừ người bạn nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên, cùng cô chơi đùa là vui vẻ nhất rồi. Ai, không biết cô còn đến nhà trẻ không, sau này vẫn còn có thể gặp cậu sao? Cái này lo lắng là nhỏ Bàn Tử duy nhất tâm sự, không oán được cậu luôn là hỏi tới Nghê Thụy Tuyết, liền Nghê Thụy Tuyết đi qua nhà cô, quan hệ với cô tốt nhất.

"Hu hu hu, mập mập chết bầm cậu tới làm gì?"

Ánh mắt hai vị lão sư cũng hướng tới Lý Minh Trạch, không phải là này tiểu tử này mới vừa rồi khi dễ Nghê Thụy Tuyết chứ? Lúc nào, bọn họ thế nào không nhìn thấy đây?

"Minh? Bà nội mình đưa mình tới đi nhà trẻ a!" Lý Minh Trạch sững sờ, ngờ ngác trả lời, đáng thương cậu vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì liền gặp tai bay vạ gió.

"Bình thường cậu đều là người cuối cùng, cậu đã đến rồi sắp đánh chuông rồi, hu hu hu, Mạnh Tĩnh Nghiên còn chưa tới, khẳng định chính là bạn ấy không tới được rồi, hu hu hu, đi Lý gạt người! Người xấu người xấu người xấu! Hu hu hu."

"O, tiểu nha đầu nói mau cái gì nói đi xấu đây? Nhưng bị đi nghe nhé! Lần sau lại đi nhà đi, coi đi còn có làm đồ ăn ngon cho con không."

Lỗ tai giống như nghe nhầm, đôi mắt của Nghê Thụy Tuyết đắm lệ mông lung giống như nhìn thấy bóng dáng Mạnh Tĩnh Nghiên. Dừng sức dụi mắt nhìn lại, kích động nhảy lên, ôm cổ Mạnh Tĩnh Nghiên vừa nhảy vừa la: "Oa oa Mạnh Tĩnh Nghiên cuối cùng bạn đi học rồi mình nhớ bạn muốn chết nhớ muốn chết nhớ muốn chết á!"

Chỉ là nói một chút không đủ để đền bù tâm tình kích động của Nghê Thụy Tuyết, ‘bep’ một tiếng, hôn lên gương mặt Mạnh Tĩnh Nghiên một cái mới thả ra: "Mình còn tưởng rằng bạn hôm nay lại không tới chứ, mình ngồi nơi này đợi bạn đã lâu rồi!"

Hắc hắc, biết ý kiến của mình được mẹ tiếp thu, vui mừng một đêm không ngủ, buổi sáng đa phần dựa vào trong chốc lát giường lúc này mới đã tới chậm. Chỉ là nguyên nhân này cô ngại nói, nở một nụ cười tươi với Nghê Thụy Tuyết: "Mình cũng vậy nhớ bạn muốn chết rồi, đi đi đi chúng ta mau vào đi, lúc mình không có mặt có chuyện gì tốt xảy ra hay không à?"

Hai người bạn nhỏ tay cầm tay nhảy cẫng tung, cùng đứa bé ở chung một chỗ hành động của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng bị đồng hóa. Cô chợt ngừng lại, phía sau Lý Minh Trạch còn đứng ở cửa, "Lý Minh Trạch cậu không đi vào sao? Sắp đánh chuông rồi!"

Tiểu Mập Mập lúc này mới phản ứng được, vội vàng hoạt động thân thể mập mập, kêu lớn: "Sẽ tới sẽ tới!"

Mạnh Tĩnh Nghiên lại trở về đi học, thật tốt. Mặt của cô trắng nõn nà khỏe khoắn, cậu cũng muốn giống như Nghê Thụy Tuyết hôn lên mặt cô một cái, hắc hắc. . .

Cộng rom cuối cùng đè chết một con lạc đà (*): một câu ngạn ngữ phương Tây, có một người sở hữu một con lạc đà rất nghe lời, ông rất muốn biết rốt cục con lạc đà đó có thể chịu đựng gánh được bao nhiêu rom rạ, liền bắt đầu đem tất cả rom rạ chất đầy lên người nó, đến khi chỉ còn lại một cộng rom cuối cùng. Thấy con lạc đà vẫn đứng yên bất động, ông ta liền ném nốt cộng rom cuối cùng lên người nó, con lạc đà đã vượt quá sức chịu đựng liền bị cộng rom cuối cùng đè ngã xuống chết.

→ Suy rộng ra nghĩa là chuyện đã phát triển sắp đến mức cực hạn, nếu cứ tiếp tục kích thích, chỉ cần một yếu tố nhỏ thôi cũng sẽ bộc phát, phản tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Lolita Thích Tác Quái

Editor: Á bì

Mãi cho đến khi nghỉ hè, tâm tình của Mạnh Tĩnh Nghiên mới vui. Nếu mẹ đã quyết tâm làm chuyện gì đó, tuyệt đối sẽ mạnh mẽ không ai dám cản lại. Mỗi ngày đều đi ra cửa từ sớm, bận đến khi ăn cơm chiều mới mệt mỏi quay về nhà, nhiệm vụ đưa cô đi nhà trẻ đều rơi hết trên đầu của ba Mạnh.

Chuyện đưa con gái đi học, và chuyện làm cơm đều do một tay ba Mạnh lo hết, nhà họ Mạnh nhìn vào có vẻ như nam lo chuyện bên trong nữ lo chuyện bên ngoài, nên Mạnh Tĩnh Nghiên thấy mấy ngày nay sắc mặt của ba có chút đen. Mẹ cô khi có chuyện không thể đưa ra quyết định mới tới hỏi ý kiến của ba Mạnh, ông cũng sẽ tận tình đưa ra ý kiến. Hoặc là muốn ông giúp chuyện gì, ông cũng đều làm trước để làm mẫu.

Khi đó đã không còn lưu hành chuyện nam phải làm chủ gia đình nữa, nhưng ba Mạnh cảm thấy bản thân ông đã không còn mạnh mẽ được như xưa. Trong lòng có chút mất hứng vì hình tượng người chủ gia đình của ông, nhưng hiếm khi nào thấy vợ có hứng thú để làm chuyện gì đó, ông cần phải ủng hộ hết mình.

Mạnh Tĩnh Nghiên rất hâm mộ ba và mẹ, hôn nhân là gì, chính là hai người tay trong tay, bao dung lẫn nhau đi qua cuộc đời này. Mặc dù điều kiện nhà họ Mạnh có chút bình thường, cuộc sống giản dị không hoa mỹ, chuyện bàn luận trên bàn cơm mỗi ngày không thể thoát khỏi chuyện dầu cùi gạo muối, nhưng đây mới chính là cuộc sống!

Không giống như Lục Hoàng Văn...

Đàn ông có tiền thì bắt đầu có thói hư tật xấu, sau đó cô vốn luôn muốn làm con thỏ trắng nhỏ, sinh một đứa bé sống đạo đức cả đời nhưng cũng không được. Tình yêu là cái gì, cô cũng chẳng hy vọng xa vời. Yêu càng nhiều, thì tổn thương sẽ càng đau.

Thời gian hơn một tháng, nhà trẻ đã có kiểu dáng mới. Mạnh Tĩnh Nghiên được nghỉ nên không cần phải đi học mỗi ngày, mà cô ở nhà sống chết muốn đi theo mẹ ra ngoài làm việc mới được. Mẹ Mạnh không chịu được sự làm nũng của con gái nên đầu hàng, từ đó về sau bà luôn có một cái đuôi nhỏ bám theo.

Khi nhà trẻ được trang hoàng xong, công nhiên cũng đã bị con bé nhỏ đó làm phiền chết đi được. Lúc đầu nhìn thấy thì dễ thương, miệng thì cứ ngọt ngào kêu cô chú không ngừng. Nhưng càng về sau thì mới phát hiện cô chính là một tiểu quỷ quậy phá, cứ thích cầm cái bàn chải quét sơn rồi vẽ lên tường, các vách tường ở chỗ làm đã bị cô gầy vò làm hỏng hết. Bọn họ muốn sơn để che lại, nhưng bà chủ là mẹ Mạnh lại không cho.

Mỗi lần Lolita muốn làm chuyện xấu, bà đều không có tức giận hay nổi dóa. Mới đầu Mạnh Tĩnh Nghiên còn kiêng dè mẹ, nhưng sau đó thấy mẹ không có nói gì, là gan cô đã muốn bay lên trời, nghĩ muốn làm gì thì liền làm cái đó. Mẹ Mạnh cũng không quá quan tâm, cứ ở bên cạnh cười tít mắt nhìn mà thôi.

Rất khác những bậc cha mẹ khác, đối với các bậc cha mẹ có con cái như vậy, thì họ đã sớm nổi cáu trách mắng, nhưng mẹ Mạnh lại cứ thích có con gái như vậy. Có cá tính, có lối suy nghĩ linh hoạt, sau này sẽ trở thành đứa nhỏ có nhiều lựa chọn phát triển. Người khác nhìn con gái thì thấy nó quậy phá, nhưng bà cảm thấy những nét vẽ nguyệt ngọc của con gái lại làm cho nhà trẻ tràn đầy âm áp và có sức sống, mấy đứa nhỏ chắc chắn sẽ thích đến nơi như thế này, mà không phải là nơi bao quanh bằng bốn bức tường trắng rất trang nghiêm.

Bà có suy nghĩ con gái rất có thiên phú đối với phương diện này, có phải nên để con gái phát triển theo hướng hội họa hay không? Chờ con gái lớn hơn chút nữa, nhà trẻ có lợi nhuận thì sẽ đưa con gái đi tới cung thiếu niên để được đào tạo tốt hơn. Nếu như không phải tiền tiết kiệm ở trong nhà bỏ hết vào nhà trẻ này và trả nợ, bây giờ bọn họ nghĩ muốn đưa con gái đi học tập, mấy cái sở trường đó là phải được đào tạo từ nhỏ.

Tính cách như vậy rất thích hợp làm công việc trong ngành giáo dục, đối xử bình đẳng, dạy theo năng khiếu.

Thật ra ở kiếp trước khi còn đi học Mạnh Tĩnh Nghiên đã từng được học hội họa, hơn nữa về phương diện này cô cũng không giỏi lắm, những thứ cô vẽ so với chữ xinh đẹp còn cách một khoảng rất xa. Nhưng trình độ này của cô so với bạn cùng trang lứa có thể tính là nổi trội hơn. Tất nhiên bạn cùng

trang lứa của cô ấy mà, chính là đám nhóc con bé củ cải tiểu đậu đũa đó!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Làm Nũng Xấu Hồ Quá Đi!

Editor: Á bì

“Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, lại lần nữa nào.”

Các cô gái chàng trai đầu chảy mồ hôi, đắm xuống nhịp điệu thanh xuân, nhảy một điệu nhảy sống động. Nhưng ở phía sau lại có một tiểu Lolita cao một mét cũng làm theo mấy động tác vận vẹo này, rất ra hình ra dáng, nhưng vẻ mặt nghiêm túc hoàn toàn không tương xứng với thân hình mũm mĩm, ôi thấy thế nào cũng làm cho người ta phải bật cười.

“Ôi ~ ngừng một chút, dừng lại chút, mình thật sự là nhện không được rồi, để cho mình cười một lát đã, sốc hông hết cả rồi.”

Tiếng nhạc dừng lại, mấy cậu con trai và cô gái trẻ cũng dừng lại động tác, không hẹn mà nhìn về phía của Mạnh Tĩnh Nghiên, trên mặt đều là ý cười. Bọn họ cũng không ngại cô bé nhỏ này làm ảnh hưởng tới buổi tập, đứa nhỏ đáng yêu như vậy ai mà nỡ trách chứ? Lại nói tới Mạnh Tĩnh Nghiên thứ cô am hiểu nhất đó chính là làm nũng, ánh mắt long lanh ngập nước quét tới ai mà người đó không đầu hàng chứ? Nhất là cô bé nhỏ cỡ đó, sớm đã bị mấy câu như ‘chị gái xinh đẹp’, ‘chị gái mỹ nhân’ lấy lòng rồi!

“Chị Linh Lung ơi, chị đau bụng sao?” Bước tới chỗ người bên cạnh, Lolita âm thầm hỏi.

“Đau, đau chết chị rồi, ha ha ha, ôi trời ơi, thật là chịu không nổi!” Từ Linh Lung vỗ đùi cười không ngớt, lúc cô diễn tập có chút tật xấu, thích nhiều người khác nhảy như thế nào. Lần này trong đội ngũ lại có thêm một đứa nhỏ, cô vốn tưởng rằng ai mang em gái tới đây để chơi đùa, lúc cô bé nhỏ đứng ở phía sau nhảy thì cô cũng không để ý cho mấy.

Nào ngờ ánh mắt cô lúc chuyển tới trên người của Mạnh Tĩnh Nghiên thì không thể dời đi được nữa, cười đến nỗi bọn họ không đứng lên được!

Hừ!

Lolita phát ra giọng mũi, đầu môi lên biểu cảm không vui làm cho Từ Linh Lung cười đến mức đau cả bụng, những cô gái cũng học theo thờ phỉ phò cười. Con bé thật đúng là kẻ dở hơi!

“Thế nào em gái của mình đáng yêu chứ? Ba ngoại mình lại yêu thích không dứt, mỗi ngày ở bên tai mình lải nhải không dứt Nghiên Nghiên giỏi thế nào, thông minh thế nào, mình vốn không muốn nghe nhưng cái trình độ đó đã làm mình thấy rất phiền. Hôm nay cô bé này đi tới nhà của bà mình nên bị mình bắt gặp, ôi trời ơi mình hận không thể bắt nó bỏ vào trong túi mang về nhà đó!”

Đây chính là cô cháu gái Chu Phương của bà Chu sát vách, con lớn của nhà bà Chu kết hôn sớm, con gái cũng đã học Trung học rồi. Tháng chín trường của Chu Phương sẽ tổ chức chương trình văn nghệ, cô bé này ở trong lớp chính là ủy viên văn nghệ, mấy cái hội lễ này đương nhiên là không bao giờ thiếu cô ấy. Cùng các bạn sắp xếp bài múa, giờ cũng không còn sớm nữa nên phải luyện tập, bọn họ đều mong thông qua tiết mục sẽ lấy được thứ bậc để mang vinh quang về cho lớp.

Đừng nhìn thấy bộ dáng yêu thích Lolita này của Chu Phương, trước khi gặp Mạnh Tĩnh Nghiên cô thật sự rất ghét cô bé.

Bà Chu luôn ủng hộ mẹ Mạnh mở nhà trẻ nên bà luôn chạy trước chạy sau giúp không ít chuyện. Nhà cô dù có hiểu thuận cỡ nào thì cũng không biết được tình hình bên trong, mẹ ở nhà cứ nghĩ bà ngoại làm việc không công, thì làm sao có thể vui vẻ được? Ở nhà lúc nói chuyện phiếm có oán giận vài câu nên bị Chu Phương nghe được, nên đối với con gái của nhà họ Mạnh cũng không có ấn tượng tốt.

Nhưng chờ tới khi gặp được người thật, cô gái nhỏ bị giết ngay trong tức khắc. Nhân chi sơ tính bản thiện, bạn học Chung Phương cũng là người có lý tưởng và học giỏi, mặc kệ có ân oán gì, cô cũng không đến mức ra tay độc ác đối với một cô bé nhỏ. Hơn nữa bộ dáng của Mạnh Tĩnh Nghiên vừa dễ thương vừa ngọt ngào, bạn học Chu Phương tâm như pha lê nhất thời mềm nhũn cả ra, muốn đào khoét tìm gan ra đối xử tốt với Mạnh Tĩnh Nghiên. Đồ chơi hay đồ ăn ngon của mình, cô đều chia sẻ với Mạnh Tĩnh Nghiên.

Mặc dù mấy đồ chơi đó trước đó bà Chu đã từng cho cô chơi qua, nhưng lúc nhận được từ tay của Chu Phương, Lolita lại bày ra bộ dáng cao hứng và kích động làm cho Chu Phương cảm thấy rất thỏa mãn.

Ôi trời ơi, bộ dạng Lolita khuôn Lolita thật sự là dùng rất tốt, nam nữ già trẻ gì cũng giết hết!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cô Gái Nhỏ Tự Tin Xinh Đẹp Nhất

Editor: Á bì

Muốn bắt một cô gái nhỏ không hiểu sự đời thì không phải là dễ như trở bàn tay sao? Không cần khí lực nhiều, Chu Phuong không phải là đối với cô rất tốt sao. Sau khi ăn xong cơm trưa, liền đi tới nhà bạn học tập luyện tiết mục cũng chẳng bỏ lại cô. Làm cho bà Chu rất vui, nói muốn để cho cô đi chơi với Mạnh Tĩnh Nghiên, tập luyện xong rồi về, rồi muốn ở lại nhà của bà Chu bao lâu thì ở. Nhưng con bé kia lại không được, chia tay Mạnh Tĩnh Nghiên mà làm như sắp sinh lý từ biệt không bằng.

Mạnh Tĩnh Nghiên nghe nói mấy chị ấy phải tập múa, mắt cô liền sáng lên.

Muốn chăm sóc cơ thể của một cô bé nhỏ, Mạnh Tĩnh Nghiên đã tự đặt ra tiêu chuẩn luyện tập của một người trưởng thành, mọi thứ ở trong đó đều rất quan trọng.

Vốn theo kế hoạch cô sẽ bảo ba mẹ dẫn theo cô chạy bộ mỗi buổi sáng, không chỉ tăng cường thể lực mà còn cao thêm nữa. Nhưng gần nhà cô lại không có công viên, chỉ có thể chạy dọc theo đường quốc lộ vài vòng xem như là luyện tập. Sau khi tập được một ngày, ba Mạnh cảm thấy quá đỗi người nên đành từ bỏ.

Lolita nghĩ muốn kêu ba mẹ tiếp tục tập luyện với cô, nhưng cô đã sớm tập thói quen ngủ sớm dậy trễ, ba mẹ không kêu cô, cô liền dậy không nổi. Vì thế kế hoạch chi thực hiện được một ngày liền tuyên bố thất bại.

Sau đó cô lại nghĩ tới biện pháp khác, vì muốn luyện thân thể dẻo dai nên không có chuyện gì cô liền ở nhà luyện yoga. Gân cốt của con nít rất mềm, có động tác sau hai mươi năm làm không được chứ bây giờ làm rất thoải mái. Chân trước vừa nhấc đựng lông mày, rồi bẻ ngược ra sau đựng tới cái ót.

Có đôi khi ba mẹ thấy cô làm mấy động tác như vậy thì liền cấm, cô không có học chuyên về yoga, lại không có thầy cô dạy phụ đạo ở bên người, nên có vài động tác tương đối nguy hiểm. Với lại hai người này lo lắng vì con gái từng bị rớt xuống giường đựng vào đầu, cho tới giờ vết sẹo vẫn chưa tốt, sợ cô lại bị thương. Làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên muốn rèn luyện cơ thể nhưng phải lén lách, khó chịu hết sức!

Sự xuất hiện của Chu Phuong như là ánh sáng đối với cô, cô tốt xấu gì cũng đã từng có nền tảng học múa, dạy cho mình thì dư dả. Vì thế nên Lolita ý vào cô gái nhỏ đơn thuần Chu Phuong để cho cô cùng tập luyện, không nghĩ tới biểu hiện chăm học và nghiêm túc của cô lại làm chậm trễ tiến độ múa của mấy chị.

Mặc dù mấy học sinh rất muốn thông qua tiết mục múa lần này giành thứ bậc mang vinh quang về cho lớp, nhưng quan trọng là tham gia, bọn họ hứng thú cả quá trình này, nỗ lực, cố gắng, có thể lấy được giải hay không mới là quan trọng. Cho nên đối với sự cản trở của Mạnh Tĩnh Nghiên, chẳng có ai có ý không vừa lòng cả, ngược lại luôn yêu thích cô, cố gắng chăm sóc cô thật tốt.

Từ Linh Lung nghỉ ngơi một chút cuối cùng mới khỏe trở lại, đứng dậy tiếp tục tập luyện. Lolita so với cô còn đứng trên ghế cao hơn liền nhảy xuống gia nhập vào đội ngũ đứng sau cùng, cô cũng không có cản trở bọn họ. Cô muốn làm là vì muốn rèn luyện thân thể và cũng muốn cho mọi người xem, không phải chỉ cho mỗi bản thân mình nhìn là được. Nếu bởi vì vài tiếng cười của Từ Linh Lung mà từ bỏ, vậy lòng tin của cô cũng quá mong manh rồi.

Sau khi tiếng nhạc vang lên mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô từ đầu tới chân, mấy cậu bé và cô bé đó thật sự rất tò mò, không biết con bé bị Từ Linh Lung cười sẽ nhảy ra bộ dáng như thế nào. Khi làm được vài động tác đáng yêu, hai ba người lại không nhìn được mà xì cười ra tiếng.

Có người cười không nhìn được nên dừng lại nghỉ ngơi một lát, khi bắt đầu lại Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn nghiêm túc như cũ bước theo tiếng nhạc bắt đầu nhảy. Cô chỉ mới học qua một lát, nhưng với năng lực nhận thức siêu mạnh đã làm cho cô nhảy ra được vài hình dáng. Cứ nhảy một lần rồi một lần, lặp lại một lần rồi một lần nữa, mãi cho đến khi tất cả mọi người tiếp nhận có một cô bé quái dị ở trong đội ngũ.

Chăm chỉ, cố chấp, và tràn đầy tự tin!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nhà Trẻ Minh Thiên

editor: thao1504

Ngày một tháng chín, nhà giữ trẻ Mạnh gia chính thức bắt đầu mở cửa.

Mẹ Mạnh đặt tên nhà trẻ là Nhà Trẻ Minh Thiên (minh thiên còn có nghĩa là ngày mai), ý nói là bọn nhỏ là những đóa hoa của tổ quốc ngày mai, ngày mai là hi vọng. Cô thật lòng mong muốn bọn nhỏ có thể khỏe mạnh lớn lên, tương lai trở thành nhân tài trụ cột của tổ quốc.

Bởi vì diện tích, các loại vấn đề khác như tiền vốn..., Nhà Trẻ Minh Thiên tạm thời chỉ chiêu mộ các bạn nhỏ học lớp chồi cùng với lứa tuổi của Mạnh Tĩnh Nghiên. Tại sao như vậy, chủ yếu là do các bạn nhỏ kia của Mạnh Tĩnh Nghiên đều tới xin học. Mẹ Mạnh mất nhiều công sức mới cô Quách về dạy học, từ chuyện đối với cô Quách rất tin tưởng, rất nhiều phụ huynh đều muốn giao đứa bé của mình cho cô tiếp tục dạy chúng.

Ban đầu những đứa bé theo học chủ yếu vẫn là hàng xóm láng giềng gần nhà, cũng bởi vì như vậy dễ đưa rước đứa nhỏ, có chỗ để giữ đứa trẻ là được rồi. Cũng không mong đứa bé có thể học được bao nhiêu kiến thức, các phụ huynh nơi này muốn có một chỗ cho họ gửi đứa trẻ, có trông coi là được.

Lần này không có chiêu mộ lớp lá, nguyên nhân chủ yếu tại giai đoạn này người ta muốn gói phải lựa chọn một nhà trẻ có uy tín. Một năm này là nền móng cho tiểu học, rất quan trọng, giao đứa bé cho một nhà trẻ mới mở, bọn họ không yên lòng.

Chỉ là Mẹ Mạnh một chút cũng không tức giận, thấy tình hình trước mắt, quả thật là một không có kinh nghiệm hai không có tên tuổi. Nhưng kinh nghiệm không phải dựa có năng lực mới có sao? Muốn có kinh nghiệm lẫn danh tiếng không phải muốn có là được? Như vậy chẳng phải buồn phiền vô ích sao?

Nhân lực của bọn họ còn rất ít, thu nhận học sinh quá nhiều sẽ không chăm sóc hết được. Phải nói rằng đây chính là ưu điểm lớn của mẹ Mạnh điểm. Có bao nhiêu khả năng sẽ làm hết bấy nhiêu khả năng, cô không phải cái loại nhìn mình thì to nhìn chuyện thì nhỏ.

Nhà trẻ mở cửa là chuyện rất quan trọng, nhưng ba phải đi làm không có cách nào đến được, Mạnh Tĩnh Nghiên là quân sư ở sau lưng bày mưu tính kế dĩ nhiên đã tới thật sớm rồi. Cô cùng với mẹ hai người cùng nhau đứng ở cửa nhà trẻ nghênh đón những đứa bé vào nhà trẻ, cười híp mắt nhìn không ít những đứa bé vừa khóc lóc vừa bị cha mẹ dẫn tới.

Không khó hiểu, những đứa bé sẽ sợ người lạ, cho dù nhà trẻ có tốt thế nào thì khi đến nhà trẻ mới cũng sẽ sợ. Khi phải rời khỏi cha mẹ, đến một hoàn cảnh hoàn toàn mới, có thể không khóc sao?

Thấy Mạnh Tĩnh Nghiên đứng ở trước cửa lại còn có thể nhìn thấy có rất nhiều bạn nhỏ mình quen biết, tiếng khóc nháo dần dần nhỏ đi. Địa điểm thay đổi nhưng người không thay đổi, các bạn nhỏ khi đến cửa thì lo lắng trong lòng liền thấp xuống không ít.

Hơn nữa Mạnh Tĩnh Nghiên là người biết cách dụ dỗ, bất luận là phụ huynh hay là đứa trẻ, cô đều ứng phó rất có bộ dáng. Ở nhà trẻ trước cô cũng là một cô giáo nhỏ, cũng đã tạo được uy tín cho bản thân, khi nói chuyện các bạn nhỏ đa số đều nghe theo, so với ba mẹ bọn họ còn nghe lời hơn nhiều. Cô chỉ dụ dỗ đôi ba câu, thì nước mắt trên mặt các bạn nhỏ liền ngừng rơi, chỉ chốc lát sau liền lau nước mắt đẩy ba mẹ mình ra, lôi kéo các bạn nhỏ của mình đã một kỳ nghỉ không gặp mặt đi chỗ khác chơi.

Hôm nay cô cô ý mặc một cái váy kiểu tiểu công chúa xinh đẹp, lại mang một đôi giày xăng-đan màu hồng, chỉ nhìn liền làm cho người khác liền yêu thích, trước khi ra cửa bà nội Chu cũng ôm cô hôn mấy cái. Trên mặt cô lại còn tươi cười như một nụ hoa mới nở, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy thư thái.

Bộ dáng bé nhỏ của cô đứng ở trước cửa chính là quảng cáo sống, lại còn nói mấy lời ngon tiếng ngọt, làm cho các phụ huynh cũng bị dụ làm cho vui vẻ, càng cảm thấy lựa chọn nhà trẻ này đúng là không có sai. Hiệu trưởng giáo dục nữ nhi của mình tốt như vậy, đối với giáo dục khẳng định rất có tâm đắc, giao đứa bé của mình đến cho cô dạy đúng là không sai được.

Nhìn từng lượt từng lượt khuôn mặt đều vui vẻ tràn trề sức, Mẹ Mạnh cảm giác trên người mình tràn trề sức lực. Cô nhất định phải làm cho những đứa bé này cũng sẽ giống như con của mình, phải giáo dục bọn họ thành người xuất sắc. Còn phải tạo danh tiếng cho Nhà Trẻ Minh Thiên, khiến các phụ huynh khi muốn đưa các đứa bé đến nhà trẻ thì đầu tiên sẽ nghĩ đến Nhà Trẻ Minh Thiên của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bạn Nhỏ Lý Hiểu Minh Đến Báo Danh!

Editor: thao1504

Vì là ngày đầu tiên các bạn nhỏ thay đổi môi trường mới nên không thể bỏ đi được, các phụ huynh đều ở lại đây, nên vô cùng náo nhiệt. Các giáo viên trong nhà trẻ cùng với Mạnh Tĩnh Nghiên là nhân viên ngoài biên chế lúc này chuẩn bị không ít tiết mục, vô cùng náo nhiệt chuẩn bị cho lễ khai giảng này. Các tiểu oa nhi hào hứng bưng bưng chơi hết nửa ngày, đến chiều thì bị các bậc phụ huynh chở về nhà.

Lúc này Mạnh Tĩnh Nghiên còn cảm thấy việc mở nhà trẻ chăm sóc các đứa trẻ thật dễ dàng, nhưng khi ngày hôm sau bắt đầu, cô liền phát hiện cô suy nghĩ quá sai lầm rồi, hơn nữa còn là sai gấp mười lần.

Nguyên nhân chủ yếu của chuyện này, chính là người ủng hộ số một của cô, người bạn Lý Minh trạch đến báo danh.

Học phí còn chưa có đóng, người đã thật sớm chạy vào phòng học.

Ở nhà Lý Minh Trạch là người nhỏ nhất, vô cùng được cưng chiều. Khi ba mẹ ông bà ngoại ông bà nội hẳn biết Mạnh gia định mở nhà trẻ, hơn nữa muốn mời các bạn học của Mạnh Tĩnh Nghiên đều đến, tiền học phí nếu so với nhà trẻ khác thì rẻ hơn không ít.

Nhưng mà điều kiện của Lý gia không tệ, không thiếu một chút tiền học phí này, bọn họ không tin tưởng vào nhà trẻ mới mở, sợ chăm sóc không tốt đứa bé, liền muốn nhờ người gọi hẳn vào nhà trẻ Ky Quan một nhà trẻ có danh tiếng.

Vào một ngày nghỉ như bình thường, hẳn lại nói cho cả nhà biết hẳn có một người bạn nhỏ tên là Mạnh Tĩnh Nghiên bộ dạng xinh xắn lại không yếu ớt, hẳn muốn cùng đến nhà để chơi. Nhưng vì hẳn chỉ có thể nói qua, mà không thể thực hiện được. Một là Hẳn không có địa chỉ nhà của Mạnh Tĩnh Nghiên, hai là không có số điện thoại bàn của cô, muốn tìm đến nhà cô chơi cũng không có biện pháp.

Chuyện phát sinh khi hẳn có một bạn đang học ở Nhà Trẻ Minh Thiên đến nhà hẳn chơi, lễ khai giảng bắt náo nhiệt như vậy, nên đến chơi tự nhiên không sẽ thiếu chuyện khoe khoang một phen. Lý Minh Trạch thể mới biết Mạnh gia mở nhà trẻ, hơn nữa các bạn học trong lớp phần lớn đều đi —— hẳn thì lại đi nhà Ky Quan, một người bạn nhỏ cũng không biết!

A...Không phải, hẳn biết một người, chính là tên tiểu quỷ Vũ Tường đáng ghét kia. Tên kia không thèm nói chuyện một câu, giống như không quen biết hẳn. Hừ, ai mà thèm biết hẳn ta!

Vốn là có chút buồn bực Lý Minh Trạch sau khi về nhà liền bắt đầu náo loạn, nằm trên đất lăn lộn nhất định phải chuyển đến nhà trẻ Minh Thiên. Thấy con trai náo loạn như vậy, ba hẳn rất tức giận đến muốn dùng roi quất vào da hẳn vài cái, lại bị bà nội hẳn che lại. Tiểu tử hẳn chính là sinh mạng của lão phu nhân, hận không thể ngấm hẳn vào trong miệng, sao có thể cam lòng lại để cho ba Lý đánh hẳn?

Chuyện nhỏ như thế, cứ chiều theo đứa bé là được, có gì đâu mà đòi đánh đòi giết làm gì. Liền vung tay lên, ra lệnh chuyển trường theo ý đứa nhỏ.

Lý Minh Trạch gây chuyện như vậy nên khi mẹ hẳn khi đưa con trai đến đây gặp mẹ mạnh liền không cho sắc mặt tốt. Vốn trước đây, Mẹ mạnh còn rất biết ơn việc Mạnh Tĩnh Nghiên thường giúp tiểu tử nhà cô về mặt sinh hoạt cho tiểu tổ tông này, con trai hiện tại gọn gàng cũng không kén ăn nhiều nữa.

Nhưng con trai vì tiểu nha đầu này mà phản kháng uy hiếp quyền uy của mình, thì không thể vui về nói chuyện nổi rồi. May nhờ lúc này các đứa trẻ tương đối là đơn thuần, cái gì cũng không hiểu, nếu là hiện tại, thì sẽ hoài nghi là hai đứa bé này yêu sớm!

Tiểu Mập Mạp cũng không hề để ý đến tâm tình của mẹ hẳn ra sao, đã sớm chạy vào tiểu oan gia Nghê Thụy Tuyết của hẳn đánh nhau thành một nhóm hỗn loạn. Sắc mặt mẹ hẳn đứng ở trước cửa lớp càng xấu hơn.

Ba mẹ những đứa bé không cho sắc mặt tốt cũng chẳng là gì, nhưng đều quan trọng là đứa bé này thật là không làm cho người ta bớt lo mà.

Vì để quản lý những đứa bé này tốt hơn, Mạnh Tĩnh Nghiên liền lấy cách quản lý học sinh của các năm sau ra sử dụng, áp dụng chế độ bông hồng nhỏ, người nào biểu hiện tốt liền cho người đó dán một đóa hoa Hồng nhỏ, Lý Minh Trạch cùng Phương Cường liền vì tranh nhiều hoa hồng nhất mà quyết tâm tranh giành.

Tốt rồi, lần này lại náo nhiệt hơn rồi! Lý Minh Trạch không phải tới tìm cô chơi, mà đơn giản là hẳn đã tạo cho cô một chuyện rắc rối! Mạnh Tĩnh Nghiên cơ hồ dự liệu được sắc mặt của bà Lý sẽ ra sao khi đến đón cháu trai mà thấy được cánh tay bị thương của hẳn, trước kia lúc hẳn đánh nhau có bị thương nhẹ thì sẽ không để ý làm gì, về nhà nuôi mấy ngày là khỏe. Nhưng bây giờ, là ở nhà trẻ của mình bị thương đến rách da như vậy, thì phụ huynh làm sao không yêu cầu nhà trẻ giải thích chứ?

Cô càng ngày càng cảm thấy, người ta nói hai cô gái gộp lại còn ồn ào như một ngàn con vịt, nhưng khi những đứa bé náo loạn còn hơn so với hai cô gái nhập lại. Trong nhà này không phải là mở vườn trẻ, cái này rõ ràng chính là mở một trại nuôi vịt a!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trẻ Con, Trang Điểm Sao Cũng Được

editor: thao1504

Nguyên một buổi chiều Mạnh Tĩnh Nghiên rất lo lắng đề phòng, thời điểm bà nội của Lý Minh Trạch tới nhà trẻ đón tôn tử tan học, nhìn thấy trên người hẳn bị thương nói không đau lòng là giả, nhưng dầu gì bà cũng không hề làm khó mẹ Mạnh hay bắt nhà trẻ phải giải thích.

Lão nhân gia bà người đã ở nông thôn hơn nửa đời người, nên so với tư tưởng của các lão thái thái ở thành thị không giống nhau. Những lão thái thái ở thành thị đều coi tiểu tôn tử như là tiểu hoàng đế trong cung điện, té một chút liền cảm thấy đau lòng.

Bà nội của Lý Minh Trạch thì ngược lại luôn cảm thấy bé trai phải khỏe mạnh chắc nịch, té ngã trầy một trạ một chút hoặc là cùng người bạn nhỏ đánh một chút như vậy đều không phải là chuyện lớn gì. Bé trai đánh nhau không mang tính thắng thua, cùng phụ huynh những đứa bé đó tố cáo thì quá mất mặt, thua được tự mình đứng dậy tìm cách thắng trở lại là được. Lão thái thái luôn giữ vững lối suy nghĩ này của mình, mai măn là lão thái thái không truy

cứ, Khai Minh mới vừa khai giảng, nên cũng chưa có chuyện gì không vui về xảy ra.

Có bà nội Chu cùng bà ngoại Mạnh nhiều kinh nghiệm chăm sóc những đứa trẻ phong phú như vậy, còn có cô Quách đầy kinh nghiệm ở đây, bản thân mẹ Mạnh lại luôn khéo léo, thời gian dài làm ở ngoài cũng đã thành thói quen, có chuyện gì xảy ra cũng có thể khéo léo đưa đẩy xử lý tốt mọi chuyện. Đối với chuyện Minh Thiện càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, tạo dần danh tiếng. Lòng tự tin của cô liên tăng cao, trong lòng cũng tính toán năm sau sẽ thu nhận thêm nhiều học sinh hơn, không chút e ngại gì nữa.

Nhìn tinh thần mẹ toả sáng Mạnh Tĩnh Nghiên cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm, vấn đề công việc của mẹ cô rốt cuộc cũng đã được giải quyết thích đáng, đây cũng là yếu tố quan trọng dẫn đến thay đổi điều kiện kinh tế trong nhà. Không cầu giàu có, chỉ cầu cuộc sống sung túc bình an. Một là cô không thay đổi hướng đi của lịch sử, hai không nguy hại đến trị an xã hội, chỉ muốn ở sống cuộc sống bằng sự cố gắng của mình làm cho người trong nhà trôi qua khá hơn một chút, chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?

Đối với quý thần nói đến, Mạnh Tĩnh Nghiên luôn có thái độ vô cùng tôn kính. Kịp trước cô là một người đi theo thuyết vô thần, nhưng chuyện được sống lại kỳ kỳ như vậy cũng xảy ra, thì còn có cái gì không thể xảy ra đây? Có mấy lần cô mơ thấy mình tỉnh dậy lại trở về hai mươi năm sau, người cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo trên bàn mồ, khi tỉnh lại người đầy mồ hôi.

Cô không biết tương lai sẽ như thế nào, chỉ có thể quý trọng thời gian hiện tại, cho dù là một phút một giây cũng sẽ hưởng thụ nó.

Ngày hai mươi lăm tháng chín, từ sớm cô Quách đã thay đồ thật đẹp cho Mạnh Tĩnh Nghiên chờ Chu Phương đến Mạnh gia đón người. Tiểu nha đầu hôm nay rất xinh đẹp. Gì? Muốn hỏi cô đi đâu? Đương nhiên là ~ đương nhiên là ~ hôm nay tiểu nha đầu cô đi biểu diễn rồi!

Một đứa bé vì để rèn luyện thân thể khỏe mạnh hơn lại cùng bạn đồng học Chu Phương của cô cùng nhau luyện vũ đạo, còn làm cho các bạn học Chu Phương cùng bạn học Từ Linh Lung vui vẻ cười đến đứng thẳng lên cũng không được, tiết mục vũ đạo kia là vì bạn học Chu Phương cùng mấy đồng học mà chuẩn bị tiết mục./

Từ Linh Lung đầu óc hoạt bát, ở cười xong liền chọt nẩy ra ý tưởng đột phát, nếu như bọn họ mang theo tiểu nha đầu này cùng nhau biểu diễn thì như thế nào?

Cái ý nghĩ này lập tức được mấy bạn học nữ ủng hộ, nam sinh thì tùy ý như thế nào cũng không ý kiến. Trong nhóm Nữ sinh có hai người không đồng ý, nhưng cũng bị thiểu số phục tùng đa số rồi. Làm cho người phụ trách Chu Phương lập tức quyết định mang theo Mạnh Tĩnh Nghiên cùng nhau tham gia biểu diễn đi! Nhưng cũng không nghĩ tới sẽ thu được kết quả không tưởng tượng ra được

Đúng vậy, từ sau chuyện đó, Mạnh Tĩnh Nghiên đối với chuyện luyện tập đã không thể dùng thái độ chơi đùa để luyện tập nữa rồi. Nếu như lười biếng liền bị chấn chỉnh, mà bạn học nhỏ Chu Phương lại là người rất nghiêm túc. May nhờ người nào đó trong tư tưởng đã rất thành thực, nếu không đã sớm bị cô dọa sợ đến khóc chạy về nhà không bao giờ đi nữa khiêu vũ á.

Tiểu nha đầu ngây ngẩn nhìn vào gương trên tay, nhũn mày suy nghĩ một chút. Cô cảm thấy được, cô Quách mặc dù đối với việc chăm sóc những đứa trẻ thì rất có một bộ, nhưng hóa trang thật sự là không có hiểu biết. Choáng nhất là dùng son môi đỏ chót bôi lên gương mặt cô làm má hồng, ở môi lại tô đỏ một chút liền coi như xong.

Ai, thôi, niên đại không giống nhau, cũng không thể cưỡng cầu cô. Trang điểm không đẹp cũng không sao, ai kêu ta đang là trẻ con đây?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trẻ Con Nhà Ai Lạc Vào Đây?

Mạnh Tĩnh Nghiên không thể nào ưa nổi kiểu trang điểm như thế này, nhưng trong mắt đám nhóc chưa từng trải sự đời kia lại lộ ra vẻ hâm mộ cuồng nhiệt. Bình thường đã cảm thấy bề ngoài của Mạnh Tĩnh Nghiên xinh xắn, rất được lòng của cô giáo và các bậc phụ huynh, ăn diện vào lại càng đẹp mắt, họ cũng muốn trang điểm ở trên mặt y như thế!

Cô Quách bị ánh mắt tội nghiệp của Nghê Thụy Tuyết chọc cho phì cười, liền chấm lên trán cho mỗi cô nhóc một chấm nhỏ màu đỏ. Rất được, vừa nhìn những thứ này đều nhận ta là cùng một lò rồi. Cô Quách vui vẻ ngắm những khuôn mặt tươi tắn của đám học trò, bỗng hứng trí muốn làm như thế với cả các học sinh nam còn lại. Nhưng cậu nhóc Lý Minh Trạch dưới sự hướng dẫn của mọi người đã không thấy bóng dáng đâu, có muốn bắt người cũng đành lực bất tòng tâm.

Bị bạn nhóc giả trang Loli nào đó bồi dưỡng nửa năm, hun đúc lên một Lý Minh Trạch trưởng thành hơn so với những đứa trẻ bình thường khác nhiều, lúc nào cũng phô trương thanh thế Đại ca của mình, đi đến đâu cũng phải mang theo năm badan em, tạo nên một hình ảnh hết sức nổi bật trong nhà trẻ. Có Lý Minh Trạch là người dẫn đầu, mấy tên nhóc còn lại đều nhảy lên như con loï chơi khiến cô Quách toát hết mồ hôi mà vẫn không bắt được một móng.

Mạnh Tĩnh Nghiên chợt nhớ tới một câu nói: “Trong núi không có cọp, thì Hươu tử lập tức xưng vương”. Trước kia nói gì thì nói Vũ Tường cũng là một nhân vật phong vân, được không ít các cô nhóc lên lên ái mộ, mơ hồ để ép Lý Minh Trạch xuống một bậc. Mà từ sau khi tên nhóc kia chuyển đến nhà

trẻ cơ quan, thì Lý Minh Trạch đột nhiên đảo hoa hơn hẳn. Dĩ nhiên, ở thời đại này, trẻ con vẫn rất đơn thuần, cái gọi là ái mộ, cũng chỉ là cảm thấy ngoại hình của Vũ Tường xinh xắn, nên nhìn nhiều thêm mấy lần mà thôi.

Thứ mà cô Quách cầm trên tay Lý Minh Trạch cũng đã từng nhìn thấy, bình thường mẹ cậu vẫn thường dùng nó để tô môi. Mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên tô lên thật đẹp mắt, chẳng khác nào tiểu tiên nữ nhưng đây là thứ của con gái, cậu kiên quyết không dùng! Nếu không thì mắc cỡ chết người mất!

Bản thân sống trong bầu không khí hồn nhiên vui vẻ đó, tâm tình sao có thể không thoải mái? Nếu như nói đứa bé chính là một hạt cười của gia đình, thì nhà của cô chẳng phải có một đồng hạt cười hay sao, ha ha.

Trước khi lên sân khấu, đám Chu Phương khẩn trương đến mức đầu đầy mồ hôi, tập đi tập lại từng động tác, chỉ sợ lúc lên trên đấy lại nhảy sai thì xấu hổ chết. Bọn họ đã tập luyện từ đầu hè, thời gian dài như vậy, mỗi một động tác đều ăn nhập vào đầu sao có thể phạm sai lầm, có lẽ lúc này tất cả mọi người quá khẩn trương nên mới không tự tin như thế.

Người bình tĩnh nhất ngược lại chỉ có đứa bé bốn tuổi là cô, dù sao thì cô cũng là người nhỏ tuổi, phạm sai lầm cũng là bình thường, không xảy ra cái gì mới chính là khác thường! Vậy thì có gì đáng sợ đâu?

"Một đám mây nhỏ nho, từ từ bay tới. Mời các bạn nghỉ chân một chút, tạm thời dừng lại. Tiếp theo đây, xin mọi người thưởng thức vũ điệu 《Lướt sóng》lớp do các bạn mẫu giáo trình diễn!"

Đoàn người đã sớm đứng thành đội hình ngay ngắn, người chủ trì vừa thông báo, lập tức chạy chậm lên sân khấu. Mạnh Tĩnh Nghiên là người sau cùng, xếp phía sau các nam sinh ra sân. Vóc dáng nhỏ nhỏ của cô trước mặt các nam sinh khác tạo thành một sự chênh lệch rõ ràng. Trên khán đài lập tức vang lên tiếng xôn xao, bàn tán xem có phải người bạn nhỏ nhà ai chạy lạc rồi cứ thế đi lên trình diễn hay không?

Trên ghế giám khảo đều là các vị lãnh đạo của Sở giáo dục, Hiệu trưởng, ai cũng đều buồn bực, hỏi: "Tiểu Lý, mau đi xem xem tình huống thế nào. Trẻ con nhà ai đi lạc vào đây, cha mẹ con bé khẳng định gấp muốn chết rồi, cậu mau giúp đỡ đi tìm thử xem!"

Vóc người của Phó hiệu trưởng tương đối mập mạp, lúc này đã vội đến đầu đầy mồ hôi. Móc khăn tay từ trong túi quần ra lau lung tung trên trán. Hôm nay các lãnh đạo của Sở giáo dục đều tới, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện được.

Không phải là cái cô giáo kia mang cả con của mình đến, nhất thời không để ý nên mới chạy đến phía sau đài đi theo mấy bạn nhỏ lên trình diễn. Lúc này mà nghiêm túc phê bình, chỉ có thể làm loạn thêm thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Lên Đài Biểu Diễn!

Không đợi thầy Lý chạy đến bế Mạnh Tĩnh Nghiên bế cô đi, thì ca khúc “Lướt sóng” đã vang lên, đám người Chu Phương tiêu sái xoay người bắt đầu vũ điệu sống động của bọn họ.

Bạn Lolita nào đó vóc dáng chỉ bằng một nửa người ta đứng ở giữa đội ngũ cũng bắt đầu khoa tay múa chân. Mới bắt đầu còn lóng ngóng sau liền hết khiếp sợ, cũng không biết là ai không nhìn được bật cười một tiếng, những người khác cũng phản ứng kịp, trong hội trường tiếng ‘xi ‘xi’ vang lên không ngớt. Kèm theo những tiếng cười đó là những tràng vỗ tay không ngừng.

Một Loli ngây thơ ngốc nghếch biểu diễn trên sân khấu đã khơi gợi lên hứng thú không nhỏ, Từ Linh Lung không ngờ khán giả lại ủng hộ nhiệt liệt như vậy, liền khẩn trương quên đi đội hình, va thẳng vào Mạnh Tĩnh Nghiên. Cô nhóc dù té ngã cũng không khóc, đứng lên vô tội gãi gãi đầu làm mặt quỷ.

Đừng nói làm người xem cười nghiêng cười ngã mà ngay cả những vị lãnh đạo cũng không khỏi nở nụ cười. Những người ở cương vị này đều là những người từng trải, màn biểu diễn nào mà chưa gặp qua, nếu có thể khiến cho bọn họ cười một tiếng, thì đã coi như thành công mỹ mãn rồi.

Tiếng cười của khán giả cùng tiếng vỗ tay cực lớn đã lấy lòng người bạn nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên, ước muốn cùng lòng hư vinh đều thỏa mãn, càng uốn éo hăng hái. Ha ha, thừa dịp vẫn còn trẻ con không cần để ý thể diện, chờ sau này có muốn biểu diễn nữa cũng không được...!

Đám người Chu Phương, Từ Linh Lung, ai cũng không ngờ vũ điệu của bọn họ lại được hưởng ứng như vậy, vừa hưng phấn lại vừa kích động, nhưng không hề khẩn trương, không khí hưng phấn như vậy, có nhảy sai cũng không ai quan tâm, dù sao sự chú ý của mọi người đều đặt hết lên trên người cô em gái bé nhỏ kia.

Một vũ điệu kết thúc, bàn tay của khán giả cũng sung đỏ cả lên. Phó hiệu trưởng lau lau mồ hôi trên trán, quả thật đã hù chết ông, chỉ sợ hôm nay lãnh đạo thị sát lại xảy ra vấn đề, thì hỏng bét. Nghiêng đầu quan sát được mấy vị kia ai cũng hài lòng, phó hiệu trưởng quyết định sau này phải hỏi xem vũ điệu kia do lớp nào chuẩn bị, để còn khen thưởng! Màn biểu diễn mới mẻ độc đáo như thế rất cần phải khuyến khích!

Cúi người chào cảm ơn, lúc này Mạnh Tĩnh Nghiên là đứng đầu tiên. Cô đi tuốt ở đằng trước, chẳng khác nào một chú khổng tước nhỏ kiêu ngạo. Nếu là hiện tại có máy quay thì tốt quá, có thể ghi lại những biểu hiện hôm nay của cô để làm kỷ niệm, đến già mở ra xem lại, ý nghĩa biết bao, đây chính là lần

đầu tiên lên sân khấu biểu diễn của cô đấy.

Khụ khụ, chẳng phải cô cũng từng học qua nghệ thuật không phải sao.

Đáng tiếc, hiện tại ngay cả máy chụp hình cũng đều không thông dụng, đừng nói chi đến máy quay phim. Aiz, thật sự đã dập tắt cả nhiệt huyết của con người ta mà!

“A a a a, Nghiên Nghiên, cậu thật đúng là bảo bối của chúng tớ mà ha ha ha ha ha!”

Một đám người trẻ tuổi chỉ giữ được cảm xúc bình tĩnh ở trên sân khấu, đến khi ra sau khán đài lập tức liền bùng nổ, nhất là Từ Linh Lung, khoa trương nhất, ôm lấy Mạnh Tĩnh Nghiên quay mấy vòng, làm cho cô nhóc đầu vầng mắt hoa, sau đó lại nặng nề hôn lên mặt cô mấy cái.

Tâm tình kích động chỉ có thể dùng phương thức này để bộc lộ ra ngoài, chỉ chốc lát sau, trên mặt Mạnh Tĩnh Nghiên đã ngập nước miêng. Hừ, đừng nghĩ người ta tuổi còn nhỏ, không biết gì, đúng là chẳng vệ sinh chút nào, đúng là đáng ghét!

Bạn Lolita nào đó mặt phụng phịu như cái bánh bao, còn đám Chu Phương lại không phát hiện ra mình đang bị ghét bỏ, ngược lại còn cảm thấy mặt này của Mạnh Tĩnh Nghiên cực kỳ đáng yêu, lại không nhịn được mà hôn lên má vài cái nữa. Mùi vị cũng khá tốt ha ha.....

“Bảo bối, hôm nay em đã làm cho chị đây nở mày nở mặt, chiều về chị mua kẹo cho ăn nhé!”

Đồ mờ hôi!©,®! Lại là kẹo! Vì sao mấy người lại cứ thích lấy kẹo ra dụ dỗ trẻ con như thế? Đòi chiều gì mới mê hơn được không?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tâm Tư Nhỏ Bé!

Mạnh Tĩnh Nghiên không thích ăn kẹo, nhưng người bạn nhỏ khác thì vẫn ăn ngon lành. Đám người Chu Phương kiếm tiền mua một cân hoa quả thêm một túi kẹo thô trắng nữa, hàng vừa đưa ra liền nhanh chóng bị đám trẻ con đua nhau giành giật, thiếu chút nữa ngã lăn quay.

Kẹo tuy ngon, nhưng lại chính là viên đạn bọc đường, ăn nhiều chỉ có hư răng. Chỉ vì muốn cướp kẹo mà xông vào đánh nhau thật đúng là..., nhưng vừa nghĩ đến đây lại chợt nhớ ra bản thân vẫn còn nhỏ. Cho nên phải nhớ kỹ chuyện này, mười năm sau lấy ra để cười nhạo bọn họ! Ha ha he he.

Mấy vị giáo viên cũng không can thiệp vào chuyện này, chỉ cười híp mắt nhìn đám trẻ con oa oa kêu to, trong miệng vẫn còn lúng búng ngậm kẹo. Hôm nay ăn nhiều một chút cũng không sao, ngày mai, ngày mai làm gì có mà ăn nữa. Trẻ con ngây thơ đáng yêu đúng là dễ gạt.

Bà Chu kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô nhóc nào đó, trong mắt đều là ý cười. Bà không yên tâm khi giao Mạnh Tĩnh Nghiên vào trong tay đám choai choai như Chu Phương và Từ Linh Lung. Lúc tập múa ở nhà Từ Linh Lung, Chu Phương dẫn đi dẫn lại còn dễ nói, nhưng chính thức diễn xuất lại phải đến hội trường mà trường học của Chu Phương thuê, ở đó người đi kẻ lại đông đúc, không an toàn chút nào. Mẹ Mạnh lại không thể phân thân ra được, nên bà Chu liền xung phong nhận việc đi theo.

Một là trông coi Mạnh Tĩnh Nghiên không bị kẻ xấu bắt đi, hai là bà vừa có thể xem cháu gái ngoan biểu diễn. Quả nhiên, rất xuất sắc! Nghiên Nghiên biểu diễn còn xuất sắc hơn đám người kia nhiều!

Bà Chu cười híp cả mắt, khen Mạnh Tĩnh Nghiên nức nở, quả thật là đứa trẻ xuất sắc có một không hai đã thế còn xinh xắn chẳng khác nào Thất tiên nữ hạ phàm.

Mạnh Tĩnh Nghiên âm thầm cười trộm trong lòng, ha ha, nói cô xinh xắn như Thất tiên quả thật không sai, nhưng cô không hề muốn gặp Đồng Vinh chút nào, đời này của cô không cần thứ tình yêu lãng mạn kịch liệt đó, mà mục tiêu chính là đi tìm một tiểu Bạch phù hợp với mình nhất.

Cuối cùng, dưới sự yêu cầu của các vị phụ huynh và thầy cô giáo, đám người Chu Phương, Từ Linh Lung lại phải trình diễn vũ điệu kia thêm một lần nữa. Mặc dù thiếu mất mấy vị trí không được hoàn mỹ cho lắm, nhưng vẫn khiến cho đám nhóc kia gào khóc kêu to.

Mẹ Mạnh lau lau mắt, vừa vui mừng vừa tự hào. Con gái vừa nghe lời, lại không phá phách nghịch ngợm, trẻ con bằng tuổi ấy chưa chắc đã tự mặc được quần áo nhưng con bé đã có thể tự cầm đũa ăn cơm. Những đứa trẻ khác có khi đếm từ 1 đến 10 cũng còn không trôi chảy, nhưng con gái bà đã thuần thục đọc thuộc lòng bảng cửu chương, không ít phụ huynh còn đến hỏi thăm bí quyết dạy con của bà nữa cơ đấy!

Con gái muốn học múa với Chu Phương bà liền đồng ý, nhưng cũng chỉ cho rằng trẻ con thích những thứ mới mẻ, náo nhiệt, không ngờ lại có thể múa thành thực đến mức này. Lúc ở nhà còn thường xuyên tập luyện, tự múa một mình, xem ra cô nhóc cũng có chút thiên phú về phương diện này.

Dù gia đình có nghèo thế nào thì cũng không thể nghèo giáo dục, có khổ nữa cũng không để con phải thiếu học, không chậm trễ quá trình học hành của chúng. Chờ trong tay có chút tiền dư, bà sẽ đưa con bé đến cung thiếu niên học năng khiếu, được học múa từ nhỏ cũng có cái tốt của nó.

Thật ra thì lúc Mạnh Tĩnh Nghiênn ở nhà không có chuyện gì làm liên hoạt động tay chân một chút hoặc là làm vài động tác yoga chứ không hề tập các động tác múa của đám người Chu Phurong. Từ sau khi sống lại, trừ việc quan tâm đến vấn đề công việc của mẹ cô còn muốn lập ra một kế hoạch bồi dưỡng bản thân. Từ da dẻ, chiều cao, cho đến sức khỏe đều không thể yếu kém, từ nhỏ đã bắt đầu điều dưỡng, sau khi lớn lên nếu không phải là mỹ nữ thì mới là lạ.

Với tầm tuổi hiện giờ, kể cả làn da và độ dẻo dai đều cực tốt, chỉ cần chịu khó rèn luyện liên có hiệu quả. Chỉ có chiều cao là chưa cao đến bàn com của nhà cô, nhưng không sao, uống nhiều sữa bột, tích cực vận động, đến khi vào tiểu học vóc dáng sẽ từ từ thay đổi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Phải Bắt Đầu Giáo Dục Từ Trẻ Nhỏ

Muốn làm một cô gái hoàn hảo, chỉ dựa vào bề ngoài chưa đủ, trong mục tiêu của cô, cả xinh đẹp lẫn khôn ngoan đều là yếu tố quan trọng.

Mạnh Tĩnh Nghiênn cảm thấy trí nhớ của mình tốt hơn trước nhiều, đối với việc sống lại này, cô vẫn luôn mang lòng cảm ơn, không dám yêu cầu xa vời ông trời sẽ cho mình đi năng gì, chỉ cho là trí nhớ của trẻ con vốn dĩ rất tốt.

Tư tưởng dân thành phố khiến cô luôn nghĩ rằng ông trời sẽ không đặc biệt chăm sóc bất cứ ai, quá trái mệnh trời chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt, thành quả dựa vào sự chăm chỉ cần cù của mình mới là thực.

Vì vậy, bước đầu kế hoạch của cô là rèn trí nhớ, mở rộng đại não mình. Thiên tài phải đồ 99% mồ hôi và thêm 1% trời ban, khổ trước sau sướng, giờ cô trả 99% mồ hôi, sau này sẽ có lúc cô được hưởng thụ thành quả!

Lúc ở nhà không dám cảm tiểu thuyết hay báo chí của cha mẹ vì sợ lộ nên cô chọn từ thứ đơn giản nhất, sách dành cho thiếu nhi, ví dụ như đọc thuộc lòng các loại sách nhìn tranh nhận chữ, top 300 bài thơ Đường, bỏ sách xuống (học xong) cô có thể đọc lâu lâu. Lâu dần trí nhớ cực kì tốt, tuy không đến trình độ "vừa nhìn đã không quên" nhưng mạnh hơn người bình thường khá nhiều.

Bắt đầu từ mai thì cô càng có điều kiện thuận lợi rồi, ở nhà trẻ có không ít sách vở, một vạn câu hỏi vì sao, cô đã "huốt" được một phần ba. Không chỉ lợi cho việc rèn trí nhớ, còn có thể tăng tầm hiểu biết, nhất cử lưỡng tiện.

Thì ra con bé đó có thể khác thường như thế, nếu đổi lại là những đứa bé khác? Mong cũng không rồi nổi ghé đầu đầu. Ngồi quá năm phút đã cảm thấy ngứa ngáy toàn thân, qua mười phút thì cả người như có kiến đang bò.

Nếu cục thịt nhỏ Lý Minh Trạch kia ngồi trên ghế đầu hơn hai mươi phút thì nếu nghiêng người đã dễ dàng nghe thấy tiếng lẩm bầm rung trời vang lên đó...

Còn nhỏ mà đã bắt đầu đề ra kế hoạch nghiêm khắc cho bản thân rồi tuân thủ nghiêm chỉnh như vậy, cũng là một đứa trẻ hiếm có, con gái ấy mà, phải hung ác với chính mình hơn. Học thuộc mười vạn câu hỏi vì sao đã là gì, cô còn chuẩn bị học "ngũ thiên niên" đây này, hi hi...

Mở miệng ngậm miệng đều nói có sách, mách có chứng, thật trâu bò ha!

Cô đây là đang bắt đầu đặt nền móng cho ba môn khoa văn ở cấp ba, ai cũng bảo học giỏi toán lý hóa thì đi đâu cũng không sợ, kiếp trước cha mẹ cũng nói y chang thế, không đồng ý cô theo khoa văn. Kết quả, sau nửa học kì ở cấp hai, cô không theo kịp toán và vật lý, từ đó bị kéo xuống, mỗi lần kiểm tra đều ít điểm, cuối cùng chỉ đến cao đẳng.

Bây giờ sao có thể lặp lại chứ, cô sẽ nghĩ cách thuyết phục ba mẹ. Cô cảm thấy học khoa văn mạnh hơn khoa tự nhiên, khoa văn lúc nào cũng cần dùng đến, nhưng khoa học tự nhiên thì không giống vậy. Ví dụ nhé, khi bạn nói chuyện phiếm với người ta, thì thoáng trịch dẫn hai câu danh ngôn danh nhân thì được gọi là học thức uyên bác. Nếu là khoa học tự nhiên, vừa mở miệng ra là phản ứng hóa học, công thức toán học, vậy chỉ có thể kết luận — đứa nhỏ này học dốt!

Trong tình huống cha Mạnh, mẹ Mạnh, bà ngoại Chu, chị Chu Phurong... không biết chút nào, bạn nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiênn đã chuyển biến từ một loli ngây ngô thành người thông minh, một thiên tài nhí dưới vẻ ngoài loli.

Nếu phải dùng một câu để hình dung cô thì, chính là cái câu cô vẫn hay khoe: Xinh đẹp hay có trí tuệ đều quan trọng, hóa thân của anh hùng và hiệp nghĩa!"

Đương nhiên, anh chàng hiệp nghĩa này uy phong chỉ có thể sánh bằng người quản lí trong nhà trẻ....

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Ai Tặng Kẹo Que?

Đội đến lục Mạnh Tĩnh Nghiên lên lớp lớn (trong nhà trẻ) thì ở đó đã có một nhóm bạn nhỏ rồi. Từ đầu, trong lớp chỉ có mười bạn nhỏ cô còn chăm được, giờ có trên trăm bé sao cô quản được, cũng may mẹ Mạnh bỏ hết tiền vốn, tìm một cô nuôi dạy trẻ có kinh nghiệm ở nhà trẻ khác, người ta có kinh nghiệm phong phú hơn cô, chuyện lớn không cần một đứa bé như cô quan tâm.

Nhưng cô hoàn toàn xứng đáng là "chị cả" của nhà trẻ Minh Nhật, ai cũng nghe lời cô. Ngay cả tên nhóc thối Lý Minh Trạch ai cũng bó tay, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng có thể xử đẹp, quả đúng là khác tính.

Có khi cô Quách không còn cách nào với Lý Minh Trạch sẽ gọi Mạnh Tĩnh Nghiên tới, không mất bao lâu, nhóc con bướng bỉnh kia đã ỉu xiu. Cũng không biết cô bé này dùng cách gì, có mấy lần rình nghe lén mà không thành.

Gi cơ? Nghe lén? Đồ mờ mờ, lúc đó... mình cũng chỉ vì bọn trẻ thôi mà?

Một năm này, có thể nói Mạnh Tĩnh Nghiên trôi qua khá ung dung, vui sướng, nhưng vẫn có một điểm bản nhỏ. Lúc nào cũng vậy, cô sẽ lấy được một cái kẹo que ở trong ngăn tủ của mình. Đối với trẻ em mà nói, đó là một thứ xa xỉ, năm tiền Mao mới được một cái, phải tích lũy lâu mới mua được.

Mới đầu Mạnh Tĩnh Nghiên tưởng rằng cục thịt nhỏ trộm cho mình, có ý tìm nhóc hỏi. Sau này nghĩ lại thấy khả năng không lớn, tuy nhà nhóc điều kiện tốt, bà nội cũng cho cháu trai không ít tiền tiêu vặt. Nhưng nhóc lại chẳng phải dạng người biết đưa kẹo que cho bạn nữ, ngày ngày chỉ biết sừng sò và giật mình, đại biểu cho người đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Cô cũng không nói gì quan sát những bạn khác, xem có cười ngây ngô hoặc chảy nước miếng nhìn mình không? Có đặc biệt thích xum xoe quanh mình không? Có thích túm bím tóc nhỏ hay hù dọa cô không?

Kết quả là quá nhiều, dường như hai phần ba nhóc đều có tình trạng ấy, có người chỉ có một tình trạng, nhưng lại có cả ba.

Mồ loli lại thâm đắc ý, kế hoạch nuôi dưỡng cô lập ra rất có ích, nhìn "thị trường" ngày, mới năm tuổi, khi người ta còn chưa biết yêu là gì đã hấp dẫn được. Trẻ em không nói bậy, lời nói và việc làm đáng tin cậy hơn người lớn. Dựa trên đó này, sao cô sẽ không phải một nữ nhân hại nước hại dân đây? Bao Tự hay Đất Kỳ gì chứ?

Khiêm tốn! Khiêm tốn nào!

Trái nghĩ phải nghĩ cũng không thể giải thích, cũng không đưa cho Nghê Thụy Tuyết nghiền kẹo que, cô tìm hộp nhỏ vụng trộm giấu đi. Làm Nghê Thụy Tuyết không ngừng nói cô trọng sắc khinh bạn, cũng không biết nhóc ấy học thành ngữ này ở đâu, dùng rất đúng chỗ.

Nhưng dùng đúng chỗ cũng không thương lượng được, cái này chắc là của người thâm mền cô đưa, rung động của tuổi trẻ, phải trân trọng giữ mới đúng ha ha.

Vì một người không quen tặng kẹo mà đắc chí, mất mặt? Vỡ ghi chép tai nạn xấu hổ của các bạn cũng hết rồi, mỗi lần lấy ra đọc đều cười đau cả bụng.

Giờ cô đang ở giai đoạn chỉ viết được tên mình và số Ả Rập, vở này phải giấu đi, cô còn có ý đào hố ở cửa nhà, chẳng ngại phiền hà, lần nào cũng vụng trộm móc ra viết, viết xong lại vui sướng không biết mệt.

Tính sơ lược, còn cách năm năm nữa là dọn nhà, năm năm sau có khi cô đã chôn không ít thứ, lúc dọn đi nhất định phải đào lên mang theo. Đây chính là tài sản quý báu và kỉ ức của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thục Nữ Xấu Hổ Bắn Ra Nước

"Mạnh Tĩnh Nghiên, Mạnh Tĩnh Nghiên!" Tiếng đập cửa vang lên dồn dập, vừa nghe liền biết thằng quỷ này chính là Lý Minh Trạch, làm việc xúc động bất kể kết quả, cứ gõ cửa liên tục giống như là tới đòi nợ.

Xuống giường mang dép lê rồi tới mở cửa cho cậu ấy, thẳng nhóc mập đó mới vào nhà liền mang theo hơi lạnh, cô bé nhỏ quần áo mỏng manh run lên cầm cập, “Mau vào đi, bên ngoài lạnh chết đi được.”

Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự rất sợ lạnh, ở phương bắc tới mùa đông tự nhiên nhiệt độ rớt xuống âm hai mươi hoặc ba mươi độ, thật sự rất lạnh. Vào mùa này, cô chỉ thích ở nhà chứ không muốn đi ra khỏi cửa, lúc rời giường chui từ trong chăn ra cũng phải giầy dựa nửa ngày. Ôi trời, cô đường đường chính là sinh viên tốt nghiệp còn phải đi nhà trẻ học với mấy đứa nhỏ non mềm này thì cũng đã nhin, giờ tới thời tiết thì thật sự quá khó khăn.

Mỗi ngày tới lúc đi nhà trẻ Mạnh Tĩnh Nghiên đều nửa đường bỏ cuộc, ba Mạnh thương cô, cô đùa giỡn xấu xa một chút thì có thể thoát được một hai lần. Mẹ thì đặc biệt nghiêm khắc hơn, vừa nghe cô nói không muốn đi nhà trẻ, lập tức trợn mắt lên nhìn cô.

Nhà người ta đều là ba nghiêm mẹ hiền, nhà cô cô tình ngược lại chính là ba hiền mẹ nghiêm. Cô thì đáng yêu dễ thương như vậy, cũng chỉ có mẹ cô mới có thể ngoan độc ra tay trừng trị cô.

Mà không, giờ là năm mới nhà trẻ cũng không có mở cửa, cô có thể nằm trên giường ngủ thẳng cho tới khi thức dậy luôn. Nếu không cần thiết nhất định sẽ không đi ra khỏi cửa, hôm nay ba mẹ muốn dẫn cô đi tới cửa hàng nhưng cô nhất quyết không chịu đi, thế phải nằm trong chăn tới cùng!

Không nghĩ tới Lý Minh Trạch lại chạy tới gõ cửa, Mạnh Tĩnh Nghiên phải chạy ngược vào phòng quần lấy chăn, rồi mới hỏi mục đích tới đây lần này của cậu ấy. “Sao cậu tới đây? Mau đưa tay đi sửa ấm đi, bên ngoài lạnh chết đi được.”

“Không sao, mình không lạnh. Xem mình đem thứ gì tốt tới cho cậu này?” Không biết có phải là cậu ấy có mỡ dày hay không, mà thật sự tay của Lý Minh Trạch rất ấm, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy rất ghen tị. Biết cậu ấy không lạnh nên cô cũng không bắt buộc cậu ấy nữa, ánh mắt liền liếc nhìn mấy thứ mà cậu ấy mang tới. Trong mắt của cậu nhóc mập tràn đầy đắc ý, cổ ý nhàu cái túi ni lông ồm ồm lên. Cậu ta thì có thể mang thứ gì tốt tới chứ?

Cây cung sao? Súng đồ chơi? Hay là mô hình ô tô?

Đoán vài lần nhưng không ra, lúc này Lý Minh Trạch mới kéo cái túi ra cho cô xem bên trong có thứ gì, “Đây, chính là pháo đấy!” Rất nhiều loại, còn có rất nhiều loại pháo nhỏ, còn có pháo dây, tiểu mặt ong.

Chắc chắn mấy thứ này đều do bà nội của Lý Minh Trạch mua, thứ này rất quý, ba mẹ cậu ấy mới không mua cho cậu ấy đâu.

“Đi, chúng ta đi đốt pháo đi!”

“Không được, mẹ mình nói không được chơi với lửa, chơi cái này lỡ đâu người tuyết ăn mình sao?” Thật ra tâm của Mạnh Tĩnh Nghiên đã động, từ khi cô té từ trên giường xuống để lại vết sẹo ba mẹ đều luôn chăm sóc cô rất cẩn thận, chỉ sợ pháo hủy dung của cô, dù sao cũng không cho cô đốt, nhiều nhất cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa cho vui thôi. Ý chính là có ai tự mình chơi vui chứ?

Cậu nhóc mập vẫy tay, ngại Mạnh Tĩnh Nghiên cản nhắc, “Không sao, yên tâm đi, mình sẽ bảo anh mình tới chơi cùng. Có anh ấy ở đấy thì sẽ không có chuyện gì.”

Có người lớn tới trông thì quá tốt rồi. Mạnh Tĩnh Nghiên liền nhảy bật dậy, “Trời ơi, vậy anh cậu ở bên ngoài sao, vậy cậu ở trước cổng chơi với anh ấy trước đi, mình vào nhà thay đồ đi.”

Có thể bảo Mạnh Tĩnh Nghiên con mèo lười này di chuyển vào mùa đông, Lý Minh Trạch cảm thấy đắc ý liền đi ra ngoài, trước khi đi còn thúc giục Mạnh Tĩnh Nghiên mau lên. Cô bé nhỏ tóm lấy áo trong áo ngoài mặc nhanh vào, nếu để anh trai của Lý Minh Trạch ở ngoài chờ thì cũng không tốt lắm, cô nên kêu anh ấy vào luôn chứ. Nhưng cô cũng bảo Lý Minh Trạch đi ra rồi---thực nữ thì làm sao có thể để con trai nhìn khi đang thay đồ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ăn Hiếp Người Ta Là Phải Trả Giá Rất Cao

Anh trai của Lý Minh Trạch là Lý Minh Hạo có dáng người của học sinh trung học mười ba mười bốn tuổi, nhưng anh rất cao và gầy, hình dáng của hai anh em hoàn toàn trái ngược nhau. Mạnh Tĩnh Nghiên ngọt ngào gọi anh Minh Hạo ơi, cậu thiếu niên mỉm cười sờ cái đầu nhỏ của cô.

Bộ dạng của cô bé này rất đáng yêu, bọc ở trong cái áo bông màu trắng thật dày, lông trên mặt áo tron nhẵn, làm nổi bật bộ dáng con gấu bắc cực tròn vo, đáng yêu ngây thơ chân thành.

Thảo nào chú em như con lừa lì lợm vừa nói muốn bắn pháo bông liền chạy tới tìm cô bạn học này, thì ra là đã nhìn trúng cô bé nhà người ta rồi. Chỉ có điều thẳng nhóc thối này có phải đã trưởng thành quá sớm hay không? Mới có vài tuổi, mà đã biết lấy lòng cô bé nhà người ta rồi hả?

‘Bốp’ bên chân nổ lên một tiếng mạnh, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên như con thỏ nhỏ bị chặt lỗ tai nhảy dựng lên.

“Giời lăm Chu Bằng Kiệt, ba cậu không đánh cậu thì cậu dám trèo lên nóc nhà giờ ngồi à? Xem tớ mét bà Chu để bà Chu trừng trị cậu.” Bà nội nó, dám thừa dịp cô chưa chuẩn bị, đã vút pháo xuống chân hù dọa cô, thật sự là thiếu trừng trị mà!

Cậu bé biết Mạnh Tĩnh Nghiên không phải là cô bé thích khóc và cáo trạng, nên chẳng có chút sợ nào trước sự uy hiếp của cô, ngược lại đã sớm le lưỡi với cô, nhả mặt với cô. Mạnh Tĩnh Nghiên tức giận lấy ra cái pháo to ở trong túi của Lý Minh Trạch quăng mạnh xuống dưới chân cậu ấy.

Chu Bằng Kiệt hoảng sợ nhảy lên, nào ngờ sức Mạnh Tĩnh Nghiên không đủ, quăng ra một cái pháo lép. Đừng nói là nổ, ngay cả tiếng cũng chưa có nghe, sợ bóng sợ gió một hồi. Mạnh Tĩnh Nghiên nhanh chóng giơ ngón tay giữa lên, xong xuôi liền bỏ chạy.

Lý Minh Trạch thấy bộ dạng của Chu Bằng Kiệt như muốn trừng trị cô, liền cầm lấy túi pháo chạy theo sau, không quan tâm ném tất cả vào người Chu Bằng Kiệt. Trong miệng còn phát ra tiếng cười ‘ha ha ha, hi hi hi’, làm tất cả như phim kiếm hiệp, bộ đáng biểu dương chính nghĩa, pháo chính là âm khí của bọn họ.

Chỉ có điều độ chính xác không tốt, nên chưa có trúng. Hai người cứ người quăng một cái tôi quăng một cái, rất kinh khủng.

Có anh Minh Hạo đứng nhìn, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chẳng rảnh đâu mà quan mấy chuyện vớ vẩn của mấy đứa nhỏ này. Móc từ trong túi ra một cây pháo mùi mật ong, quăng hai bên liền thấy pháo dưới đất nhảy lên như mấy con bướm nhỏ muốn bay.

Lúc này tết âm lịch mới giống tết âm lịch chứ, thật sự rất náo nhiệt, lại càng là thiên đường của mấy anh chị con nít. Có quần áo mới để mặc, lại được nhận bao lì xì, mỗi ngày được ăn đồ ăn ngon. (?=?) Cháy cả nước miếng...

Theo hệ số Engel giảm xuống, cuộc sống của mọi người ngày càng tốt, trái lại cô rất lâu rồi chưa từng cảm nhận sự vui vẻ của cuộc sống như thế này. Mùi vị này sau này càng trở nên mờ nhạt, ngày lễ truyền thống của đất nước chúng ta cũng chưa từng náo nhiệt như vậy.

Ngày lễ truyền thống của dân tộc cũng là một phần chế tạo văn hóa của một dân tộc, người nước mình lại không hề coi trọng tết đoàn ngộ của mình, nhưng ở nước ngoài họ lại coi đó như là di sản văn hóa của một đất nước. Ưng Đàm ở Giang Tây còn không cho người ta vẽ rồng vào tết đoàn ngộ, hàng ngàn con thuyền rồng đều bị hủy.

Ôi chao, cô chỉ là một công dân nhỏ, một tiểu Lolita, còn chưa tới mức phải vì nước chia sẻ phiền muộn. Tuy có chút tức giận, nhưng cô cũng đâu thể nào thay đổi được toàn bộ mọi chuyện không phải sao?

Chẳng mấy chốc, mấy gói mật ong nhỏ của cô đã phát sáng. Cách đó không xa cuộc chiến của Lý Minh Trạch và Chu Bằng Kiệt cũng gần kết thúc, pháo ở trong tay bọn họ cũng không còn nhiều. Cô bé nhỏ híp mắt cười xấu xa, nắm một đồng tuyết ở trên mặt đất lên, liền vo tròn lại thành một viên cầu to.

Chu Bằng Kiệt và Lý Minh Trạch vừa đánh vừa lui, không chú ý ở phía sau còn có một cô gái nhỏ nên liền đụng phải cô. Mạnh Tĩnh Nghiên đã có chuẩn bị từ sớm nên đứng vững rất nhanh, thừa lúc Chu Bằng Kiệt chưa chuẩn bị kịp, dùng bàn tay nhỏ lạnh như băng kéo áo của Chu Bằng Kiệt lên, ném quả cầu tuyết vào trong đó.

“A---“

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Dượng Nhỏ Tương Lai

Năm nay nhà trẻ của mẹ Mạnh đã được xử lý xong, nên bao lì xì cho Mạnh Tĩnh Nghiên cũng dày hơn trước, cô bé nhỏ sờ trong túi thấy có năm tờ tiền lớn, nên cười híp cả mắt. Làm con nít thật sự rất tốt, nói hai câu chúc may mắn là có tiền cầm rồi. Hơn nữa có bà ngoại, bà Chu, chú thím, cậu mợ và dì út, thu hoạch thật sự rất phong phú!

Đối với một cô gái ở thế kỷ hai mươi mốt có thể gánh vác trách nhiệm mua nhà ở với chồng thì mười đồng tiền chẳng là gì, nhưng đối với một cô bé nhỏ mà nói đây chính là một khoảng tiền rất lớn! Phải nghĩ biện pháp để giữ nó lại, không thể để mẹ lấy đi với câu nói để mẹ giữ cho được.

Trước kia mẹ đã nhiều lần dùng câu ‘tiền này để mẹ giữ cho, sau này sẽ trả lại cho con’, vì muốn lấy tiền của cô một cách hợp lý, tiền nóng hổi ở trong túi tự nhiên bị sung công, tâm tình bỗng chốc như từ trên trời rớt xuống vực thẳm sâu. Đừng tưởng con nít dễ lừa, năm nay cũng không thể để mẹ lấy được dễ như vậy!

Đêm ba mươi năm rồi đều có cô dượng và chú thím ở với bà ngoại, nhưng năm nay chú nói muốn tới nhà của thím ăn tết, hai người cô cũng bày tỏ muốn qua nhà chồng ở nghỉ tết, nên ba mẹ Mạnh dứt khoát thương lượng, dẫn bà ngoại qua ở với bọn họ. Đúng lúc học sinh đều được nghỉ học, nhà trẻ cũng

có nhiều phòng rộng, so với ngôi nhà nhỏ của nhà họ Mạnh thì thoáng hơn nhiều, thân thích có tới thì cũng chứa nổi.

Nghe nói hàng xóm có giới thiệu một đối tượng xem mặt cho di nhỏ của cô, hai người gặp mặt nhau vài lần cũng không tệ lắm, đúng lúc mượn dịp này mọi người có thể biết nhau hơn, xem xét kỹ hơn.

Loại chuyện yêu đương này tất nhiên là không nói trước mặt bạn học Mạnh Tĩnh Nghiên được, cho nên lúc cô thấy có người lạ tới nhà mừng năm mới liền ngăn ra. Sao người đàn ông này nhìn có chút quen mắt vậy kia? Kệ thôi, cứ chạy tới trước mừng năm mới lấy lì xì rồi nói sau.

Bà ngoại vỗ nhẹ vào hông nhỏ của cô, trách mắng cô không lễ phép chút nào, bảo với cô kêu chú Từ. Mạnh Tĩnh Nghiên bĩu môi, hừ, cô là con nít, nên mới không cần phải lễ phép đâu. Cho cô tiền lì xì, tiền lì xì, tiền lì xì đi!

Người đàn ông này đã sớm chuẩn bị, không chỉ đưa cho cô một túi lì xì thật dày, mà còn có kẹo toffee hình con thỏ lớn nữa. Ừm, lì xì thì thăm dò, bóc một viên kẹo ăn, còn lại thì tặng cho chú đó.

Trên bàn cơm có con nít thì cũng dễ nói chuyện hơn, đầu tiên là hỏi về vấn đề học hành của Mạnh Tĩnh Nghiên, tính khi nào thì lên tiểu học, mấy đề tài vật về trường học, uống rượu quá ba lần thì câu chuyện trên người Mạnh Tĩnh Nghiên đã chuyển qua chú Từ rồi.

Nghe mọi người lòng vòng thăm hỏi gia đình, địa chỉ, thành viên trong nhà, nơi làm việc của chú Từ, chẳng bỏ sót thứ gì, lại nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của di nhỏ muốn nhìn chú Từ nhưng không dám nhìn, Mạnh Tĩnh Nghiên mới bắt đầu phản ứng kịp---à, đây không phải là dưỡng nữ ở kiếp trước của cô hay sao?

Dáng người của dưỡng nữ không cao, cũng cỡ một mét bảy, ở thập niên 90 thì đó chính là tiêu chuẩn của chiều cao. Chỉ có điều bộ dáng của dưỡng nữ thanh mục tú, còn có ánh mắt như tơ vàng, khuôn mặt chính trực.

Lúc này cô mới biết, vì sao dưỡng nữ không có bối cảnh gia đình tốt, nhưng vẫn có thể lấy được di nhỏ, thì ra thẳng nhãi này hồi còn trẻ lại có bộ dạng lịch sự và bại hoại như thế! Di nhỏ à di nhỏ, di cũng quá đơn thuần rồi, trông mặt mà bắt hình dong, biến bản thân mình rơi vào một cuộc hôn nhân không có hạnh phúc. Đừng nhìn thấy bộ dạng bây giờ lịch sự và trẻ tuổi, qua thêm hai mươi lăm năm nữa, lưng đã cứng, mặt mụn cũng xuất hiện, còn hay uống rượu, vừa thích dùng bạo lực gia đình, cuộc đời một người đang tốt đều bị hủy đi như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cố Ý Đá Chú Đấy

“Ôi trời, xin lỗi chú Từ, cháu không phải cố ý đâu!”

“Sao vậy? Sao không lo ăn cơm mà còn yêu sách gì nữa? (Yêu sách: tiếng địa phương, cố tình gây sự, gây sự vô cớ) mẹ mạnh liếc mắt giận dữ nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên, bình thường thì rất nghe lời, mới có khách tới thì liền giờ chứng rồi.

Mạnh Tĩnh Nghiên đáng yêu lè lưỡi, ý muốn nói bản thân mình thật sự vô tội, thuận tiện dùng bề ngoài đơn thuần của mình tranh thủ chút tình cảm của mẹ. “Mẹ, vừa rồi con không cẩn thận đá vào chân của chú Từ, mà con cũng đã xin lỗi chú rồi, không phải con rất ngoan sao?”

Với tính cách của mẹ Mạnh, chắc chắn bà sẽ không khen mình, ngược lại sẽ trách mắng cô nên ngồi nghiêm túc đi, không được giỡn nữa. Cũng không chờ bà nói chuyện, người dưỡng trước lịch sự và bại hoại kia đã mở miệng, “Biết sai mà nhận thì Nghiên Nghiên thật sự rất ngoan, chị Lý, chị dạy bảo Nghiên Nghiên thật sự rất tốt, trách không được chị còn có thể quản lý nhà trẻ.”

Nói xong còn ‘yêu thương’ sờ đầu của Mạnh Tĩnh Nghiên, cô bé nhỏ còn không vui né tránh. Còn chị Lý nữa chứ, ai là chị Lý của dưỡng? Còn chưa có gì với di nhỏ của cô đâu, còn muốn kêu mẹ cô bằng chị? Thật không biết xấu hổ!!!

Mẹ của mình bị hai câu nói của người ta làm cho cao hứng chẳng biết trời trăng mây gió là gì, không khí trong phòng của vui vẻ hòa thuận. Bà ngoại nhìn dưỡng bại hoại kia giống như mẹ vợ nhìn con rể, bộ dạng càng nhìn càng vừa ý. Trong lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên tức giận, chẳng lẽ chỉ có mình cô có thể nhìn ra bên ngoài nhã nhặn nhưng phía sau lưng thì bại hoại của người này thôi sao? Chính là người có cái miệng khéo léo, nói lời nịnh nọt để lừa bịp!

Mà cũng đúng thôi, nếu tất cả mọi người đều có đôi mắt hóa nhân kim tình như cô, thì làm sao có thể gả di nhỏ cho một người như vậy. Vừa rồi là chỉ mới đá nhẹ thôi, nên giờ mới thật sự dùng sức đá dưỡng ấy ở dưới bàn. Đá không cho dưỡng ấy đi quen con gái nhà người, làm hại con gái nhà người ta. Thật đáng tiếc, dưỡng ấy ngồi xa quá, mà chân cô lại ngắn, dù có dùng bao nhiêu lực vẫn không thể đá tới mà hiệu quả còn giảm bớt nữa.

Hồi hột, vậy còn ‘yêu thương’ cười với cô nữa chứ, thật sự là làm cho hàm răng của cô ngứa ngáy!

Di nhỏ cũng không phải là người xinh đẹp gì, nhưng thân hình trước lời sau lồm cũng có thể đoán được. Càng nhìn hông di thì chắc chắn, mười bà mới nhìn thì có hết chín bà đều nói di có tướng sinh con trai, còn duy nhất người còn lại thì chính là người mất có vấn đề.

Bởi vì Mạnh Tĩnh Nghiên mang theo thành kiến nhìn dưỡng trước của mình, dù biểu hiện của dưỡng ấy có tốt cỡ nào, một khi đã biết rõ bản chất của

dương ấy rồi, dù có nhìn cỡ nào cũng thấy không vừa mắt. Ở mặt ngoài thì gấp thức ăn cho bà ngoại, kính rượu với ba và cậu, nhưng thật ra ánh mắt của dương ấy luôn dừng lại ở bộ phận quan trọng ở trên người di nhỏ, Mạnh Tĩnh Nghiên thể, cô thật sự đã thấy dương bại hoại này nuốt nước miếng rồi!

Hừ, dám chiếm tiện nghi của di nhỏ cô, để sau này cô phải đổ máu lên người dương, làm cho dương ấy phải trả giá thật nhiều!

Bữa cơm này trôi qua cũng rất đơn giản, dù cho là ăn lót bụng, buổi cơm tối mười hai giờ đón giao thừa cũng là một đại tiệc. Dương trước bại hoại còn ân cần chạy vào bếp thu dọn chén bát, hành động này của dương ấy làm cho ai nấy cũng vui vẻ, giờ còn chưa thật sự thành con rể, đương nhiên cũng không dám sai dương ấy làm nhiều chuyện. Mấy bà và cô đều đuổi dương ấy về lại phòng khách, kêu dương ấy đi xe ti vi với nhóm ba Mạnh.

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy đây chính là cơ hội, liền dầm chân chạy tới trước mặt dương trước nói, "Bại... à không, ý cháu là chú Từ, tuyệt bên ngoài thật sự rất đẹp, chú dẫn cháu ra ngoài gặp người tuyệt đi có được không?"

Thiếu chút nữa là cô đã kêu ra hai chữ bại hoại rồi, cũng may là phanh kịp. Giọng điệu như vậy làm cho cô thật sự buồn nôn. Làm nũng với ba mẹ và người thân là một chuyện, mà làm nũng với tên bại hoại này làm cho cô chịu không nổi. Nhưng vì lấy máu của dương ấy, cô nhịn!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Khơi Lên Cuộc Chiến Gia Đình

"Con gái, đừng quán bên người chú Từ, người ta rất vất vả mới tới đây, là khách. Tới ngồi ba trên đùi, để ba ôm con xem tiết mục cuối năm, có tiểu phẩm con thích, mau lại đây!"

Tiệc mừng xuân của hai mươi năm trước rực rỡ hơn nhiều, mặc dù chi phí trang trí sân khấu cùng tiệc mừng xuân so với sau này lại kém xa, đồng phục cùng tạo hình cũng rất dân dã, nhưng tiết mục là toàn bộ tâm huyết của mọi người, hơn nữa không khí cùng người nhà tham gia tiệc liên hoan làm cho cô rất hưởng thụ.

Nhưng là hôm nay cũng bởi vì tên bại hoại này phá hư nhã hứng của cô, không được, không thể rời khỏi người hần, đây là quyết tâm trong lòng cô! Không cho hần biết tay hần sẽ không biết chị đây đại diện cho ánh trăng tiêu diệt bộ mặt máu lạnh của người!

"Không sao em cũng muốn đi ra ngoài làm người tuyệt ~~~"

Một đứa bé đáng yêu như vậy nắm chặt vạt áo mình mà làm nũng, thì người nào có thể nhẫn tâm cự tuyệt được chứ? Thử bại hoại này trước khi làm dương nhỏ của cô nên chưa lộ thể ra bộ mặt bại hoại gian ác cho mọi người thấy, nhìn bộ dáng nhỏ bé của Mạnh Tĩnh Nghiên như vậy hần cũng đành lòng tâm, hướng chỉ, hần còn đang theo đuổi di nhỏ của người ta, đây là cơ hội tốt để cho hần biểu hiện nha, hần ngu mới có cự tuyệt cơ hội này!

"Chớ phiền chứ Từ của con, mau tới đây!" Ba Mạnh nghiêm mặt nói.

Chỉ là cô không sợ có sợ bộ dáng này đâu rồi, Mao gia gia nói qua, chân lý đứng về phía chánh nghĩa, tất cả người thuộc phái phản động đều là con cọp giấy. A... câu trước đó là do cô tự mình thêm, dĩ nhiên đại diện chân lý cùng chánh nghĩa chính là tiểu Mỹ Nữ cô. Mặc dù những lời này có một nửa là giả, nhưng phái phản động kia là ba cô thì thật sự là con cọp giấy. Đừng nhìn ba cô động một chút nghiêm mặt hù dọa cô, nhưng thật ra là người thương cô nhất, tuyệt đối không nỡ đánh cô cái nào.

Mắt thấy ba định đứng lên cường ép bé cô lại, vội vàng xoay người một cái, trốn phía sau lưng tên dương bại hoại. Chính là muốn lợi dụng người hần ngăn cản ba lại, thì làm sao bị bắt được ?

Quả nhiên tựa như Mạnh Tĩnh Nghiên tính toán, tên dương bại hoại ở phía trước ngăn Ba Mạnh lại, cười cười nói: "Anh rể anh làm gì vậy, không phải đứa bé nào mà cũng thích chuyện này sao, Nghiên Nghiên muốn cùng em làm người tuyệt em vui mừng không còn kịp nữa đây. Đây do con bé thấy thích ở chung với em nhai, anh không thấy em cùng đứa bé này có duyên sao. Anh rể, quần áo của Nghiên Nghiên để chỗ nào ? Em cùng đứa bé đi chơi một lát đi."

"Tiểu Từ à người không cần quan tâm cô, chính cô sẽ tự mặc. Đứa nhỏ này, đã bị mẹ nó nuông chiều, bệnh tật đầy người." Mạnh ba hung hăng tròn mắt nhìn con gái một cái, trong miệng nói lầm bầm: "Bình thường bảo con ra cửa cũng khó khăn, tối hôm nay lạnh như thế, lại còn muốn đi ra ngoài làm người tuyệt gì đó."

Cô cũng không muốn ra a, ai kêu xuất hiện một tên dương bại hoại đang đánh chủ ý lên người di nhỏ của cô chứ? Không xả giận giúp di nhỏ, cô thấy thật xin lỗi với di nhỏ luôn đối xử tốt với cô như vậy!

Mặc dù chính Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ tự mặc quần áo, nhưng Tên họ Từ bại hoại này vì biểu hiện mình, nên cầm từng món từng món quần áo mặc giúp Mạnh Tĩnh Nghiên. Xét thấy hần đã buông lỏng phòng bị, Mạnh Tĩnh Nghiên ngoan ngoãn để hần mặc cho mình. Mặc quần áo xong cô bao thành một cục bông nhỏ, trước khi ra cửa còn chạy vào phòng bếp tội cáo với mẹ chuyện lão ba một cái ——

"Mẹ, ba con nói con có một thân đều là tật xấu đều do người nuông chiều làm con quen!"

Khi cửa phòng bếp vang lên một tràn giọng nói, liền vui vẻ chạy ra khỏi vòng chiến hỏa. Đóng cửa lại còn có thể nghe lão mẹ Hà Đông Sư Từ Hồng: "Ông được lắm lão Mạnh, bình thường ông cưng chiều con gái tựa như cưng chiều cung phụng một vị tổ tông chỉ còn kém để cho leo lên đầu gối, tôi mấy lần muốn đánh con bé để giáo dục một chút thì ông lại bày ra bộ dạng muốn liều mạng với tôi, ông còn không biết xấu hổ lại dám nói những cái này tật xấu của con bé là do ta nuông chiều ra?"

Tiểu nha đầu Mạnh Tĩnh Nghiên cười thầm, cuộc chiến gia đình là một chuyện dễ thương nhất hắc hắc he he.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Làm Thệt Người Người Còn Xin Lỗi

Editor: thao1504

"Nghiên Nghiên, tuyệt trên sân cỏ bên kia tương đối sạch sẽ, không bằng chúng ta đi bên kia làm một người Tuyết thật to, con nói như vậy có được không?" Thật ra thì nam nhân này đeo mắt kiếng nhìn lịch sự đến dọa người, khi hắn nói đến người Tuyết còn cố ý nói chữ thật to lớn lên, đây rõ ràng là đang muốn lấy lòng cô.

Nếu như không phải biết hai mươi năm sau sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự sẽ bị hắn lừa gạt rồi...! Mạnh Tĩnh Nghiên liền hiện lên một nụ cười thật tươi, "Đạ được ạ được, chú Từ, chắc chú sẽ giúp con phải không ạ."

"Không thành vấn đề." Lần này hắn lại đi sờ cái đầu nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên, tiểu nha đầu này không có né tránh, hắn liền rất vui mừng, mặc dù chỉ đụng vào cái nón hình con thỏ nhỏ, cũng đã vui hân hái làm một quả cầu tuyết thật to giúp Mạnh Tĩnh Nghiên. Tiểu nha đầu chỉ cần đứng ở bên cạnh xem nào nhiệt, kiên quyết không động thủ, chỉ là lâu lâu sẽ nói chú từ cố gắng lên. Trời lạnh như thế này, cô không động tay vào cũng không có đụng vào tuyết đã bị cồng đến phải dậm chân, nam nhân kia còn đang tự mình làm người tuyết nữa, a hồng hồng hồng ~

"Chú Từ con lạnh quá a, muốn ăn hoa quả, chú cứ làm đi con đi mua."

"Nghiên Nghiên chờ một chút!"

Mạnh Tĩnh Nghiên nhẹ cái đầu nhỏ, "Sao vậy chú Từ? Có phải chú muốn giúp con mua đồ sao?"

"Ừ cảm ơn tiền của chú đi mua đi, muốn ăn cái gì mua cái gì không cần khách khí với chú, chú mời khách!"

Đang đợi chính người nói những lời này! Ha ha ~ tiểu nha đầu phúc hắc này sao mà từ chối được, vừa cười thật tươi vừa nhận lấy ví tiền, nhảy nhót nhót chạy đi. Từ Từ Hải lắc lắc đầu, sau đó cuối người tiếp tục dùng hai tay đang bị cồng đến đỏ bừng làm tiếp đầu người Tuyết.

Thời điểm chạy đến tiệm tạp hoá là lúc bà chủ đang chuẩn bị đóng cửa, may nhờ Mạnh Tĩnh Nghiên cùng bà chủ quen biết, vừa năn nỉ vừa làm nũng kèm theo lừa gạt một chút sau khi mua một bọc Hoa quả, đồng thời quét sạch tất cả đồ ở trong tiệm, khiến cho tiền bên trong chiếc ví của bại hoại đã bị rút ngược cả đẩy lên trời.

Đêm trừ tịch- đêm 30 còn phải đi đến thăm nhà ba mẹ vợ tương lai và họ hàng thân thích, lại phải mua quà lễ tết, lại còn phải cho Mạnh Tĩnh Nghiên một bao lì xì, lại còn phải chờ lại một chút để ứng phó mọi chuyện xảy ra bất ngờ khi đi với đi nhờ nhằm biểu hiện mình, vì vậy hắn mang theo không ít tiền đâu. Tên dượng bại hoại hiện tại đang là công nhân bình thường, tiền lương không ít nhưng cũng chỉ đủ mình xài mà thôi, cho nên số tiền này hắn để dành chắc là tốn không ít thời gian thì phải? Nhưng mà nghĩ lại trước kia hắn đối xử với đi nhờ như thế nào, thì lại cảm thấy như vậy cũng đã quá tiện nghi cho hắn!

Mạnh Tĩnh Nghiên vui vẻ nhí chạy về phía sân cỏ chỗ nơi tên dượng bại hoại vẫn còn cực khổ làm người Tuyết ha ha, đầu cùng thân người cũng đã làm xong, chỉ còn thiếu làm thêm cho người Tuyết mắt, mũi và miệng là được. Thời gian không sai biệt lắm, tiểu nha đầu liền ai oán mở miệng: "Chú Từ ơi lạnh quá, con không muốn chơi nữa con muốn về nhà."

"Há? Nhưng chỉ còn chút nữa thôi người tuyết này đã làm xong rồi a...!"

"Con muốn chết rét rồi chết rét rồi..., chúng ta trở về thôi."

Từ Từ hải bất đắc dĩ, "Vậy cũng tốt, chúng ta trở về nhà. Ah, Nghiên Nghiên làm sao người mua nhiều đồ như thế, chắc là cảm nặng lắm? Để chú giúp con xách nha!"

"Rất nhiều sao, tại vì con muốn ăn nên con mua hết đó. Chú còn nói với con là chú mời khách, kết quả lại không đủ, cuối cùng hộp sinh gum thật to này là con tự mình dùng tiền mừng tuổi để trả ...hừ." bộ dáng nói ra rất là uất ức, thật ra thì bản thân cô không thích ăn đồ ăn vặt, chỉ là tìm cơ để tiêu tiền mà thôi.

Một Đứa bé khi có tiền không phải đều chỉ thích mua đồ ăn vặt ăn thôi sao? Hơn nữa cô còn đặc biệt chọn những món đắt tiền nhất mua đấy, Một kẹo sing gum thật to, ba đồng một hộp, có thể mua sáu cây que kẹo, ở trong lòng đứa bé tuyệt đối là xa xỉ phẩm ồ!

Từ Từ Hải không biết tiểu nha và ác này đã bóp méo sự thật, lúng túng mở bóp tiền lép xẹp của mình ra, sắc mặt tối sầm lại 黑 sau đó giải thích với Mạnh Tĩnh Nghiên, "Lần sau, lần sau chú sẽ mua hộp sing gum mới!"

kha kha kha, cảnh giới đe dọa người của cô đây đã đạt cảnh giới cao nhất rồi...! Làm thịt người người còn cảm thấy ngượng ngùng còn xin lỗi ta! ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đi Mua Xi Dầu

editor: thao1504

Tiểu nha đầu bắt đầu dĩ gạt đầu một cái, quyết miệng nói: "Vây cũng được, một lời đã định."

"Ồ, Nghiên Nghiên thật là lợi hại nha, còn có thể nói thành ngữ nữa? Một lời đã định, dùng rất chính xác!" Tiểu cô nương gạt đầu một cái, một bộ ta thật thông minh, nhanh khen ta một chút đi, không khen ta người chính là người không có ánh mắt nhìn người.

Giả bộ dáng một đứa bé ra thành thói quen, được người khác khen ngợi cô liền muốn bay lên trời.

"Nha đầu thôi, ở bên ngoài chơi đến điên rồi sao, giờ mới biết trở lại." Di nhỏ lời Mạnh Tĩnh Nghiên vào, giúp cô cởi quần áo ngoài ra. Mặc dù có đội mũ cùng khăn quàng cổ, nhưng gương mặt nhỏ cũng đỏ lên vì bị đông lạnh. Lấy tay chà xát mặt cho Mạnh Tĩnh Nghiên hoạt huyết, ánh mắt lại nhìn về phía Từ Từ hải, "Thật xin lỗi anh Từ, Nghiên Nghiên nhà ta thật là không hiểu chuyện."

"A a không sao, Nghiên Nghiên rất thông minh ta cũng vậy rất thích cô bé, mới mấy tuổi còn chưa học tiểu học đâu, vậy mà nàng cũng đã nói được thành ngữ, Ở nhà mọi người dạy cô bé sao?"

Di nhỏ cũng rất kinh ngạc, "Không thể nào? cô nhóc này còn có thể nói thành ngữ sao? Ừm, có thể là lúc xem truyền hình học được, đứa bé học hỏi rất nhanh, đứa bé nhà ta có trí nhớ rất tốt, năm ngoài đã có thể học thuộc nằm lòng bảng cửu chương, thật là đáng vui mừng đúng không?"

Tên dưỡng Bại liền muốn nhân chuyện của Mạnh Tĩnh Nghiên mà cùng di nhỏ nói chuyện với nhau thân cận cận một chút, đột nhiên mẹ Mạnh từ trong phòng bếp đưa đầu ra nhìn ra ngoài, "Tiểu Khôi, nước tương trong nhà dùng hết rồi, em đến tiệm tạp hóa mua một chai đi. Nhanh lên một chút a, chị cần dùng liền, nhanh đi trễ quá tiệm tạp quá sẽ đóng cửa."

"Dạ chị, ta liền đi ngay."

Đây là thời điểm tốt nhất để biểu hiện sự ân cần chăm sóc nha! Từ Từ Hải liền vội tỏ thái độ, "Chuyện này, tiểu Khôi cô cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, bên ngoài rất lạnh cô đừng đi. Vừa đúng lúc quần áo của ta còn chưa có cởi, để ta đi cho."

"Người tới là khách, làm sao lại phiền anh đi mua đồ được."

"Ai nha di nhỏ, người cứ để cho chú Từ đi đi, loại chuyện như vậy nam nhân nên chăm sóc nữ nhân. Chú nói có đúng không, chú Từ?" Tiểu nha đầu liền ngẩng đầu lên nhìn tên dưỡng bại hoại phía trước, làm nổi bật hình tượng nam nhân của hắn lớn lên.

"A ...đúng đúng, ta là đáng mày râu mà! Hiện tại, về sau ta sẽ chăm sóc cô thật tốt."

Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn thấy mặt của di nhỏ đỏ lên một chút, âm thầm oán thầm, hiện tại để cho người biểu hiện mình, hừ hừ, xem một lát người làm thế nào có thể đứng hã hê như vậy! Càng nghĩ càng vui vẻ, tiểu nha đầu liền không nhịn được cười, vội vàng cúi đầu, che miệng, người khẽ run lên.

Nhưng người cô nhỏ nên cảm giác tồn tại cũng thấp, hai người lớn đứng đó nhưng không phát hiện cô đang cười trộm.

Thấy Từ Từ hải ân cần kiên quyết như vậy, di nhỏ của Mạnh gia không thể làm gì khác hơn là đồng ý để hắn đi."Xin anh chờ một chút, để em đi lấy bình đựng cùng tiền đưa cho anh mua bình xi-dầu."

"Ai không cần, bình xi-dầu như vậy anh mua được, nước tương chỉ có giá một đồng tiền, một chút tiền ta cũng không đến nỗi. Ách, em. em."

"Sao vậy?"

"Cái đó. hôm nay anh không có mang đủ tiền, số tiền kia."

Di nhỏ Mạnh gia sùng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, lấy bình đựng xì-dầu đưa cho Từ Từ Hải, cùng tiền lẻ đưa cho hắn. Sau khi đưa hắn rời khỏi liền đóng cửa lại, chỉ là trong lúc này không nói cái gì nữa.

Phía sau lưng Mạnh Tĩnh Nghiên đã cười đến muốn chết nghẹn, nhìn Từ Từ Hải đã đi ra cửa nên không còn cố kỵ nữa, liền cười thật to ra tiếng. Cô ôm bụng cười đến đau, không thể làm gì khác hơn là ôm bụng ngồi chồm hổm trên đất. Ba Mạnh từ trong nhà vệ sinh quay ra nhìn thấy cả người con gái đang vo thành một cục, vừa đầm xuống đất vừa xoa bụng, cả người cũng cười thành một đoàn.

"Con gái ngoan, có chuyện gì mà vui vẻ đến thế cơ à? tới kể cho ba nghe một chút?"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Không Được Ép Con Sẽ Không Nói

editor: thao1504

"Không được, đây là một bí mật, ảnh hưởng đến mặt mũi và tôn nghiêm của người ta. Con sẽ không thể cùng Ba nói được, con muốn làm người biết giữ chữ tín phải giúp người ta bảo vệ bí mật của người ta. Ba người không cần dủ dỗ con, vô luận như thế nào con sẽ không nói cho người biết."

Tiểu nha đầu nói như vậy, càng tăng thêm hứng thú của ba Mạnh. Chuyện gì, lại còn dính đến mặt mũi và tôn nghiêm nữa? Còn nhất định phải giữ chữ tín phải giữ bí mật? Cái gì mà dủ dỗ, phải đi hỏi vợ mình mới được, có phải hay không gần đây hay cho con gái coi nhưng phim Lưu Hồ Lan nói về cách mạng hồi xưa? Làm cho chính mình ảo tưởng thành chiến sĩ cách mạng rồi ?

Lời cô nói rất nghiêm chỉnh, còn cổ tỉnh trên làm ra bộ dáng nén cười đến nghẹn mặt, làm cho ba Mạnh tò mò đến nghẹn.

"Chuyện gì mà thần bí như vậy, con gái bảo bố con nói cho ba nghe một chút, ba bảo đảm không nói cho người khác, thay con giữ bí mật, có được không?"

Mắt Mạnh Tĩnh Nghiên mở thật to, làm bộ quan sát ba Mạnh nửa ngày, rốt cuộc khi thấy ánh mắt đầy mong đợi của ba mới mở miệng: "Vây cũng được, nhìn người quần áo chỉnh tề, đáng người rất chính trực có thể tin, nhìn cũng không giống là một người xấu, bản tiểu thư nói nhỏ cho ba biết nha! Nhưng mà, ba phải thay giữ bí mật cho người khác nha, biết không?"

Ba Mạnh cảm giác trên đầu hiện lên ba đường vạch đen, con gái bảo bố nói, gì mà áo mũ chỉnh tề, đây không phải là nói hết tất cả mọi người đó chứ? Hơn nữa còn nghĩ rất xấu a, không phải con bé cũng đang hình dung cha con sao?

Ba người sinh người ra nuôi người, kiếm tiền mua cho người những món ăn ngon mua cho người quần áo xinh đẹp, chịu mệt nhọc làm trâu làm ngựa, thế nào mà người lại nhìn ba người với ánh mắt giống như là nhìn kẻ địch như vậy?

Cái này có phải giống như vài chục năm trước, tiểu Nha người có phải hay không giống như đang chỉ công vô tư lời cả cha con ra phán xét? A lý do để phán xét chính là hắn đang cùng với cấp bậc kẻ địch cho tiểu nha đầu liệt sĩ cách mạng gia này hình nghiêm hình bức cung rồi sao ?

Chỉ là trong miệng con gái bảo bố của hắn nói là là bí mật này rất ‘ Kinh thiên’ , Ba Mạnh quyết định tạm thời nhìn xuống một chút, đợi sau khi dụ được con gái nói ra nhưng lời thật sự. Không đúng không phải dụ dỗ, hắn là người chính trực không thể nào dụ dỗ một đứa bé được, phải đợi lúc con gái của hắn nữ nói ra chân tướng, hắn sẽ quyết định có đánh vào mông con gái bảo bố hay không.

Năm hết tết đến rồi, thật là đúng làm khổ người.

"Ai yêu dục tốc bất đạt, ba ah người đừng vội!"

Không đợi Mạnh Tĩnh Nghiên nói xong, tiếng gõ cửa vang lên, di nhỏ không nhanh không chậm đi mở cửa cho Từ Từ Hải vào cửa. Hai mắt của tiểu nha đầu đảo vòng vòng, "Ba ah, chúng ta đi khác phòng nói tiếp , con chỉ nói với một mình ba mà thôi, còn lâu mới để cho người khác nghe !"

Ba Mạnh khẽ vỗ mông con gái bảo bố của hắn hai cái, tiểu nha đầu này, còn rất tinh khôn! Còn biết mọi người trong phòng có thể sẽ nghe thấy. Thật là rất tò mò, cuối cùng là bí mật trong miệng của tiểu nha đầu này là cái gì đây

Thấy bộ dáng của cô nếu không đi phong khác thì thà chết cũng không nói ta, làm cho Ba Mạnh cả người đều giật giật .. làm cho tỉnh táo lại, hôn mạnh lên má của cô một cái, "Được được được, đều nghe theo con, đi, ba dẫn con đi phòng khác, nói ra bí mật của chúng ta!"

"Như vậy cũng được! đi thôi"

Tốt lắm, vẫn muốn sai bảo ba của người rồi hả? Rốt cuộc là chuyện gì mà thần bí như vậy đây? Để coi một chút nữa người sẽ nói chuyện gì để lừa gạt ba con và giấu cả mẹ con đây,nếu không có chuyện gì đúng đắn xem ba con sẽ dọn dẹp con thế nào!

Chương 57: Chú Từ, Hẹn Gặp Lại!

"Được rồi, phòng học không có ai, rốt cuộc có bí mật gì, có thể nói ra được rồi chứ?", cha bật đèn lên, đặt cô nhóc nào đó lên bàn học, còn mình thì ngồi ở trên ghế đối diện.

Đôi mắt to tròn lóe sáng đảo vòng quanh, không biết lại đang nghĩ đến chủ ý xấu gì. Dưới sự thúc giục lần nữa của cha mình, cô mới tiến tới bên tai ông, thầm thì: "Hôm nay chú Từ nói mua đồ ăn cho con, để con nói tốt cho chú ấy trước mặt dì nhỏ, con lập tức liền đồng ý. Nhưng sau khi thấy con chọn mua mấy thứ chú ấy lại khó chịu, cái thói bong bóng này là con dùng tiền của mình mà! Cha à, con không vui chút nào!".

Cha Mạnh nhủ mảy, người lớn làm ra tiền, mua cho trẻ con chút đồ ăn vặt lại còn thấy tiếc, đã vậy còn để cho con gái mình phải trả tiền? Đứa nhỏ sẽ không nói láo, huống chi con gái non nớt của ông sao có thể tự biên soạn ra tình huống như thế được. "Bảo bối, điều con muốn nói với cha chính là cái này sao?".

Cô nhóc gật đầu như giả vờ, cuối cùng sợ cha không tin, còn phải thêm dầu vào lửa: "Mới vừa rồi mẹ nhờ dì nhỏ đi mua nước tương, chú Từ tranh đi mua, nhưng lại bảo đi út đưa tiền!".

Không thể nào? Một chai nước tương bao nhiêu chứ, chút tiền này cũng không bỏ ra được? Từ Từ Hải có công việc chính thức, tiền lương cũng không thấp, vậy mà ngay cả tiền mua nước tương cũng hỏi Tiểu Khinh, vậy người này có phải quá keo kiệt rồi không?

"Cha, mặc dù chú Từ khiến con không vui, nhưng mà con sẽ không bán chú ấy, cha ngàn vạn lần ** đừng nói cho người khác biết đấy?". Mạnh Tĩnh Nghiên phớt lờ như thường, còn ra sức dằn dò cha mình.

Nặng nề gật đầu, rồi chọc chọc vào dương mặt nhỏ bé đang tức giận của con gái, đáp: "Yên tâm, cha nhất định sẽ giữ bí mật này thay con!".

Thật ra thì trong lòng ông lại đang suy nghĩ, chờ hỏi lại Tiểu Khinh xem con mình đến cùng có nói thật không đã. Đã là đàn ông mà một đồng cũng không chịu bỏ ra, quả thật quá mức keo kiệt, nếu Tiểu Khinh gả cho cậu ta thì chẳng có gì tốt cả. Thừa dịp hiện tại tình cảm còn chưa sâu, giải tán trong vui vẻ. Điều kiện của Tiểu Khinh lại không tồi, lại không vội kết hôn, muốn tìm ai phù hợp hơn mà chẳng được, cần gì thứ quý keo kiệt kia.

"Bảo bối ngoan, giúp cha một chuyện có được không?"

"Vâng, cha cứ nói đi, con bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Con bé này, cha Mạnh lại thầm nghĩ, một đứa trẻ mới có sáu tuổi sao có thể lươn lẹo dối trắng thay đen được, mới vừa rồi còn còn tức giận đỏ bừng mặt, thoát một cái lại đã vui mừng hớn hở, ông bà ta nói cấm có sai. Xét đi xét lại, đến khi mọi người trong nhà tụ tập chung một chỗ mừng năm mới, ông phải nhanh chóng xác nhận với dì nhỏ về những tin tức mà gián điệp nhỏ vừa cung cấp là thật hay giả. Nếu là thật, thì phải nói cho mẹ và anh vợ trước, tránh đến lúc trên bàn cơm lại nói những câu mập mờ không rõ tác hợp hai người này với nhau, làm vậy chỉ có tốt cho Tiểu Khinh mà thôi.

"Đi gọi dì nhỏ của con đến đây, nói cha có chút việc cần nhờ!"

"Tuân lệnh!".

Nghênh ngang tiến vào phòng trong kéo dì nhỏ tới trước mặt cha mình, sau đó liền chạy đến góc tường nghe lén, thuận tiện móc từ trong túi ra hai gói sung, chậm rãi nhấm nháp. Ừm, đây chính là chiến lợi phẩm tốn luôn hai xu cuối cùng trong ví ông dựng bại hoại kia. Aiz dô, ăn ngon thật.

Sau khi ăn xong, cô nhóc xoa xoa hai tay vào nhau, ném vỏ rỗng trên tay đi, sau đó móc khăn tay ra lau sạch sẽ, rồi từ trên bàn nhỏ nhảy xuống, rón rén bước tới gần chỗ cha mình và dì nhỏ quan sát.

Sắc mặt của dì nhỏ tối lại, rõ ràng là đang mất hứng, còn cha của cô lại rất nghiêm túc, hai người nhất thời không nói tiếng nào. Nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên đi tới, Lý Văn Khinh kéo cô lại gần, hỏi: "Nghiên Nghiên, ba cháu nói thật sao, mới vừa rồi Từ Từ Hải đã chê cháu mua đồ ăn vặt mất nhiều tiền?".

Dưới ánh nhìn chăm chăm của dì nhỏ, người nào đó ‘hoảng sợ’ che miệng, ‘oán hận’ trợn mắt nhìn cha mình một cái, thật giống như muốn nuốt ông vào bụng. "Cha, cha đã đồng ý giữ bí mật giúp con rồi mà, hứa mà không giữ lời gì cả, hu hu, con không thêm đề ý đến cha nữa!". Nói xong, liền vùng vằng chạy đi, không thêm quay đầu lại.

Phải nói mới vừa rồi dì nhỏ vẫn còn có chút hoài nghi, nhưng nhìn thấy phản ứng kia của đứa cháu ngoại mà mình thương yêu cũng ngầm thừa nhận ‘chân tướng’ của sự thật. Lúc Từ Từ Hải hỏi tiền mua nước tương trong lòng mặc dù có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói gì. Nhưng người này khi dễ nhóc tiểu Nghiên thì thật sự có hơi quá đáng. Điều này chứng tỏ Từ Từ Hải không coi trọng người nhà mình, vậy đến khi kết hôn rồi thì địa vị của mình sẽ còn thấp đến đâu?

Không được, đàn ông như vậy không thể nào chấp nhận. May mắn là hai người bọn họ quen biết chưa lâu đã phát hiện ra con người thật của anh ta, để còn dứt khoát sớm. Nếu không, cả tuổi thanh xuân dành lãng phí, lúc ấy không biết còn hối hận đến thế nào!

"Anh rể, thật sự cảm ơn anh đã vạch trần con người thật của anh ta. Ngày mai, em sẽ nói với người làm mai rằng không nhìn trúng người kia, sau này không nên lui tới nữa. Nhưng phía Nghiên Nghiên.", di nhỏ có chút bận tâm, nhìn đáng vẻ đỏ của cô nhóc dường như đang vô cùng tức giận.

"A, không sao cả, trẻ con ấy mà, ngày mai mua cho con bé mấy thứ ngon ngon là lại vui vẻ hò hét ngay!". Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng ông biết tiểu tử tông này khó hầu hạ đến mức nào, không thích ăn kẹo, đồ ăn vặt cũng không thích, bình thường cũng không tức giận đến mức này, có vẻ khó dụ dỗ đây.

Có thể làm thế nào chứ, việc này liên quan đến hạnh phúc cả đời của em vợ, nên càng phải quan tâm hơn, có tình huống gì lập tức liền báo cáo, nếu chậm trễ đại sự thì về sau vợ ông chẳng nhảy lên mắng mồm là lạ? Cái nào nặng cái nào nhẹ vẫn cần phân biệt rõ ràng.

"Tuy đã biết chân tướng, nhưng hôm nay là giao thừa, cũng không thể báo người ta trở về, lát nữa em len lén nói với mẹ và mọi người, không cần ở trên bàn cơm tác hợp cho hai người nữa, tránh khỏi lúng túng!"

"Vâng, cảm ơn anh rể, em biết rõ nên làm thế nào!"

Rõ ràng có chín con, nhưng không con nào giống con nào. Bà ngoại Mạnh cũng thế, sinh được ba người con, nhưng tính tình của hai cô con gái lại khác nhau một trời một vực. Mẹ Mạnh không quả quyết, nhưng khi đã quyết định thì tuyệt không lùi bước. Cô con gái thứ hai thì ngược lại, tính tình sắc bén, nhưng lại hay mềm lòng, người xa lạ mới quen còn may, một khi đã quen thời gian dài, có tình cảm rồi một khi muốn chia tay có khi lại không hạ nổi quyết tâm.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao kiếp trước di nhỏ bị chồng ức hiếp nhiều năm như vậy nhưng vẫn cố gắng chịu không muốn ly hôn. Người thân khuyên hết nước hết cái, vừa hạ quyết tâm ly hôn, thì chỉ cần Từ Từ Hải thoáng giả vờ đáng thương, vừa xin lỗi vừa hứa hẹn đủ kiểu về sau nhất định sẽ không bao giờ khi dễ vợ nữa là lại liền mềm lòng, cho người kia thêm một cơ hội, lòng thầm nhủ chồng mình sẽ thay đổi, nhất định sẽ thay đổi thôi.

Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Sốt sáng nhận sai đây, nhưng sự thật là lại tiếp tục tái phạm! Cứ giầy vò mấy lần, Từ Từ Hải dường như đã bắt thóp được vợ mình, chỉ cần di nhỏ vừa muốn nói đến chuyện ly dị thì lại có biện pháp đối phó. Thời gian dài, Lý Vân Kinh cũng quen. Dần dần cũng không ôm hy vọng gì, trải qua những ngày tháng như cái xác không hồn. Bọn họ lại còn có với nhau một đứa con, xem như vì con, để cho nó có một mái nhà hoàn chỉnh, đành cứ sống qua ngày như thế. Mọi việc đều nhẫn nhịn từng ly từng tý, tận lực tạo một hoàn cảnh sống tốt nhất cho con trai.

Lúc này, Mạnh Tĩnh Nghiên tựa vào vào người bà ngoại xem ti vi, thấy cha và di nhỏ chia ra đi tới chỗ mẹ mình cùng bác trai, bác dâu, rồi đến bên cạnh bà ngoại, ri tai nhau về chuyện của Từ Từ Hải, sau đó trên mặt của mọi người lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc, cô nhóc thấy thế liền hiểu rõ, chuyện đã hoàn thành, hôn sự của di nhỏ đã bị cô can thiệp thành công! Hoan hô!

Mọi người thường nói thà hủy một ngôi miếu, chứ không hủy một mối nhân duyên, nhưng cô phá hỏng hôn sự của di nhỏ và dựng trước bại hoại so với việc mới xây một ngôi chùa, hay xây bảy tầng tháp còn cao hơn! Bắt đầu từ ngày mai, ông dựng trước bại hoại kia đến từ đâu liền trở về chỗ đó đi!

Hơn mười một giờ, bên ngoài tiếng pháo đã nổ rầm rần vô cùng náo nhiệt. Nhà họ Mạnh đã dọn cơm xong, thức ăn phong phú lục tục bưng lên bàn, vừa nhìn thôi cũng làm cho người ta chảy nước miếng. Làm trẻ con lại càng không cần e dè, ‘ len lén ’ bốc một miếng sườn gặm lấy gặm để, umh, dù sao đều là người nhà mình, nên sẽ không ai ghét bỏ tướng ăn khó coi của cô đâu.

"Nghiên Nghiên đói bụng sao? Cha gấp cho con lập xưởng mà con thích ăn nhất này!"

Cô nhóc lập tức chia bát ra nhận lấy, rồi nói: "Cảm ơn cha!"

Thấy con gái cười híp mắt với mình, cha Mạnh liền ngăn ra, con bé này, trở nên dễ dãi dành từ lúc nào chứ? Tốn công ông còn chuẩn bị tâm lý đánh lâu dài nữa cơ đấy. Mạnh Tĩnh Nghiên ăn ngon lành, vốn định bố trí khiến cho dựng trước bại hoại hoàn toàn mất hình tượng, đành phải làm phiền đến cha Mạnh, nếu không kế hoạch của cô sao có thể thành công? Vì vậy sao cô có thể tức giận được? Tức cái gì chứ? Vui mừng còn không kịp nữa là!

"Tiểu Từ, cậu cũng ăn đi, mọi người chúng ta cùng động đũa thôi."

"Vâng chị, đợi mọi người ăn chung cho vui. Đồ ăn hôm nay thịnh soạn như vậy, chắc tốn không ít công sức đâu à!"

Trên mặt của người nào đó còn nở một nụ cười thật thà, khiến Mạnh Tĩnh Nghiên không khỏi đắc ý nghĩ, cười đi, cười đi, chỉ một ngày cuối cùng này nữa thôi, xem ngày mai ông còn cười được nữa không. Ai cười đến cuối cùng, mới chính là đẹp nhất. Mà nói đến đẹp nhất đương nhiên phải là thiếu nữ khả ái thanh xuân vô địch như cô đây rồi..., gấp thần sát thần, gấp phạt sát phạt, gấp bại hoại san bằng bại hoại! E hèm ~

"Đúng vậy, đúng vậy!". Cha Mạnh cùng với vợ chồng bác cả cũng phụ họa theo. Trừ cha Mạnh, thì những người khác vẫn chẳng hay biết gì, tạm thời Lý Vân Kinh chỉ lặng lẽ nói với bọn họ rằng mình và Từ Từ Hải không thể thành đôi, nên mọi người không cần phí tâm tác hợp.

Vân Kinh cũng không giải thích rõ ràng, nên bọn họ cũng tiếp đãi Từ Từ Hải không được tự nhiên. Ai cũng dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn hai người trẻ tuổi, nghĩ tới mới vừa rồi còn thật tốt, Lý Vân Kinh còn thẹn thùng e lệ nhìn Từ Từ Hải, rõ ràng là có ý với nhau, thế nào mà ngoắt một cái liền thay đổi?

Không nghĩ ra cũng đành phải gác sang một bên, người trong nhà đương nhiên là muốn giúp người của mình, cứ dựa theo lời Lý Vân Kinh mà làm thôi. Đáng tiếc, bọn họ không phải là diễn viên đóng phim, trong lòng đã có ngăn cách, nên cũng không biết phải nói gì với Từ Từ Hải, từ đó thái độ cũng lạnh

nhật hơn rất nhiều. Kể cả đầu gối cũng có thể cảm nhận được, Từ Từ Hải không rõ chân tướng, thấy hai chị em nhà họ trước sau đi ra ngoài, vội vàng ân cần giúp một tay bụng thức ăn, chuyển chỗ ngồi.

"Chị, em muốn ngồi bên cạnh chị!".

"A được được, Nghiên Nghiên, con ngồi dịch sang kia một chút, để cho dì nhỏ ngồi cạnh mẹ!". Mạnh Tĩnh Nghiên lập tức dịch mông sang chỗ Từ Từ Hải mới vừa đứng lên, tách hai người họ ra. Hiện giờ dì nhỏ ngồi giữa mẹ và cô, để xem người kia sẽ xử sự ra sao?

Rất rõ ràng, người này còn chưa thể hiện rõ ra mặt, chỉ thoáng hăm lức ngồi xuống bên cạnh Mạnh Tĩnh Nghiên, thỉnh thoảng lại len lén liếc sang chỗ Lý Vân Khinh. Cho tới bây giờ, người nào đó còn không biết mình bị hăm hại, vẫn còn đang ôm mộng mang được mỹ nhân về nhà...!

Mà lại càng không ngờ được ‘ Gian Thân ’ đang hăm hại mình lại ngồi ngay bên cạnh?

Vì muốn lấy lòng người nhà họ Mạnh, Từ Từ Hải thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho Mạnh Tĩnh Nghiên: "Chị Lý nấu ăn ngon quá, Nghiên Nghiên mau ăn nhiều một chút, chú gấp cá cho cháu nhé~"

Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn còn nhỏ, tinh lực cũng chỉ có hạn. Huống chi hôm nay lại làm nhiều ‘ chuyện tốt ’ như vậy, não bộ hơi bị quá sức, chuông năm mới vừa vang lên liền không tài nào mở được mắt ra, tựa vào trong ngực mẹ mình lim dim.

Cô thật sự rất muốn đóng tai nghe ngóng xem xem dì nhỏ và dựng trước bại hoại sẽ đi đâu về đâu, không muốn bởi vì buồn ngủ mà bỏ qua biến cố gì. Tuy nghĩ thế nhưng bản thân không còn tí sức lực nào, hai mí mắt cứ díp chặt lại.

Bà ngoại thương cháu gái, thấy cô nhóc cũng đã ăn được không ít, mà màn đón giao thừa cũng vừa kết thúc, hơn thế nữa chuyện giữa Vân Khinh cùng cái cậu Từ Từ Hải kia vẫn luôn là cái gai để cắm vào trong lòng bà, không thoải mái chút nào, vì thế liền vội vàng tuyên bố giải tán.

Trừ Từ Từ Hải ra thì trên căn bản mọi người đều có chung một suy nghĩ này, nên ai nấy đều tán thành giải tán sớm một chút để về nhà nghỉ ngơi. Mọi người thăm nháy mắt ra hiệu cho nhau, ngầm ước định ngày mai trở lại nhà họ Mạnh, nghe Cha Mạnh và Vân Khinh giải thích nguyên do. Hai người kia thoạt nhìn cũng không tệ lắm, sao lại không thích hợp là thế nào?

Trước khi đi ánh mắt Từ Từ Hải vẫn lưu luyến dính vào trên người Lý Vân Khinh, cả đêm nay, cô gái này chẳng để ý tới mình chút nào.

Nhưng đàn ông chính là như vậy, luôn cảm thấy hứng thú với phụ nữ vờ tha để bắt thật, vội vàng cũng không có ý nghĩa gì. Trong đêm nay, Lý Vân Khinh thỉnh thoảng nhiệt tình, thỉnh thoảng lại lạnh nhạt, khiến cho Từ Từ Hải nhìn không thấu, trái tim như bị chiếc lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, ngứa ngáy vô cùng.

Trước khi Mạnh Tĩnh Nghiên phá hoại, Lý Vân Khinh còn tương đối hài lòng với Từ Từ Hải, thái độ cũng rất ân cần. Nhưng sau khi bị cô nhóc tác động, thái độ hoàn toàn thay đổi. Có điều năm hết tết đến rồi, không muốn gây thêm phiền phức, cho nên mới không lập tức nói với người nhà. Kể từ khi biết người kia khi dễ một đức bé như Nghiên Nghiên, thật sự liền nhìn thế nào cũng không vừa mắt, bình thường cảm thấy ánh mắt của anh ta thâm tình khảm thiết, hiện tại lại hoàn toàn ngược lại, chỉ thấy người này háo sắc vô cùng, toàn thân nổi đầy da gà, nhẫn nhịn cả đêm xem như đã là cực hạn. Chờ đến lần sau, cô nhất định phải nói cho rõ ràng. Còn nếu anh ta không hẹn mình đi ra ngoài nữa thì càng tốt hơn, hai người coi như chưa từng quen biết, đường ai nấy đi.

Chỉ riêng Từ Từ Hải vẫn không hay biết gì, còn cảm thấy Vân Khinh của mình rất xinh đẹp, trong lòng âm thầm tính toán, mừng một phải đón tiếp cô đi chú bác đến chúc tết, mừng hai lại sang bên ngoại thăm người thân, mãi đến mừng bảy mới rảnh rỗi. Vậy thì chờ đến mừng tám lại hẹn Lý Vân khinh ra ngoài, cùng nhau đi dạo phố ăn cơm, nếu có thể nữa dẫn cô đến gặp cha mẹ mình thì càng tốt. Người con gái này, Từ Từ Hải thấy thật hài lòng cũng thật hứng thú, nên phải đẩy nhanh tiến độ, tốc chiến tốc thắng, cái đích cuối cùng chính là kết hôn, nhìn vóc dáng kia của Vân Khinh, nhất định có thể sinh con trai, mẹ nhất định sẽ rất thích!

Lúc Mạnh Tĩnh Nghiên được mẹ ôm ra cửa chuẩn bị về nhà, bị gió lạnh thổi vào mặt, mơ mơ màng màng mở mắt, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng của Từ Từ Hải, thân thể nho nhỏ liền giật nảy mình, người này muốn đi sao?

Lấy tay tạo thành cái loa, hướng về phía bóng lưng của người nào đó, lớn tiếng hô: "Chú Từ, hẹn gặp lại!"

Từ Từ hải không ngờ Mạnh Tĩnh Nghiên lại tỉnh dậy, còn lớn tiếng tạm biệt mình liền cao hứng vô cùng, vẫy vẫy tay với cô, lớn tiếng đáp lại: "Nghiên Nghiên hẹn gặp lại, lần sau chú mời cháu ăn kẹo cao su thổi bóng thật to nhé!". Sau đó lại dùng sức phát phát tay, mới xoay người tiếp tục đi.

Nhìn bóng lưng của ai kia, Mạnh Tĩnh Nghiên liền cười híp cả mắt. Tại sao nhìn thấy dựng trước vui mừng như thế cô lại càng thấy cao hứng nhỉ? Là bởi vì người này sẽ lập tức ngã từ trên mây xuống sao? Ô ô ô, không phải vậy, không phải vậy, cô là em bé ngoan, còn lễ phép hẹn gặp lại nữa đây. Nhìn đi, cha mẹ cô dạy bảo con gái rất tốt đúng không?!

Tuy mới vừa nói hẹn gặp lại, nhưng thật ra trong lòng không hề có ý muốn gặp lại tí nào. Là chú Từ hiểu nhầm thôi, không liên quan việc đến cô! Cô lại càng không phải là hung thủ sau cánh gài, đã dặn dò cha phải giữ bí mật, đây chính là tôn nghiêm và thể diện của một người đàn ông, nhưng tại cha cô không giữ lời, tùy tiện nói lung tung ra ngoài mới dẫn đến hậu quả này. Đều tại cha cô cả!

"Vợ à, chúng ta cũng trở về nhà đi, nhìn con gái chặt vật thể kia, mau về nhà cho con bé ngủ đi!". Cha Mạnh nhìn con gái lạnh đến đầu mũi nhỏ cũng đỏ bừng hai mí mắt không ngừng đánh nhau liền đau lòng không thôi. Nếu biết cô nhóc ôm hết công lao vào người mình, còn chuyện xấu thì đổ lên đầu người làm cha này, không tức giận đến thổ huyết mới là lạ?

"Ừm, lúc nào về anh phải nhanh chóng nói rõ chuyện giữa Vân Khanh và tiểu Tử đây, giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì thế? Còn nữa, là ai nói Nghiên Nghiên đều do em chiều hư hả? Con gái của người ta vừa nghe lời lại khéo léo, không biết bao nhiêu người hâm mộ đâu, em làm hư con bé lúc nào chứ? Hả?".

"Ai cha lạnh quá a, gió to thật đấy, vợ à, em mới vừa nói cái gì vậy? Gió lớn quá anh không nghe rõ!"

Trong lời qua tiếng lại của cha mẹ mình, Mạnh Tĩnh Nghiên dần dần tiến vào mộng đẹp. Lần này cô ngủ rất ngon, trong mộng, cả nhà bọn họ chuyển sang ở một căn nhà lớn, mỗi ngày bà ngoại đều xách cái ghế xếp nhỏ đi ra ngoài nói chuyện phiếm với các cụ ông cụ bà, hoặc là chơi mạt chược. Ba mẹ cùng nhau chăm sóc hoa cỏ, trồng rau xanh, còn có nhiều đồ ăn rất ngon do cha tỉ mỉ chuẩn bị từ những thứ hái được trong vườn. Di nhỏ gả cho một người đàn ông ưu tú, rồi sinh được một em bé vô cùng đáng yêu, nhóc con ngày ngày đuổi theo sau lưng cô, giống như cái đuôi nhỏ vậy.

Trong mộng tất cả đều tốt đẹp, tuy ngủ thiếp đi nhưng khoe miệng Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn cứ cong lên. Cô tin tưởng, đây không chỉ là giấc mộng của mình, một ngày nào đó chúng sẽ thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cấp Sách Trên Lưng Đến Trường

Về phần sau này, dựng trước bại hoại có quay lại tìm đi nhỏ hay không Mạnh Tĩnh Nghiên không biết, dù thế nào đi nữa, ít nhất là ông ta chưa từng đến nhà họ Mạnh thêm một lần nào nữa, lời hứa dẫn cô đi ăn kẹo cao su thời bóng thật to cũng không thực hiện được, chắc chắn..., loại người như thế, thật là không đáng tin. Nhưng mà không sao, bao tiền lì xì ông ta cho cô có không ít tiền, đủ mua hẳn mấy hộp kẹo cao su thời bóng, nếu bao tiền lì xì này đã là cho cô, thì cô cũng sẽ không khách khí mà vui vẻ nhận vậy.

Lấy tinh thần bát quái* Mạnh Tĩnh Nghiên mà nói, nhất định cô sẽ cùng đi nhỏ cẩn thận chứng thực. Đáng tiếc, tất cả người lớn đều cho rằng loại chuyện tình cảm giữa nam nữ không thích hợp để cho một đứa bé như cô nghe, sẽ làm bản tâm hồn thuần khiết nhỏ bé của cô nên cho dù Mạnh Tĩnh Nghiên có hỏi thăm thế nào cũng không thu được dù chỉ một chút tin tức. Điều này đã làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên không khỏi có chút thất vọng nho nhỏ, than thở mất một đoạn thời gian.

*tinh thần bát quái: đại khái thì chính là sự tò mò, nhiều chuyện

Chỉ là cuộc sống của cô là một sống có quỹ đạo, vẫn còn có rất nhiều cần cô làm. Mỗi lần Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn thấy đi nhỏ tới chơi, trên mặt đều mang theo nụ cười, đáng vẻ xinh đẹp tươi tắn, thì cũng chỉ rồi rầm sau một thời gian ngắn rồi cũng buông tha chuyện này. Có lần sau khi đi nhỏ đi, Mạnh Tĩnh Nghiên nghe thấy cha và mẹ nói chuyện, sau này nếu có giới thiệu bạn trai cho đi nhỏ, nhất định phải tìm được một người có nhân phẩm tốt, chứ tuyệt đối không được giới thiệu cả những loại nhân phẩm tồi tệ như vậy nữa. Xem ra, sau này nếu ai muốn kết hôn với đi nhỏ thì sẽ gặp phải khó khăn thật lớn, người nhà họ Mạnh nhất định sẽ xem xét thật kỹ!

Cô bé nắm tay người mẹ, trên lưng đeo cặp sách màu hồng có in hình Sailor Moon*, được mẹ dắt tay, cô bé tập tễnh đến trường.

*nhân vật hoạt hình thủy thủ mặt trăng

Không sai, chính là đến trường, mà không phải là đi nhà trẻ. Từ hôm nay trở đi, Mạnh Tĩnh Nghiên cô chính thức thăng cấp trở thành một học sinh tiểu học năm thứ nhất. Bình thường mà nói, những đứa trẻ khác khi tốt nghiệp nhà trẻ còn phải học một năm tiền ban, chỉ là Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự là không muốn lãng phí thời gian, làm nũng với mẹ hồi lâu, lại thành công vượt qua các đề khảo sát mà mẹ Mạnh đưa ra nên cuối cùng cô cũng được đồng ý cho đến trường trước một năm.

Mẹ Mạnh cũng rất kinh ngạc, bà biết con gái mình vẫn luôn rất thông minh, chỉ là bà không nghĩ đến cô bé lại lợi hại như vậy, những đề kia mà bà ra, rất nhiều đứa bé học năm nhất tiểu học cũng không làm được, nhưng mà con gái bà lại không hề phải tính toán gì nhiều, rất nhanh đã đưa ra đáp án, hơn nữa còn chính xác toàn bộ, bà có thể không kinh ngạc được hay sao?

Không chỉ kinh ngạc mà bà cũng rất tự hào, điều này chứng minh là bà có phương pháp giáo dục tốt, nhìn con gái của bà xem, không phải đã được và giáo dục thành một tiểu thiên tài?

Bây giờ mẹ Mạnh càng lúc càng có tự tin, hơn nữa bà càng lúc càng cảm thấy từ nhỏ mình đã thích hợp để làm công việc giáo dục! Trí thông minh của những đứa trẻ ở trường mẫu giáo và các em khác không nhất định phải cao hơn, nhưng kỹ năng sống và phẩm hạnh phải là tốt nhất. Ăn cơm, mặc quần áo, đi vệ sinh,... mấy chuyện này thường phải mất đến nửa tháng thì bọn trẻ mới có thể thích ứng được, mới đầu thì cũng có khóc nháo, nhưng một thời gian dài để thích ứng với môi trường, ảnh hưởng của các trẻ em lớn tuổi hơn và cùng với sự giúp đỡ của các giáo viên khác, từng đứa trẻ đều đạt được tiến bộ lớn.

Không những thế, bà còn áp dụng đề nghị của con gái, dạy bọn nhỏ cùng nhau làm chút việc nhà đơn giản, dạy bọn chúng gấp giấy, cắt hoa, bồi dưỡng tay nghề. Mỗi ngày sẽ có một người bạn nhỏ kể chuyện xưa cho những người bạn nhỏ khác để rèn luyện tài ăn nói, năng lực biểu đạt và khai phá trí lực, đạo đức phẩm hạnh được phát triển một cách toàn diện.

Bao một thiếu bao. Mỗi một ngày, đều có thể nhìn thấy bọn nhỏ tiến bộ, nếp sống của cả vườn trẻ cũng dần dần được cải thiện. Một viện trưởng như bà tiếp xúc với bọn nhỏ một thời gian dài, cũng dường như có cảm giác trẻ ra hơn nhiều.

Thời gian qua 2 năm, sau này danh tiếng của vườn trẻ dần dần vang xa, không ít phụ huynh cũng nghe danh mà đến. Cuối cùng là thực hiện cô mới bắt đầu tạo dựng vườn trẻ mục tiêu, hi vọng chung quanh đây mỗi một vị gia trưởng cho hài tử chọn vườn trẻ thời điểm cũng sẽ đầu tiên suy tính ngày mai vườn trẻ. Cô làm được, vô cùng có cảm giác thành công.

“Bảo bối, người ở đây nhì ngồi một lát, mẹ đi cho người làm thủ tục nhập học, lập tức trở lại, người ngoan ngoãn đừng khắp nơi chạy loạn biết không?”

Mạnh Tĩnh Nghiên tức giận trắng mặt nhìn cô mẹ một cái, “Mẹ người liền mặc dù đi đi, ta cái gì thời điểm chạy loạn khắp nơi rồi hả?”

Suy nghĩ một chút cũng phải, nha đầu này nhưng ngoan cực kì, đừng nói có thể đem mình chăm sóc thật tốt, vườn trẻ mấy cái kia người bạn nhỏ tập thể làm yêu thời điểm, tiểu nha đầu còn có thể hiệp trợ Lão sư giúp một tay quản lý, lợi hại chưa! Chỉ là coi như đứa bé nửa hiểu chuyện, lại có cái nào làm mẹ có thể yên tâm con của mình đây?

“Mẹ, ta thật sự là không có thể trực tiếp thượng năm thứ ba sao?” Mặc dù thông qua lão mẹ tất cả khảo nghiệm, nhưng vô luận cô nói thế nào, mẹ đều không đồng ý cô nhảy lớp, để cho cô rất tức giận nổi. Lấy cô trình độ, trực tiếp lên đại học cũng không có vấn đề gì, nhưng mẹ không đồng ý, thì phải không bàn gì nữa.

Nữ nhi thiên tài đi nữa, mẹ Mạnh vẫn là hy vọng cô có thể từng bước một dấu chân đi trên con đường của mình. Chỉ sợ cô khôn vật nhiệt tình dùng hết đi học theo không kịp tụt lại phía sau, sẽ đá kích đứa bé lòng tự tin. Thà rằng không muốn người khác khích lệ cùng khen tặng, không thể làm trẻ nãi nữ nhi cuộc sống lớn lên.

Nhưng cô không biết nhà cô cái này không phải người bình thường a, ở vườn trẻ đưa ba năm đứa bé, lại đem cô đưa tới hơn một năm cấp đây không phải là hành hạ cô sao?

Dùng sức cạo xuống Mạnh Tĩnh Nghiên cái mũi nhỏ, “Được rồi chớ cạo xát, ngồi xong, mẹ đi làm thủ tục nhập học rồi.”

Mất thấy mẹ thái độ này rõ ràng chính là không có thương lượng, tiểu nha đầu chu mỏ, năm thứ nhất đứa bé, có thể hay không cùng những thứ kia mới vừa lên vườn trẻ đứa bé một dạng, khóc nháo phải về nhà tìm mẹ nha? Có thể hay không còn trôi nước mũi không biết lau đây? Gào khóc ngao, chẳng lẽ cô mới vừa đem ngày mai vườn trẻ tiểu đầu đình cửa điều - dạy tốt, lại đưa lên một đồng trung không trượt đầu đình cho cô điều - dạy sao? Chẳng lẽ cô cả đời này sẽ phải đang không ngừng điều - dạy điều - dạy - nữa điều - dạy - trung độ qua sao?

Ông trời a, cả vùng đất nha, ta không nghĩ tới loại cuộc sống này nha! Nghĩ tới ta là nhiều khiêm tốn một người nha!

Đang rất buồn rầu, một khóa tiểu pháo bắn ra đụng vào, thiếu điều đem cô đụng cá ngã lộn nhào. Tiểu nha đầu chau mày lại, vừa định oán trách đôi câu, cư nhiên phát hiện một người quen ——

Nhìn đồng nhất đầu bím tóc nhỏ, không phải Nghe Thụy Tuyết còn có thể là ai? Nghe mẹ này thăm mý quan thật là vạn năm không thay đổi, cả đầu chết bím tóc nhỏ cơ hồ thành Nghe Thụy Tuyết dấu hiệu.

“Thụy Tuyết, làm sao người cũng tới?”

“Hừ, liền cho người, không cho ta tới?” Tiểu nha đầu âm dương quái khí, cô là đang trách Mạnh Tĩnh Nghiên muốn nói trước đi học lại không cùng cô chào hỏi, may nhờ mẹ của cô cùng mẹ Mạnh nói chuyện trời đất thời điểm bị cô nghe được tin tức này, về nhà liền cùng mẹ khóc rống muốn cùng Mạnh Tĩnh Nghiên cùng học tiến lên, bằng không, họ đây đối với bạn tốt liền tách ra. Tên bại hoại này, uống các cô là kéo qua ngoắc ngoắc kết nghĩa tỷ muội.

Mạnh Tĩnh Nghiên chột dạ không dám liếc về hướng Nghe Thụy Tuyết, cô không nói lời nào cùng may, nếu là bị Nghe Thụy Tuyết bắt được chân đầu nhất định trách cứ đến cô đầu cũng không ngẩng lên được. Nghe Thụy Tuyết nha đầu này, cũng không biết cùng ai học, cùng một tiểu pháo trận chiến tựa như, đúng lý không tha người, bắt được người nào nỡ người nào.

Quả nhiên, thấy Mạnh Tĩnh Nghiên ‘nhận làm thái độ’ tốt, mắng một lát cũng liền qua miệng có vẻ, đôi tay khẽ chống, ngồi vào Mạnh Tĩnh Nghiên bên cạnh, hài lòng hề hề kéo qua sau lưng túi đeo lưng bắt đầu sôi trào, “Nghiên Nghiên, nhìn ta mẹ mua cho ta sách mới bao, đẹp mắt đi đẹp mắt chứ? Còn có năm chi bút máy, một con như da đều là mới mua, như da bên trên còn ấn đưa hấu Thái Lang hắc hắc.”

“Ừ, thật là đẹp mắt!” Vừa làm ngạc nhiên hình, vừa dò vào trong túi xách, đem cô in đưa hấu Thái Lang cách thước núp vào áo trong túi. Ai u cái niên đại kia Anime cứ như vậy mấy bộ, đứa bé văn phòng phẩm đồ dùng thượng ần tới ần bỏ tới như vậy ít đồ. Lấy Nghe Thụy Tuyết cái này thích thú, ngộ nhờ phát hiện cô cách thước cũng là đưa hấu Thái Lang đương thời thì phải nỗ miếu.

“Tiểu Lý, người xem ta nói cái gì tới? Nhà ta tiểu quý này tinh linh, thật xa nhìn thấy Nghiên Nghiên dựa vào đã qua, nhất định là muốn cùng Nghiên Nghiên khoe khoang cô sách mới bao mới văn phòng phẩm, ta không nói lỗi chứ?” Người chưa tới thanh tới trước, Nghe mẹ cùng mẹ Mạnh lẫn nhau vác lấy cánh tay đi tới.

Nhà họ Nghe là do mẹ Nghe dẫn đứa nhỏ đến ghi danh. Mẹ Nghe nhìn con gái mình xong về phía Mạnh Tĩnh Nghiên mới rời khỏi, có Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn, sẽ không phải sợ nữ nhi chạy loạn lạc rồi. Cô luôn luôn đối với nha đầu kia yên tâm, có lúc cảm giác cô so đại nhân nghĩ còn chu đáo. Không giống nhà cô cái đó, để cho người thao không xong tâm.

“Ha ha, đứa bé nha, có chút cái gì đồ mới cũng vui lòng hòa hảo bằng hữu chia sẻ. Thụy Tuyết, người hộp bút thật là đẹp mắt, cấp cho Lý a di nhìn một

chút có được hay không?”

Nghê Thụy Tuyết được khen đôi câu mà có cảm giác muốn bay lên trời, mắt cười híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, nhanh chóng nhét hộp đồ chơi của mình vào trong tay mẹ Mạnh, khiến cho mẹ Nghê nhìn thấy mà ghen tỵ: “Vẫn là Tiểu Lý cậu có biện pháp đối phó với trẻ con. Từ lúc mua về, ngoại trừ chính mình, ai con bé cũng không cho đụng vào cái hộp bút này, người nào đụng đến thì sẽ lại không xong với con bé đâu. Ngay cả tớ cũng không được phép sờ đến, thật là, nếu người không biết còn tưởng rằng cậu mới chính là mẹ ruột của con bé đấy.”

“Ha ha, tớ lại rất thích Thụy Tuyết, nếu như con bé là con gái của tớ thì tốt biết mấy.” Mẹ Mạnh cười sảng giọng.

“Thật sao? Hai nhà chúng ta có thể trao đổi không. Nghiên Nghiên nhà cô vừa nghe lời lại vừa hiểu chuyện, đáng đáp không tồi, Nghiên Nghiên đến nhà chúng tôi đi, tôi nhất định sẽ biến Nghiên Nghiên trở thành một tiểu công chúa xinh đẹp!”

“Chao ôi! Cô không biết rồi, con bé nhà tôi nhìn hiểu chuyện như vậy mới làm cho người khác lo lắng đấy! Bla bla...”

Mạnh Tĩnh Nghiên nghe được mẹ Nghê nói muốn biến mình thành tiểu công chúa, ánh mắt len lén liếc Nghê Thụy Tuyết được thắt một bím tóc nhỏ ở trên đầu, nghĩ đến một đầu tóc đen nhánh của mình cũng bị buộc thành như vậy, thân thể nho nhỏ run rẩy một cái. Được rồi được rồi, vẫn là đi chơi với Nghê Thụy Tuyết tốt hơn. Không nghe hai người mẹ này nói chuyện nhằm khoe con cái của mình. Không có ý nghĩa, không có ý tứ!

Không biết tại sao lại đúng lúc như vậy, hai người mẹ là người quen, sau này hai con gái bảo bối cũng trở thành học sinh học chung lớp ở trường tiểu học. Bởi vì đi học trước một năm nên giáo viên chủ nhiệm không phải giáo viên ở kiếp trước. Mạnh Tĩnh Nghiên có hơi thất vọng, cô vẫn thích giáo viên ở kiếp trước hơn. Đi một vòng trong trường cô vẫn không tìm được, có thể là giáo viên ấy đang dạy học ở trên lầu. Khi còn bé nghịch ngợm, ở nhà vệ sinh cô nói với lớp trưởng rằng mình ghét thầy Nhâm vì thầy cho nhiều bài tập. Đúng lúc đó ở phòng cách vách có cô giáo chủ nhiệm, các thầy cô khác và thầy Nhâm cũng có ở đó, việc đó làm cho cô giáo chủ nhiệm mất cả mặt. Thầy Nhâm không những không mắng cô mà còn như hiểu được ý cô, giảm không ít bài tập. Thận trọng quan sát một đoạn thời gian, thái độ của thầy đối với cô không có gì thay đổi, đáy lòng thấp thỏm không yên của cô mới có thể an tâm lại.

Thật là một giáo viên tốt nhưng đáng tiếc là thân thể vẫn không được tốt, không để bọn tốt nghiệp đã phải nằm viện để giải phẫu. Đến hôm nay cô không biết là thầy bị bệnh gì, nhưng những hành động của thầy lại làm cô ghi nhớ trong lòng mấy mươi năm.

Đời này giáo viên chủ nhiệm của cô là thầy giáo, dáng vẻ nhìn rất nghiêm nghị. Tiểu Nghê Thụy Tuyết bị kinh hãi trốn sau lưng Mạnh Tĩnh Nghiên. Chọc Mạnh Tĩnh Nghiên cười không ngừng, không phải cô có thể tỏ ra rất uy phong sao? Mỗi lần cũng có thể dạy dỗ cô làm cô không ngóc đầu lên được, sức khỏe Lý Minh Trạch rất tốt, các đứa bé khác ở nhà trẻ đều sợ anh, cũng chỉ có Nghê Thụy Tuyết ngày nào cũng đuổi đánh anh. Giáo viên tiểu học cũng bị cô dọa sợ, cô bé này, bắt nạt người khác cũng quá công khai đi!

Liếc xung quanh một vòng, phát hiện ánh mắt của bạn học mới của cô đều sợ hãi khi nhìn Nghê Thụy Tuyết. Dựa vào thành của ghế ngồi, hai tay đặt ở phía sau, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, ai cũng không dám lên tiếng ồn ào.

Mẹ Nghê từ cửa sổ nhìn con gái của mình, có chút bận tâm “Tiểu Lý, cậu nói Thụy Tuyết nhà tôi không đi học mầm non trực tiếp học lên tiểu học có thể đuổi kịp người khác không? Cậu xem hình như con bé rất sợ thầy giáo, nếu không tôi dẫn nó trở về, sang năm lại đưa tới?”

“Không có chuyện gì, có thể là Thụy Tuyết không thích ứng được với hoàn cảnh mới thôi, mấy ngày nữa là tốt. Lại nói còn có Nghiên Nghiên chăm sóc con bé mà, sẽ không để con bé bị ức hiếp đâu. Con gái nhà cậu thông minh như vậy, khóa học năm thứ nhất chắc chắn không thành vấn đề.”

Đúng là vàng đi tới đâu cũng sáng, mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn tỏ ra là một người khiêm tốn, nhưng vẫn bị tuệ nhãn cao siêu của thầy giáo nhìn được, tạm thời bổ nhiệm cô làm lớp trưởng. Cùng với những ánh mắt sợ hãi của đám nhóc kia, quả thật Mạnh Tĩnh Nghiên là người thích hợp nhất. Không chỉ biểu hiện không lo không sợ mà còn có thể chăm sóc bạn học khác, thật sự là một lớp trưởng tốt.

Làm lớp trưởng, thì phải gánh vác chức trách lớp trưởng. Với những ánh mắt vừa thấp thỏm vừa hâm mộ của những người bạn nhỏ, Mạnh Tĩnh Nghiên bắt đầu mang sách, phát sách, phát laptop. Chống lại ánh mắt hâm mộ của Nghê Thụy Tuyết thì rốt cuộc không nhịn được lườm cô một cái. Các người cho là cô rất muốn làm lớp trưởng sao?

Gào khóc, lớp trưởng tiểu học rất cực khổ nha, lại phải trông nom chuyện của các bạn học, lại muốn quan tâm hôm nay người nào lại cùng người nào về Vĩ Tuyên 38. Người nào không hoàn thành bài tập, buổi tối phải ở lại với các bạn bị phạt làm bài tập. Cái này còn chưa đủ, mỗi ngày thứ nhất, cô thì phải duy trì công việc vừa khổ vừa mệt, dùng nhiều thể lực, rất vất vả phải hay không! Phải hay không!

Phát bài thi và laptop xuống phía dưới xong, cánh tay cũng đau không chịu nổi rồi. Bình thường chỉ làm một chút động tác yoga, khiêu vũ với chị Chu Phương, mang phát nhiều sách như vậy, vận động nhiều vậy, không chịu nổi nha không chịu nổi.

Ngoài phát sách, phát thời khóa biểu, nói một chút chuyện cần chú ý thì cũng không có chuyện gì, đợi thầy nói một tiếng tan giờ học, Nghê Thụy Tuyết giống như là Tiểu Yên Tử là người đầu tiên từ trong lớp bay ra ngoài, đầu tiên đến đụng vào Yên mẹ, không đúng, là trong ngực mẹ Nghê, ôm thật chặt bà, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Sờ sờ lông, hù dọa không, sờ sờ lông, hù dọa không, Thụy Tuyết không sợ, không sợ! Mình nhất định phải thích người thầy này, mẹ đi chào hỏi hiệu trưởng rồi chúng ta đổi lớp học, không được nữa thì chúng ta không học nữa, năm sau lại đến đây học nữa.....”

“Con không muốn! Con muốn học với Nghiên Nghiên!” Không đợi mẹ Nghê nói xong, tiểu nha đầu lập tức quật cường phản bác.

Vì học chung với bạn tốt, cô phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng! Thật vất vả mẹ mới đồng ý, không thể, không thể..... A đúng, là không thể bỏ dở nửa chừng,

cái này thành ngữ mà Nghiên Nghiên dạy cho cô!

Nghiên Nghiên rất lợi hại, các bạn nhỏ ở nhà trẻ rất thích chơi với cô. Đợi cô lên tiểu học, nhất định sẽ có nhiều bạn hơn nữa, đến lúc đó cô ấy sẽ không đề ý tới mình thì phải làm sao? Là một đứa trẻ nên không nghĩ nhiều lắm, nó chỉ sợ mất đi người bạn tốt là Mạnh Tĩnh Nghiên. Ừm, vì giữ lại tình bạn của họ, nhất định cũng phải chống lại thầy giáo hung ác!

“Mẹ thành thật mà nói nếu để Nghiên Nghiên làm lớp trưởng, con cũng muốn làm lớp trưởng!”

Tay mẹ Nghê vuốt ve đầu của con gái ngừng một chút, làm một bộ dạng dờ khóc dờ cười với mẹ Mạnh, nhéo cái mũi của con gái, bắt đầu nói: “Hay là chờ lúc con nói chuyện với thầy chủ nhiệm không còn run sợ nữa rồi hãy tính.”

Nhớ tới vị thầy Vương kia, thân thể nhả đầu run lên, anh ta lớn lên quả thật rất đáng sợ!

Về mặt sợ sệt khiến hai người mẹ cũng không nhìn được bật cười, Nghê Thụy Tuyết nhỏ nhắn áp mặt vào trong ngực mẹ không chịu lộ ra, cảm giác mình mất mặt chết rồi! Từ mặt đến cổ đều đỏ thắm.

Thật lâu tiếng cười cũng không ngừng, cuối cùng Nghê Thụy Tuyết then quá thành giận, từ trong ngực của mẹ giãy giụa ra ngoài quát: “Con mặc kệ! Con muốn làm trưởng lớp! Sẽ làm! Sẽ làm!”

“Được được, làm lớp trưởng, để cho con làm lớp trưởng! Nhưng một lớp học chỉ có thể có một lớp trưởng, hay là Thụy Tuyết của chúng ta làm trợ lý cho Nghiên Nghiên, giúp cho bạn ấy, như thế nào? Ừm, còn có lớp phó học tập, chỉ có bạn nhỏ học tập tốt nhất trong lớp mới có thể làm, hay là chúng ta cố gắng làm lớp phó học tập có được không?”

Mấy câu nói của mẹ Mạnh lập tức kích thích ý chí của Nghê Thụy Tuyết, quả đầu nhỏ nắm lên, lớn tiếng thề: “Tốt! Con sẽ là người học tập tốt nhất lớp! Con muốn làm lớp phó học tập!”

Mẹ Nghê nhìn cô bằng ánh mắt cảm ơn, người mẹ nào không mong con mình trở nên phượng hoàng (ý chỉ sung sướng), mong đợi con mình ngày càng học tập tốt hơn. Hiệu quả của chủ động và bị động trong học tập kém nhau rất nhiều, tiểu nha đầu này bị kích thích ý chí, nói không chừng thật sự có thể đạt hạng nhất, được làm lớp phó học tập không chừng? Hay là mình có dự định trước, khích lệ con gái kết bạn với Mạnh Tĩnh Nghiên, Tiểu Lý muốn mở nhà trẻ, cô cũng giúp không ít việc. Con gái ở nhà trẻ cũng được chăm sóc, hai bên hỗ trợ qua lại, ách, đều là Nghiên Nghiên chăm sóc Thụy Tuyết nhà cô, nói hỗ trợ lẫn nhau cũng có chút ngượng ngùng.

Dù sao mặc kệ nói thế nào, qua lại với nhà họ Mạnh, đối với cô, đối với con gái cô mà nói chỉ có lợi, không có hại. Nhìn dáng vẻ lanh lợi của đứa bé Mạnh Tĩnh Nghiên, về sau nhất định là một cô tiên đồ. Con gái có một mục tiêu, một cái so sánh tốt nhất, nếu có thể tốt nghiệp sơ trung, lại tốt nghiệp trung học, một trường đại học tốt, cô cũng an tâm.

“Nghiên Nghiên, về sau Thụy Tuyết con cô phải nhờ con chăm sóc, con phải đốc thúc con bé học tập, biết không?”

Mạnh Tĩnh Nghiên ngây người một chút, cô à, cô đây chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi thôi, có phải cô chọn sai đối tượng nhờ cậy rồi không? Nhưng tiểu đại nhân nào đó miệng vẫn còn chất đầy nụ cười, nặng nề gật đầu: “Bảo đảm nhiệm vụ sẽ được hoàn thành!”

Trong lòng Tiểu Nhân Nhân yên lặng cười, Thụy Tuyết à Thụy Tuyết, trước kia chúng ta đều học chung từ nhà trẻ đến trung học. Chỉ là khi đó trình độ hai ta không chênh lệch lắm, thi cũng là trường đại học hạng hai. Nhưng đời này sẽ không giống, làm bạn tốt nhất của tôi, muốn đuổi theo bước chân của tôi, cô phải trả giá bằng rất nhiều rất nhiều cô gắng, cô, chuẩn bị xong chưa?

“Ừ, thật là đẹp mắt!” Mạnh Tĩnh Nghiên vừa làm biểu cảm ngạc nhiên, vừa đưa tay dò vào trong túi xách, giấu sâu cục tẩy in hình quả dưa hấu và sói xám của vào một góc đen trong túi. Phim Anime ở thời đại này cũng chỉ có mấy bộ như vậy, những đồ dùng học tập của mấy đứa bé thường được in mấy hình ảnh trong phim. Bằng sự thích thú của Nghê Thụy Tuyết đối với cục tẩy này, ngộ nhớ để cô ấy phát hiện ra cục tẩy của cô cũng in hình quả dưa hấu và sói xám thì lúc ấy chắc chắn sập trời.

“Tiểu Lý, cậu xem tớ nói gì chứ? Tiểu quý nhà tớ vừa nhìn thấy Nghiên Nghiên từ xa đã muốn chạy đến rồi, nhất định là con bé muốn khoe khoang với Nghiên Nghiên cặp sách đồ dùng học tập mới của con bé, tớ nói không sai chứ?” Người chưa đến mà đã giọng nói đã vang lên, mẹ Nghê và mẹ Mạnh khoác tay nhau bước tới.

Nhà họ Nghê là do mẹ Nghê dẫn đứa nhỏ đến ghi danh. Mẹ Nghê nhìn con gái mình xông về phía Mạnh Tĩnh Nghiên rồi mới rời khỏi, có Mạnh Tĩnh Nghiên quan sát, bà không còn phải sợ con gái mình chạy loạn nữa rồi. Mẹ Nghê đối với Mạnh Tĩnh Nghiên luôn rất mực yên tâm, có lúc bà còn có cảm giác cô còn suy nghĩ chu đáo hơn cả người lớn, không giống đứa bé nhà bà, thật sự không có cách nào làm cho người khác được yên tâm.

“Ha ha, trẻ con ấy mà, có chút đồ gì mới cũng sẵn lòng chia sẻ với bạn tốt của mình. Thụy Tuyết, hộp bút của cháu thật là đẹp mắt, đưa cho đi Lý xem một chút có được hay không?”

Nghê Thụy Tuyết được khen đôi câu mà có cảm giác muốn bay lên trời, mắt cười híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, nhanh chóng nhét hộp đồ chơi của mình vào trong tay mẹ Mạnh, khiến cho mẹ Nghê nhìn thấy mà ghen tỵ: “Vẫn là Tiểu Lý cậu có biện pháp đối phó với trẻ con. Từ lúc mua về, ngoại trừ chính mình, ai con bé cũng không cho đụng vào cái hộp bút này, người nào đụng đến thì sẽ lại không xong với con bé đâu. Ngay cả tớ cũng không được phép sờ đến, thật là, nếu người không biết còn tưởng rằng cậu mới chính là mẹ ruột của con bé đấy.”

“Ha ha, tớ lại rất thích Thụy Tuyết, nếu như con bé là con gái của tớ thì tốt biết mấy.” Mẹ Mạnh cười sảng giọng.

“Thật sao? Hai nhà chúng ta có thể trao đổi không, Nghiên Nghiên nhà cô vừa nghe lời lại vừa hiểu chuyện, đáng đáp không tời, Nghiên Nghiên đến nhà chúng tôi đi, tôi nhất định sẽ biến Nghiên Nghiên trở thành một tiểu công chúa xinh đẹp!”

“Chao ôi! Cô không biết rồi, con bé nhà tôi nhìn hiểu chuyện như vậy mới làm cho người khác lo lắng đấy! Bla bla...”

Mạnh Tĩnh Nghiên nghe được mẹ Nghê nói muốn biến mình thành tiểu công chúa, ánh mắt len lén liếc Nghê Thụy Tuyết được thắt một bím tóc nhỏ ở trên đầu, nghĩ đến một đầu tóc đen nhánh của mình cũng bị buộc thành như vậy, thân thể nho nhỏ run rẩy một cái. Được rồi được rồi, vẫn là đi chơi với Nghê Thụy Tuyết tốt hơn. Không nghe hai người mẹ này nói chuyện nhằm khoe con cái của mình. Không có ý nghĩa, không có ý tứ!

Không biết tại sao lại đúng lúc như vậy, hai người mẹ là người quen, sau này hai con gái bảo bối cũng trở thành học sinh học chung lớp ở trường tiểu học. Bởi vì đi học trước một năm nên giáo viên chủ nhiệm không phải giáo viên ở kiếp trước. Mạnh Tĩnh Nghiên có hơi thất vọng, cô vẫn thích giáo viên ở kiếp trước hơn. Đi một vòng trong trường cô vẫn không tìm được, có thể là giáo viên ấy đang dạy học ở trên lầu. Khi còn bé nghịch ngợm, ở nhà vệ sinh cô nói với lớp trưởng rằng mình ghét thầy Nhâm vì thầy cho nhiều bài tập. Đúng lúc đó ở phòng cách vách có cô giáo chủ nhiệm, các thầy cô khác và thầy Nhâm cũng có ở đó, việc đó làm cho cô giáo chủ nhiệm mất cả mặt. Thầy Nhâm không những không mắng cô mà còn như hiểu được ý cô, giảm không ít bài tập. Thận trọng quan sát một đoạn thời gian, thái độ của thầy đối với cô không có gì thay đổi, đáy lòng thấp thỏm không yên của cô mới có thể an tâm lại.

Thật là một giáo viên tốt nhưng đáng tiếc là thân thể vẫn không được tốt, không để bọn tốt nghiệp đã phải nằm viện để giải phẫu. Đến hôm nay cô không biết là thầy bị bệnh gì, nhưng những hành động của thầy lại làm cô ghi nhớ trong lòng mấy mươi năm.

Đời này giáo viên chủ nhiệm của cô là thầy giáo, dáng vẻ nhìn rất nghiêm nghị. Tiểu Nghê Thụy Tuyết bị kinh hãi trốn sau lưng Mạnh Tĩnh Nghiên. Chọc Mạnh Tĩnh Nghiên cười không ngừng, không phải cô có thể tỏ ra rất uy phong sao? Mỗi lần cũng có thể dạy dỗ cô làm cô không ngóc đầu lên được, sức khỏe Lý Minh Trạch rất tốt, các đứa bé khác ở nhà trẻ đều sợ anh, cũng chỉ có Nghê Thụy Tuyết ngày nào cũng đuổi đánh anh. Giáo viên tiểu học cũng bị cô dọa sợ, cô bé này, bắt nạt người khác cũng quá công khai đi!

Liếc xung quanh một vòng, phát hiện ánh mắt của bạn học mới của cô đều sợ hãi khi nhìn Nghê Thụy Tuyết. Dựa vào thành của ghế ngồi, hai tay đặt ở phía sau, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, ai cũng không dám lên tiếng ồn ào.

Mẹ Nghê từ cửa sổ nhìn con gái của mình, có chút bận tâm “Tiểu Lý, cậu nói Thụy Tuyết nhà tôi không đi học mầm non trực tiếp học lên tiểu học có thể đuổi kịp người khác không? Cậu xem hình như con bé rất sợ thầy giáo, nếu không tôi dẫn nó trở về, sang năm lại đưa tới?”

“Không có chuyện gì, có thể là Thụy Tuyết không thích ứng được với hoàn cảnh mới thôi, mấy ngày nữa là tốt. Lại nói còn có Nghiên Nghiên chăm sóc con bé mà, sẽ không để con bé bị ức hiếp đâu. Con gái nhà cậu thông minh như vậy, khóa học năm thứ nhất chắc chắn không thành vấn đề.”

Đúng là vàng đi tới đâu cũng sáng, mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn tỏ ra là một người khiêm tốn, nhưng vẫn bị tuệ nhãn cao siêu của thầy giáo nhìn được, tạm thời bổ nhiệm cô làm lớp trưởng. Cùng với những ánh mắt sợ hãi của đám nhóc kia, quả thật Mạnh Tĩnh Nghiên là người thích hợp nhất. Không chỉ biểu hiện không lo không sợ mà còn có thể chăm sóc bạn học khác, thật sự là một lớp trưởng tốt.

Làm lớp trưởng, thì phải gánh vác chức trách lớp trưởng. Với những ánh mắt vừa thấp thỏm vừa hâm mộ của những người bạn nhỏ, Mạnh Tĩnh Nghiên bắt đầu mang sách, phát sách, phát laptop. Chống lại ánh mắt hâm mộ của Nghê Thụy Tuyết thì rốt cuộc không nhìn được lườm cô một cái. Các người cho là cô rất muốn làm lớp trưởng sao?

Gào khóc, lớp trưởng tiểu học rất cực khổ nha, lại phải trông nom chuyện của các bạn học, lại muốn quan tâm hôm nay người nào lại cùng người nào vẽ Vĩ Tuyên 38. Người nào không hoàn thành bài tập, buổi tối phải ở lại với các bạn bị phạt làm bài tập. Cái này còn chưa đủ, mới ngày thứ nhất, cô thì phải duy trì công việc vừa khổ vừa mệt, dùng nhiều thể lực, rất vất vả phải hay không! Phải hay không!

Phát bài thi và laptop xuống phía dưới xong, cánh tay cũng đau không chịu nổi rồi. Bình thường chỉ làm một chút động tác yoga, khiêu vũ với chị Chu Phương, mang phát nhiều sách như vậy, vận động nhiều vậy, không chịu nổi nha không chịu nổi.

Ngoài phát sách, phát thời khóa biểu, nói một chút chuyện cần chú ý thì cũng không có chuyện gì, đợi thầy nói một tiếng tan giờ học, Nghê Thụy Tuyết giống như là Tiểu Yến Tử là người đầu tiên từ trong lớp bay ra ngoài, đầu tiên đến đứng vào Yến mẹ, không đứng, là trong ngực mẹ Nghê, ôm thật chặt bà, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Sờ sờ lông, hù dọa không, sờ sờ lông, hù dọa không, Thụy Tuyết không sợ, không sợ! Mình nhất định phải thích người thầy này, mẹ đi chào hỏi hiệu trưởng rồi chúng ta đổi lớp học, không được nữa thì chúng ta không học nữa, năm sau lại đến đây học nữa.....”

“Con không muốn! Con muốn học với Nghiên Nghiên!” Không đợi mẹ Nghê nói xong, tiểu nha đầu lập tức quát cường phản bác.

Vì học chung với bạn tốt, cô phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng! Thật vất vả mẹ mới đồng ý, không thể, không thể..... A đúng, là không thể bỏ dở nửa chừng, cái này thành ngữ mà Nghiên Nghiên dạy cho cô!

Nghiên Nghiên rất lợi hại, các bạn nhỏ ở nhà trẻ rất thích chơi với cô. Đợi cô lên tiểu học, nhất định sẽ có nhiều bạn hơn nữa, đến lúc đó cô ấy sẽ không để ý tới mình thì phải làm sao? Là một đứa trẻ nên không nghĩ nhiều lắm, nó chỉ sợ mất đi người bạn tốt là Mạnh Tĩnh Nghiên. Ừm, vì giữ lại tình bạn của họ, nhất định cũng phải chống lại thầy giáo hung ác!

“Mẹ thành thật mà nói nếu để Nghiên Nghiên làm lớp trưởng, con cũng muốn làm lớp trưởng!”

Tay mẹ Nghê vuốt ve đầu của cún gái ngừng một chút, làm một bộ dạng dờ khóc dờ cười với mẹ Mạnh, nhéo cái mũi của con gái, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Hay là

chờ lúc con nói chuyện với thầy chủ nhiệm không còn run sợ nữa rồi hãy tính.”

Nhớ tới vị thầy Vương kia, thân thể nha đầu run lên, anh ta lớn lên quả thật rất đáng sợ!

Về mặt Sợ sệt khiến hai người mẹ cũng không nhìn được bật cười, Nghe Thụy Tuyết nhỏ nhắn áp mặt vào trong ngực mẹ không chịu lộ ra, cảm giác mình mất mặt chết rồi! Từ mặt đến cổ đều đỏ thắm.

Thật lâu tiếng cười cũng không ngừng, cuối cùng Nghe Thụy Tuyết then quá thành giận, từ trong ngực của mẹ giãy giụa ra ngoài quát: “Con mặc kệ! Con muốn làm trưởng lớp! Sẽ làm! Sẽ làm!”

“Được được, làm lớp trưởng, để cho con làm lớp trưởng! Nhưng một lớp học chỉ có thể có một lớp trưởng, hay là Thụy Tuyết của chúng ta làm trợ lý cho Nghiên Nghiên, giúp cho bạn ấy, như thế nào? Ừm, còn có lớp phó học tập, chỉ có bạn nhỏ học tập tốt nhất trong lớp mới có thể làm, hay là chúng ta cố gắng làm lớp phó học tập có được không?”

Mấy câu nói của mẹ Mạnh lập tức kích thích ý chí của Nghe Thụy Tuyết, quả đầu nhỏ nắm lên, lớn tiếng thề: “Tốt! Con sẽ là người học tập tốt nhất lớp! Con muốn làm lớp phó học tập!”

Mẹ Nghe nhìn cô bằng ánh mắt cảm ơn, người mẹ nào không mong con mình trở nên phượng hoàng (ý chỉ sung sướng), mong đợi con mình ngày càng học tập tốt hơn. Hiệu quả của chủ động và bị động trong học tập kém nhau rất nhiều, tiểu nha đầu này bị kích thích ý chí, nói không chừng thật sự có thể đạt hạng nhất, được làm lớp phó học tập không chừng? Hay là mình có dự định trước, khích lệ con gái kết bạn với Mạnh Tĩnh Nghiên, Tiểu Lý muốn mở nhà trẻ, cô cũng giúp không ít việc. Con gái ở nhà trẻ cũng được chăm sóc, hai bên hỗ trợ qua lại, ách, đều là Nghiên Nghiên chăm sóc Thụy Tuyết nhà cô, nói hỗ trợ lẫn nhau cũng có chút ngượng ngùng.

Dù sao mặc kệ nói thế nào, qua lại với nhà họ Mạnh, đối với cô, đối với con gái cô mà nói chỉ có lợi, không có hại. Nhìn đáng vẻ lạnh lợi của đứa bé Mạnh Tĩnh Nghiên, về sau nhất định là một cô tiền đồ. Con gái có một mục tiêu, một cái so sánh tốt nhất, nếu có thể tốt nghiệp sơ trung, lại tốt nghiệp trung học, một trường đại học tốt, cô cũng an tâm.

“Nghiên Nghiên, về sau Thụy Tuyết con cô phải nhờ con chăm sóc, con phải đốc thúc con bé học tập, biết không?”

Mạnh Tĩnh Nghiên ngây người một chút, cô à, cô đây chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi thôi, có phải cô chọn sai đối tượng nhờ cậy rồi không? Nhưng tiểu đại nhân nào đó miệng vẫn còn chất đầy nụ cười, nặng nề gật đầu: “Bảo đảm nhiệm vụ sẽ được hoàn thành!”

Trong lòng Tiểu Nhân Nhân yên lặng cười, Thụy Tuyết à Thụy Tuyết, trước kia chúng ta đều học chung từ nhà trẻ đến trung học. Chỉ là khi đó trình độ hai ta không chênh lệch lắm, thi cũng là trường đại học hạng hai. Nhưng đời này sẽ không giống, làm bạn tốt nhất của tôi, muốn đuổi theo bước chân của tôi, cô phải trả giá bằng rất nhiều rất nhiều cố gắng, cô, chuẩn bị xong chưa?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Công Chúa Có Bệnh Thật Là Phiền Phức

Editor: Á bi

Nhìn bộ dáng bên ngoài của chủ nhiệm Vương thật sự rất dọa người, thật ra tiếp xúc một thời gian thì cảm thấy tính tình của thầy cũng rất tốt, rất kiên nhẫn, và rất quan tâm tới học sinh, giờ học giảng rất hay, nghe nói đầu là giáo viên gương mẫu, trên đầu cũng có không ít chức vị. Thư Niếu có thể được thầy dẫn dắt đó chính là may mắn, toàn tâm toàn ý dành cho học sinh, theo một thông tin nhỏ đáng tin cậy, cha cô là hiệu trưởng, đã có ý điều thầy Vương từ lớp năm xuống nhận lớp của bọn họ.

Chủ nhiệm Vương là thầy giáo kiêm cùng lúc hai lớp, đó là toán và ngữ văn, rất biết điều tiết không khí giảng dạy, động viên học sinh có thành tích tích cực, hiệu quả thật sự rất tốt. Chỉ có điều gương mặt nghiêm của thầy làm cho học sinh ai nấy cũng sợ, không giận mà uy, mấy bạn nhỏ đều bị chủ nhiệm Vương ăn sạch!

“Này này này, Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên, cậu mau nhìn ra cổng kia!”

“Yên lặng học bài đi, đừng có nói chuyện.”

“Ôi trời, cậu nhìn một chút đi, chỉ liếc mắt một cái thôi! Trước cổng kia có phải là...” Thật là nhiều chuyện mà.

“Nhìn cái gì mà nhìn chứ, không phải cậu nói lớp phó học tập thì phải chăm đọc sách sao? Tôi qua quên chuẩn bị bài tập, cẩn thận xíu nữa thầy giáo hỏi thì cậu trả lời không được đấy! Chúc lớp phó học tập sẽ bị ngâm nước nóng đó, về nhà thì cũng đừng tìm mình khóc đó!”

Bây giờ bốn chữ lớp phó học tập chính là cái chân đau của bạn nhỏ Nghe Thụy Tuyết, bị đâm chỗ đau, mỗi lần bắt được điểm này mà nói, thật sự có thể làm cho Nghe Thụy Tuyết im lặng được một chút.

Chỉ có điều lúc này Nghê Thụy Tuyết không nghĩ sẽ bỏ qua cho cô, liền dùng tay nhỏ của mình lắc cái tay của cô ở dưới bàn, “Mau nhìn, mau nhìn, mau nhìn đi!” 13721284

Bị lắc tay tới mức não cũng lớn hơn, lúc này Mạnh Tĩnh Nghiên mới bỏ bút xuống liếc mắt nhìn ra cổng. Nhìn thấy cái này, thiếu chút nữa là cô kinh ngạc tới mức cầm rớt xuống đất. Ở ngoài cổng, ở ngoài cổng kia, sao bộ dáng nhìn thấy quen mắt quá vậy? Thân cao này, dáng người này, gương mặt này, sao lại giống như...

“Đến rồi, vào đi. Các em học sinh, lên lớp thôi.”

Mạnh Tĩnh Nghiên kinh ngạc tới mức quên kêu cả lớp đứng dậy, Nghê Thụy Tuyết ở dưới bàn dùng tay của cô bóp lên tay của Mạnh Tĩnh Nghiên thì cô mới phản ứng kịp, “Đứng lên! Chúng em chào thầy!”

“Tốt, các em ngồi xuống đi, hôm nay sẽ giới thiệu cho các em một bạn học mới. Đến đây, tự em giới thiệu tên cho mọi người đi.”

Tốt lắm, không cần nghe tên, chỉ nhìn thấy thân hình nhỏ mập mập kia không ngừng nháy mắt với cô, Mạnh Tĩnh Nghiên biết mình đã không nhìn lầm, đây nhất định là Lý Minh Trạch, không thể nghi ngờ. Cô bé nhỏ Thụy Tuyết này rất thông minh, học mấy thứ này rất nhanh, với trình độ của cậu ấy thì có thể vào lớp một, nhưng Lý Minh Trạch tới đây làm gì chứ?

Ôi trời, chẳng lẽ cô không thể nào thoát khỏi vận mệnh phải dẫn theo đứa nhỏ à?

Ngồi ở hàng thứ hai từ dưới đếm lên, Mạnh Tĩnh Nghiên cúi đầu không nhìn lên bục giảng. Lý Minh Trạch ở trên bục giảng vò đầu bứt tai, muốn cô chú ý tới mình, nhưng ở dưới ánh mắt của thầy Vương nên cậu chẳng thể làm gì được. Như giới thiệu đơn giản tên tuổi, cậu cũng không thể nói nên lời.

Thầy Vương đẩy kính ở trên mũi, mới đầu thì có chút hiểu cậu học trò này, là loại có chút xấu hổ thẹn thùng, nhưng di chuyển hơi nhiều, chắc sau này cần phải quan tâm cậu nhìn hơn.

Bao nhiêu năm sau, Lý Minh Trạch và các bạn học chung lớp trở về thăm thầy Vương, thầy mới tâm sự, thầy nhìn người rất chuẩn, nhưng chỉ có cậu là thầy nhìn không ra. Đối với ấn tượng ban đầu về cậu, chỉ trong một tuần ngắn ngủi nhưng đã hoàn toàn bị lật đổ. Không nghĩ tới khi giới thiệu tên tuổi thì như một cậu học sinh hướng nội, nhưng rõ ràng sau đó chính là loại phá phách, năm đó đã làm cho thầy nhưc đầu không ít.

Trong phòng học nhỏ ngồi đầy học sinh không có chỗ trống, thầy Vương đành phải để cho Lý Minh Trạch chuyển một cái bàn tới ngồi gần cạnh bục giảng. Lý Minh Trạch, Nghê Thụy Tuyết và Mạnh Tĩnh Nghiên, người thì ngồi hàng đầu còn người thì ngồi hàng hai từ dưới đếm lên, như là khoảng cách của Nguru Lan và Chức Nữ, nên có người nào đó cảm thấy không hài lòng. Nhưng lúc rụt rè liếc lên nhìn thầy Vương, vẫn không có can đảm kháng nghị.

Đừng tưởng con nít thì không hiểu cái gì cả, thật ra cũng rất biết cách nhìn sắc mặt của người khác, sợ hãi kẻ mạnh.

Mới có một bạn mới nên cũng chẳng có gì náo nhiệt cả, sau khi sắp xếp ổn thỏa thì thầy bắt đầu dạy học, nhiều lắm thì mấy bạn học khác chỉ tò mò đánh giá Lý Minh Trạch vài lần chứ cũng chẳng nhìn nhiều. Mạnh Tĩnh Nghiên nghĩ rằng có thể là dáng người của Lý Minh Trạch còn chưa nẩy nở, hoặc là bộ dáng tròn vo, mới không làm cho người khác chú ý. Nếu đổi lại là Hà Vũ Tường chuyển qua, thì thật sự chắc là mấy bạn nữ ở lớp này sẽ liếc nhìn thường xuyên luôn.

Nói mới nhớ, đã lâu rồi cô chưa gặp lại Hà Vũ Tường. Không biết giờ cậu ấy sao rồi? Ba năm trước Hà Vũ Tường cùng học chung nhà trẻ với bọn họ, nên chắc là cũng ở đâu đó gần đây? Không biết năm sau có tới trường tiểu học này không?

Mặc dù Hà Vũ Tường thường xuyên làm mấy chuyện khiến cô tức muốn học máu, bây giờ nhớ lại, thật ra bọn họ chơi rất vui, trong quyển nhật ký của cô có không ít bóng dáng của cậu ấy. Trước đây vẫn còn nghe Nghê Thụy Tuyết nhắc đến cậu ấy, nhưng một năm này Nghê Thụy Tuyết học trường mới có bạn mới, có mới vui hơn, đã lâu rồi không còn nhắc tới tình yêu cũ nữa. Bây giờ công nghệ thư từ qua lại vẫn chưa phát triển, cô lại không có địa chỉ của Hà Vũ Tường, giờ cắt đứt liên lạc thì quá đáng tiếc.

“Mạnh Tĩnh Nghiên, sao hỏi nãy cậu kêu đứng dậy chào thầy lâu như vậy? Thật không biết tại sao thầy lại muốn chọn cậu làm lớp trưởng, một chút trách nhiệm cũng chẳng có, hừ!” Cô bé nhỏ tay chống nạnh, vênh mặt lên trừng mắt nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên, làm như cô đã phạm phải vào tội ác vậy.

Trách nhiệm? Cô nhóc nhỏ này, thật là nhìn không ra đó, trình độ văn hóa rất cao, đã biết dùng từ trách nhiệm rồi. Nhưng mà... “Cậu là ai vậy hả?”

“Cậu, cậu, cậu, ngay cả mình mà cậu không nhận ra?”

“Thật xin lỗi, trí nhớ gần đây của mình không được tốt lắm. Cậu là...?” Đối với người trách mắng hỏi nãy, thật ra cô cảm thấy rất thú vị. Cái trí nhớ khác thường của cô, mười vạn câu hỏi vì sao cô đều có thể đọc thuộc lòng, làm sao cũng không nhớ tên bạn học. Nhìn thấy cậu ấy tức giận thật sự rất vui, ở nhà trẻ cô là tiểu bá vương, dù là con trai, không ai dám tới làm phiền cô. Cũng chỉ có hiệu trưởng là mẹ thường hay đánh cái mông nhỏ của cô mà thôi.

Ôi, bộ dạng của cô nhóc này nhìn thật xinh đẹp, môi hồng răng trắng, tóc có chút vàng, có chút thiếu dinh dưỡng. Nhưng mà cái đầu màu vàng nhìn rất đẹp, có nhiều người nhuộm đầu vàng luôn tự cho đó là trào lưu, nên nhiều học sinh hăm mộ mái tóc vàng tự nhiên.

Nhưng mà mấy người đó không bao gồm Mạnh Tĩnh Nghiên, cô vẫn luôn cảm thấy mái tóc đen đẹp hơn mái tóc vàng thiếu dinh dưỡng kia. Bây giờ tóc cô mềm mại sáng bóng, chỉ cần bảo dưỡng nó thật tốt, nhuộm rồi tóc lại chẻ ngon nhìn không đẹp chút nào.

“Nghiên Nghiên, không cần quan tâm cậu ấy! Chắc là cậu ấy vẫn luôn cho rằng cậu ấy chính là cô gái xinh đẹp tới thay trời hành đạo đấy?” Nghê Thụy Tuyết không nhìn được bạn mình bị người khác ăn hiếp, nên nói chuyện với người ta cũng không khách khí. Nhưng cậu ấy cũng không ngẩng lên, người đang đứng bên cạnh cậu ấy cũng không phải người có thể để cho người ta ăn hiếp.

Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn không được bật cười hi hi, đừng nói, mái tóc vàng này nhìn cũng rất hợp với cậu ấy. Nhưng mà, trên mặt con thỏ rừng này cũng không có nhiều thịt. Nếu nói cậu ấy là con gái xinh đẹp, người nào đó lại cảm thấy mình hợp hơn. Cô cũng thay trời hành đạo diệt đi ông đượng bại học của kiếp trước, không giống như vị này chạy tới đây gây phiền phức cho bạn học.

Cô gái nhỏ hung hăng trừng mắt nhìn Nghê Thụy Tuyết, ánh mắt tà tà nhìn lên trần nhà, có chút kiêu ngạo mở miệng nói, “Minh tên là Nguru Phàn Phàm”

“À.” Mạnh Tĩnh Nghiên gật đầu, “Được, mình biết rồi, cậu là Nguru Phàn Phàm. Đây... vậy bạn học Nguru Phàn Phàm, cậu tìm mình có chuyện gì không?” Thấy biểu cảm hơi hột của ‘kẻ địch’, nói đến cùng thì cô gái nhỏ vẫn thiếu kiên nhẫn, gân cốt trên trán nhẩy lên vài cái, “Hừ, dựa vào cái gì mà thầy Vương cho cậu làm lớp trưởng chứ, mình không phục!”

“Không phục thì phải tìm thầy Vương hỏi chứ, hỏi tới lúc cậu phục mới thôi. Mình cũng không biết rõ, vậy cậu tìm mình làm cái gì?”

Chỉ một câu nói đã làm cho cô gái nhỏ nghẹn họng. Cô, nếu cô mà dám tìm tới gặp thầy Vương, vậy thì còn chạy tới tìm Mạnh Tĩnh Nghiên làm gì nữa?

“Hừ, nếu không phải ngày báo danh, ba mình nói mình không cần tới, thì cậu nghĩ cậu nhất được cái tiện nghi này chắc? Nói cho cậu biết, một tháng sau sẽ chọn lại lớp trưởng, mình nhất định sẽ thắng cậu! Giọng mình to và rõ hơn cậu, lúc kêu đứng dậy cũng không cần người khác nhắc nhở!”

Ôi, cô gái nhỏ chẳng lẽ cô cho rằng làm lớp trưởng thì chỉ cần kêu đứng lên ngồi xuống là xong sao? Bao nhiêu việc nặng nề bản đều kêu cô làm, hơn nữa cô luôn phải làm tấm gương gương mẫu xung phong đi đầu để cho các bạn khác noi theo, lỡ làm không tốt thì sẽ bị thầy Vương nghiêm trị không tha để giết gà dọa khỉ. Thật sự rất cực khổ đó có biết không hả? Nguru Ngốc! Thật sự quá ngu ngốc!

Đội đó đi, học Nguru à? Cô đang cho rằng là ai chứ, thì ra chính là cô gái của hiệu trưởng đại danh鼎鼎 trong truyền thuyết đây sao! Trách không được, nói mỗi câu trước sau đều phải thêm vào mấy từ ‘hừ hừ’, có chút cảm giác mình như lãnh đạo nói từ trên cao nhìn xuống!

Thấy Mạnh Tĩnh Nghiên không thèm đếm xỉa tới sự uy tín của cô, cô gái nhỏ liền giận, “Hừ, chờ đấy! Mình nhất định sẽ làm cho tất cả bạn học không để ý tới cậu! Bọn học sẽ ủng hộ mình làm lớp trưởng! Nếu không có ai ủng hộ mình, mình sẽ bảo ba mình đuổi bọn họ!”

Lại hừ! Ai ôi, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy bản thân mình không thể nào khai thông được vị công chúa được chiều hư của vị hiệu trưởng này. Chắc chắn, Nghê Thụy Tuyết cũng là người ngang ngược tùy hứng, nhưng so với vị này thì cũng không thể nào sánh kịp, người có năng lực kém gấp người có năng lực lớn nha!

“Mạnh Tĩnh Nghiên, Nghê Thụy Tuyết, hai người các cậu có hành động cũng không nói cho mình biết, vậy có xem mình là bạn không đây?”

Vị thiên kim này của hiệu trưởng vừa muốn tuyên bố làm cho các bạn học xa lánh Mạnh Tĩnh Nghiên, giờ lại thấy bạn học mới chuyển trường tới lại chào hỏi Mạnh Tĩnh Nghiên, cô tức cũng không nhẹ, cảm thấy bản thân mình thật sự uất ức. Từ nhỏ đến lớn đều được ba mẹ nâng ở trong lòng bàn tay, đâu có bao giờ bị tức như vậy?

Mùi chua xót, vành mắt đỏ lên, bặm mặt lại hu hu chạy ra ngoài.

Mạnh Tĩnh Nghiên kinh ngạc tròn to mắt, không phải chứ? Có cần phải khóc không? Làm ra vẻ mà cô còn chưa nói gì nữa mà? Từ đầu đến cuối cô đều dựa theo năm nguyên tắc chung sống hòa bình mà đàm phán nha, cũng chưa từng nói gì hù dọa cậu ấy, càng không có cái kiêu hừ hừ nữa mà, sao lại thành cô ức hiếp cô gái nhỏ phải phát khóc chứ?

Một mãi nằm sấp lên bàn, ôi trời chẳng có chút thú vị nào cả. đời người thật sự trống vắng như tuyết sao?

Nhưng mà cũng chỉ có oán giận hai giây thôi, có Thụy Tuyết và Minh Trạch ở bên cạnh, cô nhất định sẽ không thấy cô đơn. Không đợi cô đưa ra quyết định có nên chạy theo kêu thiên kim tiểu thư của hiệu trưởng là Nguru Phàn Phàm lại hay không, thì hai vị đang ngồi bên cạnh đã bắt đầu cãi nhau, “Sao cậu lại theo tới đây hả? A, đồ theo đuôi! Đi đến đâu cũng đi theo, vậy mà cũng theo mình và Nghiên Nghiên tới lớp này, thật là đáng ghét, không biết là người khác không muốn nhìn thấy cậu hay sao hả?”

Này hai người oan gia đáng yêu kia, quả thật là vừa gặp mặt liền gây nhau, ngăn cũng chẳng ngăn được.

Nghê Thụy Tuyết liếc mắt khinh bỉ nhìn qua, trái lại Lý Minh Trạch cũng chẳng quan tâm, không để ý Nghê Thụy Tuyết đang mắng cậu ta, còn đắc ý nói, “Đó là! Hừ, chơi với mấy đứa nhỏ ở nhà trẻ chẳng có gì vui, hai người đều đã đến trường học, đương nhiên mình cũng phải tới, bà của mình nói...”

À ~ Trách không được Lý Minh Trạch cũng được xếp lớp học, thì ra là do bọn họ đều đã đi học, cậu ấy ở nhà trẻ một mình cảm thấy quá cô đơn. Cô giáo ở nhà trẻ chưa từng đề nghị cậu ấy nhảy lớp lên tiểu học học trước, ba mẹ cậu ấy cũng chưa từng coi trọng chuyện đó, chủ yếu chỉ cần bà cậu ấy đồng ý là được. Bà nội của cậu ấy vẫn luôn cho rằng cháu trai của bà lợi hại nhất, chỉ là lên tiểu học mà thôi, có chút lòng thành là được ~

May mắn là khóa học lớp một cũng tương đối nhẹ nhàng, bằng không cái ý tưởng đó của bà sẽ hại thẳng nhóc mập mập này rồi ~

Mạnh Tĩnh Nghiên đột nhiên nghĩ tới, chờ Lý Minh Trạch lớn hơn, đến tuổi cưới vợ, có phải bà nội cậu ấy vẫn cảm thấy chỉ có tiên nữ trên trời mới xứng đôi với cậu ấy hay không đây? Bạn gái tương lai của Lý Minh Trạch chắc là phải chịu khổ rồi đây!

Đột nhiên trong đầu người nào đó bỗng lóe sáng, này này này, Nghe Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch không phải là một cặp oan gia xứng đôi quá sao? Từ nhỏ lớn lên cùng với nhau, cũng xem như là thanh mai trúc mã rồi. Mặc dù thường cãi nhau nhưng không phải thời gian dài thì sẽ nhớ đến nhau sao, sao lại chưa từng nghĩ đến cái này chứ.

Xong rồi xong rồi xong rồi, đây không phải là dấu hiệu yêu sớm đấy chứ?

Trời, mặc dù cô cũng không phản đối chuyện yêu sớm, nhưng quả thật yêu sớm chính là một loại kỷ niệm tốt đẹp thời còn ngồi ở trên ghế nhà trường, nhưng mà... đây không phải là quá sớm sao?

“Hừ, lớp phó học tập nhất định là của mình! Không cho cậu dành với mình!”

“Phải không? Nghe Thụy Tuyết, bề ngoài nhìn sáng sủa mà sao bên trong đen tối quá vậy? Là vì có con trâu ở trên trời bay qua sao? Trâu thì làm sao có thể bay ở trên trời được chứ? Là vì có cậu ở trên mặt đất đang thổi đấy! Ha ha ha, cậu nói thử có buồn cười không? Cậu Thụy Tuyết?”

“Cậu! Lý Minh Trạch, cậu quá đáng lắm! Chờ đấy! Hừ!”

Không thèm nói nhiều nữa câu, hai người tự hừ nhau một cái, nghiêng đầu qua chỗ khác, không có người nào để ý người nào.

Chuông vào học vang lên, bạn nhỏ Lý Minh Trạch lắc lư về chỗ ngồi của mình. Nguru Phan Phàm cũng gõ cửa đi đến, cậu ấy ngồi ở phía trước, nên nhìn không thấy biểu cảm của cậu ấy. Nghe Thụy Tuyết xé xuống một tờ giấy từ quyển vở mà cậu ấy thích nhất, vẽ khuôn mặt Lý Minh Trạch như một quả cầu, ở dưới bàn cậu ấy còn dùng bút chì nhọn dùng sức mà đâm lên nó, mỗi chỗ ở trên tấm giấy trắng đều có lỗ bị đâm.

Ngồi ở bên cạnh của Nghe Thụy Tuyết, Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn thấy mà rung cả mình, cô gái này thật sự quá độc ác.

Nhưng thời gian chưa hết một buổi sáng thì thời gian tan học cũng đến, Lý Minh Trạch lại đi qua chấp nhận mấy lời trách mắng. Mỗi ngày mà không bị Nghe Thụy Tuyết kích thích hai câu, cả người cậu ấy đều ngứa ngáy cảm thấy rất khó chịu. Nghe Thụy Tuyết tức giận cũng giống như vậy, không đến nửa tiếng thì tức giận cũng tan biến, chốc lát sau lại cùng Lý Minh Trạch đi chơi với nhau.

Lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng rất lớn, cũng chẳng cảm thấy lo lắng khi hai người bạn tốt của mình sắp ‘tan vỡ’. Lấy từ trong học bàn ra một quyển nhật ký, dưới cái nhìn chăm chăm của Nghe Thụy Tuyết, cô cầm lấy bút viết lên nó, viết ra kế hoạch tương lai của mình.

Cô không sợ Nghe Thụy Tuyết thấy đâu, cô thấy cũng chẳng sao, cô bé kia nhận biết mặt chữ cũng chỉ có thể nhận biết được tên mình mà mấy con số chữ ả rập mà thôi, dù có viết xấu cậu ấy cũng chẳng biết.

Vì thế người nào đó yên tâm lớn mật mở quyển nhật ký ra viết, viết lên nó điều mà cô mới bắt đầu quan tâm: có nên ngăn cản Nghe Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch yêu sớm hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ba Mạnh Tức Giận

Mạnh Tĩnh Nghiên rất nôn nóng được đi học tiểu học, nhưng học xong một tuần, thì mọi mong mỏi về mới lạ của cô cũng qua đi. Ví dụ như các bạn đồng học khác mỗi người có trình độ học tập lại không giống nhau, như cô và Nghe Thụy Tuyết là thuộc dạng thông minh, trong lớp dạy gì liền hiểu đó không như các bạn học khác, cũng có loại như Lý Minh Trạch đến trường chủ yếu là để chơi đùa, kiến thức học được đều không nắm giữ được gì. Cho nên dù là gì đi nữa như chữ số A, rập, rồi đến ghép vần cũng phải học lại từ đầu.

Cho dù không nguyện ý, thì cũng sẽ bị ép học cho bằng thuộc các số từ 1-10 rồi đến các phụ âm, nguyên âm. Mỗi ngày còn phải làm bài tập rồi đến viết chữ đẹp học đánh vần, sau đó còn phải viết chữ hết đã học lên một trang giấy.

Chuyện này cũng không vấn đề gì, mấy con số, chữ cái mà thôi, mấy phút là có thể viết xong. Nhưng mấu chốt của vấn đề là, cả lớp trừ cô Vương, viết đẹp nhất chính là cô, nên mỗi ngày phải đợi cả lớp viết chữ xong hết mới có thể tan giờ học về nhà! Lệ rơi ~~~

A nói sai rồi, không phải là cả lớp, phải nói chính xác là toàn lớp giám đi một.

Bạn học nhỏ Nguru Phan Phàm, tiểu công chúa Nguru Phan Phàm, luôn chống đối lại với cô. Chữ viết của Nguru Phan Phàm này so với con gián đang bò cùng một dạng, nhưng lại rất ngoan cố kiên quyết không muốn tìm Mạnh Tĩnh Nghiên viết chữ giúp. Hồng hồng hồng, cô không đến cũng không tới a! Chẳng có ai lại chủ động đi tăng thêm công việc cho mình, ít đi một quyển tập viết, cô còn bớt được một việc a!

Lại nói bạn nhỏ Nguru Phan Phàm này, cho rằng cha cô ta là hiệu trưởng trường học nên muốn khai trừ người nào thì khai trừ người đó? Chín năm này là giáo dục bắt buộc, hiệu trưởng Nguru nếu dám tùy tiện khai trừ người, liền đến cục giáo dục kiện hấn đi! Coi như hấn vẫn tiếp tục có thể làm hiệu trưởng thì để xem coi hấn sau này còn có cơ hội thăng chức hay không.

Không phải học sinh, gia trưởng kính trọng thầy cô giáo, hiệu trưởng, mà có thể lợi dụng chức quyền muốn làm gì thì làm. Chỉ là theo Mạnh Tĩnh Nghiên thấy hiệu trưởng Nguru là một người rất chính trực, bình thường có thể do cưng chiều con gái qua mức, có thể lên lút đưa tiền cho các thầy cô để nâng điểm con gái lên một chút thì được, nhưng sẽ không làm ra chuyện cậy quyền thiên vị làm trễ nãi tiền đồ những bạn học khác được. Chuyện của đứa bé với nhau thì đứa bé tự mình giải quyết là được, cũng không phải là làm bị thương con gái nhà hần, nên không cần phải gặp phụ huynh làm gì.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không biết tiêu công chúa Nguru Phàn Phàm có cùng cô ba mẹ tố cáo qua hay không, dù sao có mấy lần cô ở trường gặp phải hiệu trưởng Nguru cùng hần chào hỏi thì hiệu trưởng Nguru còn cười híp mắt gật đầu với cô, không nhìn ra có khúc mắc gì.

“Mạnh Tĩnh Nghiên, một lát đến phòng làm việc của cô một chuyến. Tốt lắm, những bạn học khác tan lớp thôi.” 13721322

Lý Vi Vi ngồi ở bàn trên quay đầu lại thương cảm nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên một cái, phải đi đối mặt với cô Vương có mặt đáng sợ như vậy, rất là đồng tình cô. Lại bị cô lấy tay đẩy trán một cái, biểu cảm như vậy là sao, giống như cô đang phải đi chịu chết không bằng. Về mặt của cô Vương chỉ là nghiêm túc một chút nha, cũng sẽ không đánh người cũng sẽ không ăn thịt người, có cái gì đáng sợ. Làm một người trùng sinh, tự nhiên phải không sợ hãi cô. So với những bạn học khác, biểu hiện của cô đúng là không chỉ mạnh hơn một bậc.

Mặc dù bị Mạnh Tĩnh Nghiên thương một cái đánh, Lý Vi Vi vẫn không khuất phục, dùng ánh mắt thương hại nhìn bóng lưng Mạnh Tĩnh Nghiên. Mồ hôi, đứa bé này, khẳng định là đứa bé này bị ám ảnh với cô giáo đặc biệt lớn. Có phải hay không do cô giáo ở nhà trẻ quá nghiêm khắc, nên làm dọa cô đến bây giờ?

Không đến mười phút sau, thấy Mạnh Tĩnh Nghiên ủ rũ cúi đầu mà trở về Lý Vi Vi liền dùng biểu tình như lúc đầu quay xuống nhìn Nghê Thụy Tuyết một cái. Giống như là ngay từ đầu cô đã đoán được, cô Vương cho Mạnh Tĩnh Nghiên gọi đi đúng là không có chuyện gì tốt. Mới vừa rồi còn dùng tay đánh đầu cô, không sao, cô tha thứ, ai kêu cô ấy thâm như thế, vừa bị Lão sư dạy dỗ hay sao? Ai ai ai, quá đáng thương rồi...!

“Nghiên Nghiên, mới vừa rồi cô Vương tìm bạn làm gì? Có phải nói gì với cậu hay không?” Nghê Thụy Tuyết quan tâm hỏi.

“Luyện..... Chữ.....”

“Hò, Mạnh Tĩnh Nghiên cậu làm tớ hoảng sợ, tớ còn tưởng rằng cậu bị cô Vương kêu làm cái gì? Hai tớ lo lắng vô ích, thì ra là chính là chuyện chữ viết a. Tớ cảm thấy cậu viết chữ so Lão sư còn nhìn đẹp hơn, không trách được tại sao cô Vương muốn tìm cậu đi hỗ trợ kèm viết chữ.”

“Cậu có lo lắng tớ sao? Tại sao tớ cảm thấy bộ dáng cùng vẻ mặt của cậu hã hê vẻ như vậy?”

Ánh mắt Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn đầy soi mói, Lý Vi Vi rút cuộc chột dạ cúi đầu, xoắn xoắn hai bàn tay nhỏ bé béo múp míp của mình, “Tôi, tôi thật sự là sợ cậu bị cô Vương mắng mà!”

Nhìn bộ dáng bé nhỏ kia của Lý Vi Vi Mạnh Tĩnh Nghiên đã cảm thấy rất vui vẻ, ai, khi dễ một đứa bé thật có rất thích thú nha....!

“Nghiên Nghiên, cô Vương kêu cậu giúp ai luyện viết chữ vậy? Nếu như mà ta nhớ không lầm, bạn học lớp chúng ta sách bài tập đều do cậu viết giúp một tay mà?”

Đúng là phải nói Nghê Thụy Tuyết là người từ nhỏ lớn lên cùng Mạnh Tĩnh Nghiên, vốn rất thông minh lanh lợi, lại được cô soi sáng nên cái đầu nhỏ của cô lại càng linh động hơn, hai mắt đảo qua đảo lại vài qua toàn thể lớp, liền cất cao giọng nói đầy kinh ngạc la lên: “A a, tớ biết là luyện chữ viết cho ai. Có vài người a, thật là không biết tự giác, chính chữ mình viết khó coi, nên đã xin cô tìm Nghiên Nghiên chúng ta giúp luyện chữ viết một tay viết, viết xong còn không có một câu cảm ơn. Mẹ ta có nói, thử người như thế a, không phải là đứa bé lễ phép, kêu ta phải cách xa người đó một chút!!”

Nghê Thụy Tuyết kịp phản ứng, nhưng Lý Vi Vi còn rơi vào trong sương mù chưa biết gì, nhỏ giọng hỏi “Nghê Thụy Tuyết, cậu nói ai là người không có lễ phép? Mẹ ta cũng nói không cho tớ chơi cùng với đứa trẻ hư, sợ bọn họ làm hư ta.”

“Lý Vi Vi, đầu óc của cậu sao lạ ngốc như vậy a! Cậu hãy suy nghĩ kỹ một chút, lớp chúng ta còn có ai không tìm Nghiên Nghiên viết chữ, còn khiến cho cô giáo phải tìm dùm? Hừ!” Tiểu nha đầu Nghê Thụy Tuyết có chút cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhắc nhở.

Có người nào không đi tìm Mạnh Tĩnh Nghiên viết chữ Lý Vi Vi mới đầu không nhớ, nhưng nhờ được Nghê Thụy Tuyết chỉ dẫn một chút, Lý Vi Vi lập tức sáng tỏ mọi chuyện sau đó liền nhìn về phía Nguru Phàn Phàm. Vị công chúa này đi học trả lời câu hỏi của cô giáo ra, thì tất cả câu hỏi khác đều trả lời đều không nói lên tiếng nào. Cũng không biết đây là thói quen của cô, hay là biểu hiện công chúa cô cùng với người khác là bất đồng a..

Trùng hợp là Nguru Phàn Phàm đang ngồi ở chỗ ngồi cũng gần đủ trùng mắt về phía Nghê Thụy Tuyết, Lý Vi Vi như cảnh báo cái nhìn của cô đã bị bắt quả tang, làm cho cô sợ đến run lên lập tức cúi đầu xuống dưới.

Mạnh Tĩnh Nghiên đụng tay của cô một cái, nói cho cô biết không cần phải sợ. Lại khuyên Nghê Thụy Tuyết mấy câu nên chú ý đoàn kết. Bình thường trêu chọc bọn nhỏ còn chưa tính, chớ làm ra việc thâm thù đại hận gì, làm mất đi giá trị của con người.

Nguru Phàn Phàm này cũng quá dễ tâm vào những chuyện vụn vặt, cô đắc tội với cô ta khi nào? Không phải là dung mạo so với cô ta xinh đẹp hơn, da so với cô ta trắng hơn, nhân duyên so với cô ta tốt hơn, còn có được chỗ đứng trong lớp sao? (mồ hôi, cô nói thẳng mọi thứ đều so với người khác ư thì được rồi!)

Từ lúc nói lần trước muốn cướp đi vị trí lớp trưởng của cô thì sau đó nha đầu này đã nhiều lần làm chuyện mờ ám, còn cùng các bạn học nói xấu cô, muốn lôi kéo tất cả bạn học cô lập cô. Đáng tiếc, bên người cô lại có hai người trung thành Nghê Thụy Tuyết cùng Lý Minh Trạch, hơn nữa rõ ràng mọi người đều rất thích cá tính hiền hoà, lại ưa chăm sóc người cô, mà không phải cao ngạo giống như tiểu công chúa như Nguru Phàn Phàm, âm mưu quỷ kế

của cô ta cũng rơi vào khoảng không.

Mặc dù tất cả các thầy cô các môn khác đều nể tình Ngưu hiệu trưởng nên đối với cô chăm sóc hơn người khác, nhưng khi có chuyện cũng đều có thói quen giao cho Mạnh Tĩnh Nghiên đi làm, mà không vì cô ta là thiên kim của hiệu trưởng mà nể tình, điều này làm cho cô ta cảm nhận được sự chênh lệch rất của dòng sông so với mặt biển.

Trong lớp là cô người mặc quần áo tốt nhất đất tiền nhất, làm cho người khác nhìn cô ta với ánh mắt rất hâm mộ làm cho cô ta rất hài lòng. Chính mình coi mình là một nhân vật quan trọng, Mạnh Tĩnh Nghiên lại cố tình liên không tôn trọng cô, sùng bái cô, làm sao cô không hận Mạnh Tĩnh Nghiên cho được?

Thật ra thì đời trước Mạnh Tĩnh Nghiên ở trong lớp cũng là một nữ sinh rất xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, nhân duyên đặc biệt tốt, cả lớp chín mươi phần trăm học sinh nam đều thích cô. Mặc dù không là cán bộ lớp gì, nhưng nói ra một câu thì so với lớp trưởng còn có tác dụng hơn. Nếu là người nào có tội với cô, hậu quả so với chuyện gặp phải sát tinh vương cũng không khác mấy, trong lớp không ai muốn làm bạn cùng cô làm bạn rồi.

Người ta như vậy mới gọi lợi hại, mới nói là cô có năng lực quản lý, Ngưu Phan Phàm so sánh với cô, như bầu trời so với mặt đất nha!

Chỉ là bản thân Mạnh Tĩnh Nghiên là một người trưởng, không đáng cùng một đứa tiểu học sinh giận dỗi. Luyện chữ mà thôi, không hao phí mấy phút thời gian, Ngưu Phan Phàm nếu là thông minh cứ theo cô viết luyện một chút chữ, nếu cô không muốn làm thì thôi. Cô cũng không phải là cha cô mẹ của cô ta, người nào có quyền bắt cô chịu trách nhiệm với cô ta?

Mấy buổi tối này Nghê Thụy Tuyết cùng Lý Minh Trạch tinh thần rất mạnh mẽ, Lý Minh Trạch cười nhạo cô là nghĩ mình lớp phó học tập mà khoác lác, tuyệt đối không chấp nhận được chuyện đó, Nghê Thụy Tuyết liền quyết tâm kỳ thi này phải đạt được thành tích tốt, làm cho cô giáo nhìn nhận cô là người có năng lực, nhất định phải ngồi lên chức lớp phó học tập. Cho nên buổi tối tan học, Nghê Thụy Tuyết liền theo Mạnh Tĩnh Nghiên về nhà, cùng với nhau học tập và làm bài tập. Đương nhiên Lý Minh Trạch cũng không cam chịu rơi ở phía sau, ngày hôm sau liền xuất hiện tại Mạnh gia, nói cho oai là cùng nhau tiến bộ.

Nhưng mà hần là một tiểu tử có định lực thật sự không tốt, thường thường học khoản hơn 10" liền chịu không được, chạy sang một bên chơi. Mỗi lần bị Mạnh Tĩnh Nghiên bắt trở lại học được một lát, lại muốn đi chơi chỗ khác, chỉ một cây bút hay gì đó cũng có thể hấp dẫn lấy đi sự chú ý của hần, Mạnh Tĩnh Nghiên rất tức giận cô luôn muốn như các giáo viên có thể dùng thước mà đánh hần.

Thật là, cô đã bị Lý Minh Trạch hành hạ dần trở nên có khuynh hướng bạo lực rồi! Mọi người đều nói đến sáu tuổi chính là đến mèo chó cũng ngại gây hiềm khích, có thể nhìn đến trình độ này, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng rất là bội phục chính mình! Không giống như những người khác.

Có mấy lần Mạnh Tĩnh Nghiên đã hạ lệnh đuổi khách đối với Lý Minh Trạch, để cho hần về nhà mình mà chơi đi, đừng làm chậm trễ cô và Nghê Thụy Tuyết học tập. Nhưng kia thật sự là da mặt dày nha, liền nói xin lỗi, còn thêm bảo đảm sẽ càng ngày học càng giỏi càng ngày càng ngày tiến bộ, dù gì làm cho Tiểu Mạnh mềm lòng đồng ý cho hần ở lại, không đến nửa giờ sau, lập tức trở lại trạng thái như cũ.

Mãi cho đến khi bà nội Lý tới Mạnh gia nhận Lý Minh Trạch đi, hần liền giống như là ở Mạnh gia bị ngược đãi, muốn nhanh chóng cùng bà nội rời đi. Nhưng ngày hôm sau tan học, nhất định sẽ đi theo phía sau Mạnh Tĩnh Nghiên, Nghê Thụy Tuyết về nhà.

Mạnh Tĩnh Nghiên không có biện pháp nào dạy dỗ tên tiểu gia hỏa này, chỉ là cô cũng nghĩ ra một thương vụ mới!

Dù sao khi cô tan học trở về đều sẽ làm bài tập, còn phải nhìn Nghê Thụy Tuyết cùng Lý Minh Trạch. Một người cũng là nhìn, hai người cũng là nhìn, tại sao không chiêu thêm một số học sinh lại đây? Mẹ làm công việc quản lý nhà trẻ hai năm này càng ngày càng phát triển, đã rất ổn định, có thể làm thêm hạng mục mới.

Hai ba năm về sau hình thức giống như thế này vô cùng lưu hành, cha mẹ trong nhà bận rộn, lại về muộn, liền muốn những đứa bé có người trông nom dạy học. Nhà Trẻ Minh Thiên khuôn viên khá lớn, làm thêm một hai phòng học nữa cũng không thành vấn đề gì, lại tuyển thêm một số giáo viên là sinh viên đang học đại học để kèm học sinh học nữa là được. Hơn nữa hiện tại Minh Thiên cũng đã lớn mạnh và có danh tiếng, nên phát triển thêm một hạng mục này nữa cũng không phải là quá cố sức.

Nói làm thì làm ngay, đêm đó Mạnh Tĩnh Nghiên liền nói ra những suy nghĩ của mình cho mẹ Mạnh. May là nhờ cô hiện giờ đã lớn hơn mấy tuổi, có thể ra vẻ mình thông minh hơn người. Không giống như ba năm trước đây, vì để cho mẹ chấp nhận đề nghị của cô phải vắt hết óc suy nghĩ đã không đáng nói, còn phải dùng tới khổ nhục kế. Ai ơi, bây giờ suy nghĩ lại, cái mộng nhỏ của cô còn đâu!

Cô giải thích suy nghĩ của mình về chuyện này rất dễ hiểu, có tính khả thi cao, mẹ Mạnh vừa nghe cũng rất có hứng thú. Thời gian nhận giữ trẻ tiểu học là sau khi tan học đến ba giờ sau, cùng với hai ngày nghỉ học, vừa lúc là lúc học sinh ở nhà trẻ học sinh không đi học lúc này. Làm thêm mảng dạy kèm này, thu được nhiều thêm một phần tiền cũng không nói, còn có thể lợi dụng tài nguyên là phòng học sẵn có một cách hợp lý. Hơn nữa con gái lại muốn thuê sinh viên Đại Học làm giáo viên phụ đạo như vậy cũng chuyện rất tốt, thời buổi này sinh viên học Đại Học còn rất hiếm, người nào có học Đại Học là rất có mặt mũi.

Được bọn họ phụ đạo cho học sinh tiểu học làm bài tập, một là các phụ huynh sẽ rất hài lòng. Hai là có thể hạ thấp giá thành, vì tiền trả cho sinh viên Đại Học là tính tiền lương tính theo giờ dạy học, nên có thể so với tiền lương trả cho các thầy giáo dạy theo tháng có lợi hơn nhiều.

Mẹ Mạnh lập tức lấy ra một sổ ghi chú ra minh họa, tính toán các loại hạng mục đồ cần phải mua. Mạnh Tĩnh Nghiên chú ý thấy thái độ của ba vô cùng không tốt, có thể nói là rất âm trầm lạnh lùng. Cô cũng không hiểu tại sao, thời điểm đơn vị ba đóng cửa còn cách khoản thời gian rất dài, nên sẽ không nhanh như vậy liền ảnh hưởng đến ba nha? Trong nhà mọi chuyện cũng rất tốt đẹp xinh đẹp, vậy ba vì cái gì mà không vui đây?

“Mẹ, con đi ra ngoài chơi!”

Đang vội lên kế hoạch dạy kèm, mẹ Mạnh không thèm ngước mắt lên nhìn một cái, liền phát tay đuổi cô, “Đi đi đi đi!”

Nhìn thấy ba đã đi ra ngoài chơi cò tướng với bạn, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng vội vàng nói một tiếng với mẹ rồi chạy ra ngoài, kéo cánh tay ba. “Ba, ba dẫn con đi chợ một chút đi? Con muốn đến nhà chú Vương bán tàu hủ thúi!”

Thấy con gái quần mình Ba Mạnh liền rất vui vẻ đồng ý, nhưng mà không thể gạt được đôi mắt tinh tường của Mạnh Tĩnh Nghiên --- trong lòng ba nhất định là có chuyện!

Trên đường đi một đường đi về, liền cảm thấy hương vị của món tàu hủ thúi của Vương Ký lúc cô thích ăn không còn được như xưa, rốt cuộc không nhìn được lên tiếng hỏi. “Ba, hôm nay ba có chuyện gì không được vui sao?”

“Ha ha, thật là không có chuyện gì có thể gạt được con gái bảo bối nhà ta, không có gì, chuyện làm ăn.” Đối với sự nhạy bén và sức quan sát của con, Ba Mạnh rất ngạc nhiên. Cười cười, tùy tiện biện ra một cái cớ.

“Gạt người!” Tiểu nha đầu rên lên một tiếng, “Vốn đang rất tốt, con vừa nói với mẹ làm cho mẹ mở ra lớp dạy kèm, ba đừng lại nói vậy! Ba không có cảm thấy ý kiến của con đưa ra rất hay sao?”

“Ba không có mất hứng, bảo bối nhà ta còn nhỏ như vậy đã biết quan tâm ba mẹ, ba vui mừng còn không kịp nữa là, đừng có suy nghĩ bậy bạ. Còn muốn ăn gì nữa không, hôm nay ba mời! Tối chỗ bán mực nướng được không?”

Hai mắt Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn chăm chú vào ba rồi xoay tròn mắt một cái, cô ý không nói sự thật, nhất định là có vấn đề!

“A a, ba, con biết rồi! Có phải hay không ba thấy công việc của mẹ con càng ngày càng bận rộn, không có thời gian ở cùng người nên người tức giận nha?”

Cô chỉ là thuận miệng nói thử một chút, vốn là không có hy vọng gì cả. Lại nhìn thấy bàn tay đang trà của ba khẽ run lên một cái, thật ngạc nhiên. Chắc không thật sự là nguyên nhân này chứ?

Hiện giờ, mẹ so với lúc làm ở tiệm chụp hình thì bận rộn hơn không ít, nhưng gần đây không phải ba luôn rất ủng hộ mẹ của cô hay sao? Thời điểm nhà trẻ Minh Thiên khai giảng, ba cũng bỏ ra khá nhiều công sức! Hiện tại đã vào quỹ đạo, phát triển ổn định, tại sao lại tự nhiên tức giận?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ăn Gian!

Dắt cha đi dạo đồng dạo tây hết hơn một giờ, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn chưa dò hỏi được nguyên nhân tại sao ông lại mất hứng. Có lẽ do cô còn quá nhỏ nên ông không thể dốc bầu tâm sự, giải bày tất cả nỗi lòng, hoặc nhờ bày mưu tính kế như những người trưởng thành với nhau. Có lời gì cũng bị buồn bực giấu ở trong lòng, chỉ qua loa tìm cớ nói cho xong chuyện.

Đối mặt với tâm trạng tiêu cực của cha Mạnh, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể vụng trộm len lén quan sát.

Hôm trước khi được nghỉ, Nghê Thụy Tuyết phát hiện được một cây kẹo que trong ngăn bàn của cô, kích động đến hai mắt tỏa sáng. Trong hai năm qua, vẫn có người nào đó âm thầm để kẹo vào ngăn bàn, hoặc cho vào trong tủ treo quần áo của Mạnh Tĩnh Nghiên, hơn nữa mỗi lần lại là một mùi vị khác nhau.

Vào hai năm trước Nghê Thụy Tuyết còn là một cô nhóc vắt mũi chưa sạch thì Mạnh Tĩnh Nghiên có lẽ gạt thế nào cũng hoàn toàn không cảm thấy áp lực. Nhưng con bé này không biết ăn gì mà lớn lên lại càng ngày càng hơn tinh quái, sự kiện kẹo que rốt cuộc cũng bị rò rỉ.

Tính hiếu kỳ của Nghê Thụy Tuyết so với Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ có hơn chứ không có kém, vô cùng thắc mắc người thần bí tặng kẹo que là ai. Nhưng sau khi rình rập kiểm tra những nơi thường kẹo que xuất hiện mấy lần có kết quả, bởi vì kẹo que này không phải đưa tới định kỳ cho nên tinh thần làm thám tử chưa kịp phát huy đã bị vui đập cho tắt ngóm.

Qua hai năm tỉ mỉ quan sát, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy người thần bí kia không phải là những người bạn nhỏ ở nhà trẻ. Đám nhóc kia, chỉ cần vênh mông cô cũng biết bọn họ bày ra mưu ma chước quỷ gì, mọi hành động của chúng đều không thể nào trốn khỏi pháp nhãn của cô, cũng không có một người nào có thể làm được loại chuyện như vậy. Hơn nữa nhiều lần đều có thể tránh được tầm mắt của mọi người, thả kẹo que vào trong ngăn bàn, đủ cho thấy bản lĩnh không nhỏ, không giống như việc mà một đứa nhóc năm tuổi có thể làm được.

Nhưng nếu không phải là bọn họ thì là ai chứ?

Từ sau khi học hết mẫu giáo, lên đến tiểu học, đã ba tháng không thấy kẹo que xuất hiện rồi, cô cứ tưởng niềm vui nho nhỏ này sẽ không xuất hiện nữa,

trong lòng còn thấy hơi mát mát. Thật không ngờ, bây giờ nó lại xuất hiện trở lại trong ngăn bàn.

Hai năm qua, cô cẩn thận thu thập những cây kẹo que thần bí được tặng, bỏ vào trong hộp, sau đó vùi xuống dưới nền đất. Nhưng kẹo que càng ngày càng nhiều, cái hộp cũng trở nên chật ních, chứa không nổi. Hơn nữa, vì bị chôn dưới đất nên kẹo cũng trở nên biến chất không cách nào sử dụng được nữa. Mạnh Tĩnh Nghiên tức đứt ruột, moi hết lên, vứt bỏ hết kẹo chỉ lưu lại cái vỏ. Nhưng kể cả có làm thế thì qua bấy nhiêu thời gian tích góp, giấy gói kẹo cũng thành một xấp thật dày rồi.

Mạnh Tĩnh Nghiên đoán, người tặng kẹo que cho mình phải là một nam sinh tương đối quen thuộc, từ nhỏ đã biết đưa quà lấy lòng con gái nhà người ta. Có điều người này lại không chịu thăm dò sở thích của cô, cho nên không biết người mình tặng không hề thích ăn kẹo chút nào.

Mỗi lần cầm xấp vỏ kẹo ra đếm đi đếm lại, trong lòng liền thấy thật âm áp, từ nơi con tim sâu thẳm dường như còn thoảng rung động khe khẽ. Từ đó lại thấp thỏm chờ đợi, không biết cây kẹo que tiếp theo sẽ xuất hiện lúc nào? Sẽ có hương vị gì?

Những niềm vui nho nhỏ này sẽ góp phần tạo thành một hồi ức tuổi thơ tốt đẹp mỗi khi nhớ lại. Qua hai mươi, ba mươi năm, sẽ không còn cảm nhận được thứ tình cảm thuần khiết tốt đẹp của một thời niên thiếu này nữa. Tình yêu thanh mai trúc mã như thế này hồi còn học trung học khi mê mẩn tiểu thuyết ngôn tình cô cũng đã từng ảo tưởng qua, cuối cùng đều là những kỳ vọng mà không cách nào thực hiện. Đời này nói không chừng lại có cơ hội, nhưng suy nghĩ của cô hiện tại đã thay đổi.

Nếu như cậu nhóc kia thật sự xuất hiện tỏ tình thì cô sẽ không chút do dự mà cự tuyệt.

Đời trước, chuyện với Lục Hoảng Văn đã trở thành bóng ma tâm lý trong lòng cô. Cho nên hiện tại mà nói, cô hoàn toàn mất niềm tin vào đàn ông. Cũng không thể nói một cây tre có thể quạt ngã cả thuyền, cả đời này sẽ không có người đàn ông nào tốt. Nhưng mà đối với bản thân cô sau khi nhìn thấu sự đời đã trở nên mệt mỏi, không muốn va vào vết xe đổ, cũng không muốn bị thương, hay thất vọng thêm lần nào nữa.

Đời này, mục tiêu của cô vẫn là tìm mặt trăng nhỏ để nuôi, cứ thế mà bình thân qua một đời, việc theo đuổi hạnh phúc gì gì đó không hề nghĩ tới nữa. Tình cảm trẻ con đơn thuần vẫn luôn đẹp nhất, tốt đẹp đến mức luôn trân trọng ở trong lòng cả đời, mà không để các tác nhân khác phá hỏng nó.

Nói cách khác, nam sinh này bất kể sau khi trưởng thành có ra sao, nghề nghiệp là gì, hoặc kể cả có được làm thị trường, tình trường cũng chẳng liên quan gì đến cô cả. Chỉ đưa kẹo que, không cần nhìn mặt cũng tốt, để cho cô có thể duy trì cảm giác thần bí, đừng thò mặt ra mà phá hủy thứ tình cảm đáng trân trọng được cất giấu tận đáy lòng này.

Lột giấy gói kẹo ra, đưa kẹo que cho Nghê Thụy Tuyết ăn hết, sau đó thận trọng cất vỏ vào trong hộp bút. Thừa dịp ba mẹ đều không ở nhà, cô mới có thể dùng xẻng nhỏ đào hộp lên bỏ vào trong bảo tàng của mình.

Haiz, không biết phải chờ bao lâu nữa mới có phòng của riêng mình? Thật muốn có một chiếc hộp bảo bối, chuyên dùng để tích trữ những bảo bối này lại.

Bây giờ, cả gia đình cô vẫn ở trong ngôi nhà nhỏ, hàng năm đều có tin đồn nói đến việc di dời nhưng đều không thực thi, chân chính phải đến lúc cô học năm ba tiểu học mới có người môi giới bắt động sản thu mua lại. Khi đó điều kiện gia đình cô không được tốt, tuy có bà ngoại và họ hàng giúp đỡ nhưng cũng chỉ mua được một gian nhà ba mươi mét vuông, lúc này cô mới có một căn phòng nhỏ độc lập.

Ừm, sau khi về nhà nhất định phải đốc thúc cha mẹ cố gắng làm việc, chi tiêu tiết kiệm, thừa dịp thu mua một căn nhà lớn, ở cũng thoải mái hơn. Tư tưởng của người Trung Quốc rất bảo thủ, căn nhà chính là tổ ấm, là nơi trú ngụ của bọn họ. Lá rụng về cội, lòng trung thành của người Trung Quốc rất mạnh. Mạnh Tĩnh Nghiên cũng giống vậy, đối với thiên đường nhỏ của mình lại càng thêm khát vọng.

Tuy. vườn trẻ phát triển không tệ, nhưng diện tích chưa đủ lớn, lại phải chi tiền thuê hàng tháng, rồi tiền trả lương cho các thầy cô giáo, nên tiền lời cũng không khả quan cho lắm, phải tiết kiệm bao lâu mới đủ để mua nhà?

Bây giờ mặc dù giá nhà còn rẻ, nhưng tiền kiếm được cũng không nhiều! Phải làm thế nào mới có thể thu được lợi nhuận nhiều hơn đây?

"Này, Nghiên Nghiên, mẹ vừa mới mua cho tớ một cây kem, chia cho cậu một nửa đấy!" Nghê Thụy Tuyết đưa cây kem ra như hiến vật quý, chia cho Mạnh Tĩnh Nghiên một nửa. Cô nhóc tuy tham ăn nhưng không hề keo kiệt với Mạnh Tĩnh Nghiên.

"Cảm ơn!", nhận nửa cây kem Nghê Thụy Tuyết đưa tới, Mạnh Tĩnh Nghiên chọt vỏ vào đầu mình một cái, thốt lên: "A, thế nào mà lại không nghĩ ra? Thụy Tuyết, cảm ơn cậu, cậu cứ ở đây học đi, tớ ra ngoài một chuyến đã!".

Lời còn chưa dứt, người đã chạy không thấy bóng dáng đâu. Một câu kia của Nghê Thụy Tuyết đã thức tỉnh cô, đúng vậy, ban đầu lúc sống lại muốn thay đổi cuộc sống hiện tại thì ý nghĩ đầu tiên chính là muốn mở một cửa hàng tạp hóa, cũng chính là mô hình siêu thị thu nhỏ.

Lúc ấy, ý tưởng này đã bị cô bóp chết từ trong trứng nước, bởi vì lúc ấy gia đình không đủ khả năng mở cửa hàng. Nhưng bây giờ tình huống đã cải thiện không ít, tại sao không thừa dịp nền kinh tế đang phát triển nhanh chóng, lập tức chớp lấy cơ hội?

Ái chà sao cô lại có thể quên mất chủ ý hay ho này chứ, thật là đáng đánh đòn.

Vừa nghĩ tới việc mở cửa hàng sẽ không ngừng có tiền mặt bay vào cửa nhà, kèm theo đó là một tương lai tốt đẹp, Mạnh Tĩnh Nghiên không kìm được, nước miếng cũng muốn chảy xuống rồi...! Chuyện tốt như vậy không thể chậm trễ, phải nhanh chóng chạy về thương lượng với cha cô mới được.

Chuyện nhà trẻ mẹ cô đã bận tối tăm mặt mũi, nên đối với kế hoạch mở cửa hàng này không thể không rơi vào trên người cha.

Mạnh Tinh Nghiên có chút lo lắng, trong ấn tượng của bản thân, cha cô là người thích sống an nhàn không tranh đua, vô cùng sợ phiền toái. Nhưng lần này sau khi nghe xong ý tưởng của con gái, hai mắt ông đột nhiên tỏa sáng, không tìm bất kỳ lý do gì, ngày hôm sau liền từ chức vui đầu vào công tác mới.

Có thể lúc này cha vẫn còn trẻ, nên vẫn có nhiệt huyết lẫn hăng hái. Không giống với hai mươi năm sau, sớm bị xã hội này mài mòn mọi góc cạnh.

Hơn nữa Mạnh Tinh Nghiên còn phát hiện ra một điều thú vị, từ sau khi có mục tiêu, tâm tình dường như đã chuyển biến tốt hơn, âm u trước kia được quét sạch hoàn toàn. Dần dần cô đã ngộ ra chút ít.

Quảng thời gian trước, cha cô không vui, không phải là bởi vì mẹ bận rộn, không có nhiều thời gian chăm sóc trong nhà, mà là tư tưởng đàn ông rục rịch tác oai quái.

Trong suy nghĩ của ông, người chồng người cha nuôi vợ, nuôi con mình là chuyện hết sức bình thường, trước kia mặc dù bà xã ông cũng đi làm, nhưng tiền lương ở tiệm chụp hình không nhiều lắm, ông vẫn được xem trụ cột trong gia đình, là người chỉ đạo ra quyết sách.

Nhưng kể từ ngày nhà trẻ đi vào hoạt động, tình cảnh trong nhà lập tức thay đổi. Lúc mới đầu mượn không ít tiền, nhà trẻ mới vừa khai trương vẫn còn khó khăn chật vật, toàn dựa vào tiền lương của cha Mạnh chèo chống. Theo đà nhà trẻ làm ăn càng ngày càng tốt, thì nguồn thu chính của gia đình lại xuất phát từ mẹ cô.

Ngay cả tiền học phí ở trường hay đến cung thiếu nhi học năng khiếu đều là mẹ cô trả. Dựa vào tiền lương của cha Mạnh nuôi gia đình không thành vấn đề, nhưng Mạnh Tinh Nghiên dừng nghĩ đến việc đi học năng khiếu, hay quanh năm suốt tháng chỉ đến lễ tết mới có thể được mặc quần áo mới.

Bất nguồn từ suy nghĩ nhờ có bà xã nên trong nhà mới có thể thay da đổi thịt, có những biến hóa trên thì chủ nghĩa nam từ hán đầu đội trời chân đạp đất trong lòng cha Mạnh rục rịch trỗi dậy. Cảm giác mình thật sự vô dụng, không có bản lĩnh, không thể nuôi được vợ con.

Trước kia ủng hộ vợ mình phát triển sự nghiệp, xây dựng lên nhà trẻ, ông chỉ nghĩ đơn thuần đây là việc trông trẻ đơn giản, chỉ có thể kiếm được vài đồng mà thôi. Còn hơn là đi ra ngoài làm công cho người ta bị khinh bỉ, tự mình mở nhà trẻ, còn có thể chăm sóc con gái bảo bối, lợi đôi ba đường.

Thật không ngờ, vợ ông lại có thiên phú trong nghề này, nhà trẻ ngày một phát triển. Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, bây giờ địa vị trong nhà cũng đã thay đổi, làm cho ông thật không quen, cho nên tâm tình mới u ám như thế.

Vào đúng lúc này, con gái lại buông quơ nói ra vài ý tưởng làm ăn, toàn thân như vừa được uống một liều thuốc trợ tim vậy. Vợ ông có thể mở nhà trẻ, làm viện trường, sao ông lại không thể? Nếu chỉ làm một công nhân cả đời làm công trong nhà máy thì vĩnh viễn không thể kiếm được nhiều tiền bằng vợ mình, mãi mãi bị chèn ép?

Không cam lòng! Bị bà xã kích thích, trong lòng nóng như lửa đốt, tất cả đều hóa thành động lực phát triển kinh doanh, khổ nữa mệt nữa cũng không hề oán trách. Mà mẹ cô giờ phút này cũng tỏ rõ mình là một người vợ hiền mẹ đảm, toàn lực ủng hộ chồng gây dựng sự nghiệp.

Bà cũng biết đàn ông sĩ diện rất cao, nhưng cũng không thể vì mặt mũi mà không làm việc được. Bà mở nhà trẻ, kiếm tiền cũng không chỉ vì bản thân mình. Cuộc sống nghèo khó thiếu thốn đã trải qua nhiều, thân phận của bà không chỉ là một người vợ mà còn là một người mẹ, nên suy tính cho tương lai của con mình. Bây giờ hai vợ chồng họ cùng nhau phấn đấu, vì tương lai một nhà ba người ngày càng khấm khá hơn.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ nghiêm túc làm việc đáng vẻ của ông xã nhà mình dường như còn đặc biệt có sức quyến rũ? Có mấy lần, bà còn nhìn không dời mắt ấy chứ.

Từ sau đó, mẹ cô mỗi ngày đều rất bận rộn, chuẩn bị mở thêm mấy lớp trông trẻ. Cha Mạnh thì đi sớm về trễ, cầm giấy bút đi điều tra thị trường, ghi lại tình hình hoạt động của các cửa hàng trong khu vực cùng nhu cầu của khách hàng.

Các cụ nói cảm có sai, đã làm điều gì thì khó vẹn cả đôi đường, cha mẹ cô đều vì cải thiện kinh tế gia đình mà phấn đấu, kèm theo đó là địa vị của cô con gái bảo bối này liền rớt xuống ngàn trượng rồi. Ngày trước nếu mẹ bận thì còn có cha chiều cô cô, mỗi bữa cơm đều nấu những món con gái thích ăn. Mà bây giờ trong nhà không có ai, mẹ cô lại không cho cô động vào khí than, động vào lửa, vì thế cứ đến giờ cơm là cô lại phải cùng Nghê Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch trở về nhà trẻ ăn chực. Aiz, thật không biết việc cô tích cực khích lệ cha mẹ kiếm tiền như vậy là đúng hay không đúng nữa?

Tiền, không phải là vạn năng. Nhưng nếu không có tiền thì tuyệt đối không thể làm được gì. Nếu như hiện tại cô lớn hơn mấy tuổi, nhất định sẽ nỗ lực giúp đỡ cha mẹ các công việc lặt vặt, cải thiện sinh hoạt. Nhưng hiện tại số tuổi quá nhỏ, trước hết cứ để cha mẹ nỗ lực vì cô mà sáng lập tuổi thơ tốt đẹp đi! Quan niệm đại thì cô chẳng hy vọng, nhưng nếu có thể được làm phú nữ đại cũng tốt vô cùng Ha ha...!

Chi tiếc, cô lại không am hiểu gì về thị trường chứng khoán, xu thế kinh tế cô cũng lơ mơ không rõ nên không thể một bước lên mây. Cũng may nhờ Lục Hoảng Văn, cô còn có chút hiểu biết về phương diện bất động sản.

Phong cách thiết kế phòng ốc, tòa nhà nào bán hoặc cho thuê sẽ có lợi nhuận cao, cái nào hoàn toàn không bán được cô đều rõ như lòng bàn tay. Nếu có đầy đủ tiền vốn, cô có thể làm một nhà đầu tư nho nhỏ, mua vào vài căn nhà có giá trị, chờ đến bảy tám năm sau lúc nhà đất sôi động bán ra, nhất định sẽ kiếm một khoản lớn!

Nếu chỉ dựa vào mẹ, thì có lẽ nguyện vọng này của cô khó có thể thực hiện, vẫn nên đặt kỳ vọng trên người cha cô thôi. Sau khi mở cửa hàng, tiền lời cũng không phải là một chút xíu a! Cha ơi cha, con gái chỉ ngóng trông sau này mỗi tháng sẽ được cho nhiều tiền tiêu vặt hơn một chút, để cho con còn chuẩn bị vốn đầu tư vào bất động sản! Tin tưởng với ánh mắt này của con gái người, về sau cả nhà ta sẽ không phải nghèo khổ lo ăn lo mặc nữa rồi...!

Không đúng! Mạnh Tĩnh Nghiên bỗng nhận thức được bản thân đang coi thường năng lực của mẹ mình, cũng coi thường tiềm lực phát triển của nhà trẻ.

Mặc dù chúng ta chỉ là người trông trẻ, nhưng dầu gì cũng thuộc về phạm vi giáo dục. Mọi người ai mà chẳng công nhận đầu tư vào hạng mục phụ nữ và trẻ con là dễ kiếm tiền nhất, chỉ cần con cái phát triển tốt, người lớn có bỏ bao nhiêu tiền cũng không tiếc.

Cô mới đã nghĩ tới việc mở nhà trẻ, sao lại không nghĩ đến việc mở trường luyện thi nhỉ?

Học sinh tiểu học không cần học bổ túc, vì thế dạy thêm cho học sinh trung học, học sinh cấp ba mới là lựa chọn đúng đắn. Hơn nữa giá tiền dạy thêm năm sau đều cao hơn năm trước, nhất là dạy kèm một với một, chỉ cần bổ túc hai giờ đã kiếm được hơn một trăm đồng rồi.

Lúc học trung học, mặc dù trong nhà không giàu có, nhưng hàng tháng vẫn cố cần kiệm cho cô đi học thêm. Mỗi tháng học phí phải gần một ngàn tệ. Một mình cô đã nhiều như vậy, nếu dạy thêm cho mấy trăm học sinh, thì không phải kiếm bốn tiền rồi sao?

Mặc dù có thể không mời được giáo viên có tiếng đến dạy. Nhưng nếu như cô có thể soạn ra được bộ đề thi của mười năm gần đây, không biết những phụ huynh kia có chịu bỏ ra một đồng phí bổ túc tới trường luyện thi nhà cô để học thêm không đây?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nhà Tôi Có Cô Gái Buồn

Bản thân có tài nguyên trí nhớ, sao lại không chú ý khai thác. Từ đêm đó, loli nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên đều mang theo sách vở và bút bên mình, nhớ tới đề thi cấp ba và đại học thì tay cầm bút buông xuống. Tuy giờ trí nhớ của cô rất biến thái, nhìn cái gì đó vài lần đã có thể nhớ được. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện kiếp trước, khi ấy trí nhớ cô cũng không tốt như bây giờ, cho nên khi thi vẫn phải gắng hết sức. Xem ra không thể trông cậy vào chuyện tự dưng có thành quả, muốn làm giàu phải dựa vào sự cố gắng của mình thôi.

Tốt xấu gì năm đó cô bỏ ra rất nhiều công sức cho bài làm, bài thi viết không ít. Nghĩ không ra, đành lôi Nghê Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch tới gần cửa hàng sách Tân Hoa. Hai nhóc kia ngay tức thì chui vào khu manga và khu truyện. Cô bắt đầu vào việc chính, tới khu sách khoa tham khảo, bài tập luyện thi đại học, thi cấp ba nhìn đủ loại sách ôn tập.

Nội dung ở tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông cô nhớ lẫn lộn, nhớ rõ ràng là đề khảo sát, nhưng lại không biết đề đó là thi THPT hay thi Đại học, nếu như có sách giáo khoa tham khảo thì dễ hơn nhiều. Mục tiêu của cô là nắm chắc chuyên môn, tìm vài kiểu đề là được.

Cô không muốn thay đổi lịch sử, dù trông cậy vào việc biết trước đề kiếm tiền cũng không dám tiết lộ đề thi ra ngoài. Thi THPT và thi đại học là chuyện lớn, nói không chừng sẽ bị ngồi tù, gan Mạnh Tĩnh Nghiên không lớn đến mức ấy. Lợi nhuận nhiều hơn nữa cũng cần số mạng hưởng thụ. Người đã vào tù giam rồi, có tiền nhiều hơn cũng có thể dùng làm gì chứ.

Qua lễ mừng năm mới, ba ba sẽ buôn bán nhỏ ở đối diện trường trung học Văn Phú. Trường trung học Văn Phú là trường cấp hai tốt nhất ở chỗ cô, người mua đồ chủ yếu là học sinh. Giờ tan học hay là lúc nghỉ trưa, tiệm buôn bán ở gần khách đông nghịt như kiến.

Thật ra Mạnh Tĩnh Nghiên muốn ba mở cửa hàng ở cổng trường tiểu học, như thế mỗi ngày cô có thể ăn sáng miễn phí. Ba Mạnh cũng có ý này, ở gần dễ chăm con hơn. Nhưng những đứa trẻ học tiểu học đa số đều có nhà ở gần, một ngày ba bữa đều giải quyết trong nhà, phụ huynh lại ít cho tiền tiêu vặt, năng lực tiêu phí thật sự có hạn. Cân nhắc nhiều khía cạnh khác nhau, ba Mạnh quyết định chuyển địa điểm tới đối diện trường Trung học Văn Phú.

Trung học Văn Phú là trường cấp hai liên thông trường cấp ba. Trường cấp ba không nổi danh bằng trường cấp hai, nhưng có không ít học sinh. Tổng cộng lại thì có hơn mấy nghìn học sinh, họ đều là thần tài của ông! Chắc con gái nhà mình cũng sẽ học cấp hai ở Văn Phú, buôn bán nhỏ ở cổng trường học Văn Phú cũng tốt, một bước đúng chỗ.

Sát trường học không chỉ để bán đồ ăn vặt, đồ dùng văn phòng phẩm cũng được tiêu thụ đáng kể. Mỗi lần lấy hàng Mạnh Tĩnh Nghiên đều đi cùng ba mình, học sinh thích kiểu dáng vớ, bút thế nào, cô đều nắm rõ, không giống ba cô, ánh mắt có chút tụt hậu. Có mấy lần cô phải đi học, ba Mạnh không đợi cô đi nhập hàng, dẫn đến vật phẩm thừa trong cửa hàng mấy tháng cũng không bán hết.

Sau khi nhận được bài học, ông cũng không dám lặp lại, biết rõ con gái mình là nhân vật quan trọng, tuy nhỏ nhưng có không ít chủ ý. Khỏi cần nói, những chủ ý kiếm tiền như thế này, có việc nào không phải con gái ông nghĩ ra. Hồi mấy đứa trẻ khác xem, có ai làm được như con gái ông chứ.

Trước mặt hàng xóm, đồng sự cũ, lưng ba Mạnh đặc biệt thẳng tắp. Nhiều tiền lời, gia đình hòa thuận, con gái lại không chịu thua kém cha, ông gặp ai cũng cười hi hi. Khi từ chức, sau lưng ông, đồng sự còn mắng ông ngốc, cơ hội kiếm cơm tốt thế lại bỏ qua. Nhưng giờ nhìn lại, hiệu quả và lợi ích ở xưởng ngày càng ít, cũng không biết ai nói nhà xưởng muốn giảm quân số, hạ cương vị nhiều công nhân viên chức thuyết pháp, khiến ai cũng bàng hoàng.

Theo ba Mạnh, những người không có bản lĩnh gì lại còn đâm bị thóc, chọc bị gạo sau lưng người khác, đáng đời lắm! Kiểu người đó chỉ làm sâu mọt trong nhà xưởng, quang minh lấy tiền lại không làm việc, như ông lớn chỉ chức chờ quốc gia nuôi.

Học sinh nhiều thi buôn bán càng tốt, lúc Mạnh Tĩnh Nghiên tan học không phải đi Cung thiếu nhi sẽ tới hỗ trợ. Chuyện khác cô mặc kệ, chỉ tiếp nhận khoản thu ngân. Mới đầu còn có học sinh thấy cô bé nên trả bớt đi muốn lừa gạt, sau đó khi cô tính không sót dù vụn vặt nhỏ liền không dám khinh thị cô.

Đồng thời, khi giúp ba trông cửa hàng, cô liền giúp mẹ quảng cáo việc học thêm. Khi đó chuyện học thêm còn chưa lưu hành, mới đầu chỉ có ít học sinh mới, chương trình học không quan trọng học sinh đến. Dần dần, có một ít học sinh cấp cấp theo học. Phụ nữ thích nhất là ganh đua so sánh, con người ta học thêm tiến bộ vượt con nhà mình, không lâu sau sẽ tìm lớp học thêm cho con nhà mình.

Khẩu hiệu giảm phụ kêu vang dội, lấy phụ bù chính, túi sách trên người các học sinh thật quá nặng rồi. Dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh lớn này, học sinh trong trường học văn hóa Minh Nhật do mẹ Mạnh mở ngày càng nhiều. Nhất là các học sinh thi chuyển cấp từ THCS lên THPT học bổ túc buổi sáng, sau khi được giáo viên lớp học Minh Nhật bồi dưỡng, ở tuần thi cuối cùng phát huy vượt xa người thường, thành tích nâng cao vượt xa bình thường.

Một truyền mười truyền một trăm, trường học văn hóa Minh Nhật bị loan truyền có chút kỳ lạ, ngay cả tin ông chủ đứng sau Minh Nhật mua được người ra đều cũng bị truyền ra. Năm thứ hai lớp ôn luyện cấp tốc thoát cái chật cả chỗ, các phụ huynh thà đưa nhiều tiền cũng phải cho con mình tới. Phòng học hết ghế cũng không sao, đứng trong lớp học cũng được mà!

Điểm xuất phát của phụ huynh đều là vì đứa bé nhà mình, nhưng các học sinh trong lứa tuổi nghịch ngợm này chưa hẳn sẽ cảm kích. Có hoàn cảnh tốt, hay có chỗ ngồi chưa chắc sẽ chú tâm học, nói gì đến những người đứng học. Dù sao nếu anh chăm chú học, nghe xong sẽ có lợi, đừng lãng phí thời gian để rồi hối hận, dù sao người chịu trách nhiệm cuối cùng vẫn là chính bản thân mình.

Tiếng tăm lan ra chỉ trong hai năm, học sinh và phụ huynh ở nhóm ôn cấp tốc đầu tiên cũng là phe phái trung thành của trường học văn hóa Minh Nhật. Họ nhao nhao giới thiệu những đứa trẻ của bạn bè, người tahanan tới Minh Nhật học thêm, còn khuyến khích mẹ Mạnh dạy thêm chương trình học cấp ba. Học sinh đến đăng kí học ở Minh Nhật bắt đầu không chỉ giới hạn là học sinh trung học Văn Phủ, thậm chí còn có học sinh ngồi xe cùng phụ huynh từ nơi khác tới.

Có lẽ họ tin tin đồn bầy trường học văn hóa Minh Nhật mua được người ra đề, cảm thấy đã thần thông quảng đại mua được người ra đề thi cấp ba, vậy lúc thi tốt nghiệp THPT chắc chắn cũng có thể. Cho nên tỏ vẻ nếu Minh Nhật mở chương trình học cấp ba, họ cũng sẽ cho con đến đăng kí. Ai cũng không ngờ, trường học văn hóa lớn đến thế lại được đứa bé mới lên tiểu học chèo chống.

Có Mạnh Tĩnh Nghiên viết sách bài tập ôn luyện, có thể nói, trong vòng mười năm, trường học văn hóa Minh Nhật sẽ phát triển không ngừng. Tin tưởng với năng lực của mẹ Mạnh, mười năm sau cũng sẽ biết đào tạo những giáo viên ưu tú, chuyện có đề thi trước hay không cũng sẽ không còn quan trọng.

Trường học văn hóa Minh Nhật ngày càng lớn mạnh, hạng mục nhà trẻ Minh Nhật mẹ Mạnh bắt đầu trái lại trở thành hạng mục không kiếm được tiền nhất. Tốn thời gian, hao tổn tinh lực lại phí tiền, nhưng mẹ Mạnh lại khó bỏ được. Những đứa trẻ kia đặc biệt trong sáng lại đáng yêu, mỗi ngày bà đều dành phần lớn thời gian xử lý việc ở trường học văn hóa Minh Nhật ở nhà trẻ, lúc không có gì thì trông trẻ.

Một môi thì một môi, nhưng đặc biệt phong phú. Cô cả đã từng nói với cô, bảo cô khuyến mẹ đặt tinh lực nhiều hơn ở trường học văn hóa, nhà trẻ nên đóng cửa, giờ họ cũng chường mất lỗ hồng ít tiền lời kia ở nhà trẻ.

Nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên thấy mẹ mình vui vẻ bên những đứa trẻ nhỏ kia như thế, chỉ đành quyết đoán nuốt xuống những lời đến miệng kia.

Mục tiêu của cô chưa từng thay đổi, hi vọng với tất cả kiến thức và trí nhớ của mình giúp đỡ trong nhà. Nhưng cô cũng không tham lam quá, chỉ cần ở bậc trung bình là được, không hi vọng xa vời nhà mình thành nhà giàu có, người một nhà vui vẻ, đó mới là điều quan trọng nhất.

Giờ cha mẹ công tác hỗ trợ lẫn nhau, trường văn hóa mẹ mở đã có tiếng, giáo viên viên chức và học sinh cộng lại có hơn nghìn người. Có trường học văn hóa Minh Nhật thì có cửa hàng buôn bán nhỏ của ba Mạnh, thời gian gấp rút phần lớn học sinh đều chọn mua đồ ở quầy gần trường mà không tới những chỗ bán phải đi mất năm, sáu phút, học sinh và khách hàng dường như đều độc chiếm.

Siêu thị nhà họ Mạnh mở hơn mười cái, trải rộng khắp thành phố, mỗi tháng thu nhập xa xỉ, cuộc sống của cô đầy đủ sung túc hơn, 13717842

Kiếp trước cô cũng học trung học Văn Phủ, nhưng khi đó tiền mua phòng còn chưa trả hết, trung học Văn Phủ là trường tư nhân, học phí hàng năm bốn nghìn đồng, đối với nhà họ Mạnh là khoản chi không nhỏ, ba mẹ buồn đến bạc cả đầu. Khi ấy cô không hiểu chuyện, cảm thấy đến trường học là chuyện đương nhiên, chỉ hận vì sao trong nhà nghèo như thế, phải đi vay tiền chỉ vì học phí.

Đội cô trưởng thành, hiểu biết rồi, mới hối hận lúc nhỏ ương bướng, không thông cảm cho cha mẹ. Đúng vậy, đến trường là lẽ đương nhiên, chín năm giáo dục là bắt buộc. Nhưng loại trường như Văn Phủ học phí đắt đỏ, ba mẹ bạc đầu cũng để cô tiếp nhận nền giáo dục tốt, cũng là suy nghĩ cho tương lai của cô.

Người không phải vật, một nhà ba người đoàn kết lại kiếm tiền, không chỉ cung cấp cho việc đi học của cô, mà còn để họ chuyển sang căn phòng hơn trăm mét vuông.

Mẹ Mạnh cảm thấy nên cho con gái cầm tiền tiết kiệm hoặc buôn bán này nọ, không đồng ý mua phòng lớn, chỉ định mua ba phòng. Nhưng bà không chịu nổi chuyện con gái suốt ngày nhắc tới, không đến 5 năm, giá phòng sẽ lên gấp đôi, dù sao giờ trong nhà cũng không thiếu tiền, đầu tư cho trường rồi đợi sinh lời cũng được!

Nhớ tới những năm nay con gái đề nghị, à không, chỉ cần chuyện con nói chắc chắn không sai. Phòng mua để ở, phòng lớn ở cũng thoải mái, cứ theo ý con gái đi. Nhưng giới hạn chỉ ở việc mua phòng này, bà đều bác bỏ mấy việc con gái muốn mua nhiều đầu tư.

Được rồi được rồi, bác bỏ thì bác bỏ, không lo ăn uống, cô chỉ việc ăn rồi chờ chết.

Nhưng cô không biết, sau mười năm, khi mẹ Mạnh thấy trên báo giá phòng ngày càng lên cao, đều xót cả ruột khi không nghe con gái nói năm đó. Biết rõ lời con nói rất chuẩn, sao khi đó bà lại không dám làm chứ?

"Nghiên Nghiên..., hôm nay về sớm chút, làm nhiều thêm mấy món, tối nay cô cả con tới!"

"Mẹ, con đi học rất vất vả!" Thời gian trôi rất nhanh, loli nhỏ chậm rãi cao lên, biến thành thiếu nữ dậy thì. Nhưng bộ dáng nhú mào khi uống cháo, cố ý ghé vào mẹ làm nũng thì giống y như đức lúc nhỏ, không thay đổi dù chỉ một chút. Mặc kệ cô đã bao nhiêu tuổi, vĩnh viễn là con gái bảo bối của cha mẹ.

Mẹ Mạnh chỉ chỉ vào trán cô một cái, cười mắng: "Con còn không biết xấu hổ nói mình đến trường học tập vất vả hả, con nhìn đứa trẻ nhà họ Lý đi, còn A Vương nhà di con nữa, haiz, ai mà không học đến 12h đêm, chỉ có con, toàn dùng mảnh lối, ngay cả cặp cũng không mang nổi, còn có mặt mũi phàn nàn hả!"

"Cái gì chứ, mẹ chỉ thấy người ta học đến nửa đêm, nhưng sao mẹ lại không phát hiện thành tích của con gái mẹ lúc nào cũng xếp trước họ chứ? Họ cố gắng như thế còn chưa qua nổi con, vì sao? Bởi vì con mẹ cố gắng hơn họ nhiều đó! Chỉ là lúc con cố gắng mẹ không nhìn thấy thôi, nhưng mẹ không thể phủ nhận công sức con chứ! Con gái mẹ học gì cũng nhanh mà! Hơn nữa, con không mang cặp về là vì nó quá nặng, con gái mẹ đang thời phát triển, cặp sách hơn mấy chục cân sẽ đè bẹp con đó! Con..."

Vì để chứng minh tính chân thật của những lời cô nói, Mạnh Tĩnh Nghiên còn cố ý vẩy vẩy bím tóc của mình. Mẹ Mạnh không hề cảm thấy con gái mình "học đến mức tóc cũng sắp rụng hết" như lời cô nói, ngược lại bà còn cảm thấy mái tóc đen nhánh của cô có thể đi chụp ảnh quảng cáo dầu gội.

"Được rồi, được rồi, con mới chỉ là đứa bé mới lớn, vậy mà tại sao lại cứ cần nắn giống như bà cụ non vậy. Con không thể cứ ý vào mình có trí nhớ tốt được, may mắn chỉ đến một lần duy nhất thôi. Nếu như lần sau con không đứng hạng nhất, mẹ nhất định sẽ nói với cha con trừ tiền tiêu vặt của con! Hôm nay mẹ và cha con đều bận việc, đến lúc tan học, con nhớ mua đồ rồi nấu ăn, gần dạ dày của cô cả con không tốt, nhớ làm nhiều đồ ăn thanh đạm."

"Wey... wey...! Mẹ, không thể làm như vậy được! Mẹ là mẹ của con, chứ không phải là bảo mẫu được mời đến còn muốn cướp tiền tiêu vặt của con, mẹ tuyệt đối không thể làm như vậy được! Ô ô ô... con muốn đi kiện mẹ, kiện mẹ ngược đãi con, bóc lột sức lao động trẻ em!"

"Lão Mạnh, còn không mau quản lý con gái anh đi, ba ngày không đánh nó liền muốn nhảy lên nóc nhà lật ngói, con bé bị anh chiều đến mức coi trời bằng vung, về sau còn ai dám cưới con bé."

Mạnh Tĩnh Nghiên cười thâm trong bụng, không ai cưới còn tốt hơn, vốn là cô cũng không hề hi vọng rằng sẽ có ai cưới cô. Sau này cô phải tìm người đến ở rể, sau khi kết hôn vẫn có thể sống chung với ba mẹ, hơn nữa, chuyện gì trong nhà cũng do cô quyết định.

Không đợi cô kịp nói gì, giọng nói trầm thấp của cha Mạnh đã vang lên: "Con bé mới lớn chừng này, không nên nói những lời như vậy. Nghiên Nghiên, nghe cha, học tập tốt, chuyện linh tinh gì đó con chớ suy nghĩ. Đừng trách cha không cảnh báo trước... nếu sau này con dám yêu sớm sau lưng cha mẹ, cha nhất định sẽ đánh gãy chân con!"

Wey... wey...! Cha vừa nghĩ đến chuyện linh tinh gì vậy? Mặc dù từ năm cô mới mười một tuổi, thư tình đã sớm chất đầy một chồng, nhưng cho tới bây giờ cô cũng chưa từng xem xét một cái nào được chứ? Vì vậy cô gái nhỏ nào đó cứ tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không coi uy hiếp của cha là gì cả. Đánh gãy chân của cô, ông ấy nhờ sao?

Con gái ăn ngon lành, nhưng cha Mạnh lại không có khẩu vị. Nhìn trái nhìn phải, có mấy người xinh đẹp được như con gái bảo bối của ông đây? Thật không biết có bao nhiêu lang sói đang theo dõi con cừu nhỏ nhà ông nữa! Không được! Những thằng nhóc choai choai thói đó làm sao xứng được với cô gái nhỏ nhà ông chứ, phải phòng, phải phòng chặt mới được!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thà Đắc Tội Tiểu Nhân Chứ Đừng Nên Đắc Tội Phụ Nữ

Editor: Á bì

Giờ có tiếp tục tranh cãi với mẹ cũng chẳng thể nào biến chuyện cô trở thành bảo mẫu là sai được, có lần cô tâm huyết dâng trào, thông cảm công việc bận rộn của ba mẹ nên tự mình xuống bếp. Thân là một bà nội trợ, không đi làm lại không có con nhỏ, là một người phụ nữ tâm trí đều đặt hết lên người chồng, tài nấu ăn trôi qua nhiều năm nên đã được tôi luyện tốt nhất, làm được tất cả món ăn, hương thơm ngào ngạt.

Từ đó về sau vốn người phụ trách nấu ăn là ba, cũng đã nặc kệ, giao trọng trách này lại cho cô. Nói cho oai một xíu là đàn ông không nên vào bếp, nên chỉ bằng lòng phục trách công việc rửa chén mà thôi. Đáng thương cho cô tuổi có tí xíu, đã bị sai làm lao động trẻ em rồi!

Đứng ở cửa đợi một lát Nghê Thụy Tuyết mới chạy tới, tay trái cầm sữa tươi Mông Ngưu, tay phải thì cầm trái táo. Không cần hỏi cũng biết sáng nay vừa ngủ dậy cậu ấy đã chưa kịp ăn sáng, mẹ Nghê sợ cậu ấy đói nên đưa chút đồ cho cậu ấy cầm theo.

“Oaaa, Nghiên Nghiên thối tha, tại sao mỗi lần cùng đi học với cậu, mình đều có xúc động muốn bóp chết cậu như vậy?”

“Tại sao, tại sao? Cái cô bé này sao lại có thể độc ác như vậy chứ? Mình chính là nụ hoa tương lai của tổ quốc, cậu cũng đừng có tàn phá mình!”

“Ừa ~ còn là nụ hoa nữa, mình nhỏ! Cặp sách mình nặng chết đi được, ép tới nổi vai mình rất đau. Hôm qua mình thử mẹ mình, mang thiếu vài quyển sách về nhà, cậu không biết đâu, ánh mắt mẹ mình tròn tròn, sợ mình mang thiếu mấy quyển sách thì thành tích học tập của mình bị hạ xuống. Đầu có giống cậu, mỗi ngày chẳng cần phải học bài, thật là nhẹ nhàng! Tức nhất là chú di Lý còn khen cậu! Oaaa, thật là ghen tị chết mình rồi! Đúng rồi, hôm nay sao Lý Minh Trạch còn chưa tới?”

“Buổi sáng có gọi điện nói là cậu ấy ngủ quên, kêu bọn mình đi trước, một lát cậu ấy chạy theo sau.” Mạnh Tĩnh Nghiên nói, chủ di Lý của cô nào có phóng khoáng như vậy, mới sáng sớm vừa mới bị mẹ trách mắng cho một trận đấy. Nhưng mà cứ để trong lòng không cần nói ra tốt hơn, bằng không sẽ làm cho Nghê Thụy Tuyết tiếp tục lải nhải. Con bé kia, cuối cùng lúc nào cũng nói cuộc sống của nó đều giống như đang sống trong nơi dầu sôi lửa bỏng không bằng.

“Lớp mình muốn đến trường sớm 10 phút, đã mấy giờ rồi mà Lý Minh Trạch còn chưa ra khỏi cửa, hôm nay tới lớp xem bọn mình trị cậu ấy như thế nào đây! Aaaaa~ tôi chỉ là dân thường thôi, hôm nay thật vui nha~ Tôi chỉ là dân thường thôi, hôm nay thật vui nha~”

Mới sáng sớm Nghê Thụy Tuyết đã chạy nhảy một trận, đầu võ mồm với Mạnh Tĩnh Nghiên hai ba câu thì con tức giận mới biến mất. Nhìn đồng hồ thì lại thấy vui sướng khi có người sắp gặp họa, Mạnh Tĩnh Nghiên lắc đầu, không biết kiếp trước của cậu ấy và Lý Minh Trạch có phải là đối thủ một mất một còn hay không, thù kiếp trước chưa xong nên nó mới kéo tiếp vào kiếp này.

Thời gian trôi qua nhà họ Nghê cũng thay đổi từ một ngôi nhà hơn năm mươi mét vào chung khu nhỏ với nhà họ Mạnh. Nhà Lý Minh Trạch lúc đi học cũng có đi ngang qua khu nhà của nhà họ Mạnh, bình thường ba người cũng thường xuyên đi học chung. Trường học cách nhà bọn họ nói gần cũng không gần nhưng nói xa cũng không xa, cũng hai mươi phút, ngồi xe buýt thì ba trạm. Bình thường bọn họ đều đi bộ, ngồi xe rất nhanh, nhưng chờ xe thì lại không biết phải chờ bao lâu. Giao thông buổi sáng rất là kẹt, còn không bằng đi bộ cho xong.

Tuổi càng lớn đặc biệt là con trai, làm như là ăn thuốc trừ sâu vậy càng ăn càng vui. Mỗi ngày Lý Minh Trạch chỉ cần ăn rồi ngủ, buổi sáng chỉ cần dậy đúng giờ thôi mà cũng muộn.

Lên trung học luật lệ cũng càng ngày càng nghiêm hơn, việc đến trễ cũng được quản rất nghiêm, mỗi ngày đều có sáu người chạy vòng quanh sân, bắt được một người đi trễ thì lớp liền bị trừ một điểm. Nhiều lần đến trễ, ngay cả cờ đỏ lớp cũng chẳng có. Cậu ấy biết chủ nhiệm Điền đã nhiều lần phê bình cậu, hôm nay lại đến muộn, thầy Điền chắc chắn sẽ không nhìn cậu ấy vừa mắt đâu.

Hôm nay Nghê Thụy Tuyết cũng dậy muộn, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn. Nhưng thời gian cũng sát, cũng không tính là đến trễ, sẽ không bị phê bình như người nào đó.

Đang vui vẻ, bỗng ở đâu đó là một con gió nhỏ thổi qua, có người nào đó đâm vào Nghê Thụy Tuyết và Mạnh Tĩnh Nghiên. Nghê Thụy Tuyết mới liếc mắt liền hừ lạnh, chạy nhanh vậy sao, vậy mà cũng đuổi kịp được hai cô, tránh được một buổi phê bình của thầy Điền. Tâm tư đang vui sướng khi có người gặp họa của cô bị bóp nghẹt trở về, chịu đựng đến muộn nội thương.

“Nghiên Nghiên, cậu cầm hộp cơm nặng không? Để mình cầm cho.” Ngai đồ ăn bên ngoài bản không ăn được, nên cô luôn mang theo một phần cơm để ăn. Lúc đi học không bỏ được vào cặp, nên cô cầm luôn ở trong tay. Nay cô cũng không phải là keo kiệt, cô chỉ là muốn trở thành một thiếu nữ học tập tốt có tư tưởng tích cực mỗi ngày.

Lý Minh Trạch thuận tay cầm cho cô, có người giúp cầm mấy thứ linh tinh nên Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy rất nhàn. Hai đứa nhỏ này lớn lên bên nhau, giống như người nhà với nhau, xách dùm này nọ thì có sao.

Có thể là có người không nghĩ như vậy, con giận bắt đầu bốc lên, hừ hừ vài tiếng liền bắt đầu.

“Thụy Tuyết, cậu làm sao vậy?”

“Ồi cặp nặng quá đi, vai của mình đau quá...”

Thấy mắt cậu ấy lén liếc trộm nhìn Lý Minh Trạch, Mạnh Tĩnh Nghiên chẳng biết phải làm sao. Tình cảm thì cũng cần phải tìm một chân chạy vật miễn phí chứ, nhưng mà người đó vừa là đối tượng mà cậu ấy cười khi có người gặp họa, hiện giờ lại ngượng ngùng mở miệng như thế.

Hình như không nghe thấy âm chỉ của Nghê Thụy Tuyết, Lý Minh Trạch tiếp tục nhìn xuống chân mình, có hòn đá cản đường liền dùng chân đá nó bay đi, đối với người nào đó giả vờ ngơ ngác làm ngơ.

Nghê Thụy Tuyết ì ới nửa ngày nhưng chẳng có ai ừ hừ gì tới cậu ấy nên mặt mũi có chút hậm hực. Cuối cùng sau khi chịu đựng hai ba lần liền nhanh chóng tháo cặp xuống, lên đi tới sau lưng của Lý Minh Trạch với ý định đeo lên vai của cậu ấy.

Đáng tiếc sau lưng Lý Minh Trạch dường như có đôi mắt khác, lách lư đi sang bên cạnh nên tránh được, làm cho Nghê Thụy Tuyết chực hụt. Sợ Nghiên mang túi cơm hộp nặng thì mệt cậu ấy, nhưng túi xách của mình cũng nặng lắm nhưng cậu ấy không thèm quan tâm sao? Đầu là lớn lên từ nhỏ

cùng với nhau, như vậy không phải là đối xử phân biệt nhau sao?

Sáng sớm còn chưa tỉnh ngủ, Lý Minh Trạch còn làm như chưa có việc gì dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, làm cho Nghê Thụy Tuyết tức giận thở hắt lên nghiêng răng.

“Lý Minh Trạch, còn có năm phút nữa thôi, đi nhanh lên đi, còn chậm như vậy thì sẽ bị thầy Điền bắt lại chửi cho một trận đấy.” Có hai cô bé đuổi theo từ sau lưng, trong đó có một người thân thiện nhắc nhở Lý Minh Trạch.

“Trường học này có quy định bắt buộc bảy giờ phải có mặt tại trường để tự học, thầy Điền cũng thật lắm chuyện, vậy mà còn bắt phải đến trường sớm mười phút.”

Mạnh Tĩnh Nghiên không biết hai cô bé kia, chắc là bạn học của Lý Minh Trạch. Thấy sắp đến muộn rồi nên đầu cũng đổ đầy mồ hôi. Thấy Lý Minh Trạch vẫn chậm rì rì, liền vội nói, “Minh đi trước đây, hôm qua làm toán, nhưng xui quá có mấy bài chưa làm, giờ còn phải đi tới chỗ Cô Lê Na mượn bài, đi mau chứ không kịp, bài bài nha.” Nói xong liền kéo tay con bé đang đứng bên cạnh bỏ chạy.

Hai nhóm đứng cũng không xa, lỡ tai vẫn có thể nghe được có cô bé hỏi một cô bé khác, “Mông Mông, bạn nam cậu mới nói chuyện là cùng lớp của cậu à, rất đẹp trai.”

Đẹp trai? Mạnh Tĩnh Nghiên nghiêng đầu nhìn Lý Minh Trạch đứng kế bên, vài năm qua, quả thật đã đẹp trai lên rất nhiều! Sao cô lại không phát hiện ra chứ?

Ở trong ấn tượng của cô, Lý Minh Trạch vẫn như là cậu bé mập mạp đầy thịt, cậu em trai làm mọi người yêu thương. Nhưng bất tri bất giác, dáng người của cậu ấy cao lên rất nhiều, khuôn mặt cũng dần trở mã, giọng nói thì cũng dần thay đổi hơi khàn khàn như mấy thiếu niên thời dậy thì, nhưng nhìn chung vẫn thấy nét đẹp trai ở cậu ấy!

“Nghiên Nghiên cậu nói xem, con bé kia mắt bị làm sao vậy, sao có thể biến cút chó thành rùa vàng, hừ.”

“Ôi, ánh mắt của quần chúng mới trong sáng nhé, Nghê Thụy Tuyết mình nói cho cậu biết, trong lớp mình có nhiều bạn nữ thích mình lắm đó! Vừa nãy Phuong Vân Thái dẫn theo chính là Cô Lê Na đó, có biết không? Đó chính là học sinh giỏi nhất của lớp mình đấy? Mỗi ngày đều vội vàng lấy bài tập cho mình mượn. Nhưng mình là người thông minh tài giỏi, còn cần phải đi mượn bài tập của người khác sao?”

“Minh nhỏ đấy! Thật không biết xấu hổ! Cô Lê Na thích cậu? Vậy chẳng phải đó chính là đóa hoa tươi cắm trên bãi cút trâu sao?”

Cúit trâu, không, Lý Minh Trạch bị Nghê Thụy Tuyết tấn công đã nhiều năm rồi, cũng đã thành quen, lòng tự trọng cũng chẳng bị đá kích chút nào. Lập tức phản pháo, “Chắc chắn chắc, thấy người khác khen mình đẹp, cậu phản ứng lớn như vậy sao? Không phải cậu thâm mến mình đấy chứ?”

Nghê Thụy Tuyết ghen một trận đành ho khan, Mạnh Tĩnh Nghiên ở bên cạnh vừa vỗ lên lưng cô, vừa ở bên cạnh liếc mắt nhìn Lý Minh Trạch. Sắp tới cửa, Nghê Thụy Tuyết vẫy tay bảo Lý Minh Trạch lại gần. Dựa sát vào lỗ tai cậu, nhưng lại dùng giọng nói làm cho tất cả các bạn đều nghe rõ, “Lý Minh Trạch khéo mắt cậu có ghen này, vừa nãy có bạn nữ kia khen cậu đẹp trai, oa ha ha ha, bộ dạng thật sự rất đẹp trai đó!”

Nói xong, liền kéo Mạnh Tĩnh Nghiên nghênh ngang đi như tướng quân vừa đánh thắng trận quẹo trái vào lớp của mình. Mới vừa bước chân vào phòng học, chuông vào lớp liền vang lên. Ngồi ở trên ghế nhưng cũng có thể nghe thấy tiếng của thầy Điền ở cách vách giận dữ đầu muốn bốc khói giáo huấn Lý Minh Trạch, gào thét muốn cậu ấy giải thích sao hôm nay lại đi trễ.

Không biết lúc đứng trước mặt của thầy Điền, Lý Minh Trạch có lau ghen hay chưa nữa? Ha ha ha...

Cấp một học cũng không quá căng, còn là lớp mỹ thuật và âm nhạc, mỗi ngày đều tan học vào đúng bốn giờ rưỡi. Nhưng khi lên cấp ba thì lại muốn học thêm giờ cho tới bảy giờ rưỡi, đến thứ tư còn thêm hơn, phải học bỏ tức tới chín rưỡi mới được về. Đối với một người đã từng phải thức ngày đêm để học thì như Mạnh Tĩnh Nghiên mà nói thì học bù tới hơn chín giờ không quan trọng lắm. Đến lúc đó nói với thầy cho nghỉ cũng được? Có thể nói là tự nguyện tham gia, kỳ thật là bị trường bắt, nói không đi thì có về không được, có phải có chút không tốt hay không?

Tan học xách com hộp về rồi cầm ví tiền đi chợ, tối nay cô cả muốn qua đây, không biết anh Dương Phàm nhà cô cả có qua hay không nữa, hay là cứ chuẩn bị thêm vài món, phòng trước vẫn hơn. Hôm nay rau xanh nhìn rất tươi, mẹ cô nói gần đây cô cả thường hay tức giận, um, hay là mua nhiều một chút để nấu canh, để cho cô cả hạ hỏa.

Hôm nay ba mẹ rất bận, nhưng vì nghe nói trong nhà có khách nên cũng cố bỏ mấy công việc lại để về nhà sớm. Nhưng thấy gần tới tám giờ rồi mà người còn chưa tới, một bàn đầy thức ăn chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, bụng Mạnh Tĩnh Nghiên đói đến mức kêu to.

“Ông xã, hay anh gọi điện cho chị cả hỏi thử hôm nay có tới hay không. Không đến thì chúng ta còn ăn com, con gái anh bụng đói như sấm nổ rồi kia.”

“Được, để anh đi gọi...”

Mới cầm lấy điện thoại còn chưa gọi thì chuông cửa nhà vang lên. Mạnh Tĩnh Nghiên từ trên sofa bật dậy, nhảy nhót đi mở cửa. Trong lòng nghĩ cuối cùng cũng đến, rốt cuộc cũng có thể ăn com rồi, đói chết mất~ nhìn thấy vậy mẹ Mạnh ở sau lưng lắc đầu, con bé này đã mấy tuổi rồi chứ, còn lí la lí lác.

“Cô cả, anh Dương Phàm.”

“Ôi, Nghiên Nghiên, ba mẹ con đâu?”

“Đang ở trong nhà chờ đấy ạ, cô vào đi. Cô ăn cơm chưa? Hôm nay con nấu canh rau nhiều lắm, cô và anh Dương Phàm mau vào nếm thử tay nghề của con đi...”

Giọng nói sắc bén của cô cả cắt ngang lời nói của Mạnh Tĩnh Nghiên, “Còn cơm nước gì nữa, cô còn tâm trạng nào mà ăn cơm chứ! Gặp phải đồ ranh con thì làm sao cô có thể bớt lo hả?” Dùng toàn sức la lên.

Đồ ranh con mà cô nhắc tới, cô cả liền phát hỏa, quơ lấy dép đánh không ngừng lên người con trai của cô. Mạnh Tĩnh Nghiên không kịp chuẩn bị, sợ tới mức bật nhảy thật xa. Trong nhà ba mẹ Mạnh nghe thấy tiếng động đều chạy ra xem thử có chuyện gì, nhìn thấy Dương Phàm cậu con trai lớn của chị cả bị chị ấy dùng dép đập tới tấp lên người, cũng không dám đánh trả mà đứng đó cam chịu, vội chạy ra che rồi nháy mắt bảo Mạnh Tĩnh Nghiên kéo anh cô ra.

Ở trường học hoặc trên đường, khi Mạnh Tĩnh Nghiên thấy có chuyện đánh nhau đều làm như chuyện không liên quan tới cô, trốn càng xa càng tốt để máu khỏi bắn lên người cô. Ở nhà cô cũng rất hòa bình, ngoại trừ lúc nhỏ có bị mẹ đánh vào mông nhỏ vài lần, nhưng đã nhiều năm rồi cô chưa từng bị đánh. Khi thấy cô cả không lưu tình đánh anh Dương Phàm như vậy, dù cô có sôi nổi tới mấy cũng cảm thấy kinh sợ.

Kéo anh Dương Phàm tới phòng cô để anh ấy ngồi xuống, “Anh, anh lại chọc cô cả nữa à? Được rồi, sao cô cả lại đánh anh dữ thế?”

Tốt quá, hung khí là đôi dép bông nên ngoại trừ hơi đau trên đầu chứ những chỗ khác cũng không có bị thương.

“Không có chuyện gì cả.” Dương Phàm đẩy em họ ra vén quần áo lên nhìn vết thương nhỏ, rầu rĩ nói.

Thái độ thật không tốt, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng có thể hiểu được, bên kia vừa mới bị đánh đòn đập như thế, có thể cười thì đó mới là chuyện lạ. Anh Dương Phàm bình thường không có như vậy, anh luôn là một chàng trai hiền lành thật thà. Kiếp trước mặc dù anh không có làm nên đại sự gì, nhưng công việc rất an ổn, sau này gặp được một cô gái tốt, hai người sinh được hai đứa con trai, cuộc sống coi như trôi qua cũng rất tốt. Không biết người thật thà như vậy thì sao lại có thể chọc mẹ giận tới mức đó, chẳng lẽ giờ anh ấy đang trong thời kỳ phản nghịch hay sao?

“Anh, anh uống nước không?”

“Không uống.”

“Anh, anh ăn cơm không?”

“Không ăn.”

“Anh, anh hút thuốc không?”

“Không hút.”

Dương Phàm trả lời rất trôi chảy, bỗng nhiên ngắt ra, lúc phản ứng kịp, “Chỗ em có thuốc sao? Anh nói em nha Nghiên Nghiên, hút thuốc không phải là thứ tốt, hút tới nghiện thì sẽ tổn thương tới thân thể, có thấy quảng cáo hút thuốc hay nói không? Hút thuốc có hại tới sức khỏe. Em chỉ là cô bé nhỏ thì không được hút thuốc, không phải là chuyện gì tốt.”

Ngồi ở bên giường nghe anh ấy dạy bảo, Mạnh Tĩnh Nghiên nở nụ cười. Đây mới chính là anh trai thường hay cưng chiều cô, ồ còn không mang nổi mình ồ nhưng vẫn cố gắng dạy em gái làm điều tốt!

“Yên tâm đi anh, em không hút thuốc đâu, ngửi mùi là em đã ho sặc sụa rồi thì làm sao mà hút. Anh, nếu không em kể chuyện cười cho anh nghe được không? Nửa đời người của em đều dựa vào chuyện cười này để sống đấy! Ngày xưa ngày xưa có một đàn kiến bò lên lưng voi, nhưng bị rung nên rất không, chỉ có một con kiến là bám được cổ của con voi đó, mấy con kiến ở phía dưới liên tục hô to: Bóp cổ nó đi, bóp chết nó đi, Tiểu Dạng, nó thật sự phản rồi! Ha ha ha, buồn cười không? Ôi trời ơi, em cười tới đau bụng luôn nè...”

Vừa nghe xong liền phát hiện bị sập bẫy của em gái. Dương Phàm vậy mà bị lừa, lập tức chẳng hé răng, rầu rĩ cúi đầu xuống nhiều mặt đất.

Mạnh Tĩnh Nghiên muốn sắm vai Tổng Đan Đan ‘người giúp việc theo giờ’ ở trong tiểu phẩm Triệu Bản Sơn, lăn lộn ở trên giường cả nửa ngày nhưng anh Dương Phàm vẫn không cắn câu. “Nói một chút đi mà, rốt cuộc là có chuyện gì mà chọc cô cả phát hỏa lớn thế? Cũng có thể em sẽ giúp được chút việc đấy?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đứa Bé Nhà Họ Ân

“Ai, thôi đi, người còn nhỏ, đừng xen vào chuyện của người lớn. Ở không cho khỏe” nói xong không quan tâm đến Mạnh Tĩnh Nghiên nói như thế nào

thì cũng không thêm đề ý tới cô nữa, làm cho tiểu nha đầu bức bối, thắc mắc tại sao anh trai Dương Phàm này luôn rất ngoan ngoãn nghe lời cô không bao giờ cãi lại giờ lại hay chọc giận cô, giờ lại không nghe lời lại bị cãi lại, loại cảm giác này thật là khó chịu không thoải mái. Giống như trong lòng có mười lăm thùng nước chen lại, bày ở trên, tắm ở dưới.

Thật đúng là tạo phản. Anh Dương Phàm là người chính kiến không ai thay đổi được gì chứ, nhìn từ trên người hẳn là biết không thể nào biết được. Quý tinh linh Mạnh Tĩnh Nghiên xoay mắt to một cái, rón rén đi tới cửa, hai tai dính vào trên cửa thử một chút có thể nghe được chuyện gì bên kia cửa nói cái gì hay không.

Đáng tiếc, bởi vì hoàn cảnh gia đình dần giàu có, nên thời điểm Mạnh gia trang bị thiết bị gia đình đều chọn đồ tốt nhất, cửa phòng cùng vách tường đều có hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, cho dù cô ở phòng khách la hét ầm ĩ lớn đến mức nào, cô cũng chỉ có thể nghe loáng thoáng ‘tức chết ta rồi’ ‘nhãi con’ ‘tạo - phản’ mà thôi, hoàn toàn không nghe được điểm mấu chốt! Thính lực có tốt đến đâu cũng không dùng được a!

Hào hứng nghe lén nửa ngày, nội dung quan trọng gì cũng không nghe được, rốt cuộc nhục chí tùy tiện cầm một quyển sách ở trên giá sách đọc. Dù trong phòng đang có người, nhưng không nói tiếng nào, nhưng làm cho cô rất khó định tâm được, hoàn toàn không tĩnh tâm nổi.

Nhất là cái bụng, từ hơn năm giờ liền đói mà kêu lên, cô cả cùng ba mẹ nói chuyện hơn một giờ, này cũng hơn là lúc giờ cơm chính cô còn chưa được ăn gì cả, dạ dày đang đói muốn co thắt. Gào khóc, cô cả cùng ba mẹ nếu là còn chưa có nói xong, cô sẽ bị đói đến chóng mặt giống như quá khứ phải đi bệnh viện truyền đường glu-cô. 13603507

Mắt thấy sắp đến mười giờ còn chưa có kết quả, Anh Dương Phàm còn có dáng vẻ thà chết chứ không nói câu nào, nhận thấy lần này hẳn gây họa không phải là chuyện nhỏ a. Ghét nhất bị người ta làm ảnh hưởng đến khái vị!

Tiểu nha đầu rốt cuộc không nhịn được nữa, trong lòng tính toán có nên mượn đi có đi ra ngoài tìm thức ăn để đi nghe lén hay không? Cái ý tưởng này nghĩ đến không bao lâu, cơ hồ không tốn thời gian gì, Mạnh Tĩnh Nghiên liền bị cơ thể mình thuyết phục. Ngóng nghênh đi mở cửa, ‘Nha, nha, lâu lắm mới thấy cô có thời gian tới đây, cùng mọi người nói chuyện, mọi người nói chuyện gì vậy a...!’

Thời gian dần trôi qua, mọi người đang rất cảnh giác. Có điều gì mà phải nói khi không có cô vậy chứ? cô vừa mở cửa, mấy người lớn không hẹn mà cùng ngậm miệng làm hại cô muốn biết một chút tin tức đều không nghe được gì.

“Ôi thật là cũng đã mười giờ, em trai xem ra ta đã ở nơi này quá rầy hai người lâu rồi. Tên Dương Phàm chết bầm kia, mau ra đây, về nhà!”

“Chị cả, nếu không tối nay chớ về, dù sao trong nhà còn chỗ ngủ, nên ở nhà ta ngủ một đêm đi?”

“Không được, ngày mai Dương Phàm còn phải đi học, tập sách đang để ở nhà hết rồi, bữa nay hai ta nên trở về thôi. Nghiên Nghiên a, học tập tốt, nghe lời ba mẹ con nói, đừng làm cho bọn họ phải lo lắng, biết không?” Cô cả khách sáo một phen, đổi dép về nhà trước khi đi vẫn không quên dặn dò Mạnh Tĩnh Nghiên một chút.

“Cô cả người hãy yên tâm đi, con có lúc nào mà không nghe lời ba mẹ con đâu chứ? Người cũng đừng tức giận anh con nữa, dù có phạm lỗi gì đi chăng nữa, biết sai là có thể sửa thì được rồi phải không?”

Lời nói của Mạnh Tĩnh Nghiên chọc cho cô cả trợn to mắt nhìn con trai mình, nhưng mà lần này tốt hơn trước nhiều, không còn nhặt lên dép mà đánh hẳn nữa. Xem như hỏa khí đã tiêu bớt không ít. Dáng vẻ của anh Dương Phàm cũng đang rất khó hiểu, không chịu nói cái gì, tiểu nha đầu liền vội vàng hoà giải, “Cô cả lần sau mời người tới chơi a, con sẽ mời người món ngon, người còn chưa có thưởng thức qua tài nấu nướng của con đâu!”

Tiền hai vị khách quý về, mẹ Mạnh bụng đồ ăn vào phòng bếp hâm nóng rồi kêu hai cha con ăn cơm. Cô không có thói quen qua tám giờ tối mà còn ăn cái gì, trên bàn cơm liền Mạnh Tĩnh Nghiên liền mời hai người một tiếng sau đó nhanh chóng ăn cơm.

Vì Mạnh Tĩnh Nghiên cả đêm chưa có ăn cơm, bụng đã đói bị quá mức nên làm cho mới ăn vài miếng đã cảm thấy no rồi. Mỗi buổi tối ba Mạnh lúc ăn cơm đều phải uống hai ly rượu trắng, nên hẳn là người ăn cơm chậm nhất, vừa xem ti vi miệng vừa uống một chút rượu trắng.

Thừa dịp mẹ đi tắm, miệng Mạnh Tĩnh Nghiên vừa ăn cơm, vừa làm bộ như vô ý hỏi thăm: “Ba a, Anh Dương Phàm chọc cô chuyện gì vậy a? Nhiều năm như vậy con chưa từng thấy cô cả nổi giận như vậy, làm cho con sợ muốn chết.”

“Con nít đừng mà xen vào chuyện của người lớn, ăn xong rồi chưa? Sắp mười một giờ rồi, ăn xong rồi nhanh chóng đi ngủ đi.”

“Oh, vậy ba ba ngủ ngon.” Xem ra cũng đừng mong từ ba mà chỗ hỏi thăm được chuyện gì, Mạnh Tĩnh Nghiên không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ trở về phòng. Con nít đừng động xen vào chuyện người lớn? Tại sao người nào cũng nói như vậy chứ? Ba nói như vậy còn chưa tính, Anh Dương Phàm cũng mới lên cấp 3 nha, có lớn hơn cô mấy tuổi đâu chứ?

Cũng may cô là người không có tim không phổi, một đêm ngủ say sưa, ngày hôm sau liền không để tâm đến chuyện này nữa, đứng trước cửa chờ Nghê Thụy Tuyết cùng Lý Minh Trạch đến cùng nhau đi học.

Ừm, người bạn nhỏ Lý Minh Trạch có tiến bộ, hôm nay mặt rửa sạch sẽ, khoe mắt không có ghèn, có thể do bị Nghê Thụy Tuyết kích thích. Chỉ là không biết hẳn có thể giữ được hình tượng như thế này được mấy ngày, đối với hẳn mà nói rồi giường còn khổ sở hơn so với chuyện phải nhổ răng, gọi hẳn rồi giường nhưng là một công trình lớn, dậy trễ không nên không kịp rửa mặt là chuyện thường xảy ra.

A đúng rồi, nói đến nguyên nhân ‘lớn nhất’ làm cho tiểu hài tử Lý Minh Trạch phải đi nhổ răng, thì không phải là Mạnh Tĩnh Nghiên không ai có thể làm được. Bởi vì cô không thích ăn kẹo, nên khi còn bé cô giáo hay ba mẹ cho kẹo cô đều kín đáo đưa kẹo của cô cho Lý Minh Trạch cùng Nghê Thụy

Tuyệt ăn. Lý Minh Trạch là nam sinh, Nghê Thụy Tuyết có giành nhưng sao lại hấn, kẹo trong tay Mạnh Tĩnh Nghiên bị hấn lấy đi hơn phân nửa, bà nội hấn lại nuông chiều hấn nên không không chế chuyện hấn ăn đồ ngọt, hăm rằng có thể không hư sao?

Bởi vì nhỏ rằng bình thường các tiểu hòa nhi dù rất kiên cường đi nữa cũng sẽ khóc, xin nghỉ một ngày không đến nhà trẻ. Thời gian trước khi răng mọc ra thì nói chuyện sẽ bị hớ ra, nên bị Nghê Thụy Tuyết trêu chọc đến muốn độn thổ xuống đất. Mỗi lần như vậy chỉ có thể dùng ánh mắt tố cáo cái miệng độc của Nghê Thụy Tuyết, bởi vì nếu há miệng phản bác thì lúc nói chuyện sẽ không che đậy được, Nghê Thụy Tuyết sẽ lại có mà lại cười hấn! Từ khi đó chuyện nhỏ rằng liền bị Lý Minh Trạch liệt vào một trong ba chuyện cực kỳ chuyện kinh khủng một trong đời.

“Nguru Phàn Phàn, bạn ở cái bàn của tớ tìm cái gì vậy?”

“Hả? A..... Tớ rót đồ, đến nhặt thôi.”

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy trên mặt cô ta có vẻ không được tự nhiên, có thể là có gì không thoải mái nên muốn đến quan tâm cô ta vài câu, Nghê Thụy Tuyết đi nhà cầu xong vội vã chạy vào, “Nghiên Nghiên Nghiên Nghiên tốt Nghiên Nghiên, mau đưa bài kiểm tra số học cho tớ mượn đi mà!”

“A, Thụy Tuyết a, tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần, bài kiểm tra phải tự mình làm, không phải cô giáo đã nói đó thôi, chính mình hiểu rõ bài làm không được chép của người khác đó sao.”

“Được rồi tớ biết rõ mà..., ngày hôm qua bài Anh ngữ vì nghe viết không kịp, mà bị phạt viết ba trang giấy nguyên từ đơn a, tớ phải chép hết một đêm! Bài kiểm tra Số học còn chưa kịp làm nha, một lát cô giáo sẽ thu bài, cứu cấp như cứu hỏa, cậu trước hết cho tớ mượn chép trước đi, tớ đảm bảo với cậu, đây là lần cuối cùng! Một lần cuối cùng, có được hay không?”

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là từ trong bàn học lấy ra bài kiểm tra cô đã sớm làm xong đưa cho Nghê Thụy Tuyết, “Một lần cuối cùng, cũng không biết lần này là lần thứ bao nhiêu bao nhiêu của một lần cuối cùng nữa.”

“Hắc hắc he he, tớ biết ngay cậu là nhất rồi mà! Cậu cũng không nỡ để tớ bị cô Tổng mắng đâu!”

Hai người nói chuyện không để ý đến Nguru Phàn Phàn đã trở lại chỗ ngồi lấy ra sách tiếng Anh học từ đơn, Mạnh Tĩnh Nghiên muốn nói câu quan tâm với cô ta cũng nuốt xuống. Ai, được rồi được rồi, dù sao hai người bọn họ có quan hệ không được khá lắm, cô đi quan tâm người ta không phải là đi tìm mắng sao.

Vị Nguru Phàn Phàn này chính là người học chung với Mạnh Tĩnh Nghiên trước kia, con gái của Nguru hiệu trưởng. Lên sơ trung, tầm mắt của bạn học này được mở rộng không ít, cá tính tiểu công chúa của cô ấy cũng đã thu lại một chút, quan hệ với bạn học chung cũng không tệ lắm. Nhưng mà, rồi với hai người Mạnh Tĩnh Nghiên, Nghê Thụy Tuyết rất không hợp. Mỗi lần nhìn thấy, liền thương cho hai người một tiếng “Hừ!” rất nặng nề.

Nói đến ân oán giữa các cô thì rất là buồn cười, Nguru Phàn Phàn luôn luôn cho là mình là tốt nhất, chuyện gì tốt cũng chỉ có thể là của cô, hơn nữa ba cô là hiệu trưởng, người lớn nhất trường học, làm cho cô thêm cảm giác mình rất ưu việt.

Chủ nhiệm lớp cô Vương thừa dịp cô không có đi học, để cho Mạnh Tĩnh Nghiên làm trưởng lớp. Vị trí lớp Trưởng phải là cô làm, ba cô là người đứng đầu trường học, Mạnh Tĩnh Nghiên là ai chứ? Tại sao mặc kệ cô chứ? cô liền nói muốn cô lập Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng tất cả bạn học đều không nghe cô, còn cùng với Mạnh Tĩnh Nghiên chơi đùa, càng làm cho cô thật mất mặt.

Từ sau khi đó Nguru Phàn Phàn liền cùng Mạnh Tĩnh Nghiên dây dưa, thế sẽ đoạt đi vị trí trưởng lớp từ trong tay Mạnh Tĩnh Nghiên lại. Vậy mà trời không theo ý người, một tháng sau bầu vị trí trưởng lớp, điểm số cô đạt được lại bị bại bởi điểm số đứng sau Mạnh Tĩnh Nghiên, bị cô ta áp chế trong năm năm! Hơn nữa cô ta còn cùng mình đối nghịch, người khác nói chuyện đều không quan tới, cô mở miệng liền bị mắng!

Làm trưởng lớp thì thời điểm giáo viên không dạy hay không có mặt thì duy trì trật tự là chuyện rất bình thường chuyện, mặc kệ là ai thì cũng bị la như vậy, chỉ là Nguru Phàn Phàn cảm giác như vậy mà thôi.

Không chỉ như vậy, ngay cả người đi sau lưng cô ấy, người cô hay chơi chung là Nghê Thụy Tuyết cũng được làm lớp phó học tập, còn cô, ngay cả một ủy viên cũng không làm được, chỉ coi một tổ trưởng nhỏ nhoi! Các tổ viên trong tổ của cô còn đặc biệt không phối hợp, nộp bài tập thì lè mà lè mà lè làm cô tức chết!

Phải nói tính tình của Nguru Phàn Phàn căn bản không thích hợp làm người lãnh đạo, một cái tổ nhỏ nhỏ mà thành viên cô cũng quản lý không được, làm sao có thể làm tốt vai trò trưởng lớp?

Nhưng cô không tự mình tỉnh lại, ngược lại hận còn Mạnh Tĩnh Nghiên cùng với Nghê Thụy Tuyết, năm năm qua không ít lần cô bày trò ngăn chân hai người. Học sinh tiểu học có chủ ý xấu có thể có cái gì chứ? Đơn giản đúng là cố ý xé hư sách bài tập của Mạnh Tĩnh Nghiên, như cô ‘không cẩn thận’ đựng rơi xuống đất làm dơ mà thôi. Chuyện nhỏ như vậy, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không để ở trong lòng.

Văn Trung là một trong trường học tốt nhất, điều kiện nhà Nguru hiệu trưởng không tồi, dĩ nhiên ông sẽ chấp nhận tốn khá nhiều tiền để con gái có thể đến học tại trường học thượng hạng này. Cứ trùng hợp như vậy, Lý Minh Trạch lại bị chia lớp khác cùng cấp, còn Nguru Phàn Phàn lại được phân cùng học chung với các cô lớp một.

Nhớ tới chuyện Nguru Phàn Phàn hay ngăn chân mình trước kia, Mạnh Tĩnh Nghiên liền nghiêm túc cẩn thận kiểm tra mình bàn học cùng tập sách mình lại một lần. Nguru Phàn Phàn không có ý xấu, không đến nỗi cố ý trộm đồ của cô, nhưng lại có thể cố ý lấy mất bài kiểm tra của cô hại cô không có bài nộp sẽ giáo viên la.

Mặc dù cô học giỏi, nhưng không thể vì vậy mà không nộp bài, giáo viên sẽ không bỏ qua chuyện này đâu nha!

Kiểm tra hai lần quả thật không có mất thứ gì, liền cô dùng thời gian xem tiếp quyển《nam sinh nữ sinh, xem ra cô đúng thật là lo đông lo tây thôi.

Thứ bảy Mạnh Tĩnh Nghiên hẹn Nghê Thụy Tuyết đi dạo phố, sắp đại hội thể dục thể thao rồi, chủ nhiệm lớp đã thông báo với cô, đưa bằng nhiệm vụ giao cho cô, đồng phục là áo sơ mi trắng cùng giày thể thao màu trắng. cô không có đồ thích hợp, mẹ Mạnh nghe nói chuyện này cảm thấy rất vinh dự, giáo viên có ánh mắt rất tốt nên chọn con gái cô tham gia, sáng khoai tài trợ cô 200 đồng cho chính cô đi mua trang phục và dạo cụ.

đầu thế kỷ 21 vật giá còn không đắt, 200 nguyên để mua áo sơ mi cùng giày thể thao là đủ rồi, chỉ là không mua được hàng hiệu mà thôi. Đồi trước Mạnh Tĩnh Nghiên lúc nhỏ điều kiện gia đình không được tốt, lập gia đình cũng phải tính toán tỉ mỉ từng ngày, nên không quan tâm có phải hàng hiệu hay không, chỉ cầu đồ đẹp giá thấp. Lại nói cô còn rất tiết kiệm, tiền tiêu vặt mỗi tháng tiền không ít, nhưng lại chỉ có vào chứ không có ra, trong sổ tiết kiệm cũng đã có một khoản để dành rồi...!

“Nghien Nghiên, cái này như thế nào?”

“Nhìn đẹp thì đẹp, có phải qua lộ hay không nha?” Đại hội thể dục thể thao mùa xuân, áo sơ mi trắng qua mỏng đi vận động nhiều, áo sơ mi sẽ lộ ra áo lót bên trong. Hơn nữa cô biết có một ít nam sinh sẽ nhìn lên y phục nữ sinh rồi đoán trong các cô mặc là màu gì, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không muốn mấy tên háo sắc chiếm tiện nghi của cô.

Giáo viên chọn cô người đi đầu tiên của lớp, tiểu nha đầu cũng cảm thấy rất có chút mặt mũi. Cảm thấy tám năm qua bảo dưỡng không uổng công a, da thì trong veo như nước, tóc vừa đen vừa sáng lại dài, thắt bím hay buộc đuôi ngựa ở sau lưng hay gì đó, cảm giác giống như trong《Cô gái chúng ta cùng theo đuổi năm nào.》của Thẩm Giai Nghi, vừa thuần khiết lại đẹp.

Nghê Thụy Tuyết nói là nghe được nhiều chuyện bát quái, nghe nói có nhiều tiểu nam sinh cũng len lén thăm mền cô a, nam sinh lớp hơn cũng có! Mạnh Tĩnh Nghiên mặc dù đối với bọn họ không có hứng thú, nhưng còn rất thích cảm giác được người thăm mền. Nhiều khi là thỏa mãn cảm giác hư vinh của chính mình a!

Đại hội thể dục thể thao mỗi lớp học đều phải đi một đội hình nghiêm túc thẳng hàng, sẽ chọn ra một nữ nhân mặc đồng phục áo sơ mi trắng, váy Hồng, giày thể thao màu trắng cầm bảng hiệu cấp lớp học đi đầu tiên phía trước lớp mình. Mọi người còn lại cũng chỉ mặc đồng phục học sinh bình thường, nên người không mặc đồng phục như mọi người lại đi ở phía trước lớp học, rất là dễ thấy a!

Giáo viên gọi cô đến phòng làm việc để thông báo là cô là người đi đầu tiên cầm bảng lớp, để cho cô chuẩn bị đồng phục lúc đó Mạnh Tĩnh Nghiên trong lòng cũng rất sung sướng. Mặc dù đây là một công việc nhỏ, nhưng trong năm năm học tiểu học chưa bao giờ rơi trên người mình. Cô Vương mặc dù vẫn đề cho cô làm trưởng lớp, nhưng cũng không muốn đắc tội hiệu trưởng Nguru, hàng năm đại hội thể dục thể thao người cầm bảng của lớp đều là Nguru Phàn Phàn làm.

Năm năm Tiểu học cũng làm công việc này, lúc này đại cô nương lần đầu đảm nhận, làm sao không kích động cho được?

Bởi vì để ý, nên trở nên bất bệ. Máy lần Nghê Thụy Tuyết chọn y phục đều bị cô phủ quyết, trong lòng có chút bức bối. Để tỏ lòng bồi tội, Mạnh Tĩnh Nghiên đặc biệt mời cô đi Tị Phong Đường uống trà sữa bồi tội. Ừm, liền dùng tiền mẹ tài trợ còn dư lại để đãi thọ!

“Phốc, a khụ khụ khụ khụ.....”

Phục vụ đưa tới thức uống cho hai người, Nghê Thụy Tuyết mới vừa uống một hớp liền phun ra ngoài, còn làm do y phục của Mạnh Tĩnh Nghiên. Trên người cô mặc quần áo vải dệt dính bản vào rất khó giặt, vội vàng từ lấy khăn giấy trong túi ra lau vết bẩn, “Nghê Thụy Tuyết, cậu làm gì vậy, phun lên người tớ, y phục này di nhỏ tớ mua cho còn chưa mặc được mấy lần đây.....”

“A, a., khụ khụ khụ..... Tớ không phải, không phải cố ý như vậy.” vì đang ho khan nên vừa che miệng vừa giải thích, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên, giống như mắt muốn lòi ra.”Nghien Nghiên, cậu nhanh, khụ khụ, quay mặt qua phía sau nhìn đi!”

Phía sau? Phía sau có cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Gặp Mặt Phụ Huynh!

Vừa quay đầu lại, Mạnh Tĩnh Nghiên liền kinh ngạc mở to mắt. Kia không phải là anh Dương Phàm sao, thế nào mà còn mang cả bạn gái theo nữa?

Nhìn nét mặt quá khoa trương của Nghê Thụy Tuyết, Mạnh Tĩnh Nghiên liền đẩy đẩy cánh tay cô bạn, nói: "Này, này, bình tĩnh, đừng trưng ra vẻ mặt bát quái thế chứ. Nôi này rất an tĩnh, có lẽ anh Dương Phàm cùng bạn đến đây học nhóm thôi?"

"Không phải, dáng dấp của nữ sinh kia thật đẹp mắt, anh Dương Phàm lại là học sinh cao trung, kết giao bạn gái cũng là chuyện hết sức bình thường mà. Này, cậu có biết nữ sinh kia học trường nào không, quen với anh Dương Phàm lúc nào vậy?"

Nghê Thụy Tuyết và Mạnh Tĩnh Nghiên cùng nhau lớn lên, quan hệ hết sức thân thiết, nhà lại ở gần nhau. Có câu nói bà con xa không bằng láng giềng gần, quan hệ hai nhà bọn họ cũng vậy, so với họ hàng thân thích còn thân hơn mấy phần ấy chứ. Thân thích trong nhà họ Nghê hầu như đều biết Mạnh Tĩnh Nghiên mà Nghê Thụy Tuyết cũng giống y như vậy.

Từ nhỏ anh Dương Phàm đã rất thương yêu Mạnh Tĩnh Nghiên, tiền tiêu vật tiết kiệm được đều dành mua đồ ăn vặt cho cô. Hai cô nhóc này lại thường xuyên ở cùng một chỗ, nên có lúc Dương Phàm cũng sẽ mua thêm cho Nghê Thụy Tuyết một phần.

Chính bởi vì biết rõ Dương Phàm nên Nghê Thụy Tuyết mới kinh ngạc đến mức phun cả nước uống ra ngoài. Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không dám tin tưởng, nhưng yên lặng quan sát nửa ngày vẫn chỉ thấy hai người bọn họ, không hề có thêm ai khác gia nhập. Mặc dù hai người ở cùng nhau làm bài thi, nhưng thần thái trái lại rất thần mật.

"Hi hi, theo kinh nghiệm của mình thì đáng về kia của bọn họ bộ nếu không phải là người yêu thì cũng là quan hệ mập mờ. Không ngờ, anh Dương Phàm thành thật thế mà lại yêu sớm đến vậy. Ha ha hi hi."

Mạnh Tĩnh Nghiên khẽ liếc bạn mình một cái, nói: "Bằng kinh nghiệm của cậu? Phong phú đến vậy sao? Có muốn mình đến xin phép đi Nghê hộ cậu không?"

"Ghét, người ta chỉ tổng kết kinh nghiệm sau khi xem qua mấy chục bộ phim trên ti vi thôi mà. Một ngày 24 tiếng, thì mười hai tiếng ở cùng với cậu, mười hai tiếng còn lại ở nhà ăn cơm ngủ, làm gì còn có thời gian đi thân cận đây? Nếu cậu dám đâm thọc với mẹ mình, để xem mình thu thập cậu thế nào?"

Mới dọa một chút vậy mà người này cũng tin?

Có điều, nếu như cô chỉ cần đến nói bóng nói gió chuyện Nghê Thụy Tuyết có khuynh hướng yêu sớm, thì với tính tình của đi Nghê, thì trừ việc lên lớp ra cũng đừng mong được đi ra ngoài. Không có tự do, không bằng chết đi thi hon! Nếu thật sự có một ngày như vậy, cô nhóc kia không oán chết cô mới là lạ.

Trời sinh phụ nữ đã có năng khiếu nhạy bén, hai người họ yên lặng nhìn coi mười mấy hai mươi phút, dù không uống hộp nước nào cũng không cảm thấy mệt mỏi. Lời của Nghê Thụy Tuyết quả thực không sai, bằng kinh nghiệm đời trước Mạnh Tĩnh Nghiên cũng nhìn ra quan hệ giữa anh Dương Phàm và cô gái kia thật sự không tầm thường. Chẳng lẽ ngày đó cô cả nổi trận lôi đình là vì biết anh Dương Phàm yêu sớm? Dưới áp lực nặng nề của phụ huynh thật không dễ dàng gì đề ra ngoài hẹn hò thế này....!

Tuy nói là yêu sớm nhưng hành động của bọn họ cũng rất thuần khiết và trong sạch, hai người cũng chỉ cùng nhau làm bài thi, mỉm cười trò chuyện tâm sự, không có bất kỳ tiếp xúc hay cử chỉ thân mật nào. Đoán chừng có nhìn nữa cũng chỉ có kết quả này, cùng lắm chỉ là yêu sớm, với tính cách đáng hoàng của anh họ mình chắc chắn cũng sẽ không chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta.

Sợ bị anh Dương Phàm phát hiện ra mình và Nghê Thụy Tuyết, đến lúc đó chẳng phải tất cả mọi người sẽ đều lúng túng, cho nên Mạnh Tĩnh Nghiên liền lay lay Nghê Thụy Tuyết chuẩn bị lên lút rút lui. Cô nhóc kia vẫn đang mải rình mò, bất mãn, mím môi lâu bầu: "Nói hay lắm, cậu mời khách nha, mình còn chưa uống được ngụm nước nào đâu!"

"Được rồi, cậu làm bắn hết quần áo của mình, mình còn chưa thêm nói đâu. Đi nhanh lên, một lát nữa để anh họ nhìn thấy sẽ lúng túng. Nhìn lâu như vậy cũng chỉ là ánh mắt giao nhau mà thôi, có gì hay để nhìn chứ!"

Hai người cúi đầu đi ra ngoài, còn cố ý gờ túi lên che kín mặt, lúc đi ngang qua chỗ Dương Phàm cũng không dám thờ ơ. Nghê Thụy Tuyết vẫn không sợ chết, còn quay qua ngắm thêm vài lần, muốn nhìn kỹ xem cô gái đi cùng anh Dương Phàm có xinh đẹp hay không.

"Nghiên Nghiên à, cậu nói thử xem, hai mắt nhìn nhau tóe lửa như thế mà còn không đáng xem, thì có gì đáng xem nữa? Hay là . . . cậu đã từng làm chuyện gì đáng xem hơn hả?"

Mạnh Tĩnh Nghiên nghe thấy thế liền cười lạnh, hừ, chị cậu đã làm những chuyện đáng xem hơn từ lúc cậu vẫn còn ở trong bụng mẹ đấy. "Được rồi được rồi, đừng đoán mò nữa. Không phải cậu đã nói, một ngày hai mươi bốn tiếng, một nửa thời gian mình ở cùng cậu, còn dư lại mười hai tiếng ở nhà, làm sao có thời giờ làm ra chuyện gì?"

Bị bạn tốt dùng lời của mình chặn họng, Nghê Thụy Tuyết vẫn rất không cam lòng, lăm lăm lăm lăm nói: "Vậy cũng không hẳn, lúc đi vệ sinh cậu có cho mình đi cùng đâu, nói không chừng lại thừa dịp này hon nữa ở trường lại có nhiều nam sinh thích cậu như vậy!"

Trong đầu con nhóc này toàn chứa những gì thế không biết? Học sinh năm nhất cao trung quả thật đều ngây thơ, cô ấy à, mục tiêu hoàn toàn không đặt vào những mầm non của quốc gia này? Hon nữa, đi vệ sinh cũng cần người đi theo là thế nào? Chẳng trách những bạn học nữ trong lớp đi nhà vệ sinh còn kết thành một đoàn một đội, sợ ở đó có sắc lang hay sao?

"Đi, về nhà, buổi tối đến nhà mình ăn cơm, muốn ăn gì cứ nói, tớ đãi hết!"

"Tốt quá!", tiếng hô lớn đầy vui vẻ lập tức vang lên. Mạnh Tĩnh Nghiên nấu ăn ngon nhất, nếu so tay nghề với nhau, thì thức ăn mà bản thân mình nấu chẳng khác gì cho heo ăn cả! Nhưng đây lại không phải là nhà mình, cho nên một ngày ba bữa không thể đều đi ăn được.

"Nói thì hay lắm, chú ý giữ mồm giữ miệng của cậu đấy. Chuyện của anh Dương Phàm, không cho phép cậu hé răng với ba mẹ mình!"

Nghê Thụy Tuyết vỗ vỗ ngực bảo đảm: "Yên tâm!"

Tuần nào cũng đều phải tham dự lễ chào cờ, trường học yêu cầu phải mặc đồng phục hơn nữa còn phải sớm hơn nửa giờ.

Sau khi vào lớp, hành động đầu tiên của Mạnh Tĩnh Nghiên là cho tay vào ngăn bàn, xem xem có quà tặng bất ngờ nào không. Đáng tiếc, ngay cả bút trong túi đều rút ra ngoài nhưng cái gì cũng không có.

Ngày trước, cứ cách một hoặc hai tuần sẽ tìm thấy được kẹo que, trừ phi là nghỉ đông hay nghỉ hè không đi học. Nhưng lần này cách lần nhận trước đã ba mươi bảy ngày rồi, không biết người kia đã xảy ra chuyện gì? Hay là.

Người này đã muốn buông tha, cảm thấy bản thân kiên trì tặng kẹo que cho một nữ sinh thật sự rất ngốc nghếch? Mười năm trước, một cây kẹo giả năm hào đối với bọn nhóc bọn cô mà nói chính là một thứ xa xỉ phẩm, cô từ Lolita nhỏ bé cũng đã trở thành học sinh năm nhất cao trung, rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi, thí dụ như, còn có mấy học sinh bỏ tiền ra mua kẹo que nữa chứ, hầu hết mọi người đều chuyển sang ăn kẹo alpenliebe hết rồi?

Cô cũng giống như những cây kẹo que kia, sẽ biến mất theo thời gian, và dần dần bị người ta quên lãng?

Mạnh Tĩnh Nghiên lắc lắc đầu, quả nhiên, thứ cảm tình này rất phù phiếm, hoàn toàn không phải là thứ mà cô có thể hy vọng xa vời. Thôi, mau quên hết những thứ này đi, chỉ là những hồi ức của tuổi thanh xuân thôi mà! Nói không chừng người ta lại đổi mục tiêu đi lấy lòng nữ sinh khác rồi ấy chứ? Đàn ông, đúng là không đáng tin! Ngay cả nam sinh cũng giống vậy! Bản chất y như nhau.

Mặc dù thâm nhủ với bản thân như vậy, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi mất mát. Ai bảo, ngay cả người kia là ai cô cũng không biết, thì biết làm thế nào?

Sau nghi thức chào cờ, chủ nhiệm lớp tuyên bố tuần sau nhà trường sẽ tổ chức đại hội thể dục thể thao, vì thế kêu gọi toàn thể học sinh ghi danh các hạng mục: 100m, 200m, 400m, môn đẩy tạ, nhảy cao, nhảy xa. Lớp cô muốn chọn ra sáu đến tám người tham gia huấn luyện để đi dự thi. Ngoài ra còn chỉ định Mạnh Tĩnh Nghiên thiết kế một cái bảng hiệu cho lớp.

Lúc giáo viên chủ nhiệm chỉ đích danh cô thì cũng lúc các ánh mắt của cả lớp đều bắn về phía này, nữ sinh thì ước ao ghen tị, còn nam sinh thì ngược lại, yêu thích không thôi. Bản thân bị vây hãm giữa rừng ánh mắt trái ngược, Mạnh Tĩnh Nghiên không tài nào vui mừng nổi, cảm giác mất mát trong lòng hiện tại vẫn chưa vơi chút nào.

Chuông vào lớp rung lên, cô giáo bộ môn bước vào, chủ nhiệm lớp đứng ở cửa ra vào cùng nhau hàn huyên mấy câu mới quay trở về phòng làm việc. Mạnh Tĩnh Nghiên cũng miễn cưỡng lên tinh thần lấy sách vở ra chuẩn bị nghe giảng.

Sau bữa trưa, ước chừng phải tự học nửa tiếng, cô giáo chủ nhiệm tới kiểm tra kỷ luật một chút sau đó gọi Mạnh Tĩnh Nghiên đến phòng làm việc của mình.

Nghê Thụy Tuyết từ nhỏ đã có ám ảnh với thầy cô giáo, có thể là do từ khi học tiểu học vỡ lòng đáng vẽ của giáo viên quá mức nghiêm túc nên bị dọa sợ, đến bây giờ vừa nhìn thấy giáo viên nghiêm mặt vẫn còn sợ run lên ấy chứ. Cho nên vừa nhìn thấy sắc mặt tái xanh của cô Tổng, liền không khỏi lo lắng thay cho bạn mình.

Mạnh Tĩnh Nghiên nở nụ cười trấn an bạn thân, cô học giỏi, cô Tổng gọi đến phòng làm việc giúp một tay, có gì phải lo lắng.

Có điều lần này hình như có chút không giống ——

Trong phòng làm việc, các thầy cô giáo khác đi ăn cơm vẫn chưa trở lại, hoặc là đã lên lớp, chỉ còn lại hai người họ. Nhưng sau khi ngồi xuống, cô Tổng lại cầm giáo án lên viết viết vẽ vẽ, bận rộn làm việc của mình, không hề nói với Mạnh Tĩnh Nghiên một lời nào cũng không bảo cô tự tìm ghế ngồi xuống.

Chắc hẳn đang muốn thị uy, để học sinh của mình cảm thấy áp lực đây mà!

Đối với những chiêu số này của giáo viên, Mạnh Tĩnh Nghiên đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhưng cô cảm thấy mình không phạm sai lầm gì, lên lớp đúng giờ, làm bài tập đầy đủ, trong giờ học rất nghiêm túc nghe giảng. Gần đây không có cuộc thi nào, hạng không bị tụt. A, trong ngăn bàn cô hình như có giấu quyển《 Nam sinh nữ sinh 》，hay là đã bị cô ấy phát hiện?

Liếc liếc qua mặt bàn, không phát hiện ra mục tiêu! Quyển sách này giấu rất cẩn thận, cũng không nghe thấy giáo viên kiểm tra, thật không hiểu tại sao!

Đứng gần mười phút, chân cũng bắt đầu mỏi, thời điểm tập quân sự, mỗi lần huấn luyện viên cũng không yêu cầu đứng lâu như vậy. Mạnh Tĩnh Nghiên rề rề chân, không nhịn được mở miệng muốn hỏi cô Tổng gọi mình đến đây để làm gì.

Cô Tổng cũng cảm thấy tâm tình không yên của Mạnh Tĩnh Nghiên, liền chuẩn bị một chiêu lớn tiếng dọa người. Thời gian tự học buổi trưa còn có mười phút nữa là hết giờ, nếu Mạnh Tĩnh Nghiên thành khẩn nhận sai vẫn còn có thể kịp trở về học tiết đầu tiên của buổi chiều.

"Mạnh Tĩnh Nghiên, có biết tại sao hôm nay cô lại bảo em tới đây không?"

"Cô Tổng, em đã phạm phải lỗi gì sao ạ?"

Cô Tổng ghen hờn, nhìn ánh mắt trong veo như nước đang nghỉ hoặc nhìn mình, thái độ thần nhiên, không hề thấp thỏm lo âu giống như mình dự đoán.

"Thế nào, nghĩ là mình giấu giếm cẩn thận nên tôi sẽ không phát hiện được?"

Cái gì? ? ? Phát hiện? Cái này cũng có thể phát hiện ra? Không thể nào? ? ?

Rất cuộc, cô Tổng cũng đã nhìn ra được vẻ mặt chột dạ như dự tính, liền hài lòng cười cười. Hồ ly dù có tinh ranh cũng không đấu lại thợ săn giỏi, làm nghề gõ đầu trẻ nhiều năm như vậy, dạng học sinh nào mà chưa từng thấy qua, có mấy học sinh nghịch ngợm mà không quản giáo được? Mạnh Tĩnh Nghiên là học sinh gương mẫu, có thể là do bạn bè rủ rê đầu độc nhất thời mới phạm sai lầm, chỉ cần bảo đảm không tái phạm thì sẽ cho cô bé thêm một cơ hội, không cần mời phụ huynh đến nữa.

"Cái đó. Cái kia. thưa cô, em sai rồi."

"Ha ha, hiểu rõ sai rồi? Được, thái độ nhận sai rất tốt. Cô biết, tuổi này các em đang ở giai đoạn tò mò đối với bạn khác phái, cô cũng đã từng ở độ tuổi như các em nên vô cùng hiểu rõ tâm lý này. Nhưng bây giờ em vẫn là học sinh, mà thiên chức của học sinh chính là học tập, nên tập trung toàn bộ tinh lực đặt ở trên phương diện này, em nói đúng không?"

Chuyện đã tới nước này còn có thể ngụy biện cái gì? Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng đáp: "Đúng, đúng, đúng, cô Tổng, em sai rồi, về sau sẽ không bao giờ tái phạm nữa!"

"Tốt lắm, niệm tình em mới vi phạm lần đầu, bình thường biểu hiện đều rất tốt, cô sẽ không mời phụ huynh của em đến trường nữa. Em đi sang bên kia cầm ghế đến đây, chúng ta trò chuyện một lát!"

Mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên không hề tình nguyện, cảm thấy tinh thần của mình đã rất vững chắc, không cần phải khai sáng thêm bất cứ thứ gì nữa. Nghe nói cô Tổng còn chưa kết hôn, nói không chừng kinh nghiệm còn không phong phú bằng cô đâu, tâm tình chuyện gì chứ? Không phải đọc trộm chút tiểu thuyết thôi sao, những thứ này cô chỉ dùng để giết thời gian. Chẳng trách lúc sáng cô Tổng vẫn còn bình thường, vừa đến trưa mặt đã đen hơn hẳn, còn gọi cô tới phạt đứng nghiêm trọng như thế, quả nhiên đã phát hiện ra việc cô xem trộm ngôn tình rồi.

Cô Tổng đã nói không thể vi phạm, Mạnh Tĩnh Nghiên không thể làm gì khác hơn là phải tỏ vẻ khiêm tốn nhận sai, kéo ghế lại gần thẳng lưng ngồi nghe giáo huấn.

"Nói cho cô biết, cậu nam sinh kia là ai?". Thái độ nhận sai của Mạnh Tĩnh Nghiên rất thành khẩn cho nên sắc mặt của cô Tổng cũng hòa hoãn không ít. Vì muốn tâm sự với học trò, còn cố ý bày ra vẻ mặt hòa ái dò hỏi.

Trái lại, Mạnh Tĩnh Nghiên lại bị câu hỏi này làm cho chết lặng. Nam sinh? Nam sinh nào chứ?

Thấy cô không nói lời nào, cô Tổng liền thở dài, aiz, tình huống như vậy, người làm giáo viên như cô đây cũng đã gặp nhiều rồi.

"Cô biết, chuyện này là bí mật nhỏ của em, không hề muốn cho người khác biết, nhất là không muốn cho thầy cô biết. Nhưng cô đây chỉ đang quan tâm đến em mà thôi, cô bảo đảm, chỉ cần về sau em không tái phạm, sẽ không nhắc lại việc này với phụ huynh của em, thế nào?"

"Nhưng, thưa cô, em không hiểu cô đang nói gì cả ạ?"

Cô nhóc đối ý, lại không chịu thừa nhận? Một phen miệng lưỡi vừa rồi chẳng phải đều uống phí sao? Cô Tổng không vui, trầm mặt buông lời sâu xa: "Từ lúc khai giảng, em đều đứng đầu trong các kỳ thi sát hạch, nếu giữ vững cái trạng thái này, về sau rất có hi vọng sẽ vào được Trường Số 1. Bây giờ em vẫn còn nhỏ, không thể để chuyện khác ảnh hưởng đến việc học tập của mình. Nếu như em cứ kiên quyết không chịu nói, cô chỉ có thể bắt buộc gọi điện cho người nhà của em đến trường một chuyến!"

"Cô ơi, không phải là bởi vì chuyện em đọc trộm 《 nam sinh nữ sinh 》 hay sao ạ, em biết mình sai rồi, không đến mức phải gọi phụ huynh đến trường chứ?"

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm giác bản thân rất oan ức, nếu rơi vào người khác thì đây chỉ là chuyện nhỏ, đến phiên cô không những còn đặc biệt bị gọi đến phòng làm việc, phạt đứng, nghe chửi, nhưng không đến mức phải gọi phụ huynh đến gặp mặt chứ? Như thế cũng quá nghiêm trọng rồi?

"Được rồi, còn học được chiêu tránh nặng tìm nhẹ đúng không? Ngày mai, sau tan giờ học, em mời phụ huynh đến đây gặp tôi!". Đây là mầm non tốt nhất của lớp, giáo viên ai cũng thích cô nữ sinh này. Nhưng hôm nay thấy học sinh gương mẫu của mình lại giả vờ ngây ngô như thế, rất cuộc cô Tổng cũng tức giận, ra đòn sát thủ. "Nếu không bây giờ em hãy thành thật nói cho cô biết cậu nam sinh kia nói chuyện yêu đương cùng mình là ai, bảo đảm về sau sẽ cắt đứt quan hệ, rồi lập tức viết bản kiểm điểm. Nếu không thì tìm phụ huynh đến đây gặp tôi, hai chọn một, chính em chọn đi!"

Gi?

Cô nhóc nào đó tròn tròn hai mắt? Nói yêu thương? Cô yêu đương lúc nào? Sao mà ngay cả bản thân cô lại không hề biết?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Kẻ Mách Lẻo Không Có Kết Cục Tốt

"Ủm... cô Tổng à, có phải cô nhầm lẫn gì rồi hay không?"

"Hiểu lắm? Sao, ý trò là tôi nói oan ?" Cô Tổng ném bút lên bàn, kêu một tiếng "bộp", hung hăng trừng Mạnh Tĩnh Nghiên.

"Cô à, em thật sự chưa yêu đương."

"Được, vậy trò nói thử, thử này là ai đưa?"

Chỉ thấy cô Tổng lấy ra ba cái kẹo que ở trong ngăn kéo, đập trước mặt cô. Mạnh Tĩnh Nghiên ngẩn ngơ, tự thông suốt, thì ra một tháng này cô không nhận được kẹo que nữa, là do bị cô Tổng lấy đi? Thảo nào...

Mạnh Tĩnh Nghiên không khỏi cảm thấy thả lỏng. Cảm xúc ngoài mặt cũng dịu đi nhiều, giả vờ nghi ngờ nói: "Cô ơi, mấy cây kẹo que này có gì không ổn à?"

Cô Tổng trợn trừng mắt chăm chú quan sát vẻ mặt Mạnh Tĩnh Nghiên, lại không tìm ra sơ hở gì. Bà cũng phải lần đầu tiên đi dạy học sinh, tự nhận nhìn người rất chuẩn, dòm sát thủ cũng đã mang ra rồi, học sinh còn chẳng phản ứng lại, không phải là trò ấy thật sự bị oan chứ?

Tuy trong bụng nghi ngờ, nhưng trên mặt vẫn không có cảm xúc gì: "Sao, mấy kẹo que này, trò không biết ư?"

"Cái này ai mà chẳng biết ạ, năm nghìn một que, rất bình thường ạ, làm sao vậy cô?"

"Vậy à? Nhưng mà tôi nghe bạn học trò nói, đây là thứ mà mấy bạn nam sinh đưa cho trò cơ mà?"

Mạnh Tĩnh Nghiên vốn thông minh, nếu nghe cô Mạnh nói như vậy mà vẫn không hiểu có chuyện gì xảy ra thì cô sống vô dụng mấy chục năm rồi. Hóa ra là có người mách cô Tổng, hơn nữa người mách lẻo này, ngoại trừ Nguru Phàn Phàm còn có thể là ai.

Thứ nhất, Nguru Phàn Phàm có động cơ. Từ nhỏ, con nhóc kia đã nhìn mình không vừa mắt, gần đây lại cho rằng mình cướp vị trí lớp trưởng của nó, học tập lại tốt ngang ngửa nó, con nhóc kia đã ghi hận cô từ bé. Thứ hai, việc có người thâm đưa trộm kẹo que, mấy năm trước Nghê Thụy Tuyết đã la hét âm ỉ trước lớp một lần, sau đó thì không nhắc tới nữa, nói cách khác, việc này chỉ có bạn cùng học tiểu học với cô mới biết. Thứ ba, dạo này cô đến lớp rất sớm, hình như đã thấy Nguru Phàn Phàm tìm đồ ở bàn mình, sắc mặt cũng là lạ, lúc ấy cho rằng sức khỏe nó có vấn đề, giờ nghĩ lại có khả năng ba cây kẹo que này bị nó lấy đi.

"Cô à, em thật sự không biết, nếu như tặng em, nhất định sẽ cho ngay trước mặt em, sao có thể tới tay cô. Hơn nữa, mỗi ngày sai khi tan học em đều về nhà ngay, còn phải mua thức ăn nấu cơm, căn bản không có thời gian để yêu đương."

Cô bé đáng thương chưa yêu sớm bao giờ lại bị cô giáo tìm nói chuyện, tuy cô không sợ yêu sớm, cũng không sợ cô giáo gặp riêng, nhưng lại không quen nói dối, nói vài câu đã đỏ mặt hời hợt đầy ở tay, tim đập thình thịch, thật đúng là vịt chết còn mạnh miệng.

"Vậy được rồi, trò về học tiếp đi, chuyện này cô sẽ điều tra thêm. Có lỗi thì sửa, không thì thôi, cô cũng vì tốt cho em, hi vọng sau này em đều đặt tất cả tinh thần trong học tập, không nên gần gũi quá với bạn nam, cô phụ kì vọng của cô giáo và phụ huynh, hiểu chưa?"

"Vâng thưa cô, vậy em về trước nhé."

Cô Tổng gật gật đầu, cho cô một khuôn mặt tươi cười, rồi vỗ vỗ vai cô, phối kết hợp giữa ban ân và đề cao uy nghiêm cực tốt. Chỉ là dưới chân Mạnh Tĩnh Nghiên như mọc rễ, ánh mắt như có như không nhìn chằm chằm ba cây kẹo que trên bàn cô Tổng.

"Làm sao vậy, còn có việc sao?"

"A không có việc gì, tạm biệt cô."

Vắt hết óc vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết, xem ra phải bàn giao ba cây kẹo que ở chỗ này rồi. Trong lòng thầm tạm biệt với nhóm kẹo que, mới lưu luyến không rời ra ngoài.

"Chờ đã, Mạnh Tĩnh Nghiên!"

Mạnh Tĩnh Nghiên kích động, xoay người lại rất nhanh: "Cô Tổng?"

"Ủm, tan học trò đưa hết tạp chí cho cô nhé. Thân là học sinh trung học, không nên đọc mấy loại tạp chí này. Có thời gian thì xem "Trích văn thanh niên", "Độc giả"... mấy loại này còn có lợi ích, đọc mấy bộ tình yêu có thể làm được gì chứ? Rồi, em đi đi."

Cô gái nhỏ sụp bả vai, bước nhanh rời văn phòng. Đã hiểu rõ cô Tổng sẽ không chấp nhận mình còn ôm hi vọng gì đây, haiz, ... một cô giáo đã ba mươi còn chưa kết hôn, sao có thể giờ tay đánh khẽ với học sinh yêu sớm chứ?

Trở lại lớp đã được nửa tiết một buổi trưa, giáo viên bộ môn biết cô bị cô Tổng gọi lên văn phòng nên cũng không khó xử cô, để cô vào chỗ ngồi. Nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lại rầu rĩ không vui cả tiết, giáo viên nói gì cũng không nghe, may mà có Nghê Thụy Tuyết nhỏ giọng nhắc nhở mới vượt qua kiểm tra.

"Nghiên Nghiên, sao lại không vui thế? Vừa rồi cô Tổng mắng cậu à?" Hết giờ học, Nghê Thụy Tuyết quan tâm hỏi.

"Lát nữa nói sau, tớ lên văn phòng cô Tổng một chuyện."

Lấy hai quyển truyện tình cảm học đường trong góc ngăn bàn ra, haiz, thứ này cũng phải đưa cho cô Tổng nữa.

"AAAAA... làm sao cô lại biết những quyển sách này? Chẳng lẽ có người mách với cô? Ghét nhất bọn mách leo!"

Không để ý tới Nghê Thụy Tuyết hô to gọi nhỏ, ánh mắt lạnh lạnh nhìn về phía Nguru Phàn Phàm: "Là có người mách, hơn nữa còn không phải chuyện nhỏ nhất, người ta là báo cáo có trình độ đấy!"

Bình thường làm bản sách và sách bài tập của cô có thể cho qua, nhưng những cây kẹo que kia là kí ức quý báu của cô, thế mà nó dám không hỏi trước đã đưa cho cô Tổng. Cho dù đổi hộp nữ trang thay cho ba cây kẹo que, nhưng đâu phải ba cây lúc đầu.

Quan trọng nhất là, hại cô rầu rĩ mãi, cho rằng cuối cùng không còn nhận được kẹo que nữa...

Lên văn phòng của tổ toán, lúc trở lại còn mang theo một tin tức không tốt. Đại hội thể dục thể thao cuối tuần này, cô phải tham gia với thân phận người xem, nói cách khác, cô Tổng sợ cô gây họa nên tạm thay người công tác.

Đội ngũ được chọn lựa lúc trước khóa thể dục cũng đã định xong, trong đó không có vị trí của cô, không thể chỉ vì cô không đi mà điều phối các bạn khác lại, vậy nên ai thay cô sẽ được lớp bầu chọn. Cô không có trong đội, nên chỉ có thể làm người xem.

Tham gia đại hội thể dục thể thao nhiều năm như vậy, đợt này phiền lòng nhất! Trước mặt mọi người, cô Tổng tuyên bố đánh bài chọn người, bỗng nhiên thay người, các học sinh đều nhìn cô bằng ánh mắt là lạ.

Chuyện này, cuối cùng người có lợi nhất là Nguru Phàn Phàm, cơ hội tốt nào động như vậy nhỏ sẽ không bỏ qua, vị trí của Mạnh Tĩnh Nghiên do nhỏ thay. Không biết đây có phải là lợi ích nhỏ đạt được sau khi mách leo cô Tổng?

Ngày đại hội thể dục, Mạnh Tĩnh Nghiên xin nghỉ bệnh không, cô Tổng vốn nắm chắc tâm lý học sinh, nhưng cô cũng là giáo viên, sẽ không dễ dàng nói xin lỗi học trò. Dù sao Mạnh Tĩnh Nghiên không có nhiệm vụ, phê chuẩn cũng được.

Hôm ấy dường như tâm trạng ông trời cũng không tốt, cả ngày đều mưa rền gió lớn, lúc về Nghê Thụy Tuyết cũng ướt hết người. Nguru Phàn Phàm vì xinh đẹp và phong độ chỉ mặc áo sơ mi mỏng, váy ngắn màu đỏ, đi tắt chân nên hôm sau đến trường bị virus cảm xâm nhập, nước mũi lèm nhèm, mỗi lần nhìn nhỏ ta đều thấy cái mũi hồng hồng. Mạnh Tĩnh Nghiên hả giận, đây gọi là ác nhân có ác báo, ai kêu nhỏ trộm kẹo que cảm đi.

Được Nghê Thụy Tuyết - cái loa nhỏ tuyên truyền, mọi người cũng biết Nguru Phàn Phàm là tiểu nhân mách leo sau lưng giáo viên, nhỏ mà không chủ động nói chuyện sẽ không ai bắt chuyện với nhỏ. Mặc kệ ở tuổi nào, ai cũng hận nhất kẻ mách leo. Đặc biệt là bạn cùng bàn và bạn cùng phòng với nhỏ, đề phòng nhỏ như giặc cướp.

Nếu là trước kia, Mạnh Tĩnh Nghiên có thể sẽ đồng tình nhỏ, cảm thấy mặc kệ mắc lỗi gì, thủy chung vẫn là một đứa trẻ nên phải tha thứ. Nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy Nguru Phàn Phàm gieo gió gặt bão, đáng bị trừng phạt.

Haiz, đừng cho là cô mềm yếu, bị chạm tới ranh giới cuối cùng, cô cũng sẽ nổi giận. Bây giờ Nguru Phàn Phàm suốt ngày nhìn cô với ánh mắt u oán, Mạnh Tĩnh Nghiên coi như không thấy. Thắng được hư vinh nhất thời, lại mất đi cơ hội là bạn bè với bạn cùng học bốn năm, xét theo khía cạnh khác, vậy cũng là công bằng, đúng không?

Một người duy nhất còn bị ảnh hưởng là cô Tổng, thỉnh thoảng sẽ gọi cô lên văn phòng tâm sự, quan tâm tới vấn đề cá nhân của cô, hoặc hỏi những bạn khác có bị tình huống như vậy hay không?

Hài hứng mau áo sơ mi và giày thể thao đồng màu trắng, xứng với quần jean loa chân, vài món quần áo đơn giản được cô mặc theo phong cách OL lưu hành mấy chục năm sau, sau đó, rất nhiều nữ sinh đều phỏng theo cách mặc quần áo của cô, coi như nhắc lên một trào lưu mới trong trường học!

Đội cô lên đầu cấp hai, cũng là lúc anh Dương Phàm lên tới cấp hai, gia đình họ Mạnh triệt để bạo phát vấn đề.

Một ngày, Mạnh Tĩnh Nghiên và Nghê Thụy Tuyết không cẩn thận chứng kiến anh Dương Phàm ở cùng với một nữ sinh, không phải ngẫu nhiên mà là quan hệ không tầm thường. Nữ sinh bộ dáng thanh tú kia chính là "Bạn gái nhỏ" của Dương Phàm. Hai cô gái xem bát quái đã liên vùi bí mật xuống, không nói cho gia đình, nhưng giấy không gói được lửa, mọi chuyện vẫn bị lộ ra.

Anh Dương Phàm không thoát khỏi vòng luẩn quẩn yêu sớm ảnh hưởng học tập, nhiều lần thành tích cuộc thi đều nói lên xu hướng ngày càng giảm, việc này đối với cô cả đặt hết mong đợi vào anh không tiếp thu được. Mấy lần sau khi Dương Phàm ra ngoài, cô cả đều thầm theo dõi, cuối cùng cũng bắt được một ngày anh hẹn hò.

Một chút mặt mũi cô cả Mạnh cũng không chừa cho con trai, đen mặt xuất hiện trước mặt hai người khi Dương Phàm thật vất vả mới cầm được tay bạn gái, rất không khách khí thóa mạ con trai một trận, lời nói có gai yêu cầu con trai đoạn tuyệt quan hệ với nữ sinh. Nữ sinh trẻ da mặt mỏng, trong nhà

cũng được ba mẹ nâng như nâng trứng, giờ nghe mẹ bạn trai nói giống như đang bắt kẻ thống dâm, nước mắt cũng không kìm được, khóc ầm lên.

Dương Phàm trung thực lần đầu tiên đối kháng với mẹ, nhao nhao với mẹ trước mặt bạn gái, cô gái khóc bỏ chạy anh lại muốn đuổi theo, nhưng lại bị mẹ ngăn cản uốn éo đòi về. Dương Phàm bắt đầu chiến tranh lạnh cùng người nhà từ ngày đó.

Mạnh Tĩnh Nghiên không nắm vững vấn đề xảy ra trong kỳ phá nghịch, theo cô thấy xem ra cô cả cũng không để anh Dương Phàm có thể diện lắm. Nhưng quan điểm của các bậc phụ huynh đều giống nhau, trẻ con yêu sớm là vấn đề không bớt lo được. Cha Mạnh mẹ Mạnh, cô cả dượng cả, chú dì, thay nhau ra trận tiến hành giáo dục tư tưởng với việc yêu sớm.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng liên bị tai bay vạ gió, mỗi lần nói chuyện qua điện thoại xong với cô cả, ánh mắt ba mẹ nhìn cô đều trở nên ngưng trọng, đều lấy anh Dương Phàm là ví dụ giáo dục cô một phen, cô gái nhỏ năm cũng trúng đạn. Cô rõ ràng không có ý nói yêu đương, lại phải thường xuyên tiếp nhận giáo dục yêu sớm, cô vô tội kia mà!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Hội Liên Hoan

Editor: Á bi

Áp lực việc học thật sự rất lớn, nhưng về nhà còn bị gia đình họ hàng thay phiên nhau oanh tạc nữa, dù là người sát cũng không thể nào xem như không có chuyện này. Cũng may sắp đến cuối năm, chương trình ở trường học cũng không tính là ít, Mạnh Tĩnh Nghiên tính mượn cơ hội này thả lỏng một phen.

Trước lễ giáng sinh ngày 24 tháng 12 ba ngày, liền chạy theo mỗi bạn ở trong lớp, xin mỗi người một xu, tám họ Triệu Tiền Tôn Lý Chu Ngô Trịnh Vương đều hỏi cả. Gôm đủ 24 tờ liền chạy đi mua trái cây đưa cho bà ngoại, chúc bà ngoại khỏe mạnh sống lâu trăm tuổi.

Hôm nay người bán táo thu được một đồng tiền lẻ khuôn mặt đau khổ hoàn toàn đối lập với khuôn mặt tươi cười của cô cháu gái đi mua hoa quả cho bà ngoại. Chỉ có điều dù là khuôn mặt khổ nhưng mà miệng của người bán hàng vẫn rất ngọt, táo vào lễ giáng sinh so với bình thường càng quý hơn, tuy là quá nhiều tiền lẻ nhưng bán một khoảng lớn nên cũng rất vui. Với lại Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ dùng tiền tiêu vặt bằng một giỏ trái cây tới chúc cho bà ngoại, còn một thùng táo lớn mua từ chỗ người bán hàng sẽ phát cho bạn học, người làm của ba mẹ, và thầy cô giáo nữa.

Một trái táo bình an so với phúc lợi của công nhân thì còn quá nhẹ, nhưng mà cứ coi như là của bẻ dưới tặng bẻ trên đi, chắc không có ai ghét bỏ đâu, mọi người còn khen cô hiểu chuyện nữa. Những ông bà hàng xóm của bà ngoại cũng có phần, những ông bà kia cũng khen cô là hiểu chuyện, hâm mộ bà ngoại có phúc khí.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn dưỡng mà cha mẹ không chờ, kinh nghiệm của vài thập niên đã làm cho cô hiểu được thấu đáo về sự hiểu thảo của con cái đối với cha mẹ. Kiếp trước thân thể của bà ngoại vẫn luôn không tốt, đời này dưới sự ảnh hưởng của cô, người một nhà luôn chú trọng tới thân thể của bà ngoại, cứ cách nửa năm lại dẫn bà ngoại đi khám sức khỏe một lần, rõ ràng đã tránh thoát được tai nạn lớn năm đó, bình an nhìn cháu gái lên năm hai của trung học, từng giờ trôi qua lại càng đáng giá hơn!

Đêm vui vẻ, đêm bình an, ba ngày đêm giáng sinh đã hết, thì tiếp theo sẽ là tết nguyên đán vào tháng giêng. Tết nguyên đán là ngày tết chúng ta trao đổi thiệp chúc mừng cho nhau, mấy thiệp thường thì một xu một cái, có mấy cái thiệp có âm nhạc vui vẻ thì mấy đồng một cái cũng rất quý, dù mắc tới đâu nhưng có thiệp treo trên vách tường bán được năm hoặc mười đồng, thậm chí còn cao hơn thế.

Bây giờ con nhóc nhà họ Mạnh cũng không phải là thiếu tiền tiêu vặt, chỉ đơn giản muốn tặng mỗi ngày một cái, viết xong lời chúc của mình, miễn đưa thiệp xong rồi lại nhớ quên viết câu chúc, đó chính là tình huống làm cho người ta nghi ngờ mình không xem họ như bạn bè. Đương nhiên ở sau lưng cô giáo có đâm thọt bạn nữ khác thì cũng không có quá đáng mấy. Sau chuyện lần này, hai người so với nước với lửa thì cũng không sai biệt lắm. Đưa cho cậu ấy thì cũng không có cảm kích, muốn cô dán cái mặt nóng lên mông lạnh của cậu ta cô chắc chắn sẽ không làm.

Đưa cho những bạn khác cô lại không thấy đau lòng! Dù sao thiệp chúc mừng cũng là mua từ chỗ ba, đều là hàng nhập theo giá, so với giá ở ngoài thị trường thì thấp hơn phân nửa. Nhân duyên của cô cũng không tệ lắm, các bạn học khác đều đưa cô thiệp chúc mừng, chẳng lẽ cô lại không đưa lại? Cứ coi như là đồ của dân thì trả lại cho dân đi!

Nhưng mà chuyện làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên vui nhất là trường học cho mỗi lớp tự tổ chức một buổi liên hoan hôm nguyên đán! A a a a, từ nhỏ cô đã rất thích tham gia mấy cái liên hoan rồi! Lớp trưởng có nói từng người cần chuẩn bị tiết mục cho hôm đó, có thể hát, múa, diễn kịch nhỏ, tương thanh (Giống như Stand-up Comedy), đọc diễn văn, nói chung mấy tiết mục vui sẽ không giới hạn.

Một ngày trước tết nguyên đán, chương trình vẫn diễn ra theo bình thường, nhưng học sinh thì đã không thể ngồi yên ở trên ghế rồi, nguyên một đám nóng lòng muốn thử. Cô Tổng phải ép buộc lắm mới có thể kết thúc một buổi học, cuối cùng kiên nhẫn nói rõ là không được phun màu hay tuyết rồi mới cho tan lớp.

Các học sinh reo hò một tiếng xong liền nhanh chóng thu dọn cặp sách và bàn học. Ở vị trí tốt nhất dùng hai các bàn xếp thành hàng dài, trải khăn bàn lên, đó chính là chỗ ngồi quý báu của cô giáo. Còn những cái bàn còn lại được xếp thành hình chữ U chiếm nửa lớp học, cố gắng tạo ra không khí cho

buổi liên hoan.

Chữ viết của Mạnh Tĩnh Nghiên là đẹp nhất, nên cô được giao nhiệm vụ lấy phấn màu viết chữ lên bảng, ủy viên văn nghệ cũng sẽ phối hợp với cô, cũng sẽ vẽ lên bảng đen mấy họa tiết đáng yêu. Nghe Thụy Tuyết phục trách lấy mấy thứ mà lớp mua sắm tới cắt giấy và dán lên bảng đen phía bên kia, và tủ chứa đồ nơi mà dễ thấy nhất. Mấy bạn học khác thì sau khi dọn dẹp xong liền thôi bong bóng, dán nó dính lên tường và treo đèn lên.

Cùng nhau trang trí một trận xong, không tới nửa tiếng phòng học đã rực rỡ lên trông thấy. Dán lên bốn chữ Tĩnh Tĩnh Cánh Kính (Yên tĩnh, sạch sẽ, mạnh mẽ, tôn kính), không khí đang trầm lắng bỗng sống động lên, lúc mọi người mang cặp chuẩn bị đi về, nói bái bai những bạn học khác những trên khuôn mặt họ vẫn mang theo nụ cười chờ mong cho ngày hôm sau.

Mặc dù tết nguyên đán không cần phải đi học, buổi liên hoan tới tám giờ rưỡi mới bắt đầu nên cũng không cần dậy quá sớm, nhưng chưa tới bảy giờ Mạnh Tĩnh Nghiên đã bị Nghe Thụy Tuyết nhào vào phòng đánh thức. Cái con bé kia, khi đi học chẳng thấy nó tích cực như vậy, vừa nói tới buổi liên hoan thì kích động quá cả đêm chẳng chịu đi ngủ, mới sáng sớm đã tới hành hạ cô.

Khi Mạnh Tĩnh Nghiên rời giường tỉnh tỉnh cô cũng rất cứng đầu, ngoại trừ mẹ cô, không ai dám làm cho cô nhăn mày. Nhưng Nghe Thụy Tuyết lại cố tình đánh đòn phủ đầu, oán trách cô tỉnh tỉnh lười biếng, buổi liên hoan này một năm chỉ có một lần, đương nhiên phải đến sớm một chút. Còn phải đi sớm để mua chút đồ ăn vặt, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn luôn là người chuẩn bị mọi thứ, sao lại không tới sớm gọi cô dậy chứ?

Đối với cái lý do cả vú lấp miệng em của cậu ấy Mạnh Tĩnh Nghiên hoàn toàn không có khí lực đấu lại. Nếu Nghe Thụy Tuyết không có ở đây, cô có thể ngủ ít nhất thêm 20 phút nữa. Sau khi sống lại đối với Mạnh Tĩnh Nghiên thì ngủ nướng rất quan trọng, Nghe Thụy Tuyết cũng có biện pháp để trị cái bệnh đó, dám làm cho cô muộn buổi liên hoan à? Giết không thể tha! Muốn chế ngự người có tính ngủ nướng thì tốt nhất là tìm một người có tính ngủ nướng khác.

Sau khi thanh tỉnh, lý trí cũng trở về não rồi. Cuối cùng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng rời giường đi rửa mặt, để cho Nghe Thụy Tuyết tự tới phòng khách xem tivi.

Thấy cô kì kèo mè nheo đánh răng thay quần áo rồi ăn sáng, Nghe Thụy Tuyết đã chờ đến nỗi sắp phun ra lửa. Mẹ Mạnh lịch sự tới mời cậu ấy ăn chút bữa sáng thì cậu ấy cũng chẳng có khẩu vị, chỉ dùng ánh mắt gấp như lửa ở sau lưng thúc giục Mạnh Tĩnh Nghiên.

Mới bảy giờ ba mươi, cuối cùng quân đội chữa cháy cũng đã chạy tới dập lửa. Cách thời gian đã hẹn còn mười phút, không ngờ người khó đánh thức như Lý Minh Trạch cũng đã chờ sẵn ở dưới lầu. Mạnh Tĩnh Nghiên buột miệng hỏi, “Ăn cơm không?”

Thằng nhóc đáng chết đó chìa một tay ra đã cầm cặp của Mạnh Tĩnh Nghiên, một tay khác thì đút vào túi quần, “Dù sao lúc buổi liên hoan bắt đầu thì ăn gì mà chẳng có, còn ăn sáng để làm gì? Mẹ mình cho mình 50 đồng bảo mình mua cái gì đó mà ăn, bà nội lại cho thêm 50 nữa...”

Hiếm thấy Nghe Thụy Tuyết không cãi nhau với cậu ấy, nhanh chóng gạt đầu.

Trách không được khi cô đang ăn sáng thì Nghe Thụy Tuyết ở bên cạnh dùng cặp mắt trừng cô như cô đã làm sai ra chuyện tội ác tày trời nào đấy, nhìn thấy bộ dáng này của cậu ấy, xem ra cũng là chưa ăn sáng rồi? Cẩn thận quan sát cô lại phát hiện đã điểm quái dị, “Thụy Tuyết, quần áo cậu đang mặc có phải là bộ mà cô cậu mới về từ Thượng Hải cho phải không? Bình thường cậu đều tiếc không dám mặc mà.”

“Ôi cậu tỉnh mất thế! Đi nhanh lên, mình rất thích ăn phòng tôm sùng, nhưng nó rất khó mua, đi trễ thì sẽ bị những bạn học khác mua hết đấy!”

“Bình tĩnh bình tĩnh, hôm qua mình có nói với chị Từ sẽ để lại cho cho cậu một bì!”

“Oa, vẫn là Nghiên Nghiên tốt nhất, cậu thật sự có lương tâm đấy!”

Nói tới nói lui, tỉnh tỉnh của bạn nhỏ Nghe Thụy Tuyết vẫn thẳng thắn như vậy, miệng thì mới phun hỏa nhưng đảo mắt qua một lúc thì quên mất chẳng coi nó là thật. Biết rất rõ cậu ấy nên khi cậu ấy nói vì một bao đậu phòng Hòa Lan mà chạy thực mạng, thì đậu phòng Hòa Lan chắc cũng chỉ là cái có thôi?

“Cát, mặc xấu như vậy mà còn muốn thiệp chúc mừng, mơ mộng hão huyền.”

May là Nghe Thụy Tuyết không nghe thấy, Mạnh Tĩnh Nghiên lén vỗ Lý Minh Trạch một cái. Giờ mấy bạn nam đưa thiệp cũng không đại biểu là không có phát sinh mấy nhân duyên khác, hiện giờ thầy cô và phụ huynh vẫn luôn căng thẳng với mấy vấn đề tình cảm giữa học sinh nam nữ, nếu mà đưa thiệp mà gây ra hiểu lầm như lời nói, thì chẳng nên đưa còn hơn.

Sau khi nhà họ Mạnh xuất hiện chuyện yêu sớm của anh Dương Phàm, ba mẹ cũng quản cô nghiêm khắc hơn, lễ giáng sinh những bạn học cũng thường tặng thiệp cho nhau bất kể là nam hay nữ. Vì thế cũng có rất nhiều bạn học nam đưa thiệp cho cô, lúc cầm về nhà thì một đồng ý.

Công việc của ba cô rất bận rộn, nhưng chưa bao giờ ngại phiền, lấy tất cả những bức thiệp bạn tặng cô kiểm tra qua một lần. Lấy một cái mà thấy tên con trai là bắt đầu khần trương, cẩn thận nghiên cứu xem có viết mấy từ ngữ tình cảm nào khác hay không, hoặc có bí mật viết mấy thứ này nọ gì không, làm cho cô thật sự cảm thấy bất đắc dĩ không nói nên lời.

Mọi người đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của ba, nhưng rõ ràng cô biết được kiếp trước mình là ai mà, tuyệt đối chẳng có tí quan hệ gì tới ba, ông cần gì phải khần trương như vậy chứ?

Đạo lý và phụ huynh là những thứ không bao giờ giải thích được, với tư cách là người dưới thì đành phải chịu vậy thôi. Đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc nha...!

Chưa kịp vào lớp học, thì đã nghe thấy tiếng nói cười ở bên trong rồi. Còn tưởng đã tới đầy đủ rồi chứ, ai dè chỉ có mấy bàn tới còn mấy bàn không. Nói không chừng có mấy bạn cũng giống như Nghe Thụy Tuyết, tới hôm qua hưng phấn quá mà mất ngủ, mới sáng sớm ngày hôm nay đã chạy tới? So với mấy ngày tự học còn sớm hơn!

Mới bước rồi lớp đã yên tĩnh. Mặc dù là tới muộn, nhưng Nghe Thụy Tuyết đã nhờ mấy bạn học khác giữ chỗ cho mình, Mạnh Tĩnh Nghiên ngồi bên cạnh sân diễn, có thể ngắm rõ buổi biểu diễn, cũng không bị các thầy cô khác ngăn lại. Sau đó lấy ra mấy túi đồ ăn vặt mà cô đã mua, còn có mấy quả táo và quýt, mấy trái cây khác tràn ra đầy bàn.

“Mạnh Tĩnh Nghiên, lát nữa cậu sẽ biểu diễn cái gì vậy?”

“Bí mật.” Nhận lấy khoai tây chiên đưa qua từ bên cạnh, những vẫn chưa thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người ta, quá đáng!

Nhưng chuyện càng huyền bí lại càng làm cho người ta muốn tìm hiểu hơn, có bạn nữ ngồi bên cạnh của Mạnh Tĩnh Nghiên quả nhiên có bộ dạng tâm tư ngửa ngáy. Ca hát? Trong lớp đã có nhiều bạn học báo tiết mục ca hát rồi, chẳng lẽ ý tưởng của Mạnh Tĩnh Nghiên lại không mới mẻ như vậy chứ?

“Mình nghe nói mấy bạn học lớp khác nói muốn tới lớp chúng ta xem tiết mục của cậu đấy. Hồi lớp trưởng thì cậu ấy cũng giúp cậu giữ bí mật, là tiết mục thần bí gì vậy? Cậu lên nói cho mình biết chút đi? Mình bảo đảm sẽ không nói cho ai khác đâu!”

Cái gọi là bí mật, chính là một người nói với một người khác mình sẽ giữ bí mật không nói cho người khác nghe.

Còn nửa tiếng nữa buổi liên hoan sẽ bắt đầu, đến lúc đó là có thể thấy được tiết mục của cô rồi! Mạnh Tĩnh Nghiên cắn chặt răng, không nói chính là không nói, hỏi ngược lại, “Vậy một lát nữa cậu sẽ biểu diễn cái gì vậy? Chuẩn bị xong chưa?”

Bạn học nữ kia quả nhiên mắc mưu, “Mình nghĩ sẽ hát bài ‘Yesterday once more’, hôm qua còn cố ý bảo mẹ chạy đi mua bản nhạc đệm để mình mang theo cho ngày hôm nay.”

“À à...” Đầu năm không phải hát bài tiếng anh ‘Yesterday Once More’ thì chính là ‘Big Big World’, hát quảng rộng, rất kinh điển, mới năm hai, hát hai bài này rất khó nha! “Lợi hại đấy, vậy nhớ lời chưa?”

“Ha ha ha, tới qua mình có chép lên tay, bảo đảm sẽ không xảy ra sai sót!”

Mạnh Tĩnh Nghiên: ...

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Hội Liên Hoan

Sau này các tiết mục liên hoan mừng tết âm lịch chuyên nghiệp hơn, đặc sắc hơn, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lại thích các tiết mục không phải là chuyên nghiệp không mưu cầu lợi nhuận hơn. Những tiết mục ca hát, khiêu vũ gì cũng có, tham dự càng lâu thì càng soi động hơn.

Một bạn học Hát bài «yesterdayoncemore» bằng tiếng Anh trùng với bạn học khác, nhưng là bài hát kinh điển mặc kệ nghe bao nhiêu lần cũng sẽ không chán, người xem vẫn là rất nể tình vỗ tay theo nhịp nhạc giúp cô. Những người biết hát cũng bắt đầu hát phụ họa theo.

Hiệu quả như vậy rất tốt, chỉ là người biểu diễn lúc xuống đài trên mặt đỏ bừng, xấu hổ đến muốn trốn đi.

Nghe Thụy Tuyết vỗ vỗ Mạnh Tĩnh Nghiên, hai người ăn ý cầm bọc quần áo dưới mặt bàn bắt đầu đi vào nhà vệ sinh thay quần áo. Sau lúc sau khi đi vào phòng học khi bị các bạn học nhìn thấy thì không nhịn được, liền đồng thời cười phá lên. Giống như một quân Cờ Domino, một bạn học bật cười, làm cho những bạn học khác cũng cười theo. Không đợi người chủ trì giới thiệu chương trình, từng người từng người cười gục xuống bàn eo không thẳng người lên được.

Được rồi được rồi, không cần giới thiệu chương trình bọn họ chỉ muốn biết biểu diễn tiết mục là gì thôi...! Hai người Nghe Thụy Tuyết dứ dứ nhau đi từng bước nhỏ tập tễnh đi tới, tiếp theo liền chào hỏi khán giả, "Các đồng chí khoẻ."

Nghe Thụy Tuyết cũng phản ứng rất nhanh, lập tức nói tiếp một câu, "Các đồng chí vất vả a."

Lúc này Lý Minh Trạch đang ở phía sau vội vàng đi tới phía trước, tay làm động tác quơ quơ, "Bác cả bác gái đang ở bên này."

Không riêng gì các bạn học, mà ngay cả giáo viên cũng thấy cảm thấy bất ngờ. Mấy đứa bé này thật giỏi, cư nhiên diễn tiểu phẩm!

Nghe Thụy Tuyết diễn vai Triệu Bản Sơn, toàn thân cô mặc bộ đồ tây trang màu xanh dương đậm mượn của ba, không biết từ đâu kiếm được cô còn đội nón lưỡi trai màu xanh dương đậm, làm cho bộ đồ phối hợp nhìn chẳng ra gì. Mà các bạn học nhìn khác nhìn tới Lý Minh Trạch đang giả thành Thôi

Vinh Nguyên đang đứng ở phía sau, hẳn không có trang phục đẹp trai như Tiểu Thôi toàn thân tây trang màu trắng, chỉ là mẹ Lý đã tỉ mỉ giúp hẳn chuẩn bị một bộ trang phục và đạo cụ cũng không tệ, để hình dung tiểu hủ nhi này như thế nào đây, lời nói chỉ có thể nói bây giờ chính là đẹp trai ngây người!

Làm cho người giương mắt nhìn hoá trang kỳ lạ của Mạnh Tĩnh Nghiên không khỏi ngạc nhiên, từ trang phục và đạo cụ trên người cô đều rất hoà hợp, áo len màu đậm, com lê màu đậm, quần âu phục, trên cổ mang một khăn quàng màu cam, trên đầu là là nón len mượn của bà ngoại. Được mọi người cực kỳ khen ngợi, vì để phù hợp với vai Tống Đan Đan bị mất hai cái răng cửa, cô đặc biệt lấy một miếng miếng băng keo đen dán lên răng cửa, từ mọi góc độ người xem đều nhìn thấy thật đúng với bộ dáng ‘vinh quang rớt mất’.

Tiết mục của ba người chuẩn bị rõ ràng là thể hiện được rõ tiểu phẩm « ngày hôm qua, hôm nay, ngày mai », riêng hoá trang của ba người này cũng làm cho người ta vỗ tay khen tuyệt rồi, vừa nãy còn mở miệng, còn cố ý học Triệu Bản Sơn nói ra một ít tiếng của giọng người Đông Bắc, chọc cho khán giả cười đau bụng.

Triệu đại thúc này là tiểu phẩm nhưng kinh điển trong kinh điển, đa số người nào biết đến « ngày hôm qua, hôm nay, ngày mai » thì rất quen thuộc lời kịch, còn có thể kể ra mấy đoạn. Nhưng chân chính muốn biểu diễn đẳng hoàng cũng không phải là có thể biểu diễn dễ dàng như vậy.

Mạng internet của thời hiện đại khi cần tìm kiếm một tư liệu nào đó chỉ cần bấm một cái thì tất đều xuất ra, còn hiện tại không có máy vi tính thì có thể làm thế nào, chỉ có thể nhớ lời kịch, Mạnh Tĩnh Nghiên mua đĩa CD của tiểu phẩm này, tốn thời gian cả đêm để coi tới tới lui lui, ghi từng câu từng lời kịch, dùng giấy than viết thành ba bản. Càng không cần nhắc tới chuyện cùng nhau đọc thuộc lời thoại và cùng phối hợp diễn với nhau, kèm theo huấn luyện không ít trận, đối với mấy bạn nhỏ quả thực là đã trải qua một phen khổ công a!

Có lẽ bọn họ không diễn xuất tinh xảo như Triệu đại thúc cùng Tống Đan Đan Thôi Vinh Nguyên trong kịch bản, nhưng là do mấy bạn nhỏ biểu diễn, bộ dáng không ưỡn ẹo nhưng cũng tăng thêm không ít hài hước. Biểu diễn xong tiếng vỗ tay như sấm động, lúc vào nhà vệ sinh tây trang còn nghe được tiếng cười đùa náo nhiệt trong lớp, ba người họ rất kích động. Lấy được tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, bỏ ra bao nhiêu cũng đều đáng giá.

Lại trở lại phòng học thì cô Tống cùng mấy giáo viên chủ nhiệm các khóa đã không còn ở đây, có thể là cảm thấy ở trước mặt bạn học cười đau bụng sẽ mất mặt, nên mấy giáo viên trở về phòng làm việc cười lên đi.

"Dù sao các giáo viên cũng đi, vậy tớ ở tại lớp các cậu chơi được không? Lớp của tớ có lão Điền ở đấy, không muốn trở về."

"Tùy cậu." Biểu diễn thành công, nên hiếm khi nói chuyện với Lý Minh Trạch về mặt ôn hoà vui vẻ, thậm chí còn lấy thức ăn ngon mình đã mua chia cho hắn.

Sau khi ba người bọn họ biểu diễn tiểu phẩm xong, thì xem những tiết mục khác liền trở thành nhàm chán. Nhưng mà các bạn học cũng đang rất vui vẻ thừa dịp thời gian này nghỉ ngơi một chút, vừa xoa xoa cái bụng còn đang đau do trận cười vừa rồi.

"Mỗi người đều thể hiện hết các bản lĩnh của mình, nếu không phải nhờ tiệc liên quan hôm nay, thật đúng là không biết bạn học lớp chúng ta có tài nghệ như vậy đây. Tốt lắm, buổi biểu diễn hôm nay đến đây là chấm dứt, tiếp đến là lúc chơi trò chơi. Nhìn thấy bó hoa trong tay tớ không, chờ một chút Kiều Văn sẽ mở nhạc, tiếng nhạc bắt đầu, các bạn hãy chuyển bó hoa từng thứ tự chuyển xuống. Tiếng nhạc kết thúc, bó hoa nằm trong tay ai thì người đó liền đi lên trên đây, mọi người nghe rõ chưa? Nếu trúng người nào thì bạn đó sẽ bị các bạn học trừng phạt a....!"

Chiều theo tiếng nhạc chuyển hoa này của Trương lớp liền làm các bạn học hào hứng cả lên, âm nhạc vừa vang lên, bó hoa trong tay giống như một quả bom được nổ ra làm cho bó hoa bị các bạn học ném tới ném lui. Đột nhiên dừng lại, lớp phó học tập Trương Văn Quyên liền đẩy cái mắt kính lên ngay ngắn.

Khi tiếng nhạc vang lên lần nữa, lần này Kiều Văn phụ trách khống chế âm nhạc rất gian trá, cơ hồ là vừa mới bắt đầu liền nhanh chóng dừng lại. Lúc này bó hoa đang bị ném đến trên người Mạnh Tĩnh Nghiên, cầm lên cũng không phải là, không cầm lên cũng không phải, tiếng ồn ào của bạn học liền im bặt một lát liền nhanh chóng ồn ào lên trong đó người có tiếng là thích nhiều chuyện Nghê Thụy Tuyết đang bị đẩy tới ngay giữa. Mạnh Tĩnh Nghiên cười cùng Văn Quyên cùng nhau đứng vững, chờ một kẻ xui xẻo xuất hiện.

Tổng cộng chọn được mười bạn đồng học, trưởng lớp chỉ huy lời chín ghế ngồi lưng quay lưng lại với nhau thành một vòng tròn. A, đây là đang muốn chơi trò giành cái ghế.

Cô liền chà sát tay, đôi này cô phải dựa vào trò chơi này mà sống, chơi mấy chục năm, có thể nói là cao thủ giành ghế.

Vòng thứ nhất, Mạnh Tĩnh Nghiên rất thuận lợi cướp được một cái băng ngồi, một bạn học bị loại bỏ. Từ đó giờ Văn Quyên thuộc nhóm người chỉ biết học tập, là người liều mạng học tập. Học tập rất tốt, ở lớp học có thể giữ được vị trí thứ 3 trở lên, nhưng mà, những phương diện khác thì rất kém nha. . .

Càng về sau kinh nghiệm phong phú lại càng được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, mặc kệ là béo hay gầy, cũng không thể một lần cướp hơn cô. Đến vòng cuối cùng, chỉ còn lại cô và ủy viên thể dục của lớp Lục Nhục Đông. Lục Nhục Đông tay dài chân dài người cao lớn, không trách được tại sao có thể cầm cự được đến vòng cuối cùng, cũng là có mấy phần thực lực. Không mạnh không được

Đối mặt đối thủ có thực lực, Mạnh Tĩnh Nghiên không dám khinh địch, theo tiếng nhạc chạy, ánh mắt hết sức chăm chú nhìn chằm chằm ghế ngồi.

Kiều Văn lặp lại chiêu cũ, âm nhạc mở không tới ba giây liền nhanh chóng ấn nút stop. Mạnh Tĩnh Nghiên, Lục Nhục Đông phản ứng cùng lúc tranh giành ghế ngồi đó, vị trí của Lục Nhục Đông nằm ở hơi tốt nên đã đến trước Mạnh Tĩnh Nghiên ở bên kia một bước bàn tọa đã ngồi ở trên ghế.

Mà Mạnh Tĩnh Nghiên hơi chậm một bước cũng ngồi vào, chỉ là, vị trí cô ngồi vào là —— bấp bệ Lục Nhục Đông.

Trong cả lớp yên tĩnh mấy giây, ngay sau đó cả nhà liền cười ầm. Ở những năm này giữa nam sinh nữ sinh cùng tuổi với nhau cũng có chút bảo thủ, yêu sớm cũng chỉ dám lén lút lút lút dất dất tay mà thôi, kiểu ngồi giống như hai người Mạnh Tĩnh Nghiên có thể tính được là một tiết mục lớn rồi.

Một trò chơi mà cũng có thể gây ra bao nhiêu lời bàn tán, lời đồn thổi. Chính mình không khỏi oán trách mình, một trò chơi thôi mà, liều mạng như vậy làm gì, giờ gây chuyện cười rồi.

Bị Mạnh Tĩnh Nghiên ngồi lên khuôn mặt đen của Lục Nhược Đông liền ửng hồng, hẳn có thể nghe thấy rất rõ mùi thơm mềm mại của tóc nữ sinh, xuyên thấu qua tóc đen bóng còn có thể thấy cổ trắng nõn của cô. Bởi vì lưng từng cùng xấu hổ, cái cổ của cô cũng hơi phiểm hồng.

Khán giả không hên mà cùng nhau cười vang, Lục Nhược Đông cùng Mạnh Tĩnh Nghiên vì giành chiếc ghế mà trở thành đề tài mọi người náo loạn cùng chăm chọc giờ mắc cỡ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Hai người lần nữa ăn ý đồng thời đứng lên, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên không cẩn thận dẫm lên chân của Lục Nhược Đông, giật mình nên cổ chân bị nghiêng một cái người bị ngã qua một bên, phản ứng đầu tiên của Lục Nhược Đông chính là đưa tay ra kéo cô. Nhưng kéo này —— đang làm dùng toàn bộ sức lực nên trở thành phản tác dụng, Mạnh Tĩnh Nghiên liền ngã vào trong ngực Lục Nhược Đông và bị hắn ôm trong lòng.

"Oh oh oh oh oh ~" mặc dù bộ dạng của Lục Nhược Đông giống như bị phỏng buông ra Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng không tránh được chuyện các bạn học cười lớn lên.

Tiệc liên hoan được tổ chức theo kiểu ghép chung với nhau, nói cách khác trong lớp lúc này không chỉ có học sinh của lớp Mạnh Tĩnh Nghiên, mà còn có các bạn học cùng khối của các lớp khác như Lý Minh Trạch. Đoán chừng bắt đầu từ ngày mai, xi căng đan của Mạnh Tĩnh Nghiên cùng bạn học Lục Nhược Đông sẽ được truyền khắp cả khối lớp. Gào khóc a, thật mất mặt a!

Đang lúc Mạnh Tĩnh Nghiên đứng ngốc ở đó không biết phải làm sao, chợt bị người dùng một lực rất mạnh kéo tay sang chỗ khác, chuyển mắt liền nhìn thấy Lý Minh Trạch tung quyền đánh lên trên mặt Lục Nhược Đông, cả lớp liền xôn xao.

"Lý Minh Trạch, cậu điên rồi!"

Bị người vô duyên vô cớ đánh một quyền, Lục Nhược Đông tự nhiên không chịu, tuổi này chính là huyết khí nóng nảy, cũng giờ quả dấm lên ngay khuôn mặt phía trước. Mấy nam sinh vội vàng từ phía sau bàn phóng qua ghế can ngăn, lời hai người đang trả lại cho người một quyền ta cấp người một cước không ai phục ai. Các nữ sinh hét chói tai một trận, bị biến cố đột nhiên xuất hiện dọa sợ. 13756974

Lòng người có thân thiết, Lục Nhược Đông dù không tốt, đều là một lớp, một mình người lớp khác tới lớp chúng ta đánh như vậy là muốn cái gì? Sau khi kéo hai người ra liền đuổi Lý Minh Trạch ra khỏi phòng học, Mạnh Tĩnh Nghiên thấy thế vội vàng đi ra ngoài theo.

Các nam sinh đẩy Lý Minh Trạch ra khỏi cửa lớp bọn họ liền đi, Lý Minh Trạch không phục, trong miệng hùng hùng hổ hổ còn muốn quay vào đánh tiếp. Mạnh Tĩnh Nghiên nhanh chóng nắm chặt tay hắn lại, "Đi đâu vậy? Cậu còn ngại chuyện hôm nay không đủ lớn, muốn nào đến khi giáo viên cùng hiệu trưởng tới đây mới bỏ qua à?"

Lý Minh Trạch cứng rắn vùng ra, Mạnh Tĩnh Nghiên nắm chặt tay hắn không cho hắn thoát ra tồn không ít sức lực, sau đó miệng cô liền hừ một tiếng.

"Tớ nói, cậu làm sao vậy, lúc diễn tiểu phẩm còn hào hảo, đột nhiên liền xông đi lên đánh người. Bệnh tâm thần rồi hả?"

"Đúng vậy a, là tớ mắc bệnh, cậu có thuốc?"

Bị ghen một câu nói cũng không nói được, may mắn mắt nhìn thấy các bạn học đang đứng ở cạnh cửa hoặc đứng ở hành lang hữu ý vô ý nhìn lên hai người bọn họ coi kịch vui này. Mạnh Tĩnh Nghiên không có hứng thú bị người khác coi là khi trong vườn bách thú, còn chưa thu được lệ phí.

Kéo Lý Minh Trạch vào phòng học, khuôn mặt các bạn học sững sờ nhìn cô đi lấy áo khoác của hai người rồi kéo Lý Minh Trạch đi ra ngoài. Sau đó ông ổng tiếng thảo luận vang lên, không có chỗ nào mà không phải đang suy đoán Lục Nhược Đông, Mạnh Tĩnh Nghiên, Lý Minh Trạch ba người là quan hệ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Giành Đồ Của Trẻ Con, Không Có Phẩm Chất!

"Này, cậu làm trò gì thế, vô duyên vô cớ lại đánh người?"

Ngoài miệng tuy chất vấn, nhưng cuối cùng vẫn mềm lòng, kéo cậu nhóc về nhà trẻ bôi thuốc. Trẻ con va chạm với nhau là điều khó tránh khỏi, cho nên trong nhà lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn tu thuốc. Cô dùng bông băng thấm thuốc sát trùng bôi lên miệng vết thương để tiêu sưng trừ độc.

"Nhìn cậu ta không thuận mắt, ái ui..... cậu nhẹ một chút đi!". Lý Minh Trạch ôm mép kêu gào bi thống.

“Nhẹ một chút? Tớ thấy bản thân mình đã quá nhẹ tay cho nên cậu mới không biết lớn nhỏ như thế, mau mau thành thật khai báo!”

Nếu là người khác, Lý Minh Trạch đã sớm tung chương yêu cầu đối phương rút ngay ra xa rồi, nhưng đây không phải là người khác mà là Mạnh Tĩnh Nghiên, tiểu tổ tông của cậu! Đánh cũng không được, mà mắng lại càng không, ở trước mặt cô nhóc này cậu hoàn toàn bó tay.

“Mình nhìn thấy..... Nhìn thấy.....”.

“Nhìn thấy cái gì? Đàn ông con trai sao cứ dài dòng như đàn bà thế, thật không có tí mạnh mẽ nào!”.

“Mình nhìn thấy cậu ta len lén liếc cậu, chiếm tiện nghi của cậu!”. Lý Minh Trạch kích động thốt lên, ngay sau đó lại ảo não im re. Đánh thì đánh thôi, nhưng tỏ cáo người khác say lưng chính là hành vi của tiểu nhân, cậu nhóc khinh thường lắm vậy, cũng chưa bao giờ nghĩ tới phải nói cho Mạnh Tĩnh Nghiên, mới vừa rồi do dự vì đang nghĩ lý do để lừa gạt cho qua chuyện, lại không ngờ mình trùng phấp khích tướng mới buộc mồm nói ra.

Nhưng kể cả Lý Minh Trạch không nói, thì cô nhóc nhà họ Mạnh cũng có thể đoán được phần nào. Không ngờ cậu nhóc đánh người là vì bảo vệ mình, mặt không khỏi đỏ ửng. Nếu như cô thật sự là một nhóc mới lớn, có thể sẽ ngượng ngùng xấu hổ, về sau cũng tránh xa Lục Nhược Đông, không bao giờ để ý tới cậu ta nữa. Nhưng lúc đầu cô chỉ hơi đỏ một chút sau đó liền bình thường trở lại. Trong thời kỳ trưởng thành, có nam sinh nào không tràn đầy tò mò đối với nữ sinh đâu.

“Được rồi, được rồi, biết cậu làm thế là vì muốn tốt cho mình, còn thấy đau không?”

“Nam tử hán đại trượng phu, chút thương thế này có tính là gì.”

Khỏe miệng bôi đầy thuốc tím, lại còn giả vờ cậy mạnh trông thật tức cười. Mạnh Tĩnh Nghiên tăng thêm chút sức, làm người đang huênh hoang nào đó đau đến nhe răng trợn mắt. Cô nhóc cũng không nhịn được mà bật cười, tâm tình sáng láng như mặt trời ban trưa.

“Lần sau nếu gặp mặt Lục Nhược Đông cậu nhớ phải chủ động xin lỗi người ta, mình đánh người trước là không đúng, nếu bị lão Điền lóp cậu biết được không một cước đá chết cậu mới là lạ!”.

Mấy lần bị Mạnh Tĩnh Nghiên ra tay trừng trị, Lý Minh Trạch đều không dám lớn tiếng, ù rũ đi về. Lão Điền có giỏi cũng chỉ đập cậu mấy đá mà thôi, còn có thể làm gì được nữa, cậu da dày thịt béo còn lâu mới sợ. Nói thẳng ra, thủ đoạn của cô nhóc kia so với lão Điền còn lợi hại hơn nhiều.

Tuy nhiên trong lòng cậu vẫn không phục, Lục Nhược Đông dùng mắt chiếm tiện nghi của Mạnh Tĩnh Nghiên, ăn đậu hũ của cậu ấy, chẳng lẽ cậu lại im hơi lặng tiếng xem như không thấy gì sao? Ngay cả cậu cũng chỉ dám len lén liếc qua mấy lần mà thôi..... Không đúng, cậu không hề làm gì cả, không hề làm gì hết.....

Không biết vì sao, Lý Minh Trạch chột đỏ bừng mặt, im lặng không lên tiếng nhìn xuống dưới đất. Ngay cả bị dạy dỗ cậu cũng không dám cãi lại, chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm, nữ sinh đúng là lắm chuyện, còn sợ cả giáo viên nữa,....

Trừ khỏe miệng bị rách vài chỗ ra thì trên người không sao cả. Mùa đông nên mặc nhiều quần áo, có đánh một cái cũng không đau. Lúc hai người họ đi ra ngoài nhà trẻ Lý Minh Trạch vẫn đưa tay lên che mép, không cần soi gương cũng biết đáng vẻ hiện tại của cậu trông ghê đến thế nào.

Đúng là phí cả danh tiếng một đời, cứ như vậy bị hủy trong chốc lát. Ngày mai lúc đi học nhất định phải rửa sạch đi mới được! Rửa cho bằng hết! Để những người anh em kia nhìn thấy còn không chê cười ngoác mồm mới lạ?

Tên Lục Nhược Đông đáng chết, lần sau xem cậu trừng trị người này thế nào!

“Đứng lại! Mau trả đồ chơi lại cho mình! Mẹ mình mới mua cho mình hôm qua đấy!”

Hai người bạn nhỏ một trước một sau từ phòng học chạy ra, cậu nhóc đằng trước chạy rất nhanh, thân hình nhỏ bé luồn lách như cá trạch. Cậu nhóc phía sau đáng người thấp bé hơn, chạy cũng không nhanh bằng, có muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp, chân trái va vào chân phải, hiên ngang ngã xuống, sau đó cũng không thèm đứng lên, thuận thế ngồi dưới đất gào khóc.

“Ha ha, cậu không đuổi kịp thì cái mô hình này sẽ là của tớ!”.

Nói xong, liền xông tới le lưỡi với cậu nhóc đang ngồi gào khóc dưới đất, rồi xoay người chạy mất, không để ý tới cậu bạn mình nữa.

Gặp chuyện bất bình chỉ cần hô một tiếng, hô xong lại tiếp tục đi về phía trước. Nhưng chuyện này lại xảy ra trong nhà trẻ nhà mình, nên Mạnh Tĩnh Nghiên không thể nào mặc kệ được. Cô nhóc vội vàng chạy tới đỡ cậu nhóc bị đoạt đồ chơi kia, nhưng sau khi cậu nhóc nhìn thấy khuôn mặt xanh xanh tím tím của Lý Minh Trạch thì lại càng sợ hơn, gào khóc không ngừng.

Nháy mắt với Lý Minh Trạch, ra hiệu cho cậu mang cái diện mạo thật xin lỗi Tổ quốc, thật xin lỗi Đảng... kia rời khỏi đây, rồi nhỏ nhẹ dỗ thật lâu, cậu nhóc mới mới ngừng gào khóc, thì thoảng chỉ còn hơi thút tha thút thít.

Móc khăn tay từ trong túi áo ra, Mạnh Tĩnh Nghiên cười cười lau gương mặt nhem nhuốc của cậu nhóc thật sạch.

Đứa nhỏ này, giống y như Lý Minh Trạch khi còn bé. Dáng dấp béo múp míp, gương mặt hồng hồng, lại còn hay chảy nước mũi. Nhớ hồi còn đi mẫu giáo, mỗi ngày cô đều cầm theo mấy chiếc khăn tay, đặc biệt dùng để lau nước mũi cho Lý Minh Trạch. Ai bảo cậu ta thích chơi với cô, mà cô thì lại không ưa dáng vẻ bần thiêu kia của cậu ta. Nghĩ lại chuyện kia giống như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

“Người bạn nhỏ, em tên là gì? Trông em thật đáng yêu, chị tên là Mạnh Tĩnh Nghiên, muốn kết giao với em, có được không?”

“Em...ba mẹ em hay gọi em là Lượng Lượng!” Tiểu Lượng Lượng vừa thút tha thút thít khóc, vừa trả lời Mạnh Tĩnh Nghiên.

“Được, vậy người bạn nhỏ Lượng Lượng ngoan, đừng khóc nữa nhé, chờ một chút nữa là anh trai kia sẽ lấy mô hình về cho em!”

“Anh trai lúc này á? Về mặt của anh ấy thật đáng sợ!”

Mạnh Tĩnh Nghiên thầm buồn cười, nếu để cho Lý Minh Trạch nghe thấy, nhất định sẽ đen mặt, ai kêu cũng không thêm để ý cho xem. Cậu ta cũng không phải là người tự luyến, nhưng dưới sự yêu thương chiều chuộng của bà nội Lý thì cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Thử hỏi, ngày ngày cho dù là ở nhà hay ở bên ngoài, lúc nào cũng cứ ‘cháu của tôi thế này’ ‘cháu của tôi ưu tú đẹp trai thế kia’, cứ tán dương mãi như thế, Lý Minh Trạch không bị ảnh hưởng mới là lạ?

Đồng ngôn vô kị*, đồng ngôn vô kị ha ha.

*Đồng ngôn vô kị: Lời trẻ con không đáng tin.

“Lượng Lượng này, chị mời em ăn kẹo que nhé!”. Từ trong túi cô làm ảo thuật biến ra một cây kẹo que đưa cho tiểu Lượng Lượng, khiến cậu bé vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Cô cười lộ vò kẹo ra cầm trong tay, còn kẹo que thì đưa cho Tiểu Lượng Lượng.

Cây kẹo que này được người thân bí tặng trước hội liên hoan, cô không muốn vất cây kẹo đi nên để ở trong túi mấy ngày, hôm nay vừa đúng có chút công dụng.

Lý Minh Trạch đi vào trong phòng học tìm một vòng, túm được cậu nhóc giành đồ chơi của bạn, sau khi hù dọa đôi câu liền lấy lại được mô hình. Thô lỗ đưa cho Lượng Lượng, nhưng cậu nhóc lại không dám nhận, ôm bắp đùi Mạnh Tĩnh Nghiên nấp ở phía sau, ngay cả ngẩng đầu nhìn một chút cũng không dám.

Mạnh Tĩnh Nghiên bị Tiểu Lượng Lượng chọc cười đến run rẩy, liền lên tiếng: “Bạn học Lý Minh Trạch, phiền cậu xoay mặt qua chỗ khác, đừng để thằng bé nhìn thấy tôn dung kia của cậu, không thấy Tiểu Lượng Lượng sợ cậu đến vậy sao?”

“Cậu!”

“Thế nào? Mới vừa rồi đánh nhau với Lục Nhượng Đông một trận, không phải ngay cả đứa bé cũng muốn đánh đấy chứ?”

Lý Minh Trạch ghen lời, không tài nào thờ nổi, ba chân bốn cẳng bước ra ngoài, chờ Mạnh Tĩnh Nghiên ở cửa.

Người cũng đã đi xa, Tiểu Lượng Lượng vẫn còn sợ hãi kéo tay Mạnh Tĩnh Nghiên không chịu buông, xem ra Lý Minh Trạch đã tạo thành bóng ma trong lòng người bạn nhỏ không ít. Vuốt vuốt mô hình nhét vào trong tay Tiểu Lượng Lượng, lại dỗ cậu nhóc mấy câu, mới tạm biệt. Nhưng cậu nhóc lại có chút ý lại Mạnh Tĩnh Nghiên, vừa nghe nói cô muốn đi, lập tức kéo chặt tay không thả.

Bị Tiểu Lượng Lượng túm lấy tay không thể đi được. Mạnh Tĩnh Nghiên thật không biết bản thân có duyên với trẻ con thế này là chuyện tốt hay xấu nữa. Vì thế cô gọi cô Văn tới làm công tác giáo dục tư tưởng cho Tiểu Lượng Lượng, lúc này mới có thể rút tay ra được.

Nhưng bởi vì hai người nắm tay trong thời gian dài, hơn nữa tay cậu nhóc lại đầy mồ hôi nên vỏ kẹo liền bị dính vào. Hoa văn xanh đỏ lập tức hấp dẫn sự chú ý của cậu bé, người bạn nhỏ Lượng Lượng liền cầm không buông tay.

Lý Minh Trạch chờ ở cửa ra vào đã sớm không nhìn được nữa, thúc giục Mạnh Tĩnh Nghiên mấy lần, cô Văn mạnh mẽ lôi Lượng Lượng trở về phòng học, liền bị cô kịp thời ngăn lại. Còn anh bạn nhỏ kia dường như rất cô chấp, mặc kệ có dụ dỗ thế nào, đều giữ chặt giấy gói kẹo trong lòng bàn tay không buông khiến Mạnh Tĩnh Nghiên toát hết mồ hôi, lại không thể trắng trợn cướp đoạt.

“Nghiên Nghiên, bạn của em chờ lâu như vậy, còn thúc giục mấy lần. Chỉ là một vỏ kẹo thôi mà, đưa cho Lượng Lượng đi!”

Nhưng vỏ kẹo này.....

Được rồi, được rồi, mặc kệ là ai đưa, cũng chỉ là giấy gói kẹo mà thôi. Cuối cùng, Mạnh Tĩnh Nghiên đành quyết định buông tha, sau khi tạm biệt Lượng Lượng và cô Văn liền nhanh chóng đi đến chỗ Lý Minh Trạch. Người nào đó đã sớm chờ không nổi, thúc giục cô đi nhanh một chút.

Cô nhóc đi một bước lại quay đầu lại nhìn, trong lòng vẫn không nỡ bỏ giấy gói kẹo kia lại..... Mặc dù đã dặn cô Văn, khi Lượng Lượng chơi chán vất vỏ kẹo đi thì nhất định phải nhặt lại giúp cô nhưng bản thân cũng hiểu rõ đó chỉ là hi vọng mong manh. Cô Văn lại không biết Lượng Lượng sẽ nhét vỏ kẹo vào nơi nào, cô ấy là một cô giáo, nhà trẻ lại nhiều học sinh như vậy không thể cứ nhìn chăm chăm Lượng Lượng mãi được.

“A, cậu là ai? Muốn làm cái gì?”

Chợt một tiếng kêu sợ hãi đập vào tai, Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy được bóng lưng của một thiếu niên đã biến mất trong đám người.

Người bạn nhỏ sợ hãi ôm chặt cô Văn khóc thét lên, còn cô Văn không ngừng lau nước mắt cho cậu bé, dỗ dành. Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng chạy trở

lại, vỗ về Tiểu Lượng Lượng.

“Cô Văn, vừa xảy ra chuyện gì ạ?”

“Cô cũng không biết, cậu thiếu niên kia bỗng nhiên chạy lại cướp đồ từ tay Lượng Lượng. Động tác của cậu ta rất nhanh, cô cũng không thấy rõ mặt cậu ta thế nào, chỉ nhìn thấy thấp thoáng bóng lưng.”

“À? Đồ của trẻ con mà cũng giành? Vậy mới vừa rồi trong tay Lượng Lượng có cái gì?”

“Vỏ kẹo của em.....”

Cô Văn cùng Mạnh Tĩnh Nghiên và Lý Minh Trạch đều 囧 rồi, ngay cả vỏ kẹo mà cũng có người cướp là sao? Nếu là cùng là trẻ con thì không nói làm gì, nhưng đối phương phải cao đến mét sáu mét bảy, tối thiểu cũng là một học sinh trung học rồi, còn giành giấy gói kẹo này làm cái gì?

Lúc này Lượng Lượng hoảng sợ không nhẹ, vẫn oa oa oa khóc không ngừng, người nào dỗ cũng được, bây giờ có cho thêm một cây kẹo que nữa cũng không cần. Bảo vệ, cô Văn, Lượng Lượng, Lý Minh Trạch, còn có các lớp khác ra ngoài hỏi thăm, tạo thành một hiện trường rối loạn!

Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ có thể âm thầm tiếc nuối, vậy là vỏ kẹo kia một đi không trở lại rồi....

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Lửa Giận

“Vu Miểu Miểu, làm sao cậu lại trở về rồi hả?”

“Hắc hắc, Nghê Thụy Tuyết, cậu không biết à? Ở cửa có một trai đẹp đấy! Rất đẹp trai, rất rất đẹp trai!”

Vu Miểu Miểu vừa nói xong, ngay lập tức, ánh mắt của Nghê Thụy Tuyết cũng phát sáng tựa như mắt sói giữa bầu trời đêm. Hiểu rõ bản tính háo sắc của cô, Mạnh Tĩnh Nghiên thấy thế liền vội vàng lui nhanh lại hai bước, cô (MTN) quay người nhưng chưa bắt được người thì Nghê Thụy Tuyết lại gấp gáp đi xem trai đẹp, vội vàng lôi lôi kéo kéo Vu Miểu Miểu chạy đi. Thử Du cùng với hai vị này quả thực đúng là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã*”, Vu Miểu Miểu cứ ra ra vào vào nhiều lần, cũng chỉ đơn giản là vì suy nghĩ đi qua cửa nhiều thêm mấy lần thì sẽ có cơ hội được nhìn trai đẹp thêm mấy lần.

*Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã: Nghĩa đen: Trâu thì sẽ tìm đến trâu, ngựa sẽ tìm đến ngựa (trâu chơi với trâu, ngựa chơi với ngựa).

Nghĩa bóng: Những người có cùng mục đích, chí hướng, sở thích (có thể là tốt hoặc xấu) sẽ tìm đến với nhau để kết bạn, để chơi với nhau.

Tuy nhiên câu thành ngữ này thường có ý nói về những người xấu, hèn kém, do trâu ngựa thì thường được ví là loài vật thấp hèn, xấu xa (đầu trâu mặt ngựa).

“Ha! Đúng là ‘mái tóc dài mà kiến thức ngắn’, trai đẹp thì có gì để nhìn chứ? Chẳng phải bên cạnh hai người đang có một người vô cùng đẹp trai đang đứng đây sao?” Lý Minh Trạch khịt khịt mũi coi thường giễu cợt nói.

Nếu là bình thường, Lý Minh Trạch tự luyến nói ra mấy câu này, Mạnh Tĩnh Nghiên liền sẽ trực tiếp coi anh ta đang mê sảng, nhưng vị ‘trai đẹp’ này lại vừa nhếch khóe môi, trên mặt vẫn còn dính màu thuốc tím lại bày ra vẻ mặt thối tha, thì cô thật sự không thể tiếp nhận nổi. Lý Minh Trạch vẫn cứ tiếp tục che miệng cười hi ha không ngừng, giống như tất cả mặt mũi sắp bị chính anh ta vứt đi hết không rồi.

“Wey wey Wey, Nghiên Nghiên, ‘trai đẹp’ ở cửa thật sự rất đẹp trai! A a a..., tớ cảm thấy anh ta rất giống Lâm Chí Dĩnh, Tô Hữu Bằng! Chỉ là vẻ mặt của anh ta quá mức nghiêm túc, nếu như anh ta cười một cái, nhất định sẽ đẹp trai hơn rất nhiều.” Xem xong trai đẹp, Nghê Thụy Tuyết cùng Vu Miểu Miểu chậm rãi trở về, gương mặt đỏ bừng, không biết là do chạy hay là vì ngắm trai đẹp mà hưng phấn.

“Không phải đâu, tớ lại cảm thấy anh ấy giống với Ngô Kỳ Long hơn! Bộ dạng lạnh lùng rất ngẫu, ôi ~” Hai sắc nữ xúm lại sôi nổi thảo luận, dường như còn chảy ra cả nước miếng.

Qua tính đã có. Cũng may là “độc nam sắc” trong người hai bọn họ ngấm không quá sâu, hai người vẫn còn hiểu được phải dè dặt mà hạ giọng xuống, chỉ đơn giản là nhỏ giọng thảo luận, nếu không nhất định sẽ không hù dọa đến những người đi đường bên cạnh. Rất nhanh sau đó, nhóm người bọn họ đã đi đến trước trường học, Nghê Thụy Tuyết rất ý y lấy cùi chỏ khẽ chọc Mạnh Tĩnh Nghiên, ý bảo cô nhìn về phía đối diện.

Chỉ một cái liếc nhìn cũng làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên ngây dại. Mặc dù người đó vẫn đang mặc đồng phục học sinh, nhưng anh đứng ở trong đám người mà giống như ‘hạc giữa bầy gà’, vô cùng nổi bật chói mắt. Đôi tay của anh cầm ở trong túi quần, sau lưng vác một cái cặp sách, một bộ dáng ‘cool ngầu’ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Chỉ là, không đợi cho Mạnh Tĩnh Nghiên cẩn thận nhìn lại một chút, người nọ chột xoay người rồi đi một mình, chọc cho Vu Miểu Miểu và Nghê Thụy

Tuyết một hồi thờ dài thờ ngắn: “Anh ấy đã đứng ở đó được hơn 10” rồi, còn tưởng rằng đang đợi ai đó, vậy mà lại đi một mình...”

“Không biết sau này anh ấy còn tới đây nữa hay không đây? Haizz...”

“Được rồi, trai đẹp cũng không thể mãi ra để ăn như cơm được, chúng ta mau chóng trở về nhà đi, chúng ta vẫn còn phải nấu cơm đây.”

“Nghiên Nghiên à, không phải tớ nói cậu, nhưng đó là trai đẹp! Đó là trai đẹp ôi đó, trời ạ! Cậu có biết thấy trai đẹp là phải thưởng thức hay không vậy? Cậu mới lớn chừng này, vẫn còn nhỏ tuổi, vậy mà lại có ý định trở thành một bà nội trợ rồi sao? Ôi, quá đáng thương, tuổi trẻ quý báu của chúng ta!”

Mạnh Tĩnh Nghiên bắt đầu dĩ nhún nhún vai: “Được rồi, tớ thừa nhận nam sinh vừa rồi thật sự là rất tuần tú, nhưng mà, đó không phải loại hình ưa thích của mình. Hơn nữa, mặc dù tớ cũng rất muốn hưởng thụ tuổi trẻ tươi đẹp thật tốt, nhưng nếu như không nấu cơm thì sẽ bị đói bụng, hay là cậu đi tìm chú Mạnh và dì Lý của cậu, đề nghị bọn họ không được sử dụng sức lao động của trẻ em giúp mình, có được hay không?”

Mộng tưởng thì rất đẹp đẽ, nhưng thực tế lại vô cùng tàn khốc.

Ngay lập tức, một màu hồng phấn trong mắt Nghê Thụy Tuyết bị thực tế ăn cơm và đói bụng của Mạnh Tĩnh Nghiên đập tắt không thương tiếc, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi theo Mạnh Tĩnh Nghiên về nhà.

“Nghiên Nghiên... Cái đó, cái đó...”

“Cậu muốn nói gì à? Sao cứ ‘cái đó... cái đó...’ lằng nhằng mãi thế?”

“A không có việc gì, chúng ta đi thôi...”

Sờ sờ mũi một cái, Lý Minh Trạch nuốt xuống lời nói đang ngăn ở cổ họng. Thật ra là anh muốn hỏi Mạnh Tĩnh Nghiên một chút, đó là rốt cuộc thì cô thích loại hình nam sinh gì đây? Trong trường học, có rất nhiều nam sinh thích cô, nhưng cô lại chưa từng đặc biệt đối xử khác biệt với một người nào đó, chỉ có duy nhất quan hệ tốt hơn cả với một người đó chính là anh mà thôi.

Liệu có phải thật ra cô ấy thích anh hay không đây? Chỉ là hiện tại cô còn nhỏ tuổi, trong nhà lại quản giáo rất nghiêm, nên cô mới ngại nói đây?

Nếu đúng như vậy thì thật sự quá tốt rồi! Anh tuyệt đối sẽ không phụ tấm lòng của cô!

Sau buổi liên hoan chính là một tuần ôn tập cuối cùng, cuộc thi cuối kỳ cuối cùng vẫn đúng hạn tới. Đến lúc này, vở ghi chép của Mạnh Tĩnh Nghiên vô cùng quý giá nóng hổi, tất cả vở của cô đều bị cách bạn học ở các khoa mượn, lâu dần, chính cô cũng không còn biết được rốt cuộc vở ghi chép của mình đã lưu lạc đến nơi nào rồi.

Mạnh Tĩnh Nghiên đã tự học đến chương trình học của lớp mười hai, chương trình học của cấp 2 đối với cô mà nói chỉ đơn giản như tính toán số lẻ. Thành tích học tập của Lý Minh Trạch vẫn luôn không tốt, nhưng anh ta có bà nội che chở, thi bao nhiêu điểm cũng đều không có việc gì. Chỉ là Nghê Thụy Tuyết lại không hề được sung sướng như vậy, cả ngày cô ấy cứ lúi cúi kéo Mạnh Tĩnh Nghiên học phụ đạo.

Thời điểm học cấp hai thì đặc biệt mong ước cuộc sống lúc học đại học, các cuộc thi của đại học chỉ cần đạt tiêu chuẩn là có thể qua rồi, nhưng khi lên đại học lại vô cùng hoài niệm lúc còn học cấp hai, cuộc thi của cấp hai, dù có thất bại cũng không sao cả.

Nhưng mặc dù nói thì nói như vậy, nhưng ai cũng đều hy vọng mình cầm được bảng điểm cao, về nhà còn dễ ăn nói với cha mẹ chứ. Lâm trận mới mãi grom, không sắc được thi cũng phải sáng. Ngay sau khi kỳ thi kết thúc chính là lễ mừng năm mới, nếu như không lấy được bảng điểm vừa ý, tết năm nay làm sao có chuyện có được sống tốt! Vì tiền mừng tuổi của bản thân, ai cũng cảm thấy vất vả một chút trước khi thi cũng là điều đáng giá.

So với tình trạng nước đến chân mới chịu nhảy hiện giờ của Nghê Thụy Tuyết, Mạnh Tĩnh Nghiên quả thật giống như đang ở Thiên đường vậy. Mỗi ngày, cái gì nên ăn thì cứ ăn, nên uống thì cứ uống, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, vô cùng thoải mái dễ chịu, khiến cho mỗi ngày Nghê Thụy Tuyết đều dùng một đôi mắt gấu mèo thâm sâu nhìn cô, trong mắt tràn ngập ước ao ghen tị!

Ra khỏi phòng thi, Nghê Thụy Tuyết so sánh những đáp án khoanh bừa mà mình còn nhớ được với kết quả của Mạnh Tĩnh Nghiên, đại khái thì cũng không khác biệt nhiều lắm. Nhiều ngày cố cố gắng chịu đựng trôi qua, quả nhiên là không hề uống phí chút nào! Tâm trạng lơ lửng giữa không trung rốt cuộc cũng được tỉnh táo lại, cuối cùng cũng có thể yên ổn ngủ một giấc rồi. Một ngày tiếp theo, Nghê Thụy Tuyết vẫn luôn ở mãi trong nhà không chịu ra khỏi cửa, lý do đơn giản chính là bận rộn ôn thi đã tiêu hao rất nhiều tế bào não của cô, vậy nên cô phải ở nhà nghỉ ngơi thật thoải, bù lại mấy ngày vất vả vừa rồi mới được.

Vốn là vừa đến mùa đông, Mạnh Tĩnh Nghiên liền ỉu xìu không có tinh thần, dường như bị rơi vào trạng thái ngủ đông, Nghê Thụy Tuyết không ra ngoài thì cô cũng sẽ rút đầu chui trong nhà không chịu ra ngoài. Ngay cả hoạt động nghỉ đông cũng xin nghỉ bệnh không có đi, để một mình Nghê Thụy Tuyết dọn dẹp tất cả sách vở bài tập trong lớp học, chờ đến buổi chiều cha Mạnh đi họp phụ huynh trở về là được.

Vì già bộ bệnh nên không phải ra cửa khiến cho tâm tình của Mạnh Tĩnh Nghiên trở nên không tệ, cô cố ý làm hai món ăn ngon đợi cha mẹ trở về thì sẽ ăn chung. Vậy mà, vừa về đến cửa nhà, cha Mạnh đã bày ra bộ mặt hết sức khó coi, lúc ông ngồi ở phòng khách cũng giống như không hề nghe thấy được lời chào hỏi của cô, không biết là đang phát cáu cái gì.

“Cha à, không phải là kết quả thi của con không được tốt, vậy nên cô giáo nói người à nha?” Mạnh Tĩnh Nghiên ngồi xuống bên cạnh cha mình, ôm lấy cánh tay của ông làm nũng. Tất cả đều vì cô rất tin tưởng vào khả năng của bản thân, lúc có kết quả thi cũng không hề đi xem, không nghĩ tới lúc cha Mạnh đi họp phụ huynh về lại biến thành như thế này. Ôi, đúng là sống có khúc người có lúc mà!

“Con đang hoảng ngồi xuống đối diện cho cha.”

Mạnh Tĩnh Nghiên giật mình, đây là cha cô đã thật sự nổi giận. Vợ vàng ngoan ngoãn đi tới ghế sa lon đối diện rồi ngồi xuống, mặc dù từ trước đến nay cha cô chưa từng đánh mắng cô lần nào, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường ông, mỗi lần ông nổi giận lên thật sự rất đáng sợ.

“Cái đó... Cha à, thật sự không phải chứ, kết quả thi lần này của con thật sự không tốt sao? Con bảo đảm, học kỳ sau con nhất định học tập thật tốt, ngày ngày tiến bộ, cố gắng đạt lấy vị trí đứng đầu một lần nữa ho cha tự hào, như thế nào?”

Mạnh Tĩnh Nghiên vừa mới nói hai ba câu, định tiếp tục làm nũng cha Mạnh một lần nữa, không nghĩ tới lần này cha Mạnh lại nghiêm túc khác thường, quát lớn: “Nghiêm túc một chút, đừng có cợt nhả với cha!”

“Nha...”

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên giống như là cây cỏ cứu mạng Mạnh Tĩnh Nghiên vậy, cô vợ vàng chạy ra mở cửa, từ trước đến nay cô chưa từng cảm thấy khuôn mặt mẹ mình điềm đạm dễ gần như vậy lần nào: “Mẹ... mẹ... mau vào đi.”

“Ồ, sao hôm nay con gái tôi lại nhiệt tình như vậy? Nói, có phải con muốn mua gì nhưng lại thiếu tiền hay không? Là quần áo, giày hay là túi xách?”

Mẹ Mạnh vừa đổi giày vừa cười hỏi con gái, khiến cho Mạnh Tĩnh Nghiên tức đến xụ mặt lại. Cô là loại người nông cạn như vậy sao, nhiệt tình săn sóc mẹ cô chỉ vì quần áo, giày hay túi xách? Đừng nói là tiền tiêu vật hàng tháng cha mẹ cho cô không hề ít, số tiết kiệm của cô cũng đã tăng lên trên năm con số rồi, hàng tháng mấy tài sản cha mẹ cô đầu tư viết dưới danh nghĩa của cô cũng thu về rất lợi nhuận, tùy tiện chọn một chỗ cũng đã thu được mấy vạn rồi.

Hơn nữa, nói thế nào thì bây giờ cũng đã “trưởng thành” rồi, mẹ cô nói như vậy là quá xem thường người khác rồi, chỉ vì quần áo, giày, túi xách mà cô lại “tạ mình” như thế ư?

“Mẹ, hôm nay cha có gọi điện thoại cho mẹ chưa? Ông ấy vừa trở về phòng khách liền tức giận, cũng không biết là tức với ai nữa, đã tức cả tối rồi.”

Nha! Như vậy thật sự rất lạ lùng! Nghe nói gần đây chồng bà muốn chuẩn bị mở một siêu thị, giống như mấy siêu thị lớn của nước ngoài, đang bận rộn làm việc với bên cán bộ chính phủ, công việc hết sức thuận lợi. Vừa vào phòng khách, mẹ Mạnh thấy chồng mình nghiêm mặt tức giận ngồi trên ghế sofa, hoàn toàn giống như không hề nhìn thấy bà vừa tan việc trở về.

“Nghiên Nghiên, con về phòng đi.”

“Dạ...”

Mạnh Tĩnh Nghiên đang muốn cụp đuôi chạy đi, ai ngờ cha Mạnh lại vẫn chưa chịu buông tha, nói như chém đinh chặt sắt: “Không được phép đi, ngoan ngoan ở lại nơi này!”

Ồi, nếu không nghe thì chính là công khai làm trái lại!

Mẹ Mạnh trợ mắt trừng trừng: “Tôi nói ông nha lão Mạnh, có phải ông ra ngoài tìm người phụ nữ khác, bây giờ về nhà định ngả bài với hai mẹ con chúng tôi chứ?”

Nghe vợ mình nói như vậy, cha Mạnh suyết chút nữa nện lời đến mức không thờ nổi. Đúng là phụ nữ, mái tóc dài kiến thức ngắn, chỉ hơi có chuyện là đã có thể liên tưởng đến việc đàn ông ra ngoài vụng trộm được rồi, người vợ này của cô mặc dù làm ở ngành giáo dục, nhưng cũng không hề ngoại lệ!

“Con gái đang ở đây, bà nói linh tinh cái gì thế.”

“Vậy ông đang phát cái gì lúc nửa đêm thế này, dọa tôi hoảng sợ chứ.” Chỉ cần không phải ly hôn, tất cả mọi chuyện đều không phải là chuyện lớn. Những năm này bà làm ngành giáo dục còn cha Mạnh thì mở siêu thị, trong nhà cũng coi như có chút của để dành, cũng bắt đầu có cơ hội tiếp xúc với những người có tiền không ít. Nhưng có tiền không có nghĩa là hôn nhân sẽ hạnh phúc, đàn ông vừa có tiền liền sẽ thay đổi, những vết xe đổ như vậy cũng không phải thiếu.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng nhẹ thở một hơi, đời trước ba mẹ cô chỉ vì những chuyện cùi gạo dầu muối (ý chỉ những chuyện rất nhỏ nhặt thường ngày) mà cứ hai ba ngày lại cãi lớn cãi nhỏ một lần, làm cho cô vô cùng đau đầu. Nếu như gia cảnh nhà cô khá lên mà lại kéo chỉ số hạnh phúc nhà cô thấp xuống, như vậy chỉ bằng thừa không có nhiều tiền như vậy còn hơn, bao nhiêu tiền cũng không đổi được tình cảm và hạnh phúc gia đình nhà cô được.

“VẬY... cái đó... cha, người có đôi bụng không à? Món ăn để lâu sẽ bị lạnh đó, không bằng chúng ta ăn trước rồi sẽ ‘mở hội nghị gia đình’ sau được không?”

“Ăn ăn ăn! Con còn có mặt mũi ăn! Con có biết hôm nay cha con đã bị mất thể diện đến mức nào hay không? Con gái của cha, từ lúc bắt đầu đi nhà trẻ đến bây giờ, vẫn luôn giữ vị trí dẫn đầu, thậm chí tụt xuống hạng hai cũng chưa một lần nào. Không biết có bao nhiêu người hỏi xin cha kinh nghiệm đây? Nhưng mà hôm nay, vậy mà con lại sắp biến thành học sinh cá biệt rồi, con có biết cô gái nói với cha cái gì không? Cha thật sự hận không thể tìm được một cái lỗ ở dưới đất để chui xuống cho đỡ mất mặt đấy!”

Cha Mạnh một hơi nói ra những lời này tựa như súng máy càn quét, khiến cho mẹ Mạnh cùng Mạnh Tĩnh Nghiên mơ hồ như bị rơi vào trong sương mù.

“Lão Mạnh, sao Nghiên Nghiên lại làm ông tức giận đến mức như vậy thế?”

“Bà hỏi đứa con gái tốt của bà ấy!”

P.s: chân thành xin lỗi tất cả vì sự chậm trễ của mình...

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Vui Sướng Khi Người Gặp Họa, Không Thể Chấp Nhận Được

Editor: Á bì

Mạnh Tĩnh Nghiên buông tay, bày ra vẻ mặt chẳng biết sự nhiệt huyết của ba mình là như thế nào. Chẳng lẽ thời kỳ mãn kinh của ba tới hơi sớm? Đàn ông có thời kỳ mãn kinh hay không cô không biết, nhưng nếu mà có thì triệu chứng bây giờ của ba cô rất là phù hợp.

“Còn dám nói không biết, cậu học sinh nam cho con kẹo là ai, cô giáo của cô cũng đã nói với ba rồi.”

“Hả? Thì ra là chuyện này!” Cô giáo Tống cũng quá không giữ chữ tín rồi, lúc trước không phải là thề son sắt bảo không mách với ba mẹ sao, bây giờ mới trôi qua chưa được bao lâu thì cô ấy đã vứt nó ra sau đầu rồi? Cũng thật dễ quên đấy! Chờ tốt nghiệp mua cho cô ấy chút đồ để không quên mới được, mấy cái nào bạch kim hay nào hoàng kim rồi đi thăm cô ấy mới được.

“Cái gì? Lão Mạnh, ông nói cẩn thận lại lần nữa xem?”

“Con gái của bà, yêu sớm đấy! Cô giáo cũng đã nói, lúc nào cũng có học sinh nam cho con bé kẹo. Để ở trong ngăn bàn của nó, cũng đã được một thời gian rồi. Do nhìn thấy nó khôn khéo, học lại giỏi, nên cô giáo nó mới không có ý nói cho chúng ta biết. Nhưng giờ nó mới học có cấp ba, chương trình học cũng khó hơn, áp lực việc học cũng lớn hơn, cô giáo nó cảm thấy không thể vì yêu sớm mà làm ảnh hưởng tới việc học của nó nên mới nói cho tôi biết, để nhà chúng ta giáo dục lại nó. Nhưng bà xem bà dạy ra đứa con gái tốt như thế nào, dám không thừa nhận sai lầm của mình!”

Mẹ Mạnh không thèm nghe ba Mạnh nói ‘xem bà dạy ra đứa con gái tốt như thế nào’, nhà người ta đều nói ba đều là mặt đen, ba nghiêm mẹ hiền, nhưng nhà bà thì ngược lại, ba nó chiều nó kinh khủng, ngậm trong miệng thì sợ tan, nâng trong tay thì sợ rớt, mới nói con gái hai câu đã ngắt lại. Bản thân mình chiều con bé giờ lại đổ cho bà? Vừa xảy ra chuyện thì bảo là con gái của bà!

“Ba, ba cũng đừng nghe cô giáo nói lung tung, không tin thì ba đi hỏi Nghê Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch đi, hai đứa nó đều cả ngày đi theo con, nếu con yêu sớm thì không phải hai đứa nó sẽ biết rất rõ sao.” Không phải là chỉ nhận hai cây kẹo thôi sao, sao lại liên quan tới yêu sớm. Trời ạ, con còn oan hơn cả Đậu Nga luôn này!

Biểu cảm mãnh liệt của con gái dường như làm cho ba Mạnh tin con gái mình nói thật, bình thường ngoại trừ Lý Minh Trạch con gái cũng chưa từng tiếp xúc với học sinh nam khác, trong nhà cũng chưa từng bắt máy có bạn học nam nào tìm con bé, cũng chẳng có chuyện như vậy xảy ra. Chưa từng có bạn học nam tới nhà tìm con bé.

Lúc ông nói chuyện với cô giáo ông cũng chưa tin lắm, nhưng cô giáo đã móc ra được mấy cây kẹo que từ bàn học, chính xác là lấy từ bàn học của con gái mình. Con gái không thích ăn ngọt ông hiểu rất rõ, nếu như không phải học sinh nam khác cho thì lấy từ đâu ra?

Ba Mạnh đột nhiên ngồi thẳng người dậy, nghĩ tới một khả năng!

“Người cho con kẹo có phải là Lý Minh Trạch?”

Giờ nói ra làm cho ông rất nghi ngờ!

Nói người khác thì mẹ Mạnh còn không tin, như Lý Minh Trạch... hai người có thể hình dung như là thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ, thằng bé rất nghe lời con gái mình, vừa yêu thương và thích chơi đùa với con gái mình, đừng nói, chuyện này rất có khả năng.

“Nghiên Nghiên, Lý Minh Trạch, đứa nhỏ này là ba mẹ nhìn nó từ nhỏ cho đến lớn. Đứa nhỏ này là đứa bé ngoan, mẹ và ba con cũng chẳng phản đối chuyện hai đứa lui tới, nhưng giờ hai đứa còn nhỏ...”

“Được rồi mẹ.” Mạnh Tĩnh Nghiên vội đánh gãy lời mẹ, nếu mà còn tiếp tục nói chuyện nữa thì nó sẽ biến tới chuyện kết hôn và sinh con. “Cô giáo Tống nói chuyện cũng quá lung tung rồi, Lý Minh Trạch lớn lên với con, từ nhỏ con đã xem cậu ấy như em trai ruột. Tối giờ con vẫn còn nhớ bộ dạng cậu ấy mặc yếm rồi nước mũi chảy ròng, mẹ nói xem con có thể có cảm giác với cậu ấy hay không? Mẹ, mẹ còn nhớ tại sao con lại bảo mẹ chia toilet ở nhà trẻ thành nam và nữ hay không?”

Mấy đứa nhỏ cỡ ba bốn tuổi thì làm gì có khái niệm giới tính chứ, khi đa số toilet ở mấy nhà trẻ nam nữ đều dùng chung. Nhưng trước khi nhà trẻ được xây Mạnh Tĩnh Nghiên lại yêu cầu chia toilet thành nam và nữ, trong đó có nguyên nhân con gái sẽ cảm thấy xấu hổ khi dùng chung toilet với con trai, còn một nguyên nhân nữa đó chính là---

Mẹ Mạnh nhớ tới nguyên nhân này, ngồi ở trên sofa vui vẻ tới run lên. Ba Mạnh nghiêm túc cả đêm giờ cũng cười toét miệng, “Cũng là hồi nhỏ cậu ấy chịu sự ảnh hưởng của các bạn nữ khác, có một khoảng thời gian đã ngồi chồm hóm ở trong toilet. Con gái mẹ xuất sắc như vậy chẳng lẽ lại coi trọng người ngồi chồm ở trong toilet? Lý Minh Trạch, không có khả năng đâu!”

Chỉ là một thằng nhóc cố gắng làm lão đại, cả ngày trung ra bộ mặt lạnh lùng, hình tượng tốt đẹp của Lý Minh Trạch đã bị Mạnh Tĩnh Nghiên làm hỏng. Có một khoảng thời gian, ba mẹ Mạnh khi nhìn thấy Lý Minh Trạch thì nén cười tới mức muốn rút gân, biểu cảm kỳ lạ làm cho Lý Minh Trạch chẳng hiểu ra làm sao.

“Được rồi, đi ăn cơm thôi.”

Tốt quá rồi! Báo động đã được giải trừ!

Mạnh Tĩnh Nghiên lén thở dài, nếu mà ba mẹ cứ tiếp tục hỏi kẹo này từ đâu ra, thật sự Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chẳng biết giải thích như thế nào. May quá, bình thường qua lại với con trai cũng rất nhiều, có thể là ba cảm thấy ngoại trừ Lý Minh Trạch thì hoàn toàn chẳng có nhân vật khả nghi nào khác.

“Nhớ kỹ cho ba, nếu con dám như anh Dương Phàm của con, chưa thi lên đại học lại dám có người yêu, xem ba có đánh con què chân hay không.”

Bị ba uy hiếp như vậy làm cô giật mình, thậm hạ quyết tâm bảo vệ đôi chân này của cô, nhất định phải làm cho ba yên tâm!

May mắn mục tiêu của cô là bao dưỡng mặt trắng nhỏ, chờ sau khi tốt nghiệp rồi mới kết hôn, loại chuyện yêu sớm này tươi đẹp nhưng đau buồn bán nửa xu cũng chẳng liên quan tới cô, an toàn phải an toàn.

Bao dưỡng mặt trắng nhỏ cũng xem như là lý tưởng to lớn của Mạnh Tĩnh Nghiên, kế hoạch chỉ còn mười năm nữa thôi. May mắn là cô vẫn dè dặt xuống, chỉ dám lén tính ở trong lòng thôi, không cho ba mẹ biết, nếu không ba mẹ cũng chẳng nổi giận có chút xíu với cô như vậy đâu! Nói không chừng thà con gái cứ yêu sớm đi...

Sau một khoảng thời gian dài quan sát con gái nghỉ ngơi, vòng bạn bè và sinh hoạt trong cuộc sống thì hai vợ chồng cũng đã thấy yên tâm. Hơn nữa yêu sớm cũng không phải là nguyên nhân lớn mà là thành tích của cô, ngữ văn và anh văn thì hầu như hoàn toàn không sao, chỉ có toán là hơi kém chút, chỉ đúng được hạng hai.

Nếu con gái yêu sớm mà có thể giữ được thành tích tốt như vậy, ba mẹ đã sớm khuyến khích con gái yêu sớm rồi. Nếu mà nhận được phiếu điểm như vậy, thì ai mà tin con gái của hai người yêu sớm chứ? Dương Phàm không phải là một vết xe đổ sao, từ khi có bạn gái, thành tích học tập tuột dốc không phanh, chính là tình hình thi trượt, làm cho chị hai buồn tới mức miệng nổi bong bóng.

Thầy cô cũng rất sầu lo, vì nghĩ cho mấy đứa nhỏ, trước tiên cứ nói chuyện với nó. Ai bảo con gái ông lớn lên đẹp như vậy, dám chắc trong lớp có rất nhiều thằng nhóc thích con bé.

Nghỉ học ở nhà đối với Mạnh Tĩnh Nghiên mà nói chính là thiên đường, có thể ngủ dậy trễ, xem ti vi hay chơi trò chơi cũng không bị ai quản. Nhưng có một số người thì lại cực thâm, Nghê Thụy Tuyết bị mẹ Nghê đóng gói đưa đến trung tâm học thêm cho chương trình học mùa sau. Mặc dù thành tích học của cô ấy cũng tốt, xếp được vào trong top mười của lớp. Nhưng mẹ Nghê vẫn lo lắng, lý do là mùa sau sẽ có thêm môn vật lý, hóa học, tiếp xúc với kiến thức mới, sợ Nghê Thụy Tuyết theo không kịp.

Kháng nghị vô dụng, mà mẹ Mạnh cũng quan tâm chương trình học của Nghê Thụy Tuyết, nên học hè của cô ấy cũng không tốn bao nhiêu tiền, càng làm cho mẹ Nghê quyết tâm bồi dưỡng con gái mình.

Mỗi ngày trước khi đi học thêm, Nghê Thụy Tuyết đều gọi điện thoại cho Mạnh Tĩnh Nghiên than rên trong ba phút, sơ sơ cũng chỉ có hai chuyện, thứ nhất là bảo cô khuyên mẹ cô ấy, bảo cô tăng học phí, làm cho mẹ Nghê sót tiền thì cô ấy không cần phải đi học nữa. Hoặc là Mạnh Tĩnh Nghiên cũng báo danh, bạn bè thì có khổ cùng chịu chứ.

Cô tự học so với học theo nội dung ở trung tâm dạy thêm còn tốt hơn, không có chuyện gì thì sao lại chạy tới trung tâm dạy thêm vào sáng sớm để hành hạ mình? Mỗi tuần cô phải đi học múa và hội họa, bồi dưỡng máu nghệ thuật, làm sao có thời gian mà đi học mấy thứ vật lý hóa học đó? Hai thỉnh cầu của cô ấy đều bị bác bỏ! Sự vui vẻ của mình được hình thành trên nỗi đau của Nghê Thụy Tuyết, nghe cô ấy thống khổ kêu rên cũng rất là vui.

Nhưng ngày tháng tự do của cô chẳng còn bao lâu nữa, ba đã cho cô một nhiệm vụ--chăm sóc tiểu bồn hữu.

Nói đến chuyện chăm sóc mấy bạn nhỏ, người nào đó coi như có kinh nghiệm phong phú, không thể so sánh với cô giáo trẻ như cô cho dù đó có là bà nội Chu hay bà ngoại của cô. Nhưng bạn nhỏ này có chút đặc biệt, nghe ba nói là học năm thứ ba. Trường học mới mở khóa tiếng anh được nửa năm, trình độ của con bé kia có thể viết được hai mươi sáu chữ cái tiếng anh.

Con của ông, làm cha thật sự là buồn, bọn họ làm việc cực khổ còn không phải là vì muốn đời sau có một môi trường học tốt hay sao? Nhưng con gái nhà ông cũng không được tốt cho lắm, toán và ngữ văn tốt xấu gì cũng đạt tiêu chuẩn, nhưng anh văn lại có chút khó!

Ba Mạnh giờ làm ăn rất tốt, có thể tưởng tượng muốn mở rộng thêm siêu thị là một công trình rất lớn, muốn qua cửa ải này thì phải làm thân với lãnh đạo,

Có vị quan lớn này chống phía sau thì được xem như là tất cả đều bật đèn xanh rồi. Nhưng lãnh đạo người ta lại không có thiếu tiền hay com áo, cũng chẳng chơi gái cũng chẳng đánh bài, chuyện tặng quà cũng làm cho ông rất nhức đầu. Nghe đầu thiên kim nhà ông ấy học không được giỏi làm cho mất ba Mạnh đặc biệt nóng lên, đây chẳng phải là thời cơ ngàn năm có một hay sao!

Ở trong bữa tiệc ba Mạnh đã vỗ ngực cam đoan, giao con cho ông là không sai. Vừa hay vợ của ông làm bên giáo dục, từ học sinh cấp ba tới mẫu giáo bà đều có biện pháp. Thứ hai nữa là con gái của ông học rất tốt, từ nhỏ đã nghe lời và hiểu chuyện, năm nào cũng đạt hạng nhất về ngữ văn.

Hơn nữa người ở bên cạnh cũng tiếp tục cổ vũ, làm cho lãnh đạo có chút động tâm. Vung bàn tay to lên, “Vậy thì để cho chú Mạnh dạy cho con gái một tháng, cứ dạy nó theo chương trình, coi như tôi mời thầy gia sư tại nhà, cũng để cho chú thi công công trình của mình!”

Ba Mạnh cũng không phải là ngốc, chăm sóc con gái cho lãnh đạo là do mình tìm, làm sao có thể thu tiền nhà người ta được? Cho thiên kim của ngài ấy tới nhà, còn phải phục vụ ăn uống chơi đùa thật tốt, còn phải dạy cho con bé học thật giỏi mới được!

Vị lãnh đạo này có thể để cho ba Mạnh làm việc, thì hiển nhiên địa vị ở trong thành phố cũng không nhỏ. Vì chuyện học tập của con gái ông ấy cũng rất nhọc lòng, cục trưởng bộ giáo dục có giới thiệu cho ông ấy vài tình anh giáo sư, hay là đưa mấy đề thi tới nhà cho con gái học thêm cũng vô dụng, con gái phát giận thì không nói, thành tích vẫn xếp cuối, ông ấy buồn rầu mà chẳng có biện pháp nào.

Thì cứ giao cho chú Mạnh một khoảng thời gian đi, lỡ chữa ngựa chết thành ngựa sống thì sao!

Đừng nói nữa. Ôi trời, thật là đáng thương cho tấm lòng ba mẹ ở trong thiên hạ!

Tấm lòng ba mẹ thì có người thương, nhưng lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên thì chẳng có ai thương! Ba vì sự nghiệp mà bán con gái ra ngoài, một đồng tiền lương còn chưa nói, còn phải tự bỏ tiền của mình ra! Sáng chín chiều năm so với đi làm cũng như nhau, mấy thứ mà cô yêu thích cũng phải dừng, toàn tâm toàn ý chăm lo cho đứa nhỏ này!

Một ngày trước còn trên chộc Nghê Thụy Tuyết phải học thêm không được tự do, giờ thì hay rồi, cô so với Nghê Thụy Tuyết cũng chẳng khác gì nhau!

Ôi trời, đây chính là hậu quả của việc cười trên nỗi đau của người khác đấy!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tiểu Bằng Hữu Tiếp Chiêu Đi

Editor: thao1504

Thiên kim tiểu thư của lãnh đạo muốn học bổ túc, còn phải là do Mạnh Tĩnh Nghiên đến tận nơi, sáng sớm không thể ngủ nướng được vì ba dầy vò không thể tiếp tục ngủ. Hai mắt lười biếng mở ra 鸲鶯 mơ hồ cô xoa cặp mắt thờ dãi nói: “Ba à, sớm như vậy đã tới nhà, như vậy sẽ không lễ phép a!”

Một đêm hần ngủ không ngon giấc khi nhớ kế hoạch siêu thị, chỉ cần nghĩ đến sẽ được lãnh đạo bật đèn xanh liền quên vấn đề lễ nghi. Nhưng cũng không để cho con gái ngủ nữa, thúc giục cô thay quần áo thật xinh đẹp, sau khi thay đồ xong liền nhanh chóng lái xe cô đi mua quà để tặng cho lãnh đạo, giăng co cho tới trưa mới lái xe đưa cô đến trước cửa nhà lãnh đạo.

Trong thời gian đó còn không ngừng dặn dò cô nhất định phải chăm sóc tốt đứa bé, không được để bị đụng vào đâu mà bị thương, phải đốc thúc đứa bé học thật tốt. Học sinh học lớp ba Tiểu học khẳng định mê chơi, vậy mấy chơi game mua cho cô bé để sau khi học rồi cho. Đối với lãnh đạo và phu nhân lãnh đạo nhất định phải lễ phép, không được làm mất thể diện của hân.

Cả người Mạnh Tĩnh Nghiên mồ hôi đổ như nước, đây rốt cuộc là muốn cho đứa bé học à? Vậy mà người còn mua đồ chơi cho đứa bé? Thật là mâu thuẫn! Người là lại muốn con ngựa chạy, lại muốn con ngựa không ăn cỏ. Ba cô thật tốt, vừa muốn đứa bé học giỏi, lại muốn đứa bé được chơi, mong muốn thật là quái dị.

Thời điểm đến nhà lãnh đạo thì lãnh đạo đã đi làm rồi, phu nhân hân cũng có công việc không có ở nhà, trong nhà chỉ có bảo mẫu hơn 40 tuổi ở nhà vừa coi chừng đứa nhỏ vừa làm việc nhà. Mạnh cha vốn định đi vào cùng lãnh đạo nói chuyện, chủ nhân không có ở đây hân liền để Mạnh Tĩnh Nghiên ở lại nơi này với đứa nhỏ rồi đây thất vọng đi về.

Bảo mẫu sớm đã được hai vợ chồng lãnh đạo thông báo là có tìm một cô gái nhỏ làm gia sư cho con gái hôm nay sẽ tới, nhưng không ngờ cô giáo này quả thật là rất nhỏ, đáng đáp nhìn còn rất xinh đẹp và thanh tú. Thời điểm cô nhấn chuông cửa còn tưởng rằng người nào đi gặp lãnh đạo nói chuyện có mang theo con gái mình mà thôi, căn bản không hề nghĩ đến đây là giáo viên. Trước kia các giáo viên đến dạy đều là phụ nữ trung niên tầm bốn mươi năm mươi tuổi, đột nhiên thay đổi thành linh như vậy cô còn có chút không phản ứng kịp.

Còn đứa bé đã được thông báo sẽ học kèm thì đang ngồi trước tivi xem hoạt hình, bên cạnh có một đồng lớn thú nhồi bông, có Pikachu, Crayon Shinchan, con hồ nhỏ, trong ngực còn ôm hellokitty. Nhìn liền biết trong nhà rất nuông chiều con gái, các món đồ chơi bày đầy phòng khách. Tiểu nha đầu đang bị các món đồ chơi vây quanh đáng đáp cũng giống như đứa con nít, vẻ mập mạp của trẻ nhỏ còn chưa mất, vô cùng đáng yêu.

Bảo mẫu mở cửa xong liền phải đi làm chuyện của mình, Mạnh Tĩnh Nghiên điều chỉnh cảm xúc một chút, cô đứng bên cạnh tiểu nha chào hỏi: “Xin chào, em nhỏ, em tên là gì vậy?”

“Em tên là Tăng Hàm Vi.”

“Tăng Hàm Vi, tên này thật là dễ nghe. Vậy chị gọi là Vi Vi được không? Chị tên là Mạnh Tĩnh Nghiên, gọi chị là chị Mạnh là được, chị tới phụ đạo cho em, ba mẹ của em có nói qua với em chưa?”

Tiểu hài tử đều thích các anh chị có bộ dạng xinh đẹp, bộ dáng Mạnh Tĩnh Nghiên xinh xắn, mặc cũng hợp thời, ấn tượng đầu tiên của Tăng Hàm Vi là rất thích người chị này. Nhưng mà, vừa nói đến học tập, cô liền nhúc nhích. Nhưng vì lễ phép nên dù rầu rĩ không vui, nắn chỉ mà gặt đầu một cái, sao đó tiếp tục xem phim hoạt hình..... Đến khi màn hình hiện lên, truyền hình buổi sáng đã chiếu xong phim này, ngày mai tiếp tục.

Đánh giá nha đầu trước mắt đối với chuyện học tập, là không bạo lực không hợp tác nha. Chính bản thân cô bé không muốn học tập, nên cho dù mời nhiều gia sư gọi tới đâu cũng vô dụng. Ai kêu ba của cô lại trước mặt ba của Tăng Hàm Vi nhận công việc gia sư này cho cô, còn cam kết sẽ đạt được thành tích nữa chứ.

Hai mắt Mạnh Tĩnh Nghiên đảo một vòng, sau khi biết sẽ ra tay từ chỗ nào. Tiến tới ngồi kế bên tiểu Hàm Vi, sờ sờ hellokitty đang ôm trong ngực cô bé. Tiểu nha đầu thường không có thói quen để món đồ chơi của mình bị người xa lạ đụng, liền ôm hellokitty xoay ra chỗ khác, dùng thân người bảo vệ hellokitty, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên không sờ tới được.

Cũng không sao cả, Mạnh Tĩnh Nghiên không để ý chút chuyện đó. Ngược lại còn cười híp mắt nói: “Vi Vi, em thích hellokitty sao?”

Tiểu nha đầu thành thực gật đầu, “Em thích nhất là hellokitty, còn có con Pikachu này nữa.”

“Ừ, chị cũng thích hellokitty cùng Pikachu, chị vẽ tranh không tệ, vẽ cho em và hellokitty một hình nha, thấy thế nào?”

“Vẽ em cùng hellokitty?” Hai mắt Tiểu nha đầu mở to ra, nhìn một cái cũng biết cô vô cùng có hứng thú, không cần phí chút hơi sức gì đã nói phục cô bé.

Từ trong túi mang theo người lấy ra giấy vẽ cùng một hộp chì màu, chọn một nơi ánh sáng tốt kêu tiểu nha đầu ôm hellokitty ngồi xuống đó liền bắt đầu vẽ. Vẽ tranh là công việc rất phí thời gian, qua năm sáu phút tiểu nha đầu liền có chút ngồi không yên, muốn tới xem bức tranh Mạnh Tĩnh Nghiên vẽ một chút xem nó hình dáng ra sao. Vừa động dậy bị Mạnh Tĩnh Nghiên lấy cớ vẽ không được để cự tuyệt, tiểu nha đầu liền ôm hellokitty trong ngực lại ngồi xuống.

Mãi đến khoản gần nửa giờ sau, Mạnh Tĩnh Nghiên đã vẽ xong mới kêu Tăng Hàm Vi đến xem. Tiểu nha đầu hoan hô một tiếng nhào tới trong ngực Mạnh Tĩnh Nghiên, ngược cổ nhìn bức vẽ trong tay Mạnh Tĩnh Nghiên. Tiểu nữ sinh có đuôi sam thật dài trong bức vẽ này thật là giống mình như đúc, chị Mạnh vẽ thật tốt. Nhưng ——

“Đây là cái gì nha?”

“hellokitty nha!” 13766531

“Mà ta hellokitty không phải như vậy nha!”

“A cái này là chị vẽ theo tân họa pháp mới nhất, là bản hellokitty Áo Đặc Mạn. Áo Đặc Mạn xem đã chưa? Có phải hay không rất giống?” Đây là do trước kia do muốn dựng chuyện để đùa các thần tượng mà tạo ra, cô liền nhớ lại rồi vẽ ra.

“Không phải vậy không phải vậy,hellokitty của ta lớn lên không phải bộ dáng này!”

“Em không thích?” Tiểu nha đầu liền điên cuồng gặt đầu, Mạnh Tĩnh Nghiên làm bộ như khó khăn nói: “Vây cũng tốt, người không thích, tỷ tỷ sẽ vẽ cho người.”

Bút máy liền đặt ở trên bức tranh soạt soạt soạt vẽ, chỉ một lát sau, một con khác ‘hellokitty’ liền hiện trên giấy, “Hellokitty bản Tổ nhan, đẹp mắt chứ?”

Người chân chính thích hellokitty sẽ không chấp nhận hình tượng này, tiểu nha đầu dùng hết sức lực giành lại bức vẽ nhưng không giành lại Mạnh Tĩnh Nghiên, nhiều lần yêu cầu Mạnh Tĩnh Nghiên xóa bỏ Hellokitty bản Áo Đặc Mạn hãy cùng Tổ Nhan nhưng không được, nên đành ngồi trên ghế sa lon oa một tiếng khóc lên.

“Ai yêu, Vi Vi, tại sao khóc? Đừng khóc đừng khóc, khóc sẽ không đẹp.”

Tiểu nha đầu mắt đã nhìn hai tờ giấy vẽ hellokitty rất ‘bi thảm’, không khỏi khóc lợi hại hơn. Lớn tiếng la hét ầm ĩ: “Em không chịu không chịu! Chị hãy bỏ hai tờ hellokitty đi!”

Bảo mẫu nghe đứa bé khóc vội vàng chạy ra xem, Mạnh Tĩnh Nghiên làm một động tác trấn an để cho cô rời đi. Bảo mẫu do dự một chút, sợ vị tiểu gia sư này khi dễ Tăng Hàm Vi, không dám đi chỉ đứng ở chỗ xa nhìn. Đứa bé có chút chuyện gì cô thì phải bị cuốn gói.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng hiểu chức trách của cô, đối với cô mà nói, mình dù sao cũng là một người xa lạ, cũng không còn nói thêm gì nữa.

Đưa tay đi ôm Tăng Hàm Vi, lại bị cô lập tức né tránh. Mạnh Tĩnh Nghiên nở nụ cười, “Vây được rồi, em đồng ý chị một cái điều kiện, chị liền xóa hai bức này, đồng thời vẽ cho em một hình vẽ hellokitty như bình thường, như thế nào?”

“Em không muốn chị vẽ, chỉ cần chị xóa hai hình vẽ kia là được.”

Ý tứ trong lời nói này chính là đồng ý, từ trong hộp khăn tay rút ra tờ khăn giấy giúp cô lau mặt một chút, thật đáng thương, khóc đến thút tha thút thít rồi. Không phải chỉ là hình hellokitty ác cảm thôi sao, sao lại phản ứng lớn thế này? Nhưng nếu cô bé phản ứng không lớn, thì kế hoạch của chính mình không thể thành công, vì Tăng Hàm Vi đối với mèo kitty yêu thích như vậy, trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên vui vẻ.

“Nội trong hôm nay, học mười từ đơn.”

Thật ra thì mười từ đơn không nhiều lắm, nhưng đối với một bạn nhỏ chỉ nhận biết 26 chữ tiếng Anh mà nói vẫn rất có khó khăn. Tăng Hàm Vi cơ hồ muốn đồng ý, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên khoát khoát tay đưa lên hai tờ giấy, đưa bé đạo hạnh còn thấp nào đó không cách nào chống lại được với Mạnh Tĩnh Nghiên nên tiểu nha đầu không thể làm gì khác hơn là không có cốt khí thỏa hiệp.....

Mạnh Tĩnh Nghiên mang theo sứ mạng mà tới, tự nhiên đã làm tròn nhiệm vụ, bộ giáo trình lớp ba tiểu học của Tăng Hàm Vi cô đã mua một bộ đầy đủ. Lấy sách tiếng Anh mở ra đơn nguyên thứ nhất, dùng bút máy vẽ một phạm vi đưa cho Tăng Hàm Vi, “Ừ, những từ này, em học đi, học xong gọi chị kiểm tra cho em”

Nhiệm vụ đã giao xong, cũng không cần cô nhìn. Tự bản thân Mạnh Tĩnh Nghiên tìm một chỗ ngồi an tĩnh đọc sách, không phải là giáo trình của Tăng Hàm Vi, mà là tiểu thuyết ngôn tình cô mới mượn ở tiệm sách. Đưa bé kia không cần nhìn, cô bé tự chủ không tệ, tối thiểu so Lý Minh Trạch thì mạnh hơn nhiều. Từ chuyện vẽ tranh vừa rồi là có thể nhìn ra, cô đã cố ý vẽ chậm như vậy, chính là muốn thử tính nhẫn nại Tăng Hàm Vi một chút, thông qua khảo nghiệm của cô để như trở bàn tay.

Di bảo mẫu thấy cảnh tượng thiên hạ thái bình, vì cô còn phải đi làm cơm trưa nên cũng không nhìn hai đứa nhỏ nữa.

Người bạn nhỏ Tăng Hàm Vi không làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên thất vọng, mười từ đơn không tới hai mươi phút liền giải quyết xong. Mục đích của Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ tới đây thôi, ngày thứ nhất cô không thể dạy tiểu nha đầu quá nặng nề, nên cô cho mười từ đơn phần lớn là ngắn, chỉ có hai từ có chút khó khăn, mặc dù khó khăn không cao, nhưng cô bé học nhanh như vậy, có thể thấy được cái đầu nhỏ này rất là thông minh.

Nghe viết lần đầu viết sai có hai từ đơn, chỉnh sửa lại chỉ cô bé cách học, sau đó nghe lần thứ hai viết liền hoàn toàn đúng.

Nói được là làm được, dưới ánh mắt mong đợi của cô bé, Mạnh Tĩnh Nghiên đưa hai tờ giấy cho cô bé, tiểu nha đầu liền lấy bút máy trong hộp bút của cô ra nề quẹt tới quẹt lui trên bức tranh, cho đến khi không có một chút dấu vết mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ, cái này cho em”

Trước khi tới, khi Mạnh Tĩnh Nghiên mua lễ vật cho Tăng Hàm Vi, trùng hợp chính là móc chìa khóa hellokitty. Nghĩ là một bé gái học tiểu học có thể thích nó, như vậy khi lấy ra sẽ dễ dàng nói chuyện hơn?

Chỉ là cô vẫn không có lấy ra, trước tiên muốn lập uy với tiểu nha đầu một chút. Nếu ngay từ đầu liền tặng quà cho cô bé, chơi cùng cô bé, tiểu nha đầu cũng sẽ không sợ cô, nghe lời của cô. Hiện tại thật tốt, mục tiêu đạt được!

Có thứ mình thích, cô gái nhỏ liền yêu thích không buông tay rồi. Lập tức lấy chìa khóa ra móc móc khóa hellokitty, sau đó còn cầm nó hôn một cái. Mạnh Tĩnh Nghiên mỉm cười, người bạn nhỏ đã vui vẻ hơn thật là dễ dàng thỏa mãn.

“Chị còn có thể tự mình làm hellokitty, lần sau chị, cùng em cùng nhau làm một cái gối hellokitty có được hay không?”

“Em cũng có thể chính mình làm hellokitty sao?”

“Dĩ nhiên, có chị ở đây, chuyện gì không làm được?”

“Ừ! Thật tốt quá! Chị, lần sau khi nào thì người sẽ tới nữa?”

Người bạn nhỏ Tăng Hàm Vi như vậy vui vẻ tiến vào cạm bẫy Mạnh Tĩnh Nghiên bày ra, cô có lòng tin ở học kỳ mới này sẽ làm cho Tăng Hàm Vi sẽ đều tiến bộ lớn! Có diện mạo cực kỳ khác trước.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Bạn Thân Và Tiền Thưởng

Vì muốn thu hút sự chú ý của người bạn nhỏ Tăng Hàm Vi, hai ngày sau Mạnh Tĩnh Nghiên mới tới nhà họ Tăng. Kể cả ngày ngày có bị cha cô thúc giục cũng kiên quyết chống lại áp lực, không hề thỏa hiệp. Lúc mới bắt đầu phải khổng chế được cô nhóc kia thì về sau mới có thể chỉ đâu đánh đấy, bây giờ cô cố gắng làm những thứ này cũng là vì sau này có thể áp dụng những kế hoạch tốt hơn.

Buổi sáng hôm thứ ba, Mạnh Tĩnh Nghiên thu thập một số đồ cho vào túi tiền thắng đến nhà họ Tăng, lãnh đạo và phu nhân của lãnh đạo vẫn không có ở nhà, chỉ có người giúp việc và cô nhóc kia. Xem ra bọn họ thật sự rất bận, công việc quan trọng, không có thời gian để ý tới con gái mình.

Tăng Hàm Vi cũng rất thông minh, nhưng tại sao kết quả học tập lại kém như vậy? Nguyên nhân chỉ có một: đó chính là cô nhóc thiếu tình thương, nên mới dùng phương thức này thu hút sự chú ý của cha mẹ mình. Có lẽ phương thức biểu đạt có chút vấn đề, nhưng ở tuổi này cô nhóc chỉ có thể nghĩ ra biện pháp duy nhất này để xử lý.

Mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên vừa vào nhà đã lên tiếng xin lỗi Tăng Hàm Vi, nhưng cô nhóc vẫn có vẻ buồn buồn không vui, trách cô đã hứa rồi mà không thêm tới, để mình phải ở nhà đợi suốt một ngày. Cô vừa nghe cô bé oán trách, vừa móc đồ trong túi xách ra ngoài.

Nào là miếng vải to màu hồng, nào là cục bông to dùng, nào là hộp kim chỉ, khi từng thứ, từng thứ được lôi ra thì cái miệng đang không ngừng trách móc của cô nhóc nào đó liền lập tức khép chặt, chờ Mạnh Tĩnh Nghiên lôi hết đồ trong túi ra để đẩy lên bàn thì cả người Tăng Hàm Vi liền đơ ra như gỗ không thể thốt lên nổi tiếng nào, tự động im bất.

Mất to hưng phấn nhìn đồ trên bàn, chị Mạnh muốn dùng cái này để làm thành hellokit-ty sao?

"Đến đây nào, trước hết viết hết các từ đơn lần trước đã học, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau làm gỏi ôm hel-lokit-ty nhé?"

"Há? Còn phải viết nữa sao?"; dưới sự thôi thúc của hel-lokit-ty mà mình yêu thích nhất, Tăng Hàm Vi rút cuộc cũng thỏa hiệp. Ngoan ngoãn lấy giấy bút chờ Mạnh Tĩnh Nghiên kiểm tra mình.

Không cần mở sách cũng có thể nhớ được mười từ đơn lần trước, từ đầu đến cuối đều không mắc phải lỗi nào. Cô nhóc viết viết trên vở, thi thoảng lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Mạnh Tĩnh Nghiên. Thật là lợi hại, giáo viên nghe viết còn phải dựa theo mẫu từ đơn, thế mà chị Mạnh cái gì cũng không dùng.

Xem qua bài làm chỉ thấy cô nhóc viết sai một từ đơn còn lại đều hoàn toàn chính xác. Quả nhiên là một đứa trẻ thông minh, không chỉ nhớ nhanh, mà lại còn nhớ rất lâu, không tệ lắm, tài năng này rất đáng được bồi dưỡng. Cô không hề keo kiệt lên tiếng biểu dương mấy câu, khiến cho Tăng Hàm Vi vui như mở cờ trong bụng, niềm tin tràn trề, chỉ hận không thể cầm giấy bút đi thi ngay đại học.

Thấy tính tích cực của Tăng Hàm Vi đã tăng hơn trước rất nhiều, Mạnh Tĩnh Nghiên liền hướng dẫn cô bé làm một gỏi ôm hel-lokit-ty nho nhỏ xem như phần thưởng. Tuy nhiên một cô nhóc mười tuổi, đã quen ăn sung mặc sướng, vai không thể khiêng tay không thể xách, đừng nói tự mình may vá, mà ngay cả cách cầm kim còn không biết thì có thể làm ra được cái gì?

Thế nhưng lại càng không thể dội nước lạnh vào lòng nhiệt tình đang sôi sục của người bạn nhỏ được, lúc Mạnh Tĩnh Nghiên làm xong cái gỏi, cô nhóc liền hoan hô rầm trời. Vì bản thân cũng tự tay đính một chiếc nút áo trên gỏi ôm nên cũng xem như có tí công sức rồi.

Quà tặng đã thu, tất nhiên phải trả giá thật lớn. Hai mươi từ đơn tiếng Anh cộng thêm cả một bài thơ cổ, ngày hôm đó phải hoàn thành. Nếu như không hoàn thành, sẽ phải nhận trừng phạt —— đó chính là chiếc gỏi ôm hel-lokit-ty mà Tăng Hàm Vi ‘tự mình’ may kia sẽ bị Mạnh Tĩnh Nghiên mang đi.

Phía trước là cà rốt, phía sau lại là một cây gậy, chính sách nửa hấp dẫn nửa áp bức này khiến cho Tăng Hàm Vi thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Mạnh Tĩnh Nghiên lại tiếp tục hứa hẹn, đến lần sau, sẽ mang nguyên liệu để cùng cô bé làm một chiếc túi có hình con Pikachu, vừa có thể mang đi học, mà trên thị trường lại không có bán, làm người bạn nhỏ hâm mộ không thôi.

Quá trình dạy nhóc lolita vô cùng suôn sẻ, lúc này tâm tình của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không tệ, liền qua chợ mua không ít nguyên liệu về nhà chế biến một bàn ăn tràn đầy hương vị.

Mẹ Mạnh cũng rất tin tưởng vào thực lực của con gái mình, từ lúc đi nhà trẻ đến giờ không có một người bạn nhỏ nào con bé không xử được. Mà đây lại chỉ là học sinh lớp ba tiểu học, có gì ghê gớm đâu chứ. Cha Mạnh đối với con gái cũng rất có lòng tin, nhưng ngại quyền sinh quyền sát ảnh hưởng đến việc mở rộng quy mô của công ty trong tay vì lãnh đạo này cho nên vẫn khấn trương không dứt. Một mặt ông cũng hiểu được, người làm cha mẹ nào mà chẳng nuông chiều con cái, chẳng tiếc mà đầu tư tất cả cho tương lai con cháu mình. Giải quyết được thiên kim của lãnh đạo, thì xem như đã thành công được một nửa rồi!

Nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lại cố ý không mấy may tiết lộ chút tiến triển nào, luôn luôn vững như bàn thạch làm lúc ăn cơm cha Mạnh cứ như đang ngồi trên đồng lửa, cứ chưa tới năm phút đồng hồ, chắc chắn sẽ nói bóng nói gió đến Tăng Hàm Vi. Ông còn hứa hẹn nếu kết quả thi cử của Tăng Hàm Vi sau khi khai giảng có tiến bộ khiến lãnh đạo hài lòng, sẽ lập tức cho cô thêm tiền thưởng!

Không ai lại đi chê tiền, nhất là đời trước Mạnh Tĩnh Nghiên đã phải trải qua cuộc sống khổ cực, trong sổ tiết kiệm càng nhiều con số thì lại càng thêm vui mừng. Nhưng nếu có thể đổi tiền trong sổ tiết kiệm thành bất động sản, mua thêm mấy căn phòng thì tốt hơn nhiều.

Mua cho ba mẹ một căn, mua thêm một căn nữa để dành sau khi kết hôn, còn dư lại mua thêm bốn năm căn làm nhà kho! Không ở nhưng sau này giá nhà đất tăng cao cũng rất có lợi!

Muốn mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, muốn dùng làm gì thì làm cái đó. Như vậy mới thoải mái làm sao! Không giống với đời trước, vì mua một căn nhà chật chội mà còn phải ăn nói khép nép với mẹ chồng, bị chửi tức đến hộc máu cũng không dám phản bác nửa lời, đã thế lại còn không thêm cho vay

một phần tiền nào mới tức!

Cả đêm đều nghĩ tới chuyện cha sẽ cho mình bao nhiêu tiền lì xì, ngay cả nằm mơ cũng thiếu chút nữa cười tỉnh.

Rạng sáng ngày hôm sau, đã nhận được điện thoại của Tăng Hàm Vi, thúc giục cô tới sớm một chút. Sau khi cúp điện thoại, Mạnh Tĩnh Nghiên lập tức nhảy tung tung trong phòng khách, nói tóm lại là tiền thưởng mà cha cô hứa đã nằm sẵn trong túi rồi! Quý mua nhà của cô lại chuẩn bị tăng thêm một khoản!

Lần này, người bạn nhỏ Tăng Hàm Vi rất nhiệt tình ra nghênh tiếp, cô dặt tay cũng không phản kháng, từ đó cho thấy cô nhóc đã thực lòng đón nhận Mạnh Tĩnh Nghiên. Hơn nữa không cần cô nói gì, đã chủ động lấy giấy bút, ngồi chờ Mạnh Tĩnh Nghiên kiểm tra bài học hôm trước, ngoan ngoãn vô cùng.

Đến tận trưa cô nhóc vẫn không muốn thả cô về, nhiệt tình giữ ở lại ăn cơm. Người giúp việc của nhà họ Tăng cũng phải lên tiếng cảm thán rằng Tăng Hàm Vi rất ít khi thân thiết với người nào như vậy, còn khen Mạnh Tĩnh Nghiên thật là lợi hại, có biện pháp dỗ trẻ con. Trước đó còn thấy cô khiến cho Tăng Hàm Vi tức đến phát khóc, mà mới qua có vài ngày, Tăng Hàm Vi lại tốt với cô như thế.

Mạnh Tĩnh Nghiên xinh đẹp được khách lễ, trước mắt đã hiện lên hình ảnh bao lì xì tiền thưởng thật đầy đặn liệu mạng cùng vẫy vẫy mình. Không lúc nào cô mong mỏi khai giảng đến sớm như lúc này, tiền thưởng của cô còn phải dựa vào phiếu điểm của Tăng Hàm Vi mới có thể bay vào túi được!

Nghe nói cô bị cha Mạnh an bài đi dạy thêm, Nghê Thụy Tuyết liền há hê không ít, nhưng sau lại phát hiện bạn tốt bị đưa bé kia quần lấy không có thời gian dành cho mình thì vui mừng không nổi nữa. Muốn hẹn Mạnh Tĩnh Nghiên đi dạo phố mua chút văn phòng phẩm, thì lại nói còn phải dạy người bạn nhỏ, vì vậy cô nằng không lấy được giá hời rồi. Muốn hẹn Mạnh Tĩnh Nghiên đi ăn vài món ngon, lại bị đáp rằng phải ở cạnh con nhóc kia. Muốn hẹn Mạnh Tĩnh Nghiên đi ca hát, câu trả lời vẫn y nguyên như cũ, phải chơi với người bạn nhỏ.

Dù có lấy trăm ngàn lý do để hẹn bạn thân ra ngoài thì vĩnh viễn chỉ có một câu trả lời: hôm nay phải giúp Tăng Hàm Vi làm gì làm gì đó.

Nghê Thụy Tuyết cảm giác địa vị của mình còn không bằng một cọng lông, đã thế còn bị một đứa trẻ uy hiếp, vì vậy liền nổi giận dưng dưng.

Nhà họ Mạnh mới vừa dùng cơm tối xong thì chuông cửa liền vang lên, Nghê đại tiểu thư vác túi lớn, túi nhỏ lão đảo nghiêng ngả đi vào. Sau khi lễ phép giải thích với cha mẹ Mạnh rằng người lớn nhà mình đi vắng hết vì thế cô nhóc sang đây xin phép được ở bên này vài ngày, hi vọng sẽ không ảnh hưởng đến bọn họ.

Chuyện cha mẹ Nghê đi công tác là thật, bọn họ vốn sắp xếp cho cô đến nhà bà ngoại ở vài ngày, nhưng con gái lại nhất định xách hành lý đến ở cùng Mạnh Tĩnh Nghiên. Mẹ Nghê rất đồng ý để bọn họ chơi với nhau, cũng vì Mạnh Tĩnh Nghiên vừa học giỏi lại ngoan ngoãn, là tấm gương sáng cho con mình noi theo.

Cô nhóc từ nhỏ đã lớn lên trước mặt cha mẹ Mạnh, cũng không phải là lần đầu tiên tới ở chùa, nên mẹ Mạnh lập tức sáng khoái đồng ý, sau đó liền đứng lên đi dọn dẹp phòng khách. Nghê Thụy Tuyết ‘ khéo hiểu lòng người ’ bày tỏ không dám phiền toái tới dì Lý, cô và Mạnh Tĩnh Nghiên chen chúc một chút là được.

Ở trước mặt cha mẹ Mạnh, Nghê Thụy Tuyết biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn hiền lành, nhưng khi vừa tiến vào phòng chỉ còn mình và Mạnh Tĩnh Nghiên thì ngay lập tức mặt liền chảy dài như mặt lười vậy. Mạnh Tĩnh Nghiên thấy vậy bèn chắc lưỡi, có phải con bé này đã từng học qua một khóa biến sắc mặt hay không? Trước thì có vẻ thanh thuần dịu dàng, sau lưng lại chẳng khác gì lò luyện đan!

Vừa định dụ dỗ đôi câu, thì lại nghe thấy chuông điện thoại trong phòng khách. Chỉ chốc lát sau liền nghe cha cô gọi: "Nghiên Nghiên mau ra ngoài nghe điện thoại, em Hàm Vi gọi con này!".

Nghê Thụy Tuyết vừa nghe thấy mấy chữ em Hàm Vi thì lại càng tức giận hơn, Mạnh Tĩnh Nghiên bắt đắ dĩ, đi ra ngoài nhận điện thoại. Cha Mạnh bày tỏ lòng quan tâm, không ngừng hỏi cô nhóc hiện tại học tập như thế nào, ở cùng con gái mình có hợp không? Chị Mạnh có bắt nạt con không, nếu chị ấy bắt nạt con thì hãy nói cho chú biết để chú trừng trị con bé,...

Nào có ai nói chuyện với học sinh tiểu học năm ba bằng cách này, có khác gì như đang nói với đứa trẻ ba tuổi. Cũng may nhà họ Tăng rất chú trọng lễ nghi, cô nhóc kia tu dưỡng rất tốt nên mới không cúp điện thoại, nếu không mặt mũi của cha cô biết để vào đâu!

Ở bên cạnh chờ một lát, cuối cùng cha Mạnh mới chốt hạ câu cuối: "Được rồi, chị của nhóc tới rồi, để bác đưa điện thoại cho con bé!".

Mạnh Tĩnh Nghiên nhận lấy điện thoại, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng thờ phào nhẹ nhõm ở đầu dây bên kia. Thật ra thì Tăng Hàm Vi gọi đến cũng không có chuyện gì lớn cả, chỉ muốn dặn cô ngày mai nhất định phải đến sớm một chút, đừng có mà ngủ nướng. Bị người bạn nhỏ mới học lớp ba dặn dò mình không được ngủ nướng nữa, cảm giác mới 囧 làm sao.

Cô rất muốn xin phép nghỉ một ngày, không đến nhà họ Tăng, ở nhà chơi với Nghê Thụy Tuyết, nhưng lại loáng thoáng nghe thấy tiếng lãnh đạo phu nhân kêu Tăng Hàm Vi uống sữa tươi đi ngủ, sau đó cô nhóc kia liền ngoan ngoãn chào tạm biệt và hẹn gặp lại, lời vừa ra đến miệng lại chẳng thốt được nửa chữ.

Vì vậy lúc trở về phòng, đối mặt với Nghê Thụy Tuyết, người nào đó đặc biệt chột dạ, đặc biệt ngượng ngùng. "Nếu không, ngày mai mình dẫn cậu cùng đến nhà họ Tăng?"

Để bày tỏ lòng oán giận mãnh liệt của mình, Nghê Thụy Tuyết đại tiểu thư lập tức ‘ hừ ’ mũi một tiếng, sau đó chui vào trong chăn bịt kín đầu, khiến cho

cô rừng hết cả mình!

Mạnh Tĩnh Nghiên vô lực nhìn lên trần nhà màu trắng, vì chăm sóc một đứa bé, lại khiến cho một Lolita khác bộc phát tính khí, phải làm thế nào?

Bạn thân và tiền thưởng, không thể bỏ bên nào. Bỏ bạn mà lấy tiền thưởng hay bỏ tiền thưởng mà lấy bạn đây? Ông trời ơi, sao lại giày vò người ta đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Duyên Phận Trời Đã Định Trước

Bạn và tiền thưởng không thể được nhận cùng một lúc. Vào thời khắc cuối cùng, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn quyết định bỏ tiền thưởng mà chọn bạn. Nghê đại tiểu thư đang bộc phát tính tình, cô không thể nào để cho cô ấy ở nhà một mình mà đi ra ngoài được. Huống chi cô cũng không muốn đến nhà họ Tăng, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Tăng Hàm Vi hủy hẹn.

Trong điện thoại, người bạn nhỏ Tăng Hàm Vi nghe được Mạnh Tĩnh Nghiên nói hôm nay không thể đi cùng cô nên vô cùng mất hứng, giọng nói có chút ủ rũ không vui, khiến cho Mạnh Tĩnh Nghiên vô cùng đau lòng. Mạnh Tĩnh Nghiên giao phó cho Tăng Hàm Vi những bài tập quan trọng không thể thiếu, sau đó còn nhắc nhở cho dù cô không đến, nhưng cô ấy cũng nhất định phải hoàn thành tốt bài tập.

Chứng minh được bản thân là điều quan trọng nhất trong lòng bạn tốt, Nghê Thụy Tuyết lập tức vui vẻ ra mặt, lại một lần nữa thể hiện tuyệt kỹ thay đổi sắc mặt của mình.

Thật hiếm khi mới không phải đi học lớp bổ túc, lại có bạn tốt ở bên cạnh chơi cùng, Nghê Thụy Tuyết hưng phấn bưng bưng, không ngừng lôi kéo Mạnh Tĩnh Nghiên đi Đông dạo Tây (ý nói đi khắp mọi nơi) không biết mệt mỏi, gần như sắp lật tung các ngõ ngách của thành phố A, nhất định là do Ultraman*nhập hồn! Thậm chí có khi còn có thể trực tiếp ra sân đánh bại quái thú nhỏ đấy!!

*Ultraman: một nhân vật hoạt hình hư cấu của Nhật Bản, có sức mạnh lớn, là một siêu anh hùng.

Để cô ấy mặc đồ lót màu hồng, mặc thêm quần dài bên ngoài, có khi cô ấy sẽ lập tức biến thành siêu nhân không biết chừng!*

* Sở dĩ Mạnh Tĩnh Nghiên nói như vậy là do tạo hình của nhân vật Ultraman, nếu bạn nào muốn biết, chờ đến cuối chương ta sẽ có một vài hình ảnh cho các bạn tham khảo.

Mạnh Tĩnh Nghiên không thể nào so sánh được với Nghê Thụy Tuyết, chân tay của cô đã sớm mỏi đến mức mềm nhũn, nhưng chỉ cần nhắc đến việc muốn nghỉ ngơi, Nghê Thụy Tuyết lập tức liên lý do: “Đã rất lâu rồi cậu không để ý đến tớ.” làm cô, khiến cho cô hết sức áy náy, không thể làm gì khác hơn việc cố lên tinh thần, tiếp tục điên cuồng với cô ấy.

Đến lúc về đến nhà, Mạnh Tĩnh Nghiên mệt mỏi đến mức hơi sức để nấu cơm cũng không còn, đành gọi điện thoại đặt đồ ăn nhanh. Nhưng hết lần này đến lần khác Nghê đại tiểu thư lại không hề biết điều, cổ tình la hét chê bai đồ ăn ở ngoài nấu không ngon, không hợp khẩu vị của cô ấy, khiến cho người nào đó tức đến mức không thở được, cô cũng không muốn đặt đồ ăn bị cho rất nhiều chất phụ gia không đảm bảo ở bên ngoài, nhưng nếu không phải nhờ vị đại tiểu thư này, liệu cô có thể mệt đến mức chỉ có thể ngồi trên ghế sa lon nghỉ ngơi sao? Ngồi mát ăn bát vàng còn chọn ba lấy bốn (ý nói kén chọn), nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lại mệt đến mức tay chân không thể động đậy được, không thể làm gì khác ngoài việc dùng ánh mắt giết người lườm Nghê đại tiểu thư.

Quen được tay nghề của con gái bảo bồi phục vụ, cha mẹ Mạnh có chút không quen với những thức ăn được mua từ bên ngoài. Sau khi ăn xong, hai cô nàng Mạnh Tĩnh Nghiên và Nghê Thụy Tuyết đang chuẩn bị đi rửa bát thì cha Mạnh chợt tuyên bố: “Nghiên Nghiên, bắt đầu từ ngày mai con không cần đến nhà họ Tăng nữa. Vừa đúng lúc hai vợ chồng chú Nghê của con đi công tác, Thụy Tuyết sống ở nhà chúng ta, hai đứa không có việc gì thì đi ra ngoài chơi một chút, cha cho hai đứa tiền tiêu vặt.”

“Tốt quá! Cháu cảm ơn chú Mạnh!” Nghê Thụy Tuyết vui mừng vỗ tay, chú Mạnh ra tay thật hào phóng, không giống như cha mẹ của cô, đã lớn như vậy mà cô vẫn bị cha mẹ quản lý tiền tiêu vặt, nếu như cô cũng là con gái chú Mạnh thì thật tốt! Nghiên Nghiên có cha mẹ như vậy nhất định vô cùng hạnh phúc! Hu... Hu...

Cầu được ước thấy. Nghê Thụy Tuyết tâm tình hết sức vui vẻ, lôi kéo Mạnh Tĩnh Nghiên vào phòng bếp rửa bát, vừa rửa bát còn vừa luyên thuyên lên kế hoạch đi chỗ nào chơi với Mạnh Tĩnh Nghiên. Nhưng ngược lại với Nghê Thụy Tuyết, trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên lại có chút buồn bực, vốn là cô đã đồng ý sẽ bỏ túc cho Tăng Hàm Vi cho đến khi nhập học, hiện tại chỉ còn cách lúc tựu trường khoảng một tháng, như thế nào lại đột nhiên không đi nữa?

Nhưng nhìn sắc mặt của cha cô có chút không bình thường, liệu có phải đã xảy ra chuyện gì hay không đây? Kế hoạch mở rộng quy mô kinh doanh được dự tính lâu như vậy của ông ấy như thế nào rồi? Ông ấy rất coi trọng kế hoạch lần này, nếu không cũng sẽ không để cô đến nhà sếp dạy bổ túc con gái của người ta.

Thừa dịp Nghê Thụy Tuyết đi vệ sinh, Mạnh Tĩnh Nghiên đến phòng đọc sách tìm cha mình hỏi cho rõ ràng. Nhưng cha cô lại chỉ nói sắp đến tết rồi, nhà họ Tăng muốn cho Tăng Hàm Vi được nghỉ ngơi, nhưng cô lại có cảm giác chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Chỉ là cô lại không hề nhận được điện thoại của Tăng Hàm Vi thêm một lần nào nữa, có mấy lần cô gọi điện thoại đến nhà họ Tăng, nhưng đều là do bảo mẫu nhận điện thoại, lần nào cũng nói là Tăng Hàm Vi đi vắng. Không còn được thấy cô gái nhỏ hoạt bát đáng yêu, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng cảm thấy có chút cô đơn.

Không đến hai ngày sau, cha mẹ Nghê đi công tác trở về, liền đón Nghê Thụy Tuyết về nhà. Hiểu được con gái ở nhà họ Mạnh mấy ngày nay đã gây ra không ít phiền toái cho cha mẹ Mạnh và Mạnh Tĩnh Nghiên, cha Mạnh liền đặc biệt mời ba người nhà họ Mạnh đến nhà mình ăn một bữa cơm. Thật ra thì cả hai nhà cũng thường tụ tập với nhau ăn liên hoan, đây chẳng qua cũng chỉ là tùy tiện kiếm một cái cớ mà thôi.

Đêm 30 của năm này, nhà họ Mạnh lại xuất hiện thêm một người vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nói quen thuộc là bởi vì người đàn ông này là một trong những thầy giáo danh tiếng nhất, đã dạy ra không ít học trò thành đạt trên khắp cả nước, rất nhiều phụ huynh nghe được danh tiếng mà đến tìm gặp. Nhưng còn nói xa lạ là vì mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên đã gặp ông ấy mấy lần, nhưng không hề quen thân đến mức đêm 30 cũng mời người ta đến nhà dùng cơm.

Cho nên, khi chuông cửa vang lên, Mạnh Tĩnh Nghiên vừa mở cửa liền nhìn thấy thầy giáo Vạn đang đứng ngoài cửa, trong tay còn ôm một đóng quà lớn quả nhỏ, khiến cho cô nhìn mà cảm thấy có chút dờ dẫm: “Thầy Vạn, đây là...?”

“Con bé ngốc, không nhìn thấy thầy Vạn của con đang phải ôm nhiều đồ như vậy à, còn không mau giúp thầy mang vào?”

Từ sau lưng thầy giáo Vạn truyền đến một giọng nữ đầy quen thuộc, thì ra là ông ấy đi cùng di nhỏ. Chỉ là di nhỏ lại thấp bé hơn thầy giáo Vạn rất nhiều, mới vừa rồi đứng ở phía sau, nên cô mới không thể nhìn thấy. Di nhỏ cũng đã lên tiếng, cô cũng không còn do dự cái gì nữa, vội vàng nhận lấy quà, giúp thầy giáo Vạn thay dép, mời ông ấy vào nhà.

“Mẹ con không có ở nhà à?”

“Bà ấy có chút việc ra ngoài còn chưa về, di nhỏ, người...”

“Ha ha... di và thầy giáo Vạn của con chuẩn bị kết hôn, về sau con sẽ phải gọi anh ấy là chú nhỏ rồi...” Lý Vân Khinh vừa nói chuyện lại còn vừa đỏ mặt, giống như thiếu nữ đang ngượng ngùng, còn tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Thầy giáo Vạn khẽ nắm lấy tay cô ấy, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng.

Mạnh Tĩnh Nghiên tròn tròn mắt. A...!!!! Rốt cuộc chuyện này có từ bao giờ vậy!!

Lần trước di nhỏ dẫn người yêu về ra mắt là lúc nào nhỉ? Hình như lúc đó cô vẫn còn đi nhà trẻ đúng không? Chính là đêm 30 năm đó, di nhỏ mang ông đương bại hoại của kiếp trước về ra mắt gia đình, kết quả bị cô phá ngang?

Sau đó, cô không hề còn thấy di nhỏ qua lại với người đàn ông nào nữa, mấy năm nay di nhỏ một lòng chuyên tâm theo đuổi sự nghiệp. Bà ngoại cùng mẹ cô vì chuyện của di nhỏ mà gấp gáp đến mức muốn bốc lửa, mấy lần sắp xếp cho di nhỏ đi xem mắt, nhưng di nhỏ một là không đi, hai là dọa cho nhà trai sợ đến mức chạy xa cả trăm dặm. Cô còn chỉ sợ từ đó di nhỏ không còn hứng thú với đàn ông, không tìm được bạn trai, sẽ gia nhập đại quân gái ế, nhưng tại sao lại đột nhiên nói muốn kết hôn? Thật sự là quá mức kích thích rồi!

Nhắc đến thầy giáo Vạn, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng có chút hiểu biết. Đầu tiên nhìn từ bên ngoài, ông ấy cao gần 1m8, diện mạo mặc dù không thể nói là rất đẹp trai, nhưng vừa nhìn là biết đây chắc chắn là một người thật thà. Sống trong một khu trung tâm dạy học, còn là một giáo viên đặc cấp, rất có lòng tiến thủ. Tiền lương mỗi tháng đều cao hơn rất nhiều với những thành phần tri thức bình thường khác, hoàn toàn có thể đáp ứng cuộc sống thoải mái cho di nhỏ.

Mà quan trọng nhất là, cô chưa từng nghe đến việc ông ấy có ham mê gì không tốt, cũng không hút thuốc lá, không uống rượu, lại là người cực kỳ hiền hòa, có thể nói là tiêu chuẩn của hình tượng người đàn ông tốt, so với kẻ là đương trước bại hoại kia, quả thật khác xa một trời một vực. Di nhỏ và ông ấy ở cạnh nhau, chính là một đôi trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, hết sức xứng đôi.

Nhưng vấn đề mấu chốt là, tại sao bọn họ lại có thể lừa gạt được đôi mắt cú vọ của cô mà đến với nhau chứ? Cô đã bỏ lỡ điều gì đó rồi sao?

“Ồi chào? Thầy giáo Vạn tới à? Thầy giáo Vạn, chúc thầy năm mới tốt đẹp! Nghiên Nghiên, còn ngại ngần cái gì đó, mau đi rót nước mời thầy giáo Vạn!”

Không đợi di nhỏ nói tiếp, cha mẹ Mạnh đồng thời trở về. Mạnh Tĩnh Nghiên dám đánh cược, chỉ với giọng điệu vừa rồi của mẹ cô, cô đã có thể khẳng định nhất định mẹ cô không hề biết chuyện di nhỏ và thầy giáo Vạn là một đôi, hơn nữa còn phát triển đến trình độ muốn kết hôn rồi!

Quả nhiên, sau khi rót nước rồi rời đi, Mạnh Tĩnh Nghiên liền thấy vẻ mặt khinh ngạc của cha mẹ cô:

“Tiểu Khinh, em suy nghĩ kỹ chưa?”

“Ừ, chị, em đã suy nghĩ kỹ rồi. Em và Thanh Tùng cũng đã qua lại được một thời gian rồi. Chúng em đều cảm thấy người kia chính là một nửa của mình, vì vậy mới muốn cùng nhau xây dựng một gia đình.”

Ngon lửa bát quái (tính tò mò) cháy hừng hực trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên. Cô trốn ở một góc mà chắc chắn rằng mình không thể bị cha mẹ phát hiện,

cũng không thể đuổi cô về phòng. Về phương diện tình cảm, hai người họ vẫn luôn không cho cô tham dự, chỉ sợ cô không hiểu chuyện, yêu đương sớm với bạn học. Nhưng cô cũng không phải một đứa bé, hơn nữa phim chiếu trên TV hoàn toàn khác xa với hiện thực, coi như cô không có trí nhớ của đời trước, thì cũng nên hiểu chuyện rồi, hoàn toàn trôi qua cái tuổi đứa bé nhỏ cái gì cũng ngây thơ không hiểu rồi!

Đang nói chuyện, dì nhỏ đột nhiên nắm lấy tay thầy giáo Vạn giúp ông ấy lấy dừng khí. Thầy giáo Vạn cũng đột nhiên mạnh mẽ tỏ thái độ của mình với mẹ Mạnh: “Hiệu trưởng Mạnh yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Vân Khanh, để cho cô ấy hạnh phúc cả đời.”

Đường đường là một thầy giáo đặc cấp mạnh mẽ trên giảng đường, vậy mà khi đối mặt với chị vợ lại xấu hổ nói không ra lời, nói tới nói lui cũng chỉ biết bảo đảm với mẹ Mạnh, nhất định sẽ đối xử tốt với Lý Vân Khanh, tuyệt đối không khiến cho cô ấy phải chịu uất ức điều gì, lời nói lại còn có chút không mạch lạc. Mạnh Tĩnh Nghiên trốn ở trong góc rình trộm che miệng nín cười, cô cũng không muốn bị đuổi về phòng không được xem náo nhiệt nữa đâu! Nhìn xem, quả thật thầy giáo Vạn đối với phần tình cảm này rất quý trọng.

Nhìn bộ dáng kia của thầy giáo Vạn, mẹ Mạnh liền nở nụ cười: “Tiểu Khanh ơi tiểu Khanh, duyên phận trời đã định trước, lời này quả thật nói không sai. Mấy năm này em luôn chuyển tâm theo đuổi sự nghiệp, không hề qua lại với người đàn ông nào, khiến cho chị và mẹ hết sức lo lắng, sắp xếp cho em đi xem mặt hết lần này đến lần khác. Em có biết lần này chúng ta tìm cho em đối tượng là ai không?”

“Á! Không phải là anh chứ? Thanh Tùng, tại sao anh chưa bao giờ nói với em vậy?” Dì nhỏ cũng hết sức kinh ngạc, thầy giáo Vạn xấu hổ cúi đầu dùng chân phải phủi mặt đất. Người đàn ông này đứng trước chuyện tình cảm thật sự dễ ngượng ngùng!

"Sắp xếp cho em và thầy giáo Vạn đi xem mặt, em lại nhất quyết không chịu đi, muốn tự do yêu đương. Như thế nào, còn không phải lại về với nhau rồi sao? Tiểu Vạn, về sau đều là người nhà với nhau, cậu cũng đừng gọi tôi là hiệu trưởng Mạnh nữa đi, học tiểu Khanh, gọi tôi một tiếng chị là được.”

"Dạ, chị vợ! Anh rề!" Thầy giáo Vạn kích động luôn miệng đồng ý, vậy là ông đã qua cửa ải của chị vợ lần này.

Cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng. Mẹ Mạnh mặc dù không phải cha mẹ vợ, nhưng nhìn em rể cũng là hết sức hài lòng. Vạn Thanh Tùng là một trong những thầy giáo xuất sắc nhất, đã làm việc dưới trướng của bà nhiều năm, nhân phẩm tính cách đều không có gì để chê, lại có lòng tiến thủ, vốn là muốn sắp xếp cho anh ta và em gái đi xem mặt. Em gái tốt cuộc cũng tìm được một người để nương tựa, gánh nặng trong lòng bà cũng sẽ được buông xuống, vì vậy giọng nói cũng hết sức thân mật, từ cách gọi thầy giáo Vạn khách khí liền trực tiếp biến thành tiểu Vạn, như vậy liền có thể hiểu rằng bà đã chấp nhận chuyện này.

Trên mặt dì nhỏ ửng hồng hết sức xinh đẹp, trải qua sự việc của Từ Tư Hải, quả thật cô cũng có chút bóng ma ở trong lòng, không muốn sống một cuộc sống phải dựa vào đàn ông, cho nên mấy năm nay vẫn luôn nỗ lực kiếm tiền, đối với sắp xếp của chị gái và mẹ vẫn luôn từ chối. Không ngờ vậy mà lại có duyên như vậy, cô lại rơi vào bẫy tình của chính người đàn ông mà chị gái và mẹ cô đã tỉ mỉ chọn lựa.

Lý Vân Khanh không khỏi có chút hối hận, ban đầu nếu như cô không từ chối thì tốt rồi. Không chừng hiện tại đứa nhỏ của cô cũng đã biết đi rồi, lãng phí nhiều thời gian vô ích như vậy...

Một nhà mấy người hòa thuận vui vẻ ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, Mạnh Tĩnh Nghiên hết sức hưởng thụ không khí tràn ngập tình thân ngày. Chợt, trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ, hình như dựng trước bại hoại còn nợ cô một hộp kẹo thổi bong bóng? Ai u... đã bao nhiêu năm rồi mà ông ta vẫn còn chưa thực hiện được, quả nhiên nếu như đàn ông có thể tin được, heo nái cũng sẽ biết leo cây!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đừng Gọi Điện Nữa

Editor: Á bì

Dì nhỏ và thầy Vạn ngồi một lát rồi liền đi, hôm nay hai người bọn họ cũng rất bận rộn, đi về nhà mẹ đẻ rồi phải chạy qua nhà mẹ chồng, dì nhỏ cho dù là con dâu xấu thì cũng phải gặp cha mẹ chồng. Nhìn ra được, dì nhỏ thật sự rất khẩn trương. Biết ba mẹ của thầy Vạn là người dễ gần và hiểu đạo lý, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, mẹ Mạnh kéo dì nhỏ vào phòng thăm thì gần mười phút mới chịu thả người.

Mạnh Tĩnh Nghiên biết mẹ mình đang truyền thụ bí quyết, năm đó khi cô tới ra mắt ba mẹ của Lục Hoàng Văn, mẹ cô cũng đã truyền thụ đôi lời lại cho cô như vậy đây...

Bây giờ phòng ở nhà họ Mạnh cũng đã được trăm mét vuông, có một cái phòng khách rất lớn. Mấy năm nay trôi qua cũng rất khỏe mạnh, không đến mức ăn cơm tất niên cũng phải chạy tới nhà trẻ mượn phòng để tập hợp. Dù có mười người cùng nhau ăn cơm cũng không cảm thấy rất chật chội. Ba mẹ Mạnh cũng có ý thả mình làm nhiều việc chút cũng không muốn đi mượn phòng ở khách sạn, ở nhà mình mừng năm mới cũng náo nhiệt hơn, vui hơn! Tới khách sạn mừng năm mới thì chẳng ra không khí gì nào!

Hơn năm giờ cô cả dẫn anh Dương Phàm tới trước, cũng không biết anh ấy còn ở chung với bạn gái hay không, dù sao cũng chẳng nhìn ra được tin tức gì từ biểu cảm của cô cả. Qua năm mới cần phải vui vẻ cười ha ha, thì đầu năm vận khí mới tốt được.

Cô cả cũng là người chịu khó, đến chỗ nào cũng chẳng chịu ngồi yên. Rửa tay xong liền chạy vào bếp rửa rau nấu cơm, hiếm khi mẹ Mạnh Tĩnh Nghiên cảm cho con gái vất vả nên để cô ra khỏi phòng khách, để cho cô đi chơi với anh Dương Phàm. Trong lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng đã tính toán, đẩy trẻ vị thành niên như cô ra ngoài, thì chắc chắn mẹ Mạnh có chuyện mật đàm với cô cả.

Cô cũng lười đổi nghịch, mặc kệ cô bao nhiêu tuổi, ở trong mắt ba mẹ cô vẫn là cô bé nhỏ. Ba và dượng cả ngồi ở trong phòng khách nói chuyện khí thế ngút trời, mấy người đàn ông khác ở trong nhà cũng lần lượt chen vào nói chuyện. Vào phòng mình tìm anh Dương Phàm, anh ấy đang cầm máy chơi game đến sướt run, có người bước vào cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên liếc mắt một cái.

Xong đời, giờ nhìn trong nhà hình như cô đã thành kẻ dư thừa?

Trùng hợp điện thoại ở trong phòng khách vang lên, Mạnh Tĩnh Nghiên vui vẻ chạy đi nghe điện thoại. Là Nghê Thụy Tuyết gọi tới, chúc cô năm mới vui vẻ, cũng chúc ba mẹ cô năm mới vui vẻ, chúc cả nhà cô năm mới vui vẻ. Nghe lời chúc của Nghê Thụy Tuyết càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, sao câu chúc tốt đẹp như vậy nhưng khi cô nghe thì giống như đang mắng chửi người vậy? Câu chúc này cực kỳ giống như cấu trúc của câu này: Cậu xxx, cả nhà cậu xxx!

Giống như cậu ấy, cô cũng chúc một vòng nhà cậu ấy, Mạnh Tĩnh Nghiên mới cảm thấy được cân bằng. Dù sao cũng chẳng có chuyện gì, cứ gọi điện hết thân thích bạn bè chúc tết. Nhà bà ngoại, nhà cậu, nhà Lý Minh Trạch đại loại như thế, bình thường chẳng biết mình có nhiều bạn bè và thân thích nhiều như vậy, điện gần nửa tiếng vẫn chưa xong, miệng đắng lưỡi khô cả rồi.

Cuối cùng lật được tờ cuối của cuốn điện thoại, Mạnh Tĩnh Nghiên dừng tay bấm điện thoại. Cô có chút phân vân, là điện thoại nhà của Tăng Hàm Vi, không biết có nên gọi hay không.

Nhiều bạn bè đôi lúc cũng tốt nhưng đôi lúc cũng có nhiều kẻ địch ngầm, ngầm lại cũng từng có một khoảng thời gian sống rất vui với cô ấy, nên vẫn muốn gọi điện tới nhà họ Tăng để chào năm mới. Ở trong lòng cô cũng đã đánh cược, nếu vang lên ba tiếng mà vẫn không có người bắt máy, có thể là cả nhà họ Tăng đi ra ngoài rồi không cần gọi tiếp.

Nhưng lúc cô chuẩn bị cúp máy, bên kia lại truyền tới câu chào lễ phép, “Alo, xin chào.”

“Hàm Vi, là em sao? Năm mới vui vẻ!”

“Chị Mạnh, là em, em thật sự nhớ chị muốn chết!”

Có thể tưởng tượng được bộ dáng xinh đẹp của Hàm Vi ở đầu dây bên kia, thật sự là tính tình trẻ con mà. Trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng cảm thấy vui, cầm điện thoại miệng thì cười vui vẻ, “Chị cũng rất nhớ em, mấy ngày nay không tới bài tập của em đã làm xong chưa?”

“Cái đó...cái đó...”

“Em được lắm, có phải chị không có mặt nên em lười biếng hả?” Mấy đứa nhỏ đều rất ham chơi, nên Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ muốn có ý biến sắc mặt để hù dọa chút thôi, sau khi làm cho Hàm Vi ở đầu dây bên kia tay chân luống cuống thì bật cười, “Dọa em rồi ha! Năm mới nên để bản thân vui vẻ chút đi, nhưng mà sau kỳ nghỉ thì nhất định phải làm thêm bài có biết không?”

Bà chị già này. Trái tim nhỏ bé của Tăng Hàm Vi cuối cùng cũng bỏ xuống, ở đầu dây bên kia liền mạng gật đầu.

Tự nhiên điện thoại ở bên kia truyền đến rất nhiều tiếng động, Mạnh Tĩnh Nghiên không biết đã xảy ra chuyện gì, kêu vài tiếng, tự nhiên đầu dây bên kia chuyển thành một giọng nói của phụ nữ trưởng thành, “Alo, xin chào, cháu là Mạnh Tĩnh Nghiên có phải không, đi là mẹ của Hàm Vi.”

“Dạ chào dì Tăng, năm mới vui vẻ.”

“Cũng chúc cháu năm mới vui vẻ, nhưng mà hi vọng sau này cháu đừng có gọi điện cho Hàm Vi nữa.”

Không hổ là vợ của lãnh đạo, nói chuyện cũng không tự giác mà mang theo vài phần ra lệnh.

“Dì Tăng, đi có thể nói cho cháu biết cháu đã làm gì sai không?”

“Hừ, gọi cháu tới để dạy kèm cho Hàm Vi, nhưng mỗi ngày cháu lại dẫn nó làm cái gì vậy hả? Có một ngày cháu không có tới, tự Hàm Vi ở nhà tự làm thủ công nói muốn tặng quà cho cháu, ngón tay cũng sưng cả lên, sưng một tuần mới tan. Nhà họ Tăng của chúng tôi mặc dù không phải nhà giàu có gì, nhưng mà đứa nhỏ cũng là bảo bối ở trong lòng đi, đi cũng sẽ tận lực làm để đứa nhỏ có được cuộc sống tốt nhất, bây giờ cũng không phải thời đại ngồi may vá nữa. Được rồi, nhà đi muốn đi ra ngoài nên không nói nhiều nữa, về sau cháu cũng không cần gọi điện cho Hàm Vi, nhà đi sẽ tìm một giáo viên khác dạy kèm bù là được.”

Điện thoại bị cắt đứt một cái ‘bốp’, Mạnh Tĩnh Nghiên cầm điện thoại cảm thấy dở khóc dở cười. Trong khoảng thời gian này cũng không thể tới nhà họ Tăng, gọi cỡ nào cũng không được, thì ra là vì nguyên do này?

Bản thân Hàm Vi rất thích làm đồ thủ công, hai người các cô cùng nhau may túi sách hello kitty và Pikachu thì bộ dáng của con bé kia rất đáng yêu. Cứ chờ đợi khai giảng cầm sách tới trường, để cho bạn học nhìn mà ao ước hâm mộ cô, không ngờ đó lại là sai lầm.

Vợ của lãnh đạo ngay cả một sở thích nhỏ thôi mà cũng không cho sao? Không biết là yêu thương cưng chiều con bé ở trong tay như vậy, hay là muốn con bé phải trưởng thành dựa theo lối suy nghĩ của bà ấy, không thể có một chút chủ kiến?

Một khúc nhạc đệm nhỏ này thật sự ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tâm trạng của cô, chạy vào bếp ăn vụng hai miếng thịt kho tàu, lấy một chút vào phòng chia cho anh Dương Phàm, hai anh em mỗi người một miếng. Sau đó hai tay lấy bàn điều khiển, bảo anh Dương Phàm chơi trò đua xe phiên bản người Super Mario thì tâm tình của cô mới tốt lên.

Chỉ có điều anh Dương Phàm cũng rất buồn, phiên bản trò chơi Super Mario này anh từ sơ trung đã có thể oản tù tì, đã cùng chơi với cô em họ này cho tới khi con bé lên cấp ba mà vẫn ngu ngốc ngồi chơi, thật sự rất ảnh hưởng đến sự phát huy sức mạnh của mình! Nhìn thấy con bé chia cho mình một miếng thịt, nên cũng chơi với nó một lát đi, ài...

Đêm khuya mười hai giờ, ba và anh Dương Phàm dẫn cô đi ra ngoài đốt pháo. Từ lúc ba Mạnh khởi nghiệp cho tới nay, nhà họ Mạnh thật sự rất tốt, nhìn pháo đây có thể đoán được một hai điều. Mười năm trước, lúc năm mới đốt pháo cũng có 400 tiếng nổ. Nhưng bây giờ đốt thì phải một vạn tiếng nổ, dù là lên lầu vẫn có thể nghe thấy nhà cô đốt pháo bùm bùm bùm.

Lúc trở về nhà ba món sủi cảo đã được mang lên bàn, thằng em họ nhà chú út òa một tiếng liền nhào lên, thằng nhóc cứ như là chó con, gào thét đòi muốn ăn sủi cảo, không ai có thể đoạt được của nó.

Quy củ cũ của nhà họ Mạnh, khi làm sủi cảo mừng năm mới, sẽ gói ở trong hai ba cái sủi cảo bằng tiền xu, ai ăn được sủi cảo nhân tiền xu thì chứng tỏ năm mới sẽ có vận khí tốt. Thằng em họ chẳng những muốn vận khí tốt mà nó còn muốn ăn được sủi cảo gói năm xu!

Cái này không có tính là tiền lì xì, ba mẹ lại không lấy lại, nên nó có thể mang về nhà mà dùng. Nguyên vọng có đồ ăn ngon, và đồ chơi tốt, làm gì cũng được. Năm xu này nó nhất định sẽ không bỏ, thằng nhóc mê tiền!

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không giấu lại, khi cô bằng tuổi của em họ thì cô cũng giống nó như đúc, tính nết tham tiền của nhà họ Mạnh là được di truyền đấy.

Ăn năm sáu cái mà vẫn chưa thấy tiền thằng nhóc có phần nóng nảy, lấy đũa phá nát sủi cảo ở trong mâm, đâm đũa vào mà thấy cứng quá không đi vào được thì nó nhất định có tiền xu.

Năm xu thôi, mà thật sự biện pháp gì nó cũng nghĩ ra! Một bàn đầy người ngồi thấy thằng em họ kiếm tiền mà bật cười, chỉ có thím cảm thấy con trai mình làm vậy có chút không được lễ phép, dùng đũa gõ ngón tay của nó trách mắng vài câu.

Mạnh Dật Hiến chu miệng lên muốn khóc, bị mẹ nó trừng mắt, cuối cùng không dám khóc. Có thể là do đã bị dạy dỗ, tết đến thì không được khóc, nếu dám rớt xuống một giọt nước mắt, khi về nhà rất có thể nó sẽ bị đánh mà còn không được mua đồ chơi nữa.

Mẹ Mạnh vội khuyên nhủ, “Lan Huệ, đừng có dọa thằng bé, đứa nhỏ nào mà chẳng như vậy. Dật Hiến nhà chúng ta thông minh như vậy, còn biết dùng đũa để kiếm tiền, chỉ nó hơi nhỏ vì muốn kiếm tiền xu mà ăn vào cả bụng tròn vo mà cũng chẳng chịu buông đũa đấy.”

“Mẹ, con làm vậy khi nào chứ, mẹ cũng đừng nói xấu vu oan cho con!” Đòi trước có lẽ có, nhưng đòi này tuyệt đối không có!

Mặc kệ là thật hay giả, không khí trên bàn cơm cũng rất sôi nổi. Ở trong nhà Mạnh Tĩnh Nghiên có biệt danh là thần đồng nhỏ, nghe thấy người khác nói Mạnh Dật Hiến thông minh, trong lòng thím Mạnh cũng cảm thấy cân bằng, khuôn mặt cũng tươi cười trở lại.

“Lừa con làm gì, khi con còn nhỏ thì không thể nào nhớ được rồi, lúc năm tuổi con ở nhà bà ngoại vì muốn kiếm tiền xu mà ăn đến nỗi bụng trướng lên, cả đêm phải cho con ăn chút sữa chua mới coi như không sao.” Mẹ Mạnh nói năng hùng hồn.

Được rồi, lúc này Mạnh Tĩnh Nghiên có thể chắc chắn mẹ cô đang nói bừa. Chuyện ba tuổi cô cũng còn nhớ rõ rành mạch đây này, đừng có lấy tuổi ra mà nói chuyện! Trên bàn cơm mọi người tưởng thật, cười ngả nghiêng, cô theo sau cũng ngây ngô mà cười chứ không có bực tức mẹ Mạnh. Người một nhà vui vẻ mới là chuyện quan trọng, bị cả nhà coi như vật để chơi đùa cũng chẳng sao, thái y ngu thân*, cũng nói cô nên hiểu thuận mà!

* Thái Y Ngu Thân theo chuyện xưa kể về một ông lão dù đã bảy mươi, nhưng vẫn mặc đồ đủ màu sắc giả làm con nít, chọc cho cha mẹ vui. Sau này người ta xem như một biểu tượng của sự hiểu thảo, hiểu thuận.

Cô lại tự an ủi mình, ở bên kia mẹ lại ôm Mạnh Dật Hiến qua ngồi ở trong lòng, hận đến mức hôn hai cái, “Đến đây nào, Tiểu Dật Hiến, ăn cái này, bác gái chọn cho con nhất định là có tiền xu!”

Mạnh Dật Hiến vừa nghe có tiền thì hai mắt sáng lên, bỏ đũa xuống dùng tay cầm sủi cảo nhét vào miệng, lại chẳng nhớ lâu, còn cố tình dùng sức cắn xuống, thiếu chút nữa là cắn gãy răng. Thím út vừa mắng nó đáng đời, ở một bên cũng đau lòng bảo nó há miệng ra coi răng có sau hay không.

“Bác gái, con muốn nữa!”

Phốc, thằng nhóc này, thật sự là vết thương lành liền quên đau!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76: Chỉ Một Đứa Con Gái Cũng Đã Khó Chăm Sóc

editor: thao1504

Đã qua mười hai giờ nhưng không có ai muốn tan cuộc, ba Mạnh cùng dựng cả, chú thêm bốn người đang cùng nhau ngồi chơi mạt chược, cô cả đang giúp đỡ mẹ mạnh dọn dẹp trong phòng bếp. những đứa nhỏ như Thư Tàn Ngạc cùng Mạnh Tĩnh Nghiên không cần làm việc, cũng vui vẻ chơi đùa là được.

Lúc Mạnh Dật Hiền tới, mấy đứa bé đang cầm thật chắc máy chơi game, không cho Dương Phàm cướp máy chơi game đi. Kỹ thuật chơi game của hắn còn kém hơn so với Mạnh Tĩnh Nghiên, nhìn hắn chơi trò chơi, không tới ba phút sẽ chết một lần, nên những đứa bé không thể nhìn không nữa.

“Anh, anh và nữ sinh kia thế nào oa?”

"Quản tốt chính em là được, cùng anh nói một chút, các nam sinh trong lớp em có theo đuổi theo em không, có viết thư tình cho em?"

"Không có."

"Không thể nào nha? nói với anh một chút đi mà, anh cũng không phong kiến giống như cậu cả, vừa nghe đến yêu sớm là như phạm vào tội giết người. Những gì em nói anh sẽ giữ bí mật, bảo đảm sẽ không đâm thọc gì với cậu mẹ."

Dương Phàm thề son sắt, hắn cũng biết là hiện tại em gái này của mình tuổi còn nhỏ, đáng vẽ cũng chưa lớn, nhưng bây giờ những đứa bé trưởng thành sớm như vậy, tiểu nha đầu có dáng dấp đẹp như, khẳng định không thiếu nam sinh theo đuổi nha. Không nghĩ đều Mạnh Tĩnh Nghiên nói là thật, các học sinh tiểu học đúng là còn rất hồn nhiên, nhưng đã lên trung học làm sau có thể chưa từng nhận qua thư tình được!

Về vòng vòng.

Cô cảm thấy mình không phải là thiếu nam sinh theo đuổi, còn là rất nhiều. Ba mẹ dẫn cô đi ra ngoài gặp người, gặp những cô chú cũng không ít, từ nhỏ đã như vậy. Cũng may ý nghĩ của ba mẹ rất kiên định, không đề đến việc hứa hôn cô cho một nhà nào đó.

Thư tình a, thật sự là một phong cũng không nhận được, làm cho cô ít nhiều gì cũng có chút cảm thấy tiếc nuối.

"Nghiên Nghiên, cũng hơn một giờ, muộn quá rồi con dụ dỗ Dật Hiền ngủ đi. Nửa đêm Dật Hiền muốn đi nhà vệ sinh con nhớ dẫn hắn đi a, tránh cho hắn về bán đồ. Dương Phàm ngủ phòng khách, mẹ cũng không kêu người, muốn xem ti vi thì xem ti vi, muốn chơi trò thì cầm máy đến phòng khách chơi đi, mệt đi nằm ngủ a." mẹ Mạnh mẹ mở cửa đi vào thúc giục ba đứa bé đi nghỉ ngơi. Hai đứa nhỏ đã lớn như Mạnh Tĩnh Nghiên cùng Dương Phàm thức khuya thì cũng không có chuyện gì, chủ yếu là còn một đứa nhỏ nữa.

"Dạ, con biết rồi mẹ, mọi người làm gì làm đi."

Tịch thu máy chơi game của Mạnh Dật Hiền, tiểu tử liền không chịu, không ngừng âm ỉ từ trước đến giờ Mạnh Tĩnh Nghiên đối với chuyện dụ dỗ các đứa bé cực kỳ có biện pháp, nói một chút là được. Nhưng tiểu Hồn Thế Ma Vương đáng yêu nhà bọn họ lại cố tình chống đối với cô, nói gì cũng không ngủ, muốn đi phòng khách cùng chơi game cùng với anh Dương Phàm.

Không thể không nói, tiểu hài tử này rất có nhãn lực. Vốn là độc chiếm máy chơi game, không cho phép bất kỳ anh chị nào cùng giành với hắn. Thấy tình thế hiện tại, bị chị bắt ngủ đi, liền tính toán là lùi một bước trời cao biển rộng muốn cùng chơi game với anh Dương Phàm.

Còn nhỏ nên dưỡng thói quen ngủ sớm dậy sớm mới tốt, sau này muốn cũng không được. Mạnh Tĩnh Nghiên không thể quản nổi hắn nên phải đi tố cáo với thím nhỏ, thím nhỏ đang cùng bọn người ba mạnh chơi chăm chú chơi mạt chược, mộ nhóm người không ai nhường ai đang chơi cao hứng, nên khi gặp chuyện như vậy, chú nhỏ liền đá một cước đá vào mông con trai thật mạnh thì đứa bé liền thành thật lại

Thật là ác nhân sẽ có ác nhân trị a, dù Hồn Thế Ma Vương thế nào, thì khi bị đánh phải thông minh mà phục tùng làm theo.

Mất thấy em trai nhỏ đang muốn khóc lên, Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng ôm hắn vào phòng, hết lòng khuyên bảo vừa dụ dỗ, lại đồng ý mua mô hình biển hình thật đẹp cho, cuối cùng mới dỗ được.

Đã có thể như vậy còn không cảm kích nữa, đến lúc người bạn nhỏ ngủ cùng Mạnh Tĩnh Nghiên, giường của Mạnh Tĩnh Nghiên không nhỏ, đủ cho hai người lăn lộn, nhưng Mạnh Dật Hiền liền quyết cùng cô đối nghịch, thỉnh thoảng giơ chân đá rồi đạp cô một cước.

Đứa bé này khí lực đúng là không nhỏ, lại nói Mạnh Tĩnh Nghiên mảnh mai, làm sao chịu được những cú đá như vậy nha. Lớn như vậy cô cũng chưa từng bị mẹ đánh, ba cũng không bao giờ ra tay với cô, vậy mà lại bị tiểu hài tử này khi dễ! 13774397

Trong lòng vừa tự nhủ không thể ý lớn hiếp nhỏ không thể ý lớn hiếp nhỏ, vừa yên lặng chịu những Phật Sơn Vô Ảnh Cước thỉnh linh đánh tới.

Thời điểm bị đá đến lần thứ bảy, Mạnh Tĩnh Nghiên rút cuộc không nhịn được nữa, dọn đồ xuống đất ngủ. Chỗ này chắc sẽ không bị đá nữa chứ? Cũng vì hiện tại hắn còn nhỏ, chờ hắn khi lớn lên, cô sẽ nói chuyện người bạn nhỏ Mạnh Dật Hiền năm tuổi còn đá dầm cho vợ tương lai của hắn biết! Khi hắn có con lại nói cho con trai con gái hắn biết! Nhắm báo thù bảy cú đá ngày hôm nay!

Sức chơi của người lớn chơi tính không thể so sánh với những đứa bé được, buổi sáng sáu, bảy giờ lúc Mạnh Tĩnh Nghiên đứng dậy đi toilet thì nhóm

người lớn này còn ‘ Nhất Đồng ‘ ‘ hồng trung ’ mà đánh. Trong phòng khách khói trần ngập, hun đến cổ phải nhú chặt mày.

Cũng đúng, trong một năm cũng chỉ có mấy ngày nghỉ mừng năm mới này mới có thể chơi thỏa thích, không cần lo lắng ngày hôm sau còn phải đi làm còn phải làm việc, tự nhiên muốn phóng túng hết sức. Cuộc sống của người ở thành phố lớn, áp lực rất lớn!

Đi nhà cầu xong lại mơ hồ sáng ngời trở về phòng ngủ đi, ngã lên giường cảm giác dưới lưng có đồ vật gì đó cản người cô. Mạnh Tĩnh Nghiên đang lúc nửa tỉnh nửa mê tự giễu, cuộc sống thật là tốt lắm nha, hiện tại cô đã gần giống với đậu hũ công chúa rồi, cái nệm mềm mại như vậy mà cô còn cảm giác phía dưới có đồ gì cản eo nữa.

Đến khi đứa nhỏ dưới người không thoải mái giấy dựa thì Mạnh Tĩnh Nghiên mới mở mắt tỉnh táo. Ô, làm sao lại quên tới qua Hồn Thế Tiểu Ma Vương nhà cô đang cùng cô ngủ chung một phòng ngủ rồi ?

Cho dù cô là một cô gái một tay trời gả không chắc nhưng cũng hơn mấy chục cân, đè lên làm cho tiểu tử không thoải mái uốn qua uốn lại, vội vàng đứng dậy sau đó xuống giường tiếp tục đau khổ ngủ trên chăn đệm ở dưới đất của mình. Trong lúc lơ đãng nhìn khuôn mặt của Mạnh Dật Hiền, béo mập mạp , ngủ rất say, trên khuôn mặt còn có chút đỏ ửng, nhìn bộ dáng này tâm cô cũng rần đến đâu cũng mềm nhũn.

Nếu không tại sao có câu nói, đứa bé ngủ yên giống như thiên sứ, vừa tỉnh lại chính là tiểu ác ma.

Thời điểm em trai nhỏ đang ngủ có nhìn thì cứ nhìn, khi hần tỉnh ngủ sẽ là Hồn Thế Ma Vương. Chợt trong đầu có một ý tưởng lóe lên, Mạnh Tĩnh Nghiên liền đứng dậy bước ra khỏi chăn nệm dưới đất, tới bàn học lục tới lục lui lấy một hộp bút màu ra. Thời gian không lâu sau, vẽ vẽ thử trên giấy một chút có coi còn vẽ được hay không. Dùng tốt nhất cũng chỉ có màu đỏ, màu tím cùng màu vàng, còn các màu khác thì vẽ không ra màu nữa.

Không có chuyện gì, phát huy hết tài nguyên có hạn là sở trường của cô!

Rón rén trở lại bên giường, vẽ khuôn mặt nhỏ bé của Mạnh Dật Hiền lên giấy, dùng bút màu ở vẽ tranh. Màu đỏ chớ lãng phí, để lại vẽ cho hần một đôi môi hồng, sau đó sẽ điểm lên trán một chấm tròn màu đỏ nhỏ giống như một tiểu đồng tử đang đứng bên cạnh Quan m

Còn bút màu vàng bút a, nghĩ là sẽ vẽ một mặt trời nhỏ trên mặt hần, nhưng sau đó lại cảm thấy không có ý nghĩa, nên quyết định vẽ một con Pikachu. Pikachu chỉ cần dùng hai màu vàng và màu đen là được, không có viết màu đen thì lấy viết bi thường dùng ký tên thay thế là được.

Cuối cùng chỉ còn một bút màu tím, Mạnh Tĩnh Nghiên suy nghĩ nửa ngày, liền nảy ra ý tưởng đột phát là vẽ lên khuôn mặt nhỏ bé hần một cà, đối xứng cùng với Pikachu. Cứ như vậy mà vẽ thật đúng là làm cho cô vẽ rất hăng hái, nếu không phải là sợ Mạnh Dật Hiền đột nhiên tỉnh lại, cô còn muốn vẽ thêm một cái khăn quàng cổ màu đỏ nữa mới đi ra đó chứ!

Nhìn tác phẩm nghệ thuật của mình liền cười trộm một hồi lâu, có lẽ là trong mộng Mạnh Dật Hiền cảm thấy có một nữ nhân đang dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn mình, có chút không thích ứng, lật người râm rì hai tiếng rồi ngủ tiếp.

Vốn Mạnh Tĩnh Nghiên là một người rất lười, hai giờ mới ngủ, chỉ ngủ được có năm tiếng như vậy là không được, không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của em trai nữa, liền chui vào trong chăn đệm dưới đất trong tiếp tục ngủ bù. cô nghĩ thầm đừng ngủ quá say, chờ Mạnh Dật Hiền tỉnh lại xem hần phản ứng gì. Nhưng bất đắc dĩ Chu công kêu cô uống trà, chỉ chốc lát sau liền tiến vào mộng đẹp.

Mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trong nhà, chiếu thẳng vào khuôn mặt đang ngủ say của tiểu nha. Tiểu nha đầu giật mình một cái ngồi dậy, nhìn về phía giường lớn, liền thấy cái bọc nhỏ nằm trên đó không thấy nữa.

Mạnh Dật Hiền đã tỉnh rồi sao?

Liền vội mang dép vào mở cửa phòng ra đi phòng khác tìm người, phòng khách trống rỗng, chỉ có mùi thuốc lá còn chưa có tan hết, nói lên cuộc chiến kịch liệt cả đêm qua.

"Ô, con sâu lười của nhà chúng ta rốt cuộc đã dậy rồi? Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì, mẹ cho hâm nóng đồ ăn cho con nha." Đêm Trừ tịch (giao thừa) là đêm được chú trọng nhất là hàng năm, lại rất phở trương, nên ăn sau cũng không hết, người bình thường trong nhà đều biết làm mười mấy món ăn. Ăn không hết thì để trong tủ lạnh, mấy ngày không cần mua thức ăn, đồ ăn thừa hâm nóng lên liền có thể ăn.

"Mẹ, các chú bác của con bọn họ đã đi rồi?"

"Buổi chiều là đã có thể ra khỏi nhà rồi, đều đi về."

"Vây, Mạnh Dật Hiền cũng đã đi rồi sao?"

Mẹ Mạnh bật cười, dùng ngón tay chỉ lên cái trán nữ nhi cực kỳ nghịch ngợm một cái, "Con đúng là không biết xấu hổ còn hỏi nữa! Hôm qua ba người bọn họ đánh mạt chược một đêm, sáng nay hơn tám giờ mới tàn cuộc. Chú và thím con nói rằng buổi trưa có chuyện nên không ở chúng ta đợi về rồi nhà ngủ. Bọn họ vừa mở cửa phòng ra tìm con ra, làm cho thím người cười thiếu chút nữa phải đưa bệnh viện. Làm sao con lại khi dễ em trai mới năm tuổi như vậy, mới có mừng hai mà con đã khi dễ đứa nhỏ, không ra dáng một người chị một chút nào."

Kiệt tác của cô không bị em trai nhìn thấy, ngược lại bị chính mẹ của hần, thím của mình nhìn thấy, gieo họa cho con trai người ta như vậy, còn bị bắt gặp, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy có chút lúng túng.

"Con không có khi dễ hần nha? Mẹ! lúc hần khi dễ con sao mẹ không đứng ra làm chỗ dựa cho con? Người nhìn eo con này, cũng là do hần đá con mà

ra! Một đêm đá con bầy cái! Bầy cái a! Con gái của người trừ bị người đánh qua còn có ai có thể đánh qua? Vậy mà tiểu tử này ý vào là tuổi còn nhỏ, ý vào con là chị không thể khi dễ hẳn nên đã dám đá ta! Không dọn dẹp một chút chắc sẽ dám cười trên cổ con mà đi tiểu rồi!"

Mạnh mẹ suy nghĩ một chút cũng phải, khi Nghiên Nghiên khi còn bé thông minh lanh lợi hiểu chuyện nhiệt tình ngược lại, Mạnh Dật Hiền này là hỗn tiểu tử, quả thật có thể làm ra chuyện như vậy. Bất quá con gái cũng là người có chủ ý, cái này không phải là trả thù lại rồi sao?

Tựa tại cửa phòng bếp oán giận một hồi, chờ mẹ Mạnh hâm nóng món ăn sau đó nhận lấy món ăn mẹ đã hâm nóng bùng đến bàn ăn. Im lặng một lúc lâu, mới do do dự dự hỏi, "Mẹ, Chú và thím cùng Mạnh Dật Hiền lúc đi không có mất hứng không?"

"Lúc này biết hối hận rồi sao? Biết là chị không nên khi dễ em trai rồi sao? Trễ rồi!" vnlh.

Suy nghĩ một chút. "À? Không phải đâu? Chú con thương con như vậy, con lại không giống như chú đá Mạnh Dật Hiền như thấy, thì có gì tức giận nha?"

"Ha ha, ban ngày không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ kêu cửa. Treu con thôi, thím của con vui vẻ như bị điểm cười huyết, cũng không cho Mạnh Dật Hiền rửa mặt liền ôm về nhà đi."

Hô, tuổi của thím nhỏ không lớn lắm, tuyệt đối là nữ nhân tân thời, như vậy chắc nghĩ giống như cô không có gì khác nhau, để như vậy liền ôm Mạnh Dật Hiền về nhà, khẳng định cũng là cũng như cô muốn nhìn xem khi con trai Hồn Thể Ma Vương tỉnh lại nhìn thấy khuôn mặt của mình bộ mặt về như vậy phản ứng gì?f

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Sars Đột Kích!

Lăn qua lăn lại suốt cả một đêm, ngủ thẳng đến chiều mới rời giường. Cha Mạnh vừa bước ra khỏi phòng liền kêu đói, muốn mẹ Mạnh nấu ngay vài món nóng sốt để ăn ủi dạ dày của mình. Có lẽ do tuổi tác không còn trẻ, chưa tới mười năm, mà tinh lực đã không còn dồi dào như trước. Com nước xong ông còn phải đi khảo sát siêu thị một vòng, động viên những nhân viên còn phải làm việc vào đêm ba mươi. Thu mua lòng người không thể chỉ dựa vào việc cho thêm tiền thưởng là được, vừa phải tạo động lực vừa an ủi lòng người, quả nhiên không phí công đọc sách của cha Mạnh, học có thể đi đôi với hành được rồi.

"Cha, tối ngày hôm qua con gọi điện thoại đến nhà họ Tăng chúc tết, Tăng phu nhân nhận."

Ở nhà không thể hút thuốc lá, nhưng vốn là người nghiện thuốc nặng, cha Mạnh liền rút một điếu thuốc ra đặt ở trước mũi hít hà, sau đó mới đáp: "Ừ cha biết rồi, Tăng phu nhân nói thế nào thì con cứ làm như thế đi!"

"Vậy kế hoạch của cha."

"Cục trưởng Tăng là người thông tình đạt lý, ông ấy nói với cha rằng rất cảm ơn con trong khoảng thời gian qua đã chăm sóc cho con gái ông ấy, nhờ đó mà cô nhóc sáng sủa hơn nhiều, còn muốn mời con ăn cơm nữa đây. Tăng Phu nhân tuy có hơi bới móc cổ tình gây sự nhưng mấy lần cha đến tìm ông ấy đều rất vui vẻ, có lẽ là nhớ đến lòng tốt của con rồi!"

Nghe xong Mạnh Tĩnh Nghiên cực kỳ vui vẻ, ha ha, quả không hổ danh lãnh đạo, nhìn xa trông rộng, chèo chống cho cả con thuyền, so với kia lãnh đạo phu nhân còn có kiến thức hơn nhiều...! Tăng Hàm Vi có một người mẹ như vậy thật xui xẻo, có lẽ xuất thân của bà ta cũng là đại tiểu thư con nhà danh giá, cho nên mới muốn con gái mình mười ngón tay không dính nước, cũng may là cha mẹ cô không có tật xấu này.

Đúng lúc này, thức ăn vừa vận được bê lên, cha Mạnh cầm cùi ngỗng ăn như hổ đói, tuy lúc ngũ bụng kêu lên ừng ực, nhưng ông không tài nào mở nổi mắt, nằm chết dí đến ba giờ chiều đến lúc thật sự không chịu nổi nữa mới bò dậy.

Vốn còn định cả nhà đi ra ngoài thăm thú, nhưng cha Mạnh lại ngủ đến xế chiều mới dậy vì thế có muốn đi cũng không kịp nữa rồi. Hai mẹ con cô ở nhà nghỉ ngơi, còn người đàn ông duy nhất trong nhà còn phải mặc quần áo từ tể lái xe đến siêu thị thị sát một vòng.

Lúc sắp đi mẹ Mạnh còn dặn dò cha Mạnh phải lái xe cẩn thận, buổi sáng tuyết rơi nên đường rất trơn.

Mùa xuân năm 2003, SARS ập đến. Thủ đô Bắc Kinh phát hiện mấy ca nghi vấn liền lập tức cách ly quan sát. Trên truyền hình, các phương tiện truyền thông mỗi ngày đều thông báo những tình huống mới nhất. Hơn 13 triệu người trong cả nước trừ những đứa trẻ còn chưa biết nói chuyện ra còn lại đều vô cùng bàng hoàng, bất cứ người nào đến trạm xe lửa, sân bay đều phải kiểm tra thân nhiệt hết sức cẩn thận. Thậm chí ngay cả cửa hiệu cắt tóc cũng không phục vụ người tình ngoài, chỉ cần mở miệng không phải khẩu âm địa phương lập tức liền có người lễ phép mời khách ra ngoài.

Ở thành phố A dịch Sars bùng phát, không ít trường đại học cao đẳng phải đóng cửa niêm phong, không cho ra vào. Còn nếu dám vi phạm, nhẹ thì khiển trách, nặng thì trực tiếp khai trừ.

Mạnh Tĩnh Nghiên sớm có chuẩn bị, trong nhà tích trữ một lượng lớn dầu trắng, nước sát trùng, khẩu trang, nhiệt kế. Lúc này mặc kệ khẩu trang có để

nhìn hay không, có đẹp hay không, lúc nào cũng đeo trên mặt mới có thể an tâm một chút. Người trẻ tuổi ra đường bắt xe buýt lại càng phải đeo, tính mạng so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn. Nếu ngay cả mạng cũng bị mất còn lo đẹp với xấu làm gì?

Tuy nhiên người xưa thường có câu nói trước bước không qua, có lẽ ông trời vẫn muốn gây khó dễ, vào một buổi sáng nào đó, nghe mẹ Mạnh gọi mình dậy đi học mà Mạnh Tĩnh Nghiên không tài nào bò dậy nổi. Mẹ Mạnh vừa sờ vào trán kiểm tra, nhiệt độ nóng đến dọa người.

"Bà này, tôi đi làm trước, sáng sớm hôm nay có một cuộc họp quan trọng!". Cha Mạnh vừa xỏ giày vừa dặn dò vợ mình: "Tôi không ăn sáng ở nhà đâu, đến công ty họp xong ăn tạm gì đó cũng được!".

"Công việc, công việc, cả ngày lẫn đêm ông chỉ biết có công việc, Nghiên Nghiên bệnh không dậy nổi đây này!".

Nước mắt nhanh chóng tràn ra, rất nhiều chuyện bình thường chưa từng nghĩ hoặc lo là sơ sót trong nháy mắt chợt xông lên đầu mẹ Mạnh. Rồi lại nhớ đến việc hai vợ chồng bình thường đều vội vắt chân lên cổ không có thời gian để ý chuyện trong nhà, cũng may con gái khéo léo hiểu chuyện không hề gây phiền toái cho bọn họ. Từ nấu cơm đến thu dọn nhà cửa đều một mình quán xuyến, chưa bao giờ khiến hai vợ chồng họ phải quan tâm. Bọn họ làm cha mẹ, rất hiếm khi buổi tối về nhà đúng giờ, mà không phải ra ngoài xã giao, bọn họ thật sự thiếu nợ con bé rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này, phát sốt lại càng không phải là chuyện nhỏ, trường của Mạnh Tĩnh Nghiên tuy không đóng cửa, nhưng mỗi lớp đều được phát 5-6 nhiệt kế, đo nhiệt độ thường xuyên, một khi phát hiện có học sinh sốt cao

Cha Mạnh nghe thấy thế giày cũng không thềm còi, đang cầm túi lên liền vọt vào phòng con gái, sờ tay lên trán cô kiểm tra, nhiệt độ cao đến mức khiến ông nhũn chặt chân mày. Mẹ Mạnh lấy nhiệt kế từ trong ngăn tủ ra, kẹp vào nách Mạnh Tĩnh Nghiên, sau đó lấy chăn bọc cả người cô lại, chỉ có đầu lộ ở bên ngoài.

"38 độ chín! Lão Mạnh, mau lấy quần áo của Nghiên Nghiên đến đây, đưa con bé đi bệnh viện!". Thân nhiệt bình thường là 37 độ, nếu quá 37 độ chính là phát sốt, 38 độ chín là sốt cao, nếu không kịp thời hạ sốt có thể sẽ dẫn đến viêm phổi.

"Không được!", cha Mạnh lớn tiếng quát: "Không thể đưa vào bệnh viện!"

"Không đi bệnh viện? 38 độ chín, không thể để sốt đến mức không chữa được! Mau mau mặc quần áo vào cho con, nếu ông không có thời gian thì để tôi đưa con bé đi!"

"Bà điên rồi sao? Nghiên Nghiên bị sốt là do tối ngày hôm qua tắm xong bị cúp điện, không sấy khô ngay nên mới bị cảm dẫn đến phát sốt, nếu đưa bệnh viện thì với tình trạng này con bé sẽ bị cách ly ngay!"

"Cách ly.", Cả nước đều đang đấu tranh với dịch SARS, những bệnh nhân sốt cao thể này nhất định phải cách ly để quan sát. Trong lòng cha mẹ Mạnh đều biết rõ, con gái mình không thể nào nhiễm SARS được, vì trừ đi học ra con bé đều rất ít ra cửa, mà mỗi khi ra cửa đều đeo khẩu trang cẩn thận. Trong nhà mỗi ngày đều trừ độc ba lần, cả ngày còn nấu rế bản lam* uống thay nước. Nhưng người trong nhà rõ ràng là một chuyện, khi đưa đến bệnh viện bác sĩ có tin hay không lại là chuyện khác? Cách ly, sao họ có thể cam lòng để con gái mình chịu tội?

* Rễ bản lam hay còn gọi là bản lam căn có tác dụng thanh nhiệt, giải độc chuyên trị: Sốt cao như cảm cúm, viêm não đơn độc, sỏi, viêm họng, sưng tuyến mang tai, các loại lở loét trong xoang miệng. . .

Vừa nghĩ tới Nghiên Nghiên có thể sẽ bị nhốt vào trong phòng bệnh, mỗi ngày đều bị bác sĩ y tá đến lấy máu, làm đủ các loại xét nghiệm, rồi tiêm thuốc, cha mẹ người thân lại không thể vào thăm thì tâm lý mẹ Mạnh lập tức hoảng loạn, không biết phải làm sao mới phải, nước mắt rơi xuống như mưa.

"Được rồi đừng khóc, khóc thì có ích gì! Đi tìm thuốc hạ sốt cho Nghiên Nghiên uống đã, có lẽ đến xé chiêu sẽ tốt hơn thôi!".

"Đúng đúng, uống thuốc trước đã, buổi chiều là tốt, buổi chiều là tốt!". Mẹ Mạnh dường như đang tự thuyết phục bản thân, vội vàng chạy đến tủ thuốc tìm thuốc. Trước tiên cho con gái uống một gói hạ sốt, bà cũng không đi làm, ngồi ở bên cạnh cứ cách mấy phút lại đo nhiệt độ cho Mạnh Tĩnh Nghiên một lần.

Ước chừng nửa giờ sau, nhiệt độ cũng hạ xuống 38 độ, tuy vẫn còn cao, nhưng đầu gì cũng đã hạ hơn lúc trước. Lại đi đến tủ thuốc tìm tìm xem còn có thể cho con gái uống thêm cái gì nữa không.

Điện thoại của cha Mạnh reo liên hồi, giục ông mau đến họp, tất cả mọi người đều đến đông đủ chỉ còn thiếu mình ông. "Đề Lý Ái Dân chủ trì hội nghị, trong nhà tôi có chút chuyện, cả tuần này sẽ không đến công ty, các anh phân chia công việc quản lý cho tốt!".

Không có gì quan trọng hơn sức khỏe của con gái mình, những năm này liều mạng kiếm tiền, là vì cái gì? Còn không phải là vì muốn vợ con mình cuộc sống khá hơn, cơm áo không lo? Bao nhiêu tiền cũng không quan trọng bằng sức khỏe của người trong nhà. Mẹ Mạnh cảm tay chồng, may mắn vẫn còn có ông để dựa vào.

Nhưng trời lại không chiều lòng người, chưa tới hai tiếng sau, thân nhiệt Mạnh Tĩnh lại bắt đầu tăng cao. Mẹ Mạnh gấp đến độ xoay vòng, dùng rượu trắng lau lòng bàn tay, lòng bàn chân cho con gái cũng không thấy tốt hơn. Hỏi con bé có khó chịu không thì lại nói là không khó chịu, lại càng thêm đau lòng.

Gọi điện thoại cho bà ngoại Mạnh hỏi các phương pháp hạ sốt dân gian, lại không dám nói là Tiểu Tĩnh Nghiên bị sốt, chỉ sợ bà cụ sốt ruột chạy tới. Nhỏ còn bệnh nặng, huống chi người già sức miễn dịch càng yếu, nếu chẳng may bị lây bệnh thì lại càng đau đầu hơn.

Phát sốt không phải ngoại thương, nên sẽ không đau đớn, chỉ vầng đầu chóng mặt, bên tai lúc nào cũng thấy ong ong. Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, nhưng cũng không ngủ được bao lâu, nửa giờ hoặc một giờ sau liền tỉnh. Mờ mịt bị mẹ kéo lên đút cho mấy ngụm nước rồi lại nằm xuống, không bao lâu lại chợp chợp thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, những chuyện xảy ra ở kiếp trước lại thi nhau ùa về trong đầu. Lúc nhỏ cùng cha mẹ sống trong một căn nhà nhỏ, thức ăn trên bàn cũng không ngon cho lắm, nhưng người một nhà sống cùng nhau rất vui vẻ. Thỉnh thoảng cha lại sờ sờ lên cái đầu nhỏ của cô, còn để cho cô trèo vắt vẻo trên cổ đi ra ngoài dạo bộ, cho dù là ở trong mộng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không kìm được nhếch miệng cười.

Nhưng đợi đến khi lớn tuổi hơn một chút, nhiều nhất vẫn là chính là chuyện ba mẹ thường xuyên cãi nhau bởi vì củi gạo dầu muối. Có lúc còn kiêng dè, có lúc không nhìn được liền nộ khí xung thiên cãi nhau um tói ở trước mặt cô.

Cô thi vào trường cao đẳng với thành tích xoàng xoàng, rồi thi đậu đại học ở thành phố A, sau đó dọn vào ký túc xá, về sau nữa, quen Lục Hoảng Văn.

Nói yêu đương, kết hôn, liền một mạch. Cô cũng trải qua những ngày buồn chán vì củi gạo dầu muối, nhưng vẫn thấy ngọt ngào cho dù ngày ngày chỉ ở nhà giặt quần áo nấu cơm cho Lục Hoảng Văn.

Nhưng mẹ chồng lại không hề thích cô, cứ suốt ngày nói móc nói xấu cô với Lục Hoảng Văn. Lúc mới cưới, chưa thích ứng được nên cảm thấy rất uất ức, đêm khuya yên tĩnh cũng sẽ oán trách với chồng mình vài câu. Thời gian dài cũng liền từ từ thích nghi được, đối với những lời của mẹ chồng đều nghe tai trái, ra tai phải, không để ở trong lòng. Tựa như khi còn bé nghe thầy giáo dạy dỗ vậy. Một khi đã thương người nào đó sẽ bao dung tất cả những khuyết điểm của họ, dù sao người cô kết hôn là Lục Hoảng Văn, chứ không phải mẹ của anh ta, không ở cùng nhau, nên dù có mâu thuẫn cũng chỉ là nhất thời, nhìn một chút liền xong.

Nếu không nhìn anh ta suốt ngày bị kẹp ở giữa mình và mẹ chồng cô cũng đau lòng. Nhất là sau khi xem nhiều phim truyền hình thì cô càng thêm thấu đáo.

Mỗi lần bị uất ức, buổi tối khi chỉ có hai người bọn họ, anh ta sẽ luôn áy náy ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, lẩm bẩm, có thể lấy được cô làm vợ, thật là có duyên từ ba kiếp, đời trước tích được bao nhiêu phúc đức.

Trong bệnh viện, lúc cô quyết định phá thai, nằm trên bàn phẫu thuật lạnh lẽo, chợt hối hận không muốn mất đi đứa bé này, tuy cơ thể đã gây mê không còn hơi sức, nhưng vẫn cố liều mạng gầy gụa, ảnh hưởng đến bác sĩ, không biết thế nào lại đi đòi nhà ma, một xác hai mạng.

Nước mắt lã chã rơi xuống, mẹ Mạnh vẫn tình huống của con gái bị dọa sợ, vội vàng lay cô dậy: "Nghiên Nghiên sao vậy? Gặp ác mộng sao?"

"Đúng vậy, mẹ, con cảm thấy hiện tại mình rất hạnh phúc."

Tình yêu gì gì đó quả nhiên không tin được, những lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển của Lục Hoảng Văn, bây giờ nhớ lại chỉ thấy thật châm chọc, còn không bằng những vỏ kẹo mà cô cất giấu trong rương!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Mạnh Mẽ Xông Vào Nhà Dân?

Uống ba bốn loại thuốc hạ sốt cũng chẳng ăn thua, nhiệt độ cơ thể hạ xuống chưa tới một giờ lại tăng lên. Cha mẹ Mạnh vội vàng ở nhà, đã dùng hết các cách nhưng vẫn chẳng khá hơn. Trong nhà tràn đầy mùi giấm trắng và nước sát trùng, vì tiêu độc mà cha Mạnh đun giấm chua một tiếng một lần.

Phát sốt thật sự không phải là bệnh nặng gì, không nghiêm trọng thì uống thuốc nghỉ ngơi dưỡng ba ngày là được, nghiêm trọng thì tới bệnh viện tiêm mấy phát, về nhà ngủ một giấc rồi từ từ sẽ khỏe lại. Nhưng cảm sốt trong thời kỳ nguy hiểm này thì sao có thể không khiến người ta kinh hồn bạt vía chứ?

Cả một buổi chiều, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn sốt cao không giảm, nhiệt độ cơ thể luôn ở trên mức 38,5 độ. Cha mẹ Mạnh bỏ xuống công việc ở nhà chăm sóc cô, nhưng chuyện của công ty và trường học quá nhiều, một lát lại một cú điện thoại. Hai vợ chồng vì bệnh của con gái chưa có chuyển biến gì nên hoàn toàn không có tâm tình để giải quyết công việc, thái độ khá tệ, mấy lần còn nổi giận trong điện thoại.

Buổi tối, Nghê Thụy Tuyết gọi điện thoại tới hỏi tại sao Mạnh Tĩnh Nghiên không đi học, mẹ Mạnh không cho con gái nghe điện thoại, nói dối rằng ở quê có một người thân qua đời, cha nó đã đưa nó về tham gia tang lễ. Nghê Thụy Tuyết cũng không nghĩ ngờ, thăm hỏi mẹ Mạnh mấy câu rồi nói gấp lại sau.

Bình thường hai vợ chồng này là người rất tỉ mỉ rất hiểu chuyện, sốt ruột suốt một ngày thế nhưng quên gọi điện thoại xin cô giáo cho con gái nghỉ rồi. Họ lập tức gọi điện thoại cho cô Tổng xin phép nghỉ, Mạnh Tĩnh Nghiên là học sinh rất ngoan ngoãn, được cô giáo quý mến nên xin nghỉ rất dễ dàng. Cô giáo còn rất quan tâm, nói với mẹ Mạnh là hiện tại dịch Sars đang hoành hành, ra khỏi nhà nhớ chuẩn bị các biện pháp đề phòng. Cô giáo còn muốn tâm sự với mẹ Mạnh về tình hình học tập và những biểu hiện ở trường của Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng trong lòng mẹ Mạnh đang như lửa đốt, nào có tâm tình nói mấy thứ này với cô giáo chứ!

Bà nói vài câu khách sáo rồi vội vàng cúp điện thoại, vào phòng đo nhiệt độ cho con gái.

Uống thuốc tây và những phương thuốc hạ sốt cổ truyền đều vô dụng, chỉ có thể bổ sung nhiều nước cho Mạnh Tĩnh Nghiên, xem hệ thống miễn dịch của cô có thể tự nhiên hạ nhiệt hay không. Buổi tối, hai vợ chồng đều không ngủ, trông chừng ở trước giường Mạnh Tĩnh Nghiên, thỉnh thoảng còn lau người, rót nước, đo nhiệt độ cho cô.

Đến sáng hôm sau còn chưa hạ sốt thì phải đưa tới bệnh viện, nếu không hạ sốt sẽ bị di chứng. Cách ly là chịu tội, cứng rắn chịu đựng cơn sốt cũng là chịu tội. Trái tim của hai vợ chồng giống như ở trong chảo dầu, nếu có thể chịu tội thay con gái thì để cho hai vợ chồng họ chết sớm mười năm cũng được.

Cả đêm không ngủ, lại lo lắng sợ hãi, hai mắt của cha mẹ Mạnh thâm quầng như mắt gấu mèo. Vậy mà ông trời lại cố ý đối nghịch với họ, nhiệt độ cơ thể Mạnh Tĩnh Nghiên cứ dao động trong khoảng 38.7 độ đến 38.9 độ.

Hai vợ chồng đành đưa ra một quyết định khó khăn, vẫn phải đưa con gái đến bệnh viện tiêm thôi.

Mẹ Mạnh dùng cơm thừa của ngày hôm qua cho vào nồi nấu cháo rồi bảo cha Mạnh xuống quán ăn sáng ở dưới lầu mua bánh bao và ít dưa muối. Thật ra Mạnh Tĩnh Nghiên không có khẩu vị gì, suốt ngày đều mơ mơ màng màng ngủ, thật sự không thấy đói. Nhưng thấy đáng vẽ nòn nóng của cha mẹ thì trong lòng cô cũng không thoải mái, đành yên lặng ăn cháo, ăn dưa muối, không muốn phụ tấm lòng của cha mẹ.

Đang ăn điểm tâm thì bên ngoài bỗng có người đập cửa rầm rầm, còn chẳng thềm ầm chuông nữa. Mạnh Tĩnh Nghiên biết không thể để lộ tin mình bị sốt cao, liền thông minh bưng bát cháo, cầm hai cái bánh bao nhỏ trở về phòng tắm.

Mẹ Mạnh mở cửa thì thấy một chàng trai đang đứng đó, cũng bằng tuổi con gái mình, trước kia chưa từng thấy cậu ta tới nhà cũng chưa từng gặp qua cậu ta.

"Xin chào, cháu tìm ai?"

"Vâng, dì à, Mạnh Tĩnh Nghiên có ở nhà không ạ?"

"Cháu là bạn học của con bé à? Nó không có ở nhà, nó đi cùng bác trai về quê tham gia tang lễ của người thân rồi. Bác đã báo với cô giáo cháu là xin nghỉ rồi, có chuyện gì sao?"

"Không thể nào! Bọn họ nói cả ngày nay Mạnh Tĩnh Nghiên không hề ra khỏi nhà, hơn nữa cũng không đi học." Bắt đầu từ hôm qua, trong lòng Thành Trầm Vũ luôn luôn lo lắng, cảm giác đã có chuyện gì xảy ra rồi. Buổi tối nhắm mắt lại đã thấy Mạnh Tĩnh Nghiên đang khóc, khóc đến tan nát trái tim cậu, cả đêm hồi thẩm tin tức nhà họ Mạnh, liền nhận được tin tức trên.

Chưa từng có tình huống như thế, cậu luôn luôn tỉnh táo lại mê tín cho là Mạnh Tĩnh Nghiên chắc chắn đã xảy ra chuyện, sáng nay cô còn chưa đến trường, trong lòng Thành Trầm Vũ càng cảm thấy lo lắng. Ở ngoài cửa chần chờ hồi lâu, rốt cuộc cũng gõ vang cửa phòng. Mở cửa là mẹ của Mạnh Tĩnh Nghiên mà cậu đã xem qua vô số lần trong ảnh chụp. Khi bà nói dối là Mạnh Tĩnh Nghiên không có ở nhà, Thành Trầm Vũ liền tin tưởng: cô gái của cậu nhất định đã xảy ra chuyện rồi!

Thành Trầm Vũ khéo léo lách mình qua mẹ Mạnh, vọt vào phòng ngủ của Mạnh Tĩnh Nghiên, quả nhiên đã thấy cô tựa vào giường đang ăn gì đó. Nhìn thấy người thì cậu mới thở phào một hơi, nhưng gõ má cô đồ bùng, về mặt đồ hồng khác thường, cậu liền vươn tay sờ lên trán cô.

Nóng quá!

"Cái đó, xin hỏi, bạn là ai thế?"

Khuôn mặt cậu trai lúc đỏ lúc trắng, mím môi không nói lời nào. Cậu kích động chạy đến nhà họ Mạnh như vậy mà cô gái của cậu thậm chí không hề biết tên của cậu nữa.

Mẹ Mạnh bước vào từ phía sau cậu, đứng chắn giữa cậu và Mạnh Tĩnh Nghiên, không khách khí hỏi: "Cậu là ai thế? Sao vô lễ như thế chứ, tôi cho cậu đi vào à? Nhà chúng tôi không hoan nghênh cậu, mời đi ra ngoài."

Nghiên Nghiên không biết cậu ta, với lại người này hình như biết rất rõ hành tung của con bé, chưa được cho phép đã vào phòng, còn động tay động chân với con bé, nhất định không phải là người tốt. Mẹ Mạnh như gà mẹ chắn ở phía trước Mạnh Tĩnh Nghiên, nói: "Tốt nhất là cậu lập tức rời đi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy."

"Cháu tên là Thành Trầm Vũ." Cậu trai sâu xa ngắm nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên một lúc lâu, mới yên lặng đi ra ngoài.

Mẹ Mạnh lập tức đóng cửa phòng, ngăn cách nhân vật nguy hiểm kia ở bên ngoài.

"Ngaoan, đừng sợ, cha con ra ngoài mua đồ sắp trở về rồi, không có việc gì đâu, không có việc gì đâu."

"Mẹ, con không sao, hình như con đã từng gặp qua cậu ta, ở cửa trường học của chúng con." Trí nhớ của cô rất tốt, nhưng ánh mắt sâu thẳm của người kia lại giống như muốn khắc cô vào tận xương tủy, vừa nóng bỏng lại... Thâm tình. Khiến cho cô mê say ở trong ánh mắt cậu, đợi sau khi cậu rời đi mới nhớ tới.

Nghê Thụy Tuyết đã vô số lần trồng cây si với cậu ta, mỗi lần cậu ta chờ người ở cửa trường học, liền vô cùng kích động. Người ưu tú như vậy thì có gặp qua một lần cũng không quên được nhỉ? Chỉ là cậu ta tới nhà mình làm gì? Giống như là đến tìm cô, nhưng làm sao lại biết được nhà cô, mà cô còn không biết cậu nữa....

Rất nhiều nghi vấn, nhưng đầu óc choáng váng mơ hồ, giống như toàn là đất sét, chẳng thể nghĩ ra đáp án cho mọi vấn đề.

Khoảng mười phút sau, cha Mạnh đã trở về. Lúc thấy cửa có động tĩnh, mẹ Mạnh sợ là cậu trai xa lạ kia lại xuất hiện liền cố ý đi ra ngoài nhìn một chút, thấy là chồng mình thì mới yên tâm. Bà liền nói đầu đuôi mọi chuyện với chồng, ông Mạnh nhủ chặt chân mày có thể kẹp chết một con con ruồi.

"Có phải con yêu đương ở trường học không, cậu ta vừa tìm đến nhà hả?"

"Thề có bóng đèn, con không biết cậu ta."

Nói thật, cô cũng chưa định yêu sớm mà. Cô cũng rất buồn bực vì mới sáng sớm đã có một người xa lạ tìm tới cửa, đầu óc còn đang choáng váng, hoàn toàn vô lực suy tư nhiều chuyện như vậy.

"Được rồi, được rồi, đừng hỏi con bé nữa. Sắp xếp một chút, lát nữa còn đưa Nghiên Nghiên đến bệnh viện kiểm tra nữa." Mẹ Mạnh cắt đứt lời tra hỏi của chồng, thờ dài nói: "Chỉ cần Nghiên Nghiên khỏe mạnh, em cũng không để ý đến chuyện nó yêu sớm, chỉ cần nó khỏe mạnh....."

Vừa nghĩ tới con gái có thể bị đưa vào phòng cách ly, cô đơn chờ lấy máu, xét nghiệm gì gì đó, mà mình thì vô lực, mẹ Mạnh liền thấy đau lòng, nước mắt lại thấm ướt hốc mắt.

Cha Mạnh yên lặng đứng dậy sắp xếp những đồ cần thiết, trong lòng cũng nghĩ giống vợ mình, chỉ cần con gái khỏe mạnh thì sao cũng được. Về sau sẽ không tạo áp lực lớn cho con bé nữa, cứ tự giác học tập là được, không cần phải thi học sinh giỏi, để ông lên mặt với bạn bè. Giảm bớt thời gian học tập cho con bé chơi đùa hay để nó làm theo sở thích, chỉ cần nó vui mừng là được.

Liều mạng kiếm tiền thì cũng chỉ để cho con gái, kiếm tiền cho nó tốt nghiệp ở một trường đại học tốt, về sau sẽ tiếp quản công ty, bảo vệ nó cả đời không lo ăn uống là được.

Lần bệnh này của Mạnh Tĩnh Nghiên đã khiến cha mẹ Mạnh nghĩ thông rất nhiều, nên buông lỏng hơn, chỉ cần con gái mình không giết người, không phóng hỏa hay làm chuyện phạm pháp thì thích làm gì đều được. Dĩ nhiên, đây là nói sau này.

Bởi vì làm xong có thể sẽ bị cách ly tâm lý chuẩn bị, muốn thu thập rất nhiều đồ. Nàng đồ rửa mặt, y phục giày vớ cũng dẫn theo vài sáo, còn có mạnh tĩnh nghiên thích xem khóa ngoại sách, giết thời gian thập tự tú, mp3 các loại, túi du lịch giả bộ tràn đầy. Lo trước khỏi họa, không biết cô lập lời nói những thứ đồ này có thể hay không mang vào, chuẩn bị thì tốt hơn.

Lúc sắp xếp xong xuôi đang chuẩn bị ra cửa, chuông cửa chợt vang lên. Cha Mạnh nhìn mẹ Mạnh ý bảo yên tâm, xuyên qua mắt mèo nhìn thấy cậu thanh niên đang đứng ngoài cửa đúng với lời miêu tả của vợ mình, chính là người vừa xông vào nhà lúc nãy. Lần này không chỉ có mình cậu ta mà còn thêm hai người đàn ông vạm vỡ đứng đằng sau.

"Mở cửa."

"Cậu nhóc, người nhà chúng tôi đều không biết cậu, có phải cậu đã tìm nhầm người không?"

"Mở cửa." Cậu trai hình như không có tính nhẫn nại, chỉ lập lại yêu cầu của mình.

Toàn thân cậu trai toát ra một luồng hơi thở lạnh lùng, khiến cha Mạnh càng nhủ chặt mày.

"Không đi thì tôi báo cảnh sát đấy."

Ý thức được có cần nhân đến tới thì người bên trong cũng sẽ không chủ động mở cửa, Thành Trầm Vũ liếc người đàn ông ở phía sau, người nọ lập tức tiến lên, dùng công cụ trong tay nạy khóa cửa.

Từ mắt mèo, cha Mạnh không thấy rõ anh ta đang làm gì, nhưng vẫn biết đó chẳng phải chuyện tốt lành gì, vội nói với vợ đang đứng bên cạnh: "Báo cảnh sát ngay lập tức."

Nhưng mẹ Mạnh vừa cầm điện thoại lên, 'rắc rắc' một tiếng, cửa chống trộm đắt tiền đã bị mở ra từ bên ngoài. Thiếu niên dẫn đầu, một nhóm người nói đầu đuôi nhau mà vào. Cậu không hề liếc cha mẹ Mạnh đến một cái, đã đi thẳng vào phòng của Mạnh Tĩnh Nghiên.

"Mau chóng khám bệnh cho cô ấy đi."

Ở phòng khách, cha mẹ Mạnh đang định báo cảnh sát thì bị người do Thành Trầm Vũ đưa tới khống chế, sốt ruột nhìn đám người đi vào phòng con gái mình, liền la to, hy vọng có thể khiến cho nhà bên cạnh chú ý tới, sẽ báo cảnh sát đến cứu người.

Bên trong phòng, vị bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng nhanh chóng lấy nhiệt kế, huyết áp kế đo cho Mạnh Tĩnh Nghiên, còn bắt mạch, bận rộn một hồi, liền cho ra kết luận: Vi khuẩn (virus) khiến cho sốt cao, tiêm ba mũi là ổn.

Ánh mắt sắc bén của thiếu niên bắn về phía vị bác sĩ, ý là: Vậy ông còn đứng ngây ra đó làm gì?

Bác sĩ lấy ống tiêm và thuốc từ trong túi ra, tiêm vào mạch máu của Mạnh Tĩnh Nghiên rồi bảo trợ lý treo bình truyền dịch lên giá sứ.

Biến cố bất ngờ khiến Mạnh Tĩnh Nghiên bối rối, cô nhìn về phía cậu thiếu niên, chống lại ánh mắt của cậu ta, yếu ớt nói: "Cái đó.....Tôi biết cậu không phải là người xấu, nhưng cậu có thể thả cha mẹ tôi ra trước không?"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Làm Cho Thiếu Niên Chẳng Thể Nói Gì

Editor: Á bì

Cậu thiếu niên gật đầu với người bên cạnh, sau khi rời đi chưa tới mười phút thì trong phòng khách truyền đến từng hồi tiếng động hỗn loạn. Ba mẹ Mạnh liền chạy vào phòng--

“Cậu là ai? Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Ba Mạnh chắn trước mặt vợ và con gái, hồi hộp nhìn cậu thiếu niên kia. Đương nhiên ông có thể nhìn ra được một phòng đầy người lớn này đều nghe theo lời của cậu thiếu niên này, đạo lý bất giác thì phải bắt vua trước ông hiểu được.

“Này, ông tiêm gì cho Nghiên Nghiên vậy?”

Mẹ Mạnh phát hiện trên tay của Mạnh Tĩnh Nghiên có kim tiêm trước, sợ tới mức mặt mày tái mét. Trên ti vi cũng không phải chưa từng chiếu mấy chương trình thanh niên chích thuốc nghiện cho thiếu nữ, tiêm độc. Mấy năm nay mấy người trẻ tuổi rất dữ, chẳng giống người tốt tí nào!

Muốn lấy tay kéo ống tiêm của Mạnh Tĩnh Nghiên, một người đàn ông trung niên vội đi tới ngăn cản, “Ôi ôi, đừng chạm đừng chạm vào, vừa mới tiêm hạ sốt cho đây, giờ mà rút ra thì phải tiêm thêm lần nữa, cần chi chịu khổ tới hai lần.”

Lời người lạ làm sao ba mẹ Mạnh có thể tin, mặc áo dài trắng cũng không nhất định là y tá hoặc bác sĩ, giống như cưỡi ngựa trắng không nhất định là hoàng tử mà có thể là Đường Tăng. Người một phòng chỉ có người mặc áo dài trắng này nhìn có vẻ thành thật, nhưng chuyện phá cửa xông vào nhà dân, chẳng lẽ một bác sĩ đứng đắn lại đi làm chuyện này?

Chấn chấn ông ta cũng không phải là bác sĩ đang hoảng sợ.

“Xin ông hãy yên tâm, tôi là bác sĩ gia đình riêng, có bằng cấp đẳng hoàng, tuyệt đối không phải là lang băm đâu. Con gái ông phát sốt tiêm mấy mũi thì tốt rồi, nhưng ra khỏi cửa này sợ ông cũng chẳng tìm được bác sĩ nào có bản lĩnh tiêm cho cô ấy nữa đâu. Vừa rồi vợ chồng hai người muốn đưa cô ấy đi bệnh viện phải không? Đi bệnh viện cũng khó bảo đảm sẽ không bị cách ly, hai người cứ từ từ suy nghĩ đi, tiếp tục tiêm hay là rút ra.”

“Mẹ, con tin Thành Trạm Vũ, con không muốn bị cách ly.”

Giọng nói suy yếu của con gái làm cho khí thế bảo vệ con của mẹ Mạnh yếu đi. Đúng vậy, nếu đi bệnh viện thì phải bị cách ly, con gái mình mới mấy tuổi chứ, sao lại chịu tội như vậy. Huống chi cậu thiếu niên này nhìn có vẻ giống tên côn đồ mạnh mẽ, chỉ cần cậu ấy lên tiếng, lúc nào cũng có thể chế trụ hai vợ chồng, ngoài việc để cho họ tiêm Mạnh Tĩnh Nghiên, hai người bọn họ còn có lựa chọn khác sao?

Sự thật chứng minh, không có.

Vì thế hai vợ chồng chỉ có thể ngồi ở bệnh cạnh giường, bảo vệ con gái. Thấy chất lỏng giảm xuống, chỉ hi vọng nó có thể giúp con gái hạ sốt, làm cho con gái có thể mau chóng đứng dậy. Hơn nữa khắp cả phòng đều là người lạ, nếu bọn họ có ý muốn làm hại Nghiên Nghiên, thì đó chính là mệnh đánh cược—

Lúc cậu thiếu niên nghe thấy Mạnh Tĩnh Nghiên nói ‘Con tin tưởng Thành Trạm Vũ’, ánh mắt sáng lên. Cô nhớ tên của anh, còn tin tưởng anh.

Bong bóng màu hồng ở trong lòng cùng nhau nảy lên, trong nháy mắt tràn đầy trái tim nhỏ bé của anh, cô gái bé nhỏ của anh đang nằm lẳng lẳng ở trên giường, núp ở dưới chân như con tằm cứng, khuôn mặt hồng hào trắng nõn, sao có thể đáng yêu như vậy chứ?

“Có thể để cháu và cô ấy ở một mình lại chỗ này với nhau một lúc được không?” Giọng nói có chút oa oa, còn có chút kích động, Thành Trạm Vũ cảm thấy có chút không khống chế nổi bản thân mình. Từ sau năm bốn tuổi cô thôi vết thương trên cánh tay của anh, mười năm sau, cũng chưa từng gần gũi nhau như vậy nữa.

Thậm chí... nếu bây giờ không phải là thời khắc Mạnh Tĩnh Nghiên sinh bệnh phát sốt, sợ rằng Thành Trạm Vũ cũng không có dũng khí đứng trước mặt

của Mạnh Tĩnh Nghiên.

“Tuyệt đối không được.” Nếu có thể ba Mạnh rất muốn mời cậu thiếu niên này và người của cậu rời khỏi đây, nhưng nhìn cũng biết chắc chắn chuyện này không thể xảy ra. Chuyện ông có thể làm chính là không rời con gái nửa bước, không thể để cho con cừu nhỏ đơn độc ở một mình trong miệng sói--dưới điều kiện Thành Trạm Vũ không sử dụng bạo lực ép họ đi.

“Cái đó... Thành Trạm Vũ, cảm ơn anh đã mời bác sĩ tới đây, nếu không phải có anh, chỉ sợ em đã mờ mờ ảo ảo bị liệt vào trường hợp cách lý rồi.” Mặt ba mẹ đều thối hết, không ai mở miệng, chuyện cảm ơn cũng chỉ có cô là người hơi quen với anh để nói rồi. Cái chuyện quen thuộc này cũng chỉ là chuyện gặp mặt vài lần, hơn nửa tiếng trước mới biết tên anh thôi.

“...”

Cậu thiếu niên kia tuyệt đối kích động không nói nên lời, trong lòng đang gào khóc cả giọng, hét to, có vô số lời muốn nói với Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng làm sao cũng không mở miệng được, thiên ngôn vạn ngữ như hóa thành nước nuốt xuống bụng.

“Anh có thể nói cho em biết, làm sao anh biết tên em, biết địa chỉ nhà em, biết chuyện em bị bệnh hay không?”

“...”

Trong lòng có giọng nói đang nói với anh. Nói cho cô ấy biết! Nói cho cô ấy biết!

Nhưng mà...cậu thiếu niên lại không biết bắt đầu nói từ đâu, chẳng lẽ nói chuyện xưa này bắt đầu từ mười năm trước, 3600 ngày đêm, nói như thế nào cho hết đây?

“Thành Trạm Vũ?”

Sau khi ba mẹ Mạnh ngồi ở trong phòng im lặng một lát, cuối cùng suy nghĩ cũng có chút thông suốt. Nếu những người này muốn gây bất lợi cho người một nhà bọn họ, cũng sẽ không tìm cho con gái của bọn họ rồi.

Bảy tám người cần gì phải đứng trước cửa canh giữ tổn sức như vậy, có phá cửa làm hại con gái cũng không cần tới 15 phút, sự thật chứng minh hai vợ chồng bọn họ chẳng phải là đối thủ của những người này. Nếu lừa tiền lừa sắc thì đã sớm cao bay xa chạy rồi, không cần phải vẽ vờ thêm nhiều chuyện nữa, chắc sẽ không làm chuyện tổn thương đến bọn họ đâu.

Chỉ cần con gái không có chuyện gì, vợ chồng hai người cũng không cần sợ. “Được rồi, Nghiên Nghiên, người ta đã không muốn trả lời câu hỏi của con thì cũng không cần hỏi nữa. Tiêm xong thì nghỉ ngơi cho tốt đi, ba và mẹ sẽ ở chỗ này chăm sóc con, nên con mau ngủ đi. Sau khi thức dậy bệnh cảm cũng sẽ tốt hơn thôi.”

“Mẹ, mẹ cũng không cần coi con là con nít ba tuổi lừa con.” Mạnh Tĩnh Nghiên cười hi hi, vậy mà cảm thấy không khí kỳ lạ ở trong phòng cũng tàn đi không ít, tâm tình cũng cảm thấy yên tĩnh hơn. Không biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không, sau khi vào nước cũng cảm thấy đầu đỡ choáng hơn, người cũng không nóng nữa.

“Được rồi để tôi nói đi, cậu ấy chính là cậu chủ của bang Liệt Hỏa.” Bác sĩ áo trắng chỉ Thành Trạm Vũ, “Không biết cậu ấy bắt đầu xem trọng con gái nhà hai người từ lúc nào, cậu ấy vẫn luôn phái người theo dõi nhà hai người. Nhà ông mở siêu thị nhỏ nhiều năm cũng chưa bao giờ bị quấy rối hay thu phí bảo kê, cũng đều là do cậu ấy phái người đi cảnh cáo. Chuyện bơm rượu ồn ào, chuyện lưu manh, cũng là do cậu ấy lặng lẽ phái người đi thu xếp. Nếu không thì sao ông lại cho rằng chuyện làm ăn buôn bán của nhà ông lại yên tĩnh như vậy?”

Ba Mạnh giật mình, ông vẫn luôn cho rằng là do vận khí của ông tốt, cho nên chuyện làm ăn mới xuôi chèo mát mái như vậy, có nghĩ thế nào ông cũng chưa từng nghĩ mọi chuyện lại như thế, có cậu thiếu niên này ở sau lưng giúp đỡ? Trong lúc nhất thời ông cũng không thể nào tiêu hóa tin tức này, nhìn Thành Trạm Vũ với đôi mắt phức tạp.

“Còn có trường học của bà nữa.” Bác sĩ áo trắng chỉ mẹ Mạnh, ba Mạnh mở nhiều cửa hàng như vậy Thành Trạm Vũ cũng đặc biệt quan tâm, trường học của mẹ Mạnh bất quá cũng có hai cái, làm sao có thể sống sót được.

Giọng nói chứa đầy sự lạnh lùng nói xen vào, “Câm miệng lại.”

“Ôi trời, tôi nói nè thằng nhóc thối kia, ở sau lưng người ta làm nhiều chuyện như vậy nhưng lại không cho người ta biết, cậu cho cậu là Lôi Phong thời hiện đại à? Lôi Phong nhà người ta làm chuyện tốt được lưu vào sách sử người người đều biết, cậu so ra cũng được xem là Lôi Phong mà! Khi nào trở về tôi phải làm cho cậu cái Điện Cẩm Kỳ mới được.”

Bác sĩ Mạc đã làm bác sĩ riêng cũng đã hơn mười mấy năm, ông đã nhìn Thành Trạm Vũ từ nhỏ tới lớn, cho nên ông chẳng sợ Thành Trạm Vũ một chút nào, không chút lưu tình nào mà vạch trần anh.

“Còn chưa hết đâu, thằng nhóc này, đã là con trai của lão đại hắc bang mà còn chơi trò ngây thơ như vậy...”

“Không phải tôi không cho ông nói nữa sao?”

Thành Trạm Vũ thẹn quá hóa giận, giọng nói vẫn lạnh như trước, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lén nhìn thì thấy anh có vẻ có chút xấu hổ.

“Chẳng lẽ những cây kẹo que kia là do anh đưa tới?” Mạnh Tĩnh Nghiên đột nhiên hỏi. So thời gian thì cảm thấy thời điểm rất khớp. Kiên trì mười năm vẫn chưa từng lộ diện, rất giống với tác phong của Thành Trạh Vũ.

“Hừ, ngoại trừ nó thì còn là ai nữa.” Bác sĩ Mạc không sợ chết mà còn nói ra.

“Im miệng đi!” Lần này cậu thiếu niên thật sự đã tức giận, ánh mắt nhìn về phía bác sĩ Mạc cũng muốn phun lửa. Ở trong lòng anh, Mạnh Tĩnh Nghiên và chuyện đưa kẹo cho cô chính là chấp niệm mềm mại của anh, lại bị người ta dùng giọng điệu như thế vạch trần.

Chọc cho con hổ nhỏ xù cả lông, bác sĩ Mạc thức thời cảm cái ghế ngồi xuống xem kịch vui, không dám nói chuyện nữa.

“Tốt lắm, thì ra là thằng nhóc cậu à. Hèn gì tự nhiên cô giáo lại tự nhiên vô duyên vô cớ đổ oan cho con gái của tôi yêu sớm, thì ra là do những cây kẹo mà cậu đưa cho? Nếu không phải cô giáo tịch thu ba cây kẹo đó thì tôi cũng chẳng biết được! Thành Trạh Vũ, thằng nhóc này hôm nay tôi cảm ơn cậu dẫn bác sĩ tới trị bệnh cho con gái của tôi, cậu cứ nói đi tôi phải làm gì để cảm ơn cậu, muốn bao nhiêu tiền tôi cũng đưa, nhưng hi vọng sau này cậu cách xa con gái tôi một chút. Tôi không muốn con gái mình bị bôi đen. Xã hội, chúng tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với cậu.”

“Cô giáo của em tịch thu ba cây kẹo que à?”

Trời ơi! Rốt cuộc cậu thiếu niên kia có nghe được trọng điểm của câu chuyện hay không vậy hả! Ba Mạnh muốn bày tỏ quan điểm là từ nay về sau anh phải cách xa con gái nhà người ta một chút, không cần phải gặp lại, nhưng anh lại bắt lấy điểm cô giáo tịch thu cây kẹo que mà không rời, làm như hoàn toàn không nghe thấy câu nói kế tiếp?

Mạnh Tĩnh Nghiên gật đầu, xem như là trả lời anh.

“Cô nào?”

“Chủ nhiệm lớp, cô giáo Tổng.”

“Ngày mai anh đi tới văn phòng của cô ấy lên lấy lại.”

“Được.” Từ lúc nhận được cây kẹo đầu tiên, cô đã từng suy nghĩ không biết là ai đưa, cho tới nay đáp án mới được công bố. Khó trách nhiều năm như vậy bọn họ cũng chưa từng suy nghĩ tới, thì ra cô có một người vẫn luôn âm thầm đi theo cô mười năm.

“Này, chuyện cướp kẹo của Lượng Lượng lần trước cũng là anh làm?”

“...” Cậu thiếu niên không trả lời, nhưng mấy cơ mặt đã cứng ngắc.

Kẻ xướng người họa thật sự muốn làm cho ba Mạnh tức chết, thằng nhóc thối này, lại dám cá cược con gái ông yêu sớm? Còn không để ông vào mắt?

Mẹ Mạnh kéo ông chồng đang tức giận của mình, dùng mắt nhìn quanh phòng một vòng, ý bảo ông bây giờ không phải là lúc nổi giận. Đánh cũng đánh không được, nói cũng nói không xong, muốn đuổi thằng nhóc này đi, vậy con mình phải làm như thế nào? Thật sự phải đưa đi cách ly sao?

Tĩnh thể vào người mạnh hơn, trong lúc đó chuyện con gái và chuyện mặt mũi ông chẳng có sự lựa chọn nào khác ngoài im lặng. Nhưng ánh mắt thì vẫn nhìn Thành Trạh Vũ chăm chăm, không cho anh tới gần con gái ông trong vòng ba bước chân. Chờ con gái hết bệnh, thì chuyển nhà, chẳng lẽ còn tránh không được thằng nhóc này sao?

Thành Trạh Vũ cũng rất thức thời, vẫn cố gắng đứng ở chỗ đó, thâm tình nhìn cô gái ở trong lòng anh. Không phải là sợ ba Mạnh, mà chỉ là nhiều năm rồi anh vẫn không có dũng khí bước lên. Cô như mây trắng sạch sẽ nơi chân trời, mà còn anh thì như bùn đất bẩn thỉu ở dưới chân.

Bởi vì ba Mạnh mới phát giận ở trong phòng, nên không khí có chút bị đè nén. Dù không có đao kiếm giương cung, nhưng ba Mạnh vẫn dùng ánh mắt bắn dao găm tới cậu thiếu niên có ý tưởng xấu đối với con gái mình.

Nhưng sau khi tất cả mọi người bắt đầu yên tĩnh lại, người đầu sỏ gây nên tất cả những chuyện này là Mạnh Tĩnh Nghiên—vậy mà đang nhắm mắt ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Mâu Thuẫn Chủ Yếu Mâu Thuẫn Thứ Yếu

Editor: thao1504

Lúc Mạnh Tĩnh Nghiên tỉnh lại lần nữa thì đã là chạng vạng tối, cửa sổ trong phòng đã kéo rèm, tối đen như mực. Chạm rai nhìn xung quanh một vòng không thấy người nào, trên bàn tay được dán một miếng băng màu trắng —— thì ra là không phải nằm mơ, thật sự có người đã mời bác sĩ đến phòng

tiêm thuốc cho cô, chính là người khờ khạo được cô tặng cô kẹo que mười năm trước.

Chính là người mà Nghê Thụy Tuyết luôn nhìn hân với dáng vẻ háo sắc, dùng một câu nói Triệu Bản Sơn để hình dung bộ dáng của tiểu hủ này là, đẹp trai đến ngây người.

Cô từng nghĩ tới, mười năm a, người mà cô cho kẹo que không dám xuất hiện tại trước mặt cô, có phải vì diện mạo khó coi mà tự ti hay không? Có phải là người sáng tạo ra mô hình trạch nam hay không? Năm mơ cũng không nghĩ đến lại trở thành tiểu Khố ca như vậy.

Hít hít mũi, nghe được mùi thơm của thức ăn. Tiêm xong cảm giác tốt hơn nhiều, lỗ mũi cũng thính hơn, bụng vì đói mà đang biểu tình. Ai, cũng khó trách, lúc Thành Trạ Vũ tới còn là buổi sáng, hiện tại cũng đến thời điểm ăn cơm chiều, làm sao không đói cho được chứ? vub.

"Mẹ, đang nấu gì ăn ngon vậy, con đói quá."

"Tĩnh ngủ? Đo nhiệt độ rồi hả?"

"Dạ thưa, con nghe mùi thức ăn nên liền xuống giường." 13767235

Mẹ Mạnh liền mắng là một chú mèo ham ăn, sau đó để cái xẻng xuống dán trán của mình lên trán con gái để đo thử nhiệt độ. Vẫn có chút nóng, nhưng so với buổi sáng đã giảm rất nhiều, ngày mai ngày mốt lại tiêm thêm hai mũi nữa là có thể khỏe rồi.

"Mẹ, bọn người Thành Trạ Vũ đã đi rồi à?" muốn chính thực thắc mắc của mình.

"Không đi thì con còn muốn lưu bọn họ lại ăn cơm với nhà à?" Cha Mạnh từ thư phòng bước ra, vừa vặn nghe câu này. Vừa nhắc tới Thành Trạ Vũ tên tuổi hân liền tức giận chết, tiểu tử chết toi còn chưa mọc đủ lông, liền muốn quyền rũ khuê nữ nhà hân, không có cửa đâu!

Bị ba ba nói vậy liền nghẹn lời không biết nói gì, ngoan ngoãn im lặng.

Nhưng chiến hỏa không phải muốn tránh là có thể tránh được, thời điểm con gái sốt cao Cha Mạnh liền nghĩ, chỉ cần cô tốt, muốn làm gì thì làm. Muốn chơi liền chơi, nghĩ nói yêu thương liền nói yêu thương, hân phụ trách kiếm tiền cho nữ nhi, để cho cô muốn làm gì thì làm.

Nhưng khi Mạnh Tĩnh Nghiên hơi tốt lên một chút, Cha Mạnh liền không đồng ý. "Tới đây!"

Giọng nói rất nghiêm túc, làm cho Mạnh tiểu nữ sợ khê run lên. Ai u, sao mà giọng điệu giống như cảnh sát nhân đang xét hỏi tội phạm như vậy?

Vặn vẹo đi tới, đến ngồi trên ghế sofa, còn lấy cái gối lót ở sau lưng để dựa vào. Bộ dáng làm biếng không ngay ngắn như vậy nếu như là bình thường đã sớm bị mắng, nhưng bây giờ bệnh nhân lớn nhất, Cha Mạnh mắt nhắm mắt mở, coi như không nhìn thấy.

Dùng thuật ngữ chính trị mà nói, cái này thuộc về mâu thuẫn chủ yếu cùng mâu thuẫn thứ yếu. Mâu thuẫn chủ yếu là mâu thuẫn nổi lên hàng đầu ở mỗi giai đoạn nhất định của quá trình phát triển của sự vật. Nó có tác dụng quyết định đối với những mâu thuẫn khác trong cùng một giai đoạn của quá trình đó. Mâu thuẫn không chủ yếu là những mâu thuẫn không đóng vai trò quyết định. Hai cái đều tồn tại cùng nhau, dưới điều kiện nhất định cũng có thể chuyển hóa lẫn nhau.

Thành Trạ Vũ, là thuộc về mâu thuẫn chủ yếu.

"Nói đi, con và Thành Trạ Vũ đó là quan hệ như thế nào."

"Ai nha ba ah, con cùng hân có thể có quan hệ gì, trước bữa nay con cũng không biết người này."

"Vậy tại sao hân lại đưa kẹo que cho con?"

"Ách, lúc con ba tuổi thường trong quần áo, hay trong ngăn kéo phát hiện kẹo que, người khác cho con nên con liền nhận chứ sao. Không ngờ hân còn rất kiên nhẫn, tặng tới nhiều năm như vậy."

"Cái gì? Lúc hân ba tuổi liền bắt đầu của con rồi hả?" Không giải thích còn may, vừa giải thích Cha Mạnh càng cảm thấy tình huống càng nghiêm trọng. Đây là hạng người gì a? Nhỏ như vậy đã theo đuôi khuê nữ bảo bối của hân rồi, hơn nữa nghe ý tứ bác sĩ Mạc nói, tiểu tử kia phái bọn họ ở bên cạnh, mọi cử động đều phải giám sát chặt chẽ báo cho hân!

Thật ra thì Thành Trạ Vũ làm như vậy chỉ là uốn bảo vệ Mạnh gia, nhưng mà đột nhiên lại xuất hiện một tiểu tử muốn cướp khuê nữ bảo bối của hân, ấn tượng của Cha Mạnh đối với hân làm sao tốt cho được? Bảo vệ cũng trở thành giám thị, mười năm nay làm cái gì cũng uống phí. Cha Mạnh còn cảm thấy rợn cả tóc gáy, cuộc sống luôn nằm ở dưới mắt của người ta lại không biết!

"Không được! Dọn nhà! Phải dọn nhà!" Cha Mạnh vỗ bàn, "Ngày mai ngày mốt bác sĩ Mạc t còn tới chích cho con nữa, sau khi chích xong hai mũi này chúng ta lập tức dọn nhà. Về sau con cũng không được cùng tên tiểu tử kia có bất kỳ tiếp xúc nào, biết không?"

Nam nhân lớn nhất trong nhà. Một lần nữa thể hiện độc tài chuyên chính, kháng nghị không có hiệu quả, Mạnh Tĩnh Nghiên chu mỏ không lên tiếng gì.

Mọi cử động đều có người chú ý, dù là bảo vệ, nghĩ tới cũng rất là khó chịu, dù sao nhà cô không phải rất giàu có, không cần đi tới chỗ nào đều có hộ vệ đi theo, bảo vệ như vậy cô không có quen. Nhưng không biết làm sao, cô không có cách nào bức bối Trạ Vũ, không khỏi rất tin nhiệm hân, cảm

thấy hần tuyệt đối sẽ không thương tổn tới mình.

Có thể do hần yên lặng tặng kẹo que mười năm, dù chưa từng xuất hiện, lại làm cho trong lòng cô vô thức coi hần là một người quen, là bạn bè lâu năm mà đối đãi sao? Có phải chính hần phải những người này giúp bọn hần nhà giải quyết không ít vấn đề thực tế, ít nhất kiếp này công ty ba Mạnh mẹ Mạnh, trường học không hề bị người khác quấy rầy gì?

Nhưng mà hần tặng kẹo que, còn vì cô tìm thầy thuốc xem bệnh, Mạnh Tĩnh Nghiên dự định sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra cũng không né tránh, cô đã sớm lên xong kế hoạch cho cuộc sống của mình, nói yêu đương là tuyệt đối không thể nào.

Thân thể Mạnh Tĩnh Nghiên có khởi sắc không cần đưa đi cách ly là một chuyện tốt, quyết định dọn nhà cũng có thể làm, có thể tránh không cần gặp đồ quý sứ đáng ghét, có thể không cần bị giám sát mọi sinh hoạt của mình nữa là một chuyện tốt. Không khí trên bàn ăn lúc ăn cơm không ít nhẹ nhõm.

"Hôm nay cục trưởng Tăng gọi điện thoại cho ba nói thành tích kiểm tra của Tăng Hàm Vi ở trường học tháng này tiếp tục tăng hạng, cô bé đứng thứ mười sáu trong lớp, nói muốn mời con ăn cơm để cảm ơn con đây." Cha Mạnh kiêu ngạo, "Ba liền nói con gái ba khi dạy cho mấy đứa bé học luôn rất có cách, bao nhiêu người xin con gái ba dạy thêm a, khi đưa con tới nhà hần dạy thêm, vợ hần còn không nguyên ý, như thế nào, lúc này biết con gái ba lợi hại đó thôi."

Con gái có tài năng, làm cho người khác thừa nhận, so với chuyện Cha Mạnh tự mình buôn bán được thật nhiều, kiếm được bao nhiêu tiền thì chuyện này làm cho hần vui mừng hơn.

"Cũng do Hàm Vi thông minh." Tiểu học năm thứ ba khóa trình không khó, giữa bạn học chung lớp chênh lệch không lớn, 99 phân cùng 98 phân còn kém nhiều cái hạng. Nhưng Tăng Hàm Vi có thể từ thành tích đếm ngược lập tức có thể vươn lên đến vị trí thứ 16 của lớp, khẳng định ở phía sau bỏ không ít công sức rồi. "Cục trưởng Tăng cùng mẹ Hàm Vi công việc quá bận rộn, chỉ có bảo mẫu ở nhà chăm sóc, lúc trước có thể đưa bé này là muốn thông phương thức này làm cho ba mẹ quan tâm cô nhiều hơn một chút mà thôi."

"Tuổi của cục trưởng Tăng còn trẻ mà đã đạt đến chức vị này rồi, nhất định là phía sau có đài, chắc là sẽ đi lên nữa đi. Vợ của hần cả ngày so với hần còn bận hơn, hai vợ chồng làm sao có thời giờ trông nom đứa bé. Còn nhỏ tuổi, thật thật đáng thương. Ba nghĩ lúc này cục trưởng Tăng nói muốn mời con ăn cơm, một là cảm ơn con, thứ hai có lẽ muốn con tiếp tục trở về dạy Tăng Hàm Vi. Ba không đồng ý a, chờ sau khi hết sốt ba mẹ dẫn con đi chơi, đi Đại Liên xem cảnh biển một chút, hoặc là đi tham quan Tam Á bên kia đi, dẫn con gái của ba buông lỏng một chút, không có thời gian dạy đứa bé nhà bọn họ nhai!"

Mạnh Tĩnh Nghiên biết ba nói như vậy, cũng là sợ cô chịu uất ức. Nghĩ một chút đến thời điểm lễ mừng năm mới gọi điện thoại cho Tăng gia, còn mặt đầy vui vẻ đi đưa quà tết cho người ta, lại bị Tăng phu nhân làm một phen như vậy, tâm tình trong nháy mắt liền không tốt. Dạy học là nghĩa vụ, mua kim chỉ may vá, vải vóc, họa bút, tờ giấy cũng là tiền, cô một phần cũng không muốn Tăng gia chi, lại nhận kết quả như vậy, nói thật, rất đã thương người.

Cùng tuổi tác không liên quan, mặc kệ người lớn, đứa trẻ, bị đối đãi như vậy cũng sẽ không vui mừng.

Nhưng cục trưởng Tăng cùng Tăng Hàm Vi là vô tội nha, cô nhìn rai, tiểu nha đầu kia khi ở cùng với mình thì tiểu nha đầu cười đặc biệt vui vẻ. Cục trưởng Tăng cũng cảm thấy phu nhân của hần làm không đúng, âm thầm nói xin lỗi với ba, cũng rất chăm sóc hần. Nếu như cục trưởng Tăng đề xuất chuyện muốn cô tiếp tục dạy Hàm Vi, không đồng ý được không?

Sau khi lớn lên phải cân nhắc chuyện quá nhiều, chỉ khi còn bé là tốt nhất, càng lớn thì càng nhiều vấn đề phải giải quyết. Nghĩ hoài đi nữa thì cũng là kết quả là không như ý, chờ đến lúc cục trưởng Tăng thật sự nói ra rồi hãy nói sau.

"Đi Đại Liên? Con còn phải đi học mà?"

"Xin nghỉ, không có chuyện gì, ba sẽ điện thoại cho các giáo viên của con." Nghĩ lại chuyện của Tăng Hàm Vi, lại nghĩ đến con gái của mình, ba Mạnh cũng cảm thấy trước kia mình bận rộn công việc, thật có lỗi với đứa nhỏ. Dẫn vợ con đi chơi, buông lỏng một chút. "Mẹ của đứa nhỏ, em sắp xếp công việc của mình lại một chút, chừng khoản một tuần lễ, chúng ta đưa Nghiên Nghiên ra ngoài chơi một chút, hai mẹ con hai người nghiên cứu, muốn đi chỗ nào thì chúng ta đi chỗ đó."

"Vậy được, chờ thêm hai ba ngày đợi Nghiên Nghiên hết phát sốt, ta liền đặt máy bay đi chơi một tuần lễ."

À?

Mạnh đại tiểu thư trợn mắt há mồm, ba mẹ đây là thế nào? Nói đi là đi sao?

Do Cô mang bệnh, hiện tại lại đang thời kỳ đặc biệt của dịch bệnh SARS nên khi đưa bé bị cảm tâm trạng của hai người lớn vô cùng lo lắng, thật không cách nào hiểu nổi tâm lý của hai người hiện giờ. Chỉ cảm thấy ba mẹ hôm nay khác thường, thật quá khác thường!

"Nghiên Nghiên, có muốn đi chỗ nào hay không? Con đã lớn như vậy, mẹ và ba con còn chưa bao giờ dẫn con đi đâu chơi. Về sau cứ nửa năm hai một năm chúng ta liền đi ra ngoài chơi một chút, đi khắp sông núi của đất nước, để biết Đại Giang Nam Bắc phong tục cùng thủy thổ."

Hoạch định cuộc sống tương lai của cô, Ba Mạnh mẹ Mạnh có chút sục sôi. Trước kia vừa mở mắt con người liền lên ca, khuya về nhà mệt liền nằm lên giường là ngủ luôn quả thật cũng không phải là người mà trôi qua ngày! Bọn họ không phải kiếm tiền, là vì tiền mà mua bán! Là nô lệ của đồng tiền!

Một nhà ba người hòa thuận mãi mãi thật hạnh phúc, buông lỏng mình, hưởng thụ cuộc sống, ngày liền trôi qua thật đẹp!

Ba Mạnh trước kia chọn đất mua để xây nhà xưởng, đi qua không ít địa phương, liền để chén com xuống bắt đầu nói cho vợ con biết phong tục cùng thổ nhưỡng các nơi, tùy bọn họ muốn đi nơi nào chơi cũng được. Đi Ngũ Nhạc không nhìn núi, đi Hoàng Sơn trở về không nhìn nhạc. Nếu muốn leo núi phải đi Hoàng Sơn, muốn nhìn biển phải đi các địa phương như Cửu Trại Câu Hoặc là đi thủ đô chơi một chút, dậy sớm nhìn kéo cò, làm một chút giáo dục chủ nghĩa yêu nước.

Nghe chồng mình nói rất hăng hái, Mẹ Mạnh chọn một chút liền hoa mắt, nơi nào cũng muốn đi, không quyết định được, liền lại đưa quyền quyết định cho con gái, "Nghiên Nghiên, con nói thử xem, muốn đi chỗ nào?"

Mạnh Tĩnh Nghiên mí mắt cũng không nâng, bình thần gấp miếng nắm hương cùng thịt xào vào trong chén, thần nhiên nói: "Hai người nên nghỉ ngơi đi, hiện tại cả nước đang đấu tranh với bệnh dịch SARS, trạm xe lửa, phi trường kiểm tra cũng nghiêm lắm. Đi du lịch ở đâu? Nhà hàng khách sạn làm công tác tiêu độc còn không bằng trong nhà đâu, con thấy hay là đang nhà là được, chờ con suy nghĩ kế hoạch đi chơi."

Ách. . . . Hai người lớn liền kích động, lại suy nghĩ vẩn bằng một đứa bé, ba Mạnh mẹ Mạnh đều im lặng.

"Con ăn no rồi con về phòng đây." Bệnh nhân có phúc lợi, không cần rửa chén, đứng lên liền đi. Chợt nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi: "Ngày mai Thành Trạ Võ còn tới sao?"

A a a a a a! Tên tiểu tử chết toi kia!!

Nhìn thấy ba lại muốn phát điên, vội vàng chạy về phòng, tị nạn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thành Trạ Võ, Xuất Chiếu!

Ở nhà nghỉ ngơi khoảng một tuần lễ, cha mẹ Mạnh mới bằng lòng thả cô đến trường. Mạnh Tĩnh Nghiên tự nhận bản thân không phải nhiệt tình với học tập, nhưng vẫn muốn đi học vì ở nhà cũng chỉ ăn với ngủ, không thể làm cái gì, thật sự là rảnh rồi đến mức mốc meo cả người rồi.

Người ta ngồi trong nhà giam mỗi ngày còn có thời gian ra ngoài hóng gió đấy, nhưng từ khi bị bệnh thì ngay cả phạm nhân cũng không bằng! Mặc dù ngày nào mẹ cô cũng đều đổi món nọ món kia cho con gái, nhưng tay nghề của bà quả thật còn không bằng cô.

Ừm, tuy nhiên vẫn phải có mà nuốt thôi.

Cô nhóc Mạnh tuyệt không phủ nhận chuyện cha mẹ ngày ngày ở nhà chăm sóc khiến bản thân rất sáng khoái, dĩ nhiên, nếu như chưa được nửa tiếng đã lao đầu vào bản chuyện công việc qua điện thoại thì càng hoàn mỹ hơn.

Thứ hai cô dậy thật sớm, trông hết sức có tinh thần. Sau nghỉ thức kéo cò liền đạt được tự do! Có thể nào mà không quý trọng cho được? Đừng xem thường chuyện cảm sốt này, để hoàn toàn hồi phục giống như hiện tại toàn thân chẳng khác nào vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

Tối ngày hôm qua cô đã gọi điện cho Nghê Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch thông báo mình đã từ nhà người thân trở lại, Thứ hai sẽ cùng nhau đi học, làm cho Nghê Thụy Tuyết ở đầu dây bên kia vui sướng đến phát điên. Hai cô nhóc bình thường vẫn dính lấy nhau, trừ nghỉ đông ra, thì thật không có một ngày nào mà không chạm mặt nhau cả.

Vậy mà mới vừa xuống lầu, liền nhìn thấy một bóng dáng cao gầy đang đứng trước cửa.

Thành trạ Võ, vì sao cậu ta lại tới đây?

"Hi."

Mạnh Tĩnh Nghiên nhiệt tình chào hỏi ân nhân cứu mạng, còn đối phương lại chỉ không lạnh không nóng gật đầu một cái.

Sau khi được bác sĩ Mạc khuyên, cậu liền lấy hết dũng khí muốn từ phía sau cánh gà đi ra trước đài, muốn đứng ở bên cạnh cô, để cô có thể nhìn thấy mình, cảm nhận được sự tồn tại của bản thân. Không thể chỉ đưa kẹo que, làm những chuyện mập mờ trong bóng tối mãi được!

Cha của Thành Trạ Võ ở trong giới hắc đạo, không giống như phụ huynh ở những trường gia đình bình thường khác, suốt ngày phòng trước ngựa sau chỉ sợ con nhà mình yêu sớm, hay bỏ học đánh nhau. Ngược lại vẫn luôn ủng hộ con trai mình muốn làm gì thì làm! Thử hỏi, nếu không yêu sớm, không đánh nhau, không hút thuốc lá, không uống rượu, mà luôn là một học sinh ba tốt thì có thể lãnh đạo tốt một bang phái được sao? Cho nên đối với đứa con trai duy nhất này người làm cha như ông vẫn giữ thái độ nuông chiều phóng túng.

Mà đã gọi là phóng túng thì có khác gì với tiếp tay cho con mình làm chuyện xấu đâu, nếu không yêu sớm, hay đánh nhau, không hút thuốc, uống rượu thì trong mắt ông vẫn không gọi là chuyện xấu, đó là con đường mà bé trai phải đi qua. Nhưng nhìn con trai mình chỉ âm thầm ở sau lưng con gái nhà người ta, làm rất nhiều chuyện lại còn không dám để cho người ta biết, cha Thành Trạ Võ không thích trò thâm tình này chút nào. Trong mắt ông, một khi đã

muốn, thì phải giành cho bằng được!

Hồ phụ vô khuyến tử, không hiểu ông đã sinh ra cái quái gì thế này!

Thằng bé có thể đầu tay đôi với những kẻ thù hung ác, phé tay chân người khác mà không hề nháy mắt, nhưng lại bị một đứa con gái cầm tinh? Nếu kể ra, người ta không cười rơi răng mới là lạ? Không được, không được, kiên quyết không được! Mặc dù cô nhóc kia vẫn chưa trưởng thành, trước mắt mới chỉ là một thiếu nữ.

Đã rất nhiều lần cha Thành TrạM Vũ muốn tìm đến nhà họ Mạnh, trực tiếp ngã bài với Mạnh Tĩnh NghiêN rằng hoặc là làm con dâu nhà họ Thành ông, hoặc tháo tay hay tháo chân thì tùy. Nhưng mỗi khi sắp sửa hành động thì thằng con trời đánh không biết làm sao lại nhìn ra được, lạnh lùng cảnh cáo ông không được phép động vào nhà họ Mạnh.

Ôi trời! Ông đây ở thành phố A này vài chục năm nay vẫn oai phong một cõi, lại bị thằng con lông cánh còn chưa đầy đủ mạnh mẽ uy hiếp cảnh cáo là sao?

Cũng chỉ có Thành TrạM Vũ dám làm vậy, hơn nữa cha của cậu còn đặc biệt nghe lời.

Bởi vì, khi ông còn trẻ trong lúc đánh nhau tranh địa bàn đã bị thương. Từ đó mặc dù tài giỏi hơn người, nhưng lại mất đi khả năng sinh đẻ. Nói một cách khác, nhà họ Thành chỉ còn lại Thành TrạM Vũ là người thừa kế duy nhất, không thể có người thứ hai. Những tình nhân của ông đều không biết chuyện này, ai cũng muốn nẫu bằng tử quý thăng cấp thành phu nhân chính thức, nhưng cứ mỗi lần mềm mại thông báo ‘ Anh yêu, em đang mang thai’, thì ngày hôm sau nhất định sẽ bị đá đít ra khỏi biệt thự, kèm theo đó là bị hành hung một trận.

Ngày ngày đều xưng “cha mầy”, có thể thấy được tính khí của cha Thành TrạM Vũ không được tốt. Hơn nữa từ nhỏ đã được nuôi theo kiểu tự do, tình cảm giữa cha mẹ lại không tốt, động một chút là cãi vã, đối với cái chết của mẹ mình tuy tuyên bố với bên ngoài là bệnh tim phát, nhưng cậu lại nhìn thấy trên thi thể của bà có rất nhiều vết thương. Khúc mắc này trở thành nỗi ám ảnh trong lòng Thành TrạM Vũ nên từ nhỏ đã luôn bất hòa với cha mình. Cha của cậu vì nghĩa có thể đương đầu, vì huynh đệ, địa bàn cái gì cũng dám làm, nhưng chỉ sợ là ngay cả sau khi chết muốn có nhật xác cũng không được. Thành TrạM Vũ thân là con trai ruột nhưng lại luôn làm trái ý của cha mình!

Lớn lên trong tình cảnh như thế càng làm cho tính cách của Thành TrạM Vũ trở nên khác người. Một mặt ảnh hưởng tính nết của cha mình, âm hiểm độc ác, mặt khác lại chảy dòng máu nhu hòa từ mẹ, cho nên rất khát vọng tình thân ấm áp. Vì thế lúc đầu gặp Mạnh Tĩnh NghiêN khi được cô dịu dàng đưa bàn tay mềm mại nhỏ bé giúp mình thổi vết thương, lại còn tặng cho cậu một cây kẹo que mà bình thường cậu luôn không để vào mắt thì trái tim lập tức liền tan chảy.

Lần đó cậu bị kẻ thù của cha mình bắt cóc trở thành điều kiện trao đổi lợi ích địa bàn, trong khoảnh khắc bị đuổi giết đầy nguy hiểm, cậu đã vọt vào trong khu chợ đông đúc, đối phương lại không dám công khai cầm dao, cầm gậy tiến đến, liền giấu hung khí phân tán lực lượng ra tìm người, vì thế cậu cũng không dám ở lâu. Cho nên khi Mạnh Tĩnh NghiêN vừa quay người lại thì bóng dáng Thành TrạM Vũ đã mất hút không còn.

Một đứa trẻ mới bốn năm tuổi thì biết cái gì? Nhưng hoàn cảnh sinh hoạt đã tạo thành một Thành TrạM Vũ già trước tuổi với rất nhiều âm mưu quỷ kế trong đầu, không cần nhờ người khác cũng có thể tìm được cô nhóc nào đó!

Kể từ khi đó, cậu liền bám trụ ở chợ, ôm cây đợi thỏ. Không bắt được con thỏ nhỏ Mạnh Tĩnh NghiêN, nhưng cậu lại túm được một con thỏ già, à không, không phải là thỏ già mà là bà ngoại của Mạnh Tĩnh NghiêN! Bà lão đi chợ mua thức ăn, liền bị cậu nhóc chú ý. Thành TrạM Vũ lập tức chuyển địa điểm, từ chợ biến thành dưới lầu nhà bà ngoại Mạnh, quả thật so với mấy tên ăn trộm thủ hạ của cha mình, cậu nhóc nghiêN địa hình còn chuyên nghiệp hơn nhiều!

Cuộc sống của bà lão rất đơn điệu, không bao lâu liền bị Thành TrạM Vũ theo tới nhà trẻ ! Tìm được nhà trẻ, còn sợ không bắt được con thỏ nhỏ mềm mại non tơ kia sao? Dĩ nhiên, cậu nhóc không thể ăn tươi nuốt sống cô nhóc mà chỉ dám nhìn xa xa. cũng đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Bị người bám theo đến nhà trẻ thật sự không thể trách bà ngoại Mạnh được, ai thêm đề phòng một đứa con nít đi theo phía sau mình làm gì chứ? Người ta ăn mặc chỉnh tề, dáng dấp cũng sáng sủa trông chẳng khác nào một đứa trẻ thông minh hiểu chuyện nhà bên. Ai biết trong bụng cậu nhóc chứa nhiều cong cong queo queo như vậy, đừng nói bà ngoại Mạnh không phát hiện ra Thành TrạM Vũ, chỉ sợ phát hiện ra cũng không nghi ngờ gì mà ngược lại còn âm thầm lo lắng, đứa nhỏ này mới có tí tuổi, sao cha mẹ lại để cho cậu nhóc ra ngoài một mình, không sợ bị lừa bán đi hay sao?!

Thỏ khôn có ba hang, Thành TrạM Vũ cũng đã mò tới được nhà trẻ, chưa đến mấy ngày liền thuộc tất cả những nơi mà Mạnh Tĩnh NghiêN thường xuyên lui tới.

Nói thật ra, cho dù là cha Mạnh hay là mẹ Mạnh gây dựng sự nghiệp, Thành TrạM Vũ ở sau lưng đã bỏ ra không ít công sức. Người bình thường kinh doanh bản thân phải liều mạng ra sao, những nhân viên công vụ kia vừa đòi ăn đòi uống lại còn lần lữa không chịu xử lý, nhưng muốn được việc lại không thể cúi đầu nhún nhường. Thành TrạM Vũ tìm người hù dọa một chút, thêm vào nữa còn nhét tiền vào tay an ủi, dẫn đến những vấn đề của cha mẹ Mạnh ngay sau đó được ký duyệt rất nhanh.

Lúc đầu cha Thành TrạM Vũ thấy con trai muốn đưa tiền cho những nhân vật quan trọng còn rất vui mừng, mặc kệ cậu nhóc làm cái gì thì cả gang sơn mà ông cực khổ giành lấy tương lai đều giao lại cho nó. Thời gian dài, ông cũng nghe ngóng được lý do vì sao con trai lại muốn rút lót tiền cho những nhân vật quan trọng kia, trong thâm tâm thực sự rất vui mừng —— thằng nhóc này cũng không tệ lắm, nhỏ như vậy đã biết theo đuổi bạn gái, so với cha của nó còn sớm hơn rất nhiều! Quả nhiên là cha truyền con nối!

Nhưng thấy con trai mười năm như một chỉ có đưa kẹo que, ở sau lưng chơi trò theo dõi thì trong lòng cha Thành TrạM Vũ cảm thấy thật uất ức, nhưng. Chỉ có một đứa con trai là nó, ông có thể làm thế nào? Dường lão không trông cậy được, còn trông cậy nó nhật xác cho chắc! Định bỏ mặc

không quan tâm, mắt không thấy, tâm không phiền, thỉnh thoảng nhớ tới đứa con trai si tình, nhát gan đến mức mười năm nay không dám đối mặt nói một câu với con gái nhà người ta, tâm tư lự rơi đều đã có.

Nhìn lại thử xem, Thành Trạh Vũ đã ép buộc bao nhiêu tay sai của lão đại hắc bang, ngay cả người đến hơn bốn mươi mấy tuổi thành cái dạng gì. Nhưng cậu là một người có chủ ý, nên như thế nào thì cứ như thế ấy, tôi không sợ người khác chê cười thì đừng làm ảnh hưởng đến tôi.

Nhưng những người khác kia Hiển nhiên không bao gồm Mạnh Tĩnh Nghiêh.

Bác sĩ Mạc khích lệ cậu nhóc dũng cảm theo đuổi cũng xuất phát từ ý tốt, ông nhìn Thành Trạh Vũ lớn lên, thậm chí so với cha của cậu còn thân hơn một chút. Ngoài mặt Thành Trạh Vũ không nhìn được, nghe ông nói nhiều hơn một câu cũng ngại phiền, nhưng khi nói về Mạnh Tĩnh Nghiêh lại nghe không sót một chữ.

Gặp mặt thì cũng đã gặp rồi, nói chuyện trong khoảng cách gần cũng nói rồi, muốn cho cậu lui về phía sau màn tiếp tục làm kẻ theo đuổi không thấy được ánh sáng như trước đây là điều không thể! Lấy dũng khí đến đón Mạnh Tĩnh Nghiêh đi học, nhưng dường như mọi dũng khí trong khoảnh khắc nhìn thấy cô lập tức liền bay biến không còn một mống.

Cha cậu đối xử với mẹ cậu không tốt, trên người của bà hàng năm đều chồng chất vết thương. Cậu cũng thế, nhẹ nhàng vẫy tay một cái, thì cánh tay của những tên côn đồ kia đều rụng hết cả khớp. Trước kia không cảm nhận rõ ràng, nhưng hiện tại cậu lại không dám động vào Mạnh Tĩnh Nghiêh, chỉ sợ vừa chạm vào cô gái trước mặt liền vỡ tan giống hệt như mẹ của cậu vậy.

Không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ dọa cô sợ. Thậm chí, còn không dám mở miệng.

Trước là do Mạnh Tĩnh Nghiêh bị bệnh, dưới tâm trạng kích động nên dũng khí tăng lên gấp bội, ngay cả cửa nhà người ta cũng dám phá, huống chi là nói chuyện. Nhưng bây giờ. Người đã khỏe lại, tinh thần tốt vô cùng, giống y như trước kia mắt long lanh ánh nước, đôi môi hồng nhuận, . . . kết quả là Thành Trạh Vũ lại bị tắt lửa rồi.

Tuy muốn nói lời nhiệt tình, nhưng lại không biết biểu đạt ra làm sao! Kim nén đến phát sợ!

Mạnh Tĩnh Nghiêh lại hỏi mấy câu, Thành Trạh Vũ cũng không lên tiếng (thực tế là cậu nhóc không biết trả lời thế nào). Vậy thì không hỏi nữa, về ngoài thật đẹp trai tức, không nói lời nào ở bên cạnh làm bình hoa để ngắm cũng rất tốt. Có điều tính tình quá lạnh lùng, hơn nữa thể lực trong nhà quá lớn, tiền lại nhiều vô kể, nếu không cũng rất phù hợp với kế hoạch bao nuôi mặt trắng nhỏ của cô.

Trong lúc cô đang chăm chú quan sát mồ xè người trước mặt bất chợt hành động.

Cậu ngại ngừng mồm từ trong túi quần ra thứ gì đó dúi vào tay Mạnh Tĩnh Nghiêh, rồi cất giọng như muỗi kêu: "Cho này!"

Mạnh Tĩnh Nghiêh định thần nhìn lại, ơ, thì ra là ba cái kẹo que? Ngẩng đầu nhìn Thành Trạh Vũ một chút, ngay cả nhìn thẳng vào mắt cô cũng không chịu. Cậu ta thật sự đến phòng làm việc của cô Tống trộm đồ sao?

Ừm, nghĩ đi nghĩ lại ngay cả vỏ kẹo trong tay Tiểu Lượng Lượng cậu ta cũng có thể giành, đến phòng giáo vụ trộm kẹo que, hình như là chuyện dễ như trở bàn tay ha ha...!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Muốn Làm Bánh Bột Lọc.

Nghê Thụy Tuyết tới sớm, thấy Thành Trạh Vũ đứng cạnh Mạnh Tĩnh Nghiêh, ngay tức thì, mắt biến thành hình ngôi sao. Ôi trời ạ! Đẹp trai quá đi! Giống y như trong tưởng tượng của cô vậy! Liền quên không hỏi dạo này cuộc sống Mạnh Tĩnh Nghiêh thế nào, chỉ xấu hổ thi thoảng ghé mắt nhìn chàng trai trẻ, vừa nín gò áo Mạnh Tĩnh Nghiêh. Gáo áo cô cũng sắp bị Nghê Thụy Tuyết nhàu nát!

Thành Trạh Vũ thích con gái ngoài mặt khăn trương, kích động nhưng không nói chuyện, song với những cô gái khác lại không như thế. Anh rất ghét ánh mắt Nghê Thụy Tuyết nhìn mình, nhưng ngại cô là bạn của Mạnh Tĩnh Nghiêh nên đành cúi đầu nhìn mặt đất, không để ý tới cô.

Mê trai sau lưng người ta không có vấn đề gì, nhưng ở cạnh người ta có thể bớt lại không? Thật mất mặt mà!

Lý Minh Trạch ra sau, chàng trai lớn này không "xấu hổ" như Nghê Thụy Tuyết, thấy thêm một người đứng cạnh Mạnh Tĩnh Nghiêh, lập tức cảnh giác, "Cậu ta là ai?"

"À, cậu ấy là Thành Trạh Vũ, bạn...của tớ." Nghĩ tới nghĩ lui, dù là ân nhân cứu mạng hay fan tặng kẹo que đều không thích hợp để người khác biết, cô và cậu ta, miễn cưỡng cũng có thể coi là bạn bè, nhỉ?

"Thành TrạM Vũ, tên của cậu thật dễ nghe, là cha cậu đặt à?"

Ba Thành là vết sẹo trong lòng Thành TrạM Vũ thế nên vấn đề của Nghê Thụy Tuyết không được trả lời.

Cảm giác bị người khác không chú ý tới thật thất vọng, lại có chút oan ức. Đặc biệt là Lý Minh Trạch còn hết lần này tới lần khác chọc vào ngọn lửa, cười "ha" một tiếng, cười nhạo Nghê Thụy Tuyết mê trai. Nghê Thụy Tuyết lập tức hung hăng trừng anh ta, ánh mắt cực kì khinh thường.

Đôi lập tức khắc phân biệt đẳng cấp, nhìn người ta một cái xem, khuôn mặt đó thật đẹp, quần đen áo đen giày đen, đẹp làm sao! Lại nhìn Lý Minh Trạch cậu, đầu tóc bù xù, quần áo nhàu nhúm, trên mặt - ô, hôm nay dậy sớm, đã rửa mặt trước khi ra ngoài, không có nhử mắt. Dù thế vẫn không so được với bộ dáng đẹp trai của Thành TrạM Vũ! Chẳng biết Cổ Lệ Na vừa ý Lý Minh Trạch chỗ nào, hơn nữa lại còn có nhiều cô gái ưu tú thầm mến kẻ lạnh nhạt này, đúng là không có mắt!

Có mặt xấu của Lý Minh Trạch, Thành TrạM Vũ lại càng ưu tú. Chỉ tiếc thần nữ có tình, Trương Vương vô ý, nhiều lần Nghê Thụy Tuyết bắt chuyện để nói với Thành TrạM Vũ nhưng anh ta đều không để ý, khiến cho hứng thú của cô cũng giảm bớt.

Đội ngũ ba người đến trường thêm một người, biến thành một đường bốn người. Thành TrạM Vũ kiên trì muốn đưa cô đến trường, Mạnh Tĩnh NghiêN không có cách nào, không thể đưa quang minh chính đại thì cậu ta sẽ thầm đi theo sau, vậy không bằng cùng nhau đi!

Đưa cô tới trường rồi đi tới trường anh sẽ bị muộn, nhưng nghĩ lại, với tính tình bá đạo ấy của Thành TrạM Vũ, giáo viên cũng không dám quản gì chứ? Ai cũng không muốn nửa đêm đang ngon giấc thì thủy tinh trong nhà bị người ta đập phá. Dù sao cha cậu ta cũng không trông mong cậu ta học tập tốt, biết chữ là được rồi. Phụ huynh đã đồng ý nuôi thả, giáo viên tất sẽ không tự tìm phiền phức cho mình.

Muốn đi học lúc nào thì đi, đến lớp thích ngủ thì ngủ, bài tập chép hay không đều được. Cứ như vậy, thành tích của Thành TrạM Vũ luôn ổn định trong top 10 làm nhiều người rớt cả tròng mắt. Nữ sinh sẽ không ghen ghét nam sinh học giỏi, trái lại còn thầm thương nhớ. Nam sinh càng chẳng dám, ai dám đối nghịch với Thành TrạM Vũ, ngại mình sống đã lâu ư?

Đường tới trường không xa, Thành TrạM Vũ chỉ cảm thấy vừa nhấc chân đã tới nơi. Khó khăn lắm mới có thời gian ở chung, lại ngắn như vậy. Cậu thầm tính toán trong lòng, có nên chuyển tới trường Văn Phú học hay không?

Vào lớp, Nghê Thụy Tuyết tháo cặp định nghiêm hình bức cung Mạnh Tĩnh NghiêN. Nào ngờ các học sinh đã lâu không gặp Mạnh Tĩnh NghiêN đều vây quanh, quan tâm hỏi sao cô không đến trường, cô bị bệnh hay trong nhà có chuyện? Bạn học vây tới đông đến mức Nghê Thụy Tuyết không chen được, cô gái nhỏ tức giận, muốn hỏi chuyện của Thành TrạM Vũ lại ngại có nhiều bạn học như thế, cái gì cũng không nói được.

Mọi người vừa tản đi thì có tiếng loa vang lên, yêu cầu toàn bộ học sinh trong trường tập hợp ở bãi tập để tiến hành nghi thức kéo cờ. Sau đó giáo viên dạy tiếng Anh lên lớp, thấy cô bé đang nói chuyện thì ném một viên phấn vào trán cô, cảnh cáo cô chú ý kỉ luật.

Cứ như vậy, vẫn không hỏi được đáp án cô muốn nghe, trống tan học vang lên. Mạnh Tĩnh NghiêN vội lao khỏi phòng học, cô theo sát phía sau, thế đạt được mục đích, nhưng mà... đối diện với Thành TrạM Vũ ngay thẳng đứng ở cửa trường, lời nói đã đến bên miệng cũng bị Nghê Thụy Tuyết nuốt xuống, xấu hổ nhìn cậu.

Nghê Thụy Tuyết cũng không muốn yêu đương với Thành TrạM Vũ, trong khoảng thời gian ta trưởng thành, nó chỉ là một ước mơ có hoàng tử đơn thuần, đẹp dễ mà thôi. Nếu Thành TrạM Vũ thật sự theo đuổi, đánh chết cô bé cũng không dám đồng ý. Cha cô đã nghiêm lệnh, trước khi lên đại học không cho phép yêu đương. Nếu dám không nghe lời, hậu quả còn nghiêm trọng hơn việc bị điểm kém trong bài kiểm tra.

Nhưng chuyện này không ảnh hưởng tới việc thưởng thức trai đẹp của cô, ánh mắt vừa nhìn sẽ không rời khỏi Thành TrạM Vũ.

Gần đây thấy ai đó bắt đầu giả thực nữ, không lú lú lại nhái không dứt nữa, đường đi chột yên tĩnh hơn nhiều, sự yên lặng đó, khiến Lý Minh Trạch cảm thấy có chút không quen, đối với vị tự nhiên nhảy ra phá vỡ sinh hoạt của cậu ta càng không có ấn tượng tốt.

Nhưng mà Thành TrạM Vũ là ai? Ngoại trừ Mạnh Tĩnh NghiêN, cũng chẳng đặt ai trong lòng. Cậu có vui hay không vui, tôi có liên quan gì?

Đến tiểu khu, ba người Mạnh Tĩnh NghiêN, Nghê Thụy Tuyết, Lý Minh Trạch tách ra về nhà, Thành TrạM Vũ đi theo sau Mạnh Tĩnh NghiêN, đưa cô về đến tận nhà. Lại đúng lúc cha Mạnh tan tầm lái xe về, bị cảnh hai cô cậu sống vai đi chọc tức, mãnh liệt ấn còi xe, tiếng kêu bíp bíp bíp chói tai.

Mạnh Tĩnh NghiêN quay lại thấy là xe của cha mình, tạm biệt Thành TrạM Vũ, "Cậu đi trước đi, đúng lúc cha tớ về rồi, tớ và ba cùng lên lầu là được rồi."

Nữ vương, không không, mệnh lệnh NghiêN NghiêN đưa ra phải chấp hành. Cậu không dài dòng, đeo cặp sách chậm rãi đi xa.

Hai tay nắm chặt, ngày mai, còn tiếp tục đưa NghiêN NghiêN đi học, đón tan học. Còn có ngày mai, ngày kia, ngày kia, mỗi ngày về sau! Cậu, rốt cuộc đã đi vào cuộc sống của cô đúng không? Sau này làm gì đây? Có cần đưa kẹo que nữa hay không? Hay là viết thư tình? Hoặc tặng chocolate, hoa hồng?

Lại nói về nhà họ Mạnh.

Cha Mạnh lái xe về, thấy con gái ngoan ngoãn khéo léo đứng chờ mình ở cửa ra vào, tâm trạng ông cũng không tốt như lần trước. Mang khuôn mặt thối đen lên tầng, Mạnh Tĩnh NghiêN biết cha mình tức giận nên không dám làm nũng, yên lặng đi theo sau ông — cha là người sĩ diện, sẽ không phát giận ở bên ngoài, dù muốn dạy bảo cô cũng phải đợi tới lúc vào nhà.

Quả nhiên, vừa vào cửa, ngay cả giày cũng chưa thay, tính tính cha Mạnh đã bạo phát.

Chỉ đơn giản là răn dạy con gái cách xa thằng nhóc kia xa một chút, nó không phải người tốt đẹp gì, nghĩ muốn con mình làm con dâu nuôi từ bé của nó. Không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không có! Ông vất cả nuôi con gái còn chưa trưởng thành, tên nhóc khốn nạn miệng còn hôi sữa dựa vào gì để có con gái ông?

Mọi người đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha, vì vậy, đây là cha Mạnh đang....ghen?

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không cho là mình sai, Thành Trầm Vũ không phải người xấu tội ác tày trời giống trong lời của cha, cậu ấy có thể là bạn bè rất tốt. Cả đời không qua lại với nhau còn có thể quyết tuyệt một chút. Đáng này cậu ấy còn cứu mạng mình, ăn quả nhớ kẻ trồng cây, cô đã lấy quả của người ta mười năm, dù là lòng dạ sắt đá cũng bị nước chảy đá mòn chứ?

"Cha à, cậu ấy chờ trước cửa đi học cùng con, con không để ý tới thì cậu ấy vẫn theo sát mà..." Lòng có thể mềm, nhưng phải ra vẻ nhận lỗi. Nếu không với sự cố chấp của cha sẽ không bỏ qua, sau này hoạt động ngầm là được. Cô có tự do khá lớn, ba mẹ không giam cầm cô. Trải qua lần mắc bệnh này, càng không ép cô ở nhà. Có khi còn hận không thể để cô mỗi ngày ra ngoài chơi, hưởng thụ cuộc sống ấy chứ!

Cha Mạnh ghen, quả thật, thằng nhóc kia ngăn ở cửa nhà, con gái có thể làm gì?

"Dọn nhà! Phải lập tức dọn nhà!"

"Ừm, chuyển đi chuyển đi. Cha, mua phòng mới hay là mấy phòng chúng ta đã mua ạ? Phòng mua trước kia đều cho thuê hết rồi, muốn có đất lại trái hợp đồng. Mua phòng mới còn phải lắp đặt thiết bị, mà lắp xong thì có mùi không thể ở nổi, phải sau mấy tháng mới chuyển vào ở được."

Cha Mạnh lườm cô, đúng là con gái hướng về người ngoài, còn chưa có gì, đã học được cách đối nghịch với cha rồi. Chắc chắn đều do tên nhóc thối kia dạy, không thể để con gái tiếp xúc với thằng nhóc đó, tuyệt đối không được!

"Chuyện này con không cần quan tâm, cha tự nghĩ cách."

Ngoan ngoãn vâng một tiếng, cũng không nói sau khi dọn nhà cậu ấy còn có thể đứng ở cửa trường học chờ, chẳng lẽ lại muốn chuyển trường? Trung học Văn Phú thế mà lại là trung học tốt nhất trong vùng, tuy đối với cô, học trường nào cũng giống nhau, nhưng ba mẹ lại không nghĩ vậy.

Dù sao cũng không phải thật sự đoạn tuyệt liên hệ với Thành Trầm Vũ, Mạnh Tĩnh Nghiên cực kì bình tĩnh giấu sự sợ hãi này.

"Cha, sao hôm nay cha về sớm vậy? Công ty không có việc gì ạ?"

Bận chứ! Sao không có việc gì! Ông đã dùng nửa tháng ở nhà chăm sóc con gái, bỏ mặc công ty, tích một đống tài liệu cần xử lý, một đồng hợp đồng phải ký tên, bận tới nỗi chân đánh lên đầu. Nếu là trước kia, cha Mạnh một là tăng ca xử lý mọi chuyện xong rồi về nhà, hai là cầm văn bản tài liệu về nhà xem. Giờ quan điểm lại biến chuyển lớn, tiền tài lợi nhuận có thể nào thì người nhà vẫn quan trọng nhất, phải bồi đắp tình thân.

Đã hẹn sớm tan tâm với vợ, để con gái tan học không cần đi mua thức ăn rồi vất vả nấu cơm. Một nhà ba người ra ngoài ăn, chúc mừng con gái khôi phục hoàn toàn!

Cha Mạnh nghĩ tới sáng khoải, nào ngờ vừa về đã thấy thằng nhóc kia đi theo sau con gái về nhà, tâm trạng gì cũng mất, chỉ nghĩ làm thế nào mười có thể phòng ngừa con sói xám già này bắt cóc chú cừu nhỏ nhà mình~

Bỏ lại chuyện trong trường, mẹ Mạnh cũng về sớm, vừa đôi giày vừa giương giọng hỏi hai người trong nhà: "Tối nay ra ngoài ăn gì đây? Đã nghĩ kĩ chưa? Nghiên Nghiên, tối nay cha con mời khách, hai mẹ con phải kiệt lực gọi thức ăn, đừng giúp cha con tiết kiệm tiền."

"Hừ, còn có tâm trạng gì ăn cơm nữa? Nấu mì là được! Tôi vào phòng suy nghĩ xử lý chuyện này đây, cơm xong thì gọi tôi." Cha Mạnh nhũn chặt mày, đứng dậy lập tức vào phòng. Chân ông vẫn mang giày da, áo khoác cũng không cởi.

"Ba con sao thế? Ai chọc giận ông ấy rồi hả?"

Mạnh Tĩnh Nghiên vô tội xua tay: "Không liên quan tới con, không liên quan tới con..."

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ba Mạnh Oi, Ba Không Cần Phải Xấu Xa Như Vậy

Editor: Á bì

Chuyện tốt của di nhỏ và thầy Vạn đã định vào ngày mừng một tháng năm rồi.

Tuổi của thầy Vạn lớn hơn, trong nhà cũng trông thầy ấy kết hôn và sinh con đã mấy năm rồi, có thể thấy thầy ấy chọn trướng người, mẹ của thầy Vạn thật sự rất vui mừng, hơn nữa thấy tướng mạo của Lý Vân giống người dễ sinh, một tay chụp tới liền muốn người ta làm con dâu của mình.

Nhà họ Lý tự nhiên cũng cảm thấy rất tốt, mẹ Mạnh và bà ngoại của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng rất vừa ý với Vạn Thanh, làm gương sáng cho người khác, tính cách lại còn hiền lành, nói chung là rất tốt.

Vì hôn lễ của đôi trẻ, mọi người từ hai nhà đều bắt đầu bận rộn. Đặt khách sạn, chụp ảnh cưới, in thiệp cưới, mua nhà lắp đặt thiết bị, tham gia vào việc chọn đồ ăn ở khách sạn, chuyện chuẩn bị hôn lễ làm cho mọi người bận rộn tới gần chết.

Nhà của thầy Vạn đã chuẩn bị xong nhà rồi, thầy ấy vốn sau khi cưới thì ở cùng ba mẹ, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng có ý tưởng của cô, bên thầy Vạn cô là con nít nên cũng không dám nói rõ, nên chỉ có thể thuyết phục mẹ và di nhỏ. Bây giờ có nhà thì tiện hơn, di nhỏ và thầy Vạn kiếm cũng ít tiền, khả năng mua nhà bây giờ cũng có chút khó khăn, nhưng có nhiều thì mua nhiều, còn nhiều thì mượn ngân hàng mua nhà chắc chắn sẽ không thành vấn đề. Nếu đợi thêm bảy tám năm nữa thì giá nhà đã tăng lên gấp đôi rồi. Cô cảm thấy nhà bây giờ của cô có mấy phòng nhưng nhìn vẫn cảm thấy thiếu, mượn có kết hôn tốt như vậy, chẳng lẽ muốn đi mua nhà nhỏ sao.

Mẹ Mạnh và bà ngoại Mạnh thương lượng lại cảm thấy rất có lý, dù là có nhà nhỏ nhưng về sau dù sao cũng có cái chui ra chui vào.

Cho thầy Vạn và Lý Vân một nửa, còn nhiều là vay ngân hàng gần mười lăm vạn để mua căn nhà nhỏ khoảng 80 mét vuông. Mẹ Vạn biết trên giấy tờ nhà viết tên hai vợ chồng nên cảm thấy không vừa ý, bà cảm thấy con trai mình là chủ gia đình, nhà ở thì nên viết tên của thầy Vạn. Nhưng mà tiền nhà thì nhà họ Lý cũng ra một nửa, mẹ Mạnh cũng xem như là lãnh đạo của con trai, hôn lễ cũng được mẹ Mạnh sắp xếp, cảm thấy sửa lại cũng không tốt, mẹ Vạn cũng không nói ra, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Ngày một tháng năm hôm đó, Mạnh Tĩnh Nghiên dậy thật sớm, cùng ba mẹ đi tới nhà bà ngoại. Lý Vân đã sớm dậy và chuẩn bị quần áo trang điểm, một nhà bốn người khi tới nơi thì di nhỏ đang được người ta làm tóc.

Một nhà bốn người?

À, Thành Trạh Vũ cũng đã sớm chờ ở dưới lầu, anh ngồi lên xe ba Mạnh cũng không bị người ta cự tuyệt hay đuổi xuống, nên một nhà bốn người cùng nhau tới đây.

Ba Mạnh ngược lại muốn đánh anh, nhưng cảm thấy lại chẳng có ích lợi gì? Chẳng lẽ anh không có xe sao? Không cho anh lên xe, chân trước bọn họ mới vừa đi, chân sau đã bị anh đuổi kịp tới. Không cho anh vào nhà? Lại lập lại chiêu cũ, phá cửa vào. Chú rể còn chưa phá cửa bước vào, thì đã bị anh đoạt trước, tính toán xong chuyện lại thành ra như vậy! Ngày tốt như vậy cũng chẳng muốn sinh chuyện, trước mặt bà con cô bác nên ba Mạnh thỏa hiệp trước.

“Nghiên Nghiên, ai vậy? Bạn học của cháu à?”

“Dạ là bạn, Thành Trạh Vũ. Thành Trạh Vũ, đây là di nhỏ của em, kêu di là được.”

“Chào di nhỏ.”

Này này này, bảo anh gọi di thôi, chứ tại sao lại kêu là di nhỏ! Gọi cái gì vậy chứ!

Trong lòng Lý Vân cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng cũng không có nghe được trong lời nói của Thành Trạh Vũ có chút rụt rè. Vô cùng cao hứng cảm lấy hai bao lì xì phát cho đôi kim đồng ngọc nữ này, “Được được, tới đây, cháu và Nghiên Nghiên mỗi người cầm một bao.”

Thành Trạh Vũ lễ phép đưa hai tay ra nhận, thuận tiện cũng đưa bao lì xì của mình cho Mạnh Tĩnh Nghiên. Có ý chẳng phải cô rất thích tiền sao, tiền của anh cũng đưa cho cô giữ hết, quyền kinh tế đều giao hết cho cô, bảo đảm cả thể xác và tinh thần đều chỉ trung thành mỗi mình cô.

Anh xấu hổ bày tỏ, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chẳng có hiểu, chỉ cho rằng bao lì xì nhỏ quá, sợ di nhỏ lúng túng, vội vàng bỏ bao lì xì của hai người vào túi của mình trước. Thịt của con muỗi cũng là thịt, một lát thầy Vạn đến cô cần phải đòi một cái bao lì xì to nữa!

Rầm rầm, bạn bè người thân của nhà họ Lý cũng đến nhìn cô dâu mới. Trong phòng cũng đầy người rất nhanh, ba mẹ Mạnh cũng chẳng có thời gian đâu quản hai đứa nhỏ, đều lật đặt chạy ra ngoài chào hỏi khách khứa. Cô bác gần xa, hồi giờ chưa bao giờ gặp mặt vậy mà nhờ hôn lễ của di nhỏ, ai cũng đến.

Nhiều người như vậy, di nhỏ lại là cô gái lớn mới lên xe hoa lần đầu, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng. Một lát hỏi mà không trả lời được cũng không tốt, một lát phải tưới nước cho hoa đừng để nó héo. Mạnh Tĩnh Nghiên tốt xấu gì cũng nhiều kinh nghiệm hơn di nhỏ, lời kéo di nhỏ nói chuyện này chuyện kia, làm cho di nhỏ đỡ căng thẳng hơn. Nhưng mà...mức độ cũng chỉ được thế thôi.

Mất thấy gần đến giờ lành nhà thầy Vạn tới đón người, bà ngoại vào phòng dặn dò sau khi cưới phải sống cho tốt, đối với chồng phải dịu dàng chăm sóc, đừng có chút mà giờ tính tính ra. Lý Vân đột nhiên nghĩ tới cô sắp phải rời nhà mình tới nhà một người khác, lập tức từ một cô gái trẻ biến thành một người phụ nữ đã kết hôn, trong lòng ề ề, cực kỳ luyến tiếc, ôm mẹ khóc hu hu. Rõ ràng là ở cùng một thành phố, về nhà lúc nào cũng được, nhưng mà tâm tình cô dâu chính là như vậy, lo lắng, cầu mong hạnh phúc, nhưng cũng luyến tiếc cha mẹ ruột của mình.

Cô thợ trang điểm cũng đứng ở một bên khuyên bảo, đừng để cho di nhỏ khóc, sẽ lem hết phấn trang điểm, chú rể sẽ đến nhanh nên sẽ không kịp làm

lại.

Lúc đến đón cô dâu sẽ bị chặn lại ở cửa không cho bước vào, không những phải đối tốt với những người chặn cửa, mà còn phải phát bao lì xì cho chị em của cô dâu, phải trả lời những câu hỏi giao hảo, phải cam đoan với người nhà của cô dâu rằng nhất định phải đối tốt với cô dâu, chăm sóc cho cô dâu được hạnh phúc, ép buộc người ta gần chết mới cho vào.

Tiến vào rồi cũng không được đưa cô dâu đi ngay lập tức, còn phải đi tìm đôi giày hồng của cô dâu rồi mang vào cho cô dâu. Rải đầy tiền xu lên giường, mấy đứa nhỏ bỏ nhào lên, vợ vét được bao nhiêu vào túi của mình. Bên ngoài có tiếng pháo nổ, nhạc cũng được vang lên.

Lần đầu tiên Thành Trạm Vũ tham gia đám cưới, anh có chút không thể thích ứng được với hoàn cảnh náo nhiệt như vậy, chỉ cảm thấy người ngả ngửa đổ. Nhưng lại đứng ở bên cạnh mơ mộng người mặc áo cưới trắng kia chính là Mạnh Tĩnh Nghiên, anh sẽ là người đi tìm đôi giày hồng mang vào cho cô, ôm cô vào động phòng---

Tiết mục tiếp theo chắc chắn không phải là động phòng, sau khi thành công nhận được cô dâu, ngồi lên xe hoa, chú rể và cô dâu được mở đường, ở phía sau chậm rãi chạy xe ra dưới sự bảo vệ của mấy xe khác. Mục tiêu chính là khách sạn, bạn bè của chú rể đã phân là chờ ở khách sạn. Tập tục của thành phố A là dưới sự chủ trì của người dẫn chương trình, cô dâu và chú rể tặng quà cho nhau, sửa miệng xưng hô, đi kính rượu bạn bè và người thân, nhận được sự chúc phúc của mọi người, đến đây hôn lễ mới xem như là hoàn thành.

Không phải chỉ cần nói một câu tôi nguyện ý là được, cho nên hôn lễ hôm đó cô dâu chú rể mới là người mệt nhất.

Thấy thầy Vạn, à, giờ nên sửa miệng lại gọi là dưỡng nhỏ, trên mặt dưỡng nhỏ tràn đầy tươi cười, đối diện với di nhỏ ở bên kia tràn đầy tình yêu, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng vui vẻ đi theo sau. Trải qua hai đời, di nhỏ vẫn luôn đối tốt với cô, rốt cuộc đi ấy cũng tìm được hạnh phúc của bản thân rồi.

Hơn nữa dưỡng nhỏ lại cho cô một bao lì xì so với của di nhỏ còn to hơn nhiều, chắc chắn là rất nhiều tiền. Nhưng chưa mở ra, mong nó không phải chỉ có một sấp dây tờ một đồng là được. Dù nói thế nào, dưỡng nhỏ ra tay cũng mạnh hơn là ông dưỡng hồ bại hoại kia nhiều.

Bạn bè thân thích của nhà họ Lý và nhà họ Vạn rất nhiều, hôn lễ cũng được làm hơn mười bàn, có thêm Mạnh Tĩnh Nghiên phụ giúp nhưng cũng mệt gần chết.

Ba mẹ nói muốn ở lại nhà bà ngoại thêm mấy ngày để phụ giúp, kêu cô về nhà nghỉ ngơi trước. Nhà bà ngoại có vài đứa con, di nhỏ là nhỏ nhất nên bà ngoại lúc nào cũng lo, hơn hai mươi rồi nhưng bà ngoại còn phải chăm sóc. Bây giờ đã lấy chồng, như gói đồ nặng quăng cho người khác, trong lòng cũng trống vắng tịch mịch.

Người nha, thật là động vật kỳ quái.

Mạnh Tĩnh Nghiên muốn ở lại nhà bà ngoại với ba mẹ, nhưng lại bị cự tuyệt, nói trong nhà mà không có ai cũng không tốt, bảo cô về giữ nhà.

Cô gái nhỏ bị ba mẹ hắc hủ nên mặt đen lại, trong nhà không có ai không tốt, vậy vứt đứa nhỏ như cô ở lại nhà chẳng lẽ tốt sao? Cũng không sợ cô gặp kẻ xấu à? Ba mẹ giờ bao nhiêu tuổi rồi chứ?

Nhưng dù sao trong tâm trí cô cũng gần bốn mươi tuổi rồi, đạo lý không mở cửa cho người lạ cô vẫn biết. Cũng oán giận vài câu, lên xe đi về nhà. Đương nhiên Thành Trạm Vũ cũng không rời khỏi cô, đi theo bên cạnh cô, nhìn cô lên lầu, nhìn trong nhà đèn đã sáng mới rời khỏi đó.

Một cả một ngày, nằm lên giường rồi cũng không muốn nhúc nhích nữa. Nhưng điện thoại ở phòng khách lại réo lên như đòi mạng, không nhận thì cứ kêu suốt. Không có cách nào, Mạnh Tĩnh Nghiên đành lừ thân thể một mõi tới phòng khách nhận điện thoại.

“A lô?”

“Nghiên Nghiên, về nhà rồi hả?”

“Dạ, ba...” Ba gọi điện về nhà con bất máy, nếu con không phải ở nhà thì đang ở xe công cộng chắc? “Có chuyện gì sao ba?”

“Thành Trạm Vũ đâu?”

“Về nhà rồi. Anh ấy đưa con về nhà rồi cũng về luôn rồi.”

Giọng nói của ba rõ ràng có chút kích động, lập tức ra lệnh, “Con lại cửa sổ nhìn thử đi, nó thật sự đi rồi chứ, hay là vẫn còn đứng dưới lầu.”

“Ba, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Kêu con đi thì đi đi, đừng có nói nhảm nữa!” Làm cho ba không kiên nhẫn, Mạnh Tĩnh Nghiên đành để điện thoại xuống, nằm úp sấp lên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, dưới lầu chẳng có một người, trên đường gần tiểu khu đều có mấy ông bà lão đang đi bộ.

Trở lại phòng khách lần nữa cầm điện thoại lên báo cáo lại tình hình cho ba mình, “Dưới lầu không có ai, đi rồi.”

“Chắc chắn chứ?”

“...” Ba này, từ ba tuổi con gái của ba đã bảo quản mắt rất tốt, chẳng lẽ giờ ba đang hoài nghi mắt con cận năm độ à? Huống chi tóc Thành Trạm Vũ

nhìn rất sáng, dù đứng ở nơi đó cũng không thể nào xem nhẹ sự tồn tại của anh được.

“Bây giờ con lập tức kêu xe tới nhà bà ngoại, giờ mẹ và ba đang chờ con ở chỗ này.”

“Bây giờ?” Mạnh Tĩnh Nghiên kinh ngạc, “Ba, con mệt lắm, chẳng phải ba bảo con ở nhà nghỉ ngơi sao? Có chuyện gì vậy, nói trong điện thoại không được sao?”

Con gái tính tình không tốt cũng chẳng ảnh hưởng tới tâm tình đang tốt của ba Mạnh, chỉ nghe thấy đầu bên kia cười âm hiểm hai tiếng---nói về ba mình như vậy đương nhiên là không tốt, nhưng bây giờ cô cảm thấy chính là như vậy. Bây giờ cô còn cảm thấy trên người cô nổi lên một tầng da gà, đều là do hai tiếng cười âm hiểm đó. Ba mình bình thường rất nghiêm túc, chưa bao giờ có cái loại âm thanh như vậy.

“Ba có đặt vé máy bay đi Đại Liên, con lập tức kêu xe tới nhà bà ngoại nhanh đi, chúng ta phải đến sân bay. Cũng không cần cầm theo đồ, ba và mẹ con đã chuẩn bị tốt hết rồi. Mang theo vài bộ đồ để thay thôi, thiếu cái nào thì tới đó mua nữa. Lần trước con nói khu nhà lầu đang khai phá mới xây có giá trị rất lớn đó, ba ở bên đó có mua một căn nhà, đều đã lắp đặt xong đồ đạc, thừa dịp lần này đi chơi phao tin luôn, sau khi trở về từ Đại Liên chúng ta sẽ qua đó ở.” Cuối cùng ba Mạnh còn đặc ý bồi thêm một câu, “Lần này, ba xem thử thẳng nhóc nhà họ Thành kia làm sao còn quần quít lấy con nữa! Mau kêu xe tới đây đi, khóa chặt cửa sổ vào!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Trời Oi Lại Bị Đuổi Kịp!

Editor: thao1504

Bây ngày du lịch, dù Mạnh Tĩnh Nghiên luôn chú ý bảo dưỡng, nhưng cô cũng bị rám đen một vòng lớn. Thời điểm mỗi người đi hành lý cũng chỉ có một túi nhỏ, lúc trở lại thì mỗi người xách một túi du lịch cực lớn, còn vừa đeo ôm bao lớn bao nhỏ các loại. Đại Liên là thành phố biển mới, Mạnh gia là người phương bắc chính gốc, cũng chưa từng thấy biển, nên đã không thể khống chế được, nên liền mua rất vật kỷ niệm mang về.

Máy bay hạ cánh người một nhà đều có một cảm giác kích động nói không ra lời và vô cùng buông lỏng, đúng là dù đi nơi nào tốt đi nữa cũng không tốt bằng ở nhà!

Ba Mạnh gọi xe, rồi để hành lý lên xe taxi, nói địa chỉ đi tới nhà mới. Thì ra nhà mới ba mạnh mua là cùng một tòa nhà với dì nhỏ, chỉ là nhà bọn họ là căn số 8, còn nhà dì nhỏ là căn số 32. Nhưng khoản cách cũng không xa, thăm hỏi rất dễ dàng.

Tòa nhà cao tầng mới xây, nên có thang máy, số hành lý lớn của ba người không cần phí nhiều sức lực đã chuyển được tới tầng 10. Ba Mạnh rất hài lòng, lúc hẳn coi nhà đều đã có nhiều dự kiến trước!

Đi thăm sơ lược nhà mới một chút, cũng không kịp nghỉ ngơi, Mạnh Tĩnh Nghiên liền kéo mẹ đi ra ngoài shopping. Cả một tuần lễ nay cô đều không dám soi gương, tiểu nha đầu đen như tiểu hắc trong gương kia cô không thể nhận ra!

Phải đi siêu thị nhanh chóng mua chút trái cây, sữa tươi, sữa chua, dưa chuột, trở về làm mặt nạ! Cô còn muốn làm người vừa giàu vừa trắng! Tiếp tục như vậy nữa, đi trên đường sẽ dễ dàng bị những người tìm ngôi sao ngăn lại xin cô quay quảng cáo đi —— người da đen quảng cáo kem đánh răng!

Làn da Mạnh Tĩnh Nghiên vốn cực kỳ trắng nõn, dù rám đen ra sao đi nữa thì so với da Nghệ Thụy Tuyết cũng không khác biệt lắm, cách người da đen còn rất xa. Nhưng thói quen trắng trẻo xinh đẹp, thỉnh linh xảy ra biến hóa lớn như vậy, nội tâm tiểu nha đầu liền khó chấp nhận được.

Hấp tấp bận rộn một đêm không nghỉ ngơi, một nhà ba người chơi đến kiệt sức giờ về tới nhà mới có một giấc ngủ ngon.

Sáng sớm khi Mạnh Tĩnh Nghiên đeo cặp đi học thì ba Mạnh khó khi đề nghị đưa cô đi. Cô liền nghĩ, cũng đúng, giờ ở nhà mới, cách trường học của cô có chút xa, còn chưa nhìn tuyến đường lân cận, còn chưa biết tuyến xe buýt nào đến trường học, nếu ba không đưa, chắc cô sẽ tới trễ.

Nhưng khi xe dừng lại, cô tròn tròn mắt.....

"Ba, ba, đây là.....?"

", xuống xe thôi. Ta đã thương lượng cùng hiệu trưởng rồi, để cho con ở Nhất Trung dự thính nửa học kỳ. Chờ tiểu tử kia không tìm được con rồi từ bỏ ý định, chúng ta sẽ chuyển trở về."

Quả nhiên, đúng là gừng càng già càng cay a! Mặc dù mình lựa chọn che giấu chuyện này, vẫn là ba suy nghĩ đến, hơn nữa dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đã đối trường học mới cho cô! Cũng không hề nói trước một tiếng, còn sợ tiết lộ tin tức sao?

"Ba, để được dự thính chắc tốn không ít tiền đi?"

"Hừ hừ, chỉ cần có thể thoát khỏi tiểu tử kia, ba xài bao nhiêu tiền đều đáng giá. Hơn nữa, con gái ba học giỏi, thì đi tới nơi nào mà họ không muốn cướp chứ? Hiệu trưởng vừa nhìn thành tích của con, cũng liền có ý tứ chỉ thu tiền học phí, chứ không có ý thu thêm tiền của ba, yên tâm đi a! Tiểu keo kiệt!"

Ba ba ah, người có thật là ba ruột của con không!

Tâm tình ba Mạnh rất tốt, nên hẳn mặc kệ khuê nữ bảo bối của hắn trong lòng nghĩ như thế nào, lấy cặp để trong xe ra đưa cho Mạnh Tĩnh Nghiên, xoa xoa tóc của cô, "Đi đi, ngày thứ nhất lên khóa, chung đụng cùng các bạn học thật tốt."

Hẹn gặp lại! Ba yêu!

Nhìn xe hơi của ba Mạnh chỉ còn lưu lại một làn khói, Mạnh Tĩnh Nghiên yên lặng không nói gì.

Người ba thân yêu của cô lúc đi hẳn cũng không hề nói cho biết khuê nữ bảo bối của hắn biết mình được an bài đến lớp nào, cần phải đi tìm giáo viên nào cũng không nói. Hết cách rồi, Mạnh Tĩnh Nghiên đeo cặp nhỏ, chạy thẳng đến phòng hiệu trưởng —— hiệu trưởng là người dễ tìm nhất trong trường học, tùy nắm lấy một học sinh, hay giáo viên hỏi một chút, liền có thể biết phòng làm việc của hiệu trưởng ở nơi nào.

Hiệu trưởng là một bác gái rất là hòa ái, kiểm tra thân phận của Mạnh Tĩnh Nghiên một lần, liền dẫn cô đến lớp một sơ nhị. Bộ giáo dục nghiêm lệnh không thể phân lớp giỏi cùng lớp thường, nhưng thượng có chính sách hạ có đối sách, không thể rõ rệt liền thăm ám chỉ, những học sinh giỏi học lớp một, còn các lớp còn lại là lớp thường.

Cô giáo dẫn theo cô vào lớp học, để cho cô đứng trên bục giảng tự giới thiệu mình, rồi chỉ chỗ trống gần cuối lớp để cho cô ngồi.

Hàng cuối cùng, vị trí còn sát đường ra vào Mạnh Tĩnh Nghiên cười khỏ, được rồi, học sinh dự thính mà còn muốn an bài chỗ thật tốt sao? Vừa không có học tịch, thi bao nhiêu điểm không ảnh hưởng gì đến giáo viên, một phần tiền thưởng cô cũng không lấy được. 13839543

Lấy khăn giấy từ trong túi, trước tiên tỉ mỉ ghé gối, sau đó lại lau bàn học, lại nghe thấy bên cạnh truyền đến một giọng nói——"Đã lâu không gặp a, con thỏ nhỏ."

Nam sinh này, còn gọi người khác con thỏ nhỏ, kêu như vậy không thấy buồn nôn sao?

Phùì từng từng từng từng da gà nổi trên người rơi xuống, cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục lau bàn ghế.

Vậy mà nam sinh bên cạnh cũng không buông tha, đẩy đẩy cô, "Không biết mình sao? Con thỏ nhỏ?"

Bị đẩy hai cái, lúc này Mạnh Tĩnh Nghiên liền nghĩ giả bộ làm như không nghe thấy cũng không được, nghi ngờ thưởng cho nam sinh bên cạnh một cái liếc mắt, "Con thỏ nhỏ? Cậu nói mình?"

"Quả nhiên, cậu không nhớ mình a....."

Nam sinh nói rất ai oán, Mạnh Tĩnh Nghiên buồn bực, ta thật sự biết người sao? Con thỏ nhỏ con thỏ nhỏ, ai là con thỏ nhỏ à? Người mới con thỏ nhỏ! Cả nhà người cũng con thỏ nhỏ! Tại sao lại buồn nôn như vậy chứ?

Đội đội đội đội, con thỏ nhỏ?

"Cậu là..... Hà Vũ Tường?" "Ha ha, cuối cùng nhớ tới ta nha! Thật không dễ dàng! Tớ nhìn một cái liền nhận ra cậu rồi. Cậu trừ vóc dáng cao hơn, không còn khuôn mặt Bé Mập, thì vẫn giống như đúc khi còn bé nhau. A, chỉ là có chút đen."

Khuôn mặt của Mạnh cô nương liền càng đen hơn, đánh người không đánh mặt, không được vạch trần điểm yếu của người. Thật là quá đáng, chuyên đâm vào chỗ đau của người. Đều do cô ham chơi, mặt trời nắng chói chang cũng muốn đi chơi ở bờ biển. Phải mất thời gian bao lâu mới có thể có lại làn da trắng nõn đây!

Án mắt liền đảo liên tục, trong lòng nghi hoặc, tìm tòi? Đây thật sự là Hà Vũ Tường?

Nếu không phải trí nhớ của cô siêu phàm, thật đúng là không nhận ra a! Khi còn bé đáng ghét làm bộ làm tịch, nhưng bộ dạng như thế mới có thể để làm cho Tiểu Nghê Thụy Tuyết phạm phải hoa si người này. Còn hiện tại..... Đẹp trai thì có bộ dáng đẹp trai, nhưng trên mặt lại có nhiều hơn mấy viên đậu màu hồng làm ảnh hưởng mỹ quan.

A ô, hẳn bị như vậy có thể hiểu được, là đang trong thời kỳ trưởng thành a, ở tuổi thanh xuân thì bị nổi vài hạt đậu là rất bình thường a!

"Thật không nghĩ tới đến đây có thể gặp phải cậu a, thật là trùng hợp."

"Đúng vậy a, tớ nghe nói nhà cậu sau này mở một nhà trẻ, mà ông nội tớ không để cho tớ đi, sau khi nhà trẻ đóng cửa liền đưa tớ vào nhà trẻ Ky Quan. Sau đó vẫn chưa từng gặp qua cậu, muốn tìm người..... Cùng này Tiểu Mập Mập, nhưng vẫn không có tin tức của mọi người."

Mạnh Tĩnh Nghiên thở ra một hơi, suy nghĩ đây mới là thiếu niên bình thường này. Thành Trầm Vũ cũng bằng tuổi như hắn, hãy nhìn xem cái tâm cơ đó của người ta, cái nghị lực đó, người bình thường không so được. Nếu ai cũng là dạng người giống như hắn, thế giới sẽ rối loạn mà thôi.

Thật may Hà Vũ Tường là người bình thường a!

"Cậu nói Tiểu Mập Mập là Lý Minh Trạch phải không? Hắn hiện tại có thể so với khi còn bé thì gầy hơn nhiều, mỗi bữa cơm đều ăn nhiều như vậy, không biết tại sao hắn lại gầy xuống. Nghe mọi người nói trong lớp cũng không ỉy s t nữ sinh thầm mến hắn đấy." w4ir.

"Gọi là Lý Minh Trạch sao? Đã nhiều năm như vậy, tớ không còn nhớ lắm."

"Cậu cũng thay đổi rất nhiều a, tớ nhớ được thời điểm đó cậu không thích nói chuyện, chỉ thích im lặng, hiện tại sáng sủa hơn nhiều."

Hà Vũ Tường muốn nói, đó là bởi vì mới bị ba mẹ xách từ Bắc Kinh đưa đến thành phố ở chung với ông nội. Chỗ ở không quen, ông nội đối với hắn cũng xa lạ. Tuổi hắn lúc đó còn nhỏ có chút sợ sệt, sợ ba mẹ không cần hắn nữa. Nhưng chuông vào học vang lên, Mạnh Tĩnh Nghiên liền nói mà không phát ra âm thanh với hắn, ý tứ tan lớp lại nói giờ nghiêm túc nghe bài giảng, cuộc nói chuyện của bọn họ bị buộc cắt đứt.

Nhìn gò má Mạnh Tĩnh Nghiên, Hà Vũ Tường cảm thấy giống như nằm mơ. Vị trí hàng cuối cùng dựa vào tường của lớp một sơ nhị, từ lúc bắt đầu tựu trường đã là thuộc về hắn. Bởi vì người hắn cao, hắn ngồi ở trước mặt sẽ cản trở bạn học khác nhìn bảng đen. Thế nhưng hắn cũng rất thích vị trí này, đi học có ngủ cũng có bạn học ngồi hàng trước che đi, làm cho hắn không bị giáo viên phát hiện.

Nhưng lại không ngờ hiện tại so với trước còn may mắn hơn, bởi vì giáo viên an bài một con thỏ nhỏ ngồi bên cạnh hắn.....

Con thỏ nhỏ rất đáng yêu a! Da trắng nõn, vừa nhìn cũng rất cần một cái. Liếc liếc chung quanh, lớp học sinh giỏi chính là lớp học sinh giỏi, mọi người hoặc là ngẩng đầu nhìn tấm bảng đen, hoặc là cúi đầu nhìn bài thi, không có một con mắt nào liếc về phía con thỏ nhỏ của hắn, không có tình địch.

Buổi trưa Mạnh Tĩnh Nghiên cùng ‘ bạn học cũ ’ Hà Vũ Tường hơn hai năm không gặp cùng nhau ăn cơm trưa, câu chuyện khi còn bé gì Vũ Tường nhớ không phải rất nhiều, nhưng khi Mạnh Tĩnh Nghiên nói thì cũng có chút ấn tượng, đông lạnh tây xả, hoặc là nói một chút trường học của mình bây giờ, giáo viên, làm cho không cảm thấy nhàm chán.

Sau khi tan học Hà Vũ Tường muốn đưa Mạnh Tĩnh Nghiên về nhà, bị cự tuyệt. Chính cô còn không biết về nhà như thế nào, thì làm sao để cho người khác đưa chứ? Hơn nữa, có vết xe đổ Thành Trầm Vũ phía trước, nếu dám cho Hà Vũ Tường đưa về nhà, nói không chừng lại đi du lịch một vòng trở lại rồi lại đổi trường học! Lười phải gầy vò!

Tự mình đi lòng vòng xung quanh trường học, thuận lợi tìm được xe buýt đi về nhà mới. Lên xe, Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ có một cảm giác, thật hoài niệm nhà và trường học trước kia a!

Không vì cái gì khác, nhà và trường học trước kia khoảng cách rất gần, đi bộ mười mấy hai mươi phút liền đến. Ngày ngày cùng Nghê Thụy Tuyết, Lý Minh Trạch đi bộ đến trường học là được. Nhưng còn bây giờ thì sao? Cũng là không xa, có đến bảy dừng, làm cho cô bị chen lấn đến không còn hình nữa rồi!

Tan việc, tan học, đều là thời gian này, người người chen nhau, người và người, không đỡ cần tay vịn cũng không cần lo lắng bị ngã xuống!

Trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên không ngừng gào thét: Ba, con muốn quay lại Văn Trung!!!

Khó khăn chen xuống xe buýt, túi đeo lưng cùng y phục trên người vì chen lấn nên rất hỗn loạn. Vuốt các nếp nhăn trên quần áo lại, cặp học đang đeo sau lưng, sờ sờ túi tiền trong quần tiền cũng không bị lấy, một loạt động tác làm xong, đang tính đi nhanh lại lầu của nhà mình, ngược mắt lên liền đụng vào một vật sáng.

Tại sao có thể như vậy."Cái đó, sao cậu lại tới đây?"

"Cậu chuyển trường rồi."

"Ách....."

"Cậu còn dọn nhà."

"Ách....."

"Tại sao không nói cho tớ biết?"

Giọng nói là chất vấn, hãy nhìn cái kia ánh mắt, bộ dạng giống như bị ném. Mạnh Tĩnh Nghiên không phải người có tâm địa sắt đá, chỉ cảm thấy có tội, và lại nghiệp chướng cô nê. Không nên vút bỏ hắn, không nên làm chuyện có lỗi với hắn.....

A, Làm chuyện thật có lỗi với hắn? không phải không đúng lắm. Ánh mắt Thành Trầm Vũ giống như bắt được cô hồng hạnh xuất tường như vậy.

Đứng trước ánh mắt hắn tố cáo, Mạnh Tĩnh Nghiên chào thua, yếu ớt hỏi "Nếu không, lên lầu ăn một bữa cơm?"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tránh Được Hòa Thượng Nhưng Không Trốn Được Miếu!

Tuy chỉ là một câu mời khách sáo nhưng Thành Trạm Vũ lại cho là thật, lập tức theo Mạnh Tĩnh Nghiên lên lầu.

Vừa mở cửa vào nhà, Mạnh Tĩnh Nghiên liền nghe thấy giọng nói hưng phấn của cha Mạnh: “Nghiên Nghiên về rồi à? Mau cầm cho cha chai Ngũ Lương Dịch lại đây (loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ xuyên làm bằng năm loại lương thực), hôm nay mẹ con nấu rất nhiều món ngon, buổi tối chúng ta sẽ liên hoan ăn mừng.”. Nhưng khi vừa nhìn thấy cậu thanh niên nào đó ở sau lưng Mạnh Tĩnh Nghiên, lập tức liền á khẩu: “Sao thằng bé kia lại tới đây?”.

Mạnh Tĩnh Nghiên nhún nhún vai bày tỏ mình không biết, nhưng lại sợ cha mình buông lời khó nghe, vội vàng lên tiếng thay: “Thành Trạm Vũ, ra đây rửa tay đi, hôm nay nếm thử tay nghề của mẹ tôi một chút xem thế nào!”.

Trên bàn cơm, Thành Trạm Vũ rất trầm mặc, không đúng, cậu nhóc này ở bất kỳ thời khắc nào cũng trầm mặc như vậy. Mạnh Tĩnh Nghiên gấp vào bát cái gì cậu cũng liền ăn hết, mẹ Mạnh cũng thỉnh thoảng khách sáo một chút. Còn cha Mạnh thì dứt khoát không nói lời nào, chỉ im lặng uống rượu.

Trong lòng thâm buồn bực, mới vừa dọn nhà sang bên này được một ngày, làm sao thằng nhóc kia đã tìm được tới cửa?

Bởi vì Mạnh Tĩnh Nghiên không thích có người đi theo cho nên đã sớm nói với Thành Trạm Vũ, bảo cậu rút người về. Thành Trạm Vũ vì muốn rút ngắn khoảng cách, nên mỗi ngày đều tự mình đưa đón cô, rồi ra lệnh cho người của mình rút về.

Vì vậy trong hôn lễ của di nhỏ, sau khi Thành Trạm Vũ rời đi, Mạnh Tĩnh Nghiên liền bắt xe đến nhà bà ngoại, quả thật là thần không biết quỷ không hay.

Yên tĩnh được mấy ngày, Thành Trạm Vũ thỉnh thoảng sẽ đến dưới lầu nhà họ Mạnh, cậu không hề nhấn chuông cửa, cũng không lên lầu, chỉ là lẳng lặng đứng đó nhìn chăm chăm vào cửa sổ phòng Mạnh Tĩnh Nghiên, —— mấy ngày qua căn phòng này không hề sáng đèn. Sau khi kiểm tra các phòng khác, cậu liền đưa ra kết luận, nhà họ Mạnh bỏ trống, không hề có người ở.

Thành Trạm Vũ liền luống cuống, lại bắt đầu công cuộc đi tìm Mạnh Tĩnh Nghiên. Nhà họ Mạnh không có, chỗ di nhỏ, chỗ bà ngoại, chỗ chú bác, tất cả các nhà thân thích đều không có. Cha mẹ Mạnh cũng không đến công ty hay trường học, cả nhà họ thoáng chốc liền biến mất không thấy tăm hơi.

Cũng may nhờ cậu có tính kiên nhẫn cao, ngày mừng tám tháng năm, cậu thấy cha Mạnh ở công ty của ông. Cứ thế lần theo dấu vết, rốt cuộc cũng tìm ngôi nhà ông mới mua, cũng thuận lợi tóm được Mạnh Tĩnh Nghiên.

Thành cũng Tiêu Hà bại cũng Tiêu Hà! cha Mạnh thế nào cũng không ngờ, kế hoạch của ông kín đáo không kẽ hở lại bị hủy ở trên tay mình!

1 Thành cũng Tiêu Hà bại cũng Tiêu Hà: “Thành đã Tiêu Hà, bại đã Tiêu Hà” - Câu nói nổi tiếng của Hàn Tín chỉ việc chính Tiêu Hà đề cử Hàn Tín với Lưu Bang để làm nên đại nghiệp, rồi cũng chính Tiêu Hà lập kế đồ tội Hàn Tín làm phản để trừ khử ông.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt ngày nhớ đêm mong, tâm trạng bồn chồn không yên ngay lập tức hóa thành hư không, thay vào đó là cảm giác vui mừng, kích động xen lẫn hưng phấn, cuối cùng lại chuyển hóa thành bình tĩnh. Chỉ cần có thể ở bên cạnh người con gái này, cho dù cực khổ thế nào đi nữa cũng đáng giá.

Người xưa có câu: “Tránh được hòa thượng nhưng không trốn được miếu” quả thực không sai chút nào. Trừ phi cha mẹ Mạnh không đi làm nữa, sau đó cắt đứt liên hệ với bạn bè cùng họ hàng thân thích, ai cũng không tìm được bọn họ, thì Thành Trạm Vũ mới không có biện pháp. Nếu không, thì dù cho có phải đào sâu ba thước đất cũng sẽ moi Mạnh Tĩnh Nghiên ra bằng được.

2 Tránh được hòa thượng nhưng không trốn được miếu: Ý chỉ việc trốn được một lần nhưng không thể trốn được mãi, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Thành Trạm Vũ từ nhỏ đã không có mẹ, còn người cha kia của cậu thì lại như thế, đầu lưỡi đã sớm quên tư vị món ăn gia đình. Mặc dù mấy món mà mẹ Mạnh nấu không ngon bằng Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng cậu vẫn ăn rất nhiệt tình, đánh chén hết hai bát cơm đầy bụng đã. Từ trước đến giờ một lần một nhỏ trong nhà chưa từng có ai khen đồ ăn của mẹ Mạnh, rốt cuộc cũng có người thừa nhận tài nấu ăn của bà rồi.

Ngày hôm sau đi học, quả nhiên, người nào đó đã đứng đợi ở dưới lầu từ bao giờ. Cha Mạnh qua cửa sổ nhìn theo bóng dáng con gái và thằng nhóc kia dần mất hút, không ngừng đi đi lại lại trong phòng, thậm chí toán nước cờ tiếp theo nên đi như thế nào.

Hôm nay mẹ Mạnh có một buổi họp, nên bắt đầu mở tủ chọn quần áo,ướm thử hết cái nọ đến cái kia nhưng vẫn chưa được ưng ý lắm, thấy chồng mình cứ đi tới đi lui mãi lại càng phiền não.

“Lão Mạnh này, ông đừng đi qua đi lại nữa được không? Hoa hết cả mắt!”

“Lúc này đã là lúc nào rồi mà bà vẫn còn tâm tư làm đẹp? Không sợ con gái bà bị người ta lừa mất à?”.

“Lừa mất? Con gái ông tha không lừa người ta thì thôi! Từ nhỏ đã khôn hơn người! Đừng quên, trường học của tôi và công ty của ông đều do con bé gọi ý. Còn mấy căn nhà mà Nghiên Nghiên khuyên chúng ta mua mấy năm qua nữa, cái nào mà giá không tăng đến chóng mặt!”. Bà vừa nói vừa ướm

vào người bộ tây trang màu tím, cảm giác quá già dặn, không thích hợp, liền thả lại vào tủ: “Đã bảo thằng bé kia họ Thành, ông vẫn chưa nhìn ra à? Nghiền Nghiền nhà chúng ta là người nắm đằng chuôi, chỉ hướng đông thẳng bé nào dám đi tây. Tôi nói này, Nghiền Nghiền ở chung một chỗ với ai cũng phải dựa vào duyên phận. Nếu con bé thật sự thích Thành Trạh Vũ, bậc trưởng bối như chúng ta cũng đừng nên ngăn cản!”

“Không được, không được, không được! Cha Thành Trạh Vũ làm gì bà còn không biết à? Bà yên tâm để hai đứa nó ở chung một chỗ? Không sợ ngày nào đó nhà lại bị người ta phá tan hoang sao?”

“Sợ cái gì? Bao nhiêu năm qua chẳng phải vẫn tốt sao?”. Mạnh mẹ chỉ cảm thấy vị trí của mình và chồng bị đảo ngược rồi, cha thì thao thao bất tuyệt suốt ngày lo lắng, còn người làm mẹ như bà lại rộng rãi vô cùng.

“Vậy cũng không được, Nghiền Nghiền mới bao lớn chứ, mà đòi có bạn trai? Con gái diệu của tôi còn phải thi trung học, thi lên đại học!”

Mẹ Mạnh cuối cùng tìm được một bộ vừa ý, vừa soi gương vừa nói: “Nghiền Nghiền học giỏi, trong lòng ắt có tính toán, kể cả có tình yêu tình báo thì cũng vẫn có thể thi đậu cao trung, đậu đại học như thường. Từ lúc con bé lên tiểu học, ông có bao giờ phải bận lòng vì thành tích có nó chưa. Thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư cũng không có gì không tốt. Thời gian trước Nghiền Nghiền bị bệnh cũng nhờ Thành Trạh Vũ đưa bác sĩ tới khám, có khác nào là ân nhân cứu mạng của con bé, nếu rơi vào thời cổ đại, có khi còn phải lấy thân báo đáp ấy chứ!”.

Nghĩ tới điều này, mẹ Mạnh liền bật cười.

Mặt cha Mạnh đã cứng đờ, chăm chăm nhìn vợ mình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Trước kia cảm thấy bà xã rất có chủ kiến, nên không ít chuyện ông đều tham khảo ý kiến của bà. Hiện tại thế nào lại tóc thì dài mà kiến thức lại ngắn? Thằng nhóc từ kia có chỗ nào tốt đến mức vợ ông lại thỏa hiệp như vậy?

“Được rồi được rồi, ông cứ ở nhà mà nghĩ lung tung, tôi đi làm trước đây!”

Đối với lập trường phản cách mạng của mẹ Mạnh, cha Mạnh lập tức xì mũi khinh thường. Trong tiếng đóng cửa nặng nề ông liền vỗ vào gáy mình một cái rồi lên tiếng: “Hồng bét, hôm nay mình cũng có cuộc họp! Thôi rồi, lại tới trễ!”.

Liếc nhìn đồng hồ treo tường, cha Mạnh không kịp lựa chọn trang phục, vội vội vàng vàng mặc quần áo, vừa cầm cà vạt đi ra cửa. Vừa chờ thang máy, vừa soi vào đó thất cả vật.

Mà lúc này ở trường học, có người bạn Hà Vũ Tường đã quen từ nhỏ, tuy nói còn chưa hòa đồng với cả lớp, nhưng cô vẫn tự tại hơn nhiều. Trong giờ nghỉ giải lao, cô liền mời Hà Vũ Tường chủ nhật này ra ngoài tụ tập với đám Nghê Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch.

Tối qua cô đã gọi điện cho Nghê Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch thông báo chuyện mình chuyển trường, sau đó cũng nhắc đến việc gặp Hà Vũ Tường. Lý Minh Trạch đã vất nhân vật Hà Vũ Tường này ra sau đầu từ lâu, nhưng Nghê Thụy Tuyết lại loáng thoáng có ấn tượng, hỏi có phải là người lúc nhỏ có dáng dấp đặc biệt đẹp trai hay không. Quả nhiên, cô nhóc này đã hoa si đến cảnh giới nhất định, nếu áp dụng vào học tập thì có phải tốt hơn nhiều không? Hiện tại nếu bảo cô nâng đọc lại bảng chữ cái một lần sợ rằng còn áp a áp úng ấy chứ?

Chủ nhật cùng ra ngoài chơi, thật ra thì cũng là vì Nghê Thụy Tuyết muốn xem xem soái ca lúc nhỏ hiện tại dáng dấp như thế nào? Vẫn vạn người mê giống lúc trước hay đã hoàn toàn thay đổi?

Hà Vũ Tường tất nhiên không biết suy nghĩ cong cong queo queo trong đầu cô bạn nên liền sáng khoái đồng ý.

Cả ngày, không bị thầy cô nào điểm mặt gọi tên. Trừ có thể tâm sự vài câu với Hà Vũ Tường ra thì thời gian còn lại rất nhàm chán. Nhất đến giờ tan giờ học, vừa nghĩ tới sẽ bị chen thành hình, đầu cũng to ra rồi. Cũng may cô có thói quen làm hết bài tập ở trường trên lớp, không cần phải cầm cặp về nhà. Nếu không vừa phải chen lấn trên xe buýt vừa phải vác một cái cặp nặng mười mấy hai mươi cân, mệt chết đi được. Từ đó càng thấy thương bọn nhỏ đồng trang lứa, cặp sách trên lưng càng ngày nặng, ngành giáo dục trong nước quả nhiên muốn bồi dưỡng con em mình trở thành siêu nhân hết!

Vừa ra cửa, liền phát huy thói quen lăm lét nhìn trái nhìn phải, trong đám người mật mờ tìm kiếm bóng dáng của Thành Trạh Vũ. Đại đa số chỉ cần lướt mắt một cái liền có thể tìm được người kia, các bạn học đều mặc đồng phục, một mình cậu ta đứng ở nơi đó vô cùng chói mắt.

“Thỏ con!”

Mạnh Tĩnh Nghiền quay đầu lại, bất đắc dĩ thờ dài nói: “Tớ đã nói rồi bao nhiêu lần rồi, đừng có mà thỏ con này thỏ con nọ, không buồn nôn mới lạ đấy!”.

“Tớ chỉ nhất thời buột miệng mà thôi, này, sách của cậu để quên. Bài cô Từ cho trong sách luyện tập hôm nay nhất định phải làm xong, ngày mai đi học cô ấy sẽ kiểm tra!”

“Ừ, cảm ơn!”. Cầm lấy sách, Mạnh Tĩnh Nghiền cười cười với Hà Vũ Tường, cũng không thể nói toẹt ra rằng mình đã làm bài xong, cố ý không muốn mang sách về được? Người ta ý tốt đưa tới.

“Tớ đưa cậu về nhà nhé?”

“Không cần, tớ cùng về với bạn rồi, bái bai.”

Cảm thấy trên người có chút lạnh, đập vào mắt là sắc mặt không tốt chút nào của vị bên cạnh.

“Sao thế?”

“.....”

À, tí nữa thì quên vị này chơi trò lạnh lùng quen rồi!

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không vội vàng lên xe buýt, thà đợi thêm hai xe tuyến nữa còn hơn là bị chen chặt cứng, chẳng khác nào con ác mộng. Kiếp trước cô cũng vác cặp sách nặng trĩu chen chen lấn lấn đứng trên xe buýt, lúc ấy chỉ cảm thấy đó là lẽ đương nhiên, thế nhưng bây giờ lại khác hoàn toàn, từ tiết kiệm mà xa xỉ thì dễ, chứ từ xa xỉ mà trở nên tiện thì hơi khó!

Đang nhàm chán chờ từng chiếc một chạy qua, thì Thành Trạh Vũ bất chợt lỏh Mạnh Tĩnh Nghiên vào trong một con hẻm nhỏ. Sức lực của cậu không nhỏ khiến cô nhóc đau đên nhe răng.

Mắt thấy không có ai, Thành Trạh Vũ liền đẩy cô dựa sát trên tường, một tay giữ chặt cẳm của cô rồi lập tức hôn lên ——

Mạnh Tĩnh Nghiên chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, hình như không tin đây là sự thực. Nhưng cảm giác đau đón từ cẳh tay bị Thành Trạh Vũ bóp đã chứng thực một điều: cô, Mạnh Tĩnh Nghiên, bị một thằng nhóc lớn hơn một tuổi cưỡng hôn! !

Chú ý, chính xác là cưỡng hôn! Theo kế hoạch của cô là tìm mặt trắng nhỏ, muốn sờ eo liền sờ eo, muốn hôn miệng liền hôn miệng, nắm quyền chủ động trong tay, tựa như một nữ vương cao cao tại thượng chứ không phải lâm vào thế bị động như thế này!

Thành Trạh Vũ liều mạng dùng đầu lưỡi cạy răng cô ra, ôm lấy người thâm thương trộm nhớ, tham lam hít hà hương vị ngọt ngào. Từ trước đến giờ cậu vẫn trầm mặc ở phía sau Mạnh Tĩnh Nghiên, chứ đừng nói đến chuyện tức giận với cô vì nam sinh khác có ý đồ gì đó. Nguyên nhân khỏi xướng cực kỳ kích động.

Sau cơn hốt hoảng, Mạnh Tĩnh Nghiên liền đầu tranh dữ dội, nhưng tay và chân đều bị kìm chặt, chút sức lực của cô so với Thành Trạh Vũ nào có nhằm nhò gì, kịch liệt giãy giụa chỉ càng thêm mệt bỏ hơi tai.

“Buông ra, Thành Trạh Vũ, mau buông tôi ra! Đau quá!”

Người nào đó đã hôn đủ, trước một giây Mạnh Tĩnh Nghiên tức giận rồi cuộc cũng buông ra, trầm giọng hỏi: “Cậu ta là ai? Tại sao lại gọi em là thỏ con?”.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Sao Một Chữ Lại Tuyệt Như Thế

Editor: Á bì

Cô không ghét Thành Trạh Vũ hôn, nhưng sống hai đời cô cũng được xem như là sống hơn bốn mươi tuổi, bị một thằng nhóc chưa trở mã cưỡng hôn, còn bị đặt lên tường cứng nửa chữ. Trong khoảng thời gian ngắn Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ đành vô lực, lấy mu bàn tay lau chùi nước miếng dính trên miệng, xoay người đi.

Có thể thấy rõ chắc chắn Thành Trạh Vũ sẽ không để cho cô đi như vậy, bắt lấy cẳh tay cô, “Em không nói anh không thả em đi.”

Ồi! Thằng nhóc thối này, phát tính khí lớn thế mà giờ lại còn lớn giọng nữa à? Có bản lĩnh lắm sao?

Lần nữa bắt được Mạnh Tĩnh Nghiên so với anh còn linh hoạt trở về, để cô dựa vào tường, cổ chấp nhìn chăm chăm cô. Thằng thần được khoan hồng, kháng cự phải bị nghiêm trị.

Mạnh Tĩnh Nghiên rất muốn hỏi một câu, làm sao Thành Trạh Vũ có thể kết hợp đôi mắt vừa đáng thương và vô tội như bị ruồng bỏ với khuôn mặt lạnh lùng thối tha kia được vậy? Nhìn biểu cảm như vậy cũng biết anh ấy đang tức giận. Hãy nhìn ánh mắt kia, làm như cô đã làm ra chuyện sai lầm gì lắm ấy, bỏ rơi anh ấy.

“Buông ra, em muốn đi về nhà.”

“Không được, em phải nói cho anh biết người con trai kia là ai? Có quan hệ gì với em?”

“Đó chỉ là bạn học thôi. Tốt rồi, trả lời xong rồi, giờ có thể buông tay ra chưa?”

“Vậy sao cậu ta lại gọi em là con thỏ nhỏ?” Thành Trạh Vũ nhất quyết không tha, trong 10 phút này anh nói chuyện với cô còn nhiều hơn những câu nói

mà anh đã nói với Mạnh Tĩnh Nghiên trong một tuần. Anh đã đổ bình dấm chua, nhất quyết phải có câu trả lời. Nếu không anh sẽ cảm thấy Mạnh Tĩnh Nghiên ở bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác cướp đi, anh sẽ không chịu nổi.

“Có liên quan gì tới anh hả? Buông ra, để em về nhà.”

Mạnh Tĩnh Nghiên lườm anh một cái, dùng sức xô anh ra. Từ nhỏ Thành Trạh Vũ đã chịu đủ loại tàn phá của ba mình, số lần đánh nhau còn nhiều hơn số lần Mạnh Tĩnh Nghiên vây xem đánh nhau, rên ra một thân mình đồng da sắt, sao chỉ có một cái đây là có thể đẩy anh được?

Nhưng vì ánh mắt không kiên nhẫn của cô, cùng với giọng nói như chẳng có chuyện gì kích thích anh. Cái gì gọi là có liên quan gì tới anh chứ? Liên quan rất lớn tới anh đó!

“Anh, anh thích em! Anh sẽ muốn quản, quản em!”

Một câu nói có khí thế biết bao nhiêu! Thành Trạh Vũ buột miệng nói ra. Đáng tiếc... lại là nói cả lăm, trong nháy mắt giải tỏa không khí bị đè nén, mất đi cảm giác áp bách.

Thật ra nếu anh không nói, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng có thể loáng thoáng cảm nhận được. Nếu không phải thích, Thành Trạh Vũ cần gì làm nhiều chuyện cho cô như vậy. Cô cũng không có ghét Thành Trạh Vũ, nhìn anh mỗi ngày ở bên cạnh mình, nói chuyện cũng chẳng nên lời, cảm thấy ngổ ngổ vui vui, còn rất đáng yêu, không có chuyện gì cô cũng sẽ ngấm anh.

Nhưng đối với cuộc sống tương lai cô đã sắp xếp tốt lắm rồi, cậu trai xinh đẹp này, làm bạn thì được, chứ làm bạn trai thì không được. Cô chẳng có hy vọng xa vời với tình yêu, thà cô độc một mình, chứ cũng không muốn phải ném trái đắng của tình yêu một lần nữa.

Thành Trạh Vũ chưa từng nói ra miệng, nên cô cũng chẳng nói ra.

Bây giờ thì sao... Rốt cuộc cũng có thể mượn cơ hội này nói rõ với Thành Trạh Vũ rồi. Có thể tưởng tượng giờ mình cũng không thể nào thu kẹ của Thành Trạh Vũ nữa, không thể trở thành người mà Thành Trạh Vũ quan tâm nữa, lòng của cô cảm thấy có chút khó chịu. Kẹo sao, cô có rất nhiều tiền, muốn mua bao nhiêu mà chẳng được, chất đầy một nhà cũng còn được. Nhưng mà cảm giác sẽ không giống nhau, sẽ không bao giờ giống.

Mạnh Tĩnh Nghiên cúi đầu, không dám đối mặt với Thành Trạh Vũ, không muốn để cho anh thấy ánh mắt đầy mắt mắ và phức tạp của cô. Thản nhiên nói, “Chúng ta không thích hợp.”

Thành Trạh Vũ nóng nảy, sức cầm lấy tay của Mạnh Tĩnh Nghiên không tự chủ mà tăng thêm sức, kích động hỏi, “Có chỗ nào không thích hợp? Nghiên Nghiên, anh thật, anh thật sự rất thích em!”

Nở nụ cười chua xót, tình yêu hồn nhiên chất phát của anh, làm sao cô có thể không nhận ra được chứ? Nhưng như vậy thì đã sao? Đàn ông rồi sẽ thay đổi, nhiều năm về sau, bản thân cũng già đi, không xinh đẹp nữa, ánh mắt của anh cũng sẽ dời khỏi người cô, so với cô trẻ hơn, anh có thể sẽ cảm thấy những cô gái nhỏ kia mới tốt hơn. Tình yêu có thể giữ nó tươi, nhưng độ tươi đó của anh rốt cuộc có thể giữ được bao nhiêu năm chứ? Năm năm? Mười năm? Hay là hai mươi năm?

Miệng lại không thốt ra lời. Nếu như không phải cả đời, cô thà rằng không muốn...

“Thành Trạh Vũ, thế giới này chỗ nào mà chẳng có cỏ thơm, cần gì thất cổ ở trên một cái cây là em chứ? Con gái tốt hơn em còn có rất nhiều, anh tùy tiện tìm—a—a—um...”

Không đợi câu nói đã thương người của cô ở phía sau được bật thốt ra, Thành Trạh Vũ đã trực tiếp dùng miệng của anh chặn miệng cô lại. Ở trước mặt cô anh sẽ không nói, cách dứt khoát này rất tốt, không cần nói chỉ cần làm. Có một ngày anh nằm mơ thấy Nghiên Nghiên, anh đã lấy những câu nói ngượng ngùng mà anh không dám nói ra ở trong hiện thực nói hết tất cả cho Nghiên Nghiên ở trong mơ, sau đó không biết thế nào, bọn họ đã hôn nhau, sáng tỉnh dậy anh thấy quần lót mình ướt một mảnh.

Cảm giác thấy Mạnh Tĩnh Nghiên sắp không thở được, mới có chút lưu luyến buông ra.

“Anh—”

Mắt thấy cô hít sâu lại muốn nói cái gì đó, Thành Trạh Vũ lập tức ngăn miệng cô lại, không cho cô có cơ hội nói. Hơn nữa lần này nhanh chóng và chuẩn xác hơn nhiều, xem ra lần sau có thể dùng cách này.

Sau vài lần Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không dám mở miệng nữa. Một khi mở ra, lập tức bị một bàn tay che lại. Cánh tay có chút dùng sức, ý của Thành Trạh Vũ bảo cô không cần thử nữa, cô im miệng lại, ngoan ngoãn ngậm miệng không cần phải nói gì cả.

Sau đó thấy cô như đứa nhỏ gật đầu, trong mắt anh tràn đầy đắc ý. A! Tự nhiên lại bị một thằng nhóc đe dọa---cái này, anh hùng không chịu thiệt trước mắt, nhanh như con gió, cô chạy nhanh trước!

Chỉ giao lộ, bày tỏ cô muốn về nhà. Lại bị giữ lại lần nữa, cô bé nhỏ sợ hãi dùng hai tay che miệng lại, không được, không muốn như vậy nữa? Cô, ngoan ngoãn không nói chuyện là được mà?

“Con thỏ nhỏ.” Trời ơi là trời, giờ này mà còn nhớ mà muốn tra nữa sao?

Mạnh Tĩnh Nghiên không dám chống cự, vội vàng giải thích, “Đừng đừng đừng đừng đừng đừng đừng đừng đừng x11, đừng x10.”

Sợ Thành TrạM Vũ tập kích bất ngờ, hai tay vội che miệng lại, nói chuyện có chút không rõ. Phiên dịch viên mà có chạy tới đây cũng chỉ nói: nó chính là bạn học ở nhà trẻ của tôi đó, có lần sinh bệnh nên mắt cũng trở nên hồng, sau này nó vẫn luôn kêu như vậy.

Thì ra là chuyện hồi nhỏ...

Tầng đá ở trong ngực cuối cùng cũng dễ xuống, mây mù ở trong lòng của Thành TrạM Vũ cũng tan đi. Nhất là trong lúc vô tình anh liếm môi, thấy sắc mặt của cô bé kia hồng lên, chống lại ánh mắt của anh thì vội vàng nhìn đi chỗ khác, thật là đáng yêu! Cô gái này sao có thể đáng yêu như vậy chứ? Quả thực đã làm tổ ở trong tim của anh rồi!

Thấy ánh mắt sợ hãi của cô, quả thật rất rất giống như con thỏ nhỏ! Chỉ có điều con thỏ nhỏ này cũng chỉ có anh mới có quyền gọi, mặc kệ những nam sinh hoặc nữ sinh khác đều không được.

“Về sau không được để cho cậu ta gọi em như vậy nữa.”

“Ừ ừ.” Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng gật đầu, lại dùng tay chỉ ra đường lớn, im lặng hỏi, có thể đi được chưa?

Trong lòng của Thành TrạM Vũ cảm thấy rất tốt, nghiêng thân mình của anh để Mạnh Tĩnh Nghiên ngay lập tức chạy ra ngoài. Khi cô bị Thành TrạM Vũ giữ lại lần thứ hai thật sự cô rất muốn khóc, ông trời ơi, cứu con với, mau đưa cái tai họa dính ngang eo này đi đi.

Đột nhiên lại nghĩ tới một câu nói: Không được oán giận ông trời không công bằng, bởi vì ông trời vốn cũng chẳng biết cô là ai!

Rõ ràng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chỉ là một người bình thường ở trong mọi người, ông trời không thể nào nghe được câu cầu nguyện của cô, cũng không thể nào vớt Thành TrạM Vũ tới Thủ Phủ ở Tây Thiên, vì thế cô cũng chỉ có thể nhìn Thành TrạM Vũ với nước mắt lưng tròng, dùng ánh mắt để biểu đạt bản thân mình vô tội cỡ nào.

Đáng tiếc, toàn bộ đều không hữu dụng. Bởi vì... Thành TrạM Vũ đã muốn cởi áo rồi...

Mạnh Tĩnh Nghiên muốn chạy, nhưng chạy không được, đường lui đều bị phong kín rồi, cô cũng chỉ có thể dựa vào tường mà run rẩy thôi. Hu Hu Hu, cậu đẹp trai làm ơn đừng làm bẩn đôi mắt trong sạch và thuần khiết của Lolita tôi mà! Trâu già gặm cỏ non, thật sự không chịu nổi mà!

Thời tiết tháng năm nói nóng cũng không nóng, nói lạnh cũng không lạnh, Thành TrạM Vũ cũng chỉ mặc một cái áo tay dài mà thôi.

Khi cơ bụng của người nào đó lộ ra, Mạnh Tĩnh Nghiên liền nhắm hai mắt lại. Nhưng trong đầu lại bắt tri bắt giác có hiện lên hình ảnh như đang chiếu phim không hợp độ tuổi, hạn chế người xem. Cơ bắp trên người cứng lên...

Mất thấy hình ảnh trong đầu sắp chiếu tới những hình ảnh sâu xa kia, cô bé nhỏ hé mở hai mắt của mình thật nhỏ, với thân hình cao chênh lệch của hai người, lúc cô liếc trộm vừa lúc thấy được cơ ngực của Thành TrạM Vũ.

Trời trời trời! Có cơ ngực này!

Gần! Gần! Lại gần chút!

Thành TrạM Vũ cảm thấy đôi lông mi dày như lông chim quét qua ngực anh, ngứa, tâm tình cũng đập lên phập phồng. Đưa tay ra, buộc áo của mình lên eo cô, hôn từng cái lên miệng cô, “Anh đã đóng dấu chỗ này rồi. Nếu không thì...”

“Được rồi, được rồi, không cần uy hiếp nữa, em đã hiểu rồi, đã hiểu rồi!”

Gật đầu đầy vừa lòng, rốt cuộc cũng rời khỏi. Mạnh Tĩnh Nghiên liếc trộm bóng lưng của anh, rón rén lùi về sau vài bước. Đột nhiên Thành TrạM Vũ quay đầu lại, thiếu chút nữa dọa cô ngồi bịch dưới đất.

Sao cô lại có thể sợ thẳng nhóc này như vậy chứ? Lolita giả để tay lên ngực tự hỏi. Nhưng quả thật cô không thể tự bình tĩnh lại được, bởi vì bị Thành TrạM Vũ bất thành linh liếc mất một cái chân cô cũng mềm cả ra, đỡ tường mà còn run lên!

Không cần phải trả lời bản thân, bởi vì phản ứng trên thân thể của cô đã là câu trả lời thành thật nhất rồi. Trên thực tế, cô thật sự đã bị uy hiếp rồi!

May là không cần rồi rầm lâu vì cậu thiên niên kia đã trở lại rồi, đưa cho Mạnh Tĩnh Nghiên một cái túi ni lông màu đen, bên trong mềm mềm, “A, cái đó... bên kia có nhà vệ sinh, em đi đi, đi thôi...”

Đi làm gì?

Bị đẩy vào nhà vệ sinh, mở bịch ni lông màu đen ra, mặt Mạnh Tĩnh Nghiên bỗng chốc hồng rồi tím.

Thì ra trong khi đầu cô phát cuốn phim không hợp độ tuổi kia, là do ảnh hưởng của di cả sao? Đây chính là di cả đầu tiên từ sau khi cô trùng sinh, mười năm không tới, cô chân chính tận hưởng cảm giác của cô gái nhỏ, đều quên mất phải chuẩn bị một gói ở trong túi.

Thành TrạM Vũ vì trông thấy vết máu ở trên quần của cô, mới cởi áo ra che cho cô sao? Ngại Mả, Mạnh Tĩnh Nghiên tuổi của mảy cũng lớn rồi mà sao

ngày thơ thế, cả ngày chỉ toàn nghĩ tới chuyện gì không đâu ấy? Một lát rời khỏi đây, làm sao đối mặt với con trâu mềm kia đây?

Kéo anh ta tới KFC làm thành món trâu mềm năm phương còn không được sao? Chuyện giết người cướp của này, đoán chừng đầu bếp cũng chẳng dám làm. Lolita giả run lên, chuyện cười này thật sự rất lạnh.

Không khí trong toilet thật sự rất khó thở, Thành TrạM Vũ chò ở ngoài toilet cũng chẳng dễ chịu. “Rót vào toilet rồi à?”

“Lập tức ra ngay, ra ngay đây.” Thúc giục gì mà thúc giục chứ, chò không nổi sao, cũng chưa nghĩ ra làm sao để đối mặt, khó khăn chậm chạp bước từng bước đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Bữa Tiệc

Editor: thao1504

Từ hôm đấy Mạnh Tĩnh NghiêN vào góc tường cườnG hôn trở đi, Thành TrạM Vũ chợt giống như được thông suốt. Tuy nói chuyện vẫn rất ít như cũ, nhưng không còn hiền lành giống khúc gỗ như trước đó nữa. Mỗi ngày đều theo sát bên cạnh Mạnh Tĩnh NghiêN, sớm chiều đều đưa đón đi học, tan giờ học, buổi tối còn Mạnh gia ăn cơm mới chịu đi. Khi Mạnh Tĩnh NghiêN có động tác cùng nam sinh khác thân cận chút, lập tức Thành TrạM Vũ liền liền nổi cơn ghen kéo Mạnh Tĩnh NghiêN qua một bên không cho nói chuyện nữa.

A no no, không cần hiểu sai như vậy, chỉ là hôn môi thôi mà.

Nhưng chỉ là chuyện như thế này làm cho Mạnh Tĩnh NghiêN tiếp nhận một cách vô lực, cảm thấy cha vừa du lịch vừa dọn nhà để tránh Thành TrạM Vũ là hành động rất nhảm chán, cũng tích cực phối hợp người. Đáng tiếc, mặc kệ là thuê phòng hay là mượn chỗ ở, mặc kệ cô đòi mấy trường học, không quá ba ngày, hành TrạM Vũ nhất định sẽ tìm được cô.

Nếu muốn né tránh Thành TrạM Vũ, trừ phi không cần công ty Mạnh gia cùng đến trường học nữa, Mạnh Tĩnh NghiêN cũng không đi học và người một nhà trốn đến ngoại ô. Nếu không chỉ cần ở thành thị, thì chính là thiên hạ của hắn, cái gì mà tra không ra? Chính hắn không có Thuật Phân Thân, nhưng thủ hạ cha hắn rất đông đảo, kêu mấy người thay phiên nhau canh những người có liên quan với Mạnh gia, đến nhà ngồi chờ, thì có thể tìm được dấu vết.

Trong vòng một tháng bị giày vò ba lần bốn lượt, liên tục đổi chỗ ai cũng không chịu nổi. Mẹ Mạnh lại một người có tư tưởng không kiên định, mỗi ngày thối lui bên gối với lão công, kêu hắn đừng can thiệp vào chuyện của bọn nhỏ, đứa nhỏ tự có phúc của đứa nhỏ. Tiểu tử Họ Thành cũng không làm được gì con gái, đứng nhìn con gái tuổi còn nhỏ, trong lòng cô luôn biết tự tính toán.

Cuối cùng, ba Mạnh cũng bị viên đạn bọc đường kiểm hãm, một nhà ba người chuyển về nhà cũ, chuyện học của Mạnh Tĩnh NghiêN cũng được quay lại trường học trước kia. Người trong nhà đều thấy yên tĩnh, nhưng trong lòng Mạnh Tĩnh NghiêN lại rất tức giận. Vừa thấy Thành TrạM Vũ liền giống như chuột thấy mèo vậy, có một bạn học trai đến gần cô một chút, liền có phản xạ có điều kiện tựa như sẽ nhìn xem bên cạnh có Thành TrạM Vũ ở đó hay không, nét mặt của hắn có vui hay không vui.

Ai, chẳng lẽ thật sự bị hắn ăn sạch sành sanh rồi hay sao?

Trong lúc này ba của Tăng Hàm Vi mở tiệc mời một nhà ba người Mạnh gia, vốn ba Mạnh không muốn cho con gái đi, nhưng lại cảm thấy không đi không được, dù sao vị lãnh đạo này ngoại trừ có một phu nhân thích ra lệnh ra, thì ưu điểm chiếm đại đa số. Hắn rất sáng suốt, cũng rất chăm sóc ba cô. Còn nói muốn đặc biệt cảm tạ cô, không đi thì đúng là quá không nể mặt của hắn đi. ...

Trái lo phải nghĩ, cuối cùng cũng ăn mặc thật xinh đẹp đi dự tiệc cùng ba mẹ. Trên xe ba không ngừng dặn dò, nếu như bà của Hàm Vi ba muốn cô tiếp tục làm gia sư cho Tăng Hàm Vi, không được đồng ý. Cô biết là ba cô sợ cô chịu uất ức, ở trong lòng ba, cô vĩnh viễn xếp thứ nhất, công việc xếp thứ hai. Không đúng đúng, là mẹ xếp thứ hai Haaa...!

Mặc dù là lãnh đạo mời khách, nhưng cũng không đái ở nhà hàng cao cấp nhất. Điểm này làm cho Mạnh Tĩnh NghiêN xem trọng ba của Tăng Hàm Vi, không nói những không phô trương bày ra thân thế như những người khác, còn rất khiêm tốn. Cha nói hắn còn muốn tiến thêm một bước nữa, làm việc một cách khiêm tốn ắt là chuyện không thể thiếu, nhằm tránh cho người ta bắt được chỗ yếu.

"Chị Tiểu Mạnh, chị rút cuộc cũng đã tới! Em nhớ chị muốn chết!" Vừa vào nhà, cô liền bị một tiểu pháo bắn ra đưng ngã, cái mông do té thành bị thường thành tám mảnh. Nếu không phải hiện tại còn trẻ tuổi, thì chuyện trật eo không phải là không thể xảy ra.

Dùng sức bầm gương mặt của Tăng Hàm Vi một cái để báo thù, sau đó cô vỗ cái mông nhỏ, "Mau dậy đi, nếu không chị sẽ bị em đè chết mất, ai u, cái mông của chị, đau chết được."

Nhìn hai đứa bé đang náo với nhau, các người lớn cũng không đến đỡ lên, còn đứng ở kế bên xem náo nhiệt. Một lát sau đồng chí lãnh đạo không nhìn nổi nữa, quát Tăng Hàm Vi, "Vi Vi, mau đỡ chị Mạnh của con dậy. Chị Mạnh mới đi vào mà con đã bị đưng ngã, thật không có quy củ."

"Cục Trưởng tăng, cũng đừng mắng Hàm Vi, không phải là do hai đứa bé thời gian dài không gặp đó sao, nên cô bé nhớ Nghiên Nghiên thôi. Hai đứa bé quan hệ tốt, nên khi mặt rất vui mừng. Hai đứa bé giỡn với nhau, không việc gì, không việc gì thì ha ha."

"Đứa nhỏ này, ở nhà đã bị mẹ cô làm hư rồi, một chút lễ phép cũng không có."

Tăng Hàm Vi kéo Mạnh Tĩnh Nghiên lên, nghe ba lời này, lập tức khéo léo lễ phép cùng mọi người chào hỏi: "Bác Mạnh, dì Lý cùng chị Tiểu Mạnh khỏe."

Ba của Hàm Vi lúc này mới vừa lòng mà gật gật đầu, lời kéo ba Mạnh ngồi xuống chỗ ngồi đã an bài trước đó. Mạnh Tĩnh Nghiên càng thêm ấn tượng đối với vị lãnh đạo này, vốn đã cảm thấy hẳn rất hòa ái thân dân, một chút kiêu ngạo cũng không có. Chỉ là kiếp trước cô đối với chính trị không quan tâm lắm, nên cũng không biết vị lãnh đạo ngày sau sẽ có biểu hiện như thế nào, chỉ là nhìn hiện tại nhìn hẳn cư xử rất hòa khí tự nhiên, chắc là không khác hiện tại lắm.

Vi là đứa bé nên không thể giấu được tâm sự, không đợi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, tiểu cô nương đã rất kích động cùng Mạnh Tĩnh Nghiên tán gẫu: "Chị Tiểu Mạnh em rất nhớ chị, nhưng mẹ không cho em đi tìm chị, lần trước chị làm cho em túi sách hình Pikachu em rất thích, các bạn học chung đều rất hâm mộ em a."

Chỗ ngồi cùng muốn ngồi cùng một chỗ với Mạnh Tĩnh Nghiên, còn cố ý kéo cái ghế lại sát bên cạnh cô đến không còn một khe hở. Người bạn nhỏ chính là người bạn nhỏ nhà, dù sao đã chung sống cùng nhau nửa tháng, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không có biện pháp không thích người em gái này. Vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ bé béo múp míp của cô, cười nói, "Được rồi, lần sau chị tiểu Mạnh sẽ làm cho em cái đẹp hơn nữa." w58v.

Chợt nghĩ đến đây không phải là ở Tăng gia, chỉ có mình cô và Tăng Hàm Vi ở cùng một chỗ, cha người ta còn ở bên cạnh nhìn đấy. Lúng túng rút tay về, nhìn cục trưởng Tăng xin lỗi hai tiếng.

"Không có việc gì không có việc gì, ha ha, Nghiên Nghiên a, ta và cha con là bạn tốt, nên con bé gọi con như vậy con cũng không cần phải để ý chứ?"

A, cục trưởng người đã không để ý thì ta để ý làm cái gì?"Bác Tăng, không ngại, ngại cứ gọi như ba mẹ con đi, gọi con là Nghiên Nghiên là được."

"Con đã gọi ta bác Tăng rồi, ta liền nhận thức con chính là cháu gái của ta." Lãnh đạo liền cho một bậc thang đi xuống, "Ai, ta cùng mẹ Hàm Vi đều không phải là người địa phương, ở đô thị này không có thân thích gì, Hàm Vi lớn như vậy, chỉ một người chị cùng cô chơi chung, ở trường học cũng không có bạn bè gì. Bác hi vọng về sau con có đi đâu, có thể dẫn theo Hàm Vi, là học tập cũng tốt, là chơi cũng tốt, đừng để cho cô bé ở nhà buồn bực, buồn bực sinh ra sai lầm là được. Nghiên Nghiên, Bác cảm ơn con trước."

Dạ!

Không ngờ vị lãnh đạo này lại như thế căn bản không cho người ta có cơ hội cự tuyệt!

Ba Mạnh vội vàng hoà giải, hứa với Tăng cục trưởng nhất định sẽ chăm sóc thiên kim của ngày, sẽ thường tới nhà chơi a, còn để cho dì Lý của cô làm đồ ăn ngon cho cô ăn, không cần lo lắng.

Nhưng cũng nói thêm với lão nhân gia ông, ở trường học có nhiều việc học như vậy, rất bận rộn, một lần hai lần thì được, nhiều lần, làm gì có thời gian đi chung với thiên kim tiểu thư chứ. Đột nhiên Mạnh Tĩnh Nghiên cảm giác có một bàn tay nhỏ đang kéo kéo vạt áo cô, cúi đầu liền thấy mặt của Tăng Hàm Vi đỏ lên, rất mong đợi nhìn cô.

Ai, cô chịu không nổi nhất là loại ánh mắt này á! Mỗi lần Thành Trầm Vũ nhìn cô như vậy thì cô cũng không kiên trì được bao lâu thì sẽ đầu hàng.

Tại trong lòng liền phát ra một tiếng thở dài, cảm bàn tay nhỏ béo múp míp của Tăng Hàm Vi lên, "Được rồi, về sau Chủ nhật có thời gian em hãy tới nhà chị chơi. Nếu dì Lý của em bận rộn công việc không có thời gian nấu cơm cho chị em mình ăn, chị sẽ làm cho người ăn?"

"Dạ được!" Đứa bé luôn rất dễ dụ, liền bị một hứa hẹn của Tăng Hàm Vi dụ đến mặt mày hớn hở.

"Lão Mạnh a, con gái của anh còn có thể làm thức ăn sao? Thật là lợi hại!"

"Tất nhiên, tài nấu nướng của Nghiên Nghiên so với mẹ cô mạnh hơn nhiều, trước kia mỗi bữa tối đều do Nghiên Nghiên nấu cơm. Hiện tại ta cùng mẹ cô đã sắp xếp lại công việc một chút, muốn dành nhiều thời gian ở với cô bé hơn, cô bé chỉ mới xuống bếp chung với mẹ cô bé có một tháng, miệng của ta cũng bị Nghiên Nghiên nuôi đến khó ăn luôn rồi, giờ mình mẹ cô làm cơm cho ta ăn đều nuốt không trôi rồi, anh nhìn thử xem ta có không phải cũng gầy đi không?"

"Ông nói nuốt không trôi mà một ngày ăn hai chén cơm ăn?"

"Chuyện đó không phải là ta ăn nhiều cơm ăn để ăn ít món ăn một chút hay sao!"

Mấy người lớn liền cười ha ha, nhân viên phục vụ bày món ăn lên, Tăng cục trưởng mở bình rượu trắng ra rót cho ba Mạnh một ly, nâng chén kính ba Mạnh cùng mẹ Mạnh. Các người lớn tán gẫu lời chuyện của những người lớn, còn các đứa bé có chuyện tư mật riêng của các đứa bé, Tăng Hàm Vi thỉnh thoảng kẻ sát lên tai Mạnh Tĩnh Nghiên, nói cho cô biết trong khoảng thời gian này cô ở trường học xảy ra chuyện gì, còn có bí mật nhỏ của cô, hai đứa bé thỉnh thoảng phát ra tiếng cười hi hi.

Nháo thì nháo, Mạnh Tĩnh Nghiên là đứa bé lớn, cũng không quên chăm sóc đứa nhỏ. Tăng Hàm Vi mãi nói nên không động đũa, cô liền gấp thức ăn chăm sóc cho em gái ăn.

Tăng cục trưởng hồi hận trước kia làm sao lại không có cơ hội trông thấy cảnh này, ngày ngày vội vàng công việc, đi sớm về trễ, lúc ròi đi Mạnh Tĩnh Nghiên còn chưa tới, chờ hần về nhà Mạnh Tĩnh Nghiên sớm về nhà. Nếu như thấy, đứa bé tốt như vậy, sẽ không thể để cho vợ mình không cho cô và Hàm Vi lui tới. Cho con gái thân cận với nhà nàng, không có địa vị thì như thế nào, cô bé đối với Hàm Vi rất tốt. Nếu Hàm Vi không thân với cô, không thích chơi đùa cùng cô, thì làm sao ở trước mặt cô câu nói nào nói ra đều là chị tiểu Mạnh thế này thế kia được, còn nói ra những chuyện vui vẻ của mình khoe khoang cho Mạnh Tĩnh Nghiên nghe nữa.

Chỉ có bắt ép cô một chút. Tiểu cô nương liền mất hứng, quét mồm cùng vợ hần tố cáo, vợ hần không phân tốt xấu liền không con gái Mạnh gia tới nữa. Hần nói hơn hai câu, cô còn ngoan cố, phản bác hần nói nhảm đầu kia của Mạnh gia đến đây chỉ biết bắt con gái nhà hần làm thủ công, mà chuyện làm thủ công này thì có tiền đồ cái gì chứ?

Nếu không phải là lần này Hàm Vi hai lần kiểm tra thành tích đều có tiến bộ lớn, mẹ của Hàm Vi cũng sẽ không đồng ý mở lời mời Mạnh Tĩnh Nghiên giúp dạy Hàm Vi.

Càng nhìn nha đầu này càng thấy rất hài lòng, bụng ly rượu lên cùng ba Mạnh đựng một cái, chân thành tán dương: "Anh Mạnh a, người con gái này của anh nuôi thế nào thế, làm sao lại bồi dưỡng tốt như vậy? Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, học tập cũng tốt, tính tình cũng tốt, hai người các người đều đã có được, có phúc, có phúc a!"

Ba Mạnh thích nghe nhất là người khác khen con gái nhà hần, so với nịnh bợ hần thì vui vẻ hơn. Lập tức bụng ly rượu lên kính Tăng cục trưởng một ly.

Có thể do Tăng cục trưởng khen ngợi chưa đã ghiền, uống xong với ba Mạnh liền đề ly rượu xuống sau lại thở dài nói: "Nếu ai cưới Nghiên Nghiên, thật là đời trước tích phúc nhé!"

Không biết, lời nói này chính là cố tình đụng đến nghịch lân của người nào đó. Nghĩ đến ngày ngày có một tiểu tử thú luôn đi phía sau con gái tựa như cái đuôi, trong lòng liền không thoải mái. Thấy hần giống như đang coi khuê nữ của mình là vật sở hữu của hần vậy, hần trông chừng quản thúc Nghiên Nghiên so với người cha này còn nghiêm túc hơn. 13842771

Nếu có Thành Trạh Vũ ở đây, hần không cần lo lắng những nam sinh khác sẽ dụ dỗ con gái của hần nữa. Nhưng làm sao hần dám xem thường? Tiểu tử thú kia chính là người cần phải cực kỳ cực kỳ lo lắng hơn a ?

Lại còn trốn thế nào cũng không trốn được, thật là tức chết!

Mạnh Tĩnh Nghiên cùng Tăng Hàm Vi chơi rất vui vẻ, Tăng cục trưởng khéo léo, đề tài không ngừng, nhưng ba Mạnh lại cầm ly rượu uống hết ngụm này đến ngụm khác..., nghĩ đến câu nói kia của Tăng cục trưởng ăn com liền mất hăng hái.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Da Mặt Cần Phải Rèn Luyện

Mùa hè tháng năm, Mạnh Tĩnh Nghiên thi vào Trường Số 1 với thành tích cao, Nghê Thụy Tuyết vì điểm số kém hơn nên chỉ vào được Tam Cao. Mặc dù không vào được Nhất Trung nhưng cũng là một trong những trường cấp ba trọng điểm của thành phố A. Nhà họ Nghê cũng rất hài lòng với thành tích này của Nghê Thụy Tuyết, nhưng cô nhóc từ khi nhận được thư thông báo lại cứ khóc sụt sùi như mưa.

Từ lúc bắt đầu đi nhà trẻ cô nàng đã học chung một trường với Mạnh Tĩnh Nghiên, tuy lên sơ trung không học cùng lớp, nhưng vẫn như hai đứa trẻ sinh đôi dính lấy nhau, kể cả đi vệ sinh cũng phải đến tìm Mạnh Tĩnh Nghiên đi cùng. Bất chợt phải hần tách ra, cô nhóc không tài nào tiếp nhận nổi.

Mạnh Tĩnh Nghiên tuy có thể nhớ không ít đề thi tốt nghiệp trung học, nhưng dù sao cũng là chuyện đời trước, mà vào thời điểm đó trí nhớ của cô lại không biến thái như hiện tại, nên có nhớ cũng chỉ là nhớ đại khái mà thôi. Những đề này cô đều bảo Nghê Thụy Tuyết phải luyện qua, còn dặn dò nhất định phải ghi nhớ cho kỹ. Cô cũng không dám nói với Nghê Thụy Tuyết đây rất có thể là đề thi sắp tới, sợ một khi tin tức rò rỉ đề thi sẽ bị thay thế.

Cũng không ngờ Nghê Thụy Tuyết lại không coi trọng, số mạng vốn là như thế không hề thay đổi, nói tóm lại, vì khác trường nên hai người họ không thể dính với nhau như sam được nữa.

Về phần Lý Minh Trạch.

Về phương diện học tập, cậu nhóc vẫn luôn cà lơ phất phơ, cha mẹ Lý cuống quít tí mù lo lét cho con trai vào học cao trung. Nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lại có ý khác, thay vì học tại một trường cấp ba bình thường, sau đó vào một trường đại học tầm tầm, cuối cùng cũng chỉ là một kẻ vô tích sự, còn không bằng lựa chọn một ngành nghề mà cậu ấy thích, chuẩn bị sẵn sàng trước khi tiến vào xã hội. Cùng lứa học sinh sau khi tốt nghiệp đại học, có lẽ cậu nhóc sẽ tìm ra được con đường đi của chính mình!

Không phải Mạnh Tĩnh Nghiên coi thường, hi vọng cậu nhóc đi vào con đường này, mà là người nào đó vừa nhắc tới học tập liền nhúc nhủ đầu, cho tới bây giờ vẫn ngồi không yên, trông cậy cậu ta lên cấp ba bắt chọt được khai sáng tập trung vào học hành để thi đậu đại học. đúng là chuyện không tưởng?

Vừa nói ý tưởng của mình với Lý Minh Trạch, cậu ta lập tức đồng ý cả hai tay hai chân. Chỉ cần không phải học, bắt cậu làm gì đều được. Thật sự, bảo cậu vào bếp rửa bát cũng còn được. Cậu cảm thấy đi rửa bát còn được trả tiền lương, vốn tốt hơn học tập nhiều.

Cha mẹ Lý dĩ nhiên không đồng ý, theo như ý của bọn họ, chuẩn bị một khoản tiền, khai thông quan hệ để con trai mình có thể vào một trường học tốt. Nhưng lại không thể không nghe theo lời của hai lão thái quân! Trong suy nghĩ của bà nội Lý, cháu trai của bà luôn luôn lợi hại, cho dù không học tập, thì bất kể làm gì cũng có thể có tiền đồ. Những đứa trẻ ở thôn bọn họ không có người nào có thể so với cháu trai của bà. Lý Minh Trạch thích chơi bóng rổ vậy thì cứ để cho cậu chơi thôi, sau này có khi còn thành ngôi sao bóng rổ ấy chứ, tốt vô cùng, 360 nghề, nghề nào mà chẳng có trạng nguyên.

Tư tưởng của bà nội Lý tương đối đơn giản, hơn nữa Lý Minh Trạch đã thẳng thắn bày tỏ nguyện vọng được theo đuổi sự nghiệp thể dục thể thao trước mặt ông bà mình. Không những thế bà cụ còn cam đoan, nhất định sẽ giải quyết đôi cha mẹ ‘ không khai sáng ’ kia.

Cha mẹ Lý vẫn luôn mong con trai thành công, cảm thấy phải thi lên đại học mới có tiền đồ, làm rạng rỡ tổ tông. Hiện tại sinh viên rất hiếm, nếu thi su phạm đến lúc tốt nghiệp còn có thể được bố trí công tác, tốt vô cùng. Học kỹ thuật hay dạy nghề gì gì đó ra ngoài cũng chỉ công nhân lao động, vừa bẩn vừa mệt, có thể có tiền đồ gì?

Bà nội Lý nói thế nào, hai vợ chồng đều không nghe, quyết tâm muốn cho Lý Minh Trạch lên cấp ba. Hơn nữa Lý Minh Trạch bị kẹt ở giữa, mùa hè nắng nóng, bà nội Lý tức giận đến mức phải nhập viện.

Thời điểm này, cha Lý cũng không nói tiếng nào nữa. Mẹ ông nuôi lớn ông đã không dễ dàng gì, bà tuổi đã cao nói lý một chút còn tạm được, lại bị ông chọc giận đến mức nhập viện, nhìn mẹ mình ở trên giường bệnh vẫn còn băn khoăn đến ý nguyện của cháu trai, trong lòng càng không thoải mái, khi về nhà liền gọi Lý Minh Trạch ra đánh cho một trận, sau này liền mặc kệ, thích học cái gì liền học cái đó.

Nhưng mẹ Lý thì lại rất mất hứng, bà vẫn một lòng mong đợi con trai có thể lên đại học có một công danh rạng rỡ. Tư tưởng của mẹ chồng bà đã quá cũ kỹ, theo không kịp thời đại, làm sao chỉ vì mấy câu nói của bà cụ mà làm chậm trễ tiền đồ của thằng bé được?

Chồng bà hiểu thuận, muốn chiều theo tâm ý của bà cụ. Mỗi lần đưa ra ý kiến phản đối, chẳng khác nào như đang đánh giấc. Chồng, con trai, cộng thêm cả mẹ chồng đều không đồng ý với quan điểm trên, người làm mẹ như bà đây há có thể làm hại con trai mình hay sao?

Mất thấy nhà họ Lý gia vì chuyện Lý Minh Trạch đi học mà ngày ngày không thể yên tĩnh, Mạnh Tĩnh Nghiên tranh thủ lúc mọi nhân sự đều có mặt vội vàng vác túi chạy đến làm công tác tư tưởng.

Trong túi xách của cô hiện tại đang chứa thứ gì? Xin thưa trong đó toàn là sách báo chuyên ngành, từng cuốn từng cuốn đều phân tích rõ ràng mạch lạc việc lựa chọn ngành nghề tương lai cho mọi người. Cái miệng nhỏ không ngừng mở ra khép vào, sinh viên gì gì đó càng ngày càng nhiều, sau này cũng sẽ không hiếm lạ..., bao cấp của nhà nước chỉ là nhất thời, chờ đến khi số lượng sinh viên tăng vọt thì chính sách này khẳng định phải hủy bỏ, đến lúc đó tìm việc làm khó khăn đến cỡ nào! Trong khi đó công nhân kỹ thuật lại thiếu hụt, công nhân so với sinh viên, thành phần trí thức sẽ kiếm được nhiều hơn!

Phàm là người lớn ai mà không thích những đứa trẻ học giỏi, mặc dù cô nhóc không ngày ngày cổ vũ giúp đỡ Lý Minh Trạch tiến lên, nhưng ấn tượng của cha Lý mẹ Lý cùng với bà nội Lý về cô nhóc vừa dịu dàng vừa học giỏi này khá tốt. Vốn cảm thấy cho dù học có giỏi thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ, sao có thể thấu hiểu sự đời, có điều vẫn nên cho cô bé chút thể diện, nên mời ngồi lại nghe một chút.

Nhưng khi Mạnh Tĩnh Nghiên ăn nói rõ ràng mạch lạc, lại có những sách báo chuyên ngành kia làm chứng, thì những bậc trưởng bối mới bắt đầu vỡ ra?

Sau khi cô đi, họ bắt đầu đi nghe ngóng khắp nơi, cũng ngộ ra những lời kia của Mạnh Tĩnh Nghiên quả thật có mấy phần đạo lý. Bao cấp là chuyện của những năm 90, hiện tại "Không phân công, chủ yếu từ cạnh tranh chọn ra thành phần ưu tú" mới chính là ưu thế, về sau những sinh viên sau khi ra trường cạnh tranh tìm việc càng ngày kịch liệt.

Hơn nữa Lý Minh Trạch vừa cầm sách lên liền uest oải buồn ngủ, muốn cậu thi đỗ đại học thì chẳng khác nào “lánh ịch hề kính”(*)?

(*)Lánh ịch hề kính:chỉ loại tiểu nhân đường chính không đi, chỉ đi đường tắt để đến được đích

Người trong nhà đã được khai thông, Lý Minh Trạch chỉ muốn ôm mẹ mình lên tung hô vạn tuế. Bởi vì sự việc này, mà cậu cũng không thân thiết với bà như trước, bảo bà quá cứng rắn, không hề để ý đến suy nghĩ của con trai. Giờ thì tốt rồi, cơm nước xong còn cướp rửa bát, giúp bà san sẻ việc nhà nữa cơ đấy.

Đội đến tháng Chín khai giảng, mấy người bạn nhỏ liền đường ai nấy đi, trường học cũng khác nhau, mỗi người đều bước đi trên mỗi con đường khác nhau, bước sang một trang mới, không còn tùy tiện đại náo chỉ biết vui chơi không suy tính gì.

Mạnh Tĩnh Nghiên thi được vào Trường Số 1 với điểm số rất cao, nhưng cô không phải là người đứng đầu bảng, chỉ xếp vào top 5 mà thôi, phía trên vẫn còn vài người giỏi hơn nhiều. Điều này cũng làm cho cô không khỏi cảm thán, tuy có bàn tay vàng nhưng vẫn không vượt qua được người ta, quả nhiên “Núi cao còn có núi cao hơn”!

Hầu hết học sinh giỏi trong thành phố đều tụ hội về đây, vừa vào phòng học lập tức có thể cảm nhận được bầu không khí học tập nồng đậm. Phụ huynh nào mà chẳng nói với con cái mình rằng cố hết năm nay vào được cấp 3, sẽ không khổ cực như vậy nữa. Cái gì mà sơ trung và cao trung, chính là địa ngục và thiên đường, năm lớp mười chỉ vừa học vừa chơi, chẳng qua đều lừa gạt trẻ con. Hơn nữa ở Trường Số 1 này, trừ thời điểm đi vệ sinh thì không

nói, hầu hết thời gian đều vui đùa làm bài thi, nói chuyện trên trời dưới đất lại càng ít, khiến Mạnh Tĩnh Nghiên vô cùng bức bối.

Còn có một việc không thể không nhắc đến đó chính là Thành TrạM Vũ thế nhưng cũng học ở trường này. Cậu ta học lớp mười một, trên cô một khóa. Trước kia Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chưa từng hỏi người này học ở đâu, không ngờ một tên cà lờ phát phờ như thế cũng có thể thi đậu Trường Số 1, quả nhiên có chút tài mọn!

Hơn nữa người nào đó lại là một nhân vật phong vân trong trường, được không ít nữ sinh thầm mến. Không biết cậu ta học hành ra sao nhưng thành tích cũng lọt được vào Top 100 của trường. Thầy giáo của cậu thường nói, đứa nhỏ này là một người có tiềm lực, so với những học sinh vui mải kinh sử kia mạnh hơn nhiều, nếu một khi đã quyết tâm thì việc vào trường đại học nổi tiếng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lúc Mạnh Tĩnh Nghiên đến trường nhận thông báo Thành TrạM Vũ cũng đi theo, khi nhìn thấy trên đó đề năm nhất, cậu liền híp mắt nhìn hồi lâu. Học cùng một trường học, càng tiện làm việc hơn. Buổi sáng đưa đi, buổi tối đưa về, ban ngày nếu muốn gặp cô còn phải đi một vòng dưới lầu. Cứ nghe nói có nam sinh nào thầm mến Mạnh Tĩnh Nghiên, hay viết thư tình cho cô liền xách đến nhà vệ sinh đánh cho to đầu.

Nhờ phúc của Thành TrạM Vũ mà chưa tới nửa tháng, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường.

Thầy chủ nhiệm lớp không thể nào quản được Thành TrạM Vũ cho nên bạn học Mạnh liền gặp họa. Cứ ba ngày hai bữa lại bị gọi lên nói chuyện, bắt cô đứng vì yêu sớm làm ảnh hưởng đến học tập. So với việc ở sơ trung bị cô Tổng gọi lên giảng đạo thì trầm trọng hơn nhiều. Qua việc phân tích giảng giải tầm quan trọng của việc học sẽ khiến cho cô cảm thấy yêu sớm thật có lỗi với thầy cô, có lỗi với cha mẹ, có lỗi với nhân dân, có lỗi với tổ quốc, yêu sớm chính là hủy cả đời!

Thái độ của cô vô cùng phối hợp, thầy cô khuyên gì cũng đáp ứng. Lúc đầu bọn họ còn rất vui mừng, nhưng qua một thời gian dài, đối với thái độ không nóng không lạnh này của cô càng thêm bất mãn. Vì cô chính là điển hình của việc sai phạm rồi sửa đổi, rồi lại tái phạm! Mỗi lần tìm cô nói chuyện xong, chưa đến ba ngày, lại vẫn đầu vào đây, buổi tối hôm đó vẫn thấy hai người họ cùng nhau về nhà. Đã bị bắt được nhiều lần, còn quang mình chính đại nói mình không có yêu sớm!

Thời gian dài, thầy cô cũng dần bỏ qua. Nhưng từ đó cũng có ác cảm hơn với Mạnh Tĩnh Nghiên, vì cảm thấy cô nhóc này chủ ý quá lớn, lời của giáo viên đều không nghe. Gọi phụ huynh đến cũng không làm được gì vì cha mẹ cô bé đều không quản, đã thế thì giáo viên như cô đây còn vất vả ngược xuôi làm gì. Nhưng cô giáo nào biết được không phải là phụ huynh không quản, mà có muốn quản cũng không được, chính họ còn bất lực bó tay toàn tập!

Vì thế mỗi khi lên lớp rất ít khi đóai hoài đến Mạnh Tĩnh Nghiên, những học sinh khác khi mắc lỗi sẽ nhỏ nhẹ nhắc nhở một phen, nhưng đến lượt cô lại biến thành nghiêm nghị phê bình.

Mạnh Tĩnh Nghiên mấy lần uất ức, tâm tình không tốt, đều phát tiết với Thành TrạM Vũ. Có nói thế nào cậu cũng không nghe, vẫn cứ làm theo ý mình. Dường như người này còn cái gian tế ở trong lớp cô, mỗi lần cô bị uất ức, bị mắng cậu ta đều biết, sau đó sẽ tặng cho cô kẹo que an ủi, đúng là ngày thơ còn tưởng cô là nhi đồng thối tai dễ lừa gạt vậy sao.

Cô không ngừng phản kháng, nhưng mỗi lần phản kháng lại bị tên nào đó bức hờn.

Giáo viên không đắc tội nổi, Thành TrạM Vũ lại càng không đắc tội được. Dần dần, da mặt của cô gái nhỏ nhà họ Mạnh cũng bị tôi luyện dày lên, giáo viên dù có làm gì thì cũng không thể bịt tai lại không cho cô nghe giảng. Chỉ cần chịu đựng ba năm đến lúc tốt nghiệp trung học, sẽ không cần nhìn thấy người nào đó nữa rồi.

Nhưng sau đó cô lại nghe nói giáo viên chủ nhiệm của mình trên đường về nhà bị người ta chụp bao bố đánh cho một trận, một tuần sau cũng chưa thể đi dạy được, cũng không biết đã đắc tội với ai.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Tìm Phụ Huynh

Editor: Á bì

“TrạM Vũ đến rồi à? Hôm nay có làm canh thịt ột mà con thích ăn này, mau đi rửa tay rồi ăn com.” Mẹ Mạnh nghe tiếng mở cửa, liền nhô đầu từ phòng bếp ra nói.

Mạnh Tĩnh Nghiên bĩu môi, trọng nam khinh nữ, đối đãi với người ngoài còn tốt hơn con gái ruột của mình. Lúc này có người nào đó hoàn toàn xem nhẹ chuyện cô cũng rất thích ăn đồ cay, chuyện mỗi lần ăn canh thịt ột cô đều vui vẻ ăn nhiều hơn những người khác...

Trung học không thể so với học cao trung, việc học cũng nặng hơn, thời gian tan trường cũng bị kéo dài hơn. Trước kia là cô ở nhà chờ ba mẹ về nấu com, còn bây giờ là mẹ ở nhà nấu com chờ hai đứa nhỏ về.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, có hơn ba trăm ngày là Thành Trăm Vũ chạy tới nhà cô xin cơm ăn. Mặc dù anh ít nói, thời gian dài, mẹ Mạnh cũng tìm được vài thói quen nhỏ của anh, cũng có chút hiểu biết đối với khẩu vị của anh, thường làm thêm vài món mà anh thích. Thỉnh thoảng anh có việc nên chỉ đưa Mạnh Tĩnh Nghiên tới dưới lầu chứ không lên nhà ăn cơm, mẹ Mạnh còn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Khi hai người rửa xong tay đi ra thì ba Mạnh đã ngồi bên bàn cơm rồi, cô bé tiểu Mạnh chân chó chạy tới rót cho ba hai ly Bạch Cừu. Ba cô là đàn ông điển hình của phương bắc, khi ăn cơm cũng phải uống chút Bạch Cừu, không uống mà ăn cơm thì chẳng thấy vị gì cả.

Hồi nhỏ ba đổ Bạch Cừu vào một cái ly trong, lừa cô là nước lê để cho cô uống, lúc uống vào cổ họng như bị đốt cháy.

Đôi khi Lý Minh Trạch cũng sẽ tới ăn cơm, ba Mạnh hứng lên cũng để cho cậu ấy uống hai ba ly với mình. Nhưng cũng chưa từng kêu Thành Trăm Vũ uống với ông, cũng không biết tại sao, có thể bởi vì ông không thích anh chàng.

“Ba mẹ, cô con bảo, mai kêu phụ huynh tới gặp mặt, trong hai người ai sẽ đi?” Đút vào miệng một miếng canh thịt ớt, cay đến đã ghiền. Đột nhiên nhớ tới chuyện chủ nhiệm dặn, nên mới nhắc tới chuyện này với ba mẹ ở trên bàn cơm.

“Ách, về chuyện học hành mẹ con là người quản, mẹ nó oi, mai bà đi tìm cô giáo của Nghiên Nghiên nói chuyện chút đi.”

“Sao chuyện học lại biến thành chuyện của tôi quản? Bình thường ông rất thích cầm theo thành tích học tập của con gái ra ngoài khoe khoang mà, giờ cô giáo tìm phụ huynh ông liền thụt lùi, ông nói nghe xem, lại có người như vậy sao? Tôi mặc kệ đấy, mai ông đi đi, ngày mai trường học của tôi bận rất nhiều chuyện.”

“Công ty của tôi cũng có một đồng đơn hàng, ngày mai còn phải đi ký hợp đồng. Máy chuyện trường học cũng có người coi, bà xin đi nửa ngày cũng chẳng có chuyện gì, giờ bà không đi thì còn ai có thể đi nữa.”

“Không được, lần trước còn trước đó nữa đều là tôi đi, lần này nhất định phải đổi lại là ông đi.”

Đôi vợ chồng này ông một câu tôi một câu mà thoải mái, Mạnh Tĩnh Nghiên chẳng than lấy một lời chi ngồi đó gắp đồ ăn. Từ khi nào mà nhà cô suy bại tới mức độ này thế hả, ba năm thỉnh thoảng tìm phụ huynh, chỉ là tìm đến văn phòng tâm sự mà thôi.

Trước kia thật ra cô cũng là một nhân vật phong vân ở trong lớp, cô giáo lúc nào cũng khen cô, mỗi lần họp phụ huynh đều chỉ đích danh cô mà khen, làm cho ba mẹ tranh nhau nhận vinh dự này. Bây giờ thì sao? Giờ tìm phụ huynh để giáo huấn đến mức mặt mày xấu hổ, đôi vợ chồng không ai muốn cứ dăm ba bữa lại bị mời lên mắng? Vừa mới nghe nói bị mời phụ huynh, thì người đá tới tôi đá lại. Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy bản thân mình như quả cầu, cứ bị ba mẹ đá tới đá lui.

Ba giờ đã bắt đầu mở công ty, mẹ cũng phải tới trường làm hiệu trưởng, về mặt công việc hai người đều là người nói một không nói hai. Nhưng trước mặt cô giáo thì lại không nâng nổi mặt mình, trong lòng không biết có mùi vị gì.

Dưới cái bàn, chân nhỏ cũng không yên tĩnh, cứ đá vào chân Thành Trăm Vũ. Tại sao cô giáo lại muốn tìm phụ huynh, không phải vì thằng nhóc thói này sao? Hừ!

Thành Trăm Vũ lại giống như chuyện chẳng liên quan tới mình, nên ăn thì ăn nên uống thì uống, dù sao sức của Mạnh Tĩnh Nghiên rất nhỏ, đá thêm mấy lần nữa cũng chẳng đau, nhiều lắm thì ông quần để lại vài dấu chân mà thôi. Nếu mà mẹ Mạnh đã tổng vệ sinh mấy đôi dép lê rồi, thì có đá cũng chẳng có gì.

Sức lực đá người ta ở dưới bàn cũng rất lớn, bất tri bất giác lại ăn nhiều hơn. Mạnh Tĩnh Nghiên buông đũa xuống, xoay người đi vào phòng, cơm trong bát của Thành Trăm Vũ cũng chưa có ăn xong, cũng đành lưu luyến buông đũa xuống, đuổi theo Mạnh Tĩnh Nghiên đi vào phòng.

Đôi vợ chồng kia dường như cũng chưa phát hiện, vẫn còn đang bàn bạc chuyện ai sẽ tới trường gặp cô giáo---không có cách nào, đó đã trở thành thói quen!

“Anh vào đây làm gì? Đi ra ngoài đi!” Cửa bị chân chặn lại, Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn người ở bên ngoài, nhìn đến mức tức cằn hòng, không muốn thấy anh.

Sức cô như vậy thì làm sao đấu với người ta, Thành Trăm Vũ dùng sức đẩy liền đi vào được, thuận tiện còn đóng cửa lại. Mạnh Tĩnh Nghiên tức giận ngồi trên giường liếc mắt nhìn anh.

“Nghiên Nghiên...”

Thành Trăm Vũ nịnh nọt kêu cô, biết vì sao cô không vui. Cô giáo của bọn họ cũng không được thông suốt cho lắm, lần trước dùng bao bố trùm cô ấy hình như còn quá nhẹ, trong lòng đang cân nhắc có nên để cô giáo ấy ném thêm chút mùi vị nữa hay không. Nhưng ở trường học thì hình có chút vướng tay chân, sau này cô ấy còn dạy Nghiên Nghiên nữa mà, xuống tay quá nặng cũng không tốt. Lần trước trường học tùy tiện phái một cô giáo tới dạy thể, cô dạy thể đó cũng chẳng dạy học sinh được gì, cứ để tự học làm cho Nghiên Nghiên oán giận mấy lần.

Mạnh Tĩnh Nghiên làm như không nghe thấy anh đang gọi cô, lấy bài tập từ trong túi xách ra không xem ai ra gì mà làm bài, dù đã làm lâu những vẫn chưa làm xong một bài. Bài vở ở cao trung thật sự rất khó, hơn nữa giờ cô cũng không phải đứng nhất, có vài người lợi hại còn hơn cả cô, học tập rất tốt, có mục tiêu học tập lại càng chăm chỉ hơn. Ít nhất mỗi ngày về nhà đều học thuộc lòng, đương nhiên cũng làm bài cô giáo cho, ở trường viết không xong cũng không vì vậy mà tìm lý do cho bản thân mình.

“Em nói với cô chú là ngày mai không cần phải đi gặp cô giáo, để anh tìm người đi cho em”

“Tìm người? Tìm ai?”

“‘Chú’ của em”

“Vô duyên, mắc mớ gì chú em phải đi gặp cô giáo chứ? Bị cô giáo mắng tới mức không ngẩng đầu lên được, về tới nhà còn đi nhiều chuyện thêm, rất mất mặt. Anh mau về nghỉ đi, về nhà đi.”

Ôi trời, tâm tình mới tốt giờ đã chuyển biến, tính cách xấu như vậy chừng nào mới bỏ được đây hả!

“Cô giáo lại không biết người nhà của em, tìm người lớn tuổi một chút, không phải tìm chú ruột của em”

Cô bé Mạnh Tĩnh ngạc nhiên nhìn anh, thằng nhóc này cũng rất khôn khéo đấy, đã nghĩ tới nước này, suy nghĩ cũng không tệ đấy. Đợi sau có đủ mọi nghề nghiệp cho thuê ba mẹ bạn gái bạn trai đủ loại, bây giờ còn chưa phát triển, Thành Trạm Vũ có thể nghĩ đến chứng tỏ đầu óc của anh rất là linh hoạt. Bây giờ điều kiện cũng rất thuận tiện, người phía dưới của ba cũng rất nhiều, lớn tuổi cũng không thiếu, tìm một người đi là được. Đi cũng không cần nói gì, khi cô giáo nói thì chăm chú lắng nghe là được.

Đi ra ngoài nói chủ ý này với ba mẹ, nhưng ba mẹ lại nhất quyết phải đổi. Lý do là nghề giáo viên là một nghề rất thiêng liêng thần thánh, sao có thể đi lừa gạt cô giáo như vậy? Thân là học sinh nên học tập cho tốt, đừng có mưu ma chước quỷ như vậy!

Nhưng khi bàn lại ai sẽ là người đi vào ngày mai... hai người đều im lặng không lên tiếng phản đối nữa.

Vì thế, sau khi giải quyết được vấn đề này thái độ của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng hòa nhã hơn, ít nhất thấy Thành Trạm Vũ cũng không oanh tạc anh nữa. Trong lòng Thành Trạm Vũ cũng vui vẻ, cảm thấy chủ ý này của anh thật sự quá tốt, về sau phải là chuyện đi gặp mặt cô giáo, thì cứ để cho vị ‘chú’ này đi, đỡ làm cho Nghiên Nghiên buồn phiền.

Thuận thực rút ra mấy đề bài từ đồng sách vở thật dày của Mạnh Tĩnh Nghiên, Thành Trạm Vũ cũng bắt đầu làm toán. Người xưa có nói: Trong sách đều có Nhan Như Ngọc, trong sách đều có Hoàng Kim Ốc. Nhưng anh lại chưa từng thấy sách có Nhan Như Ngọc, dù cho có, chắc chắn cũng sẽ không xinh đẹp như Mạnh Tĩnh Nghiên. Làm một chút bài, thì sẽ ngẩng đầu lên nhìn cô nhóc kia một chút.

Lần đầu gặp nhau Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ mới ba tuổi, khuôn mặt trắng nõn phúng phính rất dễ thương, ai thấy đều muốn nhào vào hôn mấy cái. Nhưng bây giờ lại không giống như vậy, cô bé xinh đẹp ngày trước giờ đã lên cao trung, thân hình từ thấp hơn một mét giờ đã được một mét sáu, tóc đen buộc thành đuôi ngựa, nghịch ngợm sẽ làm cho tóc đung đưa. Tóc mái cũng được Mạnh Tĩnh Nghiên hất ra sau tai.

Dáng người cũng từ từ phát triển, trước ngực cũng nổi lên hai cái bánh bao...

“Nhìn cái gì đó?” Nhìn chằm chằm một lúc lâu, Mạnh Tĩnh Nghiên đang làm bài cũng có cảm giác, ánh mắt nóng rực chịu không nổi, dùng sức đá Thành Trạm Vũ một cái, làm cho anh thu liễm lại một chút.

“Nghiên Nghiên, anh muốn hôn em...” Thành Trạm Vũ có chút ngượng ngùng, tuổi lớn dần, mơ về Mạnh Tĩnh Nghiên vào ban đêm cũng ngày càng nhiều, đôi khi buổi sáng còn có chút chảy máu mũi, làm cho một mảnh khăn trải giường toàn là máu.

Mạnh Tĩnh Nghiên nghe anh đòi hỏi thế thì hoảng sợ, trong lòng nghĩ tới, thằng nhóc này lợi dụng mỗi lần cô làm sai chuyện gì thì nhào lên, chưa từng hỏi qua ý kiến của cô, giờ sao lại hỏi?

Nhưng dưới chân lại xuất hiện một cái vô ảnh cước bay tới, đá vào bắp chân của anh, “Nghĩ cái gì đó? Mau làm bài đi!”

Cái gì đây, chẳng lẽ phải để cô nói thẳng ‘đến đây đi! Đến đây đi! Hôn em đi!’ cô cũng không muốn nói đâu? Nói thế nào cô cũng là một cô gái nhỏ nhút nhát đó.

Thành Trạm Vũ chẳng quan tâm mấy cái đá của Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng sau khi bị từ chối thì mặt cũng đen lại, như một con sói đói khát dè dặt Mạnh Tĩnh Nghiên lên giường. Trong lòng thầm nói: sớm biết vậy đã không hỏi, trực tiếp ra tay là được!

Kỹ thuật hôn môi của anh đã được rèn luyện thành thạo ở trên người của Mạnh Tĩnh Nghiên, cái lưỡi mạnh mẽ tiến mạnh vào cái miệng nhỏ của Mạnh Tĩnh Nghiên ép cô phải đón nhận anh. Hai tay đặt trên hông của Mạnh Tĩnh Nghiên cố dùng chút sức, giống như muốn ép cô vào thân thể của anh.

Vị này luôn đối xử bá đạo với Mạnh Tĩnh Nghiên như vậy, vừa mới bắt đầu còn có chút vô lực nhưng giờ đã thích ứng được rồi. Nhưng ngang hông cô có chút hơi đau, càng đẩy anh ra thì anh lại càng mạnh mẽ hơn.

Rốt cuộc nhịn không được, bàn tay lên đưa vào trong áo cô, thời tiết tháng 9 cũng không lạnh lắm, ở nhà Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chỉ mặc một cái áo thun dài tay mà thôi, bàn tay nóng rực đụng phải làn da nhẵn mịn của cô. Hai người đều run lên, khi Thành Trạm Vũ nghĩ muốn tiến thêm, Mạnh Tĩnh Nghiên liền nhấc chân đá vào bộ vị đỉnh đầu của anh, vừa rồi còn như sói đói nhất thời hết uy lực che lại chỗ đó lần qua lần lại ở trên giường.

“À, anh nghỉ ngơi chút đi, em đi rót cho anh ly nước.”

“Em...em...em thật sự quá độc ác rồi.”

Phụ nữ không ác, địa vị bất ổn! Xuống tay cũng phải ngoan độc một chút chứ!

Mạnh Tĩnh Nghiên vừa mở cửa, thiếu chút nữa là đụng ba mình. Ba Mạnh muốn thăm dò thờ đầu vào, thấy Thành Trạm Vũ dựa vào bàn học đưa lưng về phía cửa, nói nghiêm túc: “Tám giờ rồi, Thành Trạm Vũ mau về nhà đi, Nghiên Nghiên cũng cần nghỉ ngơi rồi.”

Đây chính là muốn kiểm tra phòng, Ba Mạnh sợ anh chiếm tiện nghi của con gái ông, mỗi đêm đều nhìn anh chăm chăm chờ anh đi về. Đáng tiếc, người ta cũng gian xảo lắm, đã ăn không ít đậu hủ non rồi!

Lúc kiểm tra phòng đã dời vị trí từ trên giường tới bàn học, động tác thật là nhanh, cũng rất thức thời! Nhưng nhìn anh đứng ở nơi đó, gục xuống bàn, tay ôm nơi đó đầu thấm đẫm mồ hôi, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng có chút lo lắng, không phải yếu ớt như vậy đó chứ? Sẽ không mang bệnh gì đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Di Nhỏ Có Bảo Bảo!

editor: thao1504

Ngày 1 tháng 5 là thời điểm được nghỉ dài hạn, làm cho cha Mạnh Mẹ Mạnh không bận rộn một thời gian. Tranh thủ lúc rảnh rỗi lúc này mà tranh thủ nghỉ ngơi phục hồi sức khỏe, nhất là khi nghe được tin Lý Văn Khởi có thai.

Mẹ Mạnh dẫn theo Mạnh Tĩnh Nghiên, Thành Trạm Vũ một nhóm ba người bắt ba Mạnh dẫn đến siêu thị của mình mở mua sắm, mua những gì tốt cho phụ nữ có thai cùng thai nhi đều mua về. dien.dan.le.quy.don. Mặc dù là chồng của mình mở, nhưng cũng phải trả tiền a, Mẹ Mạnh rất vui vẻ, nên căn bản không nhìn giá, liền đi đến quầy trưng bày các sản phẩm dinh dưỡng.

"Ồiii, mua nhiều đồ như vậy, cốp xe đằng sau có thể để hết sao?" cha Mạnh nhìn thấy mua nhiều đồ như thế liền sợ hết hồn, mở cốp sau xe lên hỏi.

"Cái này còn chưa có hết mua toàn bộ! Chính là sợ cốp sau của ông không chứa nổi, có mấy thứ ta còn chưa có mua, những thứ còn lại đều là những thứ không quan trọng lắm, để lần sau ta đến nhà tiểu Khởi lần nữa sẽ mua sau là được. Trạm Vũ a, lấy mấy thứ này để vào đi. Còn túi nhỏ này,, Nghiên Nghiên ôm, đừng để đằng sau cốp sẽ bị thứ khác đè hư mất." Cốp đằng sau để không hết, nên phải công người ôm. Mạnh Tĩnh Nghiên ước lượng cái túi ny lon trong tay một chút, ít nhất cũng phải năm cân, mẹ cũng quá khoa trương đi, mua nhiều đây thì ăn tới khi nào mới hết đây?

"Vợ ah, phụ nữ mang thai đúng là phải ăn đồ bồi bổ thân thể, nhưng cũng không cần phải mua nhiều như vậy chứ? Em nhớ lúc mang thai Nghiên Nghiên không, cũng không có tạo ra a!" (tạo ra là cách nói của đông bắc, ý nói là tham ăn.)

Đứa bé là lớn nhất. "Như thế nào? Đau lòng sao? Cũng không tốn tiền của ông, tôi sẽ tự bỏ tiền ra mua cho em gái tôi, tôi cũng không thương tâm thì ông đau lòng cái gì." Mẹ Mạnh kiểm tra lại số đồ đã mua, cũng đã đủ hết liền chỉ huy chồng nhanh chóng lái xe.

Lái xe ra khỏi bãi đậu xe, đến nhà di nhỏ. Cửa nhà mở, đối với sự quấy nhiễu của vợ con cũng không thêm để ý. Để cho cô hưng phấn đi, không cho cô đi là tự tìm phiền phức rồi.

"Tôi mua những thứ này đều có thể dùng được, nữ nhân sanh con cực khổ lắm, ăn nhiều hạt đào để bổ não, sinh ra đứa bé thông minh, ăn quả nho sinh ra đứa bé mắt vừa lớn tròn. Lúc chị sinh Nghiên Nghiên cũng là như vậy? Bây giờ cùng trước kia chẳng phải đều giống nhau sao? Lúc tôi gả cho ông, chúng ta chỉ ở trong căn phòng có mười mấy mét, sao có thể tham ăn chỉ cần ăn no bụng không bị đói đã là không tệ rồi,dien.dan.le.quy.don nào có dư tiền mua những thứ dinh dưỡng này. Bây giờ điều kiện trong nhà tốt, không thể để cho em gái tôi miệng cũng chịu thua thiệt như vậy. Cũng là do con gái của tôi đòi trước tự tích phúc, bằng không lúc tôi mang thai cái gì ăn thứ gì tốt đâu mà khuôn mặt cùng mắt cũng đẹp như vậy."

Nữ nhân luôn nói năng rất hùng hồn, người nói một câu, cô ta liền có mười câu chờ phản bác người. Liền không nói lời nào nữa, yên lặng lái xe.

Đầu Mạnh Tĩnh Nghiên đầy mồ hôi, đòi trước cô nào có chuyện tích phúc đó, khó khăn lắm mới mang thai đứa bé còn không thể giữ được. Bộ dạng xinh xắn hiện tại hoàn toàn là do công hiệu của việc bồi dưỡng, ba tuổi đã bắt đầu kế hoạch để bảo dưỡng đến lớn lên cũng không phải là chuyện giỡn.

Thành Trạm Vũ liền ghi nhớ những thứ Mẹ Mạnh thật kỹ, nghĩ tới chờ đến khi Nghiên Nghiên mang thai, cũng phải đi mua cho cô những thứ đồ này. May nhờ từ trước giờ hẳn luôn rất trầm ổn, khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc, người khác nhìn cũng không hiểu hẳn đang nghĩ cái gì. Nếu cho cha Mạnh biết hẳn sớm có kế hoạch làm cho Nghiên Nghiên mang thai như vậy, khẳng định sẽ đá hẳn xuống xe.

Đến dưới lầu nhà Thầy Vạn cha Mạnh cùng Thành Trạm Vũ hai người liền dùng hết sức lực cầm bao lớn bao nhỏ đi lên, Mẹ Mạnh cũng cầm hai túi ny lon, lưu Mạnh Tĩnh Nghiên ở lại nhìn đồ, đồng đồ này còn phải giăng co hai chuyến mới có thể cầm lên hết, có thể thấy được mua bao nhiêu thứ. Mẹ Mạnh cũng là người cuồng mua đồ, hơn nữa còn là người cuồng về chuyện mua vật dụng hàng ngày.

Người của Mạnh gia đến nhà mẹ Vạn ra ở cửa, đứng một bên trách cứ tại sao mua nhiều đồ như thế, sao đó liền cười tránh qua một bên cho mọi người xách đồ vào. Di nhỏ nghe tiếng động cũng từ trong phòng ra ngoài, Mẹ Mạnh nhìn thấy Mẹ Vạn đối với di nhỏ vô cùng tốt, quan hệ mẹ chồng nàng dâu tương đối hòa hợp cũng rất vui mừng.

Lý Văn Khởi cùng Thầy Vạn kết hôn hơn hai năm vẫn không có tin tức gì, dien.dan.le.quy.don nghe nói mỗi lần đến chỗ bà bà ăn cơm, trong lời nói của bà luôn bao hàm ý, chính là muốn con dâu tranh thủ thời gian, sinh cho bà một đứa cháu mập mạp. Nhưng loại chuyện phải này còn dựa vào duyên phận, sao có thể nói là có thì có nha.

Bà cụ làm cho vợ chồng son áp lực như núi, di nhỏ luôn định kỳ đến bệnh viện khám trung y, uống thuốc đều lý thân thể. Uống thuốc bắc đó kỳ rất nhiều món ăn, hải sản, thịt bò dê, tinh cay, dầu mỡ toàn bộ không thể ăn. Thầy Vạn là tiêu chuẩn không thịt không vui, mỗi ngày làm món ăn đầy thịt cho chồng xong, thì chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, nhiều giày vò như vậy. Nữ nhân, đúng là không dễ dàng a!

Giảng co hai năm, rốt cuộc có tin tức, cho di nhỏ sưng đến phát đỏ rồi, nói thật chịu bao nhiêu khổ chịu bao nhiêu tội cũng đáng giá. Sau đó Mạnh Tĩnh Nghiên im lặng nghe di nhỏ cùng mẹ nói chuyện, nếu mà chưa có bầu nữa, mẹ chồng của cô sẽ bắt cô uống nước phép Linh Dược mà bà thỉnh được.

Nói là uống bảo đảm có thể có con, nhưng đã niên đại gì rồi, chỉ còn sót lại mình mẹ chồng cô còn tư tưởng phong kiến này, chứ có người trẻ tuổi nào lại tin tưởng cái này chứ? Bất uống ‘Linh Đan Diệu Dược’ không nhìn ra là màu gì đó, không phải uống xong thì phải vào bệnh viện rửa ruột sao.

Cũng bởi vì di nhỏ không dám uống, nên cùng mẹ chồng còn náo loạn đến không vui vẻ. Làm cho chồng ở chính giữa chịu sự tức giận của hai người, một mặt biết là mẹ mình có tư tưởng quá phong kiến, ‘Linh Đan Diệu Dược’ này một chút công dụng cũng không có, sợ vợ mình uống vô sẽ có chuyện. Mặt khác vợ mình không chịu uống, liền bị mẹ mình ba ngày hai bữa làm cho đau đầu nhức óc, gọi điện thoại tới chính là than thở, thúc giục bọn họ nhanh chóng sinh đứa bé, làm cho hán cũng gấp gấp đến đầu cũng có mấy sợi tóc bạc rồi.

Một cái thai này, tất cả vấn đề cũng được giải quyết. Mẹ Vạn vui mừng không biết như thế nào cho phải, ngày đó liền thu thập đồ dờn đến nhà con trai ở, nói là giúp phục vụ con dâu một tay, mấy tháng đầu này đặc biệt quan trọng, việc nặng đỡ bản cũng không thể làm, dien.dan.le.quy.don phải dưỡng thai.

Vui mừng nhất chính là thầy Vạn. Cuối cùng cũng có một tiểu đậu đình chảy cùng một dòng máu của hán sắp tới thế giới này, cảm giác thật vô cùng Thần kỳ. Hơn nữa mẹ cũng không buồn cũng không than thở nữa, còn biến đổi thành muốn giúp cho nàng đầu đường thai, người một nhà đầy hòa khí, làm việc cũng rất hăng hái.

Nhìn bà cụ một cái cũng biết tâm tình đặc biệt tốt, mặt mày hồng hào. Bà không thích Mạnh Tĩnh Nghiên lắm, cảm thấy cô gái nhỏ làm việc không đáng hoàng, đi đến chỗ nào đều có một tiểu tử đi theo, nhỏ tuổi như vậy đã yêu sớm, về sau sẽ không có tiền đồ. Từ trước đến giờ bà đối với cô không lạnh không nóng, hôm nay đột nhiên làm chuyện xưa nay chưa từng thấy lôi kéo tay của cô quan tâm cuộc sống cùng học tập của cô, lại còn lấy nước cho Thành Trầm Vũ, Mạnh Tĩnh Nghiên liền cảm khái, trong bụng di nhỏ mang kia không phải đứa trẻ, nhất định chính là Thượng Phương Bảo Kiếm a!

Bà nữ nhân ngồi trên ghế sa lon nói chuyện dưỡng thai, Vạn lão phu nhân còn đích thân lấy một cái gối lót để ở sau lưng cho con dâu dựa, ánh mắt nhìn vào bụng cô cũng bốc lên ánh sáng.

"Văn Khởi, đứa bé được mấy tháng?"

"Sắp ba tháng rồi, hành kinh của em vốn không đều đặn, thầy thuốc nói rất khó có thai, thấy hai tháng không có tới em còn tưởng là do áp lực lớn nên không có, ai nghĩ tới lại mang thai." di nhỏ đã có mấy lần hệ thần kinh do muốn mang thai, bởi vì quá muốn có bảo bảo, thân thể sẽ xuất hiện một chút nôn ọe, buồn nôn vài lần. dien.dan.le.quy.don Trong lòng đầy hy vọng đến bệnh viện khám thử đều không có, lúc này không để ý, nghĩ tới thuận theo tự nhiên đi lại mang bầu bảo bảo, có thể nói là hữu tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm sấp liễu liễu thành rừng. w5ar.

"Người nha, thật là sơ suất quá, chuyện của đứa bé như vậy cũng có thể sơ sót sao?"

Ba tháng đã muốn lộ bụng bầu rồi, nhưng bụng Lý Văn Khởi vẫn bình thường nên không nhìn ra. Thịnh thoảng sờ sờ bụng, trên mặt thoảng hiện hào quang nẫu tính.

Con dâu mang bầu là chuyện vui mừng, nhưng bà cụ vẫn không nhịn được oán trách, "Đúng là, sớm ta đã nói để cho hai vợ chồng bọn họ nên nhanh chóng có một đứa bé, hiện nay cơ thể ta còn tốt, hai người bọn họ đều đi làm, còn có thể ở nhà giúp đỡ chăm sóc đứa bé một chút, chờ đến khi ta không động đậy được lại có con, thì có người nào cho các người nhìn đứa bé?"

"Ai nha di ah, khi nào thì đứa bé tới đều là duyên phận, cũng không phải là hạt đậu nhảy mầm muốn có là có thể có."

Bà cụ liền bĩu môi, "Ai nói, ta ngàn cầu vạn cầu, đi chỗ Lão Thần Tiên xin cho tiểu Khởi Linh Dược, đứa nhỏ này lại không uống, nếu uống đứa nhỏ này đã sớm có. con dâu của Trần phu nhân nhà số 16 sau khi uống cái đó, sinh ra đứa bé bảy cân hiện giờ có thể đứng tấn cùng đánh gậy. Còn có di Tống của người nữa....."

Chẳng phải sau, bà tâm tâm niệm niệm là xin những thứ thuốc kia về! Văn Khởi không uống, trong lòng bà chính là cái gai, tùy thời đều lấy chuyện này ra nói.

Mất hỷ càng nói càng không ổn, Mẹ Mạnh vội vàng ngăn đề tài này lại. "Di ah, không uống thuốc kia của ngài, tiểu khởi của con chẳng phải cũng mang bầu sao? Tiểu Khởi cùng Thanh Tùng tuổi cũng còn quá trẻ, cơ thể của người cũng còn tốt lắm, sinh đứa bé ra không lo không ai chăm sóc. Một mình ngài không chăm sóc không được liền để cho Nghiên Nghiên nhà con cũng tới, tiểu nha đầu này có thể phụ giúp chăm sóc con nít."

Mạnh Tĩnh Nghiên sửng sốt, làm sao lại nói trên người nàng rồi?

Chỉ là mọi người cũng không để ý, liền cười ha hả cho qua. Đâu có thể thật trông cậy vào một đứa học sinh cấp 3 đến chăm đứa bé? Cho dù là Mạnh

Tình Nghiên nguyên ý, mẹ Vạn còn sợ năng chăm sóc không tốt đưa bé làm cho đụng đầu đấy.

Theo bà nhìn thấy, Mạnh Tình Nghiên so với những cô gái quê bà kém xa, tuổi không khác biệt lắm, ở nhà đã biết giặt quần áo nấu cơm gì rồi, còn giúp trong nhà xuống ruộng làm việc, nhiều đứa nhỏ còn phải giúp đỡ chăm sóc những đứa bé. Nhìn bộ dáng mềm mại của Mạnh Tình Nghiên như vậy, có thể làm gì?

Sau khi con trai có công việc ổn định, bà vẫn luôn nhờ bà mai tại gia tộc tìm đối tượng cho con trai, nhưng giới thiệu nhiều người như vậy, hần không hề nhìn trúng một người nào. 13842917

Mất thấy tuổi hần càng lúc càng lớn, làm mẹ cũng gấp gáp bốc lửa theo. Thật vất vả mới có một người vừa mắt, mặc dù bà cũng không thích cô gái bộ dáng mềm mại cũng đành thỏa hiệp, con trai thích là được. Dù sao cũng không ở chung, nên cũng không có gì mâu thuẫn lắm. Nhưng mà vẫn đề đòi kế tiếp mới làm cho bà quan tâm, cái này nếu là mấy cô nương ở quê bà, ba năm cũng đã ôm hai đứa.

Mẹ Vạn xuống bếp, Mẹ Mạnh giúp đỡ, Lý Vân Khôi cũng muốn giúp một tay, bị bà đuổi ra khỏi phòng bếp, phụ nữ có thai sợ mùi khói dầu, nghe thấy nhiều lại muốn ói. Hai người làm một bàn thức ăn phong phú, khi thầy Vạn trở lại người hai nhà ăn rất náo nhiệt. Trong bữa tiệc cha Mạnh muốn cùng thầy Vạn uống chút rượu, dien.dan.le.quy.don Vạn Thanh lại khoát khoát tay, vợ mình mang thai, rượu thuốc lá không dính. Di nhỏ có phúc lớn, thầy Vạn là nam nhân tốt tiêu chuẩn như vậy cũng bị cô tìm được.

Khuya sau khi về nhà, mẹ lại gọi điện căn dặn di nhỏ một chút, Mạnh Tình Nghiên ngồi ở bên cô nghe cũng không phát biểu ý kiến. Đợi cúp điện thoại, Mẹ Mạnh mới hỏi "Thế nào? Chuyện gì?"

"Mẹ, người cũng sinh cho con một người em trai đi?"

Mẹ Mạnh ngẩn ra, ngay sau đó phản ứng kịp ——

"Cút đi! Đi trở về phòng ngủ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Muốn Có Em Trai Sao Lại Khó Đến Vậy!

Đạo gần đây, Mạnh Tình Nghiên thường trung hai mắt sáng như đèn pha nhìn chăm chăm vào bụng mẹ mình khiến cho mẹ Mạnh rợn hết cả tóc gáy, không hiểu tại sao con gái điệu lại phản ứng như thế.

Hết cách rồi, từ lúc biết tin di út có bầu, cứ đến lúc ngủ Mạnh Tình Nghiên lại thường xuyên nằm mơ, mơ thấy mẹ mình cũng có thai, sinh cho cô một cậu em trai mập mạp đáng yêu. Có một thời tiểu thuyết Hàn Quốc rất được ưa chuộng, dưới ngòi bút của tác giả, nữ chủ không cần phải thật xuất sắc, nhưng nhất định sẽ có một ông anh trai luôn đứng ra che chở, tuy đôi khi có bắt nạt em gái một chút, nhưng người khác cứ thử động đến mà xem không bị hù dọa bỏ chạy mới là lạ!

Cô cũng đã từng mê một loại này tiểu thuyết, thậm chí mong mình cũng có một người anh lợi hại như vậy. Nhưng giấc mơ hoang đường này chỉ có thể thực hiện trong mộng.

Không có anh trai thì em trai cũng tốt, tuổi mẹ cô còn chưa lớn, nếu sinh thêm một cậu con trai, nếp tẻ đầy đủ lại càng tốt.

Nghĩ thế Mạnh Tình Nghiên lập tức thương lượng với mẹ Mạnh, chỉ cần bà chịu sinh, sau khi sinh xong không cần phải chăm sóc, kể cả học phí, sinh hoạt phí sau này nữa cứ giao hết cho cô lo. Nhưng đáp án mỗi lần nhận được đều giống nhau, đuổi thẳng cổ cô về phòng.

Aiz, tuy nuôi một đứa bé vừa tốn tiền lại vừa tốn công, nhưng với điều kiện của nhà cô hiện tại có nuôi năm ba đứa cũng không thành vấn đề!

Hạ quyết tâm, thậm chí Mạnh Tình Nghiên còn đến nhà chú út bé Mạnh Dật Hiền về nhà chơi, muốn chứng tỏ cho mẹ cô thấy trong nhà có một bé trai sẽ náo nhiệt đến cỡ nào.

Mạnh Dật Hiền nghe nói được đến nhà bác cả chơi liên vui như mở cờ trong bụng, ở đó vừa được ăn ngon vừa có máy chơi game, còn có thể xem ti vi, lại không phải nghe ba mẹ cầu nhau chẳng khác nào thiên đường. Chút út cũng thích để hai chị em họ tiếp xúc nhiều hơn, nhưng thím út thì lại sợ Mạnh Dật Hiền mãi chơi mà bỏ bê học hành, vì thế không ngừng dặn dò Mạnh Tình Nghiên, nhất định phải bắt cậu nhóc học bài, viết bài xong mới được chơi.

Vì tạo điều kiện cho em trai thuận lợi ra đời, kể cả chú thím hay Mạnh Dật Hiền đưa ra bao nhiêu điều kiện cô cũng gật đầu đồng ý. Trên đường đón người về nhà, còn móc mấy trăm tệ cho cậu nhóc mua Transformers cùng với đồ ăn vặt.

Mấy trăm tệ chứ không ít đâu, đối với một cô nhóc tham tiền như Mạnh Tình Nghiên mà nói có khác gì sát muối vào lòng đâu. Nhưng nghĩ tới tương lai có thể có một cậu em trai lại cảm thấy tất cả đều đáng giá. Đợi em trai báo bối ra đời, muốn mua cái gì thì mua cái đó, xài bao nhiêu tiền đều được.

Thấy cô đón em họ về nhà chơi, cha mẹ Mạnh hoàn toàn không có ý kiến gì. Ngay cả phòng cũng không cần dọn dẹp, sợ buổi tối cậu nhóc đi tắm, cần có người gọi dậy đi tiểu đêm, nếu đã vậy thì để hai chị em ngủ chung một phòng là được.

Nghĩ tới thăm trạng kinh khủng từ những lần ngủ chung với cậu nhóc, Mạnh Tĩnh Nghiên không nói hai lời, lập tức lấy chăn chiếu trải xuống đất làm chỗ ngủ. Cậu nhóc thói nào đó vừa tới đã thành công xâm chiếm lãnh thổ của cô, nằm trên giường lớn thoải mái lại ảm áp ngủ khò khò.

Nhưng vì em trai, những thứ này không thấm vào đâu.

Trong nhà nhiều thêm một người, nên thói quen sinh hoạt mười mấy năm qua cũng từ đó bị phá vỡ. Nhất là với cá tính của tiểu tử tông hôn thế ma vương này mà nói lại càng rối tung rối mù.

Sáng sớm vừa thức dậy một đồng phiến toái liền ập đến, tối hôm qua không biết Mạnh Dật Hiến đã ném tất đi nơi nào rồi, mà trong túi quần áo tím út chuẩn bị cho cậu nhóc lại quên bỏ tất. Vì vậy Mạnh Tĩnh Nghiên không thể làm gì khác hơn là xoa xoa khuôn mặt cho tỉnh táo hẳn rồi đi ra ngoài mua tất mới cho cậu bé, nhưng bây giờ mới hơn sáu giờ, các cửa hàng ở gần đây lại chưa mở cửa, thế là đi bộ hết nửa vòng không được công trạng gì.

Nói cách khác, sau hơn nửa tiếng giằng co, cuối cùng Mạnh Dật Hiến vẫn chỉ có thể đi giày không tất đến trường. Mấy ngày gần đây, dự báo thời tiết thông báo trời sẽ ấm lên, cho nên Mạnh Tĩnh Nghiên mặc cho cậu một chiếc áo bông dày, mặc dù sẽ không lạnh, nhưng đi chân không như thế thực sự không thoải mái tí nào, tiểu tử tông hôn nào đó cau mày, nhìn mắt húng rờ ràng.

Thành Trạh Vũ đã sớm chờ dưới lầu, thấy cha Mạnh đi xuống trước, ngạc nhiên chào một tiếng. Nhóc Mạnh Dật Hiến chưa từng gặp qua cậu, nhưng do bị ảnh hưởng từ phim võ hiệp như: Thần Điều Đại Hiệp, Anh Hùng Xạ Điêu, hay Tiểu Ngao Giang Hồ,... lập tức nhận ra trên người anh trai trước mắt ngập tràn khí thế cao nhân, mắt lập tức phát sáng, hiển nhiên là hứng thú dạt dào.

Không lâu sau Mạnh Tĩnh Nghiên cũng đi xuống, tóc cô không buộc thành đuôi ngựa như bình thường mà đang xõa ra. Tuy trường học không cho phép, nhưng không kịp nữa rồi, nếu không đi nữa sẽ muộn mất, đến lúc đó lại phải nghe giáo viên ca nhạc nữa thì phiền.

Cô vốn có thói quen ngủ nướng, giường lại bị Mạnh Dật Hiến chiếm mất, đột nhiên lại phải ngủ trên đất nên trần trọc không yên. Đã thế đêm còn phải đặt báo thức gọi tiểu quỷ kia dậy đi vệ sinh, lại càng thêm khó ngủ. Mà thằng nhóc lại ngủ say như lợn chết, gọi mãi chẳng tỉnh, lại không thể để cho cậu nhóc ngủ thẳng cẳng đến sáng nếu không lại vẽ bản đồ lên ga giường thì khổ, đành cố hết sức lay gọi đến khi nào Mạnh Dật Hiến chịu rời giường mới thôi.

Buổi sáng dậy sớm hơn hai mươi phút so bình thường căn bản không đủ, bữa sáng chỉ tùy tiện ăn vài miếng, tóc cũng không kịp buộc đã vội vàng vàng chạy xuống rồi. Cũng may cha cô mở lòng từ bi, đồng ý lái xe đưa Mạnh Dật Hiến đi học, nếu không vừa phải nhịn đói vừa đi học trễ là cái chắc.

Hiển nhiên, trong nhà có thêm một đứa trẻ chuyện phiến toái không chỉ dừng lại ở đây, tiểu ma vương nào đó tan học tương đối sớm, tuy có thể từ trường học đi về nhà mình nhưng từ trường về nhà bác cả thì cậu nhóc chịu chết, chỉ có thể chờ cha Mạnh tan việc sớm đến đón.

Những việc còn chưa làm xong đành phải mang về nhà làm tiếp, cho cậu nhóc vào trong phòng Nghiên Nghiên, chơi game cho đỡ phiền.

Có thể là bé trai trời sinh đã thích chơi game, cho cậu nhóc ngồi đó chơi mấy tiếng cũng không có vấn đề gì. Nước để ở một bên cũng không thêm động đến, ngay cả tư thế cũng giữ y nguyên, chả biết có tê rần không nữa. Cha Mạnh là đàn ông cho nên không quan tâm đến những chuyện đó, chỉ cần đứa bé ngoan ngoãn không đi nghịch nước, điện, lửa,... trong nhà không xảy ra việc gì, có thể để ông yên tĩnh xử lý công việc là được.

Mẹ Mạnh tan việc mua đồ ăn về nhà, thấy cháu trai bị ném trong phòng chơi một mình, ông xã thì bận rộn làm việc, vội vàng vừa lấy hoa quả vừa lấy đồ uống cho Mạnh Dật Hiến. Nhưng người bạn nhỏ đang nhập tâm vào trò chơi, không thèm để ý đến bất cứ điều gì, thấy mẹ Mạnh cứ lượn qua lượn lại, lại càng không vui.

Mẹ Mạnh khuyên cậu nhóc không được nhìn chăm chăm vào màn hình, để cho mắt nghỉ ngơi một chút, nhưng tiểu ma vương nào thèm để ý, cứ tiếp tục chơi trò của mình. Con nhà người ta đánh không được mà mắng cũng không xong, đứng đây mãi cũng chẳng được, bà liền hỏi xem Mạnh Dật Hiến thích ăn gì rồi đi vào bếp nấu cơm.

Ngược lại, Thành Trạh Vũ vừa cùng Mạnh Tĩnh Nghiên trở về lại khiến Mạnh Dật Hiến hứng thú, la hét muốn quyết đấu. Nhưng Thành Trạh Vũ là ai cơ chứ, đối với đứa bé này một chút hứng thú cũng không có, lạnh nhạt thờ ơ, mặc cho cậu nhóc tự kêu gào tự nghe.

Bữa tối đều là những món mà Mạnh Dật Hiến thích ăn, thế nhưng cậu nhóc lại chê tay nghề của bác gái không ngon bằng chị họ, chỉ ăn nửa bát cơm liền nhảy xuống ghế chạy về phòng tiếp tục chơi game. Chỉ có Thành Trạh Vũ không kén ăn, ăn thật nhiều, cậu luôn thích những món ăn gia đình, cũng không cảm thấy tay nghề của mẹ Mạnh có vấn đề gì.

Tham ăn, không kén ăn, thanh niên như vậy mới có dáng dấp khỏe mạnh, sau khi ăn xong còn giúp rửa chén, mẹ Mạnh càng nhìn càng thấy vừa mắt. So với tiểu ma vương nhà này rõ ràng là tốt hơn rất nhiều.

Theo lệ thường, buổi tối Thành Trạh Vũ và Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ vào phòng học bài. Từ trước đến giờ Thành Trạh Vũ vẫn rất hưởng thụ bầu không khí này, vì cứ đến tám giờ, cha Mạnh sẽ đứng lúc tới phá hư, hai người khó có được một khoảng thời gian riêng tư, một hai tiếng này quả thật vô cùng trân quý.

Đột nhiên ở đâu lại nhảy ra một bóng đèn sáng choang, chơi game thì chơi chứ, sao lại bật tiếng to như vậy, hết hú hú lại hét hét, làm cho người ta không thể nào tập trung được.

Nhìn sắc mặt của Nghiên Nghiên không hề an tĩnh như thường ngày, cậu cũng biết tâm tình của cô thực không tốt, vì thế liền đi tới trước màn hình, vừa tắt máy chơi game vừa rút nguồn điện.

Trong nháy mắt chọc cho tiểu ma vương tức xì khói, nguồn điện bị ngắt, không thể nào chơi được nữa liền nhào về phía Thành Trạ Võ vừa đá vừa đập. Thành Trạ Võ lại không phải là người chịu nhường nhịn trẻ con, chỉ hai ba cái liền quật ngã Mạnh Dật Hiền làm thằng bé khóc gào như đòi mạng.

Nghe trong phòng có động tĩnh gì đó không đúng, mẹ Mạnh vội vàng xông tới xem xem có chuyện gì, tiểu ma vương vừa nhìn thấy cứu tinh, lập tức lên tiếng cáo trạng.

“Bác cả, chị họ không cho cháu chơi trò chơi!“. Cậu nhóc không dám nói là Thành Trạ Võ không cho mình chơi, mới tí tuổi đã biết phân rõ nặng nhẹ, cũng biết anh trai kia không dễ chọc. Còn Mạnh Tĩnh Nghiên cho dù lợi hại thế nào cũng là chị họ của mình, tất nhiên sẽ không nặng tay với cậu.

Lý Minh Trạch lúc nhỏ cũng bướng bỉnh hết như Mạnh Dật Hiền, nhưng từ nhỏ đã bị Mạnh Tĩnh Nghiên khi dễ nên không dám tự tung tự tác. Mà cậu em họ này, từ nhỏ đã được thấm ứ nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, vô pháp vô thiên đã quen, ngay cả Mạnh Tĩnh Nghiên cũng hết cách với nó.

“Nghiên Nghiên, con cứ để cho em chơi, àm ỉ làm cái gì?”

“Không sao đâu mẹ, mẹ bận thì cứ đi đi. Dật Hiền chơi game cả ngày rồi, đối với mắt sẽ không tốt, con bảo thằng bé tắt máy đi, nghỉ ngơi một chút để lát nữa còn làm bài tập!“.

Giữa con gái diều, Thành Trạ Võ và Mạnh Dật Hiền, mẹ Mạnh dĩ nhiên hướng về con gái mình và bạn trai nó. Liếc mắt thấy Thành Trạ Võ một tay chế trụ Mạnh Dật Hiền, chỉ nói một câu: “Con đến nhà chú út đón Dật Hiền về đây thì phải chăm sóc em cho tốt, chỉ bảo em học tập, đừng có bắt nạt. Dật Hiền, mau làm bài tập đi, làm xong rồi đi ngủ, đến mai lại chơi game!“.

Tóm lại, là để bọn trẻ tự sinh tự diệt, bà không thềm quản, cũng không muốn quản.

Lại chiến đấu với Thành Trạ Võ thêm hai hiệp nữa, nhưng lần nào cũng bị anh trai này hạ gục dễ như trở bàn tay, Mạnh Dật Hiền cuối cùng cũng ngộ ra. Bất đắc dĩ lấy sách từ trong cặp ra làm bài.

Mạnh Tĩnh Nghiên luôn luôn hết cách với cậu nhóc, thế mà tiểu ma vương này lại bị Thành Trạ Võ hàng phục, lợi hại, quả nhiên lợi hại!

Mạnh Tĩnh Nghiên vui vẻ không tiếng động vỗ vỗ lên tay Thành Trạ Võ, chợt nhìn thấy trên cánh tay cậu có một vết đỏ thật dài. Kéo qua nhìn kỹ, hiển nhiên là vết ấn móng tay. Vỗ bàn một cái, liền đứng dậy nhìn tiểu quý đang không tình nguyện cúi đầu làm bài tập kia trách mắng: “Mạnh Dật Hiền giỏi lắm, lúc đánh nhau còn học được chiêu cào người nữa hả? Con gái người ta đánh nhau mới dùng móng vuốt, em đúng là có bản lĩnh đấy?“.

“Em có cào đâu! Chính anh ấy cào thì có!“ , Mạnh Dật Hiền đỏ mặt cổ phản bác.

Mạnh Dật Hiền tất nhiên không chịu thừa nhận hành vi giống con gái này, đánh nhau thua không sao, nhưng loại chuyện mất thể diện như thế này kiên quyết không thể nhận được!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Không Có Bàn Tay Vàng

Editor: Á bì

Nhưng chỉ có vài ngày, Mạnh Tĩnh Nghiên đã chịu không nổi, lại bao lớn bao nhỏ đuổi Mạnh Dật Hiền về nhà chú nhỏ. Nhưng cái gọi mời thần thì dễ, tiền thần thì khó, Mạnh Dật Hiền ở nhà bác cả chơi vẫn chưa đủ, nếu về nhà thì phải đối mặt với sự lải nhải của mẹ nó nên nó không muốn về, la liên tục, dọa nạt và mua đồ chơi hối lộ nó, cuối cùng mới tiền được Hồn Thế Tiểu Ma Vương.

Từ đó ý muốn mẹ Mạnh sinh thêm em trai cho mình đã hoàn toàn bị phá hủy. Sau này lại cảm thấy sinh một cô em gái cũng rất tốt, một em gái dễ thương, người gặp người thích cũng rất vui. Nhưng ngắm lại vẫn thấy nên bỏ qua thôi, ngộ nhờ trông em gái mà không có, lại đưa thêm tới một thằng nhóc như Mạnh Dật Hiền thì thật sự cô sẽ chịu không nổi đâu. Chú thím nhỏ có thể đường tính tình của nó lớn như vậy cũng thật không dễ dàng gì!

Bây giờ em trai và em gái đều không có, chỉ có thể ký thác hết tình yêu thương dạt dào của cô lên người của Tăng Hàm Vi. Con nhóc này lên trung học cũng là một trường quý tộc, học phí đương nhiên cũng rất mắc, gia đình bình thường đều không chịu được, mỗi ngày đều ở cùng với mấy đứa con cháu nhà giàu hay nhà giàu mới nổi, cũng may không nhiễm thói hư, vẫn rất gần gũi với cô.

Nhất là mua quần áo, không thích đi mua cùng mẹ hoặc bạn học, chỉ thích kêu chị Tiểu Mạnh đi cùng mà thôi. Ai kêu ánh mắt của chị Tiểu Mạnh tốt như vậy, mỗi lần mua quần áo đều rất đẹp, bạn học cũng rất hâm mộ. Từ nhỏ đã thích làm đẹp, lớn lên cũng không sửa được.

Đối phó với Tiểu Ma Vương thì dùng mô hình Transformers, còn đối với Tăng Hàm Vi thì sao, chỉ cần điên cuồng shopping, áo quần, còn có mũ, bao

tay, dây chuyền, lắc tay, áo len, tiêu một đồng tiền rồi về nhà là được. Chọn lựa chút đồ đưa cho con nhóc kia, thấy khuôn mặt vui vẻ đến đỏ bừng của cô bé, Mạnh Tĩnh Nghiên mới cảm thấy mãn nguyện với thiên chức làm chị của mình.

Hai chị em cười đùa âm ỉ, nhưng Thành TrạM Vũ lại cười không nổi. Anh lúc nào cũng như miếng bánh bột lọc ở bên cạnh của cô, Nghiên Nghiên muốn đi dạo phố, đương nhiên anh cũng phải đi theo. Cũng đúng lúc biến thành người lao động miễn phí cho cô. Cô mua bao lớn bao nhỏ, bản thân cũng phải mang theo bao lớn bao nhỏ. Bình thường bắt hiện sơn bắt lộ thủy, đi hai bước cũng kêu la mệt mỏi, đi dạo phố cả buổi chiều lại không thành vấn đề. Anh cũng không nhịn được mà nói, phụ nữ đúng thật là sinh vật khủng bố đó nha!

Mẹ Mạnh thấy con gái mỗi ngày đều có tâm trạng tốt nên cũng rất vui vẻ, sau khi bà thật sự buông tha cho ý nghĩ kia thì lặng lẽ nói với chồng ý của con gái. Không nghĩ tới chồng bà lại vui vẻ tiếp nhận, ngược lại làm cho mặt của mẹ Mạnh đỏ lên. Thật là tuổi lớn như vậy rồi mà còn không biết ngượng.

Tiểu Ma Vương đi rồi, nhà họ Mạnh cuối cùng cũng bình yên trở lại như cũ. Thành TrạM Vũ cũng cảm thấy vui, cuối cùng cũng không có ai chen chân vào giữa bọn họ nữa. Thằng nhóc con kia, nhìn thấy liền phiền, vẫn chưa tự biết điều, hở ra là muốn quyết đấu với anh, chính nó hai lần thì cũng trở nên thành thật một chút, sau mấy lần thì cũng không còn mặt dày tiếp tục nữa. Không có thằng nhóc nó ở đây, rốt cuộc có thể sống với Nghiên Nghiên được rồi.

Học càng sâu, Mạnh Tĩnh Nghiên bắt đầu cảm thấy có chút khó khăn. Dù sao kiếp trước khi đi học cô cũng chỉ thuộc dạng bình thường, cuối cùng cũng chỉ có thể đậu được trường đại học loại hai, rất nhiều kiến thức giờ đã rất mơ hồ. Hơn nữa ngày càng nghiêm trọng, lần trước thi toán học cao trung cũng chưa đạt được điểm tiêu chuẩn.

Bây giờ tình huống cũng giống như vậy, kiến thức cũng Mạnh Tĩnh Nghiên rất hỗn tạp, thành tích sử và địa rất tốt, suy một ra ba, dù là cô giáo cũng rất thích cô. Toán lý hóa do vì cũng được tự học vài năm nên cũng miễn cưỡng tốt chút, nhưng cuối cùng vẫn không thể so được với những bạn học có thiên phú và cố gắng kia.

Ví dụ như xếp hạng của lớp cũng bị giảm xuống, lên lớp 11 cô nhất định sẽ chọn khoa văn, chắc chắn sẽ bỏ qua khoa vật lý và hóa học. Nhưng cô tình chủ nhiệm lớp cô lại là giáo viên vật lý, mỗi lần thành tích vật lý của cô liên lụy tới tổng thành tích làm cho xếp hạng của lớp rớt xuống, chủ nhiệm đều dùng một loại ánh mắt như cô ấy đã biết trước mà nhìn cô.

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm nhận được rất rõ ràng, cô ấy nhất định rất vui sướng khi có người gặp họa, nhất định cô ấy cho rằng do cô yếu sớm ảnh hưởng tới học tập, còn không muốn bị quản giáo, nên cô đáng đời!

Loại ánh mắt này của cô giáo, cô thật sự chịu không được. Sau khi đi về nhà, bài tập ngoại khóa cô để qua một bên, lấy bài tập của toán lý hóa ra bắt đầu làm. Không làm được? Không cần đi hỏi cô giáo, chẳng lẽ bên cạnh cô không có lấy một người giỏi?

Thấy Thành TrạM Vũ đi qua liền bắt tới hỏi, giờ anh đã là năm thứ ba rồi, phần lớn bài tập đều rất dễ.

Mạnh Tĩnh Nghiên càng hỏi càng sâu, thái độ Thành TrạM Vũ cả ơ phát phơ cũng bắt đầu nghiêm túc hơn. Anh không nghĩ tới sẽ có ngày bị Mạnh Tĩnh Nghiên đặt câu hỏi tới mức không trả lời lại được, thật sự rất mất mặt!

Chỉ cần dụng công một chút, có công mài sắt có ngày nên kim. Nhất là đầu óc bây giờ so với ngày trước cũng nhạy bén hơn, công sức cũng bỏ ra, chắc chắn thành tích cũng tự nhiên tăng cao hơn.

Tái ông mất ngựa mới lo làm chuông không biết là phúc hay họa, nhưng bất luận ý nghĩ hay tác phong của chủ nhiệm có đúng không, tóm lại kết quả đều rất tốt. Người có lợi không riêng gì Mạnh Tĩnh Nghiên, thành tích của Thành TrạM Vũ cũng bay cao hơn hai mươi mấy cái tên.

Cũng làm cho cô giáo rớt mắt kính và thở phào ra một hơi, lên lớp 11 Mạnh Tĩnh Nghiên theo tâm nguyện của mình chọn khoa văn.

Sau khi phân lớp xong, một số

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Gặp Lại Chồng Trước

Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, kế hoạch chu đáo của cô chẳng lẽ vì một chút khó khăn mà bị phá sản? Không được, đây có thể tuyệt đối không được!

Học sinh Cao tam thi hai ngày nghỉ cũng không có, Thành TrạM Vũ thứ bảy đi học, không có thời gian đến tìm cô. Mạnh Tĩnh Nghiên nhân cơ hội không có hán giám sát bên cạnh liền mua một vé xe lửa đi thành phố C —— cô muốn đi gặp Lục Hoàng Văn. Không biết vì sao, bản thân Mạnh Tĩnh Nghiên rất muốn rất muốn gặp hán một chút.

Dĩ nhiên, lúc này Lục Hoàng Văn còn chưa biết cô. Hai người lần đầu tiên gặp mặt là lúc học đại học, cô học năm nhất, Lục Hoàng Văn năm tư, cao hơn cô ba lớp. Nếu như cuộc đời của hán không xảy ra cuộc biến hóa lớn nào, thì bây giờ đã học đại học năm thứ hai đại học rồi.

Đi tới đi lui mua vé xe, buổi sáng đi, buổi tối trở về. Ban ngày ba mẹ đi làm, không ai gò bó cô, trong tay mình lại có tiền, nói đi là đi thôi, không cần phải thông báo một tiếng nào.

Thành phố A rất gần Thành Phố C, ngồi xe lửa chỉ mất hai giờ. Từ trạm xe lửa ra ngoài, liền ra trạm chờ khách bắt xe hỏi giá cả.

Ở cửa trạm chờ xe lửa khi thấy người trẻ con như cô đi thì bình thường xe taxi sẽ đi đường vòng hoặc thu lộ phí rất cao, chính là làm thiệt người không hiểu chuyện hay người ngoại địa. Đã vài chục năm Mạnh Tĩnh Nghiên không có trở lại thành phố C, nhìn những toà nhà cao tầng quen thuộc xung quanh trạm xe, lúc trả giá dường như có cảm giác đã qua mấy đời.

Tiền xe ở Trạm xe lửa đến trường đại học C phí bao nhiêu tiền đều nhớ rõ, trí nhớ xuất chúng là chuyện tốt hay chuyện xấu đây? Rất nhiều chuyện thật lâu cũng chưa từng nhớ tới hiện tại liền nhất nhất hiện ra trước mắt, cũng không phải cô quên mất, mà là cố ý tránh né không muốn nghĩ tới.

Đứng ở cổng trường đại học C, có loại cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Năm đó lúc cô nhập học, là hai năm đại học C phát triển tốt nhất, mua vài toà ký túc xá sát vách, mở rộng diện tích trường học, tu sửa lại diện tích cũ.

Cho nên cô chưa từng gặp qua Đại Học C ở đoạn này, bằng hiệu trường đại học thì cũ kỹ. Giáo viên không nhiều lắm, học sinh cũng rất ít. Rất nhiều học sinh thừa dịp Chủ nhật đi chơi, ngay trạm xe buýt mấy hàng người dày đặc đang che ô đứng chờ.

Ôm một loại tâm tình vô cùng phức tạp vào sân trường, lúc này, Lục Hoàng Văn đang ở đâu?

Đầu tiên cô đi khu túc xá phía Tây, bốn năm đại học, người kia vẫn ở trong căn ký túc xá này. Tùy tiện kéo một nam sinh đang chuẩn bị lên lầu lại, nhờ hắn tìm giúp một bạn tên Lục Hoàng Văn phòng 518. Sau khi người nọ đi lên cô xoay người đến cái ghế dài dưới hàng cây bên cạnh ký túc xá đợi.

Cô chỉ muốn yên lặng nhìn bộ dáng hiện tại của Lục Hoàng Văn một chút, cũng không muốn nói chuyện gì với hắn. Nhưng lại không sợ bị hắn thấy, dù thế nào đi nữa hắn cũng không biết cô, sợ cái gì?

Người gọi giúp từ cửa sổ lầu năm nhô ra, nói về phía Mạnh Tĩnh Nghiên rằng Lục Hoàng Văn không có ở đây, túc xá của bọn họ không có ai.

Thật là hiếm có, hôm nay Chủ nhật, mà hắn lại chưa tới mười một giờ đã rời giường?

Không có ở ký túc xá, vậy sẽ ở nơi nào? Đánh chết cũng không tin rằng Lục Hoàng Văn sẽ đi thư viện học bài. Tiểu học năm năm, trung học đệ nhất cấp bốn năm, 3 năm trường cấp 3, chen ép mười hai năm, lên đại học thật không dễ dàng được trầm tĩnh lại, năm thứ hai đại học chính là thời điểm chơi đùa a.

Có thể là không có ở trường học, thì đã cùng bạn chung phòng cùng nhau ra ngoài chơi rồi? Nam sinh đều rất thích chơi game nha, Lục Hoàng Văn cũng không ngoại lệ. Nhưng tốc độ mạng internet trong trường vô cùng lừa bịp, Chủ nhật không có lớp, phòng 518 thường thường kéo nguyên phòng đi tiệm internet mà chơi game, ngoài ra buổi tối còn ngủ ở đó, sáng thứ Hai đi học mất liền có quãng thắm.

Không biết phòng của bọn họ thói quen này có phải hay không hiện tại đã có không? Mạnh Tĩnh Nghiên không rõ ràng lắm, nghĩ tới đã đến trường học rồi, liền đi một vòng ở trong sân trường đi, xem có thể ‘ vô tình gặp được ’ Lục Hoàng Văn hay không, nếu như không gặp được hắn, chắc phải đi quanh mấy tiệm internet hắn thường đi mà thử vận khí một chút.

Chắc là hôm nay vận khí của Mạnh Tĩnh Nghiên rất tốt, ý muốn thật sự thành, còn chưa đi được vài bước, ngay trên sân thể dục ngoài trời ở bên cạnh túc xá liền thấy được bóng dáng của Lục Hoàng Văn.

Ngay sau đó liền nhìn thấy bọn họ chung phòng ký túc xá, Bàn Tử, tiểu Vũ, Đại Xuyên cùng Long ca. Thì ra là toàn bộ phòng ngủ ra đây chơi bóng rổ ? Xem ra thời điểm năm thứ hai đại học bọn họ còn chưa có trầm mê Game Online, mà là có khuynh hướng chơi những trò chơi tương đối khỏe mạnh này mà thôi.

Vào sân bóng rổ, yên lặng tìm một vị trí đứng lại, trà trộn vào giữa một đám nữ sinh đang nhìn nam sinh chơi bóng rổ sẽ không bị chú ý. Mà những nữ sinh kia cũng chỉ nhìn cô một cái, không biết, liền không có người nào hỏi cô.

So với thời điểm trước khi cô trùng sinh, Lục Hoàng Văn thật sự là trẻ hơn rất nhiều. Mặc bộ đồ bóng rổ màu trắng xanh, đầu do vận động đầy mồ hôi. Trẻ tuổi, có sức sống, tinh thần năng động.

Mỗi khi ném được một quả bóng vào, nhóm người cổ động viên liền lớn tiếng vỗ tay khen ngợi. Không ném rõ thì phần lớn các nữ sinh xem không hiểu dẫn bóng đoạt bóng, tị ba tị năm trò chuyện bát quái. Thỉnh thoảng cũng có thể nghe được tên của Lục Hoàng Văn, Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ chú ý bóng dáng của hắn trong sân, cũng không chú ý nghe họ đang nói cái gì.

Tiếng còi trọng tài vang lên, đã hết giờ thi đấu, đội bóng kia có điểm số lớn hơn nên thắng đội Lục Hoàng Văn. Cổ động viên của đội đối diện hoan hô không ngừng, những người bên cạnh Mạnh Tĩnh Nghiên thì lại có chút than thở, đứng ở phía bên nào cũng rất dễ dàng phân biệt ra.

Nhìn thấy Lục Hoàng Văn ủ rũ cúi đầu đi tới vị trí của cô, hô hấp của Mạnh Tĩnh Nghiên liền bị ngưng lại.

Hắn hắn hắn, hắn tới đây làm gì?

Rất khẳng định trước khi lên đại học hai người bọn họ không có bất kỳ tiếp xúc nào, hắn cũng không biết cô nha!

Chẳng lẽ lúc trước hắn và mình cùng trùng sinh một lúc? Không có đạo lý nha! Mình là ở trên bàn phẫu thuật nên hồn bay về thập niên 90, còn hắn? Niềm vui mới phát triển từng bước, như thế nào hai người cũng phải ăn mừng sau đó dọn về ở chung một chỗ chứ? Chẳng lẽ xảy ra bất trắc gì nên sống lại!

Nhìn chăm chăm Lục Hoàng Văn đi tới bên người cô, trong tim giống như con thỏ đang nhảy loạn, đều do mình quá chủ quan, cho là Lục Hoàng Văn tuyệt đối không thể nhận ra mình.

Sống lưng Mạnh Tĩnh Nghiên thẳng tắp, không biết phải làm sao mới phải.

Lại thấy hắn lướt qua mình, đi tới người kế bên cô rồi dừng chân, thoải mái nhận lấy chai nước suối nữ sinh bên cạnh đưa tới sau đó uống liên tục uống mấy ngụm lớn đến khi không còn chứa nửa bình nước mới ngưng. Thời gian trôi qua không tới một phút, mà toàn thân Mạnh Tĩnh Nghiên đã ướt đầm, cả người đỏ mồ hôi lạnh.

Thì ra là, là hắn vui vẻ đi về phía vị nữ sinh có dáng vẻ xinh đẹp ngọt ngào kia. Liền lắc đầu một cái, cô suy nghĩ quá nhiều rồi. w7ef.

Chỉ cách hắn có một mét, dù là mọi chú ý của hắn không có ở trên người mình, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng cảm thấy cả người không được thoải mái. Đứng lên đi tới sân bóng rổ bên cạnh, nhưng lực chú ý vẫn đặt ở trên người Lục Hoàng Văn, dùng di động làm che lại, làm cho người ta không dễ dàng phát hiện ra.

Nữ sinh kia dịu dàng dùng khăn lông màu xanh dương lau mồ hôi trên mặt hắn, trong miệng còn trề môi nói khê cái gì đó. Cự ly quá xa Mạnh Tĩnh Nghiên nghe không rõ, chắc là đang an ủi hắn chỉ thua trận bóng mà thôi đừng mất hứng.

Đây là bạn gái hiện tại của hắn ? 13850815

Ha ha, xem ra hắn luôn luôn thích kiểu dịu dàng nha! Phong cách đã lên nói, mình và cô nữ sinh trước mắt này có mấy phần giống nhau. Thật uổng cô vẫn còn cho mình là mối tình đầu của Lục Hoàng Văn! Đừng là, lời nói của nam nhân có mấy câu là có thể tin chứ? Lúc bắt đầu nói vài lời lời nói dối là do có ý tốt, từ từ là có thể gạt đi chân tình của cô.

Giống như đề báo đáp chuyện Mạnh Tĩnh Nghiên đặc biệt mua vé xe đến xem hắn như thế nào và dường như cũng muốn trả luôn phần trị tương xứng với giá vé đi về, Lục Hoàng Văn chợt ôm eo nữ sinh kéo tới phía trước một chút sau đó liền hôn cô ta một cái. Dĩ nhiên, chỉ là hôn nhẹ mà thôi, nhưng mà ở trước mặt mọi người thì nữ sinh sẽ rất xấu hổ, mắc cỡ đỏ mặt dùng tay đánh nhẹ vào người Lục Hoàng Văn.

Thật tốt, vợ chồng son đang náo loạn với nhau thật ân ái nha!

Mạnh Tĩnh Nghiên đã hết hứng thú, không có tâm tình nhìn tiếp nữa, cất điện thoại chuẩn bị rời đi. Đến bây giờ cô cũng không biết vì sao sao muốn tới chuyện này, ngoại trừ đề cho cô đối với nam nhân này càng thất vọng hơn thì ngoài ra còn kết quả gì nữa không ?

Sau lưng chợt đau nhói một cái, quả bóng rổ đụng trúng rồi bật trên đất mấy cái rồi từ từ lăn qua một bên. Rất nhanh có liền có một nam sinh cao lớn chạy tới nhặt banh, luôn miệng nói xin lỗi cô, “Thật xin lỗi thật xin lỗi, đồng học, mình đã làm bẩn y phục của bạn rồi. Mình là học sinh lớp 5 khoa pháp luật Chu Quảng Siêu, bạn là người lớp nào? Bạn cho mình số điện thoại đi, ta mua bộ quần áo mới bồi thường cho bạn.”

Cởi áo khoác ra, thấy phía sau có một vết bẩn do bóng gây ra, dùng sức vỗ vài cái đã sạch hơn một chút, nhưng vẫn có một chút bụi dính trên đó nhìn thật khó coi.

Y phục không đáng giá bao nhiêu tiền, huống chi cô cũng không có tâm tình dây dưa với hắn, “Thôi đi, mình trở về tự giặt sạch là được rồi.”

Sau đó cũng không nói gì nữa, liền đi vòng qua hắn. Vốn ngay từ đầu, không hề quen biết hắn.

Nhưng nam sinh lại không chịu cho đi cô dễ dàng để, kéo cánh tay cô lại, “Không được không được, làm sao có thể như vậy chứ, quần áo bạn màu trắng, bị làm bẩn thế này sợ rằng giặt sẽ không ra được, nên bạn để lại số điện thoại cho mình đi, mình sẽ mua y phục khác rồi gọi điện thoại cho bạn được không?”

Hoà liền bốc lên.”Mình không có điện thoại di động.”

Nghe câu trả lời của Mạnh Tĩnh Nghiên, khoe miệng Chu Quảng Siêu khê giật, lộ ra một nét mặt không thể tin được. Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy cô mới cất di động vào trong túi, quần jean bó sát người lại hiện lên dấu của điện thoại trong túi, cô lại nói không có điện thoại di động, đúng là bịa đặt trắng trợn mà.

“Không còn chuyện gì nữa? Vậy mình đi trước.”

Không thể trách Mạnh Tĩnh Nghiên không lễ phép, tâm tình của cô thật sự không tốt, rút tay của mình ra khỏi tay của nam sinh cũng không thèm quay đầu lại liền rời đi.

Phía sau mấy người mặc đồng phục màu đỏ là đội đồng của hắn thấy thế đồng loạt đi tới, kẻ vai sát người hắn trên ghé, “Thế nào? Chu đại thiếu của chúng ta có cách theo đuổi người ta cũng thật kỳ lạ nha? Mới vừa rồi là có ý ném quả banh kia phải không? Còn ném rất chính xác a, còn làm cho quần áo của người ta y thật là dơ nha!”

“Cô gái kia nhìn thật lạ a, là mới nhập học năm nay sao ? Nhìn giống như một búp bê, Siêu từ, không nghĩ ông lại thích hình tượng như vậy nha? Bình

thường không phải ông xem thường chuyện bọn ta ném bóng về phía các mỹ nữ sao? Sao hôm nay cũng học chiều này rồi?"

Chu Quảng Siêu đánh một quyền vào bụng người đang treo ghẹo kia một cái, nhìn hần ôm bụng cúi người xuống cười hả hê, "Còn dám nói nữa lần sau khi ông ném bóng vào người nữ sinh thì đừng trách ta đi phá đám ông nha."

"Đừng vậy đừng vậy! Vốn tớ đã tìm không có đối tượng, ông còn hủy đi kế hoạch của tớ nữa còn không phải bắt tớ cả đời độc thân sao!" Được lắm, thì ra là mới vừa rồi đau như vậy đều là giả bộ.

Mạnh Tinh Nghiên đã quẹo chỗ khác, nên không nhìn thấy bóng lưng nữa, "Ai, mấy anh em hỏi thăm giúp tớ một chút nữ sinh vừa rồi là người học ở lớp nào a."

"Ha Ha, mỹ nhân người ta cũng không thêm đề ý ông... ông còn quần chặt lấy làm gì hả?" Miệng của nam sinh này thật là độc ác, sau khi bị Chu Quảng Siêu hung hăng trừng một cái liền lập tức nói, "Không có chuyện gì không có chuyện gì, mới vừa rồi nhìn thấy cô bé cùng bạn gái A Văn ngồi chung một chỗ, không chừng là biết nhau đấy."

Chu Quảng Siêu nghe xong cũng cảm thấy đúng, vội vàng ngoắc, "Hoàng văn!"

Hai anh em cùng nắm hai tay chạm nhau một cái, "Siêu tử, kỹ thuật chơi bóng của ông lại tiến bộ!"

"Hắc hắc, có chuyện muốn hỏi thăm ông a, chính là nữ sinh vừa rồi ngồi bên cạnh bạn gái của ông, ông có biết không? Có đối tượng chưa?"

Lục Hoàng Văn trầm mặc, suy nghĩ trong chốc lát rồi đáp: "Nhìn thì quen mắt, nhưng không biết."

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Hôn Nhân Là Nắm Mồ Của Tình Yêu!

"Nghiên Nghiên, hôm nay đi đâu chơi, mà quần áo lại bẩn thế này!"

"Con đi xem Lý Minh Trạch chơi bóng nhưng không cẩn thận bị quả bóng đập vào người!". Buổi tối mẹ Mạnh giặt quần áo, nhìn thấy chiếc áo khoác của con gái bị bẩn mới thuận miệng hỏi một câu. Mạnh Tinh Nghiên liền nói một lý do đã chuẩn bị sẵn từ trước trả lời, nhìn thức ăn trên bàn bắt chọt chẳng có chút khẩu vị, bèn để đĩa xuống đi về phòng.

Đến thành phố C một chuyến, gặp lại người kia, nói thất vọng cũng không hẳn, nhưng từ đó cũng cho thấy lời nói đàn ông không hề đáng tin chút nào. Ban đầu anh ta nắm tay cô nhu tình mật ý mà nói: "Em chính là người đầu tiên anh yêu, cũng là cô gái duy nhất", chẳng khác nào hũ mật ngọt ngào.

Nhưng sự thật chứng minh, trước khi quen biết cô, không biết Lục Hoàng Văn đã từng lui tới với bao nhiêu cô gái. Lời ngon tiếng ngọt kia, cũng không biết đã từng nói với bao nhiêu người.

Muốn trả thù sao?

Không, không, không, Mạnh Tinh Nghiên không có ý định này. Đối với Lục Hoàng Văn, thậm chí ngay cả hận cô cũng không có. Cái gọi là vì yêu sinh hận, yêu cũng không còn lấy đâu ra mà hận. Trả thù anh ta? Chỉ lãng phí thời gian! Lần này đến đó chẳng qua chỉ muốn xác minh rõ bộ mặt thật của đàn ông, để quyết tâm càng kiên định hơn mà thôi.

Kế hoạch bao nuôi mặt trắng nhỏ bắt buộc phải làm, cho dù là tình yêu thâm thiết cũng không qua được ma chướng của thời gian. Tìm một chỗ thấp hơn mình một cái đầu, ở nhà nói một không nói hai, bảo đi hướng đông liền đi hướng đông, sai đi hướng tây lập tức đi hướng tây, vĩnh viễn sẽ không phản bội lại mình là tốt nhất.

Lúc đi nhỏ kết hôn với thầy Vạn, trong hôn lễ, thầy Vạn đã thề son sắt rằng nhất định sẽ chăm sóc tốt đi nhỏ, cho đi ấy hạnh phúc.

Đào mắt nhìn lại hiện tại thế nào?

Cuối tháng bảy, em bé trong bụng đi út đã ra đời, cô nhóc từ nhỏ đã biết hành hạ mẹ của mình, ở trong phòng sinh ước chừng hơn năm tiếng mới bằng lòng chui ra ngoài, khiến đi nhỏ đau đến mức muốn nói cũng không có sức. Ba và bà nội của đứa bé cũng thật vui mừng đi xem mặt con, chú Vạn ôm cục cưng cười đến không khép miệng được, lần đầu tiên làm ba, cảm giác nghênh đón một sinh mệnh mới quả thật rất thần kỳ.

Bà nội Vạn cũng rất vui mừng nhận cháu từ trong tay con trai, căn cứ vào kinh nghiệm của bà, cháu trai trưởng phải nặng đến sáu cân, béo múp míp vừa nhìn đã thấy yêu. Bà cụ vuốt tay vào trong tã lót sờ sờ, nụ cười trên mặt dần cứng đờ.

Sau đó kéo một cô y tá từ phòng sinh ra ngoài khẩn trương hỏi: "Cô làm ơn cho hỏi, có phải đứa nhỏ này bị ôm nhầm từ phòng sinh khác hay không?"

"Làm sao có thể, phòng sinh số ba, Lý Vân Khanh đúng không? Bà ơi, không sai đâu ạ, là con gái, sáu cân ba lạng, rất khỏe mạnh, chúc mừng gia đình!"

"Con gái? Sao lại là con gái chứ? Ai cũng nói trong bụng con dâu nhà tôi chính là một thằng nhóc mà! Thế nào mà lại thành con gái đây? Ôm nhầm rồi, nhất định là ôm nhầm rồi, cô y tá à, cô kiểm tra lại giúp tôi đi? Nhà chúng tôi thật sự là bé trai, đây lại là bé gái, thông gia bên kia mà biết ôm nhầm cháu mình khẳng định cũng nóng lòng!"

Làm y tá ở khoa phụ sản lâu năm, có trường hợp nào mà chưa từng gặp qua. Nhìn một cái cũng biết bà cụ này nhất định muốn có cháu trai đến điên rồi, con dâu sinh cháu gái liền không vui. Nhưng ngoài miệng vẫn nhẹ nhàng an ủi: "Bà ơi, không sai đâu ạ, trong vòng nửa ngày chỉ có một em bé ra đời, sao có thể ôm nhầm được?"

Y tá đã đi xa, nhưng mẹ Vạn vẫn còn lăm bằm trong miệng: "Không thể nào, không thể nào nha....."

"Mẹ, sinh trai hay gái mà chẳng như nhau. Nhìn con gái con thật đáng yêu, trông thật giống Vân Khanh! Mẹ đưa cháu cho con đi, để con đưa cho Vân Khanh nhìn một chút!"

Bà cụ nghe thấy thế liền nhét đứa bé vào trong ngực con trai, tức tối mắng to: "Xem cái gì, còn nhìn nó làm gì chứ? Ban đầu tôi vất vả cầu xin Lão Thần Tiên cho thuốc, cô ta lại không chịu uống..., đến bây giờ mới sinh ra thứ vệt trời này! Đây không phải là muốn nhà họ Vạn chúng ta tuyệt tự sao? Thanh Tùng á! Nhà họ Vạn chúng ta qua mấy đời đều độc đinh, hiện tại, hiện tại nên làm thế nào mới tốt... Sinh nam sinh nữ mà như nhau thì sao mọi người đều muốn đứa con trai chứ..... Con à, đến lúc con già rồi lấy ai hương hỏa cho nhà chúng ta....."

Nói xong, bà cụ chán chường ngồi phịch xuống dưới đất khóc.

Bà cụ vừa khóc, em bé trong ngực thầy Vạn cũng khóc theo, một già một trẻ náo động cả hành lang.

Khi Lý Vân Khanh được đẩy từ phòng sinh ra ngoài chuyển sang phòng bệnh thường đập vào mắt chính là hình ảnh này. Mà điều khiến cho người ta ám ức hơn đó chính là, mẹ Vạn đang ngồi dưới đất khóc lóc thấy con dâu được đẩy ra nhất thời không khống chế được cảm xúc, nhào tới muốn cho một cái tát, miệng còn nói năng hùng hồn: "Cô chính là đồ sao chổi, do ông trời đặc biệt phái tới khắc con trai tôi đúng không? Nhà họ Chúng ta Vạn gia ba đời đều con trai độc đinh, đến hiện tại liền đứt đoạn trên tay cô! Tôi có chết cũng không còn mặt mũi đi gặp cha Thanh Tùng, hu hu...."

Thật may là bà ta mới vừa nhào qua liền bị y tá cản lại, nếu không một cái tát kia tung ra thật đúng là náo nhiệt.

Lý Vân Khanh giằng co hơn năm tiếng mới sinh được, thể xác và tinh thần đều hết sức mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng gượng để ra nhìn chồng và con. Giờ lại bị mẹ chồng náo loạn như vậy, hít sâu một cái lập tức hôn mê bất tỉnh. Y tá chung quanh vội vàng cấp cứu, một hồi lâu mới có thể tỉnh lại.

Nhưng tỉnh lại thì thế nào đây? Đối mặt với tiếng gào khóc vang vọng của đứa trẻ, cùng với ông chồng ôm con gái trong tình thế khó xử, hơn nữa còn có bà mẹ chồng ngồi dưới đất la lối om sòm, có khác gì sát muối vào lòng, châm kim vào tim đâu.

Ngày đó mẹ Vạn liền thu thập hành lý trở về nhà, không hề bước vào bệnh viện một bước. Bà đã từng xin Lão Thần Tiên xem qua, nói mệnh của bà có phúc, trong bụng con dâu nhất định là một bé trai cho nên mới vui mừng mua gà vịt cá chuẩn bị nấu canh bồi bổ cho con dâu.

Thấy tình hình như thế, bà cụ liền xách về nhà ăn, đó là thức ăn bồi bổ cho cháu trai có sẵn, bây giờ cháu trai không có, để lại cho cô ta làm gì?

Lúc đi nhỏ ở cũ được bà ngoại và các chị thay phiên đi phục vụ, nhưng dù sao trong lòng có cái gai, nên không kiêng khem nhiều, sau này cứ động một chút lại bị đau thắt lưng.

Lúc đầu Mạnh Tĩnh Nghiên rất coi trọng thầy Vạn, cảm thấy người này không tham ô, không hút chích, không tán tỉnh linh tinh, tính cách trầm ổn, sẽ là một người cha tốt, là một thí sinh ba tốt, so với dựng trước bại hoại tốt hơn không biết bao nhiêu lần, đi nhỏ gà cho chú ấy nhất định sẽ hạnh phúc.

Nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, còn có thể nói đi nhỏ hạnh phúc được nữa sao?

Nhất là sau này, bà cụ Vạn cứ khẳng khái cho rằng vì con dâu không chịu uống thuốc mà Lão Thần Tiên đưa cho mới sinh con gái, nếu như sớm nghe lời của mình, hiện tại bà đã có thể ôm cháu đích tôn béo mập rồi. Cũng bởi vì nguyên nhân này, mà bà ghi hận con dâu, không có nhà thì thôi hể mà có nhà thì nhất định sẽ không cho đi nhỏ sắc mặt tốt. Thầy Vạn bị kẹp ở giữa, giúp ai cũng đều không được, giờ đi mắc núi giờ lại mắc sông.

Bị mẹ chồng oán giận, nên khiến tâm tình đi nhỏ không vui, sữa cũng không đủ, đứa bé cũng bị tội theo.

Sau khi cãi nhau một trận gà bay chó sủa với mẹ chồng, đi nhỏ liền ôm con về nhà mẹ đẻ. Dù sao nhà bà ngoại Mạnh rất rộng rãi, không thiếu phòng để ở. Cũng vì đứa bé, mà hai bà thông gia cũng thành ra bất hòa như nước với lửa. Trước kia còn thường thường hẹn nhau đi công viên tập dưỡng sinh, hiện tại ngay cả điện thoại cũng không buồn gọi.

Nhưng Lý Vân Khanh rời nhà chưa tới nửa ngày, thầy Vạn đã mua một đồng vật phẩm tới cửa thăm mẹ vợ, thuận tiện đón vợ và con về nhà. Bà ngoại Mạnh xót con gái, nên vô cùng hờ hững với Vạn Thanh Tùng. Nhưng chú nhỏ chỉ cười cười, ngồi nói chuyện phiếm với bà, những việc nặng, dơ bẩn đều giúp một tay giải quyết.

Thầy Vạn mệt đến mức, cả đầu đầy mồ hôi cũng không buồn đi lau, nhìn vợ bằng ánh mắt vừa áy náy vừa hi vọng được tha thứ.

Đi nhỏ đã hạ quyết tâm sát đá về nhà mẹ đẻ nhưng thấy chồng mình như vậy, lại thương hại. Đứa bé lại khóc hai tiếng tìm ba, trong lòng cho dù có uất ức cùng khổ sở thế nào cũng dịu đi rất nhiều, liền thu dọn đồ đạc cùng thầy Vạn về nhà.

Nhưng chưa được hai ngày, sau khi trở về lại suốt ngày nghe mẹ chồng rĩ rỏi, nói gì là đã đi thì cũng đừng trở lại, tốt nhất là mang cả thứ hàng thua lỗ kia đi cùng đi!

Nói bản thân mình thế nào cũng được vì dù sao nể bà là mẹ chồng nên sẽ nhẫn nhịn. Nhưng không thể nói cục cựa của đi là hàng thua lỗ được! Con gái thì sao? Lý Vân Khanh còn chỉ thích con gái đáng yêu thông minh khéo léo, là bông áo nhỏ của mẹ hơn ấy chứ! Trong nhà vốn có một anh trai một chị gái, chị dâu lại là người sắc sảo, lễ mừng năm mới tuy có cho mình lì xì nhưng bỏ tiền mua đồ cho mẹ chồng là không có khả năng. Bà ngoại Mạnh còn không dựa vào mình và chị gái hầu hạ thì dựa vào ai? Về sau con gái mình khẳng định cũng sẽ hiếu thuận, chăm sóc khi bố mẹ già yếu! So với con trai thì có ích hơn nhiều!

Vừa đón được vợ về nhà, lại tiếp tục nổ ra chiến tranh, thầy Vạn ngày càng đau đầu nhức óc. Lôi kéo mẹ già, đồ bà đừng nóng giận, đừng cả ngày lẫn đêm gây gổ với con dâu nữa.

Bà cụ cũng nể mặt con trai, đành cho miệng nghỉ ngơi, chờ sau khi con trai đi làm chắc chắn sẽ lại bới móc chuyện nọ chuyện kia ra trách con dâu, mắng đến khi đi nhỏ không chịu nổi ôm con về nhà mẹ đẻ thì thôi. Cứ thế vòng đi vòng lại, chẳng tháng nào được yên tĩnh, mỗi tuần đều phải giày vò một lần.

Mạnh Tĩnh Nghiên muốn khuyên đi nhỏ, nếu thật sự không chịu được nữa thì ly hôn thôi. Nhưng đi ấy lại ôm hôn em họ, nói là vì con thì dù có thế nào cũng phải nhẫn nhịn. Thật may là, chồng đi không ghét con gái.....

Cuộc hôn nhân như thế là thứ người ta muốn sao?

Mạnh Tĩnh Nghiên thăm hỏi, cũng thăm hiểu bản thân không tiếp nhận nổi.

Hơn nữa từ khi biết Lục Hoàng Văn lừa gạt mình, đối với tình yêu, đối với hôn nhân cô đã hoàn toàn chết tâm.

Nhưng chuyện bao nuôi mặt trăng nhỏ thực sự có chút khó khăn, bất luận ba mẹ bên kia nghĩ như thế nào, chướng ngại lớn nhất trước mắt vẫn chính là Thành Trạh Vũ. Quen biết hơn mười năm, nhưng Thành Trạh Vũ lại chưa bao giờ tỏ lộ với cô. Hai người không phải bạn bè trai gái, lại mập mờ ở cạnh nhau.

Nếu như cô muốn tìm mặt trăng nhỏ, người đầu tiên nhảy ra phản đối, tuyệt đối là cậu ta.

Khó lại càng thêm khó khi cậu ta vừa là người sẵn có nhân lực lại vừa có thể lực, tránh không khỏi cũng không bỏ rơi được. Mặt trăng nhỏ dám để cho nàng bao nuôi, sẽ phải làm xong chuẩn bị chết không có chỗ chôn.

Xe tới trước núi tắt có đường, thuyền tới cầu ắt sẽ thắng, suy nghĩ cả đêm cũng không nghĩ ra biện pháp, Mạnh Tĩnh Nghiên quyết định đi một bước lại nhìn một bước, trước mặt quan trọng nhất, vẫn chính là lựa chọn thí sinh —— cho nên không cần phải gấp gáp. Thời cơ tốt nhất tìm mặt trăng nhỏ chính là thời điểm Thành Trạh Vũ phải đi học cả ngày không có thời gian ở bên cạnh cô. Thật đúng là qua thôn này không có tiệm khác, bỏ lỡ cơ hội này, nói không chừng còn phải kéo dài nữa. Chỉ là chuyện sớm hay muộn, giải quyết sớm ngày nào tâm bệnh sẽ sớm chữa khỏi ngày đó.

Nửa đêm, Mạnh Tĩnh Nghiên lại mơ thấy cả người mình mọc đầy lông, trông chẳng khác nào con khỉ, lộn nhào lật tới lật lui vẫn không thoát khỏi nắm ngón tay của Đại Phật Thành Trạh Vũ. Đến lúc tỉnh lại đầu đầy mồ hôi, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải mau sớm hành động, cô không muốn mình giống như Tôn Ngộ Không bị nhốt dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm không thoát thân được, a a a a!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Quán Ba

Mặt trăng nhỏ thì làm sao mà tìm hoa được, vấn đề này làm phiền Mạnh Tĩnh Nghiên thật lâu.

Loại đàn ông chỉ có khuôn mặt đẹp nhưng không có khí chất và nhân phẩm đương nhiên là có nhiều ở trong tiệm vịt rồi. Nhưng từ đầu tới cuối đã sống đến hai đời, dù là cửa tiệm vịt cô cũng chưa từng vào.

Haiz, trước kia sống quá nghiêm túc, mỗi ngày đều học, ăn uống, ngủ nghỉ, cuộc sống chẳng có chút thú vị gì thì chẳng nói, cuối cùng chồng còn chạy theo người khác, chẳng có chút may mắn nào.

Hơn nữa loại đàn ông này mỗi ngày đều lên giường với rất nhiều phụ nữ, không biết có phải là đồ sạch hay không, không biết chừng còn bị lây nhiễm... .

Chắc chắn chắc, ngắm lại thấy phát sợ, đàn ông ở tiệm vịt chẳng đáng tin chút nào. Pass!

Vậy giờ đi đâu tìm mặt trăng nhỏ đây?

Mạnh Tĩnh Nghiên tìm nhìn qua Lý Minh Trạch... .

Đương nhiên không phải Lý Minh Trạch là mặt trắng nhỏ. Lý Minh Trạch là cậu nhỏ, từ nhỏ đến lớn ăn không ít cơm ở nhà cô, không nói tới chuyện chịu ân dù là một giọt nước thì cậu ta cũng phải đền đáp nhà cô chứ, nếu dám không chịu tiến lên làm mặt trắng nhỏ cầu xin người ta bao dưỡng, liền dùng nước miếng nhấn chìm cậu ta!

Bản thân cậu ta thì không phải, nhưng cậu ta lại thường xuyên xuất hiện ở những chỗ có tương lai đó.

Dựa vào lý trí của Lý Minh Trạch và sự cố gắng của Mạnh Tĩnh Nghiên, trong hai năm cậu ta đã có thể thoát khỏi sự phiền não của việc học tiến vào học viện thể dục, chuyên môn là bóng rổ. Thoát khỏi chín năm học tập giờ Lý Minh Trạch giống như con ngựa hoang, trong trường học kết bạn với một đồng bạn bè không tốt suốt ngày chơi bóng rổ tới điên luôn.

Phần lớn bạn bè của cậu ta Mạnh Tĩnh Nghiên đều có thể nhận biết được, cũng là do da mặt dày của cậu ta ban tặng. Vào chủ nhật hay là nghỉ đồng nghi hè, nhà họ Mạnh không có người lớn ở nhà, sau khi đánh bóng xong liền dẫn bạn bè tới nhà cô ăn không uống không, bóc lột sức lao động của Mạnh Tĩnh Nghiên.

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi luôn thấy tò mò với thế giới của người lớn, hút thuốc, uống rượu, đều kiêu căng cho là mình đều có thể làm được. Mấy thằng nhóc đó thật sự rất ấu trĩ, hy vọng dùng cách này có thể chứng minh được mình đã trưởng thành. Mặc dù Lý Minh Trạch không nói, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng biết, cậu ta đi với mấy đứa bạn này vào quán bar vài lần.

Từ tiểu học đã bắt đầu, hàng năm đều làm lớn chuyện cấm học sinh vào ba phòng một sảnh. Mặc dù tới bây giờ vẫn không biết ba phòng một sảnh đến cuối cùng là như thế nào, trong đó có phải bao gồm cả quán bar hay không. Nhưng vẫn biết quán bar không phải là nơi tốt đẹp gì, đối với con gái lại càng nguy hiểm hơn.

Cho nên Mạnh Tĩnh Nghiên không dám hành động một mình, vạn nhất gặp con ma men hay là lưu manh gì đó, thì thật không biết phải làm sao. Đi theo Lý Minh Trạch lại không phải giống như thế, bọn họ nhiều người, có thể truyền thêm can đảm cho nhau. Từng đi qua vài lần rồi nhưng quán bar này chưa từng xảy ra chuyện gì thì chắc là không nguy hiểm lắm.

Cứ tính toán nhỏ nhất ở trong lòng, chờ Lý Minh Trạch tới nhà ăn không uống không, cô đã đưa ra đề nghị này.

“Cái gì? Cậu muốn tới quán bar?”

“Này, nói nhỏ chút coi, lớn tiếng vậy làm gì? Làm cho tớ sợ tới mức nhảy dựng lên. Có cái gì mà chuyện bé xé ra to thế, không phải chỉ là quán bar thôi sao? Đừng có nói là cậu chưa từng đi tới nhé!”

“Chỗ đó không phải là nơi mà con gái như cậu có thể tới.”

“Tớ mặc kệ đấy, dù sao cậu nhất định phải dẫn tớ theo, tớ còn chưa từng đi tới quán bar, muốn thêm chút kiến thức mà thôi. Nếu giờ cậu không dẫn tớ theo, tớ nhất định sẽ nói với người lớn chuyện cậu ở bên ngoài kết bạn xấu, hỏi nhỏ cậu còn ngồi xổm như con gái để tiêu....A a a, buông tớ ra!”

Lý Minh Trạch cúi tới mức đỏ bừng cả mặt, nam tử hán đại trượng phu, mấy chuyện đó mà bị bạn bè biết rõ, chắc chắn sẽ bị bọn họ cười nhạo cả đời, cậu còn mặt mũi nào sống nữa chứ? Chỉ chết thôi.

“Bây giờ trong phòng chỉ có hai người chúng ta, tớ chỉ nói thể thôi, cậu cũng không cần bịt miệng tớ thế đâu, thiếu chút nữa làm tớ không thở được. Chỉ cần cậu dẫn tớ theo, tớ sẽ không nói cho người khác biết, như thế nào?”

Cô còn dám hỏi như thế nào nữa? Lý Minh Trạch liếc mắt khinh thường nhìn cô, nói rõ ra là đang uy hiếp cậu, còn làm bộ như cô đang thương lượng với cậu, giờ không dẫn cô theo mà được sao?

Quán bar là nơi những người sống về đêm yêu thích, ban ngày không mở cửa, muốn đi giải trí thì phải chờ tới buổi tối. Mạnh Tĩnh Nghiên bắt đầu bịa chuyện đi tới nhà Nghệ Thụy Tuyết chơi, ban đêm ngủ ở nhà cô ấy luôn, ba mẹ Mạnh cũng chẳng nghi ngờ gì cho cô đi luôn.

Trong tủ quần áo toàn là quần áo của thiếu nữ, nhìn chút là biết học sinh trẻ vị thành niên. Không biết có để cho cô vào hay không? Nếu muốn câu mặt trắng nhỏ, đương nhiên phải biến thành một người phụ nữ thành thực chứ.

Ra khỏi nhà liền đi thẳng tới khu thương mại đi shopping, còn phải lo đi làm tóc rồi làm móng, nhân tiện phải hóa trang thành một mỹ nhân yêu mị nữa.

Shopping, làm tóc, hóa trang là hoạt động cần rất nhiều thời gian, lúc ra khỏi nhà đã rất sớm, nhưng chờ tới khi cô làm xong thì trời cũng đã tối. Thấy thời gian đã sắp không kịp rồi, liền kêu xe tới chỗ đã hẹn trước với đám của Lý Minh Trạch.

Vuốt bóp tiền lẻ xếp của mình Mạnh Tĩnh Nghiên rất đau lòng, mới chỉ ngăn ngủ một ngày, liền xài hơn cả ngàn đồng. Mặc dù giờ hoàn cảnh gia đình cũng giàu có, cô cũng đã quen, nhưng cô vẫn luôn có tính rất tiết kiệm.

Nhẹ nhàng vỗ về túi tiền nhỏ mà niệm thầm: Túi tiền nhỏ oi túi tiền nhỏ, không phải chị cố ý bắt em giảm cân đâu, vì để cậu được mặt trắng nhỏ, chị phải bỏ ra chút vốn ban đầu.

Vài thằng nhóc đứng cùng một chỗ thật sự rất chói mắt, xuống xe liền nhìn thấy bọn họ. Sợ Lý Minh Trạch chờ tới sốt ruột, nên lo chạy nhanh qua.

Ai ngờ cậu ta lại không nhận ra cô, trong lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên thấy không hợp, liền mở miệng nói, “Chờ lâu rồi à? Chúng ta mau vào đi?”

Lý Minh Trạch đột nhiên quay đầu lại, dùng vẻ mặt như gặp quỷ nhìn cô chăm chăm.

“Cậu, cậu, cậu là Mạnh Tĩnh Nghiên?”

“Là tớ, mắt có cần trùng lớn thế không?”

“Ồi má ơi, sao cậu lại biến thành bộ dáng như quỷ thế này!” Lý Minh Trạch mắng một tiếng.

“Bộ dáng quỷ gì chứ, Minh Trạch cậu không hiểu cách thương thức thì đừng có mở miệng nói, không ai xem cậu là người cầm đầu. Ha ha ha, người đẹp, anh tên là Tôn Tử Tường, là bạn học của Lý Minh Trạch. Em đừng nghe cậu ấy nói, ánh mắt cậu ấy không giống như người bình thường.”

“Chào anh, anh cứ gọi Mạnh Tĩnh Nghiên là được.” Người tên là Tôn Tử Tường này, cô chưa từng gặp qua, xem ra còn lớn hơn cả Lý Minh Trạch, bình thường không thấy chơi cùng cậu ta. Không giống với những người cô đã từng gặp, bộ dáng thì ăn mặc như lưu manh, tóc lại nhuộm chỗ này một chút chỗ kia một chút, rất khó coi. Nhưng nhờ mặt mũi của Lý Minh Trạch, cũng nên chào hỏi anh ta một tiếng.

Thật ra Mạnh Tĩnh Nghiên đối với tạo hình mới của cô cũng cảm thấy có chút không thể thích ứng, nhưng thợ trang điểm nói, đây chính là trào lưu mới nhất, vừa xinh đẹp lại quyến rũ, nhất định làm cho đàn ông nhìn cô. Ngắm lại mục đích cô muốn tới quán bar, tẩy trang lại không kịp giờ, nên đành ngoan ngoãn ngồi đó nghe theo sự an bài của thợ trang điểm.

Đúng như cô nói, “Mí mắt này như có miếng và đen đậm, có khác gì con gấu mèo không? Mau đi tẩy đi.”

“Này này, đừng có chạm vào tớ, cậu có biết tớ về mắt này bao lâu không? Lau sẽ không kịp, chúng ta mau vào đi, tớ không quen đi giày cao gót, giờ chân đau quá trời.”

“Cuối cùng lại thành bộ dáng yêu quái này!” Lý Minh Trạch mắng.

Ở quán bar mặc còn phơi bày hơn Mạnh Tĩnh Nghiên nhiều, có nhiều người phụ nữ trang điểm còn diêm dúa hơn cô, lại chưa từng thấy cậu ta mắng câu nào. Nhưng cô không phải là từ nhỏ lớn lên với cậu sao, là người thường hay quản thúc cậu sao, giờ lại thay đổi thành hình tượng khác, cậu không nhận ra được.

Nhất là Mạnh Tĩnh Nghiên lại không quen đi giày cao gót, cứ quay tới quay lui, bạn bè ở bên cạnh cứ dán mắt vào, làm cho cậu ta tức muốn chết!

Người Lý Minh Trạch dẫn tới phần lớn đều là bạn từ học viện thể thao, bộ dáng cao lớn và trông có vẻ thành thực hơn các bạn đồng trang lứa, Mạnh Tĩnh Nghiên trang điểm vào cũng có vẻ như sinh viên đại học hơn hai mươi, vào quán bar cũng xem như suông sẻ. Phim truyền hình có diễn mấy cảnh vào quán bar bị kiểm tra chứng minh thư nên chuyện tuổi tác không giấu được, cũng làm cô lo lắng một hồi.

Trái lại chưa kịp đề phòng, thì thiếu chút nữa đã bị khói lửa ở bên trong làm cho té ngã.

Giờ mới qua tám giờ, người ở trong quán bar cũng chưa còn nhiều, ca sĩ trên vũ đài còn đang ôm đàn ghi ta hát bài tình ca, đoàn người tìm một chỗ ngồi tốt đối diện vũ đài ngồi xuống, kê một mâm trái cây và rượu. Mạnh Tĩnh Nghiên không uống rượu, nên kê một ly nước chanh. Nhìn bảng giá, 78 đồng, 78 đồng một ly nước chanh thật là mắc, còn không bằng về nhà làm một ly nước chanh, thật là.

Trách không được Lý Minh Trạch chỉ thỉnh thoảng tới đây thôi, loại tiêu tiền này không phải người bình thường có thể gánh được.

Nhưng khi nghĩ đến mục đích ngày hôm nay, vẫn là kiểm lại, quét mắt nhìn qua đàn ông ở trong quán bar, muốn tìm một mục tiêu nhìn hợp mắt. Nhưng ánh đèn mờ quá, tầm mắt cũng tương đối thấp! Chỉ có thể nhìn thấy người ở trong vòng năm thước mà thôi, xa hơn thì không thấy rõ.

Người phục vụ cũng làm việc rất nhanh, không tới mười phút đã bùng lên chút giờ đó rồi. Hai tờ tiền lẻ thì giữ lại, cầm lấy một đồng giấy ăn như giấy nợ.

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy uống nước trái cây, thật là biết kiếm tiền nha, một chút tiền nhỏ cũng không bỏ qua. Nhà tư bản thật đáng ghen!

“Nghiên Nghiên, tới quán bar còn uống nước trái cây không thấy quá cụt hứng sao? Đến đây, chai bia này của em.” Tôn Tử Tường cầm lấy ly nước chanh cô, đưa cho cô một chai bia.

“Ách, xin lỗi, em không uống đâu, em tới chỗ này chỉ muốn học hỏi thêm kiến thức thôi, các người muốn uống gì thì uống đi, không cần quan tâm tới em đâu.”

“Như vậy sao được! Đến đây đến đây, em là bạn của Lý Minh Trạch, thì cũng là bạn của anh, anh kính em một ly!” Tôn Tử Tường quơ ly rượu trong tay, ý muốn Mạnh Tĩnh Nghiên gờ ly lên, “Không phải là em không nề mặt đó chứ?”

“Anh Tôn, Nghiên Nghiên không biết uống đâu, anh cũng đừng làm khó cậu ấy.”

“Vậy một ly thôi, uống xong ly này anh Tôn Tử Tường sẽ không làm khó em ấy nữa, thế nào?”

Nói gần nói xa nếu không uống ly này sẽ không xem anh ấy là bạn, anh ấy so với Lý Minh Trạch vị trí là cao nhất, bình thường dẫn bọn họ đi chơi, trò chơi cũng nhiều, bi da cũng có, quen biết nhiều người ở trong xã hội. Lý Minh Trạch tới quán bar cũng là do anh ấy dẫn tới, trong quán bar cũng có người quen của anh ấy, xảy ra chuyện cũng được chăm sóc một chút, nếu không cậu cũng không dám liều dẫn Mạnh Tĩnh Nghiên tới.

Ai muốn làm bạn với anh ta chứ? Mạnh Tĩnh Nghiên không thích Tôn Tử Tường, nhưng ngại mặt mũi của Lý Minh Trạch nên cũng không muốn cự tuyệt anh ta ra mặt, cô cũng không muốn có nhiều liên quan tới anh ta. Giờ rất khó xử, không biết phải làm sao.

Lý Minh Trạch lấy ly rượu ở trước mặt của Mạnh Tĩnh Nghiên, “Anh Tôn, bạn gái em thật sự không biết uống rượu, hay là ly này để em uống thay cho. Hôm nay em mời khách, em kính anh, đến đây!”

Nghe thấy từ ‘bạn gái’, mặt của Tôn Tử Tường hơn đôi, ỉu xiu va vào ly rượu để Lý Minh Trạch uống sạch.

Một ly rượu vào, không khí cũng náo nhiệt hẳn lên, vài người còn ồn ào kêu người phục vụ, “Có người mời khách, đem tới đây một tá bia đi!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Đã Gây Họa

Mạnh Tĩnh Nghiên nhỏ giọng ‘hừ’ một tiếng, Lý Minh Trạch mời khách?

Năm sáu nam sinh uống rượu thoải mái, chắc chắn sẽ tốn hơn 1000 tệ cho châu này rồi. Hắn ta có thể có nhiều tiền như vậy sao? Tiền mỗi tháng cha Lý mẹ Lý cho hắn tiền cũng có hạn, cho dù bà nội Lý có cho hắn thêm một khoản đi nữa, đến nơi có phí cao như vậy, hắn cũng không phải người có thể mời được nha!

Nói mạnh miệng, còn không phải là muốn cô đứng ra trả tiền mời khách sao?

Còn nói mình là bạn gái của hắn!

Thôi quên đi, coi như của đi thay người, nói là bạn gái có thể khiến cho cháu trai của ông Tường chuyển ánh mắt lên người mình hay sao, bạn gái thì bạn gái, dù sao cũng không mất miếng thịt nào. Thật sự đã bị rơi mất, còn chưa làm được cái gì, đã rơi mất hai ngàn tệ rồi.

Không được không được, nếu đã ra vốn, thì phải đạt được kết quả gì mới được. Tối nay phải tìm được một người! Nếu không thì hai ngàn đồng sẽ mất trắng!

Sau chín giờ, trong quán bar càng ngày càng náo nhiệt, ca sĩ của quán đổi từ những ca tình ca bi thương thành các ca khúc high. m thanh huyền ảo cùng ánh đèn lấp lờ làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy không thoải mái, có cảm giác như hít thở không thông.

Vỗ bả vai Lý Minh Trạch, lớn tiếng nói với hắn đi ra ngoài hóng mát một chút. Hết cách rồi, trong quán rượu quá ồn, nói nhỏ hắn không thể nghe được.

Một mình lại là buổi tối, lại ngoài trước quán bar, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không dám đi xa, đứng ở cửa ra vào hóng mát một chút. Nhưng cô cảm giác đối diện có một người con trai đang nhìn cô hoài, cũng không biết có phải do cô quá nhạy cảm hay không. Dù gì thì khi người đàn ông kia đi về hướng cô khi đi tới bên cạnh cô thì lập tức quay người đi vào bên trong quán bar.

Nhưng cô cũng không trở về bên cạnh Lý Minh Trạch, tối hôm nay tới quán bar cũng không phải là đi chơi, mục đích cuối cùng của cô còn chưa thực hiện nha.

Trẻ tuổi, độc thân, xinh đẹp, ba cái này đều tập trung trên người mình, làm sao không trở thành mục tiêu của những người đàn ông độc thân bên trong quán bar tối nay chứ? Khi Mạnh Tĩnh Nghiên đi xung quanh nhìn chọn lựa những người đàn ông thích hợp làm “Tiểu bạch kiểm” của cô thì cô cũng hấp dẫn không ít sắc lang. Trên người trang phục kêu gọi, cùng với ánh mắt mê mang của cô, làm cho người khác vào lại rất gọi cảm.

Nếu là “Tiểu bạch kiểm”, điều kiện chủ yếu là lớn lên phải đẹp trai. Vì suy nghĩ cho đời sau, chiều cao phải hơn 1m8. Còn tuổi phải từ hai mươi tuổi trở lên, ba mươi tuổi trở xuống. Nếu không đến khi cô đủ tuổi, nam nhân sẽ không được, rất thâm.

Thân thể khỏe mạnh, không có đam mê bất lương những thứ này phải có thời gian dài tiếp xúc rồi mới có thể biết được. Nhưng theo điều kiện đầu tiên mà nói, cả quán bar cô hải lòng được một người nào. Bên cạnh trai đẹp đều có bạn gái, thỉnh thoảng có con cá lọt lưới, thì không phải tuổi tác quá lớn chính là tuổi quá nhỏ.

Thất vọng a, quá thất vọng nha. Chẳng lẽ hôm nay vì tiền bị xẹp xuống như vậy lại là tổn công vô ích một chút thành quả cũng không đạt được hay sao?

Mạnh Tĩnh Nghiên thật không cam lòng a, lại nghĩ có nên đến quán bar khác để tìm thử hay không đây? Lúc này đi ra hóng mát thì nhìn thấy, chung quanh đây rất nhiều quán bar, một con đường có đến ba bốn quán như thế này. Cũng không tin là lật tung các quán bar của cả con phố mà tìm không ra một người hải lòng?

“Tiểu thư, đi một mình sao? Anh mời em uống ly được không?”

Rốt cuộc có người không kèm chế được, cầm chai rượu tới bên cạnh Mạnh Tĩnh Nghiên. Nhưng mà. Tuổi có chút lớn, nhìn chắc khoản bốn mươi đời?

Liên ngoắc tay về phía sau lưng hắn, “Ôi chào, chồng àh, thì ra là anh ở đây a, hại em tìm nửa ngày. Mau về nhà thay tả cho bảo bảo, đứa nhỏ ở nhà đang khóc đó.” Nói xong, liền đi vòng qua ông ta.

Nam nhân lớn tuổi tốt hơn so với người trẻ tuổi một chút, đó là rất biết kiềm chế, không dễ xúc động. Người trẻ tuổi bị mất mặt mũi liền không quan tâm chuyện gì rất phiền toái, người có tuổi sẽ không như vậy, bọn họ chơi chính là người tình ta nguyện. Đến tìm đến chồng, còn phải về nhà với con, chơi không có ý nghĩa.

Mạnh Tĩnh Nghiên quay đầu lại thấy hắn lộ vẻ tức giận cầm chai rượu trở về chỗ ngồi của mình trước đó, trong lòng liền khẽ thở ra một hơi.

Chợt cánh tay bị một người nắm lấy, “Mỹ nữ, chồng em đang ở đâu? Em còn trẻ như vậy, đáng người lại nóng bỏng, sao không nhìn ra đã có con chứ?”

“Buông tôi ra, tôi đi cùng bạn bè.”

“Được thôi, em uống ly rượu này tôi liền thả người.” gã ta liền tiện tay cầm một ly rượu tây trên bàn đưa cho Mạnh Tĩnh Nghiên, cười đều nhìn cô.

Tay của hắn nắm rất chặt nên Mạnh Tĩnh Nghiên có rút ra cũng không được, cho dù cô uống rượu thì những tên côn đồ này làm sao có thể thả người, mà cho dù có thả người cô cũng không thể uống. Trong lòng cô biết rõ một điều, khi uống xong một ly này bảo đảm sẽ hoàn toàn mất lý trí dù họ có làm cái gì cũng không biết.

Thật đúng là chó gặp đũa phải tường, thỏ nóng này sẽ cắn người. Mạnh Tĩnh Nghiên quỳnh lên thừa dịp gã ta không có phòng bị, giơ chân vào đá về phía dưới ngay vị trí yếu ớt của hắn. Khi bị đau nhức thì theo phản xạ có điều kiện liền buông cánh tay của Mạnh Tĩnh Nghiên ra lấy tay che bộ vị bị thương. Mạnh Tĩnh Nghiên nhân cơ hội này vội vàng chạy trốn.

“Đuổi theo, mau đuổi theo, không thể tha cho cô ta.”

Gã đang ông đùa giỡn với Mạnh Tĩnh Nghiên không để ý tới con đau phía dưới, kêu đồng bọn của hắn nhanh chóng rượt theo bắt Mạnh Tĩnh Nghiên lại. Hai tay che phía dưới, mặt đầy khổ sở nhưng trong miệng vẫn không thành thật, hùng hùng hổ hổ: “Mẹ kiếp tiểu tiện nhân, để cho ta bắt được người sẽ đánh chết người!”

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không phải ngu, biết có người sau lưng đuổi theo vội vàng đi kêu cứu binh. Nhưng dưới chân mang giày cao gót làm cho cô không thể chạy nhanh được, nhất là do ánh đèn lờ mờ làm cho cô không thấy rõ dưới chân, không biết là bị người nào cố ý hay vô ý làm vấp một cái.

Không bị ngã xuống, nhưng cổ chân rất đau rát, giống như bị trật khớp rồi.

Cổ chân bị thương cũng phải nhin, nếu để người bắt được thì cô thật sự sẽ xong đời. Trộm gà không được còn mất nắm gạo, đến tìm “Tiểu Bạch Kiềm” để bao nuôi không thành, ngược lại còn bị người đùa giỡn còn bị thương nữa chứ. w7fu.

May nhờ ông trời không có bởi vì lúc cô tức giận luôn mắng mình mà giận cô, trước khi bị bọn hắn bắt được, cuối cùng cũng thấy bóng dáng của bọn người Lý Minh Trạch. Do cổ chân bị thương lại mang giày cao gót nên khi bước chạy không ổn định, cả người nhào lên trên người Lý Minh Trạch.

“Chạy sao? Nhóc con, tại sao không chạy nữa?” Trong nháy mắt, những người phía sau đã đuổi tới.

“Nghiên Nghiên, làm sao vậy?”

“Bạn của hắn đùa giỡn ta, bị ta đá một cái.”

Lý Minh Trạch trừng mắt nhìn cô, đúng là không nên dẫn cô theo, biết thế nào đến đây cũng gây chuyện mà. Oán trách thì oán trách, nhưng trước tiên liền kéo Mạnh Tĩnh Nghiên giấu ở phía sau lưng, dùng người mình bảo vệ cô. Cùng nhau lớn lên từ nhỏ, thì có thể như thế nào chứ? Gây họa thì cho cô chịu đấy! Đến lúc biết chữ như gà bới thì cô lại ghi giúp, giờ cô mới gây chuyện lần đầu tiên!

Mạnh Tĩnh Nghiên chợt dạ cúi đầu, đối phương ba người, còn một người ‘người bị cô đánh bị thương’, nên hiện giờ chỉ còn hai người, bọn cô bên này năm nam sinh, hắn không có vấn đề gì chứ?

“Thế nào, có nui dựa? Tiểu tử, nhanh chóng giao cô bé đó ra đây. Huynh đệ của bọn ta sao có thể bị cô đá vậy chứ? Phải bắt cô ta xin lỗi người anh em của chúng ta mới bỏ qua được!”

“Phải xin lỗi? Chớ nằm mơ giữa ban ngày đi. Đùa giỡn người ta trước, nên bị đá là đáng đời! Nếu còn không đi nữa thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát bắt người, kiện người phi lễ với ta!”

“Ha ha, đúng là một đám con nít còn chưa dứt sữa! Báo cảnh sát? Ha ha ha ha! Đồn cảnh sát bên kia người biết ai mở không? Lão tử cảnh cáo người nhanh chóng giao người ra đây, người là ai mà dám ở nơi này xen vào việc của người khác?”

“Ta là bạn trai cô ta! Muốn mang đi cô ta, hỏi một chút mấy anh em bọn ta có đồng ý không?”

Chuyện đã tìm đến trước mắt không thể bỏ qua được, cũng sợ Lý Minh Trạch thua thiệt, mấy người bạn của hắn đều đứng lên đến bên cạnh hắn. Trong

lúc nhất thời hai bên liền trầm mặt, hai đối với năm, mặc dù đối phương tuổi không lớn lắm, nhưng dù là mảnh hồ cũng không chịu nổi bấy sỏi, hai người kia không dám động thủ sợ thua thiệt.

“Bạn trai? Mạnh Tĩnh Nghiên, em thật có bản lĩnh nha, có bạn trai từ khi nào, mà tôi không biết vậy?”

Hai nhóm người đều không nói chuyện, bên cạnh bỗng nhiên có người chen lời. m thanh trong quán rượu rất ồn ào, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lại nghe rất rõ lời nói này. Liền quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, lập tức cả người cứng ngắc, giống như học sinh tiểu học phạm sai lầm bị thầy giáo.

13850892

Tại sao Thành Trạh Vũ lại ở đây?

“Tiêu ca, thật là trùng hợp a, mấy người chúng tôi cùng bạn bè tới đây chơi, bạn gái của Minh Trạch bị người ta chọc ghẹo, anh nhìn xem, chuyện này nên xử lý như thế nào?” Tôn Tường tỉnh mắt, nhìn thấy người quen liền vội vàng chào hỏi.

Chuyện bị người ta chọc ghẹo như thế này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Ở quán bar mỗi ngày có rất nhiều tình huống tương tự như thế này xảy ra, bọn họ đã gặp rất nhiều trường hợp như thế này rồi. Thay vì đánh nhau sống chết với người ta vì một người không liên quan, không bằng giao cho quản lý quán bar. Tiêu ca là thuộc hạ của Lý Minh Trạch cũng là người quản lý an ninh ở đây, hiện giờ đang tự mình đến xem tình hình.

Tôn Tường định chào hỏi thật tốt, thế nhưng Tiêu ca hôm nay có chút không đúng.

Hắn vẫn đứng nguyên tại không nói gì, thái độ cũng không giống ngày thường khi gặp ai quen trên mặt liền tươi cười, nhưng hiện tại nhìn thái độ hằn đối với người thiếu niên trước mặt hắn, rất nghiêm túc, còn vô cùng cung kính.

Đối phương cũng là khách quen, cũng biết Tiêu ca, những người này liền biết không chiếm được tốt gì đi. Không biết có đánh được cô hay không, hay tự mình nhận xui xẻo.

“Kéo ra ngoài mỗi người cắt một cánh tay.”

“Vâng”

Tiêu ca liền đáp lại, lập tức kéo hai người tìm Mạnh Tĩnh Nghiên gây phiền toái ra ngoài.

Kéo ra ngoài cắt đứt cánh tay, hai người này cũng không phải là người chết nên khi bị kéo liền phản kháng rất mạnh, liền cao giọng khoe khoang hăm dọa rồi đến vùng vẫy phản kháng lại vang lên không ngừng, làm cho bàn ghế cùng các chai rượu bị đụng ngã rơi xuống đất bẽ lênh láng. Nhưng không lâu sau liền yên tĩnh trở lại, rất nhanh liền có phục vụ tới quét dọn vệ sinh.

Sau đó bọn họ liền đưa rượu cùng mâm đựng trái cây để lên bàn y hệt như trước đó, không đến mười phút đồng hồ, hiện trường đã được xử lý không còn một chút dấu vết, gió êm biển lặng giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, có thể nhìn ra bọn họ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh và thành thạo

Sau khi Thành Trạh Vũ nói xong câu nói cắt đứt cánh tay, đến tận bây giờ hắn không hề nói một câu nào, ánh mắt nhìn xuyên qua người Lý Minh Trạch chỉ chăm chú nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên.

Nói đúng ra, hai người bọn họ hiện tại không có danh phận gì, vẫn giữ ở mối quan hệ bạn bè, Thành Trạh Vũ có tư cách gì quản chuyện của cô sao? Hoàn toàn không có.

Nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lại đang chột dạ a! Mà ánh mắt của Thành Trạh Vũ như hiện tại thì càng không cách nào thân nhiên đối mặt với hắn rồi, đôi tay nắm chặt áo của Lý Minh Trạch, núp ở phía sau hắn, chính là không muốn mặt đối mặt với Thành Trạh Vũ. Lại không dám nói với hắn thật ra hắn đã trị tội sai người rồi, người trêu chọc mình là người khác, hai người này nhiều chất chỉ là tông phạm đuổi theo mà thôi.

Mấy người bạn của Lý Minh Trạch tuy tuổi còn trẻ, nhưng ít nhiều cũng có chút ánh mắt, trong lúc nhất thời cũng không có người nào nói chuyện, cứ như vậy mà nghỉ hoặc nhìn lẫn nhau, đại loại như đang nghĩ như thiếu niên rất lợi hại kia cùng ‘ bạn gái ’ của Lý Minh Trạch có quan hệ như thế nào.

Tay của Thành Trạh Vũ nắm chặt đến gân xanh cũng nổi lên, nhưng vẫn đè nén hỏa khí của mình.

Núp ở sau lưng một người, quan hệ lại rất thân mật. Đại biểu cho sự tin tưởng, cùng với cảm giác an toàn.

Cô nghĩ Lý Minh Trạch có thể cho cô cảm giác an toàn sao? Còn nữa, cô đã gạt mình, lui tới với Lý Minh Trạch sao?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Xong Đời, Hư Món Ăn Rồi...!

DJ quán Bar đang chơi nhạc rung trời nổ đất nhưng chẳng hề lọt được vào tai Mạnh Tĩnh Nghiên, tất cả chú ý của cô đều đang tập trung trên người Thành Trạm Vũ. Dù không ngẩng đầu lên, cô vẫn cảm nhận được khí thế lạnh lẽo cùng với sự trầm mặc đang tỏa ra từ người con trai này.

Cảm giác trầm mặc này quả thực vô cùng gây tò mò, nếu cậu cứ quát cứ mắng cô còn đỡ đầu gì trong lòng cũng có chút áy náy, đằng này lại cứ lạnh nhạt thờ ơ không nói lời nào như vậy là muốn như thế nào?

Rốt cuộc nhìn không được nữa, Mạnh Tĩnh Nghiên lặng lẽ thò đầu ra khỏi mai rùa, à, phải nói là từ sau lưng Lý Minh Trạch thò đầu ra mới đúng, muốn xem xem thái độ của Thành Trạm Vũ thế nào. Càng trùng hợp hơn là đúng lúc này Thành Trạm Vũ cũng đưa tay túm con rùa rút cổ nào đó kéo thẳng đi ra ngoài.

Cổ chân đau, ouch, kêu thành tiếng oai oái, nhưng Thành Trạm Vũ không thèm quan tâm đến lý lẽ, trên tay càng dùng sức, so mới vừa rồi thì dùng sức hơn nhiều, có thể thấy được người này tức giận đến cỡ nào.

Đám Lý Minh Trạch mắt thấy Mạnh Tĩnh Nghiên bị bắt đi, đang muốn đuổi theo liền bị thủ hạ Tiểu ca của Thành Trạm Vũ ngăn lại: "Từ Từ, đến đây, tối hôm nay tôi mời khách, muốn gì cứ gọi. Đi, anh đây dẫn các chú đến phòng bao, ở chỗ này toàn khói mù mịt khó chịu lắm!"

Tôn Từ Từ vốn không quen Mạnh Tĩnh Nghiên, muốn tán tỉnh cô lại không ngờ là hoa đã có chủ, đối với chuyện cô bị bắt đi tất nhiên cũng rất để ý. Nhưng người này trước giờ vẫn nịnh bợ Tiểu ca, bên nào nặng bên nào nhẹ tự khắc biết cân nhắc, bị Tiểu ca nửa uy hiếp nửa tác động lập tức liền bước theo.

Tiểu ca còn kêu cả Lý Minh Trạch và mấy người bạn của cậu đi cùng, nhưng bọn họ không biết quan hệ giữa người thanh niên bá đạo kia và Mạnh Tĩnh Nghiên ra sao, hiện tại là tình huống gì, vì thế nhất thời đưa mắt nhìn nhau, không biết phải làm thế nào cho phải.

Bị Thành Trạm Vũ nắm tay kéo đi, Mạnh Tĩnh Nghiên u u mê mê bỗng dưng choàng tỉnh, vừa bị kéo lên lầu, vừa lớn tiếng nói với Lý Minh Trạch: "Đừng nói với mẹ mình! ! !"

Hóa ra cậu ta đang lo bò trắng răng rồi !

Lý Minh Trạch cảm thấy thật buồn nôn! Sao cậu ấy lại khiến người ta lo lắng như vậy chứ! Hơn nữa từ nhỏ đến lớn không có chuyện nào của cậu ta mà cô không biết, đã thế lại còn nhớ rất lâu, động một chút là lấy ra uy hiếp, cả đời này đều bị ức hiếp cả. Haiz, không biết đời trước cậu đã tạo nghiệt gì!

Thấy mấy người anh em đều nghi hoặc nhìn mình, liền nhếch miệng cười cười, trấn an: "Không có chuyện gì, nam sinh kia là bạn trai Nghiên Nghiên, không sao đâu, đừng để mất hứng, chơi tiếp đi!"

"Bạn trai? Mới vừa rồi không phải cậu nói cô ấy là bạn gái mình sao?"

"Thì không phải để lừa gạt Tôn ca sao, nếu không nói thế thì Tôn ca sẽ theo đuổi cậu ấy. Tôi cũng là vì cậu ấy mà thôi, Nghiên Nghiên xinh đẹp như vậy, các cậu cho là những năm này không có ai viết thư tình, theo đuổi cô ấy sao? Hừ, tất cả nếu có ý niệm với Nghiên Nghiên, đều bị Thành Trạm Vũ thu thập. Nếu Tôn ca có làm gì thì đã có người này chịu trách nhiệm!"

Đám anh em của Lý Minh Trạch lập tức cảm thán một tiếng, còn tưởng rằng người này thật sự đã theo đuổi được Mạnh Tĩnh Nghiên rồi chứ, chưa chi đã mừng thay cho cậu ta rồi. Nếu Mạnh Tĩnh Nghiên có thể làm bạn gái của Lý Minh Trạch thì phúc lợi của bọn họ sẽ tuyệt đối không nhỏ! Trước kia chơi bóng xong đi ăn cơm, lúc chọn món còn phải xem tâm tình người ta thế nào để còn gọi. Nếu như thực sự trở thành bạn gái của Lý Minh Trạch rồi nếu không nấu cơm cho liền đánh đối tượng của cô ấy, xem xem có đau lòng không.

Tuy nhiên đều là những người trẻ tuổi, ý niệm chỉ thoáng qua trong đầu, lát sau liền quên. Tiểu ca mở một phòng bao, lại kêu mấy mỹ nữ vào cùng, vừa uống rượu vừa ca hát, những thiếu niên ở đây chưa từng có ai được hưởng thụ như thế này, kích động đến đỏ cả mặt. Chi phí thuê phòng bao một đêm ước chừng từ 3000 tệ trở lên, bọn họ chẳng những được vào mà còn được ăn uống chơi bởi miễn phí nên càng sáng khoái hơn!

Nhìn mấy người anh em nói chuyện phiếm uống rượu rất vui vẻ, Lý Minh Trạch bụng lỵ rượu ngồi trong góc yên tĩnh không nói.

Thực sự, cậu vẫn có chút lo lắng, sắc mặt Thành Trạm Vũ khó coi như vậy, chỉ sợ cậu ta lại làm ra chuyện gì quá khích với Nghiên Nghiên.

Sự thật chứng minh, lo lắng của Lý Minh Trạch không phải không có lý.

Mạnh Tĩnh Nghiên bị Thành Trạm Vũ kéo trực tiếp lên lầu ba của quán rượu. Quán này được xây ba tầng, tầng một là sàn nhảy, tầng hai là dãy phòng đặc biệt cho khách dùng để thư giãn, tầng ba không đối ngoại buôn bán, chỉ có phòng làm việc và chỗ nghỉ ngơi của ông chủ.

Cũng không biết vận số của Mạnh Tĩnh Nghiên quá tốt hay là quá đen đủi, cô tâm huyết dâng trào bắt Lý Minh Trạch dẫn mình đến quán bar, trùng hợp lại là quán bar do cha Thành Trạm Vũ mở.

Đến chỗ này, có ai mà không uống rượu, rượu vào lời ra, xích mích gây gổ là chuyện thường như cơm bữa, nên bắt buộc phải có người bảo kê. Chi cần nhìn cũng biết người phụ trách ở đây chính là Tiểu ca trong miệng Tôn Từ Từ.

Vị Tiểu ca này mấy năm gần đây mới bị phân đến quản lý quán rượu, còn nếu hỏi mấy năm trước anh ta phụ trách công việc gì —— thì đó chính là phụ trách ‘bảo vệ’ Mạnh Tĩnh Nghiên cùng với người nhà cô theo lệnh của Thành Trạm Vũ.

Chính bởi vì như vậy, cho nên anh ta mới nhận ra Mạnh Tĩnh Nghiên. Mặc dù hôm nay cô có trang điểm đậm đến ngay cả Lý Minh Trạch cũng nhận

không ra, nhưng đối với người mỗi ngày đều đi theo Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn chòng chọc mấy năm như Tiểu Thiên Thành, thì chỉ cần không có hóa thành tro, thì đều nhận ra được.

Mạnh đại tiểu thư người yêu của Thành thiếu gia ăn mặc quyến rũ hấp dẫn tới quán bar chơi?

Đây chính là một tin quan trọng, Tiểu Thiên Thành không dám dấu diếm, vội vàng báo ngay cho Thành Trạ Vũ. Người nào đó nghe trình báo vốn không tin, cảm thấy thủ hạ của mình có lẽ nhìn nhầm rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn có chút nghi ngờ, nếu như không khẳng định, nhất định Tiểu Thiên Thành sẽ không gọi điện báo cho mình.

Vì vậy cậu cầm điện thoại di động lên gọi cho Mạnh Tĩnh Nghiên, không ai nghe. Lại gọi điện thoại nhà, mẹ Mạnh nhận, bảo cô đến nhà Nghe Thụy Tuyết ở, nếu có việc gấp thì gọi cho Nghe Thụy Tuyết.

Liên lạc không được, mặt Thành Trạ Vũ lập tức trầm xuống, điều này chứng tỏ lời Tiểu Thiên Thành là chính xác, cô nhóc này không thành thật, dám đến quán bar chơi!

Đó là địa phương nào, là chỗ mà cô nên đến sao? Thành Trạ Vũ vừa nghĩ đến việc cô gái của mình vốn đã xinh đẹp, gương mặt lại non mịn như mặt đào một khi đi đến quán bar không biết sẽ có bao nhiêu kẻ hảo sắc nhìn chòng chọc con cừu nhỏ mà chảy nước miếng, thì cả người liền không thoải mái. Trong lúc nhất thời quên mất quán bar gieo họa kia là do nhà mình mở.

Lập tức mặc quần áo sai người lái xe đi bắt con cừu nhỏ không nghe lời, còn gọi điện thoại báo Tiểu Thiên Thành nhìn chăm chăm Mạnh Tĩnh Nghiên, không để tên nào chiếm tiện nghi.

Thời điểm Tiểu Thiên Thành báo tin cho Thành Trạ Vũ tất nhiên không thể nào có mặt ở trong quán bar, ở đây quá ồn nên anh ta phải lên tận trên lầu ba gọi điện thoại. Chờ đến khi nhận lệnh quay đi xuống lầu thì đã không thấy Mạnh Tĩnh Nghiên đâu. Vào trong quán rượu tìm, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, khắp nơi đều là nam nam nữ nữ, tìm người thật đúng là rất lao lực.

Nhà Thành Trạ Vũ cách quán rượu không xa, lái xe gần mười phút đã đến. Tiểu Thiên Thành đi ra ngoài đón người cùng nhau vào trong tìm người thì liền nhìn thấy một màn đặc sắc, đã thế người nào đó không hay biết gì còn nhào vào trong ngực của Lý Minh Trạch. Nhất là cậu nam sinh kia còn không sợ chết thốt ra một câu ‘tôi là bạn trai cô ấy’, khiến cho Tiểu Thiên Thành cũng khẽ run rẩy.

Trong lòng thầm mong đợi Mạnh tiểu thư vội vàng phản bác, nhưng lý trí thì lại cho rằng trong trường hợp đối mặt với kẻ địch này chỉ người ngu mới phản bác, nhưng khí lạnh từ vị đại thần bên cạnh đang tỏa ra quá nặng, đây thật sự không phải chuyện đùa đâu!

Tôn Tử Tường nói chuyện với Tiểu Thiên Thành nào có tâm tư để ý tới, trong lòng chỉ không ngừng thầm cảm thán, đồ ăn đến miệng lại bị rút rồi...!

Thành Trạ Vũ mở cửa phòng dành riêng cho mình ra, đẩy Mạnh Tĩnh Nghiên vào, rồi khóa lại. Lạnh lùng đứng ở cửa, nếu ánh mắt có thể giết người, nhất định Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ bị lãng tử chết đi sống lại, sống lại rồi lại chết đi 180 lần.

Đáng tiếc, ánh mắt không có uy lực này, cho nên cô vẫn còn sống rất tốt.

Nói thật, lúc ở dưới lầu, Mạnh Tĩnh Nghiên có thoáng chột dạ. Nhưng bị người nào đó kéo một mạch lên đây, còn bị đẩy vào trong phòng, bỗng nhiên cô lại trở nên bình tĩnh, thật sự không sợ nữa!

Hiện tại người có tư cách quản cô chỉ có ba mẹ và bà ngoại, còn người khác có tư cách gì? Kể cả Thành Trạ Vũ thích cô thì làm sao? Không vui khi thấy cô thích người khác, nói yêu đương với người khác sao? Huống chi cô còn chưa bao nuôi mặt trắng nhỏ đâu, cậu ta gấp cái gì?

Tâm vừa buông lỏng, thì cảm giác đau đớn liền ập tới, mắt cá chân, cùng với cánh tay đều đau lợi hại. Chậm rãi đi về phía giường lớn, không coi ai ra gì cỡi giày cao gót và tắt ra, quả nhiên chỗ kia đã sưng tấy lên, vừa chuyển động thử hai cái liền đau đến phát khóc.

Thành Trạ Vũ khó chịu nhíu mày: "Kêu la cái gì! Tôi còn chưa tính sổ với cậu đấy?"

"Chưa tính sổ? Cậu còn muốn tính sổ cái gì? Sắp biến tôi thành tàn tật lại còn muốn tính sổ? Ai ui, đau chết mất!". Mạnh Tĩnh Nghiên lễ thắng khí hùng rống lại.

Bị rống nên đầu óc cũng tỉnh táo ít nhiều, lúc này Thành Trạ Vũ mới chú ý tới mắt cá chân trắng nõn của cô đã sưng tấy lên, đau lòng hay tức giận cái gì cũng đều quên, vội vàng đi qua kiểm tra chân của cô xem có bị gãy xương hay không, giọng nói từ bà đạo lập tức chuyển thành oán giận: "Cậu ... chân đã sưng thành như vậy, mới vừa rồi sao lại im lặng không kêu?"

"Tôi im lặng? Tôi kêu đau to đến nỗi mọi người trong quán bar đều nghe thấy chỉ mình cậu là không, tại cậu bị điếc à!".

Nghĩ lại trong đầu cậu lúc ấy đều bị câu ‘Nghien Nghiên và Lý Minh Trạch qua lại’ chiếm lấy, lỗ tai bải công, âm thanh gì cũng không nghe được, làm hại Nghiên Nghiên chịu khổ, hiện tại không biết phải làm sao, liền yên lặng lấy một bình rượu từ trong tủ rượu, đổ ra tay rồi xoa lên chân cho cô.

"Ai ôi! Đau chết mất! Nhẹ một chút!"

Cô còn không cảm kích, theo phản xạ có điều kiện lập tức vùng chân. Thiếu chút nữa đá vào mặt Thành Trạ Vũ.

"Nhịn một chút, cũng sưng thành bánh mỳ thần rồi, không dùng sức chà xát lát nữa càng tệ!".

Cậu nhanh nhạy né sang một bên, nên không bị đá trúng, sau đó liền ấn chân cô lên giường tiếp tục xoa bóp. Từ nhỏ đến lớn, cậu bị thương cũng không ít, trẹo cổ chân này tính là gì. Nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên đau nhe răng trợn mắt, chân sưng đỏ một mảnh, trong lòng lại càng thêm thương yêu, so với cảm đau khoét thịt của cậu còn khó chịu hơn.

Người xưa nói quả không sai, đậu phụ ngâm nước muối, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Đây là kết tinh ngàn năm của dân tộc Trung Hoa, vô cùng chính xác!

Ngay cả cha mình Thành Trầm Vũ cũng không sợ, nhưng hết lần này tới lần khác lại không hề có chút biện pháp nào với Mạnh Tĩnh Nghiên, rõ ràng tức giận đến sắp nổ phổi, chỉ hận không thể bóp chết tiểu yêu tinh giầy vào người ta này, nhưng vừa vào phòng, hai bên đường như đã đổi vị trí?

Mạnh Tĩnh Nghiên vốn nên bị mắng bị phạt, giờ đang ngồi trên giường hô to gọi nhỏ..., Thành Trầm Vũ vốn khí thế ngất trời, mặt thối đen xỉ, lại êm ái xoa nắn chân cho cô, miệng còn không ngừng dỗ dành: "Ngoan, nhịn một chút là được rồi, sẽ không đau nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Ái Muội

Do Mạnh Tĩnh Nghiên bị trật chân nên hành động có chút bất tiện, tối đó hai người ngủ lại ở quán bar. Mặc dù không được an toàn cho lắm nhưng bên cạnh có Thành Trầm Vũ bảo vệ, ai còn dám có suy nghĩ bậy bạ với cô nữa chứ, quả thật còn an toàn hơn ở trên đường cái. Đi ở trên đường còn có thể bị người ta ăn cướp, quán bar là hang ổ của Thành Trầm Vũ, không ai dám động tới một sợi lông của cô.

Ngày hôm sau Thành Trầm Vũ giúp Mạnh Tĩnh Nghiên đi khắp khiêng về nhà, không biết Lý Minh Trạch có mách lẻo với người nhà của cô hay chưa nữa. Chắc giờ này quý lười đó còn đang ngủ chưa có tỉnh dậy, gọi điện cho cậu ấy thì tắt máy, không liên lạc được, làm cho cô cảm thấy có chút chột dạ.

Lấy chìa khóa ra mở cửa, kêu hai tiếng ba mẹ mà không có ai trả lời, tảng đá treo ở trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng được đặt xuống. Trong nhà không có ai, xem ra Lý Minh Trạch còn thức thoi chưa có mách lẻo ba mẹ cô, nếu không giờ này ba mẹ phải ở nhà chờ cô chui đầu vào lưới rồi.

Thành Trầm Vũ đang đỡ cô nhìn thấy vẻ mặt tiểu nhân đắc ý của cô, vừa hầu hạ cô như đồ lão phật gia vào nhà, vừa ở bên cạnh vui vẻ nói, "Biết sợ rồi à? Biết quán bar không phải là nơi tốt đẹp gì mà em còn đi!"

"Ai cần anh lo chứ!"

"Được được lắm, anh mặc kệ đấy, mặc kệ đấy được chưa? Nhưng sau này không được đi nữa, còn trang điểm thành cái dạng quý ma này đi trên hoa ghẹo ghẹo!"

"Bộ dạng quý gì chứ, nhìn rất đẹp mà! Nếu không đẹp, sao có nhiều người đàn ông tới bắt chuyện với em như vậy chứ?"

Một câu nói liền châm ngòi thuốc nổ, biết Thành Trầm Vũ đang buồn bực chuyện gì rồi, mà còn đâm vào nỗi đau của anh, không đốt đèn trong nhà cầu--bộ muốn chết sao!

Bị Thành Trầm Vũ trừng một cái, Mạnh Tĩnh Nghiên ngoan ngoãn không phản bác lại nữa. Phối hợp để Thành Trầm Vũ cởi vớ giầy, cẩn thận để chân lại.

Do ngày hôm qua được xử lý gấp, nên hôm nay mắt cá chân không còn sưng to nữa, lúc đi trên đường vẫn còn hơi đau âm ỉ, đoán chắc trong vòng năm ngày ba bữa nữa sẽ không khỏi lên đâu. May là bây giờ còn có hai ngày thứ bảy và chủ nhật không cần phải đi học, bằng không phải kéo nữa cái chân tàng này đi học rồi, rất đau đó!

Bị trật chân không thể mang giày cao gót, sáng sớm Thành Trầm Vũ đã chạy tới cửa hàng giày mua cho cô một đôi thể thao. Hơn nữa còn rất cẩn thận mua hai đôi, để chân phải của Mạnh Tĩnh Nghiên đi giày thường, chân trái bị thương thì mang giày số to hơn.

Một người đàn ông, đối với chuyện của Mạnh Tĩnh Nghiên lại để tâm và cẩn thận như vậy, có thể nói dụng tâm rất sâu.

Thành Trầm Vũ tới nhà họ Mạnh thì đuổi cũng không đi, nhất là ba mẹ Mạnh không có ở nhà, càng đừng nghĩ tới chuyện anh sẽ đi. Nhưng anh còn phải đi học nữa, anh lập tức trừng mắt nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên, tiểu nữ nhi vừa phạm sai lầm thì không có tư cách nói chuyện với nhân gia.

Mạnh Tĩnh Nghiên là con gái, đáng lý ra rất khó nuôi, để Thành Trầm Vũ ăn con ba ba, chuyện trả thù chỉ là chuyện sớm muộn. Hai người bọn họ ở nhà, trong đó còn có một thương binh, trong nhà lại không có cơm thừa canh cặn, làm sao giải quyết bữa trưa đây. Thành Trầm Vũ liền nói đi mua đồ ăn ở bên ngoài, Mạnh Tĩnh Nghiên không cho, muốn để tự mình anh làm.

Quần tử xa nhà bếp, mặc dù Thành Trầm Vũ tự nhận mình không phải là quần tử, nhưng từ nhỏ đã không có mẹ, sống cùng với ba của anh, còn có mấy

đại lão gia trong bang hội, cả ngày đều nghe chuyện muốn đánh muốn giết, đầu thế nào biết được chuyện vào bếp chứ.

Cũng không phải là không được, cũng không phải là không muốn làm, nếu không Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ đuổi ra ngoài. Biết đuổi anh sẽ không đi, nhưng chân sẽ bị thương nặng hơn, dù tâm địa có cứng thế nào cũng bị cô kêu thành đau lòng rồi đầu hàng thôi.

Được rồi được rồi, nấu com thì nấu com vậy. Coi như là đang thương cô đi.

Trong tủ lạnh đã có rau cải sẵn rồi nên không cần đi ra ngoài mua, chỉ cần lấy ra rửa sạch là được. Mạnh Tĩnh Nghiên dựa vào cửa bếp chỉ đạo anh làm, giống như đang xem náo nhiệt nhìn tay chân của anh luống cuống, trong lòng tự nhiên cũng tốt lên.

Tự nhiên trong chảo lớn bắn lên một ngọn lửa lớn, Thành Trạh Vũ giật cả mình, vội lấy cái chảo tới bên vòi nước để dập lửa. Mạnh Tĩnh Nghiên sợ tới mức vội xông tới, cầm lấy cái nắp của cái chảo đập nó lại. Dập lửa xong, nhưng trong chảo vẫn có vài giọt nước sôi bắn tung tóe lên cánh tay cô, đau đến mức cô rên lên.

Vết thương trên chân còn chưa tốt, giờ lại thêm cánh tay bị thương, ngày chủ nhật này quả nhiên là ngày xui xẻo của cô mà!

Cái nóng này cũng không nghiêm trọng lắm, dùng nước lạnh chườm lên, xoa chút nước muối lên là không đau nữa.

“Em nói, anh còn là học sinh khoa học tự nhiên đó, giờ thi hóa lý gì cũng quên rồi. Đề bài ở trung học về chuyện lúc nồi bốc cháy thì phải làm sao, cách dập tắt nồi để loại bỏ ô-xy thì lửa sẽ tự nhiên tắt thôi, nhưng anh lại lấy tay đi lấy thìa sắt, anh không sợ lửa cháy tới người anh hả!”

“Anh...thoáng chốc anh không nhớ được.”

Mạnh Tĩnh Nghiên xử lý tốt vết thương trên cánh tay, ngược mắt lên liền nhìn thấy bộ dạng chật vật của Thành Trạh Vũ, tức giận thoáng chốc cũng tiêu mất. Mưa dao lộng thương không phải là chuyện khó với Thành Trạh Vũ, dù là chơi chữ cũng không thắng được anh, nhưng mới vào bếp một chút đã mồ hôi đầy đầu. Khi rửa rau còn lấy mu bàn tay lau mồ hôi, rau dính trên mặt cũng không phát hiện.

Đưa tay lấy rau trên mặt anh xuống, lại bị Thành Trạh Vũ cầm ngược cổ tay, khi ánh mắt hai người chạm nhau, như là đâm phải thuốc nổ, rất nóng và kịch liệt.

Cự ly giữa hai người giờ chỉ có một cm, không khí cũng có chút nóng bức, hít thở ngày càng chậm, cảm thấy như đang thiếu ô-xy. Đầu của anh chậm rãi cúi xuống, hướng tới cô. Mạnh Tĩnh Nghiên ngây ngốc, ngây dại, choáng váng, vậy mà trong đầu lại trống rỗng.

Hồ hấp của anh tùy ý phun lên mặt cô, làm cho hai má của Mạnh Tĩnh Nghiên biến hồng, màu sắc như quả đào.

Nhưng khi Thành Trạh Vũ sắp cúi xuống môi của Mạnh Tĩnh Nghiên, chuông cửa đột nhiên vang lên. Mạnh Tĩnh Nghiên như con thỏ nhỏ sợ giật mình, đẩy Thành Trạh Vũ lui lại từng bước, “Em đi mở cửa.”

Nói xong liền chạy đi. Khi mở cửa sức nóng trên mặt cô còn chưa tan, nhân chuông ở dưới nhà chính là người giao đồ ăn.

“Xin chào, bữa com của cô tổng cộng là 36 đồng.”

“À được, chờ một chút, tôi đi lấy tiền.”

Mạnh Tĩnh Nghiên không vui khi chuông cửa vang lên đúng lúc như vậy, vừa xoay người liền nhìn thấy Thành Trạh Vũ đứng ở phía sau cô, vội cúi đầu chạy chậm vào phòng.

Chờ lúc cô đi ra nhân viên giao đồ ăn đã đi, Thành Trạh Vũ đang sắp đồ ăn nhanh ra mâm. Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy giờ có người nhìn anh hay đứng nhìn anh đều cảm thấy khá lúng túng, nên cũng tìm chút việc cho mình, đi tới nhà bếp cầm chén đĩa.

Thuận tiện cắt chút hồng và vài, để chút nữa làm nui lửa phi tuyết. Thật ra là chỉ trộn đường và hồng, nên cũng muốn lấy cho nó cái tên cho nó khoa học.

Đồ ăn trong nồi đều đã cháy khét, người bình thường chắc không có dũng khí ăn. Nhưng kỹ thuật cắt tỉa của Thành Trạh Vũ lại rất tốt, quả hồng được cắt...ách, có chút giống quả hồng.

Đồ ăn nóng được mang lên, hai người ăn xem như cũng được coi là thịnh soạn. Nhưng Thành Trạh Vũ và Mạnh Tĩnh Nghiên không ai động đĩa, Thành Trạh Vũ nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên chăm chăm, Mạnh Tĩnh Nghiên lại cúi đầu nhìn mặt bàn.

May là người đưa com tới đúng lúc, nếu chậm hơn một phút, nói không chừng cô và anh...cũng không phải là chưa từng hôn anh, nhưng lần này không giống. Khi đó bị anh hấp dẫn, trong đầu trống không nghĩ được gì, đến giờ vẫn cảm thấy mặt đỏ bừng như phát sốt.

Thật là ghét, làm trong tâm tình người ta loạn hết cả lên.

Từ cô bé ba tuổi đến giờ mười bảy tuổi, mười mấy năm vừa chưa có bạn trai, chẳng lẽ đột nhiên có ham muốn với đàn ông, thân thể tự động bài tiết ra một chút hormone, hấp dẫn cô phạm sai lầm sao?

Đúng vậy đúng vậy, chắc chắn là như thế. Mạnh Tĩnh Nghiên ăn ừ bản thân.

Thường thì lúc hai người ở cùng nhau cũng có vài lần vô thanh vô thức cũng cảm thấy lúng túng, nhưng hôm nay bị Thành TrạM Vũ nhìn chăm chăm như vậy làm cho cô cảm thấy có cả trăm con sâu đang bò. Chờ khối băng như anh mở miệng trước là chuyện không có khả năng, Mạnh Tĩnh NghiêN đành kiên trì nói hai câu cho bầu không khí sinh động một chút, “Đến đây ăn chút cơm đi, cũng là do em đoán chắc anh sẽ không làm xong cơm, lên vào toilet gọi xuống lầu kêu chút cơm. Nhưng mà cuối cùng vẫn có núi lửa phi tuyết, cũng không phải là hoàn toàn không có kết quả, mau ăn thử chút đi có được không?”

Đường trộn với quả hồng mà thôi, có thể có cái gì ăn ngon chứ? Cô thật sự đã nói nhầm rồi.

Chỉ có điều Thành TrạM Vũ cũng rất nể mặt, cầm lấy đĩa lửa cơm vào miệng và ăn chút đồ ăn. Mặc dù im lặng rất nhiều, nhưng vẫn giống như mọi khi, vẫn gắp chút đồ ăn vào chén của Mạnh Tĩnh NghiêN.

Nhưng mặt của Mạnh Tĩnh NghiêN lại chột đỏ lên, anh anh anh, anh lại dùng đĩa mình ăn gắp đồ ăn cho cô, không phải là đang gián tiếp hôn môi sao? Đã cùng sinh hoạt một thời gian dài, trước kia Mạnh Tĩnh NghiêN không để ý chút chuyện này, anh gắp đồ ăn xong là dùng đĩa đó ăn luôn.

Bây giờ ngẫm lại, rõ ràng cô đã ăn nước miếng của Thành TrạM Vũ mấy năm rồi nha!

Chuông điện thoại vang lên, Mạnh Tĩnh NghiêN để đĩa xuống, nói một câu ‘em đi nghe điện thoại’ liền chạy vào phòng, còn thuận tay đóng cửa lại, Thành TrạM Vũ nhìn cái chân trái không có chuyện gì của cô mà đâm chiêu.

“Nghiên NghiêN, giờ cậu như thế nào rồi? Giờ đang ở đâu? Thành TrạM Vũ không làm gì cậu chứ? Tớ rất lo cho cậu!”

“Lo lắng cho tớ? Lý Minh Trạch cậu còn dám nói lo cho tớ!” Mạnh Tĩnh NghiêN kích động rống to, không chể để không ném điện thoại ra ngoài. “Cậu giờ mới tỉnh ngủ, hoàn toàn chẳng có chút gì lo cho tớ cả! Sao cậu không nói luôn do cậu lo quá mà ngủ không yên hả?”

“Ách, ha ha ha...” Lý Minh Trạch ở đầu bên kia cười ngượng ngùng, “Thanh âm mười phần khí thế, chắc là Thành TrạM Vũ không làm gì cậu rồi.”

Nhớ tới cái hôn môi thiếu chút nữa xảy ra ở trong bếp, Mạnh Tĩnh NghiêN liền cà lăm, “Anh, anh ta thì có thể làm gì tớ chứ! Anh ta dám!”

“Không có chuyện gì là tốt rồi, tớ cũng an tâm. Chân của cậu thế nào rồi, hôm qua hình như là bị trật, còn đau không?”

Mẹ nó, không đề cập tới thì quên rồi, vừa nhắc tới thì đau đến nhe răng trợn mắt. Nghĩ tới vừa rồi chạy vào bếp đập nắp dập lửa, vừa chạy tới mở cửa, vội vàng chạy đi nghe điện thoại, mắt cá chân thân yêu đột nhiên đau tới mức nhe răng trợn mắt.

“Được rồi, được rồi, không phải chỉ là trật chân thôi sao, cần gì kêu như heo bị giết thế. Đúng là đàn bà!”

Lười cần nhẫn với Mạnh Tĩnh NghiêN, Lý Minh Trạch liền mượn cơ bà nội gọi ăn cơm rồi trốn mất. Đêm qua uống hơi nhiều, đến giờ đầu vẫn còn mờ mịt. Lại nghe Mạnh Tĩnh NghiêN kêu thảm thiết như heo bị giết, làm sao không sụp đổ cho được.

Mạnh Tĩnh NghiêN nắm điện thoại chửi hai câu, kéo chân bị thương đi ra ngoài tiếp tục ăn cơm.

Lại thấy không khí trên bàn cơm có chút không tốt. Sắc mặt Thành TrạM Vũ rất khó coi...

“Nhanh ăn đi, nói điện thoại cả nửa ngày giờ cơm đã lạnh rồi!”

Mẹ nó, oan thật đó! Trên kỷ lục cuộc gọi đề là độ dài cuộc gọi không bằng một phần ba ba mươi giây mà! Tiền đóng góp cho thế giới di động Trung Quốc còn chưa qua năm xu nữa là!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tức Giận Bỏ Đi

Sau khi ăn cơm xong, Thành TrạM Vũ liền đến bên cạnh Mạnh Tĩnh NghiêN, mắt lúc nào cũng như keo dán nhìn chăm chăm cô, nhìn làm cho Mạnh Tĩnh NghiêN dựng cả tóc gáy, cả người đều khó chịu, bà vai cũng rụt lại. Thình thoảng cô nhủ mảy nhìn về phía mình, Thành TrạM Vũ cũng biết là không nên nhìn cô như vậy.. Nhưng hấn lại không khống chế được..... Tiểu thiên sứ trong lòng hấn nói với hấn, phải tin tưởng cô, cô và Lý Minh Trạch không có bất cứ quan hệ gì. Thế nhưng tiểu ác ma đang cầm cái nĩa trong tay lại không ngừng công kích tiểu thiên sứ, phản bác hấn, nếu như không quan hệ gì, thì tại sao cô lại đi theo Lý Minh Trạch đến quán bar? Tại sao khi có người đuổi theo cô, thì cô liền nhào vào trong ngực của Lý Minh Trạch? Khi Lý Minh Trạch nói hấn là bạn trai cô, tại sao cô không hề phủ nhận? Liên tiếp mấy tại sao, làm cho lòng của Thành TrạM Vũ hoang mang. Còn nữa, buổi trưa Lý Minh Trạch còn gọi điện thoại cho NghiêN NghiêN, cô núp ở trong phòng nhận, chỉ nghe cô kêu là Lý Minh Trạch, nhưng nói chuyện gì thì không nghe rõ. Nhưng lúc này mà hấn lại gọi điện thoại cho cô, có thể thấy hấn rất quan tâm cô. Đúng là quan tâm quá sẽ bị loạn, người luôn tình tảo như Thành TrạM Vũ, chỉ cần dính đến Mạnh Tĩnh NghiêN thì mọi chuyện liền trở nên do dự, chần chừ không dứt khoát. Hấn cũng không dám mở miệng hỏi Mạnh Tĩnh NghiêN, như vậy thì hấn quá hẹp hòi, ghen, rất không khí khái đàn ông nha! NghiêN NghiêN sẽ không thích cho coi! Cho nên Thành TrạM Vũ dè nén lòng mình lại, mặc cho tiểu thiên sứ cùng tiểu ác ma đánh tới đánh lui, tiểu thiên sứ bị tiểu ác ma làm cho thương tích khắp người. Đáng tiếc là mẹ

hắn chết sớm, từ nhỏ không có người nữ nào bên cạnh, hẳn đối với tâm lý của con gái một chút cũng không hiểu rõ. Mười mấy năm qua cũng chỉ nghe theo mấy câu của bác sĩ Mặc về cách cư xử đối với con gái nói cho hắn nghe mà thôi, Thành Trầm Vũ thật hối hận a, lúc ấy tại sao lại không nghe nhiều một chút! Ở chung với nhau một ngày này, Mạnh Tĩnh Nghiên còn gọi điện thoại cho Nghe Thụy Tuyết thống nhất cách nói chuyện để lừa gạt ba mẹ lại, buổi tối lại nhận được điện thoại của mẹ, cho cô hay là đang cùng ba cô đến nhà bà ngoại, có bữa thức ăn cho cô, buổi tối sẽ về trễ một chút. Được rồi, mọi lý do đều không cần nghĩ nữa. Qua cuộc nói chuyện với mẹ vừa rồi, đã nói đi nhà bà ngoại sẽ về trễ, nhất định là đi nhỏ lại về nhà mẹ đẻ rồi. Mỗi lần từ nhà bà ngoại trở lại, tâm tình cô đều không tốt, liền lên phòng trên lầu mà ngủ, căn bản là không hỏi được chuyện gì. Nhưng vừa yên tâm lại nhận được điện thoại của ba mạnh đang lái xe gọi lại, "Nghiên Nghiên ah, Thành Trầm Vũ có đến ở nhà không?" Mạnh Tĩnh Nghiên liếc nhìn Thành Trầm Vũ đang ở bên cạnh đang nhìn cô nghe điện thoại, nhắm mắt lại nói dối: "Không có ở đây." "A, Nếu hôm nay đến nhà, không được mở cửa cho hắn, không cần quan tâm đến hắn làm gì, coi như trong nhà không có ai. Ba và mẹ của con không biết mấy giờ sẽ về, con là con gái, cho hắn vào trong nhà ba không yên lòng. Nghe không?" "Dạ, biết rồi. Ba người nên chú tâm lái xe đi, phải tuân thủ quy tắc giao thông a!" Bị Thành Trầm Vũ nhìn chăm chăm nên chỉ muốn nhanh chóng cúp điện thoại, mà cũng không nhớ hiện tại đã có quy định không được gọi điện thoại khi lái xe hay không, mà ba cũng không để ý đến câu nói đó lắm. Điện thoại lại bị mẹ đoạt lại, "Nghiên Nghiên ah, đừng nghe ba con, nếu Trầm Vũ đến thì con ăn cùng nó cũng tốt. Nó về nhà cũng phải mua cơm ăn, đồ ăn bên ngoài các món ăn đều có nhiều bột ngọt ăn nhiều không tốt." "Không được! Không được mở cửa cho hắn!" 13850974 Ở trong xe, ba mẹ lại cãi nhau. Ba thì kiên quyết phản đối cô và Thành Trầm Vũ lui tới, mà mẹ thì do những năm này đã bị Thành Trầm Vũ thu mua, tần suất hẳn đến Mạnh gia báo cáo so với ở chung một nhà cũng không khác nhau mấy, giống như hiện tại mẹ có thêm một người con trai nữa khác nhi tử. Mạnh Tĩnh Nghiên uh ah cho qua, khó khăn lắm mới dụ được ba mẹ cúp điện thoại. Thấy Thành Trầm Vũ nhìn mình chăm chăm, gương ngừng nói: "Ba tớ càng lớn tuổi càng thích căn nhà, so với mẹ tớ còn nói nhiều hơn." Tiếng điện thoại rất lớn, lời ba mạnh nói trong điện thoại Thành Trầm Vũ đều nghe rất rõ ràng. Từ lần đầu tiên hắn đến gần Nghiên Nghiên, dịch ý của ba mạnh đối với hắn tương đối lớn, mấy năm nay cũng hề không thể đổi cách nhìn. "Nghiên Nghiên, ba em, tại sao không thích chúng ta ở chung một chỗ?" Thành Trầm Vũ rút cuộc nhìn không được mà nói ra. Giọng nói thật thấp, mang theo tia uất ức. Từ lúc biết nhau tới giờ mấy năm nay hắn đều rất tôn kính ba Mạnh, thỉnh thoảng còn tặng quà cho hắn, nói thật là đối với hắn còn tốt hơn so với ba ruột của mình, bởi vì hắn là ba của Nghiên Nghiên, là người cô quan tâm. Nhưng tạo sao hắn lại phản đối mình và Nghiên Nghiên ở chung một chỗ vậy chứ? Thử hỏi có ai sẽ có cảm tình đối với một người xa lạ đã dẫn người xông vào nhà mình chứ? Mặc dù mấy năm gần đây người xa lạ dần thành người quen, nhưng hắn muốn bắt cóc con gái nhỏ của ba mạnh người ta, ba mạnh có thể có sắc mặt tốt đối với hắn sao? "Chuyện này, cậu đợi chưa? Tớ gọi điện thoại kêu chút đồ ăn, tối nay cậu ở lại ăn xong rồi hãy về." Cô lại trốn tránh! Trong lòng Thành Trầm Vũ lại rối loạn, tiểu thiên sứ trong lòng người đầy vết thương nằm trên mặt đất thờ thối. Còn Mạnh Tĩnh Nghiên thì không chịu nổi ánh mắt đang nhìn chăm chăm của hắn liền cuối đầu nhìn xuống dưới, hắn đột nhiên đứng dậy, "Không ăn, buổi tối tớ còn có việc, đi trước." Nhìn theo bóng lưng đang xa dần của hắn, trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên chợt có cảm giác ê ẩm rất không thoải mái. Cho tới nay, cô luôn là trung tâm cho mọi hành động của Thành Trầm Vũ, mọi chuyện hắn đều lấy cô làm trọng, luôn hận không thể ở chung với cô suốt 24h. Đột nhiên có một ngày, hắn nói có chuyện, rồi đi..... Cô gấn đè nén cảm giác khó chịu xuống, cô tự nhủ với mình, chắc là vì sự chênh lệch giữa trước và sau quá lớn giống như mặt sông so với mặt biển rộng lớn, trong lúc nhất thời không thích ứng được mà thôi. Rút một cuốn quyển sách tiếng anh từ trên kệ sách ra đọc, mở trang đầu tiên ra, có một từ không biết, nên lại lấy từ điển Hán - Anh ra dịch. Vậy mà nửa giờ đã trôi qua, cô vẫn chưa đọc được hết một trang. Những chữ tiếng anh chẳng chịt không coi được chữ nào, trong đầu luôn hiện lên ánh mắt đầy bi thương của Thành Trầm Vũ lúc rời đi. Năm nay cô mới mười bảy tuổi, Thành Trầm Vũ đã tham dự vào trong cuộc sống của cô hết 13 năm. Hơn bốn ngàn ngày đêm, đều có hắn làm bạn. Lúc còn nhỏ không dám lộ mặt, chỉ dám lên đưa kẹo que để lấy lòng cô. Đến lúc cô ngã bệnh mới có hành động mạnh mẽ xông vào thế giới của cô. Sau đó liền xây dựng cơ sở tạm thời, ở chỗ nào có cô, tuyệt đối sẽ có bóng dáng của hắn. Ngay sau đó bạn bè thân thích của nhà cô đều biết có một người như vậy tồn tại. Đuôi không chạy trốn cũng không thoát. Vậy mà hôm nay, hắn lại xoay người bỏ đi. Một hồi chuông cửa vang đánh thức Mạnh Tĩnh Nghiên, là Thành Trầm Vũ trở lại? Giấy cũng không mang vào, chân trần chạy nhanh ra mở cửa cho hắn. "Thành Trầm Vũ người...." "Tiểu thư khỏe, thức ăn cô đặt." w7go. Người ở trước cửa không phải Thành Trầm Vũ, Mạnh Tĩnh Nghiên khó tránh khỏi thất vọng. "Tôi không có đặt thức ăn, chắc ông đưa sai chỗ rồi." Định đóng cửa, nhưng nhân viên giao thức ăn đưa tay chặn cửa lại, "Lâu mười một, Mạnh tiểu thư, không có đưa sai. Là một vị tiên sinh đặt, đã trả tiền, rồi kêu đưa đến địa chỉ này." "Tiên sinh? Bao nhiêu tuổi, mặc quần áo gì?" "Chừng hai mươi tuổi nhìn rất đẹp trai, áo khoát màu đen, quần cũng màu đen." Vậy là đúng là Thành Trầm Vũ rồi..... Mạnh Tĩnh Nghiên nhận lấy hộp thức ăn, yên lặng đóng cửa lại, trong lòng thầm mắng Thành Trầm Vũ chuyện. Người đã đi rồi, còn kêu thức ăn tới làm gì? Kêu những món ăn cô thích cũng không nói, còn đặc biệt mua móng heo hầm tương. Ăn gì bỏ đó, cô trọ chân nên ăn móng heo bồi bổ là tốt nhất. Sao hắn không trở thành người lạnh lùng luôn đi, tại sao còn quan tâm cô làm gì nữa? Nhìn chăm chăm vào chén cơm, trên mặt ướt nhẹp, đưa tay lên nhanh chóng lau đi, sau đó nhét đồ ăn vào miệng, giống như có người đang giành thức ăn với cô, nhai cũng không thêm nhai nhanh chóng nuốt xuống. Mạnh Tĩnh Nghiên, không thể động tâm. Cho dù hiện tại hắn đối với người rất tốt thì thế nào, người luôn thay đổi, năm đó Lục Hoàng Văn thế non hẹn biển lời ngon tiếng ngọt lời nói còn vang vọng bên tai, nhưng chỉ qua một thời gian mấy năm liền vui vẻ với người mới rồi đó sao? Người mạnh mẽ như Thành Trầm Vũ thì người làm sao có thể không chế được, một khi rơi vào liền không thể thoát ra được. Ngày nào đó nếu như hắn thay lòng, người bị thương còn không phải nữ nhân chúng ta hay sao? Vết thương đã kết vảy lại bị vỡ ra một lần, người chịu được sao? Huống chi bối cảnh của hắn phức tạp, người tốt như thầy giáo Vạn vậy mà sau khi cùng với di hờ kết hôn còn có những chuyện không như ý, sau khi gã cho hắn con phải đi mất những chuyện phức tạp hơn, khi đó có thật sự chịu được sao? Sự kết ở trước mắt, Mạnh Tĩnh Nghiên mới lần đầu hèn yếu rút lui, trái tim đang dao động một lần nữa bị những suy nghĩ kia kìm chế xuống. Đoạn kia tình cảm bị thương trước đó đã làm cho cô đau thương đủ rồi, còn có đứa bé vô tội của bọn họ nữa, do cuộc hôn nhân thất bại mà bị mất theo. Những tổn hại kia, cô thật sự không muốn phải trải qua một lần nữa. Mẹ Mạnh ở lại nhà bà ngoại cùng với em gái, ba mạnh trở về rất khuya, chuyện đầu tiên khi ông trở lại là vào nhìn xem có dấu vết người lạ vào nhà hay không. "Hôm nay tiểu tử kia không tới?" "Không có tới." "Coi như hắn thức thối, Nghiên Nghiên, hắn không xứng với con, con còn nhỏ, những chuyện này hiện tại con chưa hiểu. Về sau bớt lui tới với hắn, không đúng, tốt nhất là không lui tới với hắn nữa." Ba mạnh vẫn luôn có thành kiến với Thành Trầm Vũ, trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên rất chua xót, nhưng cũng gật đầu, khề dạ. Thừa dịp cảm tình kia còn chưa xác định rõ ràng, phải bóp chết nó từ trong trứng nước. "Ba, có phải đi nhỏ lại dẫn Nữ Nữ trở về nhà bà ngoại nữa phải không? Dượng không đến đón đi nhỏ sao? Lần này là vì chuyện gì vậy?" "Ai, dượng nhỏ của người nhà bà ngoại khuyên đi nhỏ rồi, nhưng đi nhỏ của người không chịu trở về. Theo ta thấy, hắn còn phải chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, đi nhỏ của người sẽ không dễ dàng theo hắn trở về đâu." "Hả? Tại sao vậy ạ?" "Còn không phải là do mẹ của dượng nhỏ người hay sao, không thích việc Nữ Nữ là một con gái, không phải là muốn vợ chồng son nhanh chóng có thai nữa, muốn một đứa con trai. Di nhỏ của người không đồng ý, sợ đến lúc đó hai người không yêu thương Nữ Nữ nữa, không lo lắng cho đứa nhỏ nữa." "Con trai hay con gái không phải cũng giống nhau sao? Sinh con gái cũng rất tốt a, là con trai sẽ nghịch ngợm cũng không nói đi, đến khi hắn lớn lên kết hôn còn phải để dành tiền cho hắn mua xe mua nhà trang hoàng nhà cửa, có cô dâu liền quên mẹ, trước mặt ba mẹ vợ còn phải hiếu thảo, phải bồi tiền, có gì tốt! Tại sao bà nội Vạn không nghĩ như vậy chứ!" Bà lão vì muốn có cháu trai đến điên rồi, nhớ lại lúc đi nhỏ mang thai Nữ Nữ, vừa lạy Quan âm Tống Tử vừa tìm người coi bói, còn xin thuốc của phép không rõ ở đâu muốn đi nhỏ uống. Cô cũng không rõ, sinh nam hay sinh nữ có quan trọng như vậy không? "Người trẻ suy nghĩ sâu sắc hơn nhiều nha, được, vậy thì ba sẽ chờ con gái ba sau này lập gia đình tìm con rể hiếu thuận với ba." "Ba, yên tâm đi! Về sau chồng con nếu dám không hiếu thuận với người, liền cho người đánh chết hắn!" Ba mạnh bị không khí hỗn loạn bên nhà Mẹ vợ tâm tình trở thành rối loạn, giờ được con gái vỗ ngọt nên rất hả hê, "Nhà đầu tốt, cha của con đang rất đói bụng lúc ở nhà bà ngoại của con không ăn được bao nhiêu, trước mắt con gái ngoan làm cho ba một chút mì để hiếu thuận với dạ dày

của ba con đi!" "Dạ được! Ba chờ chút!" Liền nhanh chóng vào phòng bếp. Đã nghỉ ngơi một ngày, giờ tâm trạng cũng đã tốt hơn, nhanh chóng đi vào phòng bếp làm cho ba một chén mì nóng. Nhưng trong phòng bếp còn có các hộp thức ăn mà Thành Trầm Vũ đã kêu cho cô, dù cô không muốn cũng liền nhắc cho cô, không thể cho qua các dấu vết của người kia để lại, cô nhanh chóng cầm hộp thức ăn ném thùng rác. Cũng không tin sẽ không quên được hẳn! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chiến Tranh Lạnh!

Rất may hai ngày này, mẹ cũng không về nhà, Mạnh Tĩnh Nghiên vô tư không cần lo lắng bị nghi vấn đồng thời lại rất đau đầu về chuyện của di nhỏ và thầy Vạn.

Bình thường di nhỏ và mẹ chồng bất hòa gây gổ, thì thầy Vạn chỉ cần lệ khệ xách túi lớn túi nhỏ đến nhà bà ngoại hò hét nửa ngày kết quả liền biến chuyển. Có lúc Mạnh Tĩnh Nghiên còn tự hỏi phải chăng hai người họ thỉnh thoảng làm gắng thế này là để tăng cường tình cảm vợ chồng.

Nhưng lần này không giống những lần trước, chưa bao giờ kéo dài đến tận hai ngày thế này. Ngay cả mẹ cô cũng phải đến xem tình hình thì có lẽ di nhỏ vì con gái mình mà đã hạ quyết tâm.

Làm mẹ, không thương con của mình thì thương ai? Mẹ chồng cứ cả ngày châm biếm nói ra nói vào, nhưng đứa bé thì có tội gì ở đây? Tại sao lại phải vô duyên vô cớ chịu sự xem thường của người lớn?

Trước kia Mạnh Tĩnh Nghiên cũng đã từng nghe qua một trường hợp tương tự, có một bà mẹ chồng thấy con dâu sinh cháu gái, thừa dịp bác sĩ y tá không chú ý, muốn bóp chết đứa trẻ để con trai con dâu lại tiếp tục sinh thêm đứa nữa. Khi đó cô đã cảm thấy chuyện này thật sự rất hoang đường, không thể tưởng tượng nổi, lại không nghĩ rằng bản thân lại gặp phải một cực phẩm giống y như thế.

Cũng bởi vì di nhỏ sinh con gái, liền đối xử lạnh nhạt hắt hủi di ấy. Trong lúc con dâu ở cũ, bà ta đã không giúp chăm sóc không nói lại còn khiến di nhỏ bị ủy khuất, uất nghẹn trong lòng dần dần sinh bệnh. Cần gì chứ? Nam hay nữ thật sự quan trọng như vậy sao? Là nữ thì không phải là con cháu nhà họ Vạn chắc?

Tính cổ chấp này của bà cụ không phải vài ba lời có thể thay đổi, nếu không thầy Vạn cũng không bị kẹp giữa mẹ và vợ, khó xử không biết làm sao cho phải.

Mạnh Tĩnh Nghiên nghĩ, quyết định của mình thật sự vô cùng sáng suốt, tốt nhất là tìm một mặt trăng nhỏ, cái gì cũng đều nghe theo cô, sẽ không băn khoăn đến những điều này, muốn con trai muốn con gái đều được, tốt nhất là sinh hai, bọn nhỏ có thể làm bạn với nhau, không quá tịch mịch.

Thanh quan khó xử chuyện nhà, mặc kệ bà Vạn có cổ chấp thế nào, có cổ tình gây sự ra sao, thì vẫn là mẹ ruột của thầy Vạn, mà thầy Vạn nếu là một người con có hiếu cũng không thể vạch mặt đuổi bà ra khỏi cửa. Đồng thời bà Vạn có lẽ cũng hiểu rõ tính của con trai nên mới mãi lên mặt răn dạy, dẫn dắt con dâu và cháu gái như thế. Nhiều năm làm nàng dâu mới trở thành mẹ chồng, năm đó bà ta cũng bị đối xử như vậy nên giờ mới thế chăng?

Mẹ không ở nhà, ba lại lười nấu cơm, đến tối liền dẫn con gái bảo bồi ra tiệm ăn. Còn buổi sáng thì Mạnh Tĩnh Nghiên dậy sớm một chút, ra ngoài mua đồ ăn sáng cho hai cha con. Cô vốn là một con sâu lười, chuyên ngủ nướng, mỗi ngày mẹ Mạnh đều phải trầm trồ khen ngợi một lát mới tỉnh, mấy ngày nay chỉ sợ đi trễ, nên đều dậy sớm hơn so với bình thường, không thể ngủ nướng, cả người cũng bút rút khó chịu.

Trông cậy vào cha gọi cô dậy?

Thôi đi, ông tuy lớn tuổi nhưng chỉ cần buổi sáng không phải họp, tối không có việc gì làm thì tức khắc liền dậy trễ. Chờ cha gọi cô rời giường, thì có lẽ ở trường đã vào tiết ba rồi.

Sáng thứ Hai, Mạnh Tĩnh Nghiên đi học như bình thường, có điều cảm giác có chút không quen, tựa như thiếu cái gì, dọc đường đi đều thấy có gì đó không đúng. Ngáp dài, phờ phạc rã rượi.

"Ah, Mạnh Tĩnh Nghiên, hôm nay tới một mình thôi à?"

"Ừ, có gì lạ đâu chứ!"

"Thành Trầm Vũ đâu? Hộ hoa sứ giả của cậu đâu? Lên lớp mười một rồi, lần đầu tiên mới thấy cậu đi học một mình."

Mạnh Tĩnh Nghiên chợt ngơ ngẩn, chẳng trách hôm nay toàn thân cứ không thấy thoải mái, mỗi sáng sớm ra khỏi nhà, liền có thể nhìn thấy bóng dáng của Thành Trầm Vũ, thậm chí có lúc người này còn chạy đến nhà cô ăn sáng chùa nữa, bị cha cô cạnh khốe, cậu ta vẫn luôn yên lặng chống đỡ.

Kể từ thứ bảy, sau khi rời đi, cô chưa từng gặp cậu, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Trước kia, người này chưa từng như vậy...

Một cô bạn huơ huơ tay trước mặt Mạnh Tĩnh Nghiên gọi hồn cô từ cõi thần tiên trở về: "Này, Mạnh Tĩnh Nghiên, nghĩ gì thế? Mau hoàn hồn lại đi!".

"Hả, cậu mới vừa nói cái gì? Tối ngày hôm qua ngủ không ngon, nên hơi đơ một chút!".

"Ngủ không ngon? Có phải cãi nhau với Thành TrạM Vũ hay không?"

Lên cấp ba, các thầy cô giáo quản rất nghiêm, học sinh trừ học thì chỉ có học, văn nghệ hay hoạt động phong trào thể dục gì gì đó ít đến đáng thương, duy nhất có thể thả lỏng tâm tình một chút, chính là buôn bán chuyện bát quái. Trên đường vào lớp bạn nữ kia mắt lóe sáng nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên với vẻ mặt vô cùng thần bí. Cô bạn này rất có năng khiếu moi tin, nói không chừng sau này còn có thể trở thành một paparazzi xuất sắc ấy chứ.

Thấy nữ chính im lìm không nói lời nào, cô nhóc không nhịn được, đẩy đẩy tay bạn mình một cái: "Này, nói gì đi, có gì không vui nói ra để cho mọi người vui về!"

Mạnh Tĩnh Nghiên lập tức liếc xéo người bên cạnh một cái, nhưng cô nhóc kia vẫn chưa từ bỏ ý định: "Tình cảm của các cậu có nguy cơ?"

"Tình cảm nguy cơ gì chứ, đừng nói linh tinh! Chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường!"

Cúi đầu nhìn thấy giày của mình bị bung ra, cô liền ngồi xổm xuống thắt lại dây giày, không ngờ lại nhìn thấy Thành TrạM Vũ đang ở phía sau mình hai bước. VẬY..... lời vừa rồi của cô, cậu ấy đều nghe thấy hết?

Làm bộ như không có chuyện gì xảy ra từ từ thắt dây giày, bạn nữ đang ra sức hỏi thăm bát quái vừa nhìn thấy Thành TrạM Vũ ở đằng sau, hơn nữa sắc mặt lại vô cùng khó coi ngay cả kêu to cũng không dám, chỉ len lén thở ra. Cũng may đây chỉ là một người vô hình, kể cả có rồi đi thì Mạnh Tĩnh Nghiên lẫn Thành TrạM Vũ cũng không chú ý đến.

Từ từ buộc lại dây giày, Thành TrạM Vũ vẫn chưa có hành động nào. Mạnh Tĩnh Nghiên ngồi xổm trên mặt đất bất động, à, còn sợi dây bên kia cũng hơi lỏng, lại cởi ra buộc lại!

Nhưng trong nháy mắt cô vừa định đứng lên, thì Thành TrạM Vũ chợt chuyển động, lướt qua cô đi vào cổng chính, một câu cũng không nói. Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn theo bóng lưng của người nào đó, muốn đuổi theo nhưng rồi lại dừng lại. Cô rất muốn mở miệng nói gì đó, nhưng ngay cả mồm cũng không há ra nổi.

Rõ ràng là muốn vạch rõ giới hạn với cậu ấy, rõ ràng là muốn xa lánh người thanh niên này, nhưng tại sao khi Thành TrạM Vũ hành động như cô mong muốn, bản thân lại hoàn toàn không thoải mái chút nào, ngực cũng như nghẹn lại, khó thở vô cùng?

Chuông vào học reo lên inh ỏi, Mạnh Tĩnh Nghiên không có thời gian suy nghĩ tiếp những thứ ngổn ngang kia, vội vàng ôm cặp sách chạy vào phòng học.

Rất may là giáo viên năm nay không giống với vị kia chủ nhiệm năm lớp mười, cho dù nhìn ngang nhìn dọc cô thế nào cũng đều không vừa mắt, nếu không phạt đứng, cũng bị phê bình, an ổn trở về chỗ ngồi.

Bạn học nữ buổi sáng hỏi thăm bát quái, đến khi vào học cũng vẫn chưa chịu tập trung, thỉnh thoảng lại lia mắt chiếu tướng Mạnh Tĩnh Nghiên. Thành TrạM Vũ và Mạnh Tĩnh Nghiên là cặp đôi nổi bật nhất Trường Số 1, đối mặt với cường quyền của giáo viên vẫn không hề lùi bước, đã thế hai người đều hết sức ưu tú, từ ngoại hình đến học tập, nhất định chính là thần tượng của toàn thể học sinh Trường Số 1!

Nhưng từ tình hình căng thẳng buổi sáng có thể thấy được hai người bọn họ nhất định có vấn đề.

Có phải đã chia tay rồi không?

Đây chính là tin tức động trời! Hơn nữa mình còn là người đầu tiên biết được! Không phải người nào đó ở lớp bên cạnh thầm mến Mạnh Tĩnh Nghiên mấy năm rồi ư, từ năm lớp mười đã thích cậu ấy rồi. Nếu hai người bọn họ thật sự đã chia tay thì anh chàng kia có cơ hội rồi!

Còn có mấy nữ sinh ở lớp ba, lớp năm vẫn luôn thầm thương trộm nhớ Thành TrạM Vũ nữa. Lát nữa phải thông báo tin tức này cho bọn họ mới được, cần sớm công tác chuẩn bị, nói không chừng còn có thể tác hợp hai đoạn nhân duyên cơ đấy.

Vì vậy nhờ công phu tuyên truyền của người nào đó, mà chỉ vừa tới trưa, thì hầu như cả khối mười một, khối mười hai đâu đâu cũng rầm rì bàn tán chuyện Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành TrạM Vũ chia tay. Hơn nữa càng truyền đi lại càng tam sao thất bản, chỉ mỗi chuyện hai người giận dữ nhau thôi mà lại truyền ra nhiều phiên bản, vô cùng phong phú.

Nào là Thành TrạM Vũ thay đổi, đi dạo phố với nữ sinh khác bị Mạnh Tĩnh Nghiên bắt gian. Nào là Thành TrạM Vũ vớ được mấy phong thư tình của những nam sinh khác ở trong túi Mạnh Tĩnh Nghiên nên giận dữ đòi chia tay. Còn có cả phiên bản cha mẹ Mạnh Tĩnh Nghiên cực lực phản đối, muốn phá hủy một mối lương duyên.

Có thể là do bị cảm, nên cả ngày hôm nay đầu của Mạnh Tĩnh Nghiên rất hỗn loạn, hết giờ học liền úp mặt trên bàn ngủ gà ngủ gật. Từ phản ứng này của cô lại càng khiến cho những con người tò mò kia xác nhận phỏng đoán của mình. Nhìn đi, cậu ấy bình thường nhiều sức sống ra sao, bây giờ chợt trở nên ỉu xiu như vậy, nhất định là tình cảm gặp phải nguy cơ rồi!

Tin tức đặc sắc này lập tức trở thành ngọn lửa nóng nhất, lan tràn cả vào phòng giáo vụ, thầy hiệu phó còn tới hỏi thăm chủ nhiệm lớp của Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành TrạM Vũ, rốt cuộc tình hình thế nào?

Làm cho trong giờ học, chỉ cần Mạnh Tĩnh Nghiên hơi thất thần một chút liền bị phát hiện. Lần nào cũng bị hỏi lên, đầu vốn đã khó chịu lại càng không thư thái. Ở lớp học của cô, dần dần lan truyền phiên bản cô bị Thành Trạh Vũ vứt bỏ, nếu không sao có thể đau lòng như vậy?

Phía cô không dễ chịu, Thành Trạh Vũ bên kia lại càng không dễ chịu.

Buổi sáng vào phòng học liền không nói một lời, trong đầu chỉ có một ‘ mình và cậu ta chỉ là bạn bè bình thường ’ của Mạnh Tĩnh Nghiên.

Bạn bè bình thường sẽ mỗi ngày đưa đón cô đi học? Vì muốn lấy lòng cha mẹ cô mà ra sức suy nghĩ sao? Bạn bè bình thường sẽ thường thường chơi trò thân ái kia với cô sao? Có người bạn bình thường nào dám làm chuyện như vậy, cậu nhất định sẽ khâu miệng cô lại! Để xem xem cô nhóc này về sai còn cùng người ta hôn môi thế nào!

Trong màn trò chơi tình yêu này, người nào nghiêm túc trước người đó liền thua.

Không nghi ngờ chút nào, cậu chính là người thua đó. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, bóng dáng kia đã không cách nào xóa sạch trong tim. Mười mấy năm qua, đã sớm khắc sâu vào trong máu thịt, cho dù có rút sạch máu, đập nát xương, có lẽ mới có thể quên được người con gái ấy, nhưng nếu làm như vậy, cậu cũng sẽ sống không được.....

Thành Trạh Vũ đã nhận định Mạnh Tĩnh Nghiên, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng cậu thật lòng không thể bỏ qua. Vậy mà cô cứ một lần lại một lần, gặm nát tình cảm của anh xuống dưới chân.

Thời điểm cô phủ nhận quan hệ của hai bọn họ, tim của cậu cũng vỡ thành từng mảnh. Hận không thể bóp chết cô, sau đó sẽ tự sát, đồng quy vu tận, tuy không sinh cùng ngày nhưng vĩnh viễn có thể ở chung một chỗ. Tồn bao nhiêu công sức mới không chế được suy nghĩ điên rồ này, đi thẳng vào lớp, không thèm nhìn cô một cái.

"Thành Trạh Vũ, chơi bóng không?"

Lớp mười hai hiếm hoi mới có được một tiết thể dục, mấy anh em tốt trong lớp gọi cậu ra ngoài chơi bóng.

Nhưng lúc này nào có tâm tình nào mà chơi? Buồn buồn khoát khoát tay, không tiếng động cự tuyệt.

"Aiz, đừng như vậy mà!". Đưa bóng cho những bạn học khác để bọn họ đi ra ngoài chơi trước, một cậu bạn đi tới ngồi xuống bàn Thành Trạh Vũ, hỏi: "Nghe nói cậu và cô em lớp mười một kia chia tay rồi à? Thật hay giả thế?".

"Ai nói?"

Quả nhiên, vừa nghe thấy điều này, Thành Trạh Vũ lập tức hồi thần.

"Lớp mười một, lớp mười hai đều âm thầm rỉ tai nhau, cậu không thấy chủ nhiệm lớp từ sáng đến giờ vẫn nhìn cậu chăm chăm à, có lẽ cũng đã nghe được tin tức này. Em gái Mạnh vừa xinh lại vừa học giỏi, là người tình trong mộng của không biết bao nhiêu nam sinh trong trường chúng ta. Hai người các cậu chia tay, đoán chừng cả một đám sẽ liều chết tấn công mất!".

"Dám! Ai dám động đến cô ấy, xem tôi xử người ấy thế nào!"

Nhìn người anh em của mình lần nữa tràn đầy ý chí chiến đấu, nam sinh kia liền vui vẻ, cười phụ họa: "Ha ha, cậu như vậy thì không được rồi....."

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Sau Khi Chiến Tranh Lạnh

Editor: á bì

Một tuần, đã một tuần rồi chưa thấy Thành Trạh Vũ.

Mạnh Tĩnh Nghiên thừa nhận cô rất hưởng thụ cảm giác khi có Thành Trạh Vũ ở bên cạnh, luôn cẩn thận chăm sóc và cưng chiều cô, chỉ cần người kia ở bên cạnh, cô đặc biệt cảm thấy an tâm hơn.

Nhưng nếu đã biết không thể ở cùng một chỗ, cũng không nên cho anh nhiều hi vọng, cần chi phải nói dối mấy chuyện như chúng ta có thể làm bạn chứ. Anh cố tình tránh mình, muốn sau này không gặp lại nhau nữa sao? Cũng tốt, cắt đứt quan hệ sạch sẽ và dứt khoát...

Cô cũng nên tập làm quen với những ngày tháng không có Thành Trạh Vũ ở bên cạnh đi thôi, một mình đi học, một mình làm bài tập, gặp phải bài toán khó không giải được thì tới trường tìm cô giáo hỏi.

Một tuần này Thành TrạM Vũ vẫn chưa tới trường, cô không muốn cố ý đi dò hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng trong lớp lại có rất nhiều cái loa nhỏ, thông tin cô nghe được từ dưới lầu tới giờ vẫn không thể nào chui vào tai cô.

Bình thường trong thế giới giang hồ nhẹ nhàng, có ai mà không trúng đào. Sợ chính anh có ngày trúng đào, nên cô không cho anh cha truyền con nối, làm đại ca không phải là công việc lâu dài. Cho nên Thành TrạM Vũ đã đồng ý với cô rằng sẽ đi học đại học đảng hoàng, sau khi tốt nghiệp sẽ tìm công việc đứng đắn.

Nhưng đã nhiều ngày rồi anh không có đi học, chẳng lẽ anh từ bỏ sao?

Mạnh Tĩnh NghiêN không biết, những suy nghĩ này vẫn luôn tra tấn cô. Muốn gọi điện cho Thành TrạM Vũ, lại sợ cho anh thêm hi vọng, làm cho anh hiểu lầm, vương vấn không dứt. Mỗi lần cầm điện thoại không đợi bên kia thông thì đã tắt, mẹ vẫn luôn hỏi sao lâu rồi Thành TrạM Vũ không tới nhà ăn cơm thì cô không nói lại được.

Thỉnh thoảng đang đi trên đường cô lại cảm thấy có ai đó đang nhìn chằm chằm mình, nhưng khi quay đầu lại thì không thấy bóng người đó. Trong lòng lại thấy trống vắng, Mạnh Tĩnh NghiêN tự nói với bản thân mình, cô chỉ là chưa kịp thích ứng mà thôi. Thời gian luôn là liều thuốc hay chữa khỏi hết tất cả.

Nhưng khi vết thương ở trong lòng chưa khỏi, thì cô lại đón tiếp một vị bác sĩ chân chính.

Khi chuông tan học vang lên, mọi người chậm chạp đi ra khỏi trường học, cô liền thấy rõ bóng người đứng đối diện cổng trường, đó chính là bác sĩ Mạc.

"Tiểu NghiêN, cháu có chút thời gian không?"

"Bác sĩ Mạc, sao bác lại tới đây?" Trong lòng Mạnh Tĩnh NghiêN cảm thấy có dự cảm không tốt, "Có phải Thành TrạM Vũ đã xảy ra chuyện gì hay không? Anh ấy làm sao vậy? Có nguy hiểm lắm không? Vì sao vẫn chưa đi học lại?"

Trong lòng lo lắng làm cho não cô cũng muốn hôn mê, quên mất chuyện mấy ngày trước, cô còn đang nhần tâm vạch rõ ranh giới với anh ấy. Nhưng ngày đó sau khi biết anh xảy ra chuyện, so với ai khác cô là người lo lắng cho anh nhiều nhất, hỏi bác sĩ Mạc cả đồng câu hỏi.

"Nó không có chuyện gì. Hai người nhỏ các cháu, đúng là làm người ta không bớt lo mà. Rõ ràng là quan tâm lo lắng cho nhau thế mà vẫn còn lè mề."

Quan hệ của bác sĩ Mạc và Thành TrạM Vũ còn thân hơn cả quan hệ Thành TrạM Vũ và ba của mình, ông vẫn luôn biết rõ mười mấy năm nay Thành TrạM Vũ vẫn rất dụng tâm với chuyện của Mạnh Tĩnh NghiêN. Giờ cô bé nhỏ lại lo lắng như vậy, chắc trái tim nhỏ bé cũng đã giao ra ngoài rồi.

Nhưng vẫn còn cố muốn tra tấn nhau, người ta yêu nhau còn chưa nói ra, thì ông xen vào làm gì?

"Bác sĩ Mạc, quan hệ của chúng cháu không phải như vậy, bác đừng có hiểu lầm."

Không phải là người đã từng trải qua những chuyện mà Mạnh Tĩnh NghiêN đã chịu thì rất khó lý giải suy nghĩ của cô. Nghe bác sĩ Mạc nói Thành TrạM Vũ không có chuyện gì, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi vì quá lo lắng nên toàn thân đổ đầy mồ hôi. Giờ gió lạnh thổi qua làm cho toàn thân lạnh run.

"Bây giờ thì không có chuyện gì, nhưng nếu giờ cháu không đi, thì lát sau chưa chắc là không có chuyện gì nữa..." Mạc Băng lắc đầu, trầm giọng nói, "Một tuần này nó còn chưa ăn cơm, cả ngày chỉ uống rượu, uống say liền ngủ, tỉnh dậy thì uống tiếp. Nếu giờ mà cháu không đi, không biết chừng phải đưa nó đi rửa ruột vì ngộ độc rượu."

Nói tới cùng Mạnh Tĩnh NghiêN vẫn rất lo lắng cho Thành TrạM Vũ, gọi điện báo cho mẹ một tiếng, liền ngồi lên xe của bác sĩ Mạc, đi tới gặp Thành TrạM Vũ. Gặp rồi thì mới biết.

Thành TrạM Vũ là thằng ngốc! Cực ngốc! Cô không đáng để anh phải làm như vậy!

Đã biết nhau mười mấy năm, nhưng đây lại là lần đầu tiên Mạnh Tĩnh NghiêN tới nhà của Thành TrạM Vũ. Mỗi sáng anh đều tới đón cô, mỗi tối lại đưa cô về tận nhà mới rời khỏi, cô chưa từng tới nhà anh, dù là địa chỉ cũng không biết nó nằm ở đâu.

Đưa cô tới dưới lầu ông liền đi, ông nói cời chuông thì cần người buộc chuông, ông chỉ là ông già, ông không muốn ở đây để làm bóng đèn dầu.

Trong lòng Mạnh Tĩnh NghiêN đang lo lắng, cô cũng chẳng hơi đâu đi sửa lại lời của bác sĩ Mạc. Lấy tốc độ nhanh nhất đi lên lầu năm, nhẹ nhàng gõ lên cửa hai tiếng, nhưng bên trong lại không phát ra tiếng. Lại tăng thêm sức, nhưng cửa chống trộm còn chưa mở xong thì cửa chính chắc chắn cũng không duy chuyển.

Là anh uống say quá không có sức ra mở cửa cho cô, hay là bị ngộ độc rượu được đưa đi rửa ruột rồi?

Tim rung lên, liền lấy chiếc chìa khoá dự phòng mà bác sĩ Mạc đưa cho từ trong túi quần ra, mở từng cánh cửa đi vào tìm Thành TrạM Vũ.

Theo lời nói của bác sĩ Mạc, trên đất để đầy chai rượu rỗng và thùng rượu, hầu như là không có lối đi. Chỉ cần không chú ý là đạp trúng mấy chai liền, vang lên từng loạt âm thanh. Dù là âm thanh lớn như vậy mà Thành TrạM Vũ vẫn chưa tỉnh ngủ để ra nhìn, Mạnh Tĩnh NghiêN sợ anh có chuyện, cô vừa tìm vừa gọi tên anh.

Khi mở cánh cửa của gian phòng cuối cùng, cuối cùng nhìn thấy bóng người của Thành TrạM Vũ. Anh đang ghé đầu vào bồn cầu, hôn mê bất tỉnh.

"Thành TrạM Vũ, Thành TrạM Vũ anh sao vậy? Mau tỉnh lại! Tỉnh! Tỉnh!" Mạnh Tĩnh NghiêN vội vàng chạy tới, không quan tâm bên miệng anh còn có vài chất dơ bẩn, ôm anh vào lòng, chụp lên mặt anh, bấm vào nhân trung của anh.

Nhưng dù cô có cố gắng thế nào, anh vẫn như cố thi thể lạnh, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Sợ tới mức Mạnh Tĩnh NghiêN lấy điện thoại ra gọi 120 kêu xe cấp cứu, lúc nói thời gian với nhân viên cứu hộ, giọng nói của cô run rẩy. Trước kia từng nghe người ta nói, uống rượu quá chén cũng có thể chết, trên đất lại đầy chai rỗng, cô rất sợ, sợ Thành TrạM Vũ sẽ không tỉnh dậy.

Lấy khăn mặt lạnh lau mặt cho Thành TrạM Vũ, nước mắt lại không kiềm chế được mà rơi xuống, miệng lại không ngừng cầu nguyện, "Mau tỉnh dậy đi, em xin anh, ngàn lần đừng bỏ lại em, hu hu hu...Thành TrạM Vũ, mau tỉnh lại đi."

Khăn mặt lau mặt anh rất lạnh, nhưng nước mắt cô rơi xuống lại rất nóng, làm nóng anh. Nhíu mi một cái, liền rên ra tiếng.

Mạnh Tĩnh NghiêN nghe như là tiếng nói từ trên trời, dùng sức lắc Thành TrạM Vũ, "Thành TrạM Vũ, anh tỉnh dậy sao? Nhanh mở mắt ra, đừng làm em sợ! Xin anh đó, đừng có dọa em."

Khó có khi ông trời nghe thấy lời thỉnh cầu của cô, Thành TrạM Vũ rên lên một tiếng, chậm rãi mở mắt ra. Ánh sáng lại rất chói, anh chỉ có thể nhìn thấy trước mặt có một người phụ nữ, lại nhắm mắt lại để thích ứng với ánh sáng.

Nhưng Mạnh Tĩnh NghiêN lại vì cái trợn mắt ngẩn ngui của anh mà vui mừng tới mức thiếu chút nữa là nhảy lên, "Anh không sao rồi, không sao rồi! Thật tốt quá!"

Giờ vẫn còn sợ anh sẽ không tỉnh dậy!

Giọng nói không thể quen thuộc hơn nữa, Thành TrạM Vũ tham lam mở mắt ra, nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Mạnh Tĩnh NghiêN. Rất muốn đưa tay lên sờ mặt cô, muốn xem thử có độ ấm của thân thể hay không. "Em, sao em lại tới đây? Không phải anh đang nằm mơ đấy chứ?"

Bạn thân trong lớp của anh có nói, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, xử lý tốt mọi chuyện cho cô, giống như đó đều là chuyện tự nhiên, gọi là gấp gáp thì không phải buồn bán, tự đưa đến trước mặt thì con gái người ta sẽ không biết quý trọng.

Nên anh có ý thờ ơ cô, trốn cô một khoảng thời gian, chờ cô hiểu rõ rằng anh tốt, tự bản thân cô sẽ tới cửa tìm anh.

Từ trước tới nay Thành TrạM Vũ luôn không có biện pháp nào với Mạnh Tĩnh NghiêN, chuyện lần này thật sự làm anh tổn thương, thật sự không biết làm sao cho tốt, bên cạnh lại có người bày mưu tính kế, còn thể son sắt, đầu nóng lên liền nghe theo chủ ý của cậu ấy.

Không tới nhà tìm cô, cũng không tới trường, tuyệt luôn con đường mà cô có thể gặp anh.

Nhưng mà anh rất muốn gặp cô, làm sao bây giờ, đành phải im lặng đi theo ở phía sau của Mạnh Tĩnh NghiêN. Có mấy lần thiếu chút nữa là bị cô phát hiện, nhưng Thành TrạM Vũ nhanh nhẹn, đều tránh kịp. Chỉ có thể nhìn cô từ xa, rất khó hoá giải nỗi tương tư.

Mỗi đêm anh đều đặt điện thoại ở chỗ mà anh vươn tay có thể lấy được, chỉ sợ lúc cô gọi anh lại không nghe hoặc lấy không kịp. Không dám tắt máy, chờ điện thoại của cô 24/24.

Nhưng mà điện thoại lại chưa từng kêu lên.

Anh hoài nghi có phải điện thoại hư rồi không, lấy thẻ điện thoại xuống bỏ vào một cái điện thoại khác, nhưng cái điện thoại này lại chưa từng kêu lên như cũ. Anh lại bắt đầu hoài nghi có phải trong một phút tháo thẻ điện thoại xuống Mạnh Tĩnh NghiêN từng gọi điện tới, sáng vừa tỉnh liền kiểm tra nhưng một cuộc cũng không có.

Vẫn chưa có một cuộc nào hết, tâm của phụ nữ thật sự quá độc ác.

Vì thế anh bắt đầu uống rượu, uống một lượng lớn, dùng rượu để làm tê dại bản thân. Rút dao đoạn thủy nhưng nước vẫn chảy, nâng chén lên để giải sầu nhưng vẫn sầu. Rượu không thể nào an ủi anh, nhưng lại làm cho anh say, chỉ có ở trong mộng thì anh mới có thể thấy được bóng dáng của Mạnh Tĩnh NghiêN.

Bây giờ thì sao?

Vươn tay, đụng vào làn da ấm áp của cô, là người thật, không phải mộng. Trong phút chốc, Thành TrạM Vũ cảm động đến phát khóc, rốt cuộc cô cũng tới tìm anh, cuối cùng...

Bên ngoài có người gõ cửa, Mạnh Tĩnh NghiêN đột nhiên nhớ tới cô vừa gọi cho 120, hẳn là xe cấp cứu tới. Dời đầu của Thành TrạM Vũ qua một bên, "Chờ em một lát, em đi mở cửa, sẽ quay lại."

Thành TrạM Vũ không nói chuyện, nhưng tay lại nắm lấy góc áo của cô, không để cho cô đi. Rất giống như đứa trẻ ba bốn tuổi chưa lớn, dường như đang sợ mẹ bỏ lại mình.

Mũi Mạnh Tĩnh Nghiên chưa xót, quay đầu đi chỗ khác để Thành TrạM Vũ không nhìn thấy hốc mắt ẩm ướt của cô, dịu dàng nói, "Chỉ là đi mở cửa thôi, không tới nửa phút, em sẽ quay lại rất nhanh, trước tiên bỏ tay ra đi, có được hay không?"

Bạn nhỏ Thành TrạM Vũ không trả lời, chỉ dùng ánh mắt đáng thương nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên, càng nắm chặt góc áo của cô hơn, có chết cũng không buông.

Không chờ cô lừa Thành TrạM Vũ thêm lần nữa, một tiếng nổ mạnh vang lên 'bùm!', cửa bị đục mở ra. Lo lắng bệnh nhân hôn mê không thể ra mở cửa, nhân viên cứu hộ từ bệnh viện xông cửa mà vào cứu bệnh nhân.

"Bác sĩ, bên này!"

Không thể dứt ra, nên cô đành kêu to cứu hộ ở bên này. Vài nhân viên mặc áo blouse trắng nhìn thấy hai người trong nhà vệ sinh, người nữ thì nửa quỳ trên đất, mặt đỏ bừng, nhìn thấy rất khỏe mạnh. Còn nam thì nằm ở trên đất, sắc mặt và màu sắc của vách tường rất giống nhau.

"Bác sĩ, anh ấy uống quá nhiều rượu, mấy ngày rồi chưa ăn cơm, cũng đã từng hôn mê, có phải bị ngộ độc rượu hay không?" Mạnh Tĩnh Nghiên khẩn trương dò hỏi.

Nhân viên cứu hộ làm một vài kiểm tra đơn giản cho Thành TrạM Vũ, "Không phải do ngộ độc rượu, nhưng nếu trong nhà có nhiều chai rỗng như vậy là do anh ấy uống, thì đề nghị nên đưa anh ấy đi bệnh viện tẩy dạ dày một phen."

Mạnh Tĩnh Nghiên bày tỏ quan điểm giờ đưa anh ấy đi liền, những nhân viên liền đưa anh lên xe cấp cứu. Mặc dù tay chân đều vô lực, nhưng vẫn còn liều mạng giãy dụa, vuron tay về phía của Mạnh Tĩnh Nghiên.

"Được rồi, anh yên tâm. Em đi với anh."

Vội vàng nắm lấy tay anh, người đàn ông này liền thoả mãn híp cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Thuê Phòng

Rửa ruột là một quá trình rất khổ sở, nhưng đối với người như Thành TrạM Vũ thì ai kêu tự mình làm vậy thì không thể sống, tại sao phải uống nhiều như vậy chứ?

Vài ngày không ăn cơm, còn uống nhiều rượu như vậy, lại ở trong bệnh viện giằng co mấy ngày, nên tinh thần của Thành TrạM Vũ không được tốt lắm. Mà chính bản thân Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không bỏ mặc hẳn cứ tự làm khổ mình như vậy được, liền mượn một phòng gần bệnh viện, rồi dùng hết sức lực đỡ hẳn vào phòng.

Nếu không phải do Thành TrạM Vũ không thích ở bệnh viện, không muốn ở phòng bệnh quá lâu, thì sẽ muốn cho hẳn mở phòng đơn trong bệnh viện, như vậy sẽ bớt rầy nhiều chuyện.

Thời điểm lúc đăng ký phòng do nàng để Thành TrạM Vũ tựa vào người mình, lúc đưa thẻ căn cước cho tiếp tân đăng ký. Có cảm giác có rất nhiều ánh mắt nhìn cô rất quý dị; mặt của nam sinh thì tái nhợt, nhìn thì rất đẹp trai, người không giàu có. Nữ sinh lại nguyện ý mượn phòng cùng hẳn, hơn nữa còn tự mình trả tiền, quả nhiên lớn lên đẹp trai thì lúc nào cũng có lợi a! Ôi, tuổi trẻ bây giờ!

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng lười phải giải thích với những người không biết kia, Thành TrạM Vũ bước đi loạn choạng đứng không vững, thỉnh thoảng người hẳn còn muốn trượt xuống, làm cho cô luôn phải chú ý diu hẳn từng chút, tránh cho hẳn lại ngã xuống nền đá cẩm thạch làm cho bê đầu. Mới rửa ruột từ bệnh viện rửa ruột rai, lại phải trở lại nữa, như vậy sẽ rất phiền phức!

Mà Thành TrạM Vũ là người lúc nào cũng để phòng người khác, thân thể không thoải mái cũng bị hẳn xem nhẹ, chứ đừng nói đến ánh mắt của những người không xứng đáng. Trong lòng hiện tại mềm mại như bột biển, chỉ cảm thấy người của Mạnh Tĩnh Nghiên rất ấm áp đồng thời mùi hương trên người nàng rất dễ chịu, những người khác nghĩ như thế nào nhìn thế nào, cũng không thể nào vào mắt hẳn được.

Nam sinh lớp mười hai, thân thể đã hoàn toàn trở mã, cao 1m83, người nặng hơn 150 cân. Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không thấp, 1m65, nặng 90 cân, vậy Thành TrạM Vũ nặng tương đương với ba túi gạo, để cho một cô gái như cô gánh ba túi gạo, làm sao có thể khiêng nổi chứ?

Đến khi đỡ người nọ nằm xuống giường, để cho hẳn nằm thoải mái rồi đắp chăn cho hẳn, lại còn cời giày cho hẳn xong, cả người Mạnh Tĩnh Nghiên đã rất mệt mỏi người cũng đầy mồ hôi. Điện thoại di động ở trong túi quần liên tục vang lên, là điện thoại của ba gọi tới, vội vàng nhận.

Thì ra là khi mẹ Mạnh lo lắng Thành TrạM Vũ gặp chuyện không may, gọi mấy cuộc điện thoại hỏi thăm tình huống với con gái. Ba Mạnh cũng có ở nhà trong, nên không thể lừa gạt hần được. Lúc ăn cơm không trở lại, đi chăm sóc cho tiểu tử Thành TrạM Vũ kia còn chưa tỉnh, nhưng bây giờ đã hơn tám giờ, một cô gái, giờ này còn chưa trở lại ở chung với một người con trai, thì thành cái dạng gì chứ!

Mẹ Mạnh nghĩ chồng mình nghĩ quá nhiều, đã nói TrạM Vũ bị bệnh, còn có thể làm gì con gái ông chứ? Hần là một đứa trẻ không có mẹ rất đáng thương, còn ba thì không cần thận, cần bản không quan tâm gì đến hần, hần bị bệnh bên cạnh ngay cả một người cũng không có. Lại là bạn tốt của con gái, lại đối với cô tốt như vậy, giờ chăm sóc hần một chút cũng là việc nên làm.

Trong mấy năm qua, Thành TrạM Vũ đã thành công thu phục mẹ Mạnh, đã làm cho bà đứng về phía mình. Mẹ Mạnh quả thật xem hần như là một đứa con trai của mình! Khi nhìn hai đứa trong lòng luôn nghĩ, nếu như gả con gái cho Thành TrạM Vũ cũng không tồi a, hai đứa nhỏ cũng coi là thanh mai trúc mã do ông trời tác hợp cho, huống chi Thành TrạM Vũ luôn có tình cảm sâu đậm với con của mình, đó là điều ai có thể nhìn ra, gả con gái cho hần cũng không sợ bị khi dễ.

Ôm ý nghĩ như vậy, đối với chuyện Mạnh Tĩnh NghiêN ở cùng Thành TrạM Vũ liền buông lỏng giới hạn. Thậm chí có lúc còn có ý tác hợp cho hai người bọn họ, cho bọn họ cơ hội bồi dưỡng tình cảm.

Mạnh cha cũng phát hiện được ý tưởng của vợ mình, nhưng hần cảm thấy vợ mình có suy nghĩ thật là hạn hẹp, con gái của hần, Nhân Trung Long Phụng, gả cho người nào đều là người đó đã tích đức đời trước. Thành TrạM Vũ thì có tính là gì? Đó chỉ là một con cóc, chuyên nhìn chăm chăm NghiêN NghiêN như con cóc đòi ăn thịt Thiên Nga vậy.

Mất nhìn kim đồng hồ cứ từng giây từng giây trôi qua, mà con gái vẫn chưa thấy về, ba Mạnh sốt ruột, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa liền cầm điện thoại lên gọi ra lệnh cho con gái, phải lập tức về nhà!

Mạnh Tĩnh NghiêN khó xử nhìn Thành TrạM Vũ đang nằm ở trên giường, mắt hần nhắm chặt, trên trán đầy mồ hôi, hiện giờ đang nửa tỉnh nửa mê. Nhưng tay trái vẫn nắm chặt vật áo cô như cũ không chịu buông ra, mới vừa rồi lúc giúp hần cởi giày thì bởi vì bị nắm áo, nên động tác có chút vụng vẹo khó khăn.

“Đạ, con biết rồi mà ba, con sẽ trở về.” Hơi dùng sức, định rút vật áo từ trong tay của Thành TrạM Vũ ra, “Ừ, không cần đến đón con...con sẽ tự đón xe trở về nhà.”

Ba không yên lòng, lại dặn dò tới lui trong điện thoại rồi mới cúp máy. Mạnh Tĩnh NghiêN cảm thán, đời trước ba không phải là người thích lái nhai như vậy, miệng hần rất thô kệch, trong lòng rõ ràng là muốn như vậy, nhưng lại biểu đạt ra không được, dần dần tình cảm cùng nhiệt quyết bị thời gian mài mòn dần trở nên trầm lặng.

Đâu có giống như ba hiện tại chứ. Nhưng mặc kệ là đời trước hay là đời này, thì tình yêu của ba đối với mình cũng không hề thay đổi.

Thành TrạM Vũ ngủ thiếp đi, hần quá mệt mỏi và lại không hề nghỉ ngơi, có lẽ sẽ ngủ một giấc cho đến trời sáng. Và lại sau khi rửa ruột không thể lập tức ăn cái gì, tối nay chỗ này hần không cần mình ở lại. Mạnh Tĩnh NghiêN chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi, thế nhưng người đang ngủ say kia lại không hề phối hợp, dù đang ngủ cũng một mực nắm chặt vật áo Mạnh Tĩnh NghiêN, giống như sợ cô chạy mất vậy.

A a, hần sợ không phải không có lý, như hiện tại, hần mới nhắm mắt lại ngủ được một chút thôi, tiểu Mạnh nhà ta liền chuẩn bị bỏ chạy đó sao? w8s8.

Rút mấy cái cũng không thể rút được vật áo ra, Mạnh Tĩnh NghiêN lại không dám dùng sức quá lớn, như vậy sẽ đánh thức Thành TrạM Vũ, như vậy thì cô càng không chạy khỏi. Ngưng lại nhìn Thành TrạM Vũ mà than thở, hết cách rồi, chỉ có thể dùng tuyệt chiêu cuối cùng ——

Cởi nút áo ra, cởi áo khoác ra.

Thành TrạM Vũ cau mày hừ hừ một tiếng, nắm chặt vật áo trong tay. Cô vẫn còn, vì vậy hần tiếp tục an tâm ngủ.

Kéo chặn lại cho Thành TrạM Vũ một lần nữa, Mạnh Tĩnh NghiêN lấy một ít tiền từ trong ví ra đặt ở trên tủ đầu giường cho Thành TrạM Vũ khi cần sẽ dùng tới, nhìn xung quanh phòng một vòng, cuối cùng tắt hết tất cả đèn ở bên trong phòng, rồi đóng kỹ cửa phòng lại từ từ rời đi.

Thành phố ban đêm rất lạnh, từng cơn gió thổi qua làm cho càng lạnh hơn. Do áo khoác đã bỏ lại cho Thành TrạM Vũ cảm ở khách sạn, trên người Mạnh Tĩnh NghiêN cũng chỉ mặc còn cái áo mỏng manh sát người. Hai tay dùng hết sức ôm chặt mình cho ấm hơn, đứng trong gió rét nhanh chóng thuê xe về nhà.

Về đến nhà đã rất trễ, ba mạnh rất lo lắng, nên đứng dưới lầu chờ cô về nhà. Nhìn người cô mặc mỏng manh như vậy trở lại, rất đau lòng liền nhanh chóng cởi xuống áo khoác của mình khoát lên cho con gái. “Ai, ba, không cần, lập tức liền về đến nhà, vào trong nhà sẽ không lạnh nữa.”

“Không được, nhanh mặc vào đi. Gần đây dịch cảm cúm nghiêm trọng, cảm mạo nhiều, lúc lạnh lúc nóng rất dễ cảm”

Khó có thể cự tuyệt ý tốt của ba, Mạnh Tĩnh NghiêN ngoan ngoãn mặc áo khoác của ba vào, ngay sau đó cô liền nhanh chóng chạy vào nhà. Trên người nàng đã ấm, nhưng ba thì chỉ một cái áo sơ mi, ở bên ngoài đợi một thời gian dài cũng sẽ bị cảm

Hai cha con cô quan tâm lẫn nhau, tình thân nồng đậm lưu chuyển giữa hai người bọn họ, nên dù chỉ mặc một áo sơ mi mỏng manh, thì vẫn cảm thấy ấm áp.

Về đến nhà mẹ mạnh lập tức vây lại ân cần hỏi tình huống của Thành TrạM Vũ, ở trong điện thoại Mạnh Tĩnh NghiêN đã qua với mẹ nói một lần, nhưng

mẹ Mạnh vẫn không yên lòng, cảm thấy trong điện thoại nói không được rõ ràng, nên bắt con gai nói tình hình lại một lần nữa.

Khi đã chắc chắn Thành Trạm Vũ đã không có chuyện gì, chỉ cần nghỉ ngơi 2 ngày, ăn cơm thật ngon dưỡng dạ dày cho thật tốt thì có thể khỏi, bà mới an tâm. Nhưng cũng rất đau lòng về hấn ——13857132

“Nghiên Nghiên, con nói xem có phải Trạm Vũ đã gặp phải chuyện gì hay không? Nếu không thì tại sao lại nghỉ quần, rồi uống nhiều rượu như vậy chứ?”

Còn không phải do mình sao?

Lời như thế Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không dám nói ra, cúi đầu ấp úng trả lời không biết.

“Ài, kể từ khi con lên lớp mười một, rồi Trạm Vũ lên lớp mười hai, hấn cũng rất ít tới nhà ăn cơm. Lớp mười hai bận rộn như vậy, ngày ngày học đến chín giờ mới ra, chắc ăn không kịp chứ gì! Bác sĩ cũng nói Trạm Vũ phải dưỡng dạ dày thật tốt, ăn cơm phải quy luật cũng dinh dưỡng. Nếu không thì sao nào dứt khoát để hấn một ngày ba bữa đến nhà ta ăn cơm đi, dù sao cũng chỉ nhiều hơn một đôi bữa. Con nói như vậy có được không, Nghiên Nghiên?”

Mạnh Tĩnh Nghiên quả thật hoài nghi, đây có phải là mẹ ruột của mình hay không! Tại sao lại đối với Thành Trạm Vũ còn tốt hơn so với mình nữa?

Cô ghen tỵ! Thật sự rất ghen tỵ!

“Không được mẹ, buổi tối chúng ta chỉ có 5, 10 phút để nghỉ ngơi, trở lại dùng cơm không kịp.”

“Vậy cũng không sao nha, buổi sáng mẹ sẽ làm con, các con mang cơm theo ăn. Giai đoạn này tiểu tử rất tham ăn, năm sáu giờ ăn cơm, đoán chừng lúc tan học lại đói bụng rồi, hấn về nhà sẽ không người nấu cho hấn ăn.”

Nhìn dáng vẻ rối rắm của mẹ, Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự không biết nói gì nữa. Hiện tại cô khẳng định, mình tuyệt đối không phải ruột. Khi còn bé mẹ nói mình là từ trong toilet hay là từ trong bãi rác nhặt được? Nói như vậy không chừng là lời nói thật! Mà Thành Trạm Vũ mới phải đứa con trai bị thất lạc nhiều năm của bà!

Lúc này quả thật mẹ Mạnh đã hóa thân thành Cứu Khổ Cứu Nạn Quan Thế m Bồ tát, không chỉ quan tâm chuyện cơm tối của Thành Trạm Vũ, còn sợ hấn sau khi tan học sẽ bị đói, nên ăn khuya cũng muốn lo lắng luôn cho hấn! Bà thật đau lòng a, đau lòng Thành Trạm Vũ là một đứa trẻ không có mẹ, nghĩ như thế nào thế nào cũng cảm thấy hấn thật đáng thương.

“Nghiên Nghiên, nếu không kêu Trạm Vũ tới nhà mình ở đi. Dù sao trong nhà có phòng trống, một mình hấn ở bên ngoài, ba của hấn cũng không quản hấn, vì vậy nên dọn vào đây, còn có thể làm bạn với con, ở đến khi hấn thi xong tốt nghiệp trung học. Nếu không thì hấn cứ gieo họa cho thân thể như vậy, không cần đến đại học, thì đã chịu đựng không nổi rồi.”

Mạnh mẹ chợt ý tưởng lóe lên, cùng Mạnh Tĩnh Nghiên thương lượng.

Đây là thương lượng sao? Thuận túy đơn phương a! Hơn nữa càng nghĩ càng thấy phải cái biện pháp này có thể được, vào ở trong nhà, hấn có động tĩnh gì không đều có thể hiểu rất rõ ràng, thành thực đi nữa hấn cũng là đứa bé, tư tưởng không kiên định, đặt ở trước mặt chăm sóc, tránh cho hấn đang cuộc sống thời khắc mấu chốt đi nhầm đường.

Mạnh Tĩnh Nghiên làm sao có thể đồng ý ý tưởng này của mẹ được, nàng vạch rõ giới hạn với Thành Trạm Vũ còn không nữa, mẹ lại muốn dẫn sói vào nhà, làm sao được chứ!

“Ba ba ba ba ba!” Không giải quyết được mẹ, hơn nữa cô cũng sắp bị hành hạ đến điên rồi, Mạnh Tĩnh Nghiên ngồi trên ghế sa lon gọi ba ba thật to.

“Đã khuya rồi còn không ngủ, Kêu cái gì đây?” Ba Mạnh cha còn một công việc chưa xử lý xong, nhưng con gái ở bên ngoài gọi giống như bị giết tới nơi vậy, vội vàng buông tài liệu đang coi trong tay xuống vội vàng đi ra coi có chuyện gì.

“Ba, mau quản lý vợ của người! Mẹ muốn cho Thành Trạm Vũ đến nhà chúng ta ở! Con không đồng ý! Ta muốn mở cuộc họp! Bỏ phiếu dân chủ!”

Ba Mạnh nghe xong kiện cáo của con gái, liền trừng mắt nhìn vợ mình, “Không cần họp, ta sẽ quyết định luôn là không đồng ý. Vợ ah, có phải em đang rảnh rồi không có việc gì làm, hay tình thương của một người mẹ không có chỗ để phát huy, anh sẽ dẫn Mạnh Dật Hiến về ở nhà với em mấy ngày? Tiểu tử kia chắc sẽ rất vui mừng khi được đến nhà chúng ta!”

Nhắc tới Hồn Thế Tiểu Ma Vương, hai mẹ con Mạnh gia liền đồng thời câm miệng.

Nhìn đi, vẫn là ba Mạnh mạnh mẽ nhất!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Biến Đổi Bất Ngờ

Rạng sáng ngày hôm sau, Thành TrạM Vũ bị ánh mặt trời chói chang đánh thức, tay trái buông thõng xuống cả một buổi tối, vừa xót vừa tê.

Chợt nhớ tới điều gì, liền ngồi phắt dậy, nhìn chung quanh gian phòng, nhưng lại không thấy bóng dáng mà mình muốn gặp, chỉ có chiếc áo khoác của người ấy chứng minh cô đã từng tới đây. Nặng một quyền xuống đệm, mặt giường mềm nhũn lõm xuống một hố to, không lâu sau dưới tác dụng của lò xo lại trở về hình dạng ban đầu như chưa có chuyện gì xảy ra, càng giống như hàng trăm móng vuốt đang cào vào tim Thành trạM Vũ, khó chịu vô cùng.

Tại sao?

Đã đến rồi, lại bỏ cậu một mình mà rời đi?

Bên dưới thẻ mở cửa phòng đặt ba tờ phiếu hồng hồng, nhưng không hề lưu lại bất cứ lời nào, Thành TrạM Vũ dùng sức nắm tóc, không hiểu cô đang nghĩ gì?

Từ trên giường đứng lên lại cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, cả mấy ngày trời chưa ăn gì, đã thế còn bị rửa ruột nên cực kỳ không thoải mái. Thành TrạM Vũ nhìn vào gương, trên cằm lún phún râu, mắt đen xỉ như gấu trúc, cả người suy sụp không ra hình dáng gì.

Thành TrạM Vũ à Thành TrạM Vũ, mày thừa nhận đi, mày không thể nào rời bỏ người con gái ấy.

"Tiểu Vũ, sao rồi, làm hòa chưa?", bác sĩ Mạc lười biếng lên tiếng, vừa nghe đã biết là vừa mới ngủ dậy.

Lại nói đến tối ngày hôm qua, sau khi đưa Mạnh Tĩnh NghiêN đến dưới lầu nhà Thành TrạM Vũ liền nỏ mảy rời đi, hoàn toàn ném hai đứa trẻ ra sau đầu. Ông sợ gì chứ, dù sao Thành TrạM Vũ cũng uống say như chết, mà cô nhóc Mạnh Tĩnh NghiêN lại thương người tất nhiên sẽ không bỏ mặc tên kia tự sinh tự diệt.

Thấy một người mạnh mẽ như Thành TrạM Vũ mượn rượu giải sầu liền ném cục diện khó nhằn này cho cô nhóc kia giải quyết. Ông thật hận tên nhóc Thành TrạM Vũ kia không có tiền đồ, đã nhầm trúng con gái nhà người ta vài chục năm rồi, thời điểm khí phách nhất còn dẫn một nhóm người phá cửa tiến vào.

Hiện tại thế nào? Rúc vào mai rùa, ngay cả lời trong tim cũng không dám thốt ra nửa chữ. Thật mất mặt!

Chuyện giữa hai người thì phải chính bọn họ giải quyết, người khác chỉ đẩy một cái, chỉ có thể tạo cơ hội nhưng không thể quyết định thay. Mạc Băng ngay cả nhà cũng không lên, trực tiếp lái xe rời đi tìm mấy em tiểu khiên. Chính vì thái độ không trách nhiệm này đã khiến Mạnh Tĩnh NghiêN không tìm được người hỗ trợ, cuối cùng chỉ có thể gọi 120.

Mà hiện tại bác sĩ nào đó vẫn chưa hề hay biết về lỗi lầm của mình, trong lòng lại còn cực kỳ đắc chí nữa là khác. Vì thế vừa mở mắt ra liền gọi điện thoại cho Thành TrạM Vũ, muốn nghe một chút tin tức tốt.

Thành TrạM Vũ vừa nhận điện thoại liền hiểu tại sao NghiêN NghiêN lại đột nhiên xuất hiện trong nhà mình, thì ra là chú Mạc đi đón người. Cậu đang đánh răng không nói lời nào, càng khiến Mạc Băng sốt ruột, hỏi một hơi. Thành TrạM Vũ cũng rất muốn trả lời, nhưng lúc đó bản thân đang hôn mê, cái gì cũng không biết, đến khi tỉnh táo lại, NghiêN NghiêN đã đi rồi. Cậu không biết đáp án, thì biết trả lời chú Mạc thế nào đây?

Tức giận cúp điện thoại, hớp một ngụm nước súc miệng. Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa, thi đại học sắp tới rồi, ở đó đầy rẫy những nam sinh ưu tú, nếu như NghiêN NghiêN bị hoa mắt, bỏ chạy cùng người khác thì làm thế nào?

Cô mà gả cho người khác, cậu có thể sống được sao?

Vội vã đi đi lại lại trong phòng, sau đó chạy ra cửa gọi xe đến trường học.

Hai cô gái ở đại sảnh mở to mắt nhìn theo bóng dáng anh chàng, ngày hôm qua người này còn như mắc phải bệnh hiểm nghèo, sau khi sửa sang chỉnh chu không ngờ lại đẹp trai đến vậy! Chẳng trách nữ sinh kia tình nguyện ra ngoài mướn phòng với cậu ta.

Tất nhiên Thành TrạM Vũ không biết mình và Mạnh Tĩnh NghiêN đã bị người ta suy đoán thành biết bao nhiêu phiên bản, một lòng chỉ nghĩ cách để Mạnh Tĩnh NghiêN ở bên cạnh mình, không để ý đến nam sinh khác.

Ôm một bụng tâm sự, vừa đi đến cửa trường học liền bị bảo vệ ngăn cản. Trường số 1 lúc này chẳng khác nào đang bế quan tỏa cảng, chỉ có buổi sáng đi học, buổi trưa nghỉ giả lao, buổi tối ăn cơm học sinh mới có thể ra vào sân trường.

Nếu như để Thành TrạM Vũ đi vào, bảo vệ chắc chắn sẽ bị khiển trách cho nên không thể để cho cậu vào.

Nhưng với tính tình của người này, cho dù có cản cũng phải xông vào.

Nhưng bây giờ, tay chân như nhũn ra, cả người bải hoải vô lực, ngay cả đứng cũng không vững chứ nói gì đến bản lĩnh khoa chân múa tay. Không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đứng ở cửa trường học, chờ đến trưa tan học là cậu có thể vọt vào tìm người.

Thời gian chờ đợi dài lê thê, từng giây từng phút trôi qua chẳng khác nào một thế kỷ. Ba năm qua, tiếng chuông báo tan học không hề thay đổi, nhưng

chưa bao giờ lại thấy dễ nghe như vậy. Tiếng chuông vừa vang lên, Thành TrạM Vũ đã vọt vào như tên bắn, lại hoa mắt lão đảo, ngã nhào lên người bảo vệ, khiến cho cậu bảo vệ trẻ tuổi giật nảy mình. Không biết người này muốn làm gì, ngăn cửa không cho vào nên ghi hận muốn chiến một trận chẳng?

Công tác phòng bị đã chuẩn bị đâu vào đấy, nhưng Thành TrạM Vũ nào có thời gian quan tâm, lập tức vòng qua chạy thẳng về dãy lớp học.

Buổi trưa Nghiên Nghiên mang cơm đi nên thường ăn luôn trong lớp, rất ít khi ra ngoài, lúc này đến lớp cô tìm là chuẩn nhất. Tuy đã qua được cửa an ninh, nhưng trên đường đến tìm Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không hề thuận lợi. Tựa như tình cảm của bọn họ, mười mấy năm qua cứ vòng tới vòng lui, nhưng thủy chung vẫn không ở bên cạnh nhau.

Vừa đến trưa, hàng loạt học sinh tuôn ra ngoài cổng trường. Thành TrạM Vũ vốn đã yếu đến mức cò lay cũng đổ, vừa ngược dòng mà lên, liền đứng không vững, ở trong hành lang bị người đụng phải.

Từ sau khi lên tiểu học, cậu chưa từng bị uất ức như thế bao giờ, chỉ hận không được tìm cái lỗ nào chui xuống —— nhưng Nghiên Nghiên vẫn còn ở trong phòng học, đợi đám người kia tán đi không biết cô lại đi nơi nào! Tuy đã cố sức nắm chặt vạt áo nhưng vẫn để người con gái kia chạy thoát, từ đó tạo thành bóng ma tâm lý trong lòng Thành TrạM Vũ. Hiện tại cậu cảm thấy, nếu không trông chừng cô vợ nhỏ này thì bất cứ lúc nào cô cũng có thể biến mất! Rất là nguy hiểm....! Cho nên Thành TrạM Vũ thà bị mất mặt, cũng phải tận dụng mỗi phút mỗi giây, chạy vội tới chỗ Mạnh Tĩnh Nghiên!

Vậy mà khi chạy vào trong phòng học, lại bất ngờ tròn tròn mắt.

Phòng học vắng lặng như tờ, không có bất kỳ ai. Mạnh Tĩnh nghiên không phải là người sôi nổi, chỉ cần không đến nhà vệ sinh thì đều đang hoàng ngồi trong lớp. Giờ đang là giữa trưa, không ở đây ăn cơm, còn đi đâu?

Đầu Thành TrạM Vũ cứ ong ong, phải vịn tay lên bàn học của Mạnh Tĩnh Nghiên cho đỡ liêu xiêu.

"Ai? Thành TrạM Vũ? Sao anh lại tới đây?", Kiều Lệ Lệ bạn cùng lớp với Mạnh Tĩnh Nghiên vừa mới từ nhà vệ sinh quay lại, liền nhìn thấy một nam sinh trong phòng học. Từ bóng lưng không nhìn ra là ai, nhưng vừa thấy mặt thì sợ hết hồn, đây không phải là Thành TrạM Vũ sao? Người này đã hơn nửa tháng không đi học, sao hôm nay đột nhiên xuất hiện ở đây chứ?

Đừng tưởng rằng Thành TrạM Vũ và Kiều Lệ Lệ không học cùng khóa, cũng không học cùng một tầng lầu thì không biết nhau. Khả năng bát quái vẫn luôn luôn cường đại, đừng nói Thành TrạM Vũ là nhân vật quan trọng của trường học, cả trường này có ai mà không biết, chỉ riêng mối quan hệ mập mờ không rõ giữa cậu và Mạnh Tĩnh Nghiên thôi đã được xem như đối tượng quan sát trọng điểm trong lớp rồi.

Nhất là khoa Văn, nơi nhiều nữ sinh nhất cũng là địa phương thị phi nhiều nhất. Trong khi người trong cuộc không hề hay biết gì thì cho dù có tan học đi chơi bóng, kể cả đi vệ sinh lúc nào cũng bị hỏi thăm rất rõ ràng.

"Mạnh Tĩnh Nghiên đâu rồi, sao lại không có ở đây?"

"A anh tới tìm Mạnh Tĩnh Nghiên hả, hôm nay cậu ấy không đi học, hình như là bị bệnh....."

Lời còn chưa dứt, Thành TrạM Vũ đã như con gió bay ra khỏi phòng. Mặt Kiều Lệ Lệ cứng đờ, ngay cả câu cảm ơn hay hẹn gặp lại đều không nói một tiếng, người kia, trước sau như một, trừ Mạnh Tĩnh Nghiên ra, trong mắt hoàn toàn không có người khác.

Nếu sau này bạn trai của mình được như thế thì có chết cũng không hối tiếc.

Từ trường học ra ngoài, Thành TrạM Vũ lại hệt như ngựa không ngừng vó chạy thẳng đến nhà họ Mạnh. Lần này, rốt cuộc không đụng phải chướng ngại nào nữa lập tức gặp được người trong mộng. Có điều ánh mắt cha Mạnh nhìn cậu so với bình thường càng dữ dội hơn so với trước đây. Thì ra là tới hôm qua Mạnh Tĩnh Nghiên đắp áo khoác của mình cho Thành TrạM Vũ, vừa ra ngoài gặp gió lạnh liền bị cảm.

Từ sau dịch SARS, mặc dù Mạnh Tĩnh Nghiên không bệnh, không tai nạn, nhưng vẫn để lại si chứng trong lòng lão Mạnh. Phàm thấy con gái điệu vừa hát hơi sổ mũi thì cha mẹ Mạnh lập tức đề ý, buổi sáng cô vừa nói không thoải mái, mẹ Mạnh lập tức gọi điện xin cho cô nghỉ, không cần đến trường, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Hôm nay, công ty cha Mạnh không có việc gì cho nên liền ở nhà chăm sóc áo bông nhỏ của mình.

Thành TrạM Vũ vừa bước vào cửa đã thấy cha Mạnh nhìn mình bằng ánh mắt hình viên đạn. Trong lòng ắt hẳn đang oán trách nếu không phải vì thằng nhóc này con gái ông sao có thể bị cảm chứ? Sao có thể bị bệnh tật đầy đọa?

Nhưng chưa cần ông lên tiếng, Thành TrạM Vũ đã tự trách rồi. Vừa mở cửa phòng Mạnh Tĩnh Nghiên ra, đập vào tai là tiếng ho khan liên tục không dứt. Vội vàng rót chén nước đưa tới khóe miệng cho cô, cuối cùng mới ép được con ho khan kia xuống.

"Sao anh lại tới đây?"

"Tôi đến trường học tìm em, nhưng bạn cùng lớp của em nói rằng em bị bệnh nên xin nghỉ học."

"Ừm, tới hôm qua gió to quá, nên bị cảm nhẹ!"

Mạnh Tĩnh Nghiên hơi sốt, gương mặt hồng hồng, trông chẳng khác nào một quả táo đỏ kiêu diễm ướt át. Thành TrạM Vũ nhìn đến đờ đẫn, âm thầm nuốt nước bọt, tự cảm thấy người cảm mạo là mình mới đúng bởi vì hiện tại nhiệt độ của cậu so với Nghiên Nghiên cao hơn nhiều.

"Anh cảm thấy thế nào rồi? Đã ăn gì chưa?"

"Vẫn chưa....."

"Một hai ngày sau khi rửa ruột không thể ăn đồ cứng, nên nhiều uống nước. Uống nhiều rượu như vậy, lúc này đã thấy báo ứng chưa? Sau này xem anh còn dám uống nhiều vậy nữa không!". Mạnh Tĩnh Nghiên cứ thao thao bất tuyệt nói không ngừng.

Hơn nửa tháng không gặp nhưng vừa đối mặt lại không hề cảm thấy lúng túng. Mạnh Tĩnh Nghiên dường như nói mãi không hết, càng thêm tức giận chuyện người nào đó mượn rượu giải sầu, hành hạ cơ thể mình.

Cô nhóc vốn đã không thoải mái, mũi lại bị tắc, thở không ra hơi, miệng cứ há ra khép lại, bộ ngực đã trở mã cũng phập phồng lên xuống theo. Thành Trạh Vũ cố khống chế bản thân không nên nhìn, không nên nghĩ lung tung nhưng không thành công.

Trong lúc cô vẫn mở miệng giáo dục mình, Thành Trạh Vũ đã nhanh tay hành động, nắm lấy cẳm Mạnh Tĩnh Nghiên, dùng sức hôn lên. Mặc kệ cô muốn nói gì, đều nghe không thấy.

"Nghiên Nghiên, tôi ——" cậu quyết định, lấy hết dũng khí, muốn này tỏ nỗi lòng mình cho Mạnh Tĩnh Nghiên biết.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng chợt mở ra, cha Mạnh đứng lù lù ở cửa, trên tay còn cẳm một cái đĩa: "Trạh Vũ, ăn trái cây đi. Hôm qua mẹ Nghiên Nghiên đi siêu thị mua dưa hấu vừa không hạt lại rất ngọt, mau tới nếm thử xem thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Gả Cho Anh Ấy Đi, Gả Cho Anh Ấy Đi!

Editor: Á bì

Bị ba Mạnh phá hỏng bầu không khí, dù trong miệng có bao nhiêu lời muốn nói, đều phải nhịn xuống—nếu anh dám bày tỏ trước mặt ba Mạnh, chắc chắn ba Mạnh sẽ cảm chỏi đánh đuổi anh ra khỏi cửa. Hơn nữa ông còn có thể mang theo con gái bảo bối của ông chuyển nhà, đổi luôn cả trường học.

Mấy loại chuyện đó cũng đâu phải ba Mạnh chưa từng làm, mặc dù mỗi lần như vậy đều bị anh tìm được. Nhưng lẽ đâu ông thông minh hơn, bố trí chặt chẽ tới mức anh tìm không được thì sao? Đến lúc đó phải làm sao bây giờ?

Thành Trạh Vũ vẫn luôn biết rõ mình vẫn chưa hoàn toàn có được Mạnh Tĩnh Nghiên, nên đối với những người bên cạnh cô anh vẫn luôn mang theo tâm lý lo sợ và kính nể. Dù là bị cắt ngang lời tỏ tình, nhưng anh cũng không dám bày sắc mặt thối với ba Mạnh, trong lòng thì lại tức muốn chết.

Ba Mạnh đã vào phòng rồi thì không muốn đi ra nữa, một lát thì hỏi con gái muốn ăn cái gì uống cái gì không, một lát lại hỏi con gái có lạnh không, giúp con gái đắp chăn. Một lát lại ân cần hỏi Thành Trạh Vũ, "Trạh Vũ à, sao không ăn dưa hấu vậy cháu? Lần này cô cháu mua dưa hấu rất ngọt, đừng có khách sáo, ăn thử đi."

Mạnh Tĩnh Nghiên biết trong lòng ba mình nghĩ như thế nào, nhưng lại không muốn phá hủy tâm tư của ông, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, đắp chăn lên, vươn tay ra lấy cây tăm cắm vào trái cây trong mâm lên ăn. Ừm, mẹ mua trứng dưa hấu không hạt, rất ngọt, ăn rất ngon.

Thật là một đứa nhỏ đáng thương!

Trách không được mẹ Mạnh luôn cảm thấy đau lòng thay cho Thành Trạh Vũ, từ nhỏ đến lớn chưa từng được trải qua một ngày tốt lành còn chưa nói, dù là thứ mình yêu thích cũng không dám mở miệng nói. Bất ngờ tìm được Mạnh Tĩnh Nghiên, khi anh cuối cùng cũng hạ được quyết tâm, lại bị ba Mạnh phá mất. Ôi trời, sao có thể tội nghiệp như thế chứ!

Thân thể còn chưa khôi phục lại, cũng có nhiều thứ chưa ăn được, giờ lại bị giày vò một trận, vốn đầu óc có chút choáng váng giờ lại có chút không thoải mái.

So với sự khó chịu và không thoải mái của anh, mỗi lỗ chân lông ở trên người của Mạnh Tĩnh Nghiên đều cảm thấy thoải mái đến mức muốn thét to. Trong khoảng thời gian này, cô toàn tâm toàn ý lo lắng cho Thành Trạh Vũ, giờ anh lại khoẻ mạnh ngồi ở nhà cô, mặc dù sức khoẻ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng dù sao vẫn không có thiếu chân thiếu tay, dưỡng thêm vài ngày thì sẽ tốt hơn, giờ nhìn anh như vậy cô cũng thấy an tâm.

Làm cho cô phải lo lắng cả nửa tháng, giờ tâm tình cũng được an tâm. Giờ lại thấy ba và Thành Trạh Vũ trao đổi ánh mắt, cảm thấy rất có ý tứ, nhìn xem, do tác dụng của thuốc cẳm, nên giờ đầu óc muốn đi ngủ rồi.

Khi mẹ Mạnh đi làm về, thấy Thành Trạh Vũ vẫn còn ngồi trong phòng khách, vui vẻ lôi kéo cánh tay anh, hỏi anh dạo gần đây sao không tới đây chơi, có phải trong nhà xảy ra chuyện gì không? Sao lại gầy như vậy, có phải áp lực học tập lớn quá không?

Sự ám áp này rất giống như cảm giác của mẹ ruột nên làm cho Thành Trạh Vũ cảm động muốn khóc, sao cùng là trường bối mà cách đối xử của mẹ

Mạnh và ba Mạnh lại khác nhau như vậy! Một người đối với anh như nắng xuân ấm áp, còn một người lại như gió lạnh thổi lạnh thấu xương!

Buổi tối mẹ Mạnh lại đặc biệt làm mấy món Thành TrạM Vũ thích, nói anh cần bồi bổ thân thể. Bác sĩ cũng nói cần ăn uống điều độ một hai ngày, Thành TrạM Vũ cảm thấy căn bản thân thể của anh đã tốt rồi, dù cho một ngày không ăn cơm cũng chẳng sao. Một bàn đầy đồ ăn được anh ăn rất nhiệt tình, làm mẹ Mạnh rất vui, đã bao lâu rồi không có ai nịnh bà như vậy nữa nhỉ? Một nhà ba người bọn họ ăn cơm, lúc nào cũng để thừa lại một chút, cũng là nhờ Thành TrạM Vũ, bà mới tìm lại được cảm giác tự tin về tài nấu ăn của mình.

Mẹ Mạnh rất vui, nên ở trên bàn cơm bà cũng nói ra ý tưởng muốn Thành TrạM Vũ chuyển qua đây sống. Mấy người đang ăn cơm phản ứng cũng khác nhau, ba Mạnh thì mặt mày xanh mét, còn mặt mày của Thành TrạM Vũ thì mừng tới mức cười tươi như hoa.

"Mẹ nó ơi, bản thân Thành TrạM Vũ cũng có nhà, sao lại chuyển đến nhà chúng ta chứ. Không phải là bà muốn nói tới Mạnh Dật Hiến đó chứ? Hay mai tôi qua đó đón nó qua đây ở một khoảng thời gian?"

"Gi vậy hả, Dật Hiến đang ở yên tại nhà nó, không phải là tôi thấy TrạM Vũ học tập quá vất vả mà nhà lại không có ai chăm sóc nó sao. Thì cứ chờ nó thi xong cao đẳng, muốn đi đâu thì đi đó không được sao?"

"Không được!"

"Cháu đồng ý..."

Không nghĩ tới Thành TrạM Vũ lại mặt dày như vậy giành trả lời, ba Mạnh dùng sức liếc anh--giờ có muốn đuổi anh đi cũng không có lý do rồi. Huống chi giờ lại thấy vẻ mặt hưng phấn của vợ, ông còn có thể nói được gì?

Nghĩ đến một năm sau này, mỗi ngày đi làm về phải đối mặt với thằng nhóc chết tiệt này, tâm tình lại thấy khó chịu.

Nhưng mẹ Mạnh lại không nghĩ vậy, khoe miệng bà cười đến mức không khép lại được, không ngừng gấp thức ăn cho Thành TrạM Vũ, "TrạM Vũ, ăn cơm đi, ăn thôi kéo nguội, tới đây, cô gấp cho ăn."

Có trời mới biết, tối nay Thành TrạM Vũ đã ăn hai chén lớn, giờ lại một chén, thế nào cũng sẽ no chết anh!

Ý kiến mãnh liệt từ chối Thành TrạM Vũ tiến vào nhà mình của ba Mạnh bị bác bỏ, ý kiến của Mạnh Tĩnh NghiêN thì chưa bao giờ quan trọng, chỉ có thể ăn cơm. Cả đêm cô chỉ ăn một chén cơm, đồ ăn trên bàn cô còn chưa có đụng tới, mà mẹ vẫn không có phát hiện.

Không khí cứ như vậy đây. Chuyện này làm cho cô bắt đầu hoài nghi không biết bà có phải là mẹ ruột của cô hay không? Người không biết còn cho rằng bà và Thành TrạM Vũ mới là quan hệ mẹ con nữa.

Mẹ Mạnh vì quá vui nên cơm chiều cũng không ăn nhiều, kích động đến mức đi chuẩn bị phòng cho Thành TrạM Vũ. Tìm một phòng khách tốt nhất cho anh ở, đến buổi chiều còn có ánh sáng chiếu vào phòng, làm cho căn phòng sáng bừng, cũng làm cho tâm tình của người ta tốt hơn.

Thật ra phen này cô phí sức rồi, đừng nói đến chuyện Thành TrạM Vũ chỉ muốn ở gần Mạnh Tĩnh NghiêN, cho dù là toilet hay là phòng mà anh có thể ngã ra đất mà ngủ đều không thành vấn đề. Hơn nữa cuộc sống khổ cực của học sinh cấp ba, mỗi ngày sáu giờ đã ra khỏi nhà khi trời còn chưa sáng, chín giờ mới tan học, về tới nhà cũng chín rưỡi, trời cũng đen rồi, cả ngày đi sớm về trễ, cấp ba bao trùm toàn màu đen, dù phòng có sáng đi chăng nữa cũng chẳng có thời gian đâu mà cảm thụ.

Nhưng đây dù sao cũng là tâm ý của mẹ Mạnh, có đứa nhỏ ở trong nhà luôn làm cho người ta cảm thấy thư thái, và vui vẻ!

Thời gian lại trở về lúc trước khi hai người xảy ra chiến tranh lạnh, sau khi ăn xong cơm tối hai người liền đi về phòng của Mạnh Tĩnh NghiêN để làm bài, học bài. Nhưng khác ở chỗ là, đúng tám giờ ba Mạnh liền chạy vọt vào phòng, đuổi Thành TrạM Vũ đi--không giống như trước kia ba Mạnh sẽ đuổi anh về nhà mình, mà lần này là đuổi anh về căn phòng sát bên phòng của Mạnh Tĩnh NghiêN.

Thật là bức bối! Ba Mạnh hơn bốn mươi tuổi rồi nên cảm thấy thật sự khó chịu!

Sau khi Thành TrạM Vũ rời khỏi, Mạnh Tĩnh NghiêN liền lăn một vòng lên giường, cầm lấy điện thoại gọi cho Nghê Thụy Tuyết.

"Cái gì? Cậu nói Thành TrạM Vũ sẽ sống ở nhà cậu à, ha ha ha, mình không có nghe nhầm đấy chứ?"

"Cô nương à, cậu tha cho tớ đi, nhỏ tiếng chút, thiếu chút nữa làm tai tớ cũng muốn điếc luôn." Đầu dây bên kia giọng cao tám quãng của Nghê Thụy Tuyết thiếu chút nữa đã chọt thủng màng nhĩ của cô, lễ hội âm nhạc Vitas cũng phải mời cô ấy làm khách quý đấy. Hai người cùng nhau hát bài âm cao, chắc chắn sẽ làm cho kính thủy tinh ở lễ hội bị vỡ mất.

"Ai ôi, ai ôi, vì tớ kích động quá mà!" Nghê Thụy Tuyết cười nham nhở, cảm thấy cô bạn này của cô cũng quá trâu bò rồi đó, từ tiểu học thì còn học hành tốt, vừa biết hát lại biết khiêu vũ, hiện tại tìm bạn trai cũng không giống người thường! "Mà nói cho cùng rốt cuộc cậu và Thành TrạM Vũ đã tiến triển tới bước nào rồi? Có nghe lời dạy hay là lên ăn vụng trái cấm rồi?"

"Phốc phốc! Nước bọt của tớ sẽ phun chết cậu! Cậu nha mỗi ngày đều nghĩ đi đâu vậy? Cả đầu suy nghĩ đều bậy bạ!"

Nghê Thụy Tuyết chẳng thèm kiên dè gì cô, "Có thì nói có, không có thì thôi, đừng có chuyển đề tài! Cái gì suy nghĩ bậy bạ chứ, cô nương ta rất trong sáng thuần khiết đó, trong trường chúng ta giờ có đầy trai gái yêu nhau, mấy quán quanh trường thứ bảy và chủ nhật lúc nào cũng đầy người."

Mạnh Tĩnh Nghiên sống hai đời, so ra thì tuổi cũng lớn hơn ba cô, lại bị một con nhóc chưa trưởng thành nói như vậy, âm ức muốn điên.

"Mau nói, thành thật khai báo, có phải thành lữ bị đánh ngã rồi hay không?"

"Chưa..." Dưới sự ép hỏi của Nghê Thụy Tuyết, Mạnh Tĩnh Nghiên yếu ớt trả lời.

"Ừm, chưa bị đánh toàn bộ sao, vậy chắc là đánh tới thành hai rồi đúng không?"

Không có, chưa đánh tới đâu hết!

Nghe Mạnh Tĩnh Nghiên lăm bầm lăm bầm không nói lời nào, vậy thì chắc cô đã bị Thành Trạm Vũ ăn đậu hủ non rồi. Từng ngọn lửa ở trong lòng bắt đầu thiêu cháy, hận không thể làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên nhận ra ý tứ của Thành Trạm Vũ, mỗi giây mỗi phút khi hai người bọn họ sống cùng nhau cô đã nói chuyện này qua mấy lần.

Khi lên cao trung hai người lại không còn cùng trường, thật sự là đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện bát quái nha!

Lại nhớ đến chuyện năm đó, Thành Trạm Vũ đẹp trai đứng thẳng trước cửa trường đã hớp hồn không biết bao nhiêu cô gái chưa thành niên! Trong những cô gái bị sự đẹp trai của anh hớp hồn cũng có cả cô nữa.

Lúc đó cô nghĩ, nếu anh có thể làm bạn trai của mình thì tốt quá.

Đương nhiên đó chỉ là hi vọng xa vời mà thôi. Nhưng không sao, Mạnh Tĩnh Nghiên và cô là chị em tốt, chị em tốt của mình hạnh phúc cô cũng rất là vui. Hơn nữa khi bọn họ ở cùng nhau, cô cũng có thể lên nhìn Thành Trạm Vũ. Ách, không phải là muốn cướp người ta, mà vì lý do muốn ngắm trai đẹp mà thôi.

Cả ngày đối mặt với Lý Minh Trạch, mặc dù bộ dáng cậu ta mũi cũng có, mắt cũng có, nhưng nhìn mười mấy năm thì cũng đã chán quá rồi.

Rốt cuộc Mạnh Tĩnh Nghiên không chịu được sự thẩm vấn của Nghê Thụy Tuyết, cô đã nói ra hết những suy nghĩ mấy năm rồi ở trong lòng ra. Nghê Thụy Tuyết ở đầu dãy bên kia nghe được thì mắt toả sáng, đều cảm thấy những tình tiết thường xảy ra ở trong phim thần tượng sao giờ lại xảy ra với người ở bên cạnh cô chứ!

"Nghiên Nghiên, đừng nói nữa."

"Hả?"

"Nói thêm nữa, mình sẽ bóp chết cậu. Có một người đàn ông tốt như vậy ở ngay bên cạnh, sao cậu lại không biết quý trọng hả?" Nghê Thụy Tuyết bắt quái tới mức hâm mộ, giờ lại ghen tỵ, hận tới mức muốn xông lên bóp cổ Mạnh Tĩnh Nghiên, rốt cuộc nhìn không được, kêu cô ngừng lại.

Ở bên cạnh có người vì cô mà mười mấy năm nay im lặng bỏ ra rất nhiều, sao cô có thể không động tâm được cơ chứ? Nhưng mà....

"Thụy Tuyết, bây giờ chúng ta còn quá nhỏ, Thành Trạm Vũ chỉ mới là học sinh cấp ba thôi, anh ấy còn có đại học nữa, còn chưa tiến vào xã hội, anh ấy cũng chỉ xúc động nhất thời mà thôi. Chờ sau này anh ấy gặp nhiều cô gái xinh đẹp hơn, so với tớ thì quyến rũ hơn, đến lúc đó, anh ấy còn có thể giống như bây giờ sao?"

Nói đi nói lại, thì vẫn là do vết sẹo không được tốt đẹp do Lục Hoàng Văn để lại, lâu lâu lại quấy nhiễu cô.

"Nhà Thành Trạm Vũ làm gì, quán bar, sàn nhảy, hộp đêm, những nơi vàng thau lẫn lộn đó, sợ mới mười mấy tuổi đã tiếp xúc qua rồi. Những cô gái xinh đẹp anh ấy gặp không tới 100 nhưng cũng được 80 rồi, muốn thay lòng thì đã sớm thay từ lâu. Nếu không nắm chặt lấy, đợi người khác đoạt đi, thì tới lúc đó chỉ biết khóc thôi!"

"Nhưng mà..."

"Cô nương à, cậu nghe theo anh ấy đi! Nếu đổi lại là tớ, tớ đã sớm cưới anh ấy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Hồng Trần Thế Tục

Editor: thao1504

Nói thêm gì nữa, Mạnh Tĩnh Nghiên bị Nghê Thụy Tuyết trách cứ nói gì cũng sai, ngược lại nha đầu kia lại không ngừng nói tốt cho Thành Trạm Vũ, nói

ưu điểm từ đầu tới chân của hắn đều nói ra, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên cũng hoài nghi, không phải cô ta đã bị Thành Trạm Vũ thu mua rồi chứ, tại sao lại quảng cáo hần như vậy a.

Từ trong miệng của Nghê Thụy Tuyết, cô hóa thành Trần Thế Mỹ, lòng dạ độc ác, đối với một người con trai ái mộ cô vài chục năm không chút lưu tình, nên kéo ra ngoài lãng trì xử tử.

Ôi, thật quá đáng thương!

Thật là không có nghĩ đến, ở trong mắt người bạn thân nhất, cô lại trở thành một người như vậy. Có nên nấu một tô mì ăn liền, rồi bung vào trong phòng để treo cổ không đây?

Trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên nghĩ đi nghĩ lại một trăm lần, sau khi phục hồi tinh thần vẫn còn nghe Nghê Thụy Tuyết đang lăm nhăm lên tiếng phê phán cô, rotsp cuộc làm cho trong lòng của cô cũng rất khó chịu, nói liên tục n câu hện gấp lại cho cô, sau đó không chút khách khí cúp điện thoại.

Có thể đoán được, bộ dáng đang tức giận đến dậm chân của Nghê Thụy Tuyết bên kia điện thoại, nhưng như vậy tốt hơn so với chuyện cô ta hành hạ lỗi tai của mình, cứ để cho cô ta ở bên kia nhảy loạn đi!

Sáng sớm, đã nhìn thấy người ngoài cùng người nhà ngồi ở trên bàn ăn cảm giác rất kỳ quái. Nhất là cô còn chưa có đánh răng rửa mặt, hai mắt mờ mịt, trên mặt cũng không biết có vết bầm gì có dấu chảy nước miếng ngủ hồi tối qua hay không nữa, đáng vẻ xấu xí bị người khác nhìn thấy —— loại cảm giác này rất khó chịu. 13857456

Mẹ Mạnh vẫn giữ thái độ đối với đứa con không nghe lời, nghiêm lệnh quát lớn kêu Mạnh Tĩnh Nghiên đi rửa mặt thay quần áo nhanh lên một chút, đồng thời dịu dàng kêu Thành Trạm Vũ ăn cái này nhiều chút, cái kia nhiều một chút. Tuổi của hắn còn nhỏ, đáng vốc còn chưa trưởng thành, áp lực học tập lại lớn như vậy, dinh dưỡng sẽ bổ sung không đủ.

Mẹ ghê! Tuyệt đối là mẹ ghê!

Ở nhà rất nhanh đã không có vị trí cho cô!

May nhờ ba Mạnh không dễ dàng bị viên đạn bọc đường công hãm, hắn là người có tư tưởng kiên định của người đảng viên Đảng cộng sản, vẫn không cho Thành Trạm Vũ sắc mặt tốt như cũ, ngược lại còn kêu con gái ngồi vào bên cạnh mình, làm cho cô cùng Thành Trạm Vũ tách xa 800 trọng, sau đó con đưa sữa đậu nành cho cô uống..., đường cũng đã giúp cô thêm vào rồi.

Xem đi, đây mới đúng là ba ruột!

Ba Mạnh ăn bữa sáng rất nhanh, cũng giục con gái ăn nhanh đi. Mắt thấy cô đã ăn không sai biệt lắm, kéo cô từ bàn ăn đứng dậy, cầm túi sách nhỏ cho cô, một bên vừa mang giày vừa nói với vợ, "Bà xã, anh hôm nay đi qua bên Trung Sơn nói chuyện làm ăn, thuận đường đưa Nghiên Nghiên đi học nha, các người cứ từ từ ăn."

Để cho tiểu tử chết tiệt khai tự mình đến trường đi!

"Ai ai, đợi đã nào...! Trạm Vũ con đã ăn xong rồi chưa? Mau đi cùng với chú của con đi, nếu không sẽ phải đi một mình. Còn nữa, cầm hai cái bánh bao này, ở trên xe từ từ ăn."

Không đợi bà nói dứt lời, ba mạnh đã kéo con gái bảo bối của hắn đi xuống lầu. Mẹ Mạnh nắm lên hai bánh bao nhét vào Thành Trạm Vũ trong tay, sừng sốt dẫn hắn đuổi xuống dưới lầu, nhét hắn vào trong xe ba Mạnh, làm cho ý tưởng bỏ rơi Thành Trạm Vũ của ba Mạnh bị thất bại.

Cho nên nói, người đàn bà đứng sau lưng của một người đàn ông thành công là rất quan trọng. Nếu như người đàn ông thành công có ý kiến gì, muốn làm chuyện gì, người "tài đức" ở hậu phương của hắn sẽ làm cho rối loạn, làm trở ngại chứ không giúp được gì, làm cho kế hoạch dù tốt đến đâu cũng bị thất bại.

Mạnh Tĩnh Nghiên ngồi ở ghế sau, Thành Trạm Vũ liền mở ra cửa sau xe ngồi ở bên cạnh cô. Mạnh cha mặc dù không cao hứng, nhưng cũng không nói gì.

Mặc dù là bị người ta nhét lên xe, nhưng cũng không thể thiếu chuyện hần phối hợp được. Vì đuổi theo Mạnh Tĩnh Nghiên, da mặt của hắn được luyện càng ngày càng dày. Cũng may nhờ màu da của hắn là màu đồng, có đồ mặt cũng sẽ nhìn không ra.

Cuộc sống bị người cường thế xông vào như vậy, khiến cho Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy oán hận, và vô cùng lo lắng tâm. Mặc dù thường ngày người kia với mình cũng giống như hình với bóng, nhưng sẽ để cho cô có chút không gian riêng tư cá nhân, nhưng bây giờ, không gian riêng tư cũng bị mất.

Hơn nữa không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm nhận được Thành Trạm Vũ đang nhìn mình, như là chó sói, giống như đang tính toán thế nào nuốt hết thịt cùng xương có tất cả nuốt luôn vào bụng vậy, cứ như vậy làm sao cô an tâm được chứ!

Trong xe rất an tĩnh, Ba Mạnh chuyên tâm lái xe, Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cũng không để ý Thành Trạm Vũ. Thành Trạm Vũ nhìn trộm cô, trong lòng cũng đang tìm kiếm đề tài, rốt cuộc khi xe sắp tới trường học, thì mở miệng nói ra một câu: "Ăn no chưa? Tớ con hai cái bánh bao đây nè."

"Phốc!"

Xuống xe, thời điểm chỉ còn lại hai người bọn họ đi bộ vào phòng học, Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự nhìn không được nữa rồi. Nhìn thấy Thành Trạh Vũ liền muốn cười, nhất là khi nhìn thấy hai cái bánh bao trong tay hắn cũng sắp bị hắn nắm thành cái bánh pizza rồi, cho nên càng không nhìn được mà cười.

Đã gọi là bánh bao, tròn trịa, trắng, mềm mại, bên ngoài là da, bên trong mới là nhân bánh. Nhưng nhìn hai cái trong tay hắn đi? Hình dáng không chỉ vụn vụn nghiêm trọng, không nhìn ra hình tròn, ngay cả nhân và da cũng đang trộn lẫn với nhau, đoán chừng dọc đường từ nhà đến trường học mấy cái bánh này đã bị hắn tàn phá không ít.

Trong trường học rất nhiều người biết Thành Trạh Vũ, hơn nửa tháng hắn không đi học, giờ bắt ngờ trở lại, các bạn học đều giống như thấy chấn động. Lại nhìn thấy hắn đứng bên cạnh Mạnh Tĩnh Nghiên, ánh mắt của các bạn học cảm thấy có chuyện ái muội——

A, vợ chồng son giận dỗi, đã hòa hảo rồi đây! w8xm

Thành Trạh Vũ đi vào lớp học thì cả phòng học an tĩnh ba mươi giây. Cao Song Vĩ đi lại, vỗ bả vai Thành Trạh Vũ, nháy mắt trêu chọc cũng hỏi thăm hắn, "Như thế nào? Biện pháp tớ đưa cho cậu dùng có tốt không? Có phải đã thành công bắt được trái tim của Mạnh đại mỹ nhân hay không hả?"

Những bạn xung quanh đều đang vểnh tai nghe đáp án, nhưng mà đáp án của Thành Trạh Vũ thì không nghe thấy, lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Cao Song Vĩ.

Quay đầu nhìn lại, bạn học Cao Song Vĩ đang ôm bụng, kêu đau, ngũ quan thì khổ sở vụn vụn.

Đây là người dạy hắn lấy lui làm tiến, như gần như xa, trước phải phai nhạt ra khỏi tầm mắt của Mạnh Tĩnh Nghiên một chút, đợi cô nhớ đến mình, thời điểm cô chủ động đến gần thì thuận thế đồng ý làm người yêu của cô. Choáng nha, nghe lời của hắn, không chỉ ra khỏi tầm mắt Nghiên Nghiên, mà thiếu chút nữa vĩnh viễn mất đi cô!

Thành Trạh Vũ không biết thời gian hắn biến mất nửa tháng này, thật ra thì trong lòng cậu Mạnh Tĩnh Nghiên đã rối loạn. Hắn chỉ biết, thời gian dài nửa tháng kia, Nghiên Nghiên không hề gọi điện thoại cho hắn một lần điện thoại nào nên hắn nghĩ rằng nếu như hắn không cố gắng nữa, thì có thể sẽ vĩnh viễn mất đi cô.

Cho nên phải nói, người trong cuộc mơ hồ, người đứng ngoài sáng suốt. Thành Trạh Vũ cũng là bởi vì quá quan tâm nên rồi, cho nên hắn không thể hiểu trái tim của Mạnh Tĩnh Nghiên. Nếu như nói ở trong ái tình, người yêu trước chính là người thua cuộc, nên Thành Trạh Vũ hắn, đã thua và vĩnh viễn không thể đứng dậy.

Đáng thương cho Cao Song Vĩ, chỉ ra một chủ ý mà thôi, lại đòi lấy một quyền của Thành Trạh Vũ. Hơn nữa, vị trí hắn đánh rất nhạy cảm có được hay không, xuống chút nữa một chút, sẽ làm cho hắn đoạn tử tuyệt tồn rồi! So với trên thân thể bị thương, trong lòng càng tổn thương hơn. Ai yêu, hắn còn chưa có bạn gái nha, sẽ để lại hậu di chứng gì hay không đây?

Nếu để cho Thành Trạh Vũ biết Cao Song Vĩ ngay cả bạn gái cũng không hề có qua, còn dám giả mạo làm tình thánh ra chủ ý cùi bắp cho hắn, khẳng định sẽ không chỉ cho hắn một quyền rồi.

Giáo viên chủ nhiệm sao tiếng chuông liền đi vào phòng học, thấy học sinh trong lớp học đã đầy đủ, không có một người nào vắng. Lúc ngồi vào chỗ ngồi còn rất là kinh ngạc, nhưng vẫn cứ theo lẽ thường dạy học, chỉ kêu Thành Trạh Vũ sau khi tan lớp đến phòng làm việc của hắn một chuyến.

Lớp mười hai, thi tốt nghiệp là bước ngoặt quan trọng. Trước kia hắn không quản Thành Trạh Vũ như thế nào, trong lớp luôn rất tự do. Nhưng bây giờ không giống như vậy, thành tích của Thành Trạh Vũ không tệ, một năm cuối này chỉ cần cố gắng một chút, hắn có thể vào một trường đại học rất tốt. Nhưng nếu như hắn còn không chỉnh lại thái độ học tập, sẽ trễ nải thời gian của chính mình. Trong lớp treo bảng đếm ngược thời gian, mỗi một ngày đều rất trân quý không thể lãng phí, vậy mà hắn lại trốn học đến nửa tháng.

Thành Trạh Vũ không phải là người không biết tốt xấu, bình thường hắn cũng ngại giáo viên dài dòng, giống như đàn bà vậy, nhưng cũng biết thầy giáo cũng vì lo lắng cho hắn, cho nên rất ít khi khiêu chiến với thầy giáo. Hơn nữa cậu nói sau cùng làm đã kích suy nghĩ của hắn: nếu như hắn thích Mạnh Tĩnh Nghiên, sẽ phải để cho cô một cuộc sống ổn định, tương lai hạnh phúc, chứ không phải cuộc sống đánh đánh giết giết, làm cho cuộc sống của cô lúc nào cũng ở trong tâm trạng lo sợ, bất an.

Theo lời nói của Thầy giáo Trương trước kia Mạnh Tĩnh Nghiên cũng đã nói qua với hắn, lúc ấy hắn cũng đã đảm bảo với Nghiên Nghiên, nhất định thi xong có văn bằng đại học, nhưng cũng không có kế hoạch cụ thể, chỉ cần là đại học, mặc kệ tốt hay xấu, có thể học xong một cái là được.

Có lẽ từ phòng làm việc của chủ nhiệm ra ngoài, suy nghĩ của hắn có chút thay đổi.

Tối hôm qua hắn nhận được điện thoại của Nghê Thụy Tuyết, Nghê Thụy Tuyết đã mách lẻo với hắn, trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên chưa từng muốn mở cửa cho hắn. Nói cho cùng chỉ có một câu nói, Mạnh Tĩnh Nghiên không có cảm giác an toàn.

Hắn không hiểu, mặc dù lúc nhỏ cuộc sống của Nghiên Nghiên có điều kiện không phải rất tốt, nhưng từ sau khi cô lên tiểu học, điều kiện gia đình mỗi ngày một tốt. Ba Mạnh cũng không phải là loại nam nhân có tiền liền thay đổi thành người xấu, cùng với mẹ Mạnh hai người ân ái ái nâng đỡ lẫn nhau mấy chục năm rất hạnh phúc.

Có thể nói, hôn nhân giữa bọn họ là một ví dụ rất thành công, cho đã làm một tấm gương rất tốt cho Nghiên Nghiên. Thế trước mắt như thế.

Nhưng vì sao cô lại có nhận định đối với tình yêu giữa nam nữ, ở phương diện này thì căn bản không hề tin tưởng người khác chứ? Mười năm nay hắn

luôn thật lòng, lúc nào cũng xoay quanh cô, nhưng cô thì ngay cả mắt cũng chả thèm liếc, lại còn cho rằng tình cảm của hắn, tâm ý của hắn, nhất định là sẽ thay đổi.

Chỉ là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, nên hướng tới một đoạn tình yêu tốt đẹp thơ mộng chứ, tại sao lại giống như Lão Khí Hoàn Thu (ông cụ non), thấu hiểu hồng trần tựa như vậy?

Mặc dù đã biết mấu chốt, nhưng Thành TrạM Vũ cũng không có biện pháp nào bắt cô. Đánh không được cũng không thể chạm vào, tiền bạc cũng thu mua không được. Cảm giác như buổi sáng vừa tỉnh ngủ thì phát hiện đã có vài cọng tóc bạc vậy.

Lời nói của thầy giáo Trương có chút đánh thức hắn, cảm giác thiếu an toàn, vậy thì cho cô cảm giác an toàn. Cho cô những gì cô muốn, yên ổn, không lo lắng, cuộc sống vui vẻ. Cô cảm thấy lòng người là sẽ thay đổi, vậy hắn liền chứng minh cho cô thấy, tình cảm hắn đối với cô vĩnh viễn sẽ không thay đổi, dù là mấy lần mười năm đi nữa.

Dĩ nhiên, điều kiện kiên quyết là, cô phải ở bên cạnh hắn.

Thành TrạM Vũ thừa nhận, mình là một người có ý muốn tham giữ cực kỳ mãnh liệt, hắn không cách nào tưởng tượng Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ rời khỏi mình, rồi bỏ đi được người khác ôm vào trong lòng. Hắn có thể đợi cô, có thể yên lặng coi chừng cô, bao lâu cũng không quan hệ. Nhưng người đàn ông bên cạnh cô chỉ có thể là mình, mỗi ngày đều có thể nhìn nhìn thấy cô.

Nếu như, bên cạnh Nghiên Nghiên xuất hiện một người con trai khác, như vậy, hắn thật sự sẽ nổi điên.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Thành TrạM Vũ Gặp Chiêu Chống Chiêu!

"Mạnh Tĩnh Nghiên, bạn trai cậu lại chạy đến ‘nhà vệ sinh kia’!", một bạn học cười hi hi đẩy Mạnh Tĩnh Nghiên, hết tiết học, vừa nhìn ra cửa, quả nhiên, lại thấy Thành TrạM Vũ ‘đi ngang qua’ cửa lớp học.

Tuy đã giải thích rất nhiều lần, Thành TrạM Vũ không phải là bạn trai của mình, thế nhưng bốn mươi mấy nhân mạng trong lớp không có một ai tin cô cả. Tất cả mọi người đều gép cô và Thành TrạM Vũ thành một đôi, sợ dĩ không thừa nhận là vì muốn che mắt giáo viên mà thôi.

Tục ngữ nói không sai, chân lý thường nằm trong tay thiểu số. Mà chân lý này, chỉ do một mình cô nắm giữ, có ép thế nào cũng không ai tin cả!

Ba tầng đều có nhà vệ sinh, nhưng Thành TrạM Vũ vì muốn gặp được Mạnh Tĩnh Nghiên, cho dù là đi ngang qua lớp cô liếc mắt một cái, từ trước tới nay vẫn luôn chạy lên lầu hai đi vệ sinh. Điều này đã trở thành bí mật ai ai cũng biết giữa học sinh khối mười một và khối mười hai.

Nhưng hôm nay có chút không giống, mỗi lần hết tiết Thành TrạM Vũ chạy đến nhà vệ sinh thì không nói, nhưng đang là thời gian lên lớp cũng phải chạy n chuyển. Bạn học trong lớp thấy thế liền quay sang trêu chọc Mạnh Tĩnh Nghiên có phải Thành TrạM Vũ sợ cô chạy trốn hay không mà cứ ngày nào chạy lên lầu hai mấy lần thế này?

Tướng tượng của mọi người quả thật vô cùng phong phú, vừa mập mờ vừa hâm mộ tình cảm của bọn họ vô cùng. Nhưng tình huống thật sự hoàn toàn không hề đẹp như vậy.

Thành TrạM Vũ không thương tiếc thân thể của mình, cả một tuần không ăn gì, dùng bia sống qua ngày. Sau đó lại đến bệnh viện rửa ruột, sau khi rửa ruột 24 giờ chỉ được ăn những món thanh đạm. Có thể nói, dạ dày của cậu đã phải chịu trăm ngàn vết thương, khó có thể lại tiếp nhận thêm bất kỳ áp lực gì nữa.

Vào thời điểm như thế này, dạ dày cần chăm sóc cẩn thận, chỉ có ăn cháo, cùng chút thức ăn thanh đạm, lại không thể ăn quá nhiều. Thành TrạM Vũ thì sao chứ?

Ở nhà họ Mạnh, mẹ Mạnh chỉ sợ đứa nhỏ này ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, càng không ngừng gấp thức ăn, bới cơm, chỉ cần ăn ít hơn hai chén cơm, bà lại đứng ngồi không yên, trong miệng không ngừng lầm bầm, không biết có phải Thành TrạM Vũ bị bệnh hay không? Hay là tại hôm nay bà làm cơm quá khó ăn?

Tình huống như thế từ trước đến giờ vẫn chưa từng xảy ra, vì muốn cổ vũ mẹ Mạnh mà mỗi ngày Thành TrạM Vũ ăn như hổ đói, vốn là người thích mặn không thích chay nên bữa lúc nào cũng không ngừng vơ tới mấy đĩa thịt cá, hơn một nửa thức ăn trên bàn nhà họ Mạnh đều chui vào cái bụng kia cả.

Cứ phá hoại thân thể của mình như thế, dạ dày của cậu có thể không tạo phản được sao?

Không ngừng bị tiêu chảy, mỗi ngày đều phải chạy đến nhà vệ sinh mười mấy chuyển, cuối cùng trong bụng rỗng tuếch, thật sự chẳng ra được cái gì. Có

thể dùng một câu tương đối thô bi để hình dung thảm trạng đó chính là cúc hoa bị giầy xéo thảm thương.

Cũng may bình thường người này vẫn lạnh lùng như kem cốc, không biết cười là gì, về mặt dù bị đau đến méo xệch cũng không hề khiến các bạn học có suy nghĩ gì khác, chỉ âm thầm thêm mắm dặm muối vào mối quan hệ giữa Thành Trầm Vũ và Mạnh Tĩnh Nghiên. Nào là một ngày không gặp như cách ba thu, tiêu biệt thảng tân hôn, hai người bọn họ chỉ nửa tháng không gặp nhau mà hiện tại lại dính như sam! Giọng điệu chua đến mức khiến người khác phải nhe răng!

Thành Trầm Vũ rốt cuộc không chịu nổi, buổi chiều liền gọi điện cho bác sĩ Mạc, mua thuốc tiêu chảy đưa đến trường học. Uống thuốc xong, nằm trên bàn học ngủ một giấc, cuối cùng đến giờ tự học buổi tối đã tốt hơn một chút. Đã thế bác sĩ Mạc lại cứ đeo bám không tha, cười nhạo người nào đó vì muốn lấy lòng mẹ vợ mà ngay cả mạng cũng không muốn.

Dĩ nhiên, chuyện này sau khi tan học Mạnh Tĩnh Nghiên mới biết. Cô chỉ cảm thấy hôm nay Thành Trầm Vũ có gì đó không đúng, cũng không biết cậu không thoải mái là bởi vì ăn uống quá độ tạo thành. Phải nói cô cũng thật vô tâm mới đúng, biết rõ Thành Trầm Vũ bị như vậy mà còn không chú ý. Lúc thấy mẹ Mạnh gấp thức ăn cho cậu, trừ ghen tỵ ra thì cái gì khác cũng không nhớ đến!

Đứng ở ngoài, vừa định móc chìa khóa ra mở cửa, liền nghe thấy bên trong vang lên âm thanh binh binh bang bang không dứt. Mạnh Tĩnh Nghiên cả kinh, có lẽ nào ăn trộm đang viếng thăm nhà mình chăng? Lập tức đi thang máy xuống dưới lầu tìm một bảo vệ đi cùng cô lên đó, lúc này mới dám dùng chìa khóa mở cửa ra.

Đã chết qua một lần, nên cô tiếc mạng của mình hơn bất cứ ai. Ai biết ông trời cho cô một cơ hội, lần khác lại sẽ cho cô cơ hội nữa hay không? Cơ hội như vậy quá mơ hồ rồi...!

Thận trọng đẩy cửa phòng ra, trong phòng khách chính tề sạch sẽ, những đồ vật đáng tiền như TV, máy tính để bàn, hay món đồ sứ từ thời dân quốc mà cha Mạnh mua từ thị trường đồ cổ vẫn nguyên xi vị trí cũ không hề xê dịch mảy may.

Có điều.

Trong phòng của cô, lại truyền ra âm thanh huych huych hự hự như có người đang đánh nhau.

Hồng бет! Phải chăng cha mẹ cô về nhà gặp phải ăn trộm đang trộm đồ nên giằng co ở trong đó? Những năm gần đây, cha cô xã giao không ít, không rời rượu thuốc lá, lại không rèn luyện, thân hình dần nặng nề có thể đối phó được đạo tặc hay sao chứ? Đồ không cần, người đừng để bị thương là được!

Liên quan tới người nhà, Mạnh Tĩnh Nghiên mất hết bình tĩnh. Vừa nghĩ tới khả năng này, liền không để ý quan sát tình huống, lập tức kéo bảo vệ vọt tới trước phòng đẩy cửa ra ——

Âm thanh hỗn độn chợt dừng lại, trên màn hình TV hiện lên hai từ đơn tiếng Anh ‘game over’. Ăn trộm gì chứ, đánh nhau cũng không, trong phòng chỉ có một người nhỏ bé, số tuổi cũng không lớn, còn là một người quen.

Chính là hồn thể ma vương nhà lão Mạnh, Mạnh Dật Hiên!

Náo loạn nửa ngày, hóa ra lại là sợ bóng sợ gió. Khách khí lấy một bao thuốc của cha Mạnh trong ngăn kéo đưa cho người bảo vệ, rồi tiễn người đi.

Vị bảo vệ này cũng là một người mới tới, chưa từng gặp qua trường hợp lớn nào, thấy Mạnh Tĩnh Nghiên tìm mình nói trong nhà có thể có trộm nhờ giúp đỡ, trong lòng cũng hơi sợ hãi. Nhưng nếu không theo Mạnh Tĩnh Nghiên lên lầu, thì ngày mai công việc kia chắc chắn không giữ nổi. Chỉ thăm kỳ vọng ăn trộm nhìn thấy mình cầm gậy cảnh sát liền biết sợ mà chạy mất.

Hiện tại chuyện đã giải trừ, sắc mặt rốt cuộc cũng khôi phục bình thường, cầm bao thuốc mà Mạnh Tĩnh Nghiên đưa đi vào nhà vệ sinh bên trong chung cư hút một điếu để giải tỏa áp lực. Đúng là hù chết người mà!

"Dật Hiên, sao em lại tới đây?". Tiễn bảo vệ đi, Mạnh Tĩnh Nghiên đóng cửa lại, sau đó mới đi đến hỏi em họ mình.

"Hừ, đều tại chị cả! Em chuẩn bị qua cửa rồi chị lại đột nhiên xuất hiện làm người ta hết hồn, mới game over đấy!"

Tài nghệ chơi điện tử của Mạnh Dật Hiên thế nào cũng qua được ải thứ ba của Super Mario chẳng khác nào với Mạnh Tĩnh Nghiên, cái gì mà sắp qua cửa chứ, vậy mà cũng dám khoác lác, dám đổ lỗi cho cô mới gan chứ. Kể cả Mạnh Tĩnh Nghiên có xuất hiện hay không thì chung quy cậu nhóc cũng bị game over.

Âm thanh binh binh bang bang mà Mạnh Tĩnh Nghiên ở ngoài cửa nghe được chính là tiếng nhạc phát ra từ trò chơi của Mạnh Dật Hiên, còn tiếng đánh nhau kia được phát ra từ miệng cậu nhóc, do quá nhập vai.

Chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ nghiện chơi điện tử, thế mà đã dọa cô sợ gần chết, nhớ lại liền thấy thật buồn cười, là gan của mình quá nhỏ!

"Bác trai chờ em tới đây! Bảo em ở chơi vài ngày!"

"Vậy, bác Cả của em đâu? Sao lại không có ở nhà?"

"Mua Transformers cho em xong liền đi rồi!", Mạnh Dật Hiên hả hê nói.

Cha Mạnh vẫn nuông chiều con cháu, Mạnh Dật Hiền vừa bướng bỉnh lại nghịch ngợm, khiến mọi người trong nhà nhức hết cả đầu, chỉ có cha Mạnh là thích cậu bé, nhận định cháu mình là nhân tài tương lai, mai này tiền đồ nhất định rộng mở.

Cậu nhóc cũng biết cha Mạnh thương yêu mình, muốn mua đồ chơi gì mà ba mẹ cậu không cho liền gọi điện thoại cho bác, chưa bao giờ biết cái gì gọi là khách sáo. Đã thế cha Mạnh lúc nào cũng chiều cháu, mỗi lần đều không để cậu nhóc phải thất vọng.

"Dật Hiền à, mẹ chị về chưa? Em có đói không? Chị nấu cho em cái gì ăn nhé?"

"Ồi chào, phiền chết được, phiền chết được, con gái bọn chị lúc nào cũng thích càn nhằn! Muốn làm gì thì làm cái đó đi, đừng ở đây cản trở em chơi game!". Đừng nghĩ Mạnh Dật Hiền còn nhỏ, nhưng tính khí của cậu nhóc lại không nhỏ chút nào. Mạnh Tĩnh Nghiên che màn hình khiến cậu không thể chơi điện tử được, chưa nói hai câu liền nổi giận. Đừng nói là chị họ, ngay cả mẹ cậu ở chỗ này cũng thế!

Bóp bóp gương mặt đáng ăn đòn mấy cái, trước khi cậu nhóc nổi giận lập tức bước ra khỏi phòng, mở tủ lạnh tìm ít trái cây, rửa sạch rồi bung lên cho tiểu tổ tông. Trẻ con xuất khẩu cuồng ngôn, không thêm chấp nhứt với chúng làm gì.

Đến tối, dụng tâm lương khổ đón tiểu quỷ Mạnh Dật Hiền về đây của cha Mạnh mới phát huy tác dụng. Đầu tiên, ở trên bàn cơm, Mạnh Dật Hiền kiêng ăn, cái này không ăn cái kia cũng không ăn, mặc dù không phải dứt cơm tận miệng nhưng tùy thời phải chăm sóc, hấp dẫn phần lớn ánh mắt của mẹ Mạnh. Chỉ nói với Thành Trạh Vũ ăn nhiều một chút đừng khách khí mà thôi sau đó liền không để ý tới nữa. Thành Trạh Vũ vốn đã không thoải mái, nên buổi tối xin nghỉ không tham gia vào tiết tự học, mà trong nhà không có một ai chú ý tới.

Đến giờ học bài, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn học cùng Thành Trạh Vũ, cửa phòng đang đóng, không biết bên trong đang làm gì. Thân là người cha mụn có đưa hoa quả ra ra vào vào, vẫn không tốt bằng một mực ở trong phòng giám thị.

Có Mạnh Dật Hiền ở đây thì chẳng phải sẽ như ý hay sao!

Không cần phải nói, cậu nhóc có thù trong phòng Mạnh Tĩnh Nghiên không rời nửa bước. Trong nhà họ Mạnh, chỉ có ở đây mới có trò chơi điện tử, nếu đi ra ngoài, cậu nhóc không có gì để chơi! Không được! Kiên quyết không được!

Kết quả là, trước mặt Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành Trạh Vũ đột nhiên mọc ra một cái bóng đèn, đèn này mặc dù không lớn, nhưng lại tỏa sáng lấp lánh, chẳng khác nào một vầng thái dương nho nhỏ cả.

Từ trước đến giờ Mạnh Dật Hiền tới nhà bác mình vẫn thường ở trong phòng chị họ, Thành Trạh Vũ vẫn luôn không thích điều này, vậy thì tốt thôi, để cho Dật Hiền ở đây lâu một chút!

Cha Mạnh vẫn thường nghe con gái điệu càn nhằn rằng tướng ngũ của thằng nhóc kia không tốt tí nào, trong mơ không khéo còn bị giáng Hàng Long Thập Bát Chương vào mặt nữa đấy. Buổi tối Thành Trạh Vũ nghỉ ngơi không tốt, đã thế còn gặp phải bóng đèn bèn quyết định trở về nhà mình!

Một quyền tung ra lại đánh vào bạch bìng, cha Mạnh đã tính sai khi lần này Thành Trạh Vũ có thể nhin được việc mà người thường không thể nhin. Cậu đã đặt tất cả tình cảm lên người Mạnh Tĩnh Nghiên, mười năm còn có thể chờ, sao có thể vì một Mạnh Dật Hiền mà lùi bước?

Hơn nữa Mạnh Dật Hiền cũng không khó trị, ở trước mặt cậu nếu dám ồn ào sẽ bị Thành Trạh Vũ mạnh mẽ mẽ trừng trị, dọn dẹp chế phục một lát đâu còn dám đùa bỡn nữa.

Thằng nhóc này từ nhỏ đã quen bắt nạt kẻ yếu, cậu nhóc có thể đùa nghịch mẽ neho ở trước mặt người thân, nhưng người ngoài như Thành Trạh Vũ nào quan tâm đến điều này? Cũng bởi vì không bản khoăn nên xuống tay mới ác hơn. Thành Trạh Vũ ở trước mặt nhà họ Mạnh nhờ rằng cộp, người nào đó dám ho he một chút thử xem? Lột da cậu nhóc còn là nhẹ đấy!

Tất nhiên, cậu ra tay cũng có chừng mực. Mạnh Dật Hiền dù có nghịch ngợm thế nào cũng là người nhà họ Mạnh. Để người khác phát hiện cậu thu thập Mạnh Dật Hiền nhất định cha Mạnh sẽ viện lý do này đuổi cổ cậu ra ngoài.

Chưa trở thành cha vợ, đã bắt đầu đầu trí đầu dưng, không biết người nào có thể tăng thêm một bậc?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Sầu Vân Thảm Đạm

Gần đây tâm tình của người nhà họ Mạnh có chút suy sụp, nguyên nhân là vì bệnh viện truyền đến một tin buồn, báo cáo kết quả kiểm tra sức khỏe của bà ngoại Mạnh xảy ra chút vấn đề, trong thân thể bà có một cái u. Nhưng chỉ là u lành, chỉ cần phẫu thuật cắt bỏ là được.

Giải phẫu này không có mạo hiểm nhiều, nhưng người già lại không muốn bị khai đao, cảm thấy làm giải phẫu thì chính là bệnh nặng, sợ một bó tuổi của bà không chịu nổi ở trên bàn mổ. Bà già rồi muốn nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên vào đại học, kết hôn, còn muốn nhìn chắt ngoại của bà nữa.

Bà ngoại Mạnh không chịu làm phẫu thuật, người trong nhà đã nói nhiều lần rồi mà không lay chuyển được bà. Bác sĩ có cho bà thuốc, nói là để phòng cái u phát tán nhanh. Nhưng lại không thể trị tận gốc, muốn khôi phục lại sức khỏe như xưa thì phải làm giải phẫu.

Bà có chấp không đời, nhưng lần này làm cho mấy người phía dưới buồn tới hông luôn.

Kiếp trước bà ngoại Mạnh qua đời lúc Mạnh Tĩnh Nghiên học trung học, mặc dù kiếp này dương thọ của bà được kéo dài, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy vẫn chưa đủ, hi vọng người bà mà cô yêu thương có thể sống lâu trăm tuổi. Năm chẵn mười phút giữa giờ tan học và giờ tự học để làm xong hết tất cả bài tập về nhà, buổi tối lúc tan học, liền trực tiếp đi tới nhà bà ngoại. Bà yêu thương cô nhất, người khác nói không nghe, nhưng lời cô nói thì lại nghe được vài câu, đeo bám dai dẳng thì cuối cùng cũng thuyết phục được bà.

Mấy năm nay bà đều đến nhà trẻ để phụ giúp, thường ở cùng một chỗ với mấy bạn nhỏ, trong lòng vui vẻ, nên thân thể cũng rất khỏe mạnh, mấy người hàng xóm thấy cũng không thể không bật ngón cái lên. May mắn là ba Mạnh cứ đúng ngày là đặt hẹn kiểm tra sức khỏe cho mẹ vợ một năm hai lần, khi phát hiện thì vẫn còn kịp, bằng không ai có thể nghĩ tới trong thân thể đi như bay của bà có cái u chứ? Đợi đến khi phát hiện thì lúc đó chắc đã muộn.

"Bà ngoại, con về rồi ạ!"

"Ồi chào, bảo bối ngoan, mau đi rửa tay đi! Hôm nay có làm coca chân gà mà cháu thích nhất đấy!" Bà ngoại cười tí mắt ló đầu từ trong bếp ra, nói với cháu ngoại và Thành Trạh Vũ.

Mười năm, Thành Trạh Vũ và Mạnh Tĩnh Nghiên đã quá quen thuộc, tới nhà bà ngoại thì tất nhiên không thể thiếu anh được. Nhưng bà ngoại là một bà lão độc thân, phòng ở trong nhà cũng chỉ có một cái phòng nhỏ, không có chỗ cho anh ở, buổi tối Mạnh Tĩnh Nghiên và bà ngoại ở cùng một phòng, anh lại phải tự mình chuẩn bị chỗ ngủ cho mình.

Sau khi nhà họ Mạnh sống được sung túc hơn, mẹ Mạnh và mấy anh chị em có hùng tiền lại mua cho bà ngoại một căn nhà lớn. Nhưng phòng quá lớn lại làm cho nó có vẻ trống trải và không được thoải mái, bà ngoại vẫn muốn ở lại căn nhà cũ hơn.

Mạnh Tĩnh Nghiên còn chưa rửa tay, đã chạy tới bàn cơm hít hương thơm của cơm, thỏa mãn, híp mắt, "Bà ngoại, thật là thơm!"

"Con mèo nhỏ tham ăn!" Bà ngoại Mạnh cười mắng, "Mau đi rửa tay đi, rửa tay là có thể ăn rồi."

Bà ngoại đã cầm nuôi mấy chục năm, nhưng cũng chỉ nấu được mấy món ăn gia đình truyền thống, nhưng còn món mới coca chân gà này, thì là do cháu ngoại quá thích, nên bà đặc biệt đi học riêng. Bà không thích ăn chân gà quá ngọt này, lúc mới học bà có ném thử nhưng ném xong thì mặt mày cau lại, mỗi lần làm ra, một miếng bà cũng chẳng ăn. Thấy Mạnh Tĩnh Nghiên ăn như hổ đói, bà liền cảm thấy vui vẻ.

Sống hai đời, nghi thức trên bàn ăn Mạnh Tĩnh Nghiên luôn hiểu rõ. Nhưng ở nhà bà ngoại, Mạnh Tĩnh Nghiên không quản mấy cái này, vừa rửa tay xong liền cầm lấy chân gà ở trong mâm lên. Lộ ra bộ dáng mèo nhỏ thêm ăn, làm cho mặt mày bà ngoại cười đầy nếp nhăn có thể nhét được cây tăm. Cô càng ăn ngấu nghiến bà ngoại càng cao hứng.

Mấy ngày nay ăn không không chế, giờ lên tận mấy cân, mặt cũng đầy thịt.

Cô sai Thành Trạh Vũ đi mua cho cô thuốc tiêu hoá, Thành Trạh Vũ không đi, nói cô béo lên mới đẹp. Trước đây quá gầy, ốm rất cần.

Ai để cho anh ôm chứ? Ngại cô ôm thì đừng ôm nữa! Miệng nói một đằng, nhưng chân vẫn đi, thật là giả dối! Nhưng mà nghĩ lại, trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên lại âm thầm vui vẻ, muốn cô tự xuống lầu đi mua thuốc tiêu hoá, chắc chắn cô sẽ không đi. Giờ đi vài bước đã không có sức, còn sức đâu mà xuống lầu đi mua thuốc chứ?

Vì thế cô nhóc vô lương tâm giờ trở làm nũng bà ngoại, "Bà ngoại, đều tại bà đó, biến cháu thành heo rồi!"

Bà ngoại nghe xong lời của cô liền cười, "Heo rất tốt mà, ăn rồi ngủ, rất có phúc mà."

"Haiz, về sau cháu không gả được ra ngoài thì sao, vậy bà ngoại phải chịu trách nhiệm nuôi cháu cả đời đó."

"Được được, bà ngoại nuôi cháu cả đời. Thấy cái rương kia không, bên trong để bộ đồ cưới của bà ngoại đấy, đều là của bảo bối ngoan của ta đấy." Hàng tháng bà đều có tiền lương hưu để dưỡng lão còn thêm tiền sinh hoạt phí mà con cháu cho, mỗi tháng nhận được cũng không ít. Nhưng lại tiết kiệm, mùa hè muốn mua một cây kem cũng cảm thấy tiếc, nhưng lại dành toàn bộ số tiền cho cháu trai cháu gái, ngay cả cháu ngoại gái cũng có phần. Trong đó phần dành cho Mạnh Tĩnh Nghiên là nhiều nhất, có thể thấy bà ngoại thương cô bao nhiêu.

Hốc mắt cô bạn Mạnh đỏ lên, "Bà ngoại, đồ cưới của cháu đã có ba mẹ chuẩn bị rồi, bà đừng có chuẩn bị cho cháu nữa. Tiền này nha, nếu dùng cho cháu thì giảm quá nhiều rồi. Ngoại cứ nhìn đi, hồi cháu mới sinh ra ba cháu một tháng lương chỉ có sáu bảy chục đồng, giờ thì cao hơn rồi. Ngoại nhìn thử đi, giờ lấy một phần tiền ngoại có thể mua được gì ạ?"

Mặc dù có thể nói như vậy, nhưng rõ ràng bà ngoại Mạnh không đồng ý, tiền nhiều tiền ít thì cũng là tâm ý của bà, không cho cháu ngoại gái chút đồ cưới, trong lòng bà cảm thấy không thoải mái. Ba mẹ nó có chuẩn bị bao nhiêu thì là của ba mẹ nó, không giống nhau.

"Hơn nữa, không biết chừng nào cháu mới cưới chồng rồi chuyển ra ngoài, đồ cưới của bà, không biết phải để đó đến năm nào tháng nào."

Bà ngoại nắm tay Mạnh Tĩnh Nghiên, khẽ vuốt mu bàn tay cô, "Thật ra Trạh Vũ là đứa bé tốt, người ta cũng đã đợi cháu nhiều năm rồi, chúng ta không

thể nuốt lời được!"

Cái gì thế?

Cô đáp ứng Thành TrạM Vũ lúc nào chứ?

Mặt Mạnh Tĩnh NghiêN có chút đỏ, sau lần Thành TrạM Vũ phải vào bệnh viện, tâm tình của cô quả thật có chút biến hoá, ý thức của bản thân đối với Thành TrạM Vũ, tồn tại một chút cảm giác không rõ ràng. Nhưng khó là cô lại không tin tưởng đầN ông được, cho nên vẫn luôn cự tuyệt anh.

Nhưng bà ngoại vẫn luôn phối hai người thành một đôi, giờ nói ra làm cho cô ngượng ngùng đây mà!

Nhất là Thành TrạM Vũ vẫn còn ở đây! Nhưng cô và bà ngoại đang ở trong phòng, đang cùng bà ngoại xem ti vi và tán gẫu, Thành TrạM Vũ lại đang ở trong bếp rửa chén mà thôi.

"Bà ngoại là người từng trải, ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm, nhìn người là chuẩn nhất, thằng nhóc này đối với cháu tốt, đừng có không biết quý như vậy, làm cho tâm người ta lạnh đi, có biết không?"

Tiểu Mạnh dẫu môi lên, không thuận theo nói, "Bà ngoại, bà xúi cháu yêu sớm nha! Quay đầu lại cháu bái bà làm sư phụ! Còn có bà ăn muối nhiều hơn cháu ăn cơm, đó là bởi vì miệng bà quá nặng, đánh chết muối luôn! Bác sĩ nói, ăn mặn quá không tốt cho sức khoẻ!"

Bà ngoại Mạnh hé miệng cười vui vẻ, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, "Đúng là nhiều lý do mà! Bảo bối ngoan của ta, mau lớn nhanh lên, bà ngoại còn muốn thấy cháu lên đại học, không biết có chờ được tới ngày đó không."

"Bà ngoại, bà nói đi đâu vậy! Chỉ cần làm xong phẫu thuật, bà lại có thể đi như bay đi chợ đi công viên mà, bác sĩ nói bà sẽ sống lâu trăm tuổi, đừng nói là lên đại học, cháu còn muốn bà thấy con cháu ra đời nữa đó! Bà mẹ cháu đều rất bận, không có thời gian trông đứa nhỏ cho cháu, cháu thì lại chẳng hiểu cái gì cả, bà ngoại, cháu chỉ có thể trông chờ vào bà thôi! Nhanh làm phẫu thuật, càng sớm càng tốt, đừng làm tội cháu lo lắng nữa!"

"Vừa rồi thì nói ta xúi cháu yêu sớm, giờ lại nói tới chuyện ta giúp cháu trông con sao? Nghĩ cũng xa quá đó? Cái con bé này!" Suyt chút nữa là quên.

Mặc kệ Mạnh Tĩnh NghiêN nói như thế nào, bà ngoại đều tránh nói tới chuyện làm giải phẫu. Tuổi bà càng lớn lại càng không thích đi bệnh viện, cuối cùng thì vẫn sợ là vào được nhưng không ra được.

Ở nhà bà ngoại một tuần, nhưng chẳng có chút tiến triển nào. Người một nhà mặt ủ mày ê, cuối cùng mẹ Mạnh hạ lệnh, bảo cô cứ ăn ngủ như bình thường. Khuya thì về nhà ngủ, không đi tới nhà bà ngoại nữa, muốn đi nhỏ ôm đứa nhỏ lên sân khấu.

Bản thân cô sức mạnh thể mà không có biện pháp, giờ đi nhỏ lại ra tay, cũng không thể để hai người cùng ép một. Mạnh Tĩnh NghiêN lo cho bà ngoại, lên lớp cũng thường thất thần, bị cô giáo phạt đứng nhiều lần.

Vội vàng thứ bảy và chủ nhật cũng không về nhà, trực tiếp chạy tới nhà bà ngoại. Ban ngày đi nhỏ đi làm, đứa nhỏ thì để một mình bà ngoại giữ, có chút khó khăn, cô cần phải đi giúp. Mạnh Tĩnh NghiêN nghĩ trước khi đi tới nhà bà ngoại và cô em gái nhỏ thì cần mua chút gì đó, nên liền ngồi xe tới siêu thị.

Phải nói tới em gái nhỏ được đi nhỏ chăm sóc, bộ dáng trắng nõn, khi mang thai đi nhỏ ăn không ít nhỏ, một đôi mắt to long lanh, nhìn thấy làm người ta rất vui. Tiểu oa oa này ở nhà họ Mạnh cũng rất được sủng ái, nhất là Mạnh Tĩnh NghiêN, cô đã dùng không biết bao nhiêu tiền ở trên người của cô bé. Nhìn cô em gái nhỏ chưa lúc nào mà trong tay không có gì, lúc nào xung quanh cô nhóc cũng luôn có mấy món đồ chơi của chị gái mua cho, quần áo nhỏ, có thể chứa đầy một cái rương lớn.

Đồ vật trong khu mua sắm cho trẻ em đều rất đáng yêu, giày nhỏ này, tất nhỏ này, thật sự là cầm lên rồi thì không muốn bỏ xuống nữa.

"Tiêu Vũ Nam, đến đây giúp với?"

Mạnh Tĩnh NghiêN nghe thấy một cái tên rất quen thuộc, quay đầu lại nhìn thì gặp được người quen, không kìm chế được kinh ngạc thốt lên, "Tiêu Vũ Nam, sao cậu lại ở chỗ này?"

Tiêu Vũ Nam ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Mạnh Tĩnh NghiêN, "Xin lỗi, cô biết tôi sao?"

Vừa muốn nói gì đó lại nuốt xuống. Tiêu Vũ Nam là bạn học tiểu học ở kiếp trước của cô, chín mươi phần trăm bạn nam trong lớp đều rất thích cô ấy, ở trong lớp rất có tiếng nói, nói một không ai dám nói hai, nói muốn cô lập ai thì sẽ cô lập người đó, tuyệt đối sẽ không cùng chơi với người đó bao giờ. Rốt cả mồ hôi, cô cũng kích động quá rồi, làm sao lại quên mất đó là chuyện của kiếp trước rồi, giờ Tiêu Vũ Nam cũng đâu có biết cô đâu?

"Thật xin lỗi, tôi nhận lầm người."

Tiêu Vũ Nam lắc đầu, người bên kia lại đang thúc giục cô, nên cô liền đi tới đó giúp. Cô cảm thấy Mạnh Tĩnh NghiêN rất kỳ quái, có thể kêu được tên của cô, lại gọi kinh ngạc như vậy, nhưng lại nói là nhầm người.

Trên người cô ấy rõ ràng đang mặc trang phục của nhân viên siêu thị, hẳn là nhân viên của siêu thị?

Chính là lúc đang suy nghĩ, quản lý của siêu thị lại đi về phía cô chào hỏi, "Nghiên NghiêN, em biết Tiêu Vũ Nam à?"

"Hình như là bạn học tiểu học của em, gặp qua một hai lần, không biết sao cảm thấy quen quá." Lựa chọn trả lời nhưng không nói hết lời thật.

"À, như vậy sao, không tốt nghiệp trung học nên sẽ không nhớ được. Bộ dáng rất xinh xắn, trong siêu thị có rất nhiều đồng nghiệp nam thích cô ấy. Nghe đâu cô ấy chuẩn bị từ chức rồi, thôi mặc kệ đi."

Mạnh Tĩnh Nghiên gật đầu, người kiêu ngạo thì vẫn chính là người kiêu ngạo, kiếp trước hay kiếp này thì vẫn là sát thủ đàn ông! Người ta dù làm quản lý vẫn có thể đoán, làm tiêu thụ, làm nhân viên xếp hàng, thật sự là đang mai một nhân tài!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Đổ Bình Dấm

Mạnh đại tiểu thư gọi điện thoại cho ba, muốn ba sắp xếp một chỗ quản lý nhân viên cho Tiêu Vũ Nam. Ba Ba Mạnh liền hỏi Tiêu Vũ Nam là ai, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không có nói dối, cô rất sùng bái nguyên tắc xử sự giữa người với người của Tiêu Vũ Nam, nhưng ba Mạnh là người đã hơn bốn mươi tuổi, không thể nào vì chuyện này liên trọng dụng Tiêu Vũ Nam. Con gái còn nhỏ, hơn nữa cũng chưa tiếp xúc với Tiêu Vũ Nam nhiều, nên dễ bị hình tượng nhất thời làm mờ mắt cũng là bình thường. Sẽ nâng cao hình tượng của người ta lên.

Nhưng hẳn thật sự là một người cha thương con gái vô điều kiện, bảo bối của mình chỉ cần mở miệng, không biết tốt xấu gì có bao giờ cự tuyệt? Chỉ dựa theo yêu cầu của Mạnh Tĩnh Nghiên, đều Tiêu Vũ Nam bộ phận PR, thật ra, bộ phận PR cũng không có thực quyền gì, thắng ở chỗ là sẽ giao thiệp với nhiều loại người, cũng coi là thỏa mãn yêu cầu của con gái.

Nhưng đến nửa năm sau, liền thấy cô gái này dù chưa hề tốt nghiệp trung học đệ nhất lại ở giữa một đám thương nhân như lang như hổ thương nhân mà chơi đùa như cá gặp nước thì ba Mạnh mới cảm khái năng lực nhìn người của con gái mình thật là không thể khinh thường. 13865900

Đó là đương nhiên, đã sống qua hai đời không phải cho có nha. Mạnh Tĩnh Nghiên rất hài lòng, cảm bao lớn bao nhỏ mua ở siêu thị lên xe buýt đến nhà bà ngoại. Nhưng cô không biết cô vô ý lần gặp gỡ nhỏ nhỏ đó, lại thay đổi số mạng của Tiêu Vũ Nam, cũng từ đây về sau cũng mang rất nhiều phiền toái đến cho cô.

Vừa vào cửa cô liền nghe thấy tiếng bảo bối khóc rất to, thật không hiểu nổi chỉ một đứa bé như vậy, mà âm lượng thật là lớn, khóc lên làm cho lỗ tai người ta bị đau. Bà ngoại ở phòng bếp nấu cơm, đang nấu đồ ăn trên bếp, không thể để ý tới cô bé, Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng buông vật trong tay xuống, vào trong phòng ôm Nữu Nữu lên, vừa vỗ vừa dỗ. Nhìn tiểu bảo bối khóc đến mặt cũng đỏ hồng lên, thấy rất đau lòng!

Sau khi bà ngoại xào xong món ăn khoá gas lại đi vào đứa nhỏ, thì thấy cô con đã ngừng khóc, được chị của mình ẵm, hai người đang chơi rất vui vẻ.

"Bảo bối ngoan, con để Nữu Nữu lên giường cho đứa bé tự mình chơi đi, ôm lâu như vậy cánh tay rất mỏi, sẽ làm té đứa bé."

"Ai, Bà ngoại, người nhìn Nữu Nữu khóc đến mặt cũng ửng hồng, không bị làm sao chứ?"

"Có thể có chuyện gì, lúc con còn nhỏ cũng như vậy thôi, khóc còn lợi hại hơn so với Nữu Nữu đấy." cũng không phải là bà ngoại Mạnh nói dối, trước kia từng nghe mẹ của Mạnh Tĩnh Nghiên nói qua, khi cô còn bé rất khó khăn, lại yếu ớt, chỉ cần tỉnh dậy, phải có người ôm, nếu không cô liền căng giọng khóc, khóc làm cho người ta nát cả ruột gan, tương đương với Hỏa Cốt Liên Chương.

Bị bà ngoại vạch trần chuyện xấu, tất nhiên Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ không tiếp tục đề tài này nữa. Thừa dịp tâm trạng của em gái nhỏ đang tốt, chọt chọt vào khuôn mặt trắng nõn của cô bé. Cô bé cũng không khóc, nắm lấy ngón tay của Mạnh Tĩnh Nghiên nhét vào trong miệng mút. Mạnh Tĩnh Nghiên thấy nắm cũng chặt lắm cơ à nha, làm cho có ngón tay cũng ửng hồng cả lên.

Đơn vị của dì nhỏ phải làm thêm giờ, một người bà ngoại chăm sóc cho bé con cũng không được, nên cô đành ôm Nữu Nữu để cho bà ngoại com trước, rồi sao đó đổi người, Bà ngoại dứt cho Nữu Nữu ăn, còn cô thì ăn cơm. Nữu Nữu nhìn cô ăn ngon lành, cũng đưa tay hướng lên bàn com đòi, giống như muốn ăn mấy món cô đang ăn, cũng không nhớ tới mình mới có mấy cái nướu răng, làm sao có thể ăn được chứ.

Đợi đến bảy giờ rưỡi tối, dì nhỏ đi làm về Mạnh Tĩnh Nghiên mới ra khỏi nhà bà ngoại. Đột nhiên, liền nhìn thấy Thành Trạ Vũ đứng cách đó không xa. Thì ra là sợ trời tối, Mạnh Tĩnh Nghiên về nhà một mình không an toàn, cố ý tới đón.

Mới bảy giờ rưỡi, trời còn chưa tối hết, làm sao mà về nhà lại không an toàn chứ?

Nhưng mà Thành Trạ Vũ cũng không để ý những lời đó, hãy cứ ngoan ngoãn đi theo phía sau hần, cùng nhau về nhà. Đèn đường chiếu vào trên người hần, kéo ra một cái bóng thật dài, Mạnh Tĩnh Nghiên đi phía sau lưng hần nhảy nhảy, muốn đập bóng của hần mà đi.

Thành Trạ Vũ quay đầu lại nhìn cô, Mạnh Tĩnh Nghiên liền giống như làm chuyện xấu bị bắt gặp, không dám nhìn lại ánh mắt của hần, ngoan ngoãn bước hai bước đi đến bên cạnh hần, sóng vai hần mà đi.

Cô cúi đầu, không thấy được ánh mắt đầu nhu tình của người bên cạnh. Thành Trạ Vũ vừa ngọt ngào vừa ưu sầu, ngọt ngào là nha đầu này lại có mặt

đi dõm mà chỉ khi ở chung với hần và người thân mới biểu hiện ra, nói rõ ra là không coi hần là một người ngoài. Còn ưu sầu là, bao lâu nữa mới có thể ôm được mỹ nhân về đây!

Chủ nhật không cần đi học, Mạnh Tĩnh Nghiên liền ở trong nhà ngủ nướng. Nhưng chưa đến mười một giờ, lại bị tiếng đập cửa mà giật mình tỉnh dậy.

Dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ đi ra ngoài mở cửa thì nhìn thấy Lý Minh Trạch cùng một nhóm bạn bè không tốt đứng ở ngoài cửa. Được lắm, cả đám ăn không uống không còn bốc lột sức lao động của cô lại tới.

"Tối có việc gì? Đồi gầy vào đi!" Mạnh Tĩnh Nghiên nói một tiếng, liền thoái mái đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Lý Minh Trạch cùng những người anh em này đã tới nhiều lần, đều không phải là người ngoài, tất cả mọi người liền tìm chỗ để ngồi xong nghỉ ngơi, lấy ra thức uống đã mua uống ừng ực.

Chỉ có Lý Minh Trạch, đứng yên ở cửa, hần đang mở to mắt nhìn chăm chăm vào Thành Trạh Vũ, đáng vẻ là không thể tưởng tượng nổi.

Mạnh Tĩnh Nghiên đánh răng rửa mặt chỉnh trang xong, thấy Lý Minh Trạch vẫn còn ở cửa chưa vào nhà, lại cùng Thành Trạh Vũ hai người mắt to trừng mắt nhỏ, hỏi "Hai người đứng ở cửa ra vào làm gì vậy? Mau vào đi!"

Lý Minh Trạch nghiêng người đi vào trong, đi đến bên cạnh Mạnh Tĩnh Nghiên, nghi hoặc hỏi cô: "Tại sao hần lại ở chỗ này?" wb9y.

Vừa sáng sớm, mà giờ cũng không thể coi là sáng sớm, cũng đã mười một giờ, phải là buổi trưa. Nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn còn chưa rời giường, lúc từ phòng đi ra còn đang mặc áo ngủ, mắt cũng không tỉnh táo, hiển nhiên là còn ngủ dậy. Thời điểm còn chưa ngủ dậy, thì tại sao Thành Trạh Vũ đã xuất hiện ở Mạnh gia rồi, đây là tình huống gì?

"Hai người ở cùng một chỗ?"

Đến giờ Mạnh Tĩnh Nghiên mới biết Lý Minh Trạch đã hiểu lầm, sau đó lại thấy ánh mắt của Thành Trạh Vũ không hề chớp mắt nhìn chăm về phía của cô, có chút ngưng ngưng, nhéo mạnh lên hông của Lý Minh Trạch một cái, nhỏ giọng trách mắng: "Nói bậy bạ gì đấy! Trước khi Thành Trạh Vũ thi tốt nghiệp trung học sẽ ở nhà tớ, mẹ tớ cho phép."

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của Lý Minh Trạch là không tin, liền làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên đầu đầy mồ hôi.

Bị hay người im lặng nhìn chăm chăm mình, làm cho cô tự nhiên đỏ mặt, tự nhiên đỏ mặt.

Cô lại còn bầm hần, rồi lại bầm hần.

Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc Lý Minh Trạch tè ra quần Mạnh Tĩnh Nghiên cũng đã gặp, lúc mẹ cô giúp hần đổi quần thì cô còn gặp qua tiểu chim nhỏ của hần. Hình thức chung đụng so với người thường thân cận là rất bình thường, nhưng động tác thân mật này lại làm cho Thành Trạh Vũ ăn giấm.

Có điều chưa đợi Lý Minh Trạch phản ứng, nhóm người Chu Thiên sáng sớm đã đi sân thể dục chơi bóng, đến trưa thì bụng đói cồn cào nên kêu lên. Mạnh Tĩnh Nghiên đành cầm những món ăn Lý Minh Trạch mang tới xách vào phòng bếp, Lý Minh Trạch rất biết điều liền đi theo vào, giúp đỡ rửa rau thái rau. Nấu ăn cho bảy tám người, một mình cô không làm nổi, không có ai trợ thủ không được.

Ở nhà, Lý Minh Trạch là tuyệt đối tiểu hoàng đế, nói một không có hai, mẹ hần bà nội hần không để cho hần đụng vào chút gì. Nhưng ở Mạnh gia, muốn ăn cơm phải không? Muốn ăn cơm thì phải làm việc! Ở nhà chưa từng làm gì thì ở Mạnh gia đều phải học được hết, cũng không biện pháp, ai kêu gặp phải Mạnh Tĩnh Nghiên này đây? Từ nhỏ đã bị áp bức, thành thói quen.

Trong phòng khách nhốn nháo nói chuyện, một đám nam sinh chính trực còn ở tuổi thanh xuân, đương nhiên sẽ có cảm xúc mạnh mẽ tuổi trẻ, không quen nhân rồi yên tĩnh. Liền thành thạo lấy một bộ bài từ dưới bàn, đánh tú lơ khơ cho hết thời gian, chờ cơm trưa làm xong thì ăn chực một bữa.

Trong mấy người trước đó cũng đã gặp qua Thành Trạh Vũ ở quán bar, nhưng đêm đó Thành Trạh Vũ lưu lại ấn tượng cho bọn hần tương đối lãnh khốc âm trầm, hôm nay lại nhìn thấy, sắc mặt rất không tốt. Muốn cùng hần chuyện, cũng bị mặt đen thui của hần làm cho sợ mà im lặng.

Chỉ là trong lòng thay Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy không đáng giá, Mạnh Tĩnh Nghiên kia cái gì cũng tốt, tên thô bạo này có gì tốt chứ? Chỉ cần so với Lý Minh Trạch, cũng mạnh hơn hần gấp trăm lần a! Chính mình cũng vậy.

Nhìn quan hệ của Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành Trạh Vũ như vậy, chỉ cần mắt không mù, cũng sẽ gom hai người thành một đôi, cho nên dù Mạnh Tĩnh Nghiên có hết sống cũng không chịu nhận thì cũng không thay đổi được.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng cười cười nói nói, có thể thấy tâm tình của tiểu nha đầu không tệ, càng làm cho trong lòng của Thành Trạh Vũ không thoái mái. Phải biết nha đầu kia khi thức dậy, bị người ta làm cho thiếu ngủ, liền rất nóng tính.

Trước kia hần cũng không biết, trong khoảng thời gian này ở Mạnh gia, cũng nhìn thấy khi mẹ Mạnh gọi cô rời giường. Có hai lần hần đi gõ cửa gọi người, liền bị bên kia nài nỉ không chịu dậy còn vừa nhắm mắt vừa dọn dẹp. Trên đường đi học cũng không cho sắc mặt tốt.

Chủ nhật đang ngủ nướng, cứ như vậy mà bị đánh thức, cô chẳng những không tức giận, còn cười nói đùa giỡn với Lý Minh Trạch, lại còn nấu cơm cho hần ăn!

Rốt cuộc thì không nhịn được, đẩy cửa đi vào phòng bếp. Giữa hai người đột nhiên có thêm người thứ ba, tiếng cười nói đột nhiên dừng một chút. Thành

Trạm Vũ cảm thấy thế giới an tĩnh!

"Tại sao lại vào đây?" Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn Thành Trạm Vũ tiến vào cũng không nói lời nào, liền hỏi.

"Không có việc gì làm, đi vào xem một chút."

Sau một canh giờ, Thành Trạm Vũ thực hiện đầy đủ lời hấn đã nói. Đó là thật sự là đi vào ‘ xem một chút ’! Một chữ không nói, ánh mắt liền nhìn chăm chăm Lý Minh Trạch. Khi Lý Minh Trạch muốn há mồm nói chút, liền bị ánh mắt Thành Trạm Vũ như chuyển thành lạnh lùng, sử dụng ánh mắt như dao găm chiếu vào người hấn.

Mấy lần, lời của Lý Minh Trạch muốn nói cũng bị nghẹn trở về. Chỉ khi Mạnh Tĩnh Nghiên nói chuyện với hấn thì mới sẽ um um ư ư tùy tiện qua loa , thời gian còn lại cũng không ngừng đầu, hết sức chuyên chú nhìn rau quả trong tay. Giống như hấn không phải đang rửa rau, mà là đang tìm vàng trong cát, chỉ sợ không để ý sẽ bỏ mất vàng đi.

Bên ngoài phòng khách náo nhiệt, ba người ở trong phòng bếp lại vắng ngắt, nói một câu liên tục cũng khó khăn. Mạnh Tĩnh Nghiên dĩ nhiên biết tạo tại sao lại thành như vậy, không khỏi lắc đầu, tham muốn chiếm giữ của Thành Trạm Vũ cũng quá mạnh rồi.

Giống như tiểu Cầu, đến một chỗ sẽ phải đá một bãi chiếm địa bàn. Giống như cô chính là địa bàn của hấn, hấn không thể cho toàn thế giới biết đều đó.

Giữa không khí khẩn trương không hài hoà đó, một bữa ăn trưa phong phú rốt cuộc cũng đã làm xong. Các tiểu tử liền hô lên một tiếng, người giúp xới com bung thức ăn, bày mâm bày chén.

Chỉ có Thành Trạm Vũ, nhìn một bàn thức ăn, trong lòng phức tạp không nói gì. Hấn luôn cho rằng Nghiên Nghiên biết làm com, lại không có cơ hội hưởng qua. Mạnh Tĩnh Nghiên bị ba mẹ dồn ép, nấu được ba bữa com cũng là lúc cô còn rất nhỏ, từ khi bệnh SARS, ba Mạnh mẹ Mạnh liền không để cho cô xuống bếp.

Mà hấn, cũng là từ sau khi Mạnh Tĩnh Nghiên ngã bệnh mới chính thức tiến vào cuộc sống của cô. Cô nấu ăn rất ngon, nhưng chưa bao giờ có cơ hội đã nếm thử. Coi như bây giờ đang ở Mạnh gia, mỗi ngày ăn tất cả đều là món ăn của mẹ Mạnh làm. Lúc tâm trạng của Ba Mạnh tốt, cũng sẽ lộ tay nghề.

Cô lại vì Lý Minh Trạch rửa tay làm món ăn! Vì Lý Minh Trạch rửa tay làm món ăn!

Thành Đại Thiệu Gia lần nữa liền mất bình tĩnh mà ăn giấm! Chiếc đũa trên tay cũng không chậm lại, nhanh chóng gấp thức ăn ăn com, phải ăn nhiều, muốn làm cho tên “ Tiểu Bạch Kiềm ” này bị thiệt thòi lớn!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Trong Ứng Ngoài Hợp!

Khi đi nhỏ Lý Vân Kinh thất bại quay về, nhà họ Lý lại càng thêm buồn thảm. Con trai con dâu, con gái con rể, cháu trai cháu gái cả nội cả ngoại đều thay nhau ra trận, ròng rã cả một tháng trời mà bà ngoại Mạnh vẫn không gặt đầu, không đồng ý làm giải phẫu.

Bác sĩ nói, cái u kia càng phẫu thuật sớm càng tốt. Hiện tại thừa dịp u vẫn còn nhỏ tỷ lệ thành công phải hơn 90%. Nhưng nếu cứ kéo dài tới khi bệnh tình nghiêm trọng, hoặc là dưới tình huống tư tưởng của bà cụ chịu áp lực quá lớn mà thực hiện giải phẫu thì mức độ nguy hiểm cực cao.

Bác sĩ người ta đã nói như vậy, người một nhà có thể không buồn sao? Tiền tài có nhiều hơn nữa thì có ích gì, sao có thể quý bằng sức khỏe của người nhà. Nhưng bà ngoại Mạnh cứ khẳng khái không đồng ý mổ, chẳng lẽ bọn họ lại có thể trói gô người đem vào phòng giải phẫu hay sao?

Nhà họ Mạnh và nhà họ Lý gia đều là những người lương thiện nên tất nhiên không thể nào làm chuyện này. Tuy nhiên lại có một người có thể làm được —— Thành Trạm Vũ.

Sau khi có được sự chấp thuận của cả nhà, thế là vào ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, bà ngoại Mạnh đang ngủ trưa thì bác sĩ Mạc ‘tới thăm’. Trước lúc ngủ bà đã uống một cốc nước lọc bên trong chứa thuốc ngủ, khi bác sĩ Mạc tới cũng không gõ cửa, mà ở bên ngoài gọi điện thoại, cậu của Mạnh Tĩnh Nghiên lập tức ra mở cửa đón người.

Trong ứng ngoài hợp, không hề ảnh hưởng tí nào tới bà cụ, mấy người cũng phối hợp, thành công đưa bà vào trong xe, chạy thẳng tới chỗ khám bệnh.

Không một bệnh viện hay bác sĩ nào không để ý đến bệnh nhân mà tự mình tiến hành giải phẫu, nhưng bác sĩ Mạc nào giống người thường, tuy không có bằng cấp, nhưng tay nghề của ông rất giỏi, xuất thân cực cao. Mỗi lần thuộc hạ dưới trướng cha Thành Trạm Vũ đánh nhau bị thương, không thể đến bệnh viện đều tìm đến bác sĩ Mạc nhờ chữa trị.

Tuy nhiên trong ca mổ này bác sĩ Mạc không cầm dao mổ chính. Ông là bác sĩ khoa ngoại, mặc dù bệnh tình của bà cụ cũng hiểu biết sơ sơ nhưng so với bác khoa nội không thể nào chuyên nghiệp bằng. Phòng khám bệnh tư nhân này do một người bạn tốt của ông mở, thiết bị tối tân, kinh nghiệm phong

phủ, tỷ lệ thành công có thể đạt tới mười phần mười.

Các cô chú bác trong nhà không biết phải cảm ơn Thành TrạM Vũ thế nào, đứa nhỏ này, mỗi lần cùng Nghiên Nghiên về nhà đều mang theo rất nhiều quà tặng, nhưng tính tình lại trầm mặc, không thích nói chuyện, từ đó mọi người cũng không để ý đến, tuy chưa nói không được, nhưng cũng chưa hẳn nói tốt.

Lần này, cậu lại giúp gia đình họ một việc lớn như vậy, nhất mấy người nhà họ Lý ai nấy đều tiền đồ rộng mở, cũng không hề thiếu tiền, cho nên chỉ muốn hiểu thuận với mẹ, làm sao cho bà có thể hưởng phúc nhiều thêm mấy năm. Nếu không có Thành TrạM Vũ, không biết bà cụ có chấp đến lúc nào mới đồng ý làm giải phẫu, đợi đến khi bệnh tình trở nên nặng thêm thì cho dù có chữa trị cũng đã muộn.

Vì thế, ngay cả cha Mạnh xưa nay không thích Thành TrạM Vũ khi nhìn cậu mặt cũng tươi roi rói. Mẹ Mạnh vốn đã có ấn tượng tốt với Thành TrạM Vũ hiện tại càng thích cậu nhóc này hơn. Công việc đã bận rộn còn phải chăm sóc bà ngoại Mạnh nhưng vẫn cố nhín chút thời gian đi mua cho Thành TrạM Vũ hai bộ quần áo.

Hiện tại trong nhà tuy địa vị của Thành TrạM Vũ cao hơn, nhưng lần này Mạnh Tĩnh Nghiên không hề ghen tỵ, chỉ cần bà ngoại thể sống thêm vài năm thì cho dù cậu được cưng chiều hơn một chút cũng chẳng sao.

Sau khi ca mổ kết thúc, bà ngoại Mạnh được hai cô y tá đẩy ra, thuốc gây mê vẫn chưa hết tác dụng nên bà vẫn nhắm chặt mắt, hô hấp đều đặn, thần thái rất an tường.

"Bác sĩ, ca mổ của mẹ tôi thế nào?"

"Yên tâm, ca mổ rất thành công, có điều bà đã lớn tuổi nên quá trình hồi phục không nhanh bằng những người trẻ, sau khi xuất viện phải nhiều chú ý điều dưỡng thân thể, định kỳ đến bệnh viện kiểm tra là được."

Nghe bác sĩ nói như vậy, trái tim đang treo lên vì lo lắng của mọi người rốt cuộc cũng buông xuống. Cha Mạnh vội đưa cho bác sĩ một phong li xi năm vạn nhưng người kia kiên quyết không chịu nhận có lẽ vì ngại mặt mũi Mạc Băng, mãi sau Thành TrạM Vũ phải nói vào mấy câu, lúc này mới dám nhận.

Thuốc gây mê hết tác dụng, bà ngoại Mạnh vẫn cảm thấy trên người không có hơi sức. Sau khi tỉnh lại, thấy khung cảnh xung quanh không phải là nhà mình, muốn ngồi lại không ngồi nổi, không khỏi thất kinh.

Di nhò ra bên ngoài đun nước, trở lại nhìn thấy mẹ mình giẫy giụa trên giường, thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, liền vội vàng chạy tới, để bà nằm im, xong đầu đầu mới chỉnh giường bệnh cao lên, cho bà ngồi dậy.

Mặc dù là bệnh viện tư, nhưng những thiết bị hay chất lượng phục vụ ở nơi này còn cao cấp hơn so bệnh viện công nhiều, vừa sạch sẽ, thoáng mát, trong không khí cũng không có mùi là lạ. Nhìn giường bệnh hiện đại liên thoải mái, mặc dù chi phí hơi đắt, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy đáng giá. Bà cụ có thể khỏe mạnh hồi phục là tốt rồi, cũng coi như đây là lòng hiếu thảo của bọn họ.

Mọi người đều phải đi làm, không nhàn rỗi, hơn thế nữa không thể lúc nào cũng tụ họp trong phòng bệnh, cho nên liên phân công hàng ngày, thay phiên nhau tới phục vụ. Hôm nay di nhò ở lại trông bà, Nữ Nữ đưa đến nhà họ Mạnh, để Mạnh Tĩnh Nghiên trông coi. Dù sao thứ bảy, chủ nhật, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng được nghỉ.

"Mẹ, mẹ tỉnh rồi, cảm giác như thế nào?"

"Mẹ đang ở đâu vậy?"

"Ở bệnh viện. Mẹ, hôm nay ở nhà đột nhiên mẹ lại bị ngất, gọi mãi cũng không tỉnh, làm bọn con sợ chết khiếp!". Di nhò vội bóp méo sự thật, không đợi bà cụ phản nản lập tức lớn tiếng dọa người. Hôm nay Lý Vân Khinh nhờ người dạy thay, ở lại trông bà ngoại Mạnh nguyên nhân lớn nhất chính là mọi người đều bảo di nhò mồm miệng lanh lợi, mới có thể thuyết phục được bà cụ.

Nếu như khai ra sự thật, rằng mấy đứa con của mình phối hợp với người ngoài hãm hại bà, vừa cho uống thuốc ngủ, lại vừa gạt bà làm giải phẫu, đừng nói bà cụ bình thường vẫn bướng bỉnh sẽ tức giận bùng bùng, tuy về sau sẽ tha thứ cho bọn họ nhưng nói thế nào trong lòng cũng sẽ thấy vương mắc. Nhất là đối với người khờ xướng Thành TrạM Vũ, cậu nhóc kia tốt vô cùng, lại rất dễ tâm đến Nghiên Nghiên nhà bọn họ, trải qua sự kiện lần này, mọi người trong nhà đều mở lòng ra với cậu, cũng không thể bởi vì chuyện này mà lưu lại ấn tượng xấu trong lòng bà cụ được.

Bà ngoại Mạnh vốn cảm thấy mắc phải u là bệnh cực kỳ nghiêm trọng, hôn mê là chuyện nhỏ, đột nhiên phát bệnh cũng là lẽ thường. Lại nhìn vẻ mặt thần nhiên của con gái nên hoàn toàn không hoài nghi chút nào.

Chỉ kéo tay con gái út, cảm khái nói: "Haiz, Vân Khinh à, đời này mẹ đã như vậy rồi, thân thể này cũng không biết còn có thể sống thêm được mấy ngày. Người mà mẹ không yên tâm nhất chính là con, nếu đừng cãi nhau với Tiểu Vạn mãi thế? Lúc mẹ còn sống con có thể về nhà mẹ đẻ, nhưng nếu mẹ không có ở đây, con có thể đi đâu được? Tim anh chị của con sao? Nghe mẹ, đừng náo loạn nữa, vợ chồng son yêu thương nhau sống qua ngày, các con còn có Nữ Nữ nữa, phải suy nghĩ cho đứa bé một chút!".

Đến lúc này rồi mà mẹ vẫn còn băn khoăn về mình, chớp mũi di nhò chột cay cay, vỗ nhẹ lên mu bàn tay bà, đáp: "Phi phi phi, mẹ đừng ăn nói lung tung, gì mà không biết có thể sống được mấy ngày, thân thể mẹ tốt lắm, có thể sống đến 100 tuổi, để bọn con còn hiếu kính nữa chứ. Mà không phải mẹ còn muốn nhìn Nghiên Nghiên kết hôn, sinh con đó sao?"

Bà ngoại Mạnh bèn thờ dài một tiếng: "Aiz, không thấy được, không thấy được rồi."

"Mẹ yên tâm đi, khối u kia đã được cắt bỏ, chỉ cần ở bệnh viện quan sát vài ngày là có thể về nhà. Bác sĩ nói thân thể mẹ khỏe mạnh lắm, đừng tự mình hù dọa mình, được không?"

"Cái gì? Đã cắt bỏ u rồi hả?"

"Đúng vậy, lúc mẹ hôn mê, bác sĩ đã nói nếu không nhanh chóng phẫu thuật, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nếu không đồng ý, chẳng lẽ để cho anh chị em chúng con trông mặt nhìn mẹ. . .". Di nhò hàm hồ nuốt mấy lời không tốt trở về, rồi nói tiếp: "Rất may là ca mổ vô cùng thành công, mẹ, mẹ hù chết mấy anh em chúng con rồi."

Nói xong, nước mắt liền chảy xuống má.

Không phải là giả, quả thật di nhò rất lo lắng cho bà ngoại Mạnh. Chỉ cần nghĩ đến việc bà không còn ở đây, bọn họ không còn mẹ nữa thì nước mắt liền tự nhiên liền rơi xuống.

"Thôi được rồi, đang tốt mà, khóc cái gì chứ. Không phải bác sĩ nói mấy ngày nữa là có thể xuất viện sao? Không sao đâu, không có việc gì a, đừng khóc nữa!". Đã vài chục năm chưa từng thấy con gái rơi lệ, ngay cả gây gổ với chồng bỏ về nhà mẹ đẻ cũng không thấy con bé khóc qua. Hiện tại lại khóc nức lên như vậy, bà ngoại Mạnh không khỏi có chút hoảng hốt.

Thuốc tê dần dần hết hiệu lực, trên người đã có chút hơi sức rồi, bà ngoại Mạnh liền đưa tay vỗ vỗ vào lưng Lý Vân Khinh giống hệt như khi còn bé.

"Mẹ, mẹ làm con sợ muốn chết, làm con sợ muốn chết!"

"Không sao, không sao, không cần sợ không cần sợ."

Bị con gái cáo trạng, bà ngoại Mạnh không còn đường lui, lại chẳng nghi ngờ gì, lời nói dối này quả thật có ý tốt.

Trước đó bà sợ làm phẫu thuật, hiện tại cũng đã mổ xong, sợ còn có tác dụng sao? Lại thành công cắt bỏ khối u, bà sao có thể mất hứng được? Chẳng lẽ lại bắt bác sĩ mổ lại rồi đặt khối u vào nguyên vị trí cũ?

Chỉ có tiếp nhận thực tế, cũng rất nghe lời bác sĩ, nên uống thuốc liền uống thuốc, nên điều dưỡng thân thể liền điều dưỡng thân thể. Lại sống thêm vài năm, nhìn lũ trẻ lớn lên, bà cũng an tâm hơn.

Qua một đêm được di nhò khai sáng, ngày hôm sau khi mẹ Mạnh đến trông thì tâm tính của bà cụ đã khôi phục bình thường. Không hỏi đến chuyện giải phẫu tiếng nào, an tâm hưởng thụ phục vụ của con cái. Nhưng cho dù điều kiện của bệnh viện có tốt thế nào đi nữa, ở lâu cũng sẽ thấy không thoải mái, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng về nhà.

Lý do ổn thỏa, để cho bà ở bệnh viện quan sát một vòng. Sau đó lại nghe được bác sĩ Lý cam đoan, vỗ ngực nói thân thể của bà đã hoàn toàn bình phục, lập tức có thể trở về nhà, trên dưới nhà họ Lý ai nấy cũng đều vui mừng khôn xiết.

Cả đại gia đình, hào hứng bùng bùng trở lại chung cư của bà ngoại Mạnh, có rất nhiều hàng xóm cũ biết tin bà cụ bị bệnh phải đi bệnh viện chữa trị, nhìn thấy bà trở lại, đều ân cần hỏi thăm thân thể như thế nào, có khỏe hay không. Sau khi nghe được tin tốt lành, ai nấy cũng đều hâm mộ nói bà là một người có phúc, con cái vô cùng hiếu thuận.

Bà cụ nghe thấy thế cười không khép miệng, một là được về nhà, trở về hoàn cảnh quen thuộc, một nữa là vì tâm ý của các con các cháu khiến cho lòng bà còn ngọt hơn cả ăn mật. Lúc nhỏ từng đưa từng đưa một đều không nghe lời hại bà lo lắng không thôi hiện tại cũng đều thành tài, thành người cả rồi!

Đêm đó, các thành viên nữ trong nhà làm một bữa tiệc tối thịnh soạn, người một nhà náo nhiệt vui vẻ không thôi.

Sau đợt này, cha Mạnh liền chở bà ngoại Mạnh đến bệnh viện công ti mi kiểm tra lại một lần, xác định không để lại di chứng gì mới thông báo cho cả nhà, lúc này mọi người mới hoàn toàn an tâm.

Cảm động Thành Trạm Vũ tốt bụng là một chuyện, dù sao tính mệnh con người quan trọng không phải chuyện đùa. Mấy lần làm kiểm tra về sau đương nhiên là gạt Thành Trạm Vũ, sợ cậu lạnh tâm, cho rằng người nhà họ Mạnh không tin tưởng mình.

Hòa trong không khí vui sướng đó, sự kiện bà ngoại Mạnh ngã bệnh hoàn toàn chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Editor: Á bì

Thời gian trôi qua thật nhanh, mắt thấy chỉ còn chưa đầy trăm ngày nữa là ngày thi vào trường cao đẳng rồi. Rất rõ ràng mỗi lớp ở cấp ba đang bắt đầu đếm ngược số bài vở, sắp thi vào cao đẳng rồi nên không khí ngày càng bùng nổ. Đối với những bạn học chưa từng quan tâm đến bài vở cũng thấy được tầm quan trọng của việc ba tháng sau, mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm thì chính là đọc sách, thời gian vui chơi cũng biến mất.

Thành Trạng Vũ và những bạn học khác đều giống nhau, hận một ngày không thể có 48 tiếng đồng hồ. Buổi tối đi ngủ chưa bao giờ sớm hơn 12 giờ còn chưa nói, buổi sáng còn dậy sớm hơn Mạnh Tĩnh Nghiên tới một tiếng, gánh lấy trách nhiệm. Anh thật sự không hiểu, làm sao mà trí nhớ của Mạnh Tĩnh Nghiên lại tốt như vậy, cô mới liếc một cái là nhớ rồi, bản thân của anh thì phải thức dậy sớm. Đến trường rồi mà phải lấy bài vở ra ôn lại thêm một lần, nếu không thì sẽ quên sạch. Nhưng không vì vậy mà Thành Trạng Vũ cảm thấy ghen tị, ai kêu con gái nhỏ nhà họ Mạnh là của anh chứ, cô gái mà anh nhìn trúng là tốt nhất.

Biết Thành Trạng Vũ đã nhiều năm, chưa bao giờ cô thấy bộ dáng đại thiếu gia nghiêm túc của Thành Trạng Vũ. Đương nhiên cô cũng vui khi được chiêm ngưỡng. Trên thực tế, Thành Trạng Vũ hơn cô một lớp, sách mà năm đó anh thi vào cao đẳng, không phải cô chưa từng làm qua, mà còn làm nhiều lần là đằng khác, hiểu rất rõ từng đề. Trước kia lúc làm bài thi, cũng đã xuất ra được bảy tám phần. Rất nặng nhọc.

Sao giờ lại không trả lại cho Thành Trạng Vũ, trả lại cho anh những khăn trương?

Từ khi hương hoa mai đến rất lạnh, chưa từng trải qua khổ cực, thì làm sao có thể đào tạo ra một người đàn ông ưu tú? Hơn nữa việc lấy quá dễ dàng, thì sẽ không biết quý trọng. Cô liền lấy đề thi đặt xuống phía dưới ngăn kéo của mình, chưa tới ba ngày trước khi thi thì cô sẽ không lấy ra. Bây giờ thì sao, cứ để cho Thành Trạng Vũ hưởng tiếp khoảng thời gian cực khổ mà tươi đẹp của cấp ba đi! Vừa khăn trương vừa nâng cao chất lượng, đây chính là kỷ ức mà cả đời này anh sẽ khó mà quên được!

Những điều này cũng vì Thành Trạng Vũ, sau này sẽ cho anh trọn bài thi. Ngay cả bạn tốt của cô cũng chưa từng được hưởng quyền lợi như thế này. Đợi năm sau khi cô và Nghê Thụy Tuyết chuẩn bị thi vào cao đẳng, cô sẽ sao chép lại đề bài thêm một phần rồi cắt thành nhiều mẫu nhỏ. Rồi lại lấy mấy đề tài từ sách ra, trộn lẫn với mấy đề bài của cô. Đương nhiên trong đồng lộn lộn đó có đề bài thật và đề bài giả.

Đối với Thành Trạng Vũ, cô tuyệt đối tin tưởng anh, dù có nói bí mật gì cho anh, chỉ cần bất lợi cho cô, thì anh tuyệt đối không nói lại với bất cứ người nào khác.

Nếu mà lấy đề bài đưa cho Nghê Thụy Tuyết thì cái con bé miệng rộng kia sẽ bắt quai, một khi mà lỡ miệng nói ra, chuyện đề bài thi cao đẳng sẽ lộ ra, truyền tới tai những người có quyết tâm, vậy thì không phải thành tích thi vào cao đẳng thành phế thải sao, toàn bộ học sinh đều phải thi lại. Tiết lộ đề thi là chuyện rất nghiêm trọng, nó dính líu tới trách nhiệm pháp luật nữa.

Đương nhiên chuyện này để nói sau. Bây giờ bàn về tiểu tâm tư này của con bé kia, đường tắt thì có thể đi nhưng đau khổ nhất thời thì Thành Trạng Vũ phải chịu, ở trường học miệt mài khổ học. Lâu đến mức con trai mà cũng bị áp lực quá lớn, thừa dịp ba mẹ Mạnh không có ở nhà, trốn ở trong góc phòng thu thập Mạnh Tĩnh Nghiên cho thật tốt, giống như những thống khổ mà anh đang chịu đựng, đều do tội đồ Mạnh Tĩnh Nghiên gây ra vậy đó.

Số lần bị ăn đậu hũ non ngày càng tăng, tâm lý của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng bị ám ảnh rồi. Cảm thấy mỗi lần Thành Trạng Vũ nhìn cô mắt đều xanh mon mon, giống như lúc nào cũng có thể biến thành sói xám mà nhào tới. Cô cũng chỉ có thể là cái cây non nhiều chất lỏng, lại như một con thỏ trắng không có năng lực kháng cự.

Mấy cái này đều do Hà Vũ Tường, nếu không phải từ nhỏ cậu ấy cứ kêu cô là con thỏ nhỏ con thỏ nhỏ, nói không chừng giờ cô cũng không có vận mệnh bị thương như bây giờ!

Sau đó Lý Minh Trạch có dẫn mấy anh em tới nhà vài lần, nhưng toàn lựa dịp Thành Trạng Vũ không có ở đây. Mấy đứa bạn bè xấu của cậu ấy nói, ánh mắt Thành Trạng Vũ nhìn bọn họ dường như không được tốt cho lắm. Nhất là khi nhìn Lý Minh Trạch, ánh mắt ấy, chắc chắn, giống như bắn bạo vũ lệ hoa châm lên người Lý Minh Trạch vậy!

Nói xong, vài người còn có vẻ mặt cười nhạo Mạnh Tĩnh Nghiên, nháy mắt Lý Minh Trạch đi theo ồn ào lên.

Đương nhiên Mạnh Tĩnh Nghiên biết xảy ra chuyện gì, nhưng cô lại không muốn nói trắng ra, mặc công người ta bảo cô không biết xấu hổ. Thừa lúc mặt còn chưa đỏ lên, nhéo cậu ta một cái rồi tiến vào bếp, cũng kêu Lý Minh Trạch vào theo để phụ giúp. Người khác muốn nói một câu, thì cửa kia liền rộng mở, về sau đừng ai nghĩ tới chuyện dễ vào nhà này ăn cơm nữa, thứ cho cô nhận không nổi.

Mọi người cũng biết da mặt của con gái mỏng, chịu không được khi bị trêu ghẹo. Vì muốn có món ăn ngon sau này nên thức thời ngậm miệng lại không nói, nhưng tới lúc ăn cơm lại cảm thấy đồ ăn hôm nay đặc biệt mặn hơn, cơm cũng đặc biệt cứng hơn.

Có một cậu họ Hạng, bỏ vào miệng một lát cà tím, mới ăn một miếng, do quá mặn mà bung bát cơm lên lùa cơm vào miệng. Không đợi cơm trong miệng trôi xuống liền hét thảm một tiếng, ánh mắt mọi người nhất thời nhìn cậu ta, miệng cậu ta liền nở ra một hòn đá nhỏ. Qua một hồi lâu liền thấy cậu ta nhô một vật cứng, đoán chắc đó là răng vừa mới bị cắn ra.

Bạn học Hạng ôm hàm răng bị thương, uỷ khuất nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên, "Chị Nghiên, hôm nay chị vo gạo chưa?"

Mạnh Tĩnh Nghiên lạnh nhạt nhai bánh mỳ thẩu rồi nuốt xuống, chốc lát sau suy tư liền đáp, "Hình như quên vo rồi."

Không Tử từng nói, chỉ có con gái và tiểu nhân là khó dạy!

Đột nhiên mọi người đều cảm thấy không biết là ai đã từng nói qua nhưng những câu đó đều là chân lý đấy!

Hu Hu Hu, về sau chắc không dám bắt quái chuyện của Mạnh Tĩnh Nghiên nữa, thật là báo ứng mà! Trách không được cô đã nói hôm nay nhà còn thừa lại chút gạo nhưng không đủ cho mọi người ăn, cơm làm quá ít, chỉ có mình cô ăn mà thừa thừa lại.

Mamma-Mia, phụ nữ thật sự quá khủng bố mà!

Mỗi lần Lý Minh Trạch dẫn bạn bè xấu của cậu ta tới thì Mạnh Tĩnh Nghiên luôn làm một bàn đồ ăn đều bị quét sạch, nhưng hôm nay cơm trên bàn đều thừa lại hơn phân nửa còn chưa nói, cơm cũng chỉ mỗi người mỗi chén mà thôi. Chờ tới lúc muốn chén thứ hai, thì răng của bạn học Hạng đã bị cắn gãy rồi, sau đó không có ai động đũa ăn cơm nữa.

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy vấn đề có chút xíu mà hành động của bọn họ quá lớn, không phải là chỉ không cẩn thận đồ muối quá mặn hay sao?

Nhường nhịn chút là có thể ăn mà! Gạo cũng không phải là không vo, nhưng chỉ có ba lần thôi, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ có vài cục sạn lọt lưới mà, nói không vo thì chỉ là dọa bọn họ mà thôi, mới có chút đó mà bọn họ đã sợ đến thế. Chắc chắn, nhìn xem vẻ mặt như táo bón của bọn họ đi!

Cô làm đồ ăn còn sạch hơn căn tin nhà trường làm, chờ tới lúc bọn họ lên đại học thì sẽ biết bữa cơm ngày hôm nay của cô còn tốt chán. Giống như cô cũng thường xuyên nghe nói, căn tin trường học Mổ Mổ, năm nhất thì thấy trong cơm có con sâu, lập tức đổ cơm đi, đồ ăn ăn trước đó đều bị ói ra. Lên năm hai, dù có ăn phải con trùng, thì chỉ cần phun ra rồi tiếp tục dùng đũa ăn sạch đồ ăn còn thừa.

Đến năm ba thì, a a a, thấy trong đồ ăn có con sâu chết, kích động tới mức muốn hét lớn: hôm nay đồ ăn quá mặn!

Đương nhiên mấy loại chuyện này Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chỉ nghe nói mà thôi, về sau cô có tới căn tin trường đại học vào năm hai, nhưng đồ ăn không có gì đặc sắc, dù có bán hơn mắc, nhưng thật sự không tìm thấy con trùng trong đồ ăn.

Đợi đến khi mọi người cơm nước xong, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn còn chưa thả bọn họ đi. Chỉ huy hai người nhìn trẻ tuổi có sức lực vào bếp rửa bát, những người còn lại thì bồi cô lên phòng khách đánh bài tú lơ khơ.

Một đám con trai mười bảy mười tám tuổi, đúng là có thể nuốt vào một con trâu, vận động từ sáng tới trưa, thì bụng đã bắt đầu đói lại. Một bữa cơm đầy như vậy rót vào bụng, chẳng những không hết đói mà dường như còn đói khủng hơn.

Nhưng bọn họ đều muốn chạy nhanh bởi vì đây không phải là chỗ ăn, ha ha ha, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không cho! Dụ dỗ đe dọa bắt bọn họ ở lại chơi với cô! Nếu ai dám đi thì...

Yêu nữ! Cô tuyệt đối là một yêu nữ!

Trước đó vài ngày còn thấy cô và Thành Trạ Vũ ở bên nhau cảm thấy không xứng, như một đoá hoa tươi cắm bãi cứt trâu vậy đó. Nhưng bạn học kia giờ đã tỉnh ngộ, Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành Trạ Vũ không phải là quan hệ giữa hoa tươi và cứt trâu! Bọn họ chính là một đôi trời đất dung hợp!

Mạnh Tĩnh Nghiên là yêu nữ, chắc Thành Trạ Vũ đã bại trong tay cô rồi. Cứ thử đối lại là tôi mà xem! Lý Minh Trạch được không? Cậu ta được không?

Thịt thiên nga còn chưa được động tới, nhưng đã bị con thiên nga đùa chết rồi!

Ở nhà họ Mạnh thoáng cái mà đã tới buổi chiều rồi, một đám nhóc con đói bụng, tất cả mấy cái bao tử đều đang kêu gào và đánh nhau. Mạnh Tĩnh Nghiên ở một bên vừa chơi vừa lên vui vẻ, trong lòng cực kỳ sung sướng, chơi bài cứ thắng liên tục.

Nếu như bạn cảm thấy thủ đoạn của Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ có như vậy, vậy thì đã quá sai lầm rồi. Mất thấy thời gian đã tới sáu giờ, mẹ già sắp về nhà nấu cơm rồi, Mạnh Tĩnh Nghiên liền thu lại bài tú lơ khơ, vừa nói với mọi người, tôi mệt rồi, muốn về phòng ngủ một lát, các người ai về nhà này đi, mẹ ai về tìm mẹ người đó đi! Không tiễn nhé!

Nha nha cái con khỉ! Giữa trưa không cho bọn tôi ăn cơm, giữ bọn tôi lại tới tối, mất thấy gần tới giờ cơm chiều, không giữ bọn tôi lại ăn cơm tối để đền bù, còn ép bọn tôi ngồi xe công cộng ép buộc nhau tới một giờ mới về tới nhà!

Ác độc! Bà đồng! Không phải là người mà!

Mấy thằng nhóc chơi chơi khi đến thì khí thế hiên ngang, lúc đi thì người nào người nấy đều ủ rũ.

Có Lý Minh Trạch thì còn có chút cứng rắn, vỗ vai mấy anh em. Chào tạm biệt bọn họ rồi còn hẹn thời gian chơi bóng lần sau nữa.

Cái gì?

Hỏi cậu ta có đói bụng không?

Cậu ta đói bụng cái gì chứ? Từ bé Mạnh Tĩnh Nghiên đã có một thói quen, ở trong phòng có một ngăn tủ chứa đầy đồ ăn. Có bánh mì, bánh quy, chân giò hun khói và mấy món linh tinh khác, để phòng hờ lúc đói bụng mà bản thân lại lười chạy xuống lầu mua. Thói quen này mười mấy năm rồi vẫn chưa bỏ, anh thừa dịp Mạnh Tĩnh Nghiên không có chú ý, bước vào phòng cô cướp sạch tất cả đồ ăn vặt ở trong đó, dùng áo quần nó lại chạy vào trong toilet, khoá cửa lại rồi ngồi ăn ngon lành.

Cái gì vậy hả, nhà họ Mạnh được thu xếp gọn gàng sạch sẽ, ngay cả toilet cũng không có bay mùi. Lúc anh ăn vụng cũng cảm thấy đói chịu không được, để nắp bồn cầu xuống ngồi lên trên ăn ngấu ngiến, ăn ngon mà còn thơm nữa chứ!

Ăn xong rồi còn huy thi diệt tích, giấu tất cả gói bánh lại thật kỹ, nhét vào trong áo khoác, đợi đến tối đi ra ngoài ném vào một cái thùng rác nào đó là được.

Sau khi giải quyết xong hết tất cả, Lý Minh Trạch còn soi gương quệt mồm ba lần, xác nhận khoé miệng, trên mặt không dính một mẩu bánh quy nào, mới làm như không có chuyện gì đi ra ngoài vui vẻ chơi bài với đám bạn xấu.

Một cái bánh mì, một hộp bánh quy, hai bì chân giò hun khói, một bao khoai tây chiên, một hộp sữa tươi đều bị anh ăn sạch uống sạch hết, vậy bạn nói anh ta có thể đói không?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Có Chút Tiến Triển

Có đôi khi Mạnh Tĩnh Nghiên ở nhà một mình, nên lười không thèm nấu cơm, đến lúc đói bụng định lấy thức ăn vặt ăn đỡ, khi kéo cửa tủ ra, nhìn thấy bên trong trống rỗng, cũng không biết thức ăn của phòng mình bị trộm chiếu cố, còn tưởng rằng đồ ăn trong tủ là do mình ăn hết, lại quên đi mua để thêm vào nữa chứ. Lúc này bụng đói nên kêu lên thật to, không thể làm gì khác hơn là mặc quần áo tử tế xuống lầu mua một túi lớn đồ ăn đi lên.

Nhiều đồ ăn không cánh mà bay như vậy, mà nha đầu này một chút cũng không để trong lòng, đúng là quá tiện nghi cho tên Lý Minh Trạch. Ai kêu siêu thị dưới nhà là do ba mở ra chứ, mua đồ không cần bỏ tiền ra, cô mới mơ mơ màng màng không để ý lắm.

Nếu như để cô biết những thứ đó mất đi là do đã vào bụng của Lý Minh Trạch thì... ——

Oh no no, mọi người không cần liên tưởng lung tung, cô sẽ không đánh hay làm gì Lý Minh Trạch hết. Đại khái chỉ là bắt lấy hán, kêu hán bồi thường gấp đôi. Mặc dù cô cảm bất cứ thứ gì trong siêu thị đều không tốn tiền, nhưng đó là đồ của nhà mình, Lý Minh Trạch người bình thường đã ăn uống chùa ở nhà ta rồi còn gì? Anh em ruột còn tính toán rõ ràng, hơn nữa, cho ăn không lấy tiền = ngu ngốc, nói ra cũng không dễ nghe a! Bực mình nhất, chính là đây là đồ ăn cô dự phòng khi đói bụng ăn, cũng bị hán ăn sạch, vậy chính mình sẽ ăn cái gì? Đói bụng còn phải xuống lầu mua đồ ăn, tâm hồn bị tổn thương nặng nề, nên phải bồi thường tổn thất tinh thần cho cô nữa chứ.

Không trả tiền không sao, trong tay cô có nhược điểm của Lý Minh Trạch. Từ vườn trẻ đến bây giờ, tùy tiện nói ra cái không tốt cho mấy người bạn của hán, đã đủ làm cho hán trở thành chuyện cười của mấy người bạn đó. Thật ra thì Mạnh Tĩnh Nghiên lớn như vậy, cũng không thể một người âm hiểm. Nhưng tên Lý Minh Trạch không âm hiểm giống cô, cũng không nhỏ những chuyện trước đó của hán, có khi lâu lâu bị nhất lại một lần. Còn thành chuyện cười mấy ngày, khi qua một đoạn thời gian liền quên.

Mạnh Tĩnh Nghiên không nói là mình tham tiền, ngược lại cảm thấy đây là vì tốt cho Lý Minh Trạch.

Dĩ nhiên, cô sẽ không nghĩ ra từ đó tới giờ ngăn kéo nguyên bản bao nhiêu đồ ăn vặt, cũng không có chứng cứ chứng minh những thứ đồ ăn vặt kia vào bụng của người nào, liền đem chuyện này ném ra sau ốt. Lý Minh Trạch an toàn, tiết kiệm được một khoản tiền có khả năng bị Mạnh Tĩnh Nghiên lường gạt. Sau đó lúc đến Mạnh Gia ăn chắc cơm trưa thì vẫn vô cùng thần nhiên như cũ. Có thể thấy được trình độ đa mặt dây của người ta, là vô địch!

Gần đến thời điểm thi tốt nghiệp trung học, mẹ Mạnh còn khắt trương hơn so với Thành Trạh Vũ. Mỗi tuần đều có một hai ngày như thế này, buổi tối nấu cho hai đứa bé một nồi canh cực kỳ bổ dưỡng. Nấu canh rất tốn thời gian và công phu, bình thường mẹ Mạnh tan việc trở lại liền bắt nồi lên, chờ đến chín giờ khi Thành Trạh Vũ khi tan học trở lại liền nhanh chóng múc ra cho hán cùng Mạnh Tĩnh Nghiên ăn chung.

Đừng nhìn thức ăn mẹ Mạnh nấu rất bình thường, thậm chí còn không bằng tay nghề của Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng về công phu nấu canh tuyệt đối là hạng nhất. Hương vị ngon, mỗi lần đều khiến cho Mạnh Tĩnh Nghiên uống một chén còn muốn uống thêm một chén nữa.

Ăn vào buổi tối thường dễ bị béo phì, cũng không biết có phải do bị tâm lý hay không, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm giác mình mập lên vài cân, thịt trên bụng càng ngày càng nhiều. Nhưng mà kêu cô nhìn Thành Trạh Vũ ăn canh còn mình chỉ ngửi mùi, thì cô không chịu nổi, thêm đến chảy nước miếng.

Có lần nào đó sau khi Mạnh Tĩnh Nghiên cân thử cân nặng của mình, về mặt liền đưa đám, rồi oán trách Thành Trạh Vũ, trách hán, nếu không phải mỗi ngày mẹ nấu canh cho hán và mình cùng uống..., cũng sẽ không mập lên hai cân! Hai cân nhiều như vậy! Trên thịt ở bụng đang có xu thế tăng lên thành một vòng rồi!

Thật ra thì nào có chuyện tăng lên một vòng khoa trương như vậy, nhưng là con gái nha, nói mọi chuyện cho quá lên chính là thiên tính của bọn ww-zo.

Thành Trạh Vũ trầm tĩnh nhìn khuôn mặt mất hứng của Mạnh Tĩnh Nghiên, liền như con sói ôm cô té nhào nhào lên trên giường. Một tay ngăn chặn đôi tay cô, một cái tay âm thầm sờ vào trong quần áo cô, "Để cho tớ xem, cậu mập thêm một vòng ở chỗ nào?"

"A a a a a ——"

Do Mạnh Tĩnh Nghiên đang đứng lại đột nhiên bị biến thành nằm, sau đó lại chợt lạnh, đợi đến khi bàn tay cực nóng của Thành Trạh Vũ chạm vào da thịt của cô thì cô mới phản ứng kịp, la lên một tiếng thật to. Nếu không phải do Thành Trạh Vũ đè cô, chắc cô có thể nhảy dựng lên dựng lên trần nhà.

Trong nhà không ai, Thành Trạh Vũ cũng không sợ hãi.

"Kêu đi, kêu đi, cậu có lêu lắt cổ họng cũng không có người đến cứu cậu."

"Người giờ trò lưu manh!"

Nhìn gương mặt xấu hổ cùng tức giận của người con gái nằm phía dưới, cặp mắt của cô trong veo như nước nhìn hân, giống như đang nói, làm cho hân muốn gần hơn một chút, gần thêm nữa một chút.....

Thành Trạh Vũ rất hài lòng, bộ dáng cô bây giờ so với khuôn mặt khổ sở vừa rồi, đẹp mắt hơn gấp trăm lần.

Dưới ánh mắt mê hoặc của người nào đó (nhưng thật ra là xấu hổ và giận dữ), bàn tay của Thành Trạh Vũ đang để ở bụng của Mạnh Tĩnh Nghiên liên hoạt động. Thật mềm mại sờ thật thích, làm cho người ta nghiện. Không thể khống chế được, hơi dùng thêm chút sức một chút, cái eo nhỏ của Mạnh Tĩnh Nghiên liền giống như bị hân cắt đứt.

Yêu nghiệt! Đúng là yêu nghiệt!

Thâm mắng trong lòng hai câu, rốt cuộc thua bởi cảm giác mịn màng nơi bàn tay tiếp xúc cùng ánh mắt mê hoặc lòng người của cô, cúi người bắt được môi của cô, cường thế cũng bá đạo hưởng thụ vị ngọt ngào của cô.

Cái tay kia làm như có ma thuật, làm cho nhiệt độ không khí trong phòng lập tức tăng lên vài độ, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy cả người liền nóng ran không chịu nổi. Mùi vị tràn ngập trong không khí làm người ta chìm đắm, tư vị của hormone bị kích thích

Kiếp trước của Mạnh Tĩnh Nghiên là nữ nhân đã từng một ăn thịt rồi, và lại tình cảm của cô cùng Lục Hoảng Văn trước khi chia tay cũng không tệ, bọn họ là người rất hưởng thụ cuộc sống vợ chồng. Một người con gái thủ thân như ngọc mười mấy năm qua, bị Thành Trạh Vũ kích thích như thế này, khó tránh khỏi cũng sẽ động tình. Sức giãy giụa trên tay dần dần yếu đi, bắt đầu hưởng thụ khoái cảm mà Thành Trạh Vũ mang đến cho cô. Cảm thấy ngực chợt lạnh, Mạnh Tĩnh Nghiên đột nhiên từ tâm trí đang mê loạn liền thức tỉnh. Cô đang làm gì? Làm sao có thể cùng Thành Trạh Vũ làm chuyện này?

Cô sợ đến mức dùng hết sức lực đẩy Thành Trạh Vũ ra, cũng là do trước đó cô nhu thuận nên Thành Trạh Vũ cảnh giác buông lỏng, bất thành linh không phản ứng kịp, liền bị đẩy ra.

Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng ngồi dậy, quay lưng đi, luống cuống tay chân mặc lại áo lót mặc, sau đó liền mặc áo ngoài vào. Chính trang xong rồi thì mới quan sát quần áo một lần nữa, xác nhận không có bất cứ vấn đề gì, lúc này mới dám quay đầu đối mặt với Thành Trạh Vũ.

Hiển nhiên, Thành Trạh Vũ còn điều chỉnh được dáng vẻ động tình, hô hấp vẫn nặng nề như cũ, từ góc nhìn của Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn sang, bộ vị trọng điểm của hân làm cho quần thể màu đen chống lên một cái lều nhỏ.

"Bụng, không có tăng lên một vòng. Như bây giờ, rất tốt. Nhưng mà nếu có thêm một chút thịt thì vuốt thoải mái hơn."

Ai muốn cho nhà người vuốt thư thái chứ? Đây là bụng của tôi! Da mặt của đồng chí Tiểu Mạnh không dày như Thành Trạh Vũ, cô không có tinh thần thảo luận vấn đề này với Thành Trạh Vũ.

Không dám cùng Thành Trạh Vũ mặt đối mặt hay bất kỳ trao đổi ánh mắt nào, cô sợ chỉ cần mình vừa ngẩng đầu lên liền gặp phải con người của hân, liền hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống. Nhà cô lắp đặt thiết bị rất tốn tiền, không có cái lỗ nào. Chỉ nói câu "Nghe Thụy Tuyết hẹn tớ đi dạo phố, đã đến giờ, tớ đi trước." Liền từ bên cạnh Thành Trạh Vũ chạy ra ngoài, không thêm dọn dẹp thứ gì, liền ra khỏi nhà.

Do cô kham trương nên giày cũng không đổi, mang luôn dép trong nhà đi ra ngoài, đi hết một con đường cũng không phát hiện ra sai lầm nhỏ của mình. Thật may là bây giờ là mùa hè, mang dép ra bên ngoài, cũng có nhiều người làm như vậy, cũng không quá khác người.

Nói thật ra, đối với chuyện cùng Thành Trạh Vũ thân mật, cô cũng không phải không có cảm giác. Chỉ một chút như vậy, cô thậm chí giống như bay ở trong mây, cũng không biết đêm nay là đêm nào, chỉ muốn phóng túng mình. Nếu như không phải cô tỉnh táo trong nháy mắt đó, nói không chừng đã bị hân ăn hết.

Theo kế hoạch của cô vốn là bao nuôi "tiểu bạch kiểm", làm một kim chủ, cô có quyền kén cá chọn canh đối với "tiểu bạch kiểm", chiều cao, khuôn mặt, lớn lên đẹp trai hay không đẹp trai, có phải xử nam hay không, không có tàn tật, không có bệnh sử di truyền. Nhưng mà "tiểu bạch kiểm" không có quyền lợi yêu cầu cô bất cứ chuyện gì, bao gồm trước cô có từng có nam nhân khác hay không.

Nếu nói là trước kia cô có tư tưởng bảo thủ, từ đầu tới cuối, là người cự tuyệt tình dục trước hôn nhân, thì hiện tại cô hoàn toàn khác biệt, cô ngay từ nhỏ đã lập chí bao nuôi "tiểu bạch kiểm" chuyện như vậy cũng làm ra được, còn để ý một tảng màng mỏng manh này sao?

Nhưng mà ——

Với ai đều được, duy chỉ có Thành Trạh Vũ, không được.

Mạnh Tĩnh Nghiên hiểu rõ ràng điểm này.

Thành TrạM Vũ quá bá đạo, tham muốn giữ lấy quá mạnh mẽ. Ở quầy rượu lần đó, cô chỉ là mượn Lý Minh Trạch là bạn trai để ngăn cản người con trai khác có ý xấu đối với cô, không đứng vững ngã xuống ở trong lòng hắn một phen, mà đến bây giờ hắn vẫn còn ghen. Mỗi lần Lý Minh Trạch tới nhà, cũng liền không có giây phút không coi chừng hai người bọn họ, phòng bị Lý Minh Trạch, ánh mắt nhìn hắn vô cùng không tốt. Giống như kim châm nhìn không cho đụng vào, như ghim vào người Lý Minh Trạch. 14049782

Cũng là Lý Minh Trạch từ đầu đến chân da đều rất dày, không sợ ánh mắt như giết người của Thành TrạM Vũ.

Cô còn không phải là người của Thành TrạM Vũ đâu, cùng với Lý Minh Trạch cũng thuần khiết giống như giấy trắng, hắn đã không chịu nổi. Nếu như cùng hắn xảy ra quan hệ, hắn càng sẽ nghĩ mình đương nhiên thuộc quyền sở hữu của hắn, đừng nói ai dám chạm vào, người nào nhìn lên một cái, hắn đều cảm thấy bị thua thiệt!

Đến lúc đó, còn muốn nói chia tay, là tuyệt đối không thể được, cô sẽ không thể nào rời bỏ hắn được. Rời khỏi hắn, chỉ có thời điểm chính mình rời khỏi nhân thế. Bởi vì miễn là còn sống, hắn sẽ không bao giờ buông tay.

Cho nên ai cũng có thể, duy chỉ có hắn là không được. Cô không dám mạo hiểm với cái nguy hiểm này, không thể làm gì khác hơn là đẩy Thành TrạM Vũ ra khỏi người, một mình chạy ra khỏi nhà.

Mạnh Tĩnh Nghiên không có mục đích bước chậm trên đường cái, trong đầu thì cực kỳ rối loạn. Rõ ràng muốn đem tất cả quên đi, làm như không có chuyện gì xảy ra, ở bên ngoài đi bộ một vòng, đến tối đúng hạn về nhà, vẫn chung đụng như trước kia. Nhưng nhiệt độ khi bàn tay hắn chạm vào cô, đến bây giờ vẫn có thể cảm thấy. Từng cái hắn đụng vào, nụ hôn của hắn, hơi thở của hắn phả lên má của cô, cũng làm cho cô khó có thể quên.

Đi ngang qua một nhà cửa hàng bánh ngọt, nhìn thủy tinh trong suốt phản chiếu hình dạng của mình. Khí nóng làm cho khuôn mặt của cô ửng hồng ánh mắt thẹn thùng e lệ. Mặc kệ người nào nhìn, đều sẽ cảm giác phải đây là khuôn mặt thiếu nữ đang thẹn thùng vì tình.

Đáng chết! Cô không thể thích cái tên nguy hiểm đó! Cô là muốn tìm “Tiểu bạch kiểm”! “Tiểu bạch kiểm” là “Tiểu bạch kiểm”! Thành TrạM Vũ không phải người thích hợp để chọn, quá nguy hiểm thật là quá nguy hiểm!

Thật là đau lòng. Các hành động của Thành TrạM Vũ đã phá hư nghiêm trọng kế hoạch của cô, làm cho tâm tình của cô thỉnh thoảng vui mừng thỉnh thoảng e lệ thỉnh thoảng sầu bi, đôi khi cũng giống như cô vợ nhỏ. Lại phối hợp với 45 về mặt ưu thương, cô thì càng giống như!

Không được không được! Không thể cứ phóng túng chìm đắm mình như vậy!

Thành TrạM Vũ chính là người làm cho người ta hít vào một hơi liền lên cơn nghiện, phải nhanh từ bỏ hắn!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Không Bình Thường

Sáng chủ nhật, mẹ Mạnh bị cái bụng anh ách toàn nước gọi dậy, híp mắt mơ mơ màng màng đi ra nhà vệ sinh. Đứng ngoài cửa, nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy rào rào bà mới ôm bụng gõ cửa hỏi: "Nghiên Nghiên, con ở bên trong à?".

Trong nhà sinh không ai trả lời, nhưng tiếng nước rào rào đã dừng lại. Chỉ chốc lát sau, cửa từ bên trong mở ra, Thành TrạM Vũ quần áo chỉnh tề đang đứng ở bên trong.

A, trong lúc nhất thời bà đã quên mất trong nhà mình còn có cậu nhóc này nữa đây. Sau khi vọt vào nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn, toàn thân lập tức sáng khoái, cũng lên tinh thần hơn rất nhiều. Quan sát ánh sáng hắt vào phòng khách, có lẽ cũng không còn sớm nữa, nên rời giường thôi.

Lúc mẹ Mạnh rửa tay nhìn thấy trong cái chậu đặt gần đó có một cái ga giường. Cái ga này chắc hẳn là từ phòng của Thành TrạM Vũ. Lúc cậu nhóc mới chuyển vào đây chính tay bà đã đổi lại toàn bộ ga gối.

"TrạM Vũ, dậy sớm thế. Hôm nay là chủ nhật, mãi mới được nghỉ một ngày, sao không ngủ thêm chút nữa?".

Thành TrạM Vũ cúi đầu, vâng một tiếng, âm thanh còn nhỏ hơn tiếng muỗi.

"Ga giường cháu cứ ném vào cái giỏ bên cạnh máy giặt là được, tối đi về giặt cho. Bây giờ có mấy thanh niên tự tay giặt quần áo nữa đâu, quả thật không tệ, không tệ!". Mẹ Mạnh cười híp mắt khen.

Bà vốn đã thích Thành TrạM Vũ, nên điểm nào trên người cậu cũng thấy vừa mắt cả. Cười cười vỗ vào vai cậu một cái rồi trở về phòng thay quần áo. Hôm nay bà và cha Mạnh đều rất bận, lát nữa ăn sáng xong là phải lập tức ra khỏi nhà rồi.

Thứ bảy, chủ nhật không cần phải để ý đến đồ ăn của bọn trẻ, Nghiên Nghiên dậy trễ, Thành TrạM Vũ nếu muốn nấu gì ăn thì làm, không thì sẽ ra ngoài mua bánh bao, táo phớ nếu đói cô rời giường, sữa đậu nành với bánh tiêu cũng nghỉ bán từ lâu rồi.

Mẹ Mạnh chân trước mới vừa đi, Thành TrạM Vũ chân sau đã lập tức chạy vào nhà vệ sinh, đóng kín cửa, khóa trái lại.

Mẹ Mạnh bảo cậu để ga giường vào trong giỏ, tối bà về giặt cho, sao có thể nghe theo chứ?

Nếu lại gần nhìn kỹ, thì lúc nghe thấy câu này làn da màu đồng của Thành TrạM Vũ đang mơ hồ ửng hồng. Hiếm khi nào vẻ mặt ngàn năm không biểu cảm lại có biến hóa rõ ràng như thế.

Lớn bằng từng này, nhưng đây là lần đầu tiên cậu giặt quần áo. Trong chậu nước đầy kia toàn là bột giặt, hơn thế nữa ga giường suýt nữa thì bị xé toạc vì ai đó dùng hơi quá sức. Trước khi vào nhà họ Mạnh, quần áo bẩn sẽ được đưa thẳng đến tiệm giặt là, còn sau khi vào ở nhà họ Mạnh, tất cả quần áo đều được mẹ Mạnh ném vào trong máy giặt. Nhưng có điều, ga giường này.

Ngày hôm qua ở trong phòng Nghiên Nghiên, hai người họ thiếu chút nữa đã lau súng cướp cò, mặc dù cô nhóc nào đó đến cuối cùng cũng tỉnh táo lại đây cậu ra chạy mất, thế nhưng những hình ảnh kia vẫn mãi ám ảnh trong tâm trí xua thế nào cũng chẳng đi. Ngay cả trong mơ cũng đều bóng hình xinh đẹp của Mạnh Tĩnh Nghiên.

Kết quả là sáng vừa thức dậy, trên giường cứ ẩm ướt nhom nhóp, thấm vô cùng. Thành TrạM Vũ ý thức được đã xảy ra chuyện gì, lúng túng mặc quần áo chạy thẳng ra nhà vệ sinh, nhanh nhanh chóng chóng giặt sạch ga giường, hủy diệt chứng cứ phạm tội, lại không nghĩ rằng lại bị mẹ Mạnh bắt quả tang.

Mặc dù không bị phát hiện, nhưng nhịp tim vẫn không ngừng gia tốc, rầm rầm rầm, chỉ chực nhảy ra ngoài.

Vừa then thùng vừa quẩn, động tác trên tay Thành TrạM Vũ càng lúc càng nhanh, hận không thể ném cái ga giường vào thùng rác, đừng để xuất hiện ở trước mặt cậu, nhắc nhở việc cậu đã mất mặt thế nào. Gần mười phút trôi qua, trong phòng khách truyền đến âm thanh huyền ảo, có lẽ cha Mạnh và mẹ Mạnh đều đã dậy.

Thành TrạM Vũ vội vàng giữ thêm hai lần nước rồi vắt khô, sau khi kiểm tra không nhìn thấy ‘ dấu vết ’ gì của mình để lại, lúc này mới thở phào một hơi.

Không còn mặt mũi nào đối diện với cha mẹ Mạnh, thừa dịp hai người bọn họ không chú ý lập tức chui về phòng. Mẹ Mạnh làm đồ ăn sáng xong liền đến phòng cậu gõ cửa, gọi ra ngoài ăn cùng mình nhưng thế nào vẫn không được đáp lại, hại bà còn tưởng rằng cậu nhóc này lại tiếp tục ngủ bù rồi cũng nên.

Hai người lớn nhanh chóng ăn sáng, sửa sang một chút, rồi cùng nhau ra khỏi nhà.

Phòng khách một lần nữa khôi phục lại an tĩnh, mà nhịp tim của Thành TrạM Vũ lúc này mới chậm rãi bình ổn lại.

Thật quá mất mặt rồi !

Với tay lấy một khung hình từ tủ đầu giường, nhìn vào cô gái trong đó, vừa yêu vừa hận. Từng vẻ mặt, từng ánh mắt cử chỉ của cô, hết thấy đều chi phối cuộc sống của cậu Haiz, phải mau mau trưởng thành mới được, thời gian dài nín nhịn, sẽ nín đến hỏng mất.

Cô nhóc xấu tính này, quả thật biết hành hạ người khác mà!

Mà cô nhóc nào đó đang bị trách cứ, lại không hề hay biết gì cả, lẩn qua lẩn lại trên giường, hừ hừ hai tiếng lại ngủ mất. Trong mơ, cô đang xem bói với Chu công, hỏi ông có thể đi đâu để tìm mặt trăng nhỏ của mình!

Cô nhóc lười biếng ước chừng ngủ thẳng tới gần trưa mới rời giường, đối với cách làm việc và nghỉ ngơi của cô Thành TrạM Vũ hiểu rõ vô cùng, lúc người nào đó ngáp dài từ trong phòng đi ra, cậu đã mua táo về đổ vào trong bát.

"Mau đi rửa mặt, bánh nướng mới vừa ra lò vẫn còn nóng hổi đây!".

Nhìn thấy Thành TrạM Vũ bận trước bận sau, sắp bắt đầu trong bếp, trong nháy mắt Mạnh Tĩnh Nghiên liền tỉnh táo, vọt vào nhà vệ sinh như một làn khói, tự giam mình ở bên trong, dùng nước lạnh vỗ vỗ vào mặt. Đến tận khi Thành TrạM Vũ chờ không được nữa ở bên ngoài thúc giục thì mới bắt đầu rửa mặt.

Trên bàn cơm, hai người đều có chút không được tự nhiên. Chiếc bàn này được thiết kế kiểu hình vuông, bạn học tiểu Mạnh bung chén cơm, ngồi ở vị trí cách xa Thành TrạM Vũ nhất. Nếu là bình thường, cậu nhất định sẽ ngồi lại gần Mạnh Tĩnh Nghiên nhưng hôm nay, lại đặc biệt không có hành động gì.

Bình thường, Mạnh Tĩnh Nghiên thích ăn bánh nướng cùng táo phớ nhất, lúc này cũng mất hết mùi vị, trong lúc nhất thời chỉ có thể nghe tiếng uống táo phớ, giữa hai người đột nhiên lâm vào bầu không khí trầm mặc. Cảm thấy sáng sớm hôm nay, có gì đó là lạ, cô nhóc ngẩng đầu muốn liếc trộm Thành TrạM Vũ một cái nhưng lại thấy đối phương cũng đang liếc trộm mình. Hai người đều giặt mình, đồng thời cúi đầu, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, uống một hớp táo phớ to.

Động tác vô cùng trùng khớp, nếu như có người khác ở chỗ này, nhất định sẽ khen hai người này thật sự rất ăn ý.

Tâm trạng bất ổn nhanh nhanh chóng chóng ăn cho qua bữa, sau đó Mạnh Tĩnh Nghiên bung chén của mình ra phòng bếp rửa bát. Thành TrạM Vũ ngồi ở bên cạnh bàn ăn nhìn cô nhóc không ngừng chà rửa đôi đũa mà mình đã dùng qua, cái muỗng còn chà đến ba lần, chén thì chà những năm lần.

Tào phớ mua về được đựng trong túi nhựa, Thành TrạM Vũ không đổ hẳn ra mà đặt cả túi lên trên chén. Cách một tầng túi nylon, chén com xem như không hề dây bẩn vậy mà Mạnh Tĩnh NghiêN lại cứ rửa đi rửa lại, lau đi lau lại không biết chán. Cho đến khi Thành TrạM Vũ com nước xong xuôi, mang chén của mình đi rửa thì Mạnh Tĩnh NghiêN mới lau khô tay từ phòng bếp chạy ra ngoài.

Trở về phòng thay quần áo khác, cô liền đi ra ngoài. Chủ nhật, hai người đều không cần đến trường, nhưng từ khi xảy ra chuyện ngày hôm qua cô không muốn đơn độc đối mặt với Thành TrạM Vũ cả ngày. Hôm qua nói dối là đi dạo phố với Nghê Thụy Tuyết nhưng hôm nay bọn họ thật sự có hẹn.

Phát tiết, cô cần phải phát tiết ra ngoài!

Nghê Thụy Tuyết chính là vua đến muộn, Mạnh Tĩnh NghiêN đi đến chỗ hai người hẹn nhau nhưng vẫn không thấy cô nàng đâu cả. Gọi điện thoại hơn ba bốn cuộc, mới nhìn thấy bóng dáng của ai đó.

"Cô nương à, tớ đợi ở đây hơn mười phút rồi đấy! Cuối cùng mới thấy bóng người!"

Nghê Thụy Tuyết nhìn Mạnh Tĩnh NghiêN, mắt hơi híp lại, hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không? Sao hôm nay trông cậu cứ là lạ thế nào ấy?"

"Là lạ? Lạ chỗ nào chứ?", Mạnh Tĩnh NghiêN hệt như chim sợ nà, liền vội vàng hỏi.

"Đây cũng đâu phải lần đầu tiên tớ đến muộn, từ hồi cấp hai sáng nào mà tớ chẳng đi trễ chứ? Còn cậu, không phải mỗi lần đều chờ tớ hay sao, hôm nay mới muộn có mười phút thôi, cậu thử xem lại xem đã gọi cho tớ bao nhiêu cú điện thoại rồi hả?"

"Cái đó, mình ... mình, mình.". Làm bạn thân với nhau bao nhiêu năm, Nghê Thụy Tuyết hiển nhiên đi guốc trong bụng Mạnh Tĩnh NghiêN, nhìn đáng về kia, liền xác định ngay là có vấn đề. Quả nhiên, cô nàng nào đó bị hỏi liền á khẩu không trả lời được, cũng không biết phải trả lời thế nào, chỉ hung hãn trừng mắt, nói: "Đã đi trễ lại còn lý luận! Thời tiết nóng như vậy, tớ không bị nướng chín mới là lạ đấy!"

"Hừ hừ, muốn chuyển chủ đề hả? Còn lâu mình mới tin! Có phải lại xảy ra chuyện gì với Thành đại thiếu gia nhà cậu rồi phải không? Lập tức thành thực khai báo đi!". Trừ Thành TrạM Vũ ra làm gì có ai có thể khiến cho bạn mình luống cuống được chứ? A ha, lại có bát quái rồi! Nhất là chuyện giữa NghiêN NghiêN và Thành TrạM Vũ, vô cùng gay cấn!

Thế nhưng lần này cô nàng đã đánh giá thấp trình độ giữ mồm giữ miệng của Mạnh Tĩnh NghiêN, cho dù có dùng mảnh lời nào đi chăng nữa, vòng vo tam tước lượn lờ chán chê vẫn không moi được tí thông tin nào.

Đây vốn là chuyện riêng tư, dù rất hiểu ý tứ của Nghê Thụy Tuyết nhưng vừa nghĩ đến chuyện kia đã đủ đỏ mặt tím da thành thịch rồi.

Tư vị giấu diếm cũng không dễ chịu gì, Mạnh Tĩnh NghiêN đang muốn xả stress, không thêm đề ý đến mấy vấn đề bát quái của Nghê Thụy Tuyết, nhanh chóng kéo người vào siêu thị. Lấy một xe đẩy ở ngay lối vào, nào là quần áo, nào là thức ăn, nào là nhu yếu phẩm, cứ nhìn thấy cái gì đều vớt vào trong shopping cart. Đi dạo chưa bao lâu mà xe của cô đã đầy lên đến ngọn rồi.

Trong tiếng kêu rên của Nghê Thụy Tuyết, cô lại đẩy một chiếc xe khác tới, tiếp tục càn quét.

Mua đồ là chuyện tương đối sáng khoái, càng không cần suy nghĩ lung tung, tất cả suy tư đều bị ném ra sau gáy.

Nghê Thụy Tuyết chưa bao giờ thấy Mạnh Tĩnh NghiêN điên cuồng mua sắm như vậy, đợi đến khi hai xe chất cao như núi, không thể để thêm đồ nữa, cô nàng mới khẽ hỏi: "NghiêN NghiêN à, lát nữa có người tới đón không? Nhiều đồ như vậy, hai chúng ta xách làm sao hết được?"

Chuyện tốt bị cắt ngang, Mạnh Tĩnh NghiêN nhìn hai xe hàng chất đống, bình tĩnh nói một câu: "A, vậy không mua nữa, mình trả những thứ này về đúng chỗ của nó là được thôi!"

Cái quái gì thế này?

Trên đầu Nghê Thụy Tuyết như có một tia chớp giáng xuống, tóc tai dựng đứng cả lên. Cầm lên thì dễ nhưng trả về thì khó, nếu trả hết đồ trên hai xe hàng về đúng vị trí của nó thì cô cũng không cần làm người nữa rồi!

"Cái gì chứ, NghiêN NghiêN à, nếu không tớ đẩy hai xe này đến chỗ khác nhé, dù sao cậu cũng không mua cái gì mà!"

"Ừm.", Mạnh Tĩnh NghiêN nghiêng đầu suy tư, cuối cùng mạnh mẽ phủ quyết: "Vậy không được, chúng ta tiện đâu bỏ đó thì nhân viên cũng phải làm, không phải lại khiến họ mệt mỏi thêm sao? Siêu thị là ba tớ mở, không thể làm như vậy, đi thôi, cùng nhau những thứ kia lại!"

Lèo đèo theo sau Mạnh Tĩnh NghiêN, Nghê Thụy Tuyết hận không thể ngửa mặt lên trời khiếu nại. Thành TrạM Vũ à, sao anh lại kích thích NghiêN NghiêN đến mức độ này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Con Nhóc Xấu Xa

Thoáng cái mà đã là buổi chiều, Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự đã mặc kệ đôi mắt đáng thương và sự van xin của Nghê Thủy Tuyết, lấy hết tất cả những món hàng gần như giống nhau ở hai chiếc xe đẩy bỏ lại vị trí ban đầu của nó. Nhiều lúc mới đi tới khu thực phẩm, nhưng lại phát hiện có một cái bàn chải đánh răng nằm trong cái xe đẩy liền lập tức quần ngược lại khu bán đồ dùng hàng ngày. Vừa tốn sức lại phí thời gian, cả một buổi chiều Nghê Thủy Tuyết đều bị tra tấn tới mức muốn sụp đổ.

Chờ đến cuối cùng khi Mạnh Tĩnh Nghiên bỏ lại một cái hũ trở lại nơi của nó, hai chân của Nghê Thủy Tuyết cũng đã bần rần tới mức không có sức đi đường nữa.

Cô hận bản thân mình không thể thu nhỏ lại vài tuổi, như vậy thì có thể ngồi vào xe đẩy rồi bảo Mạnh Tĩnh Nghiên đẩy cô đi rồi. Cái gì mà lòng tự trọng hay là thể diện, hai chân mà bị phế thì cần thể diện để làm gì chứ. Thật là hối hận tại sao hôm qua lại đồng ý đi dạo phố với Nghiên Nghiên chứ, sớm biết nếu là đi dạo như vậy, cô thà rằng ở nhà ăn kem, dùng quạt máy, rồi tiếp tục xem nốt mấy bộ phim thần tượng còn tốt hơn.

Một tuần chỉ có hai ngày nghỉ, đâu có dễ dàng gì? Sao lại bị lãng phí như vậy chứ, về nhà còn phải ứng phó với cả núi bài tập, thật là muốn nổ não mà. Quá thiệt thòi rồi!

“Minh không được rồi, thật sự là không đi nổi nữa, Nghiên Nghiên, cậu tha cho mình đi, để mình nghỉ một lát đã.” Nghê Thủy Tuyết chơi xấu dựa vào một quầy hàng, một bước cũng chẳng chịu đi. Hai tay nắm lấy vạt áo của Mạnh Tĩnh Nghiên, “Nói cho cậu biết, hôm nay mình thiệt thòi hơi lớn đó, tối cậu phải mời mình đi ăn cơm.”

Cái gì mà mua sắm, ăn đồ ngọt, mấy cái đồ đã out rồi. Mua sắm lãng phí tiền, chờ tới lúc tâm tình trở lại bình thường, sau cảm giác đó chính là mua phải một đồng đồ vô dụng, chẳng có món gì mà mình thích, đau lòng muốn chết. Ăn đồ ngọt thì càng mất nhiều hơn được, hấp thu vào một lượng lớn calories rồi sẽ mập lên, béo thì vừa phải vận động vừa phải ăn uống đều độ, thật sự hành hạ bản thân mình, không biết bao lâu mới từ béo đồi thành gầy như cũ nữa.

Cách mà Mạnh Tĩnh Nghiên phát tiết khác với những người khác, vừa bảo vệ môi trường vừa tiết kiệm tiền. Đó là sau khi khiến tinh thần và thể xác mệt mỏi, tâm tình trái lại cũng sẽ bình tĩnh hơn. Nhìn thấy bộ dạng lười nhát của Nghê Thủy Tuyết, nhưng miệng thì đáp ứng, “Không thành vấn đề, trên lầu mới mở một quán thịt nướng, mình mời cậu tới đó ăn?”

Nghe thấy có ăn, Nghê Thủy Tuyết vội vàng chỉnh chu lại đầu tóc quần áo. Có người mời khách, có thịt nướng ăn, quan trọng là quán thịt nướng ngay tại siêu thị ở lầu trên, lên thang máy là tới rồi không cần phải đi bộ. Lúc cô đang ngồi đợi nhân viên bung thịt nướng lên, không biết tại sao nước mắt lại rơi, cuối cùng cũng kết thúc một ngày gian khổ rồi, thật sự là cảm động muốn chết?

Xem ra Thành Trầm Vũ và Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự đã chịu kích thích, nhưng gặp xui lại không phải là hai người này, mà lại là người tiếp khách Nghê Thủy Tuyết.

Nhưng mà giờ cô thấy cũng xứng đáng, ai bảo cô quá nhiều chuyện, muốn chạy tới nghe chút chuyện riêng tư của Thành Trầm Vũ và Mạnh Tĩnh Nghiên chứ? Đều là báo ứng cả!

Trả tiền xong liền ăn được một bữa ngon, trong tay nhân viên bung rất nhiều loại thịt nướng đi qua đi lại như con thoi, khi bọn họ đi tới bên cạnh, sẽ lễ phép hỏi khách hàng có muốn hay không, nếu mà muốn thì họ sẽ thành thực cắt xuống cho khách ăn, nếu khách không muốn thì họ sẽ đi tới bàn khác phục vụ người khác.

Cung cách tự phục vụ của quán thịt nướng này thật sự vẫn còn chưa lưu hành rộng rãi, cách thức dùng com mới mẻ này làm nhiều khách hàng cảm thấy rất thú vị, rất nhiều người muốn tới đây xem thử cách mới này. Hơn nữa buổi tối lại trùng giờ com, khách trong tiệm cũng rất nhiều, nhao nhao ồn ào.

Hiện tại bây giờ nước người đã bắt đầu đầu tư mở siêu thị được vài cái, chiếm mất một vị trí trong thị trường nước nhà, mặc dù siêu thị của ba Mạnh cũng kiếm được tiền, nhưng đã không thể so với mấy năm trước được. Vì muốn vực dậy nền kinh tế của nước nhà, giữ lại khách hàng, cần phải nghĩ những biện pháp khác. Khi khách đi dạo mệt rồi, đói bụng, chỉ cần đi thang máy lên lầu là có thể dùng com, đây là thiết kế trú tính cho nhiều người! Hơn nữa cả toà lầu đều là tài sản của ba Mạnh, nhà ăn cũng cho thuê, nhưng cũng muốn bài trí chút phí tổn xa xỉ.

Trước khi phục vụ đưa đồ ăn lên, Nghê Thủy Tuyết còn hiếu kỳ ngắm tới ngắm lui, nhìn tới những người phục vụ mang nơ kia, rồi nhìn những bộ đồ ăn sáng bóng. Nhưng chờ tới khi thịt nướng được đưa lên, rồi cuộc bụng cũng không chịu được kêu gào liền nhào đầu vào ăn.

Buổi trưa cũng chưa ăn no, đi dạo cả buổi chiều tiêu hao rất nhiều thể lực, tự nhiên Mạnh Tĩnh Nghiên cũng cảm thấy đói bụng, nhưng cô lại không có bộ dáng như quỷ chết đói như Nghê Thủy Tuyết, cầm dao nĩa lên, cắt thịt nướng ra từng khối nhỏ rồi mới bỏ vào miệng, cực kỳ thủy mị. Chỉ cần nhìn cô dùng com, đều thấy đó như một loại hưởng thụ. Bên cạnh có mấy người khách ngồi ăn, nhưng thỉnh thoảng mắt cũng sẽ liếc nhìn về phía chỗ cô.

Đây là thói quen của Mạnh Tĩnh Nghiên, khi ở nhà không có người ngoài, thì cô có thể lấy tay cầm xương lên gặm, bình thường gặm tới mức đều đầy dầu mỡ. Nhưng khi dùng com ở bên ngoài, cô lại rất chú trọng tới hình tượng của mình. Đây không phải là vấn đề làm bộ giả dối, mà nó chỉ là nghi thức trên bàn ăn mà thôi. Thứ hai, thỉnh thoảng cô cũng sẽ cùng ba hoặc mẹ tham gia mấy bữa tiệc xã giao, ở trước mặt người ngoài mà cứ ăn rậm rậm thì thật sự không được lễ phép, làm ba mẹ mất hết mặt mũi.

Nhưng cái con bé Nghê Thủy Tuyết này thì chẳng thèm cố kỵ gì hết, sau khi hưng hăng ăn từng miếng, rồi mới có tâm tình chú ý tới hình tượng của mình.

Đột nhiên liền nhìn thấy người quen ngồi ở cái bàn gần kia, đụng cánh tay của Mạnh Tĩnh Nghiên, rồi chỉ cho cô xem. Nhìn theo hướng cánh tay của cô

ấy chỉ, cô nhìn thấy cái bàn đằng kia có một nam một nữ đang ngồi. Nam thì cô biết, chính là bạn học hồi nhà trẻ của cô và Nghệ Thụy Tuyết, nhưng còn nữ thì chưa từng gặp bao giờ.

Bạn nữ đang cầm điện thoại nói vài câu, lập tức cầm lấy túi xách và áo khoác, mặt mũi khó coi nói tạm biệt với bạn học nam. Nhưng còn bạn nam thì cầm lấy đồ của cô ấy, có thể là nói cô ấy đừng đi, tuy bạn học nữ kia có chút lưu luyến nhưng vẫn rời khỏi đó.

Nhiều chuyện, đã biến thành một loại bản tính của Nghệ Thụy Tuyết rồi.

Thấy bạn học nữ kia đã đi ra khỏi cửa, Nghệ Thụy Tuyết liền chỉ huy Mạnh Tĩnh Nghiên cầm lấy bát đũa trên bàn mình bung qua bàn của bạn học nam kia. Bộ đồ ăn này là sau khi trả tiền rồi nhà ăn mới phát, có bộ đồ ăn này thì chứng minh bọn họ đã trả tiền rồi, mặc kệ muốn ngồi ở đâu phục vụ cũng sẽ cung cấp thịt nướng.

Tự nhiên xuất hiện thêm hai người thì bạn học nam liền phát hoảng, sắc mặt có chút mất tự nhiên nói, “Cậu, sao các cậu lại ở chỗ này?”

“Hi hi, Tần Bác Hàm, không phải là cậu đang làm chuyện gì trái lương tâm đó chứ? Sao chúng ta lại không được ở chỗ này? Tới chỗ này để làm gì? Đương nhiên là tới đây để ăn cơm rồi! Đến đây, mau đến đây, mau tới nói chuyện với chị nào, cô em gái xinh đẹp mới vừa rồi là ai vậy hả? Các người quyến rũ nhau như thế nào?”

Mạnh Tĩnh Nghiên trách mắng Nghệ Thụy Tuyết, “Thụy Tuyết, nói cái gì vậy hả, cái gì gọi là quyến rũ, sao mà khó nghe thế!”

Tần Bác Hàm dùng vẻ mặt như nhìn thấy người thân nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng câu nói sau của cô đã dập tắt 'có chuyện gì không vui thì nói ra đi, nói ra thì mọi người đều vui hơn'. Quả nhiên đây chính là chị gái lớn ở nhà trẻ vào năm đó, đã nhiều năm như vậy rồi mà tính cách vẫn bá đạo như vậy.

Lúc còn cái thời ở nhà trẻ trong sáng, Thành Trạ Vũ vẫn là cậu thiếu niên thẹn thùng chỉ dám yên lặng đi theo phía sau của Mạnh Tĩnh Nghiên, không dám nói với cô một câu. Cho nên thời gian đó, Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự sống cũng rất tùy tiện, đều là bạn bè tốt với tất cả con trai trong lớp.

Không giống như bây giờ, anh đã trưởng thành, người cũng rất bá đạo, buổi sáng mà có nói một câu với bạn học nam nào thì cũng ăn dấm chua. Làm hại cô học trung học ngay cả một bức thư tình cũng không nhận được còn chưa nói, mấy bạn nam nhìn thấy cô đều tránh xa, sợ chọc Thành Trạ Vũ mất hứng, sợ đi toilet hoặc bị kéo ra phía sau trường học đánh một trận.

Giờ lại có đầu mối mới. Đã làm bạn với Tần Bác Hàm được bảy tám năm rồi, mặc dù sau khi lên cấp ba thì rất ít khi liên lạc, nhưng bạn học cũ vẫn luôn là một phần nhỏ bé. Sau nhiều năm gặp lại, nhưng chưa bao giờ cảm thấy xa lạ.

“Nói mau, nói mau, mình chờ nghe cậu nói đó!” Nghệ Thụy Tuyết không đợi được đành thúc giục.

Tần Bác Hàm như cái miệng hồ lô, buồn bực thì ngồi ăn, chứ chẳng hé miệng nửa lời. Làm cho Nghệ Thụy Tuyết thẳng chân đá Tần Bác Hàm ở dưới bàn.

Đá cậu ta cũng chẳng moi được gì, Nghệ Thụy Tuyết nóng nảy, ở dưới bàn cũng đá Mạnh Tĩnh Nghiên mấy cái. Đá xong bạn học Mạnh cũng phối hợp bày ra ánh mắt lấp lánh, vẻ mặt nhiều chuyện cầu xin, “Nói đi, mau nói đi!”

Mềm không được, vậy thì mạnh đi. Nghệ Thụy Tuyết thật sự hết cách với cậu ta đó là bởi vì cô là Nghệ Thụy Tuyết chứ không phải là Mạnh Tĩnh Nghiên.

“Tần Bác Hàm, hình như mình còn nhớ, cậu có mấy tấm ảnh hồi nhỏ giờ vẫn còn ở nhà mình đó? Cậu nói xem, mình có cần lấy nó ra đưa cho Nghệ Thụy Tuyết xem không hả? Hay là có cần truyền tới trường luôn không hả, để cho tất cả bạn bè có thể chia xẻ khoảnh khắc đáng yêu hồi nhỏ của cậu?”

Nói đến ảnh chụp, sắc mặt của Tần Bác Hàm lập tức thay đổi. Đó chính là tấm ảnh chụp tốt nghiệp mà anh bị ức hiếp từ nhà trẻ lên tiểu học, mặc dù sau khi lên cấp ba thì liên lạc ít đi, nhưng sao anh có thể quên tấm ảnh đó được chứ?

Kính nhờ đi, bị Mạnh Tĩnh Nghiên đe dọa, đành phải uống rượu phạt, nói toàn bộ họ khẩu của bạn gái ra. Hai người là bạn cùng trường, giờ lại lên cấp ba nên trong nhà quán hơi nghiêm, kiên quyết không cho phép yêu đương. Hai người mới bí mật hẹn hò được nửa tháng thôi, vẫn đang còn trong giai đoạn mạo hiểm.

Liên tục dằn dò Mạnh Tĩnh Nghiên và Nghệ Thụy Tuyết, ngàn vạn lần không được nói ra chuyện hôm nay mà các cô gặp.

Vừa rồi cũng chỉ là người nhà của bạn học nữ kia gọi điện tới, hỏi sao giờ cô ấy còn chưa về nhà. Cô bạn nhỏ kia liền nói dối đang ở thư viện học bài giờ sẽ về ngay, tóm lại là sợ bị người nhà phát hiện, nên mới ăn cơm được một nửa đã bỏ đi, bỏ lại Tần Bác Hàm cô đơn một mình.

Anh đã thú nhận toàn bộ câu chuyện rồi, trái lại Nghệ Thụy Tuyết thấy chuyện này chẳng có gì hay cả. So với tình cảm phức tạp của hai người Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành Trạ Vũ, thì hai người vẫn còn kém xa, dường như thành chuyện chơi đùa của mấy đứa nhỏ vậy.

Chuyện này đành bỏ qua, trái lại cô lại có hứng thú với câu nói về ảnh chụp của Tần Bác Hàm ở trong tay của Mạnh Tĩnh Nghiên hơn.

Là ảnh chụp gì vậy, sao mới vừa nói ra thì sắc mặt của cậu ấy đã biến đổi liền? Đành phải nói ra bí mật về bạn gái của cậu ấy, thì chắc bí mật về tấm ảnh còn quan trọng hơn, càng không muốn người ta biết hơn!

Đây chính là chuyện không muốn cho người ta biết đó! Hu Hu Hu, thật là kích động mà, thật là kích động!!!

Mắt thấy biểu cảm thèm nhỏ dãi của Nghê Thụy Tuyết đối với ảnh chụp của anh, Tần Bác Hàm cảm thấy lạnh run người. Nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên cũng rất phức tạp, dùng ánh mắt cầu xin Mạnh Tĩnh Nghiên không được lấy ảnh của anh cho mọi người xem.

Mạnh Tĩnh Nghiên nở nụ cười, chỉ là một tấm hình thôi, thật ra cũng chẳng có gì cả.

Chỉ có điều đó lại là khoảng thời gian mẹ Tần đang mang thai Tần Bác Hàm, đi bệnh viện để bác sĩ kiểm tra, nói là bé gái, trong nhà liền mua một đồng đồ và vật dùng cho con gái. Sau khi sinh xong thì phát hiện điều khác lạ, nhưng khi đó hoàn cảnh của mọi người cũng không phải khá giả lắm, lỡ mua một đồng đồ dùng rồi giờ vứt đi thì quá tiếc. Mẹ Tần tiếc của, cho nên lâu lâu mẹ Tần lại cho cậu ấy mặc quần áo của con gái tới trường học. Khéo hơn là lại bị Mạnh Tĩnh Nghiên chụp được cái đấy, tấm ảnh đó đã được lưu lại ở trong quyển sổ được cô ghi chép lại người và chuyện xấu.

Chuyện đó cũng đã lâu quá rồi, đương nhiên Nghê Thụy Tuyết không còn nhớ rõ, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng chưa từng nói cho cô biết.

Một bữa cơm chiều đã làm cho tâm tình của cô rất sáng khoái, một người thì hận cô đến mức ghê rợn, nhưng lại không thể không cầu xin cô. Còn người còn lại thì đang cầu xin cô chia sẻ chuyện bất quái cho nghe---

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy bản thân cô giờ cũng quá xấu xa, sao có thể tạo hạnh phúc của mình trên nỗi đau của người khác chứ? A a a ~

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Thi Tốt Nghiệp Trung Học

Editor: thao1504

Cứ kéo dài tới trước kỳ thi tốt nghiệp trung học một ngày, Mạnh Tĩnh Nghiên mới nhớ tới đến chuyện đưa đề thi tốt nghiệp trung học để ở dưới học bàn Thành Trạ Võ. Tất cả lỗi đều do hần, mỗi ngày ở bên cạnh hần đều cảm thấy không khí rất u ám, làm cho mình hận không cách hần càng xa càng tốt, cho nên thiếu chút nữa quên đại sự này.

Tối nay nhất định phải đưa bài thi của ngày mai cho hần hần giải, cho dù hần làm không xong cũng phải phải viết ra được đáp án chính xác. Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không phải thiên tài, đề thi đời trước có thể viết xuống nguyên vẹn, còn nhớ luôn đáp án ra sao, nhưng cách làm của đề thi đưa cho Thành Trạ Võ thì ấn tượng rất mơ hồ. Con số cụ thể không thể nhớ chính xác, nhưng đáp án thì biết.

Thành Trạ Võ rất giỏi các môn khoa học tự nhiên, ngữ văn và Anh ngữ thì không bằng. Bài thi Ngữ văn thì phần lớn điểm số chính là phân bố bài, Mạnh Tĩnh Nghiên viết hết bài ra, còn cố ý thêm một chút danh ngôn lời cùng ngụ ngôn cùng các lời dạy trong chuyện xưa ra cho hần, viết dùm bài viết Anh ngữ cho Thành Trạ Võ học thuộc là được.

Mấy năm nay ít nhiều gì Thành Trạ Võ cũng biết Mạnh Tĩnh Nghiên có gì đó hơi khác với người bình thường, nên khi cầm được bài thi cũng không hỏi từ đâu mà có, liền vui vẻ ngồi trên bàn học khổ học. Số lượng mấy bộ bài thi không ít, nếu không nắm chặt thời gian thì trước khi thi không kịp học thuộc lòng được.

Lúc mẹ Mạnh đưa bữa ăn khuya cho hai đứa thấy Thành Trạ Võ vẫn còn ở học bài, làm cho bà rất là đau lòng, hận không thể tịch thu hết bài thi của hần, để cho hần nhanh chóng lên giường nghỉ ngơi. Dù sao ngày mai cũng sẽ thi tốt nghiệp trung học, phải có căn bản nhất định, nếu không nắm được cốt lõi, thì dù có thức nguyên một đêm cũng không thay đổi được cái gì. Không bằng nghỉ ngơi thật tốt, để cho tinh thần thật tốt ngày mai đi thi.

Bà không hề biết, con gái mình đưa cho bộ bài thi là một nhân vật nghịch thiên, bài thi trong tay quan trọng bao nhiêu. Mạnh Tĩnh Nghiên đã bắt Thành Trạ Võ tuyệt đối phải giữ bí mật không được cho người khác biết, cho dù là mẹ Mạnh cũng không được nói. Nên ngoài miệng đồng ý với bà sẽ lập tức đi nghỉ ngơi, nhưng sau khi ăn xong bữa ăn khuya liền ngồi vào bàn học.

Bên ngoài Mẹ Mạnh đi ngang qua, thấy trong phòng của hần đèn vẫn sáng, trong lòng rất phức tạp, đứa nhỏ này, đến ngày cuối cùng lại cố gắng như thế. Cũng không biết hần có chuẩn bị cho cuộc thi kia vào Trường Đại Học học, trước đó đã hỏi hần mấy lần mà hần đều cũng không nói. Hiện tại cũng không quản hần nhiều lắm, nên cũng để mặc cho hần học suốt một đêm, làm trận mới mai grom không bèn cũng sáng mà thôi.

Thi tốt nghiệp trung học có thể nói là một trong những chuyện giao quan trọng nhất của cả đời người, mặc dù không phải là con ruột như Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng Thành Trạ Võ cũng không được coi là một phần tử của Mạnh gia, mọi người đều vì lo lắng và khấn trương vì hần.

Mẹ Mạnh đương nhiên không cần phải nói, cha Mạnh mặc dù ngoài miệng không ưa người, nhìn giống như rất không ưa Thành Trạ Võ, thật ra thì sinh hoạt chung một chỗ lâu như vậy, dù là trong lòng có ngăn cách cũng đã sớm buông xuống, chỉ là nhún nhường không chủ động hoà thuận với Thành Trạ Võ mà thôi.

Tối Ngày năm tháng sáu, sợ rằng cả Mạnh gia cũng chỉ có Thành Trạ Võ bởi vì học bài đến nửa đêm, nên khi lên giường đầu dính lên gối liền ngủ mất, còn những người khác đều mất ngủ.

Sáng ngày hôm sau không tới sáu giờ, mẹ Mạnh đã rời giường, sau khi rửa mặt liền vào phòng bếp nấu nướng. Bữa ăn sáng không nên ăn quá nhiều dầu mỡ, bánh bao, sủi cảo, sủi mì đều làm rất đa dạng.

Những đồ ăn này bên ngoài đều có bán, cũng không tốn bao nhiêu tiền, nhưng mẹ Mạnh chỉ sợ mua phải đồ ăn không sạch sẽ, lỡ như bị tiêu chảy sẽ ảnh hưởng đến chuyện làm bài. Thật ra thì thường ngày buổi sáng hai đứa hầu như đều là mua về ăn, chưa bao giờ xảy ra vấn đề, nhưng làm người lớn, chính là không yên lòng không phải sao?

Mẹ Mạnh có ý để cho Thành Trạm Vũ ngủ thêm một lát để dưỡng tinh thần cho thật tốt nên không đi gọi hán dậy, nhưng không tới tám giờ hán liền tỉnh. Do thức đêm nên hai mắt liền thâm quầng, nhưng tinh thần lại rất sáng láng.

Theo quy định thì thí sinh sẽ chia theo khu vực mà mình thi trường cao đẳng, vận khí của Thành Trạm Vũ rất tốt, trùng hợp là ở Trường Số 1, thi ở tại trường của chính mình. Trường thi gần nhà, liền tiết kiệm được thời gian phải di chuyển đến trường.

Trước khi công bố trường thi ba Mạnh còn cùng vợ mình thương lượng qua là lúc Thành Trạm Vũ thi sẽ mượn một phòng ở gần trường thi của hán, nhằm tránh cho đứa nhỏ phải bị giày vò tới giày vò lui làm cho việc nghỉ ngơi không tốt. Có thể thấy cha Mạnh chỉ là người mạnh miệng, thật ra thì vẫn rất lo lắng cho Thành Trạm Vũ.

Ăn xong điểm tâm, cha Mạnh lái xe chở vợ con cùng nữa đưa con trai chạy thẳng tới trường thi. Ở trên đường mẹ Mạnh luôn ép buộc Thành Trạm Vũ ăn thêm, sủi cảo sủi cảo trái hạnh, hơn nữa phải ăn một sủi cảo rồi ăn một trái hạnh, nghe nói cái này gọi là ‘ may mắn ’.

Nhìn lại trên người hán mặc, áo t-shirt màu vàng, quần thể thao màu xám tro, cái này gọi là ‘ huy hoàng ’. Trên chân mang đôi giày bóng rổ Nike in số 42 và song nã, giá bảy tám trăm một đôi, cái này người ta luôn nói nó mang theo may mắn, còn đối với số kia còn ngụ ý là rất tốt, bài thi luôn cho kết quả đúng nhất.

Bản thân của Thành Trạm Vũ thì không tin những thứ này, huống chi hán cũng chưa từng thi tốt nghiệp trung học, không biết mấy vì tính chăm bài thi có giống với giáo viên chấm hay không, đáp án sẽ chính xác với câu hỏi. Nhưng mẹ Mạnh không phải là buộc hán làm như vậy, mà nói là làm vậy cho bản thân mình an lòng. Năm sau lúc Nghiên Nghiên thi, cũng phải học theo cách này một lần nữa. Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ cần nhìn sủi cảo cùng hạnh trong khay liền đánh nấc, trước kia mẹ không có nói nhiều như vậy, không biết từ chỗ nào đã nghe được cái này.

Lúc đầu Cha Mạnh còn cảm giác mình đã tới sớm, nhưng khi tới cổng trường học thì chỗ đậu xe cũng không thể tìm được. Người người chen nhau người và người, có thể gọi là rất hùng vĩ. Những người mà bị chứng sợ người thì không thể đến đây được, nếu không muốn bị phát bệnh.

Không lái xe vào, không thể làm gì khác hơn là cho Thành Trạm Vũ xuống xe đi bộ vào trường học. Mạnh Tĩnh Nghiên giúp hán kiểm tra lại một lần các giấy báo thi, thẻ căn cước, bút chì 2B, viết ký tên các loại vật phẩm thi người kia chỉ nhìn chăm chăm cô, đến khi đồ được nhét vào trong người hán một lúc lâu, mới chịu quay đầu đi vào trong biển người mênh mông chen vào trường học.

Mạnh Tĩnh Nghiên ngồi sát bên cửa xe cô nhìn bóng lưng có chút mất hồn, bị cha Mạnh tăng hắng một tiếng mới giật mình tỉnh lại.

"Bà xã, em và Nghiên Nghiên về nhà đi, anh sẽ ở nơi này chờ, buổi sáng thi xong sẽ lái xe chở hán về." Hôm nay hai người cha Mạnh và mẹ Mạnh đều tự mình cho mình nghỉ không đi làm, chỉ vì muốn chăm sóc cho Thành Trạm Vũ. Hai vợ chồng đã sớm phân công nhiệm vụ xong hết rồi.

"Cha, con cùng người ở đây chờ." Mạnh Tĩnh Nghiên chủ động xin đi giặt giặt.

"Trời rất nóng, con còn nhỏ ở đây chờ làm gì. Hãy nhanh về nhà, giúp cho mẹ con làm việc, trên thực đơn có nhiều món ăn như vậy, một mình mẹ con làm sao có thể làm hết chứ."

Mạnh Tĩnh Nghiên xin nhưng bị cha bác bỏ, không thể làm gì khác hơn là vừa mặc cỡ vừa ngai ngừng cùng mẹ đi bộ về nhà. Thời tiết tháng sáu nóng đến nỗi làm cho tâm trạng người ta rất nóng nảy, đi về đến nhà thì cả người đã đầy mồ hôi. Không biết Thành Trạm Vũ ở trường thi như thế nào, mấy cái đề kia không biết tới qua hán làm xong chưa, có thể dùng nhớ hết để dùng không. 14063208

Tuy chuyện này chỉ là một trong số những chuyện nhỏ cô đã tiết lộ trong mấy năm nay, nhưng chưa có lần nào khấn trương giống như lần này vậy. Trước kia những việc không liên quan đến mình thì vất giơ ngồi xem, những người thì đó không có quan hệ gì đến cô, nhưng Thành Trạm Vũ.

Vừa rửa rau vừa nấu ăn, từng món ăn được ra, so với cơm tối tất nhiên là rất phong phú. Mạnh Tĩnh Nghiên ở bên cạnh đi theo phụ giúp, nói thẳng với mẹ mình thật là tự giãi vò mình, một nhà bốn người cùng ăn cơm trưa mà thôi, có cần nấu nhiều món ăn như vậy sao?

Nhưng mẹ Mạnh lại nói, cả đời chỉ có một lần này thôi, nhưng cũng không thể quan trọng hơn so với năm tới được chứ? Chờ đến lúc Nghiên Nghiên thi, bảo đảm còn phong phú hơn so với bây giờ.

Buổi sáng sau khi thi ngữ văn xong, khi cha Mạnh chở Thành Trạm Vũ trở về mẹ Mạnh vẫn còn ở phòng bếp nấu thức ăn, sai con gái bung những món ăn đã làm xong lên bàn, còn đưa cho Thành Trạm Vũ cùng cha Mạnh bát đũa, kêu hai đứa mày râu ăn trước.

"Thi như thế nào? Đề văn có phải là đề hôm qua mình đưa cho cậu phải không?" Mạnh Tĩnh Nghiên quan tâm hỏi. Cha Mạnh có thói quen là khi vào nhà trước hết sẽ thay quần áo, trong phòng ăn liền chỉ còn lại hai người là Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành Trạm Vũ. Ánh mắt của Thành Trạm Vũ đầy phức tạp nhìn về phía cô, nhìn đến khi bạn tiểu Mạnh đứng cũng không được, ngồi cũng không xong. Cha Mạnh thay quần áo xong đi ra ăn cơm, Mạnh Tĩnh Nghiên nhân cơ hội chạy vào phòng bếp, đến bên cạnh mẹ.

Sau khi ăn xong hán liền bị mẹ Mạnh bắt về phòng ngủ trưa, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không kịp chờ đợi liền về phòng lên mạng tra thử đề thi tốt nghiệp. Toàn bộ đề còn chưa có hết, nhưng đề thi ngữ văn thì đã có người đăng lên trên web, không ít thí sinh mắng to đề cho rất xáo trá mình viết lạc đề rồi.

Chỉ có Mạnh Tĩnh Nghiên là thờ dài ra một hơi, chỉ cần viết văn không có viết lạc đề, nên trước cô đã sửa sang lại danh ngôn lời răn vào bài thi, điểm bài văn của Thành Trạh Vũ nhất định sẽ không thấp. Càng làm cho cô yên tâm, đề viết văn không thay đổi, nói cách khác có thể trọn bộ đề thi cũng sẽ không thay đổi là rất lớn, mấy tài liệu kia đưa cho Thành Trạh Vũ đều có thể dùng được, vậy thì cô đã an tâm

Cũng không biết lòng cô tại sao, lại lo lắng cho người ta như vậy. Thành Trạh Vũ thì tốt nghiệp trung học, cha hán cũng không để ý, ngay cả một tin tức cũng không có, ngược lại người nhà cô nôn nóng giống như kiến bị lửa đốt.

Cũng phải nói, cha Thành Trạh Vũ và người bình thường không cùng một dạng. Hán đối với chuyện thi tốt nghiệp trung học thật đúng là không để bụng, dù học tập học nhiều hơn trở thành con một sách đầu óc sẽ bị chặm mạch. Lão nhân gia ông ta cảm thấy về sau con trai sẽ thừa kế y bát của hán, nên thành tích học tập dạng gì cũng không sao cả, thi không đậu liền trực tiếp trở về giúp hán một tay, nếu học đại học còn phải mất đến bốn năm, lãng phí thời gian.

Từ khi Thành Trạh Vũ còn bé, hai cha con Thành gia quan hệ đã không tốt, tính tình của Thành Trạh Vũ lại rất bướng bỉnh giống như con lừa, dù là chuyện gì đã cho là đúng thì sẽ không bao giờ buông tay, nhưng cũng do cả đời này của hán cũng chỉ có một đứa con trai là Thành Trạh Vũ, nên không có cách nào đánh cũng không có cách nào mắng được, chỉ sợ đem con trai đánh đến chạy mất sẽ không thêm nhận người cha này là hán nữa, dù cho ở ngoài có nhiều anh em huynh đệ đi nữa, kiếm nhiều tiền hơn nữa, về sau không ai đưa tiền thì rất là thê lương.

Như vậy, làm cho quan hệ của hai cha con Thành gia có chút không bình thường. Con trai thì giống như lão từ(cha), lão từ(cha) giống như con trai. Biết rõ có một tiểu cô nương của Mạnh gia đã quyến rũ con trai, hán cũng không thể làm gì được, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp. Cao hơn việc thi tốt nghiệp trung học, chính là lên đại học, tán gái liền tán gái đi, chờ hán ở bên ngoài chơi chán, chơi đến mệt rồi, biết về nhà là được rồi.

Nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ, liền lấy bài thi hôm qua Mạnh Tĩnh Nghiên đưa cho hán ra học lại một lần nữa. Lúc ra khỏi cửa phòng tinh thần rất sung mãn, hăng hái.

Gõ gõ cửa phòng của Mạnh Tĩnh Nghiên, một hồi lâu không có ai trả lời. Thành Trạh Vũ liền trực tiếp đẩy cửa đi vào, thấy bạn tiểu Mạnh nằm ở trên giường ngủ thiếp đi. Buổi sáng dậy sớm như thế, sau đó về cả buổi sáng còn vào bếp tiếp mẹ Mạnh không được nghỉ ngơi, nên đã làm cho cô mệt muốn chết rồi?

Có lẽ cô nghĩ chỉ nằm ngủ một chút rồi chiều còn ra tiếp mẹ, nên chán cũng không đắp.

Thành Trạh Vũ đau lòng giúp cô đắp kín chăn, tóc dài như thác nước, hòa hợp với mà vàng nhạt của giường tạo nên khung cảnh cực kỳ đẹp. Nhìn đôi môi hồng nhạt căng nộn của cô cô họhng Thành Trạh Vũ chợt có cảm giác ngứa ngáy, không nhịn được cúi đầu khê hôn lên đôi môi của cô.

Thận trọng đóng cửa phòng, Thành Trạh Vũ lần nữa tâm càng thêm kiên định, cô gái nhỏ này, tuyệt đối không thể bỏ qua cho.

Đi dạo lời nói: các cô nương quạt quạt ta đi, gần đây lười biếng. Ta phát hiện đứt đoạn đôi môi là biết ghiền, umh ngao

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Say Rượu!

Ngày đầu tiên có chút rối loạn, nhưng kể từ hôm sau trở đi đã thuận lợi hơn nhiều. Cha mẹ Mạnh không muốn tạo áp lực quá lớn với cậu nên không hỏi han việc thi như thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ đặc chí hài lòng kia thì cũng đoán được đôi phần, anh chàng này có lẽ thi không tệ lắm.

Mỗi khi thi xong một môn, Mạnh Tĩnh Nghiên lại âm thầm lên mạng tra cứu đáp án, nhìn thấy đề mục quen thuộc mà cô đã từng ra cho Thành Trạh Vũ liền vui mừng nửa ngày. Đồi trước Mạnh Tĩnh Nghiên học khoa Văn, trong trí nhớ phần lớn là toàn đề thi về lĩnh vực này không giống với khoa học tự nhiên. Có điều Thành Trạh Vũ học toán rất tốt, tin rằng sẽ không làm khó được cậu.

Buổi chiều thi tiếng Anh, đây cũng là môn thi cuối cùng của kỳ thi tốt nghiệp trung học năm nay. Chuông báo hết giờ vừa reo lên, các bậc phụ huynh đang đứng ngóng trước cổng trường xem con của mình bao giờ ra ngoài.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng đi theo cha mẹ tới chờ Thành Trạh Vũ, cha Mạnh thì còn đỡ, nhưng mẹ Mạnh thì có chút nóng nảy, không thêm ngồi trong xe hưởng thụ máy lạnh điều hòa, cũng không đi ra bên ngoài hứng gió nóng, mà cứ chen tới chen lui trong đám người.

"Ra rồi, ra rồi!"

Người nhà của thí sinh nào đó tinh mắt thấy có người từ trong trường thi đi ra, liền lên tiếng, đám đông còn lại cũng hòa theo, rồi tinh rồi mù cả lên.

Nhìn kỹ hơn một chút liền thấy hai nam sinh bước ra ngoài, dáng người cao cao, cũng rất đẹp trai, cho dù có lẫn trong đám người cũng đều là hạc giữa

bày gà. Có điều cả hai đều mặc T-Shirt đen, làm Mạnh Tĩnh Nghiên liên tưởng đến cánh tượng mập mờ nào đó.

Không đợi cô nghĩ xiên xẹo, méo mó quá lâu, mẹ Mạnh đã kéo kéo áo, kích động nói: "Trạm Vũ ra rồi, ra rồi kia!". Nói xong, liền huơ huơ tay thật cao, vẫy rồi rít: "Trạm Vũ, ở đây này!".

Từ khi mẹ Mạnh thành lập trường tư thục tới nay, không nói thân kinh bách chiến thì dầu gì cũng trải qua ba bốn kỳ thi tốt nghiệp trung học, nhưng không lần nào luống cuống như vậy, chẳng khác nào mẹ ruột.

"Làm bài thế nào à? Có đúng hết không?"

"Dì cứ yên tâm đi ạ!"

Mẹ Mạnh vui mừng vỗ vỗ vai Thành Trạm Vũ, chẳng khác nào với nhà có con trai đã trưởng thành cả.

Bên ngoài trường thi rất lộn xộn, học sinh trung học ai nấy đều vô cùng hưng phấn vì cuối cùng đã thoát khỏi mười hai năm đèn sách, vừa cửa tung hê cả giấy báo thi, bút máy, có người còn xé cả sách, rống to, còn có người vì không thi được khóc vang cả một góc.

"Mẹ, về nhà trước rồi hãy nói?"

"Đứng đứng, về nhà, Trạm Vũ, muốn ăn gì cứ nói, chúng ta có thể nghỉ xả hơi được rồi, haiz, một năm cực khổ, cuối cùng đã qua."

Sau khi lên xe, cha Mạnh thế mà cũng quan tâm hỏi han mấy câu. Nhưng đến khi hỏi đến việc cậu định đăng ký vào trường đại học nào, thì Thành Trạm Vũ lại im re. Chỉ nói là để xem thành tích dự thi thế nào đã, chờ đến lúc ấy mới nghiên cứu lại.

Mạnh Tĩnh Nghiên liếc người nào đó một cái, thẳng nhóc này, còn ra vẻ thần bí nữa cơ đấy!

Cha Mạnh đau lòng bà xã bận rộn hai ngày, nên liền chờ bốn người đến khách sạn ăn tối. Trong lúc vui mừng còn uống hai chén với Thành Trạm Vũ, lên đại học, chính là người lớn, lại nghĩ tới chuyện ba năm trước thẳng nhóc này lần đầu tiên vọt vào nhà, chỉ chớp mắt một cái mà năm năm đã trôi qua rồi. Thời gian cứ như con thoi, hai đứa bé cũng đều trưởng thành rồi, còn mình cũng đã già!

Khó có khi được cha mẹ vợ tương lai hòa hân vui vẻ vừa nói chuyện, vừa ăn cơm, uống rượu, Thành Trạm Vũ nhất thời kích động, nên hơi quá chén. Lúc lên lầu phải nhờ Mạnh Tĩnh Nghiên đỡ một bên. Không phải nam nữ thụ thụ bất thân sao, nhưng sao cha Mạnh nhìn thấy mà vẫn đề yễn không tách đôi uyên ương này ra.

Đáp án rất đơn giản, người cha nào đó muốn chúc say Thành Trạm Vũ, nhưng Thành Trạm Vũ cũng không phải là đèn đã cạn dầu, cũng ra sức mời rượu cha Mạnh, làm cho ông cũng phải liêu xiêu. Mẹ Mạnh phải điu chống mình còn Mạnh Tĩnh Nghiên thì đỡ Thành Trạm Vũ, hai mẹ con thi nhau oán thăm trong bụng!

Thanh niên trai tráng mười tám tuổi, cao hơn 1m8, nặng khoảng bảy mươi cân, toàn bộ sức nặng đều đè lên trên người Mạnh Tĩnh Nghiên, chẳng khác nào Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành Sơn. Tồn bao nhiêu sức lực mới đỡ được vào phòng, vừa muốn hung hăng ném người này lên giường cho hả giận, ai ngờ đầu tay Thành Trạm Vũ vẫn bám không rời, khiến bản thân cũng ngã nhào.

Mạnh Tĩnh Nghiên đụng phải lồng ngực nóng hổi, người vừa chạm vào nệm liền bị nảy lên nhưng rất nhanh liền được Thành Trạm Vũ ôm chặt vào trong ngực.

Có lẽ tối nay cậu đã uống nhiều quá, ngay cả hơi thở đều mang mùi rượu, Mạnh Tĩnh Nghiên bị hun đến váng đầu. Mùa hè, quần áo vốn đã mỏng, nằm ở trên ngực của cậu có thể nghe tiếng tim đập vô cùng rõ ràng.

Thành Trạm Vũ chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, không kìm được khẽ rên lên một tiếng, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên sợ hết hồn, chỉ sợ người này tỉnh lại phát hiện tư thế thân mật này, cô vội vàng dùng lực đẩy tay cậu, muốn né ra.

Nhất là bàn tay nóng hừng hực đang đặt bên hông Mạnh Tĩnh Nghiên kia, vững vàng không chế trong lòng.

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm giác người này dường như không được thoải mái, miệng còn khẽ lẩm bẩm không biết đang nói cái gì, liền rướn người kề tai tới bên môi người nào đó cẩn thận lắng nghe —— "Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên....." "Cho dù là thần chí không rõ, vẫn không ngừng gọi tên cô khiến Mạnh Tĩnh Nghiên không khỏi đỏ hết cả mặt. Hừ, thật đáng ghét! Say đến bất tỉnh nhân sự mà còn biết trêu người!

Dùng sức nhéo một cái bên hông người nào đó, Thành Trạm Vũ hơi nhú mày, buông lỏng tay ra xoay mặt vào tường dựa lưng về phía Mạnh Tĩnh Nghiên.

Trước kia uống bia đã phải đến bệnh viện rửa ruột, rõ ràng không thể uống mà còn cật mạnh, cứ liên tục rót rượu. Thật đúng là không biết lượng sức, mấy bây lớn mà lại còn dám uống hơn một lít rượu 38 độ, bây giờ khó chịu cũng đáng đời.

Oan gia!

Thầm mắng trong lòng một tiếng, rồi lại giúp cậu cởi giày, sau đó đắp một chiếc chăn mỏng lên trên bụng.

Đêm tháng sáu vô cùng nóng bức, mặc dù đã mở cửa sổ nhưng trong phòng vẫn còn hơi khó chịu. Thành Trạm Vũ trẻ tuổi khí thịnh, chăn vừa đắp lên

người liền cảm thấy không thoải mái, hắt ra thì không nói, đã thế còn mơ mơ màng màng bắt đầu cời quần áo của mình.

Trong lúc đó miệng cũng không rảnh rồi, nhẹ giọng lầm bầm kêu tên của Mạnh Tĩnh Nghiên.

Khiến cho cô nàng nào đó thẹn đỏ cả mặt, vừa gọi tên cô, vừa cời quần áo, người này đang mơ mộng gì đây chứ? Đồ lưu manh! Thằng nhóc lão toét!

Cả căn phòng càng ngày càng oi bức nhiệt, cô nhóc Mạnh da mặt mỏng, chẳng thèm trông nom tên khốn kiếp đang lẩn qua lộn lại trên giường, lập tức chạy biến về phòng của mình. Nhưng mặt cứ mãi nóng ran lên, làm thế nào cũng không hạ hỏa, mở cửa sổ ra, bật quạt ở số to nhất để nó quay thẳng lên người mình.

Ban đầu do sợ máy điều hòa không khí khiến phòng quá khô sống chết cũng không chịu bật, bây giờ lại thấy hối hận. Nghĩ đến Thành Trạ Vũ bởi vì say rượu mà hai gò má ửng hồng, ở trên giường lẩn lộn cời quần áo, trong miệng còn kêu tên mình, trần trọc cả đêm cũng không ngủ yên giấc.

Cuộc sống yên tĩnh như mặt hồ lại bị Thành Trạ Vũ khuấy cho đục ngầu, kiên định từ trước đến giờ cũng bắt gặp dao động, dấy lên tâm tư của thiếu nữ mới lớn.

Buổi chiều ngày mùng mười tháng sáu, phải quay về trường lấy kết quả. Căn cứ vào đáp án tiêu chuẩn mà tính điểm.

Thành Trạ Vũ say rượu ngủ thẳng đến trưa mới dậy, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên thì lại không được hạnh phúc như thế, cuộc thi tốt nghiệp trung học vừa chấm dứt phải lập tức trở về trường học. Đêm qua lẩn qua lộn lại ngủ không ngon giấc, đến hừng sáng mới chợp mắt được một tí. Mới ngủ được khoảng hai đến ba tiếng lại bị mẹ gọi dậy, nhắm mắt lại đánh răng rửa mặt, ngâm bánh bao đi học.

Aiz, Thành Trạ Vũ đã thoát khỏi gông xiềng, nhưng cô thì lại phải đắm đầu vào địa ngục lớp mười hai này, đã ăn không ngon, ngủ không yên, áp lực như núi, cuộc sống như thế còn gì chán hơn!

Thầy chính trị đang đứng trên bục đang giảng giải triết học là một trong những hình thái ý thức xã hội, học thuyết về thế giới quan. Nào là bộ môn nghiên cứu về những vấn đề chung và cơ bản của con người, thế giới quan và vị trí của con người trong thế giới quan, những vấn đề có kết nối với chân lý, sự tồn tại, kiến thức, giá trị, quy luật, ý thức, và ngôn ngữ. Triết học được phân biệt với những môn khoa học khác bằng cách thức mà nó giải quyết những vấn đề trên, đó là ở tính phê phán, phương pháp tiếp cận có hệ thống chung nhất và sự phụ thuộc của nó vào tính duy lý trong việc lập luận..

Sau khi định nghĩa xong về triết học, giảng giải cái gì gọi là thế giới quan, cái gì gọi là phương pháp luận, cái gì là kiến thức tự nhiên, cái gì là kiến thức xã hội, từng câu từng chữ liên tục bắn ra không ngừng, làm cho đầu óc của các bạn trẻ ở dưới cũng choáng váng theo. Đừng nói đến Mạnh Tĩnh Nghiên vốn không nghĩ ngợi tốt uể oải là chuyện tất nhiên, mà ngay cả những học sinh khác cũng gục xuống hơn phân nửa. Sau giữa trưa mùa hè, vốn rất dễ khiến cho con người ta mệt mỏi rồi.

"Mạnh Tĩnh Nghiên, em thử định nghĩa về triết học cho tôi xem!"

Ôm đầu ngủ mơ mơ màng màng, bạn ngồi cùng bàn phải chọc chọc vào người, cô mới giật mình choàng tỉnh, thấy thầy giáo đang nhìn mình chằm chằm, liền vội vàng đứng lên. Tuy có con mắt nhìn một lần là không quên, nhưng ngay cả vấn đề của giáo viên đặt ra cô cũng không nghe rõ, làm sao có thể trả lời được.

Thầy dạy môn chính trị là một người trẻ tuổi, vốn cũng không trông mong cô có thể trả lời được, gọi Mạnh Tĩnh Nghiên đứng lên chính là vì muốn cho cô tỉnh ngủ, vực dậy tinh thần. Cũng không muốn làm khó nên chỉ phạt cô đứng phía cuối lớp.

Hơn nửa sĩ số trong lớp đang ở trong trạng thái buồn ngủ, mà sao thầy chính trị lại cố tình gọi Mạnh Tĩnh Nghiên đứng lên? Còn không phải là vì yêu quý cô, cảm thấy học trò này về sau bảo đảm có tiền đồ, là một tài năng đáng được bồi dưỡng, cho nên mới nghiêm khắc với cô hơn, trí nhớ dù có khá thế nào, học tập có giỏi ra sao cũng không thể kiêu ngạo, đi học phải nghiêm túc nghe giảng.

Mạnh Tĩnh Nghiên ngoan ngoãn đứng dậy đi đến cuối lớp đứng, lơ đãng quay đầu lại nhìn thấy bên cửa sổ có một cái đầu đen kịt, lại cẩn thận nhìn lên, ơ hơ, người quen....! Không ai khác mà chính là Thành Trạ Vũ!

Ngày hôm qua phục vụ cậu ta về nhà, còn phải giúp cời giày cời tất, còn bị cậu trong mơ đùa giỡn một lần khiến tâm tư rối loạn ngủ không ngon giấc, hôm nay len lén ngủ gật trong lớp lại bị thầy giáo phạt đứng cũng bởi vì người này, đã thế lại còn cười toe toét nữa!

Khốn kiếp! Đại khốn kiếp!

Hung hăng trừng cậu một cái, người này không biết điều lại còn cười tươi hơn, đúng là da mặt dày. Cây không có vỏ chắc chắn phải chết, người không có mặt thì thiên hạ vô địch, Thành Trạ Vũ quả nhiên là thiên hạ vô địch!

Không đợi cô có động tác tiếp theo, một viên phấn từ chỗ thầy chính trị bay thẳng đến chỗ Mạnh Tĩnh Nghiên, trúng ngay đầu, theo tóc rơi xuống trên sách. Bạn học Mạnh vội vàng phục hồi tinh thần, mắt nhìn mũi, mũi nhìn xuống ngực, không để ý tới người nào đó nữa, tập trung nghe giảng!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Bắt Nạt Con Gái Người Ta

Từ tiểu học lên trung học rồi lại lên cao đẳng, mười hai năm, tới lúc thi cao đẳng kết thúc tất cả học sinh đều như con ngựa thoát cương, sau khi hoàn thành xong việc thi thì chẳng nghĩ thêm được gì nữa, chuyện nghiêm chỉnh mỗi ngày bọn họ nghĩ tới chỉ có chuyện làm sao ăn chơi thôi.

Giờ phút này chắc ba mẹ cũng có thể hiểu con họ ở trường cũng chẳng dễ dàng gì, về mặc phương diện tiền bạc cũng có phần phóng khoáng hơn, mấy đứa nhỏ muốn đi chơi, phần nhiều cũng sẽ tiêu pha không ít, nên cũng cho con cái mình thêm chút tiền.

Có thời gian, trong tay lại có tiền bạc, lại vừa mới được "phóng xuất", một bầy học sinh được giải phóng nên chơi rất điên cuồng. Bình thường Thành Trạh Vũ rất ít nói, bình thường chỉ ở chung với vài người bạn và cũng ít về nhà.

Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự rất ghen tỵ, sau khi Thành Trạh Vũ tốt nghiệp, thì tới phiên cô phải chịu sự giày vò của cấp ba. Anh ấy có thể mỗi ngày đi ra ngoài ăn chơi, sống sung sướng, cô thì phải đi sớm về khuya. Đừng nói đến chuyện nghỉ hè cũng bị cường ép chỉ còn lại mười ngày, ngay cả thời gian tan học cũng được sửa lại. Buổi tối còn thêm tận hai tiếng tự học, cô giáo thì cứ nhìn chăm chăm vào phòng học.

Thứ bảy cũng cho thêm một khoá vào ban ngày, một tuần bảy ngày, chỉ có chủ nhật là có thể nghỉ ngơi, nhưng cũng làm bài không ngừng nghỉ. Nhất là những đứa học văn chắc là đều có thể lĩnh hội được chuyện vừa đến ngày nghỉ đều sẽ có mười trang bài tập được phát xuống để hưởng thụ.

Hơn nữa mỗi cô hoặc thầy giáo đều cho rằng mình cho bài không nhiều, lúc nào cũng là thời gian nghỉ ngơi, chẳng lẽ họ không cảm thấy hai tiếng để làm bài tập là không hợp lý sao? Chắc là vì đau lòng cho bọn họ, nên mới cho bài ít thế.

Nhưng mà một lớp tiêu mấy hai tiếng, năm lớp thì chẳng phải tiêu năm tới mười tiếng sao, chờ tới lúc làm xong hết mấy bài đó, thì ngày nghỉ cũng đã trôi qua, thật ra so với chuyện lên lớp đi học cũng chẳng khác gì nhau, làm cho học sinh kêu khổ thấu trời. Đáng sợ nhất là chuyện làm chậm nên bài tập làm chưa xong, sáng thứ hai còn phải dậy sớm để làm tiếp.

Các yêu cầu của cô giáo cũng ngày càng nghiêm khắc hơn, mới vừa đưa xuống quy định mới của giờ tự học, nói rằng "không cần ngẩng đầu". Ý muốn nói rằng học sinh chỉ cần cúi đầu học, mặc kệ trong phòng học phát ra âm thanh gì, hoặc là cô giáo có đi đến bên cạnh cũng không được ngẩng đầu. Nếu các người nghĩ cô giáo không ở đó, dám ngẩng đầu lên thì sẽ bị phạt làm thêm một trang bài tập.

Lúc đầu Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ nghĩ cô giáo muốn đùa thôi, học sinh cũng chỉ nên nghe một chút mà thôi, dù sao trên có chính sách thì dưới có đối sách mà. Thời gian chưa tới ba ngày, Mạnh Tĩnh Nghiên hoàn toàn nghĩ thông suốt, cô giáo đã luyện được một thân toàn kinh công, Lăng Ba Vi Bộ cùng với Lô Hoá Thuần Thanh, thường thường tới giờ tự học, cô đều đi không có tiếng động tới lớp kiểm tra mọi người. Ai dám ngẩng đầu nhìn cô, bị phạt làm thêm bài không thương lượng gì hết.

Mới cấp ba thôi nha, mới vừa bắt đầu đều đã lập uy với tất cả học sinh. Thật khản trương! Rất áp lực! Vô cùng đau khổ!

Nhưng mà cũng có biện pháp, hàng năm toàn Trung Quốc đều có rất nhiều người tranh nhau đi cây cầu Độc Mộc vào cao đẳng này. Bộ Giáo Dục cũng có nói tính chất đào tạo cũng xảy ra chút biến hoá, bây giờ hình thức giáo dục cũng không phải không có thay đổi, đào tạo dự thi, muốn lên đại học, hoàn toàn đều dựa vào thành tích của bài thi vào cao đẳng.

Cuộc sống đó, nếu đã không thể phần đầu thêm nữa thì cứ nằm xuống bắt đầu hưởng thụ đi.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng tự an ủi bản thân mình, bên cạnh cũng có người có tương lai cực kỳ tươi sáng để so sánh, cô đang nói tới thời gian gần đây, Thành Trạh Vũ có thể ngủ tới khi tự tỉnh dậy, cơm chẳng cần ăn, nước chẳng cần uống đã chạy ra ngoài chơi với bạn học rồi.

Có khi tới trở về rất khuya, chín giờ cô tan học về nhà, nhưng đôi khi vẫn chưa thấy Thành Trạh Vũ về. Lúc trở về thì toàn thân đều là mùi rượu, không biết đã đi đâu vui chơi.

Thật sự quá bất công! Thật sự làm cho người ta rất tức giận!

Vì thế cô bạn nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy không vui, tính tình cô liền bạo phát, cô muốn trừng phạt Thành Trạh Vũ.

Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi, Thành Trạh Vũ đáng thương đã ăn nhờ ở đậu, mà giờ còn phải sống một cuộc sống luôn lo đề phòng và chịu áp bức.

Buổi sáng mẹ Mạnh liền lên phòng vén chăn của con gái, sau khi kêu Mạnh Tĩnh Nghiên dậy, mắt của Mạnh Tĩnh Nghiên đều mở không ra, mắt nhắm mắt mở thiếu điều muốn đụng vào cửa phòng của Thành Trạh Vũ, nên cũng muốn đi đánh thức Thành Trạh Vũ dậy luôn.

Cô vất vả khó khăn như vậy, tuyệt đối không thể để cho Thành Trạh Vũ được sống quá tốt đẹp.

Chờ tới lúc rửa mặt xong ngồi lên bàn cơm, thì đã thấy Thành Trạh Vũ chuẩn bị chỉnh tề ngồi bên cạnh cô dùng cơm, Mạnh Tĩnh Nghiên liền cười như tên trộm, cảm thấy rất vui vẻ.

Người đứng ở đầu cầu ngắm phong cảnh, nhưng họ cũng có thể trở thành phong cảnh cho người khác ngắm. Cô đang đắc ý về chuyện mỗi buổi sáng đều có thể tra tấn Thành Trạh Vũ, chính là lời kéo anh cùng nhau chịu tội mỗi buổi sáng, nhưng không ngờ rằng Thành Trạh Vũ lại hưởng thụ loại "tra tấn" này.

Sáng sớm lúc đang còn nửa tỉnh nửa mê, tự nhiên liền có ôn hương nhuyễn ngọc phục vụ anh "rời giường". Mới mở mắt ra thì liền thấy được người mình thích, đây chẳng phải là cuộc sống anh vẫn hằng mong muốn sao?

Mặc dù thực tế có chút chênh lệch với cảnh anh mong ở tương lai, nhưng vừa thấy bộ dạng mắt mơ mơ màng màng mới rời giường đáng yêu của cô, ánh mắt anh đều bao vây tính tình bướng bỉnh của cô khi hành hạ anh, cả trái tim vì cô mà hoá thành nước.

Sau khi ăn xong bữa sáng, cô nhóc kia liền đi học, anh thì trở về phòng ngủ bù, thật sự cũng chẳng chậm trễ chuyện gì cả. Ăn xong bữa sáng có thể làm dạ dày, sau khi rửa ruột có một khoảng thời gian anh cảm thấy dạ dày không được thoải mái, trong khoảng thời gian ở nhà họ Mạnh được ăn ngon nghỉ ngơi tốt, dần dần tật xấu của anh cũng tốt hơn.

Thành TrạM Vũ rất vui và cao hứng, mặt khô qua cũng là chỉ điểm cho Mạnh Tĩnh NghiêN nhìn. Anh là con của diễn viên, không thì làm sao có thể làm cho cô nhóc kia được vừa lòng? Thậm chí anh còn có chút mừng thầm, có lẽ bản thân NghiêN NghiêN còn chưa có phát hiện, càng "tra tấn" anh, cô lại càng thân thiết với anh hơn.

Nếu đổi lại là một người đàn ông khác, cô dám mất nhắm mắt mở, mặt đỏ ngủ đi vào phòng của người ta, nghĩ mọi biện pháp để nháo anh ta rời giường hay không?

Đáp án chắc chắn là không. Da mặt của cô nhóc kia rất mỏng, chắc đã sớm bị dọa sợ chạy mất.

Đương nhiên đó cũng chỉ là so sánh, là giả thiết, nếu thật sự có người đàn ông đó, với lòng dạ hẹp hòi như Thành TrạM Vũ, anh ta có thể hạ anh sao? Chắc chắn xé nát anh ta!

Tại cô nhóc kia không nhận ra đây thôi, cô đã sớm xem anh như một phần ở trong nhà, nên tất cả động tác của cô đều có vẻ tự nhiên và hài hoà. Hi vọng cuộc sống như vậy cứ tiếp tục kéo dài, thật là tốt...Nếu chỉ có hai người là anh và NghiêN NghiêN thì càng tốt hơn.

Mẹ Mạnh đối với anh tốt vô cùng, nhưng nói theo một cách khác, bà cũng chính là bóng đèn bự của anh và Mạnh Tĩnh NghiêN!

Thành TrạM Vũ à Thành TrạM Vũ, qua cầu liền rút ván à, bộ anh không nhớ trước kia anh đã trông mong mẹ Mạnh giữ anh ở lại trong nhà để cho anh sớm ngày chung đụng với Mạnh Tĩnh NghiêN và hoàn toàn không ngại có hai người lớn gây trở ngại ở đây hay sao? Bây giờ ánh mắt nhìn con cừu nhà người ta xanh như vậy, hận không thể ngâm nó về lại hang sói.

Chủ nhật Mạnh Tĩnh NghiêN được nghỉ học, Thành TrạM Vũ bảo muốn đi ăn com chia tay với bạn bè, và muốn Mạnh Tĩnh NghiêN đi cùng với anh.

Các bạn học đều cảm thấy rất tốt, bữa com chia tay này có người muốn dẫn theo người nhà thì dẫn theo, ngoại trừ NghiêN NghiêN, thì ai là người nhà của anh nữa. Anh cũng không muốn nói dối với Mạnh Tĩnh NghiêN, nhưng chỉ che giấu một phần mà thôi.

Cô gái nhỏ nhà họ Mạnh mới đầu cũng không muốn đi, khó khăn lắm mới có một ngày không cần dậy sớm, ngủ thẳng tới trưa thì làm bài tập, làm hết tất cả bài tập thì một ngày trôi qua như vậy đó. Nếu cùng ra ngoài với Thành TrạM Vũ thì có thể phải cả đêm mới về, còn bài vở nữa, chắc chắn, học sinh năm ba như cô thật sự là chịu không nổi đâu.

Nhìn về phía Thành TrạM Vũ thì ánh mắt của cô lại càng hâm mộ và ghen ghét, như một người đang ở thiên đường, một người ở địa ngục vậy đó!

Cô bé kia còn đang cáu kỉnh, Thành TrạM Vũ cũng không giận, mặc kệ Mạnh Tĩnh NghiêN có bộ dáng gì anh đều yêu thích cả, nhìn thấy cô dẫu môi và mắt trợn ngược lên, cũng là một loại hưởng thụ đó.

Bác Lỗ Tấn đã từng nói qua, không phải bạo phát trong im lặng, thì chính là chết trong im lặng. Thằng nhãi Thành TrạM Vũ này chẳng bao giờ sợ chết, anh ta thấy mọi thứ của Mạnh Tĩnh NghiêN đều tốt, dù là trợn mắt anh cũng thấy cô làm thật sự rất có phong tình. Sáng nay số lần cướp chần càng tăng, đều bị cô nhóc đó ép buộc hết, thật sự là không có biện pháp nha!

Đưa một hỏi, cô thật sự đã tức giận, Thành TrạM Vũ vội vàng di chuyển bản thân - chỉ cần NghiêN NghiêN chịu đi tham gia tiệc của bạn học, anh đều nguyện ý làm hết tất cả bài tập của cô.

Đừng thấy số lượng bài tập ngữ văn, tiếng anh, và sử địa nhiều, nhưng với trí nhớ siêu phàm của Mạnh Tĩnh NghiêN thì đó cũng chỉ là bữa sáng mà thôi. Nhưng còn bài tập toán, dù chỉ có hai ba trang mà thôi, nhưng thường thì cũng chiếm gần hai ba tiếng đồng hồ mới làm xong.

Đã có người tự chủ động muốn làm dùm, lại được ăn ngon chơi tốt, nếu từ chối thì cũng chỉ có kẻ ngốc. Cô gái nhỏ nhà họ Mạnh liền đổi giận thành vui, vui vẻ đáp ứng yêu cầu của Thành TrạM Vũ. Tâm tư của phụ nữ là thứ khó đoán, bởi vì họ là loài biến đổi nhanh nhất trên thế giới.

Sợ anh quỵ nợ, nên bài tập cần phải được làm xong trước khi đi ra khỏi cửa. Chẳng lẽ Thành TrạM Vũ lại là loại người như vậy sao? Lừa bịp ai cũng chắc chắn sẽ không lừa bịp cô, tiểu tử tông của anh!

Cứ như vậy, khi Mạnh Tĩnh NghiêN trang điểm ăn diện, Thành TrạM Vũ liền ngồi xuống bàn trà trong phòng khách làm lao công, làm bài tập thay cho cô bé kia mà không cần trả phí. Làm trẻ con thật sự rất mệt nhọc đó! Vừa làm bài tập mà còn phải làm cho thật kỹ nữa chứ.

Người nào đó thì chẳng cảm thấy đau lòng chút nào, mà còn vui vẻ trên nỗi đau của người khác nữa. Nhìn Thành TrạM Vũ làm bài tập, cô cũng lười biếng chẳng muốn làm gì cả, ngọt ngào mấy ngày liền tiếp cuối cùng cũng được phun ra. Vui vẻ vào phòng thay quần áo, xong thì đi ra ngoài kiểm tra xem Thành TrạM Vũ có lười biếng hay không.

Ừm, không lười biếng, mà còn tính toán rất tốt nữa.

Nhìn thấy quần áo trên người cũng không phải là đẹp lắm, liền chạy vào phòng lần nữa thay bộ mới!

Ở trước mặt của Thành TrạM Vũ, Mạnh Tĩnh Nghiên mãi mãi như một đứa trẻ chẳng bao giờ chịu lớn vậy, vẫn giống như đứa nhỏ ba tuổi năm đó. Quần áo đôi từng bộ từng bộ, lên kiểm tra xem Thành TrạM Vũ có lười biếng hay không ít nhất không dưới mười lần. Với tính nhay bén của anh, bộ Thành TrạM Vũ không phát hiện Mạnh Tĩnh Nghiên đang làm gì hay sao?

Chẳng qua đang lừa cô chút thôi, cầm bút vẽ tranh loạn xạ trên giấy, thực ra mấy bài tập đó anh đã sớm làm xong, nhưng lại không đành lòng phá vỡ tâm tình đang dâng cao của Mạnh Tĩnh Nghiên.

May là Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không có để anh đợi quá lâu, sau khi thay xong năm sáu bộ, cuối cùng cũng đã chọn được một bộ mà cô rất hài lòng, đẩy cửa phòng ra hét to với Thành TrạM Vũ, "Còn chưa làm xong sao? Còn lại bao nhiêu bài nữa? Anh làm chậm quá đấy! Cũng sắp tới giờ tới gặp bạn anh rồi, có phải sẽ tới trễ hay không? Nếu không chúng ta đi ra ngoài trước, tối về lại làm tiếp."

Cô gái nhỏ trang điểm có chút trưởng thành và thanh tao đã bị Thành TrạM Vũ đùa tới mức gần hồng, làm cho anh nhìn cô thiếu chút là không chuyển mắt được, trong lòng đột nhiên có chút hối hận, không nên đồng ý với đám bạn là sẽ dẫn theo người nhà, bảo bối nhà anh chắc chắn sẽ gây họa mất!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Bạn Học Hội Tự

Editor: thao1504

Hối hận cũng đã chậm, Mạnh Tĩnh Nghiên sau khi thay quần áo năm sáu lần, liền suy nghĩ phải phối hợp giày gì, túi xách gì, làm chết vô số tế bào não, hiện tại nếu nhà đầu kia nói là chỉ chọc cô chơi, không cho cô đi theo, khẳng định sẽ nổi giận. Không thể ngăn cản được.

Tục ngữ nói không sai, con thỏ nóng nảy sẽ cắn người, cô nha, chính là con thỏ sẽ cắn người đó.

Giày cao gót Mạnh Tĩnh Nghiên mang chính đôi Chanel bản số lượng có hạn mua trên Internet, đôi này, nhìn thì đẹp mắt, có giá trị cao, nhưng mà gót giày quá cao, cô là một học sinh cấp 3 khiêm tốn ngoan ngoãn thật sự không có cơ hội thích hợp nào để mang nó. Nhưng hôm nay sẽ cho nó lần đầu tiên được công diễn!

Gót giày cao 8 cm làm cho chiều cao của Mạnh Tĩnh Nghiên cao lên đến 1m76, đứng chung một chỗ với Thành TrạM Vũ chỉ kém nửa cái đầu, vô cùng xứng đôi. Hai người đi bộ trên đường, mười người có chín cái đầu quay lại, chỉ là..... Phần lớn những người quay đầu lại cũng nhìn chằm chằm hai chân của Mạnh Tĩnh Nghiên.

Giày cao gót là bằng hữu thật tốt đàn bà là, giày cao gót thích hợp làm cho cô có một đôi ngọc chân có vẻ vừa dài vừa thẳng, nhìn cực kỳ xinh đẹp. Nhất là dù cô vừa đi vừa quảng tay của Thành TrạM Vũ, nhưng đi không được vững vàng, nhìn cô bóng lưng, lưng lay sinh động.

Quay đầu nhìn cao như thế, khiến tiểu Mạnh nhi có tâm tư ham hư vinh càng ngày càng lớn lên, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng kiêu diễm. Mà Thành TrạM Vũ bên cạnh cô thì sau, chính là nhìn chằm chằm từng người đi trên đường, ai nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên hơn một chút, liền hận không thể móc hai con mắt của hắn ra.

Ra khỏi chung cư, liền kêu một chiếc xe taxi, nhanh chóng nhét cô vào.

Động tác cực kỳ thô lỗ làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên ngã nhào lên ghế sau của xe taxi, cùi chỏ mềm mại bị cọ xát lên đệm ghế, hơi ửng hồng. Liền tròn to mắt tỏ cáo nhìn Thành TrạM Vũ, hắn thấy vậy liền hối hận không kịp, kéo cánh tay Mạnh Tĩnh Nghiên qua nhẹ nhàng giúp cô xoa cánh tay đang đỏ.

Thời tiết tháng sáu cực nóng, nha đầu thối này lại cái lão, đông sợ lạnh hạ sợ nóng, thành quả của việc đổi năm sáu bộ quần áo là trên người chỉ khoác một cái áo khoác nhỏ che cái lưng trần, phía dưới một váy cực ngắn, quần áo tương đối mát mẻ. Đi bộ lúc cũng được, nhưng lúc ngồi xuống váy liền cao lên một chút, cùng với đôi ngọc chân đang khép lại càng lộ ra vẻ mê người, Thành TrạM Vũ chỉ một cái liền muốn nuốt nước miếng.

Yêu tinh này! Tại sao có thể để cho cô mặc như vậy đi gặp bạn học chứ, đó không phải là vào hang sói sao?

Vợ bạn, không thể lừa gạt, mặc dù tại bạn xấu cũng sẽ không ý định biến thái là động đến Nghiên Nghiên, nhưng để cho ánh mắt của người khác chiếm tiện nghi như vậy cũng không được! Thoải mái mời người khác nhìn vợ của mình như vậy, hắn không làm được!

Trời mùa hạ, Thành TrạM Vũ mặc cũng không nhiều, tự giản đơn giản đơn mặc món t T-Shirt, nếu cởi ra che lại cái chân cho Mạnh Tĩnh Nghiên, thì trên người hắn sẽ để trần. Huống chi Mạnh Tĩnh Nghiên mặc váy ngắn vốn là muốn cho mát mẻ, làm sao sẽ dễ dàng để một cái gì khác che lên cái chân mình chứ?

Xe taxi chạy không tới năm phút đồng hồ thì đến chỗ, địa điểm tụ hội rất gần nhà của Mạnh Tĩnh Nghiên, Thành TrạM Vũ đón xe taxi thuần túy là không muốn cho Mạnh Tĩnh Nghiên đi trên đường bị người ta nhìn suốt.

Học sinh mới tốt nghiệp trung học cho dù trong nhà cho nhiều tiền đi nữa, cũng sẽ không có chuyện tiêu phí hạng sang cho những trường hợp này, không thể bao luôn cả khách sạn, nhưng dầu gì cũng sẽ thuê một phòng, an tĩnh rất nhiều. Chỉ là khi hai người vừa đi vào, trong phòng liền náo nhiệt lên, vang lên những âm thanh huyết gió cùng náo nhiệt.

Sắc mặt Thành TrạM Vũ như táo bón, kéo ghế ra cho Mạnh Tĩnh Nghiên, đợi sau khi cô xuống liền hơi đẩy cái ghế đẩy vào trong, muốn cái tấm trải bàn rũ xuống sẽ che đi bắp đùi đang lộ ra bên ngoài của Mạnh Tĩnh Nghiên, sắc mặt một nhò mọn lúc này mới khá lên hơn một chút.

"Người dựa vào quần áo ngựa dựa vào cái yên, chả trách sau hoa khôi của trường chúng ta lại trở nên xinh đẹp hơn như vậy Hahaa...!"

"Đúng vậy đúng vậy, Thành TrạM Vũ, người phải coi chừng thật kỹ hoa khôi Mạnh của trường chúng ta nha, nếu không cẩn thận sẽ bị người khác đoạt đi mất."

Những người quen biết Thành TrạM Vũ đều biết, không ưa hấn, nói năng lỗ mãng hoặc muốn đánh nhau, thế nào cũng được, nhưng không thể lấy Mạnh Tĩnh Nghiên ra nói giỡn. Nếu ai dám đánh chủ ý lên người Mạnh Tĩnh Nghiên, hấn sẽ không khách khí.

Sau giấu đi cặp đùi trắng nõn của bảo bối hấn, không ai nhìn cô chăm chăm nữa, Thành TrạM Vũ rất vừa lòng. Gọi nhân viên phục vụ mang hai tá bia lên, chuẩn bị cùng các bằng hữu vui vẻ một ngày. Chỉ là bạn tiểu Mạnh bên không vui, dùng sức bầm bên hông Thành TrạM Vũ một cái. Hấn từ lượng không lớn, không được uống nhiều như vậy..., nếu uống say không ai có thể phục vụ hấn.

Khuôn mặt của Thành TrạM Vũ vội cười thật tươi, bảo đảm không uống nhiều, không uống say, xin Mạnh Tĩnh Nghiên cho hấn chút thể diện, muốn đánh thì có thể về nhà lại nói.

Âm thanh của hấn rất nhỏ, kẻ sát vào tai của Mạnh Tĩnh Nghiên mà nói. Làm cho tai nhỏ của tiểu nha đầu hơi ngứa, hấn không thể lấy tay đẩy cái đầu của Thành TrạM Vũ ra. Nhưng mà hấn nói đúng, có nhiều người nhìn như vậy, phải cho hấn mặt mũi nha. Không thể làm gì khác hơn là chịu đựng hấn, tùy hấn mờ ám, chỉ là hai tai từ từ đỏ lên.

Mạnh Tĩnh Nghiên không làm khó, nhưng có người khác không chịu bỏ qua cho Thành TrạM Vũ nha, rồi rít giễu cợt hấn, nói thật dễ nghe chính là tình cảm vợ chồng son rất tốt, còn không thì nói hấn bị vợ quản nghiêm.

Ai là "vợ" hấn chứ!

Tiểu Mạnh vừa muốn phản bác, chợt bàn tay ở dưới bàn bị người nắm chặt, lời phản bác liền bị nuốt trở vào, người cả bàn thấy cô cam chịu, càng thêm không hề có kiêng kỵ nữa bắt đầu giễu cợt bọn họ. Thật ra thì mặc kệ bọn họ cam chịu hay không cam chịu, các bạn bè của Thành TrạM Vũ đã sớm đem bọn họ ghép thành đôi rồi..., nếu thừa nhận thì thôi, nếu không chịu thừa nhận, thì cũng chỉ coi là Mạnh Tĩnh Nghiên xấu hổ nên không thừa nhận, sẽ thay đổi cách trêu chọc cô.

Lúc nhân viên phục vụ đưa bia vào thuận tiện cầm thực đơn vào xin mọi người gọi thức ăn, dĩ nhiên theo nguyên tắc sẽ ưu tiên các bạn nữ, cho các bạn nữ chọn trước. Sau khi Mạnh Tĩnh Nghiên gọi hai món mà mình thích liền đưa thực đơn cho một bạn nữ khác, từ lúc vào phòng đến giờ mới bắt đầu quan sát những người đến tham gia tụ họp.

Trong này tính cả cô và Thành TrạM Vũ, tổng cộng có năm nam ba nữ, nam sinh cô đều biết, đều là Trường Số 1, hai người ở chung lớp với Thành TrạM Vũ, hai người khác cũng thường chơi bóng rổ với hấn. Còn hai bạn nữ cô cũng chỉ biết một người, chính là cô bạn nhỏ nhắn, hơi gầy vóc dáng rất khá, chỉ là màu da có đen, là bạn gái của xxx. Nữ sinh ngồi ở bên cạnh ăn mặc rất thành thực, mặc bộ quần áo hiện đang rất được ưa thích hiện nay, có lẽ nhìn rất hấp dẫn người khác đi, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên có chút không tiếp thu nổi, cảm thấy quần áo của cô có vẻ không hợp, nhìn giống như gấu mèo.

Nhìn tới nhìn lui, những người nữ sinh ở trong này, vẫn là cô có dáng dấp xinh đẹp nhất mà thôi!

Mạnh Tĩnh Nghiên há hê, tâm hư vinh liền có chút bành trướng lên, còn dùng ánh mắt ý bảo Thành TrạM Vũ, hình như là đang cùng hấn nói: như thế nào, mang chị ra ngoài làm cho người rất có thể diện phải không?

Thấy hai mắt nhỏ đầy hấn hê nhìn mình Thành TrạM Vũ không hiểu chuyện gì, nhưng ngược lại làm cho hấn nuốt một ngụm nước miếng, trước mặt mọi người, lại dùng ánh mắt đầy mỉa mai nhìn hấn! Thật là hối hận nha, tại sao đồng ý đi hội tụ với bọn rồi rãnh này chứ, hôm nay là chủ nhật, không có bọn họ thì sẽ có cơ hội ở nhà thân mật cùng với Nghiên Nghiên rồi. Bây giờ giáo trình của cô rất chặt, hiếm khi có cơ hội nghỉ ngơi, mà không có mạnh cha mạnh mẹ lại không càng khó khăn hơn! zwcq.

Con cừu nhỏ ăn không được vào trong miệng, nên Thành TrạM Vũ không thể làm gì khác hơn là chăm chú vào chuyện uống bia để phân tán tinh lực.

Đề tài của các nam sinh rất đơn giản mọi chuyện đều vây quanh chuyện mỹ nữ, nữ sinh nào ngực lớn, cái nào nữ sinh mông lớn. Mạnh Tĩnh Nghiên dù sao cũng là sống qua hai đời, đã trải qua vô số chuyện này, nghe những chuyện kia của nam sinh nói một chút, coi như là đang nghe chuyện cười. Chỉ là khuôn mặt của bạn gái của xxx và cô bạn gấu mèo bảo bối đều đỏ bừng lên, thỉnh thoảng đẩy nhẹ bạn trai ngồi ở bên cạnh hai cái. Người giận ta một câu, ta liếc người một cái, liếc mắt đưa tình, rất náo nhiệt.

Nước trái cây uống nhiều quá Mạnh Tĩnh Nghiên đứng dậy muốn đi nhà vệ sinh một chút, Thành TrạM Vũ vốn định đứng dậy muốn đi cùng cô, nhưng bị đám anh em bên cạnh lôi kéo không thả, chuyện cười hiện tại hấn từ tiểu Khóc Ca biến thành bánh bột lọc rồi, Mạnh Tĩnh Nghiên đi nơi nào hấn liền đi

noi đó, đi nhà vệ sinh còn có thể xảy ra chuyện gì, chỉ có năm ba phút cũng không tách ra được sao?

Thành Trạm Vũ hết sức dính người đi, Mạnh Tĩnh Nghiên chê hần phiền. Nhưng nếu không phải để ý tới cô, còn quan tâm đến Mạnh Tĩnh Nghiên cô. Hai người đứng là rất kỳ lạ, trời sinh là một đôi tiểu oan gia. Ở dưới mặt bàn hung ác bấm Thành Trạm Vũ, Thành Trạm Vũ cũng biết cô vợ nhỏ đã nổi giận, nên không thể chọc, đành phải thỏa hiệp, ở lại phòng cùng các bạn học tiếp tục ăn uống.

Sau khi xả hết gì tồn đọng bên trong cả người thoải mái đi ra ngoài rửa tay, nữ sinh dùng bồn rửa tay bên cạnh nhìn rất quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi. Nhìn thêm mấy lần nữa, nhưng cũng không nhớ ra được.

Không nghĩ ra thì cho qua đi, người ta cũng không có ý chào hỏi mình, có thể là mình đã gặp người nào giống như vậy thôi. Nhưng sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy người đứng ở bên ngoài, Mạnh Tĩnh Nghiên mới ra nhớ mình đã gặp nữ sinh kia ở đâu.

Người con trai đứng ở cửa, là người dù qua cả đời cô cũng không quên được, chính là người đã dạy cô biết yêu và hận cả hai đời Hoàng Lộ Văn. Mà người nữ sinh cô gặp ở trong toilet kia, không phải chính là nữ sinh lần trước đến trường học của bọn họ người đã quan tâm chăm sóc đưa chai nước suối cho hần, còn lau mồ hôi cho hần bạn gái của Lục Hoàng Văn đó sao?

Chưa bao giờ nghĩ tới đến chỗ này sẽ đụng phải hần, Mạnh Tĩnh Nghiên hơi sững sốt, không kiềm chế được, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lục Hoàng Văn. So với một năm trước, hình như hần không có thay đổi gì, Cao cao hơi gầy, vẫn là bộ dáng kia.

Bị một mỹ nữ nhìn chăm chăm ở khoảng cách gần như vậy, đương nhiên Lục Hoàng Văn không thể nào không biết được. Trên mặt mặc dù không biểu cảm gì, nhưng trong lòng rất hồi hộp. Gân đây có phải mình trở nên càng đẹp trai hay không, nên làm cho mỹ nữ nhìn hần đến không chớp mắt như vậy chứ!

Nhưng mà, mỹ nhân này xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng mà tuổi hình như hơi nhỏ tuổi. Là một mỹ nhân, hiện tại chỉ mới là nụ hoa chớm nở, chờ tiếp thêm một hai năm nữa, lên đại học nhất định sẽ làm Vạn Người Mê a.

Sau khi đánh giá hồi lâu. Bạn gái từ toilet đi ra, Lục Hoàng Văn vội vàng thu lại suy nghĩ, đồng thời cũng thu hồi ánh mắt đang nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên lại. Rút tờ khăn giấy từ trong túi áo ra mỉm cười đưa cho bạn gái, để lau khô nước trên tay.

Mặc kệ đời trước hay là đời này, hần luôn sẵn sàng như vậy. Không ngờ từ lúc này hần đã có thói quen nhỏ này rồi, lúc đó hần lừa gạt mình còn nói cô là của bạn gái đầu tiên của hần, chỉ có cô, mới có thể để hần làm những chuyện này, có ý muốn phải che chở cô.

Mạnh Tĩnh Nghiên ánh mắt quá trực tiếp, làm cho bạn gái của Lục Hoàng Văn không thích, liền dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn lại Mạnh Tĩnh Nghiên, thấy cô không có phản ứng, vẫn ngăn người nhìn bạn trai cô như cũ, liền nghiêng người cản trước mặt Lục Hoàng Văn.

"Hoàng văn, anh biết cô ta hả?" 14663424

"À? Đây là lần đầu tiên anh tới đây hay sao, làm sao biết cô được chứ?" Thấy bạn gái mất hứng, Lục Hoàng Văn vội vàng dụi mắt.

Giọng nói của bọn họ không lớn, nhưng cũng truyền tới lỗ tai Mạnh Tĩnh Nghiên. Đúng vậy a, Lục Hoàng Văn, tại sao lại hần xuất hiện ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chơi Xấu!

“Không biết, chỉ nhìn khá quen thôi!”

Cô gái kia giận dữ, trừng mắt nhìn Lục Hoàng Văn một cái, nói: “Hừ, có phải chỉ cần là mỹ nữ, thì anh đều thấy quen mắt hay không ?”.

“Nói vớ vẩn gì đấy, tâm ý của anh, em còn không biết sao? Trừ em ra, ai còn có thể lọt vào mắt của anh chứ?”. Lời ngon tiếng ngọt dù có nghe nhiều hơn nữa cũng sẽ không chán, quả nhiên, cô gái kia vừa được dỗ dành lập tức vui vẻ, ở trong khách sạn, liền không coi ai ra gì thân nhiệt ôm ôm ấp ấp.

Mạnh Tĩnh Nghiên đứng ở cửa phòng rửa tay, nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi ‘bộc lộ chân tình’, trong lòng không biết có tư vị gì. Đời trước bản thân đã quá ngu ngốc, sống với nhau bao nhiêu năm mà vẫn không nhận ra người kia là hạng người thế nào. Nếu như không phải đời này biết trước, sợ rằng vẫn không thể tin tưởng Lục Hoàng Văn đã lừa dối mình từ sớm như vậy.

Quả nhiên, người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt.

Mặc dù nội tâm đã tiếp nhận hiện thực này, nhưng nước mắt vẫn không tự chủ rơi đầy mặt, vội vàng lau đi, nhưng mới vừa rửa tay chưa lau khô, càng lau chỉ khiến mặt mình càng thêm ướt mà thôi.

Phái nữ vẫn tương đối nhạy cảm hơn đàn ông, cô gái kia hạnh phúc mỉm cười nằm trong ngực Lục Hoàng Văn, nhưng khi phát hiện Mạnh Tĩnh Nghiên

vẫn nhìn chằm chằm vào mình thì trong lòng có chút sợ hãi, vừa không thấy thoải mái.

Nhón chân lên ghé vào tai Lục Hoàng Văn thì thầm: “Ông xã, nữ sinh kia vẫn nhìn chằm chằm vào chúng ta đấy, cảm giác cứ là lạ thế nào, không phải đầu cô ta có vấn đề gì chứ?”

Lục Hoàng Văn liếc Mạnh Tĩnh Nghiên một cái, quả nhiên em gái xinh đẹp kia vẫn nhìn bọn họ chằm chằm không chớp, không quen biết, cũng không nói chuyện, quả thật làm cho người ta khó chịu.

Kéo kéo bạn gái, cảnh giác nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên, nói: “Được rồi, mặc kệ cô ta, chúng ta đi thôi!”.

Hai người, anh ôm lấy em... em ôm lấy anh muốn đi ra ngoài, Mạnh Tĩnh Nghiên phản xạ có điều kiện cũng di chuyển theo, lập tức bước một bước về phía trước. Ngay sau đó bản thân liền nhận thấy có gì đó không đúng, tại sao cô lại muốn đi theo Lục Hoàng Văn chứ? Không phải đã sớm quyết định, về sau sẽ không gặp lại, sẽ không xuất hiện trong sinh mệnh của anh ta sao? Huống chi người nọ còn có mỹ nhân bên cạnh?

Cười khổ một tiếng, dừng chân lại.

Nữ sinh bên cạnh Lục Hoàng Văn cũng thấy Mạnh Tĩnh Nghiên đi theo bọn họ, nhưng sau đó lại dừng bước, không biết muốn làm gì.

“Lục Hoàng Văn, Cao Mỹ Tĩnh, hai người sao vẫn còn ở đây hả? Bọn tôi chờ ở bên ngoài lâu lắm rồi đấy.”. Bỗng một nam sinh từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Lục Hoàng Văn và bạn gái cứ đứng đó mãi không đi, liền chạy tới hỏi. Chợt thấy Mạnh Tĩnh Nghiên, liền ngăn ra, mặt đầy vẻ vui mừng: “Tiểu mỹ nữ, thật đúng lúc, em còn nhớ anh không?”.

Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ chỉ vào mình, ý bảo: anh đang nói chuyện với tôi sao?

“Siêu từ, cậu biết cô ấy à?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Chu Quảng Siêu kích động nói với Mạnh Tĩnh Nghiên: “Có một lần em đến trường bọn anh xem thi đấu bóng rổ, anh không cẩn thận nên nện cầu vào người em, làm dơ hết quần áo, vốn phải bồi thường cho em bộ khác nhưng em lại không để ý liền đi mất. Anh là Chu Quảng Siêu sinh viên năm 5 khoa luật, còn nhớ không? A đúng rồi, Hoàng Văn, Cao Mỹ Tĩnh, không phải ngày đó hai cậu cũng ở đấy sao? Cao Mỹ Tĩnh, cô ấy còn ngồi bên cạnh cậu nữa đấy! Tớ còn tưởng rằng hai người biết nhau, lúc ấy đã hỏi cậu!”.

Anh ta vừa nói như thế, Mạnh Tĩnh Nghiên liền nhớ tới năm lớp mười, tâm huyết bất chợt dâng cao, không nói tiếng nào với ai, liền mua vé xe lửa đi đến thành phố C tìm Lục Hoàng Văn, người nọ không ở ký túc xá mà đang chơi bóng ở sân thể dục. Lúc ấy cô còn ngồi nhìn một hồi, khi chuẩn bị về nhà lại bị bóng bay vào người.

Thì ra là nam sinh này chính là người đánh bóng đập trúng cô?

Đúng là buồn cười, Lục Hoàng Văn, người cùng cô rối rắm cả hai đời lại không nhớ rõ cô đã từng đến thành phố C, đã từng đến sân bóng rổ xem người này chơi bóng, thế nhưng một người bạn khác của anh ta lại nhớ mình!

Cô thực sự không biết, người vừa có ngoại hình, vừa có gia thế tốt, lại còn là Chủ tịch Hội sinh viên như Chu Quảng Siêu từ nhỏ đến lớn được rất nhiều nữ sinh hâm mộ. Thế nhưng anh chàng này lại chưa hề có bạn gái, thật vất vả mới xuất hiện một người khiến trái tim rung rinh, vừa mặt dày đi lên làm quen, lại toi tã mà quay về. Cho nên sau này mới nhớ mãi không quên Mạnh Tĩnh Nghiên, đi thư viện, nhà ăn, hay lên giảng đường vẫn thường quan sát bốn phía xung quanh xem có người mình cần tìm hay không.

Đáng tiếc, Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ là học sinh cấp ba, hơn nữa lại không ở thành phố C, dù anh ta có tìm kiếm thế nào cũng không tìm ra được!

Có trời mới biết trong khách sạn vừa nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên, người này đã kích động cỡ nào! Tìm hơn một năm cũng không tìm được, đến thành phố A tham quan lại gặp được người trong mộng, không là duyên phận thì là gì? Quả nhiên có tâm hồng hoa hoa không nở, vô tình cảm liễu, liễu thành rừng!

“Mỹ nữ, lần trước thật có lỗi vì làm bẩn quần áo của em, sau khi trở về anh liền mua một cái mới, để lúc nào gặp lại sẽ đền cho em nhưng sau đó không hề gặp được em ở trường. Không ngờ lại gặp được em ở đây ... nhà em ở thành phố A sao? Tên em là gì, có thể cho anh số điện thoại được không? Chờ đến lúc trở lại trường sẽ liên lạc trả lại quần áo cho em!”.

Lục Hoàng Văn mập mờ cười cười, rồi nháy mắt ra hiệu với Chu Quảng Siêu, thì ra đây là cô gái khiến cho cậu ta vẫn nhớ mãi không quên. Ánh mắt không tệ, rất đẹp! Nhưng sao nhìn cứ cảm thấy quen mắt, không biết đã gặp ở đâu rồi.

Thậm chí anh ta còn dùng ánh mắt vô cùng mập mờ quét qua quét lại giữa Mạnh Tĩnh Nghiên và Chu Quảng Siêu, trong lòng thầm nắm chắc, cậu bạn mình chuẩn bị theo đuổi cô bé này.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng cảm nhận được sự nhiệt tình của Chu Quảng Siêu, cùng ánh mắt không tầm thường từ Lục Hoàng Văn, cả người rất không thoải mái, liền muốn rời đi. Nhưng Chu Quảng Siêu vừa mới gặp mặt người trong mộng, sao có thể dễ dàng buông tha, vội vàng bước lên ngăn cản

Nữ sinh khiến anh ta có cảm giác đã ít lại càng ít, trừ hồi tiểu học thăm mền cô bạn bàn trên ra, nhiều năm như vậy cũng chỉ động lòng với cô nhóc này. Nếu bỏ lỡ, có lẽ anh ta sẽ phải độc thân cả đời mất.

“Bạn của tôi vẫn còn đang chờ, xin anh nhường đường một chút.”

“Aiz, mỹ nữ, em nói cho anh số điện thoại đi, lần sau ra ngoài cầm quần áo trả lại cho em, coi như xin em đấy, làm bẩn quần áo của em mà không làm gì được anh cảm thấy thật áy náy, một năm qua ăn không ngon, ngủ không yên!”

Lục Hoàng Văn và Cao Mỹ Tình ở một bên cười ‘ xì ’ một tiếng, thấy Chu Quảng Siêu trừng mắt cảnh cáo, vội vàng che miệng, tỏ vẻ ‘ ta đây không có ý ’. Thật sự là không quen khi thấy người này phô trương như thế!

Quần áo nào mà lại có thể giữ được một năm? Sợ rằng đấy chỉ là cái có để gấp lại mỹ nhân mà thôi!

“Không cần, một bộ quần áo thôi mà!”

“Đối với em mà nói có thể chỉ là một bộ quần áo, nhưng với anh lại khác hoàn toàn! Hôm nay em nhất định phải cho anh số điện thoại, nếu không anh sẽ không đi. Chẳng lẽ em lại nhẫn tâm để nửa đời sau của anh phải sống trong áy náy, ăn không ngon ngủ không yên sao? Sẽ không đâu, chắc chắn em không phải là người nhẫn tâm như vậy!” Chu Quảng Siêu dịu dàng nói, không hề cảm thấy mất thể diện chút nào, đeo đuổi nữ sinh cần phải mặt dày, can đảm can trọng xuống tay.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng xem như người từng trải, ý tứ thẳng thừng không che dấu của nam sinh kia chẳng lẽ cô còn không nhìn ra sao?

Nếu là bình thường, khi có nam sinh thổ lộ với mình, cô sẽ thật vui mừng, chứng minh bản thân vẫn có chút sức quyến rũ! Huống chi, dưới sự canh phòng nghiêm ngặt của Thành Trạh Vũ, còn chưa từng được chứng kiến tỏ tình bao giờ. Nhưng bây giờ, ngay trước mặt Lục Hoàng Văn, thế nào cũng thấy không thoải mái, người cứ gai gai, dựng cả tóc gáy, hận không thể đá văng Chu Quảng Siêu ra xa.

Nhưng người này lại cứ mặt dày ăn vạ, ngăn ở trước mặt, không để cho cô rời đi. Mạnh Tĩnh Nghiên thừa dịp bất ngờ muốn dùng ‘Lăng ba vi bộ’ tránh ra, lại bị tóm tay lại.

“Buông cô ấy ra!”

Vừa nghe thấy lời này, Mạnh Tĩnh Nghiên liền thấy hồng bét! Dùng sức vùng tay ra, tránh khỏi níu giữ của Chu Quảng Siêu, nhưng tay người này chẳng khác nào cái kim sắt, kẹp chặt không rời.

Thời gian cô đi vệ sinh cũng quá dài, người ở bên trong còn đang lên kế hoạch đưa cô và Thành Trạh Vũ vào phòng, để đào thêm chút chuyện bát quái, nhưng chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy người đâu, nên cũng có chút sốt ruột.

Thành Trạh Vũ là người đứng ngồi không yên trước tiên, ra ngoài tìm người.

Nhưng vừa ra đến cửa phòng đã nhìn thấy tên vô sỉ nào đó đang nắm tay Nghiên Nghiên muốn giờ trò lưu manh!

Này này bạn học, Chu Quảng Siêu người ta mặc dù là có chút quá trớn, mặt dày mày dạn đây đưa nhưng cũng là vì tương lai hạnh phúc của mình không hề làm chuyện gì thương thiên hại lý cả. Huống chi người ta còn là sinh viên đại học khoa pháp luật, so với này tiểu lưu manh trên phố thì mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Thành Trạh Vũ bất kể những thứ này, vốn dĩ bá đạo đã quen, trong mắt cậu người nào đụng vào Mạnh Tĩnh Nghiên đều là lưu manh cả! Giờ trò lưu manh, thì phải bị đánh! Dùng sức đẩy tay Chu Quảng Siêu ra, kéo Nghiên Nghiên ra đằng sau, ánh mắt cực kỳ không tốt nhìn tên lưu manh nào đó.

Lục Hoàng Văn cũng nhìn ra có biến, đứng ở bên cạnh Chu Quảng Siêu, cảnh giác nhìn Thành Trạh Vũ. Đừng nghĩ nam sinh trước mắt này tuổi không lớn lắm, có vẻ rất non nớt, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác không hề dễ chọc.

“Đừng khàn trương như vậy, không có việc gì, vốn dĩ là người quen, nói hai câu mà thôi!” Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn lướt qua Lục Hoàng Văn, rốt cuộc cũng không muốn làm lớn chuyện, vội lôi kéo Thành Trạh Vũ giải thích, sợ cậu kích động.

Hoài nghi nhìn hai nam sinh đứng đối diện, ăn mặc lịch sự, một người trong đó còn đeo kính gọng đen, là một minh chứng rõ ràng cho việc lưu manh giả danh trí thức. Còn có một nữ sinh khác đáng vẻ hiền lành. Nghiên Nghiên quen họ thật sao?

Từ năm cô ba tuổi, đã được đưa vào phạm vi quy hoạch có gần hàng cực kỳ chặt chẽ, cô quen biết người nào, bên cạnh có bạn bè gì, tuy không nắm rõ ràng nhưng cũng đều hiểu rõ một hai, còn ba người này, lại chưa bao giờ gặp qua.

Hơn nữa Thành Trạh Vũ còn nhạy cảm phát hiện ánh mắt Nghiên Nghiên nhìn về phía tên mất kính gọng đen lịch sự cầm thú kia có chút khác thường! Người này rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Không Đúng

Mạnh Tĩnh Nghiên liếc mắt nhìn Lục Hoàng Văn thật sâu, sau đó liến rừ mắt xuống, muốn kéo Thành Trạh Vũ rời khỏi đây. Cô không muốn để Thành Trạh Vũ tranh chấp với Lục Hoàng Văn, không biết tại sao, cô cảm thấy tâm trạng của mình rất phức tạp.

"Đi nhanh một chút, em còn chưa ăn no, bụng đói tới mức kêu to rồi."

Chu Quảng Siêu khó có dịp ngẫu nhiên gặp được người đẹp, rất là tiếc nếu để cho cô đi, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm bối rối của cô, thì cảm thấy hành động của mình mang đến phiền phức tới cô gái nhỏ này. Mạnh mẽ thì chỉ có thể lưu lại ấn tượng xấu trong lòng phụ nữ, sau này có muốn tiến triển thêm bước nữa rất khó nói, nhưng để cô đi thì cũng không được, không đi thì cũng không được, như là kiến bò trên chảo nóng, thật sự rất sốt ruột.

Anh bất động, Lục Hoàng Văn cũng bất động, cùng bạn gái Cao Mỹ Tĩnh cau mày nhìn hai người.

Đột tới lúc Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành Trạh Vũ ngồi vào ghế của mình, Lục Hoàng Văn mới hỏi, "Siêu Tử, cô gái này đến cuối cùng lại lịch như thế nào vậy?"

"Mình đâu có biết, mình cũng biết lắm, nếu không thì cũng không phải tìm một năm rồi mà chưa tới nhà người ta." Chu Quảng Siêu tức giận trả lời. Tức giận vở vai của Lục Hoàng Văn, "Chúng ta mau đi thôi, bọn Tổng Dao đang ở bên ngoài chờ đó, đón chắc là đợi sốt ruột rồi."

Lại nói tới Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành Trạh Vũ trở lại phòng mình bao, không khí bên trong vẫn sôi nổi như vậy, nhất là thấy Thành Trạh Vũ và Mạnh Tĩnh Nghiên cùng nhau trở lại, bọn họ sôi nổi trên chộc hai người quá dính nhau, dù là đi vệ sinh cũng không muốn tách ra, nói thế nào Thành Trạh Vũ cũng muốn đi đón người.

"Mạnh Tĩnh Nghiên, Thành Trạh Vũ, hai người thật sự rất hạnh phúc, hâm mộ chết tôi rồi. Cao Song Vĩ, nếu anh có thể đối với em tốt như vậy thì thật tốt."

"Tốt với em, dù tốt mấy em cũng không biết đủ, anh đối với em còn chưa tốt sao? Cũng sắp đào tìm ra cho em luôn rồi nè!"

Cao Song Vĩ kéo bạn gái qua "chặt" một cái thật mạnh lên mặt, rồi cười như tên trộm. Bạn gái của anh vẫn luôn có hình tượng một cô gái nhỏ, bộ dáng đáng yêu dễ thương, bị bạn trai hôn một cái trước mặt nhiều người nên nhất thời ghen đỏ mặt, khuôn mặt đỏ bừng thật sự rất đáng yêu.

Hai người ngáy ra em nhìn anh, anh nhìn em, rất là thâm tình. Tình cảm lúc còn trẻ đều như vậy, thế nào cũng cảm thấy nhìn không đủ, như bảo vật trân quý vậy. Em gái gấu mèo cũng che miệng lại cười, cùng bạn trai nói nhỏ trên chộc nhau.

Muốn nói sao nói. Thành Trạh Vũ chẳng thèm nhìn bộ dáng anh em em của bọn họ, tự nhiên đi rót cho mình một ly rượu, đổ vào miệng. Mạnh Tĩnh Nghiên ở một bên, sau khi trở lại cũng ăn vài miếng cực ít rồi cũng buông đũa xuống, bộ dáng bụng đầy tâm sự.

"Mình nói này, ăn cũng đã ăn rồi, hay là ta đổi chỗ mới đi? Đi ktv, thấy thế nào?"

"Trời ơi, đi ktv thì có gì vui chứ, bình thường mình cũng hay đi. Khó khăn lắm mới được giải phóng, nên buông lỏng một chút, nên kiếm chỗ nào chơi cho vui đi."

"Đi ktv mà còn không vui nữa à? Bình thường mẹ mình quản rất nghiêm, cũng chẳng bao giờ để mình đi đâu chơi. Vậy cậu nói chút đi, vậy tại mình nên đi đâu chơi?" Bạn gái của Cao Song Vĩ nhìn như thế nào cũng thấy đó là một cô gái nghiêm chỉnh, có thể học trường số 1, thứ cô am hiểu cũng chỉ có học, nhưng muốn nói tới chuyện chơi bời phóng túng, cô thật sự không phải là người trong nghề.

"Tớ biết chỗ gần đây có một cái sàn nhảy, chúng ta đi tới đó chơi đi, như thế nào?" Về mặt em gái gấu mèo kích động nói.

Có mấy bạn nam thấy chẳng sao cả, đi đâu chơi cũng được, nhưng còn bạn gái của Cao Song Vĩ, cho tới giờ cũng chưa bao giờ tới mấy loại địa phương như quán bar, có chút sợ hãi, không dám đi. "Nếu không, chúng ta cứ đi ktv đi."

"Ôi trời, cậu sợ cái gì chứ, không phải bạn trai cậu còn ở bên cạnh sao? Có cậu ta bảo vệ cậu, cậu còn sợ gì nữa? Phải không Cao Song Vĩ?"

Bị điểm danh, còn có thể nói không được sao? Cao Song Vĩ vội vả đáp đề tài, ôm bạn gái liên tục bảo đảm, "Yên tâm đi em yêu, có anh ở đây, cho anh một cơ hội biểu hiện đi được không?"

Cô gái nhỏ còn có chút ồm ồm, muốn đi nhưng không dám đi, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên, làm như bắt được cây cò cứu mạng, "Mạnh Tĩnh Nghiên, cậu có đi không?"

"Mạnh Tĩnh Nghiên không đi được, ngày mai còn lên lớp, ngủ muộn quá ngày mai dậy không nổi, sợ lên lớp lại ngủ gật."

"Được rồi, đừng có làm bộ thuyết giáo nữa, tuổi còn trẻ, mà làm như là lão đầu từ không bằng. Ăn cơm còn chưa tận hứng, vậy đi chơi tiếp thôi."

Dứt lời, Thành Trạh Vũ ở một bên nhìn cô chăm chú để cái chén trong tay xuống. Không có ai hiểu rõ hơn anh, đêm nay Mạnh Tĩnh Nghiên có chút không đúng. Từ lúc sau khi gặp hai người đàn ông kia, liến rừ rừ không vui. Rốt cuộc hai người đàn ông đó và cô có quan hệ gì? Nhất là người đàn ông mang kính đen, lúc ánh mắt Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn về phía anh ta làm cho anh cảm thấy rất bất an.

Dù trời đã sắp tối, nhưng bên trong vẫn có rất nhiều người nhẹ nhàng đứng đưa. Chủ nhật mà, rất nhiều thành phần tri thức thừa dịp ngày nghỉ ra thả lỏng, tiêu khiển.

Đây không phải là lần đầu em gái gấu mèo tới đây, nhưng bước vào nơi âm nhạc náo nhiệt, ánh đèn mập mờ làm cho không khí ám muội thì đặt biệt cảm thấy hưng phấn. Bạn gái của Cao Song Vĩ thì hoàn toàn trái ngược lại với cô gái kia, có chút sợ sệt vẫn luôn trốn ở phía sau Cao Song Vĩ, lồi kéo tay cậu ta.

Tính cả Mạnh Tĩnh Nghiên và Thành Trạh Vũ, tổng cộng có mười người, kêu phục vụ cho một cái bàn dài, kêu năm chai bia ra. Bia rất nhanh đã được đưa lên, Thành Trạh Vũ mở một chia rồi chậm chạp uống vào bụng.

"Trạh Vũ, uống ít thôi, đêm nay cậu đã uống không ít rồi."

"Ai ôi, anh xem anh đi, quần nhiều như vậy làm gì? Thật vất vả mọi người mới được ra ngoài chơi, vui vẻ một chút đi! Tối đây nào, theo em ra nhảy đi!" Vừa mới vào quán bar, em gái gấu mèo liền nhiệt huyết sôi trào, rớt cuộc giờ nhin không được, liền lôi kéo bạn trai của cô ấy ra sàn nhảy.

Trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy buồn bực, cũng muốn phát tiết ra ngoài, kéo bàn tay của em gái gấu mèo ra sàn nhảy. Trên ghế dài đột nhiên thiếu mất ba người, chỉ còn lại có mấy bạn nam, mà thể giới của con trai mặt nhạ đều không chề, hưng phấn nhìn lên sàn nhảy có nhóm mấy em gái đang tận tình lác lư. Nhưng mấy ánh mắt đó đều rất thức thời tránh đi vị trí của Mạnh Tĩnh Nghiên, mặc dù như thế, nhưng Thành Trạh Vũ vẫn tiếp tục rót bia vào bụng của anh.

Em gái gấu mèo và Mạnh Tĩnh Nghiên vừa mới lên sàn nhảy liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của sắc lang, tuổi trẻ, xinh đẹp, vóc dáng lại đẹp. Hồi còn nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên đã từng học qua khiêu vũ, thân thể đặc biệt mềm dẻo, động tác uốn lượn hoàn mỹ, không có lúc nào là không phôi bày đường cong của mình. Dần dần có rất nhiều người đàn ông tiến tới, nhìn cô khiêu vũ tới say mê.

Có người xem, em gái gấu mèo càng nhảy hăng hơn, cô rất thích cảm giác được đàn ông nhìn say đắm, tiếng huýt gió và tiếng vỗ tay chưa từng dừng lại.

Người bạn kia của Thành Trạh Vũ lúc này mới phát hiện bây giờ có bao nhiêu xấu hổ. Cùng bạn gái vào quán bar, lên sàn nhảy, cho rằng có thể chiếm chút tiện nghi, ăn chút đậu hủ, kết quả sát người lại là ông phạt lớn, anh lúc nào cũng chú ý tới Mạnh Tĩnh Nghiên. Hôm nay cô bạn nhỏ họ Mạnh của chúng ta ra cửa rất là xinh đẹp, toàn thân đều chưng diện, còn mang giày cao gót, trên thân có chút khó đi nên hơi lung lay.

Thấy cô có chút muốn ngã xuống, cần phải đi qua đỡ cô trước. Nếu như Mạnh Tĩnh Nghiên ngã xuống, ngã vào lòng người đàn ông khác, mặc ít như vậy kiểu gì cũng bị ăn đậu hủ.

Điều bộ liên tiếp, một là kêu mấy người bạn đang ngồi trên ghế rồi bước xuống tiếp, hai là kéo Mạnh Tĩnh Nghiên về, làm vậy cũng chẳng có ai quản anh. Mới một lúc mà trên bàn đã chất đầy những chai bia rỗng. Hai tá bia căn bản không đủ, lại bảo nhân viên đem thêm ba kết qua.

"Trạh Vũ, hôm nay cậu có chút không đúng đấy. Có phải là cãi nhau với mỹ nữ họ Mạnh kia không? Chẳng phải hồi nãy vẫn còn tốt sao? Sao vậy, vẫn chưa thu phục được cô ấy à?" Cao Song Vĩ ngăn lại cái tay đang tiếp tục uống bia của Thành Trạh Vũ, quan tâm hỏi, "Cũng sắp được rồi, dù sao cô ấy cũng hiểu được lòng cậu..."

Tách tay của Cao Song Vĩ ra, ngửa đầu uống cạn chai bia. Khi bia chạy vào trong cổ họng, hô hấp cũng ngày càng hỗn loạn, làm mình tự sặc, ho khụ khụ không ngừng.

"Ài, mình biết mà, mỗi lần cậu tâm trạng thất thường thì đều có liên quan tới cô gái xinh đẹp họ Mạnh. Thấy hai người ở chung cũng rất tốt mà, sao có thể tra tấn cậu thành như vậy được?"

Thấy Thành Trạh Vũ uống rượu giải sầu chẳng rên tiếng nào, Cao Song Vĩ mất hứng, "Này, này này!" Thuận thế vỗ lên vai anh ta, anh ta cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, vội vàng chỉ tay vào sàn nhảy, "Mau nhìn kia, người đàn ông kia đang chiếm tiện nghi của mỹ nhân họ Mạnh kia! Sắp sờ lên đùi của cô ấy rồi! Mau nhìn đi, mau nhìn đi!"

Không đợi Cao Song Vĩ nói xong, Thành Trạh Vũ đã sớm đứng phất dậy. Theo hướng Cao Song Vĩ chỉ nhìn qua, quả nhiên đã thấy Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng không hề thấy người đàn ông nào đang sờ đùi cô. Mắt thấy cô sắp ngã xuống, Lâm Bằng Phi ở bên cạnh giúp đỡ cô mà thôi.

Chán nản ngồi xuống ghế, lấy chai bia ở trên bàn rót vào miệng, mới chỉ đổ hai giọt là hết dành cảm lên chai khác, vẫn trống không. Phiên chán ném chai bia qua bên cạnh, nhắm mắt lại dựa lên lưng ghế.

"Này này này, đừng như vậy mà, ngoại trừ chuyện có liên quan tới mỹ nhân họ Mạnh, cậu còn quan tâm, những chuyện khác cậu đều hờ hững."

"Thành Trạh Vũ, có phải lúc Mạnh Tĩnh Nghiên đi toilet hai người đã cãi nhau không? Có chuyện gì thì cậu cứ nói với bọn này, nói không chừng bọn mình có thể giúp cậu đó!" Bạn gái của Cao Song Vĩ cũng khuyên, "Suy nghĩ của con gái bọn đàn ông các người không hiểu được đâu, vậy nói cho bọn mình biết đi?"

"Cậu lúc nào cũng hết biện pháp với mỹ nhân họ Mạnh, có uống rượu giải sầu thì có ích gì. Còn muốn hết hò đẹp đường đi bệnh viện rửa ruột nữa à? Không biết lần này mỹ nhân họ Mạnh còn để ý tới cậu nữa không đây?"

Lời nói của Cao Song Vĩ như mũi tên bắn thẳng vào ngực của Thành Trạh Vũ, anh ta không phải là thần cupid, nhưng bản Thành Trạh Vũ hận không được muốn học máu tăng thêm ba phần.

Nghĩ đến hai người đàn ông đó, trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Lúc đó mặc dù Nghiên Nghiên đứng bên cạnh anh, nhưng anh lại cảm thấy khoảng cách của hai người rất xa, như là đường như anh đã mất cô rồi, cho nên anh mới có thể cảm thấy thật sự khủng hoảng như vậy.

"Không phải sao? Bởi vì có người đàn ông khác nhìn mỹ nhân họ Mạnh của cậu mà cậu cảm thấy ghen tị?" Nghe thấy Thành TrạM Vũ nói xong, Cao Song Vĩ ngạc nhiên hô to. Bình dấm chua này cũng quá mệt mỏi đi!

"Cũng không phải, vừa nãy khi Mạnh Tĩnh NghiêN mới quay lại từ toilet, cô ấy có chút không được tập trung, em kêu cô ấy tới ba lần mà cô hoàn toàn không nghe thấy!"

"Có gì không đúng sao, sao anh hoàn toàn không thấy được?"

"Hey, Mạnh Tĩnh NghiêN quen với mấy người đó hả? Là bạn học trước kia của cô ấy? Bạn bè? Hay là đối tượng lén đưa thư tình cho cô ấy? Con người khi còn sống gặp qua rất nhiều người, Thành TrạM Vũ dù cậu và Mạnh Tĩnh NghiêN từ nhỏ lớn lên ở bên nhau, hận không được muốn đánh vào cô ấy hai mươi bốn tiếng, nhưng chắc chắn cũng sẽ có chuyện mà cậu không biết! Con trai các người rất lơ đãng, làm sao có thể phát hiện được cô ấy có chỗ nào không đúng chứ."

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Duyên Phận Còn Là Nghiệt Duyên

Editor: thao1504

"Oa, Thành TrạM Vũ, thật không nghĩ tới, bạn gái của ông khiêu vũ lợi hại như vậy. Trước kia đã từng học qua khiêu vũ rồi sao? Nhảy thật là đẹp, ngay cả tớ là con gái khi nhìn thấy máu cũng nóng lên đây nè." Hùng muội muội nhảy một, kéo bạn trai trở về ghế uống chút rượu. Mở miệng nói lớn, bạn trai cô vội vàng la cô một tiếng, làm cho cô im miệng, rồi kéo cô đi chỗ khác.

Mạnh Tĩnh NghiêN vẫn còn chưa nhảy đủ, nên vẫn đang nhảy trên sàn. Đèn flash lúc sáng lúc tối, bóng người liên không thấy, mọi người nhảy một hồi nhìn lại liên không thấy đâu.

"TrạM Vũ, sao không đi tìm một Mạnh đại mỹ nữ một chút? Trong này tốt xấu lẫn lộn, cẩn thận cô bé bị người khác để mắt tới." Cao Song Vĩ quan tâm nói. Nhưng mà Thành TrạM Vũ giống như không nghe thấy gì, vẫn ngồi uống rượu như cũ.

Bạn gái của Cao Song Vĩ có chút mất hứng, bị bạn trai kéo tới quầy rượu, tầm mắt của hắn chú ý Mạnh Tĩnh NghiêN nhiều hơn chú ý cô. Bàn tay liền đưa ra phía sau lưng hắn dùng sức捏 một cái, Cao Song Vĩ đau đến nhe răng, cũng nhờ đang ngồi trên ghế dài ánh đèn lại mờ ảo, không ai nhìn thấy chuyện xấu hổ của hắn.

Tại trong sân nhảy, Mạnh Tĩnh NghiêN đang điên cuồng nhảy tóc thì xã dài đầy phiêu dật, dường như làm như vậy thì có thể đem tất cả chuyện phiền lòng đều được xả ra. Chân nhảy bước đi không mục đích, nhảy tới nhảy lui cũng không biết đến nơi nào, đợi cô mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút thì lại không tìm được ghế bọn Thành TrạM Vũ ngồi nữa. zy-bc.

Như vậy cũng tốt, có thể ở một mình yên lặng một chút.

Chậm rãi đi nơi an tĩnh, tránh khỏi âm thanh làm điếc cả lỗ tai của người ta. Nhưng là bây giờ cô lại không muốn trở lại bên cạnh Thành TrạM Vũ, không muốn nhìn thấy người quen biết. Muốn để chính mình tùy hứng một lần, ngồi một mình mà thôi.

Rất nhanh có waiter tới đây hỏi cô cần rượu gì, định đưa tay chỉ một loại rượu uống một ly, nhưng ngón tay lại bị quý thần xui khiến thế nào lại chỉ lên chai bia, đợi cô khi phản ứng lại, đợi đến khi waiter đưa tới lớn tiếng gọi cũng không nghe thấy, nhớ mang máng hình như kiếp trước gần nữa đời còn lại cô không đụng tới giọt bia nào.

Thật là tức chết, cô chưa bao giờ uống rượu, có một lần muốn cùng ông chồng Lục HoằNg Văn ở nhà làm chuyện lãng mạn, làm một bàn thức ăn, đặc biệt mua chai rượu đỏ, đốt nến làm bữa tối dưới nến. Rượu đỏ có nồng độ không cao, lại không nghĩ tới mới vừa uống hai ngụm xuống bụng, liền say đến thần chí không rõ, sáng ngày hôm sau tỉnh lại, hoàn toàn không nhớ buổi tối ngày hôm trước xảy ra chuyện gì.

Từ sau ngày hôm đó Lục HoằNg Văn liền ra lệnh nghiêm cấm không cho cô uống rượu, hắn nói con gái uống rượu say ở bên ngoài sẽ bị người ta chiếm tiện nghi. Trừ phi ở nhà mới có thể uống một chút, muốn chiếm tiện nghi, đương nhiên là tiện nghi cho người chồng là hắn đây, nước phù sa làm sao có thể cho chảy ra ruộng ngoài của người ta chứ!

Lại nghĩ tới người kia, Mạnh Tĩnh NghiêN cười khổ mở ra bia, uống vào trong miệng. Vị đắng làm cho cô không thích ứng được, để chai bia xuống sau đó liền chắc lưỡi. Quá khó uống rồi, tại sao đàn ông đối với mấy thứ uống này uống không biết mệt vậy chứ?

Kiên định cầm chai bia lên lần nữa, mặc kệ, uống đi, uống say sẽ không phiền não, sáng sớm ngày mai tỉnh lại, liền đem Lục HoằNg Văn quên mất không còn một mống, xem như hôm nay chưa bao giờ gặp hắn.

Đừng nói cô gan lớn, chỉ là cô có cảm giác rất an toàn, biết có Thành TrạM Vũ ở nơi đây, sẽ không để cho cô xảy ra chuyện.

Sẽ không có người nào uống rượu vào lại càng mạnh hơn, uống hết một chai vào trong bụng. Bia trong bụng liền dần có phản ứng, gương mặt bỗng chốc liền đỏ lên. Chỉ là chính cô cũng không nhìn thấy, cầm chai bia thứ hai lên tiếp tục uống.

Theo từ lượng của cô cùng với kiểu uống này, chai thứ hai uống được một nửa, liền có cảm giác nhìn người đều bị nhoà đi. Nhất là sàn nhảy bên này đèn flash bập bùng, càng không nhìn rõ người khác trông như thế nào.

"Ừm, Thành Trạh Vũ..... Thành Trạh Vũ, ta muốn về nhà....."

Úp mặt trên mặt bàn tự lảm bảm, nhưng có tác dụng gì đâu chứ? Nhất định do mình trón, ngồi một mình ở cách chỗ bọn Thành Trạh Vũ xa vạn dặm, Thành Trạh Vũ hẳn cũng không phải là có Thiên lý nhãn, Thuận Phong Nhĩ, làm sao sẽ nghe được cô gọi đây chứ?

Trên mặt nóng một chút, trong miệng lại phát khô, một chai rượu bia xuống bụng, nhưng giống như hoàn toàn không giải khát được chút nào. Nên không khỏi lại bung bia lên uống, càng uống..., thì miệng càng đắng, lưỡi càng khô, liền uống càng nhiều. Thân thể cũng ngồi không thẳng, chỉ có thể dựa vào cánh tay mà ngồi được ở trên bàn.

"Mỹ nữ, một mình uống rượu à? Có phải có chuyện gì phiền lòng hay không? Nói ra một chút, anh sẽ giúp cho em một chút chủ ý nha?"

Say rượu, diễm quang tứ hướng, dáng người hạng nhất, lại lộ ra làn da vừa trắng trẻo lại mềm mại, rất hấp dẫn người khác, quả thực là vô cùng mịn mẫn. Tất cả đều được phô bày ra, muốn không hấp dẫn đàn ông cũng khó. Quan sát một hồi, hình như mỹ nữ này là tới một mình, đang uống rượu già sấu, rốt cuộc cũng có người không nhìn được đến gần.

Giương mắt nhìn người nọ mấy lần, mặc dù trước mắt mơ mơ hồ hồ, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên cảm giác nam nhân này đáng đáp cũng không tệ lắm, giờ chai bia trong tay lên, "Cạn, cạn ly!"

"Được được, trước uống cạn một ly, cạn một ly, liền vì hai người chúng ta có duyên như vậy, ông trời trên cao để cho chúng ta hai gặp nhau!"

Mạnh Tĩnh Nghiên trong mơ hồ nghe nam nhân kia đối với mình thuận theo, trong lòng vui mừng, cô chỉ thích đàn ông như vậy, nghe lời! Không phải là mình lập chí muốn tìm tiểu bạch kiếm bao nuôi sao? Người này, người này cũng không tệ nha!

Ngây ngô nhìn người ta cười, trong lòng tính toán người ta, con cừu nhỏ gấp gấp muốn ăn sói xám, bản thân đúng là thật liều mạng nha.

"Ah? Quan Thiên Thiên, làm sao người cũng ở nơi đây? Uống nhiều rượu như vậy, đã uống bao nhiêu đây à? Thật là phục! Đi đi đi, cùng ta đến bên kia đi, bọn người Lục Hoảng Văn đều ở bên đó!"

Mất thấy tiểu mỹ nữ đã câu tới tay, nửa đường lại tuôn ra một Trình Giảo Kim! Liền chậm rãi đi tới chỗ khác, những người đến đây phần lớn đều là thành phần tri thức tinh anh nhân sĩ, tan việc tới bên này buông lỏng một chút. Bọn họ sẽ không giống xã hội côn đồ, nhìn chăm chăm mỹ nữ hai mắt liền tỏa sáng, ai dám những tay liền đánh người đó. Thấy bọn người Chu Quảng Siêu người đồng thế mạnh, lại là quen biết, người đến gần Mạnh Tĩnh Nghiên trước đó chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, liền đi ra sân nhảy, thuận tiện tìm kiếm mục tiêu mới.

Không sai, vị ‘Trình Giảo Kim’ giữa chừng xuất hiện này chính là Chu Quảng Siêu gặp trước đó không lâu. Hắn đang cùng những người anh em của hắn đến đây vui vẻ, mùa hè này hắn cùng mấy cái anh em tốt tới đây du lịch. Lên đại học, có rất nhiều thời gian rỗi rảnh, nên khi nghỉ không có chuyện gì làm ý nghĩa, nên có người tổ chức du lịch như vậy không ít. Giống như Lục Hoảng Văn, mới chuyển nhà.

Ở khách sạn sau khi tách ra, Chu Quảng Siêu có chút nản lòng, nản chí. Tìm Mạnh Tĩnh Nghiên hơn một năm, không dễ dàng gặp được a, là trời cao thật là trêu người, không hỏi thăm được số điện thoại không nói, thậm chí tên cũng không hỏi được, không biết sau này còn có cơ hội gặp hay không.

Những người khác biết hắn gặp người trong mộng liền thất bại tới ta liền cười ầm lên chọc quê hắn, nói hắn Chu đại thiếu ra tay cũng có lúc thất bại.

Rất rõ ràng, tâm tình hắn không tốt cũng không ảnh hưởng đến những người khác, một đám người trẻ tuổi cũng không muốn trở về khách sạn quá sớm, tính vào một phòng nào đó chơi tử-lô-khờ, nhưng khi trên đường về gặp một quán bar, nên cả nhóm liền kéo vào.

Cũng may là hắn tới, nếu không lại bỏ qua mỹ nhân rồi! Thật vui vẻ ~

Trên bàn bày mấy vỏ chai bia, là trước đó Mạnh Tĩnh Nghiên uống, Chu Quảng Siêu dùng bàn tay quơ quờ trước mặt Mạnh Tĩnh Nghiên, cô không hề có phản ứng, xem ra từ lượng không được tốt lắm, mới uống có hai ba chai bia đã làm cho cô thần chí không rõ đến trình độ này.

Không biết những bạn bè của cô đã đi đâu rồi, để cho cô một uống nhiều như vậy rồi còn ném cô ở nơi này không phải rõ ràng đang dụ sói đến sao? Nếu không phải là hắn xuất hiện kịp thời, nói không chừng đã bị người ta kéo đi mướn phòng!

Nghĩ đến đây, Chu Quảng Siêu không khỏi dâng lên một hồi may mắn. May mà, may nhờ bị bạn bè kéo tới đây uống rượu nha!

Kéo cánh tay Mạnh Tĩnh Nghiên vòng qua cổ của hắn, ôm hông của cô đứng lên. Dưới ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt của nam sinh hai mươi mấy tuổi liền hơi ửng hồng, cái này, eo của nha đầu này cũng quá nhỏ! Còn nữa, làn da của cánh tay lại thật trơn bóng, mềm mại, giống như bánh trứng!

Ai ôi! Sắc tức thị không, không tức thị sắc, không được nóng nảy, không được suy nghĩ lung tung.

"Oa, Quảng Siêu, lợi hại nha, mới vừa rồi ở khách sạn còn nói phải gặp được nữ sinh mình thích mới được, mà lúc này mới chưa được qua bao lâu, xoay người liền lại cửa được cô gái đẹp!"

"Hồng hồng hồng ~" mấy nam sinh phát ra tiếng cười mập mờ không rõ, nhìn hần với ánh mắt ngăm đã hiểu lẫn nhau.

"Ah? Đây không phải là người mới gặp ở rồi khách sạn hồi nãy?" Vẫn là Cao Mỹ Tinh bạn gái của Lục Hoàng Văn có ấn tượng đối với Mạnh Tĩnh Nghiên, liền ngạc nhiên la lên. "Cô ta thế nào lại ở nơi đây?"

"Tớ cũng không biết, ngẫu nhiên gặp được, cô ta uống nhiều quá ngồi ở bên kia, còn bị sắc lang chọc ghẹo, không biết bạn bè của cô đã ở nơi nào, tớ sợ cô bị người khác quấy rầy, chỉ có thể mang cô tới đây." Chu Quảng Siêu bắt đầu nói.

Khi Mạnh Tĩnh Nghiên uống nhiều thì rất dính người, Chu Quảng Siêu chỉ dìu cô đi vài bước mà thôi, cô liền giống như bạch tuộc, bám chặt lên trên người của hần, tay ôm hông của hần không buông. Làm cho Chu Quảng Siêu không ngừng một lần lại một lần đọc Kim Cương Kinh ở trong lòng, hần là trẻ tuổi tình lực dồi dào không chỗ phát tiết được, đừng khảo nghiệm hần như vậy chứ!

"Không tệ a, anh hùng cứu mỹ nữ nha! Ở khách sạn cô ta đối cậu không để ý, hiện tại cậu có cơ hội cùng cô thân cận. Này, túi quần của cô ta hơi cộm lên, có phải là điện thoại trong đó hay không? Thưa dịp cô say, nhanh chóng lấy số điện thoại lấy đi, về sau sẽ dễ dàng liên lạc nha!" Cao Mỹ Tinh cười nói. Chỉ chỉ cái túi đang cộm lên.

Chu Quảng Siêu ở trường học nhân vật rất nổi danh, bạch mã hoàng tử trong lòng của không ít nữ sinh. Cũng chính là hần, cô mới dám nói như vậy, biến thành người khác liền không thêm quan tâm, cũng không dám nói xen vào như vậy.

Ánh mắt của bạn học Chu liền sáng lên, cảm giác đây là một biện pháp tốt. Dội cô tỉnh rượu, nói không chừng lại giống như trước kia xoay người rồi đi, không cho cô cơ hội nói gì, trước tiên cần phải lấy được số điện thoại, mới có cơ hội phát triển thêm một bước nha! Da mặt của hần cũng đỏ ửng, không tìm được người cũng không nhất định không chịu bỏ qua? 14671010

Nhưng.....

Cúi đầu nhìn vị trí túi quần của Mạnh Tĩnh Nghiên, cô mặc quần cực ngắn, không để ý, đã nhìn thấy bắp đùi trắng nõng. Vội vàng ngẩng đầu lên, rất sợ máu mũi sẽ phun ra ngoài. Nhiều bạn học ở đây như vậy, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, ngàn vạn lần đừng làm chuyện xấu hổ mất mặt.

"Cậu đó, Cao Mỹ Tinh, cậu giúp tớ lấy điện thoại di động của cô bé ra, rồi gọi vào số điện thoại của tớ."

"Tại sao muốn tớ lấy chứ? Chuyện không có lợi tớ nhất định không làm a!" Đi cùng có ba người nữ sinh, chỉ là hai kia đều xuống sân nhảy khiêu vũ rồi, Chu Quảng Siêu chỉ có thể cầu xin cô, Cao Mỹ Tinh liền làm bộ làm tịch.

"Được được được, tớ mời cậu ăn cơm, mời cậu ăn cơm còn không được sao?"

Cao Mỹ Tinh nhìn qua người bạn trai bên cạnh cười, "Chồng ah, em đã kiếm được cho hai đứa mình một bữa ăn tối miễn phí rồi!"

"Ừ, Vợ của anh thật là lợi hại!" Lục Hoàng Văn phụ họa cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Say Rượu Hồng Việc

"Tất nhiên, cứ nghĩ xem phải khao cái gì đi đã!", Cao Mỹ Tinh há hê nói. Sau đó liền đưa tay vào túi quần Mạnh Tĩnh Nghiên móc điện thoại ra, Chu Quảng Siêu thầm biết ơn nhận lấy, dùng điện thoại của Mạnh Tĩnh Nghiên gọi vào điện thoại của mình, rồi bảo Cao Mỹ Tinh trả về.

"Này, mấy người mau nhìn xem, hình nền điện thoại của cô ấy thật là đẹp, ha ha".

Hình nền trên điện thoại của Mạnh Tĩnh Nghiên là ảnh của cô khi còn bé, tóc ngắn ngang cằm, mắt to ngập nước, miệng nhỏ khê cong lên, làn da trắng nõn, đáng yêu vô cùng. Chu Quảng Siêu không biết hình này chính là cô nhóc kia lúc nhỏ, chỉ cảm thấy người trong lòng xinh đẹp không nói, ngay cả màn hình điện thoại cũng đẹp mắt đến vậy, trong mắt người tình hóa Tây Thi, nhìn cái gì cũng đều tốt cả.

Lượng cồn xông lên não, hoàn toàn không phân rõ đông nam tây bắc, cũng không biết bên cạnh mình là người như thế nào, cả người cô mềm nhũn, nên muốn tìm thứ gì đó để dựa vào. Ở bên cạnh, tất nhiên vẫn là bạn học Chu Quảng Siêu. Do chơi bóng rổ trong nhiều năm, thường xuyên vận động, nên thân hình khá to lớn, Mạnh Tĩnh Nghiên dựa vào rất có cảm giác an toàn. Cô hoàn toàn thả lỏng bản thân, không ngừng rúc vào bức tường vững chãi.

Nam sinh hơn hai mươi tuổi, ai mà chẳng từng xem qua vài hình ảnh hạn chế trẻ em, sau đó sôi nổi bàn tán với bạn cùng phòng. Mặc dù vậy Chu Quảng Siêu lại chưa từng chân thật tiếp xúc với người khác giới, lúc này được ôn hương nhuyễn ngọc thân thiết dựa vào, nhất thời không kìm chế được, mặt đỏ như gấc, hưng phấn không thôi.

Muốn quay đầu ngắm Mạnh Tĩnh Nghiên kỹ một chút, rồi lại ngượng ngùng, đập vào mắt là làn da trắng nõn non mềm chỉ muốn dùng sức bấm hai cái.

Vì ngăn ngừa bản thân lập tức hóa thân thành sắc lang, Chu Quảng Siêu vội vàng xoay đầu lại, nhìn chăm chăm sàn nhà, không dám nhìn thêm lần nào nữa.

"Nơi này quá loạn, cô ấy không nghỉ ngơi được, nếu không thì các cậu cứ ở lại chơi đi, tớ mang cô ấy về khách sạn trước, tối nay chúng ta tụ tập ở đó!". Quán Bar này quá huyền ảo khiến Mạnh Tĩnh Nghiên không thoải mái, chỉ hận không thể giấu mình vào trong ngực Chu Quảng Siêu. Anh chàng thấy thế, vội vàng lên tiếng với bạn mình.

"Ah, Siêu Từ, làm sao lại gấp gáp vậy! Cô nhóc nhà người ta vẫn còn nhỏ đấy? Có lẽ còn chưa đến mười tám tuổi đâu đấy?"

"Nói linh tinh gì thế, tớ chỉ muốn dẫn cô ấy về nghỉ, đừng có mà nghĩ lệch lạc!"

"Ha ha, tôi nói này, ở đây có ai thấy trên trán Chu Quảng Siêu đang viết bốn chữ lớn hay không?"

Cao Mỹ Tĩnh thần bí hỏi, có người đoán là mặt người dạ thú, có người lại đoán hổ đói ăn dê, còn có người đoán là trâu già gặm cỏ non. Cao Mỹ Tĩnh lắc đầu liên tục, nói không đúng, Lục Hoàng Văn trầm tư một lát, rồi thử trả lời: "Có phải là không gì sánh được?"

"Phụt, ha ha ha ~"

Một bàn người cười ngả cười nghiêng, làm Chu Quảng Siêu ngượng đỏ mặt, hận không thể chui xuống mặt bàn.

"Aiz, được rồi được rồi, không nói chuyện với mấy người không đúng đắn các cậu nữa, tớ dẫn cô ấy đi trước!"

"Đợi chút, đợi chút, chúng ta cùng đi đi, chơi ít một đêm cũng không sao cả, quan trọng là trở về giám thị sói xám lớn xấu bụng, đừng để cho nó nuốt cô bé quàng khăn đỏ vào bụng!"

Đúng là đám bạn xấu tính! Nói đến xem nào nhiệt, người nào người nấy ai ai cũng tích cực không thôi. Rồi rít thu dọn đồ đạc, đứng dậy đi ra cửa.

Mạnh Tĩnh Nghiên đi giày cao gót, đứng cũng không vững, cứ lao đảo nghiêng ngả. Chu Quảng Siêu chỉ lo đỡ thôi cũng toát hết mồ hôi, chỉ sợ chạm vào chỗ nào không nên chạm, lại bị người ta bảo mình nhân cơ hội sàm sỡ! Quẫn!

Mặc dù cô nhóc Mạnh đã say bất tỉnh nhân sự nhưng trong tư tưởng vẫn có chút bài xích người khác chạm vào. Mắt thấy Mạnh Tĩnh Nghiên nghiêng sang một bên, chuẩn bị ngã xuống, Chu Quảng Siêu liền vội vàng dùng cánh tay kẹp lại, đỡ cô đứng vững. Nhưng bởi vì cô uống nhiều quá, không thành thật, cứ mãi nhích tới nhích lui nên càng thêm chật vật.

Ra khỏi cửa quán rượu, bị gió đêm thổi vào mặt, Mạnh Tĩnh Nghiên mới lấy lại chút tỉnh táo. Híp cặp mắt mờ mịt, lại thấy một người chỉ xuất hiện trong mơ.

"Lục, Lục Hoàng Văn....."

"Hả? Em nói cái gì?", Chu Quảng Siêu ghé tai vào bên miệng Mạnh Tĩnh Nghiên nhưng lại không thấy cô nói gì nữa. Không thể làm gì khác hơn là đỡ cô đứng ngay ngắn, chờ xe.

Mấy người bạn họ ở khách sạn cùng trên một dãy phố này, cách quán bar không xa, đi bộ hơn 10" liền đến. Nhưng đừng hy vọng một quý say lại đi giày cao gót đi bộ, nên chỉ có thể đứng đây bắt xe đi về.

Xa xỉ! Thật quá lãng phí!

Không sao, toàn bộ sẽ so Chu Quảng Siêu chi trả!

Ai bảo cậu ta muốn tâm tưởng sự thành, cua được mỹ nhân, tình trường đắc ý chứ?

"Ừm..... Lục Hoàng Văn, Hoàng Văn....."

Lúc này, Chu Quảng Siêu đã nghe cực kỳ rõ, nhưng lại nghi ngờ không hiểu: "Hoàng Văn, hình như cô ấy đang gọi tên của cậu đấy? Cậu biết cô ấy sao?"

"Hả? Không thể nào, trừ năm ngoái gặp một lần ở trên sân bóng rổ, thì trước đây chưa bao giờ gặp cả!". Một đám nam nữ trẻ tuổi đều cảm thấy tò mò, ghé tai tiến tới gần Mạnh Tĩnh Nghiên, rồi lại nhìn nhau, xác định bọn họ không hề nghe lầm, cô bé kia đang gọi tên Lục Hoàng Văn không sai. Nhưng Lục Hoàng Văn đã nói không biết cô ta, chuyện này thật sự rất kỳ lạ!

Nhất là Cao Mỹ Tĩnh, biểu hiện trên mặt càng đặc sắc hơn, bĩu môi không vui chất vấn: "Có phải anh đã gạt em chuyện gì hay không?". "Oan uổng quá mà! Anh gạt em làm gì chứ? Xác thực là anh không hề quen biết cô nữ sinh này! Vợ à, em phải tin tưởng anh!"

Lại nghĩ đến lúc trước gặp ở khách sạn cô nhóc này đã nhìn bọn họ chăm chăm nhưng lại không hề nói chuyện với Lục Hoàng Văn, nếu mà đã quen biết, hoặc giả là bạn gái trước oán hận như thế chắc chắn sẽ không dễ dàng tha bọn họ đi, đã sớm nhào lên trình diễn hí khúc phụ tình với tình địch rồi.

À, mà tình địch hình như là bản thân mình, bản thân sao bỗng dưng muốn nguyên rửa mình thế này ha ha.....

Chẳng lẽ Lục Hoàng Văn trong miệng cô nhóc kia không phải là Lục Hoàng Văn mà bọn họ biết?

Chu Quảng Siêu đỡ Mạnh Tĩnh Nghiên, dụ dỗ mà hỏi: "Lục Hoàng Văn mà em nói, có phải là cậu ta hay không?"

Mạnh Tĩnh Nghiên uống say còn biết cái gì, chỉ coi mình đang nằm mơ, mắt híp lại, miệng cứ lẩm bẩm: "Tại sao, tại sao muốn vứt bỏ em mà đi với người khác, em yêu anh như vậy, yêu anh như vậy....."

Nhìn thấy thế, đám người kia cũng quần rồi, cô nhóc này nhìn nhỏ như vậy, kinh nghiệm tình trường đã phong phú đến thế...!

Đã thế cô nhóc còn không chịu ngừng nghỉ, không chỉ im lặng, ngược lại còn gào lên: "Hoàng Văn, em hối hận, con của chúng ta, đứa bé, hic hic hic....."

Chu Quảng Siêu và Lục Hoàng Văn, cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, kinh ngạc không khép miệng lại được. Cô nhóc này thoát nhìn cũng chỉ mười sáu mười bảy, mà ngay cả đứa bé đều đã có? Hình như trưởng thành sớm quá rồi!!! Lục Hoàng Văn chỉ chỉ vào Mạnh Tĩnh Nghiên, nói: "Như vậy, mà cậu còn muốn mang về?"

"Cũng không thể bỏ mặc cô ấy ở lại đây được, uống say bí tỉ như vậy, sẽ bị người ta chiếm tiện nghi mất. Trước cứ dẫn người về, ngày mai rồi hãy nói!"

Cũng đành vậy chứ sao, Cao Mỹ Tĩnh thở dài, cũng cảm thấy hôm nay không phải là ngày may mắn của Chu Quảng Siêu, vô tình gặp được người trong mộng nhưng đụng ngay phải người không có liêm sỉ, xem như xui xẻo rồi. Móc điện thoại ra xem thời gian, không nhìn được nhìn về phía đầu phố, cũng đã năm phút trôi qua rồi mà không có bóng dáng của chiếc taxi nào.

"Hoàng Văn, Lục Hoàng Văn.....". Mạnh Tĩnh Nghiên còn chưa ngừng, không ngừng khảo nghiệm tự chủ của Chu Quảng Siêu, hai tay vòng quanh hông của cậu ta, để lại trên áo sơ mi một dấu vết ẩm ướt.

Thấy Chu Quảng Siêu không để ý tới mình, càng thêm không cam lòng, mất hứng

Nhón chân lên, hơi híp mắt, chuẩn bị tiếp cận bờ môi người nào đó ——

"Mạnh Tĩnh Nghiên!"

Xong đời, bị người ta bắt quả tang rồi!

Giờ phút này, mọi người đều có chung suy nghĩ này, Cao Mỹ Tĩnh thấy thế nhỏ giọng giải thích rằng người này là bạn đi cùng tiểu mỹ nữ, nhìn đáng vẻ thì không phải là bạn bè bình thường, thấy tiểu mỹ nữ muốn hôn môi Chu Quảng Siêu như vậy không tức điên mới là lạ.

Rất may Thành Trầm Vũ xuất hiện kịp thời, lập tức lôi Mạnh Tĩnh Nghiên từ trong ngực Chu Quảng Siêu ra ngoài. Mạnh Tĩnh Nghiên đứng không vững theo quán tính gục vào trong ngực Thành Trầm Vũ. Nhưng dường như không ngại tạo thêm náo nhiệt, người nào đó lại muốn tránh ra, trở về bên cạnh Chu Quảng Siêu, miệng còn không ngừng kêu tên Lục Hoàng Văn!

"Anh là Lục Hoàng Văn?", ôm Mạnh Tĩnh Nghiên thật chặt, không để cho cô có cơ hội chạy mất, lạnh lẽo nhìn Chu Quảng Siêu hỏi.

Tối nay Thành Trầm Vũ cũng uống không ít, mặc dù tức giận buồn bực Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng vẫn không nhìn được mượn cớ đi vệ sinh để tìm cô khắp nơi. Trong sân nhảy không có, các phòng trong quán Bar cũng không có, lúc này cậu mới luống cuống, vội vàng vàng lao ra tìm người, lại nhìn thấy một màn tan nát cõi lòng.

Cô còn chưa từng chủ động hôn cậu bao giờ!

Lúc này còn không ngừng lái nhai tên tuổi của nam sinh khác!

Chu Quảng Siêu dù thích Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng cũng sẽ không cố ý nói láo đã kích tình địch, liền vội vàng giải thích: "Không phải, tên tôi là Chu Quảng Siêu, trước kia chúng ta đã từng gặp mặt. Tôi thấy cô ấy một mình uống nhiều quá, ở trong quán bar không an toàn, nên muốn dẫn cô ấy rời khỏi nơi này. Cậu là bạn của cô ấy phải không? Nếu đã tới đón người, vậy thì tôi đi trước, hẹn gặp lại."

Mấy người kia cũng sợ quậy lớn chuyện, bọn họ là người vùng khác đến lạ nước lạ cái sao có thể chiếm được tiện nghi, huống chi Mạnh Tĩnh Nghiên cứ thốt ra miệng là ông xã lại đứa bé, nên liền xem cô không phải người tốt lành gì. Rủ bỏ được một mối phiền phức, vui mừng còn không kịp, lập tức lôi kéo Chu Quảng Siêu chạy đi như một làn khói. Không có quý say, thì cần gì phải gọi xe, bọn họ đi bộ về là được.

Thành Trầm Vũ muốn đuổi theo, nhưng trong ngực lại đang ôm "bà tổ cô", cậu mà chạy, thì Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ ngã mất, dù tức giận vẫn phải thả bọn họ đi. Cũng may nhờ cậu không yên lòng về Nghiên Nghiên, lấy cớ đi toilet tìm người, nếu đến muộn một phút, nói không chừng cô liền bị đám người xa lạ kia mang đi, hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi.

Tức giận vỗ vỗ lên mặt Mạnh Tĩnh Nghiên muốn gọi người dậy vừa để mắng vừa chất vấn để cho cô biết tối nay thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không biết cô nhóc này đã uống bao nhiêu, gọi thế nào cũng không có phản ứng, miệng lại không ngừng gọi tên 'Hoàng Văn', hình như là họ Lục, nhưng nghe không rõ.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe được cái tên này, còn là người mà Mạnh Tĩnh Nghiên nhớ mãi không quên. Cô uống nhiều quá nên thần trí mê sảng, cứ lặp đi lặp lại tên người đó.

Trái tim cậu như bị người ta bóp chặt, đau đến mức không tài nào hô hấp nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hai Người Đều Điên Rồi

Editor: Á bì

Thành TrạM Vũ nổi giận, những cái khác thì có thể được, nhưng anh không thể nào chịu nổi khi trong tim của Mạnh Tĩnh NghiêN chứa một người đàn ông khác. Dưới cơn nóng giận, bỗng cô lên, ba chân bốn cẳng đi nhanh về phía khách sạn ở đối diện quán bar.

Lúc này nhà trọ và khách sạn còn chưa thịnh hành đăng ký tên, chỉ cần trả tiền là có thể lấy phiếu phòng. Thành TrạM Vũ để cho Mạnh Tĩnh NghiêN ôm cổ anh, một tay thì dùng lực kẹp chặt eo của cô, còn tay khác thì cố gắng móc ví tiền từ trong túi quần ra rồi sau đó khôi phục lại bộ dáng ban đầu, dùng hai tay ôm Mạnh Tĩnh NghiêN. Chẳng còn cách nào khác, Mạnh Tĩnh NghiêN cũng không được thành thật cho lắm, cứ quay tới quay lui ở trong lòng Thành TrạM Vũ, nếu buông lỏng chút là có thể té xuống.

Cô nhân viên đứng quầy cũng có kiến thức rất rộng, nhất là cặp đôi đang đong đưa ở trước mặt, mỗi ngày người tới đây mua vui có cả trai lẫn gái, cứ ngày ngày đều tới như vậy thì khách sạn làm ăn rất tốt. Nhưng khi liếc nhìn trộm, cô gái nhỏ được ôm trong ngực bộ dáng nhìn rất xinh đẹp, tuổi cũng không lớn lắm, nhưng thần trí có chút mơ hồ, hẳn là uống say rồi.

Mặc dù bộ dáng của cậu trai này rất có khí chất, rất có hương vị. Nhưng cũng đều là mấy đứa nhóc con, nếu như vì người ta uống say mà chiếm tiện nghi, chờ đến lúc tỉnh dậy chắc đau khổ lắm. Chỉ có điều cô chỉ là nhân viên ở đại sảnh, không thể có hành động chất vấn khách hàng, bằng không lúc nào cũng có thể rơi vào nguy hiểm cuốn gói ra đi.

Cho nên cô thông minh không phát ra âm thanh gì cả, nhưng mà chỉ là thỉnh thoảng nhìn thoáng qua bọn họ mà thôi, trong lòng âm thầm cảm thấy tiếc nuối cho Mạnh Tĩnh NghiêN, tốc độ giải quyết giấy tờ cũng chậm hơn.

Mạnh Tĩnh NghiêN cao một mét sáu lăm, nặng cũng được bốn mươi lăm ký, nên Thành TrạM Vũ có ôm vào trong ngực cũng không có cảm thấy mệt. Nhưng lại không chịu được người trong lòng cứ vịn tới vịn lui, liên tục cọ xát lên người anh, một bàn tay bắt được cổ tay anh, một tay còn lại thì đang sờ tới sờ lui trên người của anh.

Ánh mắt hơi híp lại, cũng không biết cô có biết người đang ôm cô là ai hay không.

"Ừm, Hoàng Vãn, vóc dáng của anh cũng được lắm, cơ ngực cũng to ra rồi. Tập khi nào vậy? Tới bây giờ em vẫn chưa được sờ tới đâu! Có phải là tập được một thời gian rồi phải không, cơ bụng sáu múi biến thành một cục?"

"Hương vị trên người của anh cũng rất dễ chịu, em rất thích."

"Hi hi hi, để em sờ xem cơ bụng của anh còn hay không?"

"Đến đây, đến đây, đều là vợ chồng già rồi còn thẹn thùng gì nữa?"

Người luôn luôn có tự chủ như Mạnh Tĩnh NghiêN lại có bộ dáng như vậy sau khi uống say, bộ dáng khéo léo hiểu chuyện của cô đã được ném tới đảo Trảo Oa rồi, không riêng gì lời nói có ý đùa giỡn Thành TrạM Vũ, mà hành động cũng không thua kém đâu. Tay nhỏ bé lần mò từ ngực đi xuống, đáng tiếc bây giờ cô bị Thành TrạM Vũ dùng tư thế ôm ngang nên hành động có chút hạn chế những ngón tay nghịch ngợm nên phạm vị nhiều lắm chỉ được sờ ngực mà thôi, muốn lần mò xuống dưới thì có chút vất vả.

Thành TrạM Vũ càng nghe những lời nói trêu chọc mặt anh lại càng đen, rất rõ ràng NghiêN NghiêN đang xem anh là người đàn ông khác, chính là người đàn ông tên Lục Hoàng Vãn kia. Nghe những lời nói lung tung ở trong miệng của Mạnh Tĩnh NghiêN, rốt cuộc người đàn ông kia là ai chứ, anh ta và NghiêN NghiêN có quan hệ gì?

Nắm chặt tay của Mạnh Tĩnh NghiêN, không để cho cô làm loạn nữa. Anh muốn khống chế bản thân mình, nếu như Mạnh Tĩnh NghiêN còn tiếp tục như vậy nữa, anh không chắc bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì.

Anh cũng chỉ muốn tốt cho cô gái ở trong ngực mà thôi, nhưng người ta lại chẳng cảm kích, mình lại không thể giảng đạo lý với một người uống say đầu óc không được tỉnh táo. Bị người ta bắt được tay, nên không sờ được cơ ngực, cơ bụng nha! Dùng sức tránh khỏi tay của Thành TrạM Vũ, người nọ lại càng nắm chặt hơn.

Rốt cuộc Mạnh Tĩnh NghiêN bị chọc tới tức, cầm lấy tay của Thành TrạM Vũ cắn xuống, hung dữ la to, "Nói gì đó? Chị có tiền! Chị bao cậu, về sau cứ đi theo chị, ăn thịt nào, uống rượu nào!"

Vừa bị chọc tức nên giọng nói của Mạnh Tĩnh NghiêN cũng không nhỏ, một câu vừa nói ra làm cho toàn bộ người ở trong đại sảnh đều nghe được. Tất

cả ngừng công việc ở trong tay quay đầu lại muốn tìm giọng người phụ nữ nào lại có hùng tâm tráng khí như vậy.

Cô nhân viên ở đại sảnh cũng kinh ngạc, thầm mắng mình không có đầu óc, không biết nhìn người. Vừa rồi còn lo lắng cô gái nhỏ này uống quá nhiều rượu sợ bị người đàn ông này lừa gạt, còn liên tưởng đủ loại kết quả, có khóc suốt suốt không biết giải quyết như thế nào cho tốt đây, có luẩn quẩn nhảy lầu tự sát, còn có bị người ta làm cho lớn bụng, bị ép phải làm mẹ trẻ vị thành niên phiên bản cũ, đương nhiên cũng có phiên bản cũ của chuyện gắng gượng mang cái bụng to tới bệnh viện để phá.

Không tới năm phút đồng hồ, cô lại có thể trình diễn một màn hay như vậy. Thì ra cô gái này còn hào phóng hơn người đàn ông kia! Xem ra không phải người khác chiếm tiện nghi của cô, mà là cô chiếm tiện nghi của người khác rồi! Bá vương ngành thương cung đúng không! Chắc chắn chắc, người trẻ tuổi bây giờ thật sự quá phóng khoáng! Thế giới quan đã bị rối loạn rồi!

Khi đưa phiếu phòng cho Thành Trầm Vũ, cô nhân viên cũng lén nhìn liếc qua anh, âm thầm tắc lưỡi, là một thằng nhóc có khí chất phong nhã, nhưng rõ ràng lại là mặt trắng nhỏ (trai bao)!

Haiz, thôi chuyện là vậy đó! Trên thế giới rộng lớn này, cái gì mà không có!

Thành Trầm Vũ có tâm muốn bóp chết Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng anh còn có thể như thế nào được, nhận xong phiếu phòng, ôm Mạnh Tĩnh Nghiên đi như bay vào thang máy. Trên thân lửa giận muốn đốt cháy Mạnh Tĩnh Nghiên, làm cho cô thấy khó chịu kêu lên, "Ủm, buông ra, nóng quá, khó chịu quá..."

Còn nóng?

Mặc như bikini vậy, còn muốn mặc như thế nào nữa?

Tốt! Ngại nóng sao? Chờ vào phòng thì anh cho cô coi!

Dùng phiếu phòng mở cửa ra, anh liền trực tiếp hung hăng ném cô lên giường, đèn cũng không mở, anh dùng chân đá vào cửa phòng, liền chạy tới cởi quần áo của Mạnh Tĩnh Nghiên. Cho em kêu nóng này, cho em kêu nóng này!

"Hoàng Văn, đừng có quậy, em khó chịu..."

Thành Trầm Vũ cứng đờ, vào lúc này mà cô vẫn kêu tên người đàn ông kia! Một nắm tay nện lên giường, nệm cũng lún xuống một lỗ lớn.

Gần như trong ba giây, ánh mắt nhìn chăm chăm lên Mạnh Tĩnh Nghiên bỗng trở nên sắc bén, giống như con báo đen đang nhìn chăm chăm vào con mồi vậy, "Nghiên Nghiên, em là của anh, chỉ có thể là của anh..."

Dùng tư thế không cho phép kháng cự đè ép Mạnh Tĩnh Nghiên vào lòng anh. Hung hăng giữ môi cô, hôn xuống.

Trên người như có một ngọn núi đè xuống, trong miệng lại như có ai đó đoạt lấy hô hấp, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy cô như đang rơi vào ngày tận thế, thờ hồn hèn. Dùng lực đẩy Thành Trầm Vũ.

Nhưng cô càng đẩy, càng chống cự, thì hô hấp của Thành Trầm Vũ lại càng nặng nề, càng dùng lực ôm Mạnh Tĩnh Nghiên vào trong ngực. Dù như thế nào, anh cũng không buông cô ra.

Tay chân lạnh lẽo cởi quần áo ra, lộ ra một cơ thể hoàn mỹ màu lúa mì, cùng tiếp xúc thân thể với thiên hạ ở trong người đang mặc đồ như "bikini". Mạnh Tĩnh Nghiên lại đẩy, không cần thận đụng tới một mảnh trần truồng cơ ngực của Thành Trầm Vũ.

Ban đêm vào mùa hè cũng đặc biệt hơi oi bức, nhưng trên người Thành Trầm Vũ lại lạnh lạnh, hơi có chút mồ hôi ẩm ướt. Nhất là Mạnh Tĩnh Nghiên ba phút trước còn muốn sờ cơ bụng của anh, khi đó tư thế có hạn không thành công, nhưng bây giờ thì thiên thời địa lợi nhân hoà rồi.

Đầu óc như trong hồ, thân thể điều khiển lý trí, hai tay dò xuống dưới, quả nhiên đã đụng tới cơ bụng sáu múi mà cô muốn nhìn trộm bao lâu nay. Cứng rần, có góc cạnh, sờ rất có cảm xúc.

Ở trước mặt của Mạnh Tĩnh Nghiên, Thành Trầm Vũ vốn cũng chẳng có chút tự chủ nào. Hơn nữa cô lại trêu chọc anh như thế, đã sớm nhất trụ kinh thiên, hô hấp cũng nặng nhọc giống như mới chạy xong cả ngàn mét.

"Ủm, hầu hạ bản tiểu thư cho tốt, sẽ cho cậu chỗ tốt nha!" Thành Trầm Vũ buông môi của Mạnh Tĩnh Nghiên ra, chuyển chỗ sang cổ của cô, Mạnh Tĩnh Nghiên quay đầu đi, dùng sức hít sâu vài lần, rõ ràng là cô không sợ chết muốn thêm dầu vào lửa mà. Còn bắt đầu chủ động tháo bỏ nút áo nội y của mình, đôi ngực mềm mại liền bày ra trước mặt người ta. Rất giống như một con dê đã được rửa sạch sẽ đưa lên trước mặt của con sói lang.

"Nghiên Nghiên, anh yêu em, đừng rời khỏi anh..."

Nụ hôn của Thành Trầm Vũ rất nóng và tuyệt vọng, nhưng người đã có men say trong người như Mạnh Tĩnh Nghiên lại không cảm thấy được, không rõ, nằm ở trên giường mở nửa con mắt, một bộ dáng xuân tình dập dờn, "Ừ, hầu hạ chị cho tốt, cậu muốn cái gì chị cũng cho cậu, bản tiểu thư có rất nhiều tiền, ha ha ha, ha ha ha." "Anh chỉ muốn em, chỉ mình em!"

"Tốt, cho cậu! Cái gì chị cũng cho cậu!" Động thân một cái, tiến vào trong thân thể của Mạnh Tĩnh Nghiên. Hai người đều hét lớn, nhưng lại tương phản nhau, Thành Trầm Vũ là vì yêu thích, còn Mạnh Tĩnh Nghiên là vì quá đau.

Trong miệng cô nói rất hào phóng, là vì do ảnh hưởng của chất cồn, thật ra căn bản không biết bản thân cô đang nói gì. Mặc dù hai mươi mấy năm trước cô đã từng trải qua lần đầu tiên đầy đau đớn, nhưng dù sao hai mươi mấy năm trôi qua, thân thể so với trước kia cũng đã khác nhau rất nhiều.

Xem nhẹ vấn đề kích cỡ khác nhau giữa Lục Hoàng Văn và Thành Trạh Vũ, năm đó phát sinh quan hệ với Lục Hoàng Văn là cô hai mươi bốn tuổi, mà bây giờ cô còn chưa tới mười tám, thân thể là trẻ vị thành niên còn chưa hoàn toàn phát triển hết!

Đau chết, Mạnh Tĩnh Nghiêh mặc kệ, dùng sức phản kháng, cô không muốn tiếp tục nữa!

"Mặt trắng nhỏ, kỹ thuật của cậu quá kém, mau ra ngoài đi, chị muốn trả hàng! Hu hu hu...trả hàng!"

"Chậm đã, Nghiêh Nghiêh, từ lúc năm ấy em ba tuổi anh gặp em, liền không thể trả hàng rồi." Nói xong, rời khỏi lại tiến vào. "Em là của anh, chỉ có thể là của anh. Người đàn ông khác không thể nào cướp em đi, nhất là Lục Hoàng Văn, dám tranh cùng anh, anh nhất định cho anh ta đẹp mặt."

Lục Hoàng Văn?

Trong sương mù nghe được ba chữ Lục Hoàng Văn, Mạnh Tĩnh Nghiêh ngẩn đầu cố gắng mở to hai mắt muốn nhìn thấy rõ người ở trước mặt, nhưng mà hơi nước ở trong mắt lại làm cho mọi thứ ở trước mặt rất mờ. Nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi, "Không phải, cậu là ai? Cậu không phải Lục Hoàng Văn, của anh ấy không lớn như cậu..." Nghe thấy lời của cô, giống như cô đã từng thử qua?

Nhất thời lòng thương tiếc của Thành Trạh Vũ cho lần đầu tiên của Mạnh Tĩnh Nghiêh bị thay bằng cơn phẫn nộ, bắt đầu điên cuồng chuyển động. Anh muốn dùng hành động thực tế chứng minh, cô là của anh, chỉ có thể của một mình anh.

Cảm giác trên thân thể sẽ không thể gạt người, anh cảm thấy đây chính là lần đầu tiên của cô, lạc hồng trên khăn trải giường màu trắng đã chứng minh được điều đó. Nhưng mà lời cô nói lại làm cho Thành Trạh Vũ không thể nào bỏ qua, không cách nào quên được. Hai mắt đầy tơ máu, hung hăng chạy nước rút, "Thằng chó Lục Hoàng Văn! Bảo hán đi chết đi! Anh là Thành Trạh Vũ! Không ai có thể cướp được em! Nghiêh Nghiêh, anh yêu em, anh yêu em..."

Khi nói chuyện, động tác của anh cũng chưa từng ngừng lại. Lần đầu tiên của Mạnh Tĩnh Nghiêh cảm thấy rất nhanh, thân thể của cô cũng vô lực, phản kháng cũng chẳng xong, chỉ có thể kêu trong miệng muốn trả hàng, sẽ không trả tiền.

Chỉ tiếc, lời nói của cô cũng không hoàn hảo, làm cho Thành Trạh Vũ bùng lên lửa giận, cũng làm cho cô chịu tội nặng hơn...

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Phụ Trách Đối Với Ta!

Cho dù là trong mơ, Mạnh Tĩnh Nghiêh ngủ cũng cảm thấy không được thoải mái, lật người cũng cảm thấy khó chịu.

Mấy giờ rồi? Sao Mẹ còn chưa gọi mình rời giường chứ? Trong lúc hoảng hốt, vị tiểu nữ nhi nào đó còn nhớ mình là một học sinh, hình như là muốn dậy đi học đi. Đưa tay lên trên gối đầu kiểm điện thoại di động của mình, muốn nhìn giờ một chút, sờ soạn hai cái lại rỗng không.

Chân mày liền khẽ nhíu lại, điện thoại di động đâu? Chắc là tối qua nhìn đồng hồ lúc mơ mơ màng màng không nhét điện thoại di động lại dưới cái gối. Lấy cùi chò làm trục kim chỉ giờ, tìm kiếm điện thoại di động coi có phải hay để ở trên giường hay không.

Vậy mà điện thoại di động không có sờ tới, lại sờ tới một gì đó mềm nhũn, lại còn ẩm gì đó.

Con Tôm?

Mạnh Tĩnh Nghiêh có chút choáng váng, lại đưa tay nắm hai cái. Có chút nhục cảm, không xác định là vật gì. Mặc dù rất không muốn mở mắt, nhưng sợ đi học trễ bị thấy giáo phạt trực nhật, giùng giăng giùng giăng, rốt cuộc mở mắt đi tìm điện thoại.

Nào nghĩ tới đầu tiên tiến vào tầm mắt cô, lại là một sống nam nhân đang nằm sờ sờ!!! Hơn nữa còn là trần truồng!!!

"A a a a a a a a!!!!"

Âm thanh kinh sợ thét chói tai, phản xạ có điều kiện là dùng chân đá nam nhân kia xuống giường đi. Hơn nữa còn nhanh chóng bắt lấy chăn quấn mình kỹ lại, lúc này đương nhiên cũng đã phát hiện cả người mình trong chăn cũng không mặc cái gì, trên người có dấu ấn màu đỏ, cũng có dấu tay hơi tím bầm, tất cả mọi chuyện, cũng đã nói cho cô một sự thật ——

Thành Trạh Vũ kích động một đêm cũng không ngủ, lúc trời gần sáng mới nhắm mắt ngủ, bị Mạnh Tĩnh Nghiêh đá xuống giường lúc này trong đầu cũng choáng váng không biết xảy ra chuyện gì. Nhưng trí nhớ của hán trở lại vô cùng nhanh, nhớ tới mọi chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, lật người đứng lên

đổi diện Mạnh Tĩnh Nghiên.

"A a a a a a a a a!!!" Mạnh Tĩnh Nghiên lần nữa hét lên chói tai, Thành TrạM Vũ đứng lên, độ cao hai người bọn họ đối lập, tầm mắt của cô vừa vịn nhìn về phía chỗ đó của hắN a a a a a! Mới sáng sớm, liền bị giờ trò lưu manh a a a a! Lại còn muốn tấM mắt a a a a!

Mặc dù đời trước cô đã là một bác gái, nhưng đời này cô từ nhỏ mà lớn lên, đã vài chục năm không có trải qua sự tình này rồi, từ tư tưởng đến thân thể đều trở nên thuần khiết. Cho dù là thỉnh thoảng cho Thành TrạM Vũ ăn đậu hủ cũng tới điểm liền dừng, sẽ không quá mức.

Tay của cô che hai con ngươi lại, tay nắm chắN liền rút xuống. Lộ ra xương quai xanh đẹp mắt, chẳng chít những dấu vết hắN lưu lại. Cả người Thành TrạM Vũ trong nháy mắt liền căng cứng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Mạnh Tĩnh Nghiên.

Theo khe hở ngón tay, thấy Thành TrạM Vũ mắt không chớp nhìn mình cắM chắM, Mạnh Tĩnh Nghiên giận, "Nhìn cái gì vậy! Còn không nhắm mắt lại!"

Nhắm mắt?

Trong nhiều năm qua, Thành TrạM Vũ đã dưỡng thành thói quen lúc nào cũng nghe theo mệnh lệnh của Mạnh Tĩnh Nghiên, cô ra lệnh, trước tiên hai mắt liền nhắm lại. Chốc lát lại phản ứng kịp, nếu như lần này hắN rút lui, chỉ sợ với tính tình Nghiên Nghiên, cô sẽ tránh đi xa hơn, vĩnh viễn loại bỏ mình ra ngoài cuộc sống của cô.

Cái này không thể được!

"Nghiên Nghiên, em phải phụ trách đối với anh."

Phụ trách! Phụ trách em gái ngươi a!

Thừa dịp Thành TrạM Vũ nhắm mắt lại, Mạnh Tĩnh Nghiên vén chắN lên nhìn thấy vết máu chói mắt trên tấM trái giường màu trắng, đầu cũng loạn thành một đống bột nhão. Trên người đau nhức cũng không lúc không khắc không nhắc nhở cô, cô đã cùng Thành TrạM Vũ xảy ra quan hệ.

Không phải là người khác, là Thành TrạM Vũ.

"Tôi qua em uống hơn nhiều, đã cho anh....." Thành TrạM Vũ dùng giọng tố cáo, "Còn luôn miệng mà nói muốn bao nuôi anh!"

Tối ngày hôm qua..... Dùng sức gõ gõ đầu, nhớ mang máng, hình như là ở phòng ăn lúc ăn cơm đụng phải Lục HoắNg VắN, cho nên tâm tình không được tốt, ở trong quán bar một thân một mình uống rượu phát tiết. Ai biết tử lượng kém như vậy, vài hớp đi xuống thì đã không biết gì.

Chuyện về sau, thật đúng là không nhớ rõ.

Thành TrạM Vũ nếu nói cái gì khác, Mạnh Tĩnh Nghiên có lẽ sẽ không tin tưởng, nhưng hắN nói chữ máu chốt là bao nuôi a! Ông trời ơi đại địa ah, chẳng lẽ cô bị kích thích, say rượu cảm thấy nên lấy chuyện bao nuôi “Tiểu Bạch Kiếm” đăng lên nhật báo nói ra, sao đó chọc phải người không nên trêu chọc nhất thành “Tiểu Bạch Kiếm” rồi thượng?

Trời ơi, sự sai lầm này hậu quả quá nghiêm trọng!

"Nhắm mắt lại, xoay người, mặt ngó tường!" Nơi nào đó di chuyển cũng thật khó khăn.

Thành TrạM Vũ nhất nhất làm theo, Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng cuốn chắN, nhắT l y phục của mình ềN, nhảy lên nhảy một cái đi vào trong phòng tấM. Khoá cửa lại mở vội nướcra, muốn dùng nước lạnh tẩy rửa cái đầu nóng rang cùng cùng thân thể đau nhức của mình.

Phòng tấM Khách sạn thiết kế rất có ý tứ, bốn phía đều là dùng kính mờ vậy lên, trong phòng kéo rèm cửa sổ đen kịt, ánh đèn phòng tấM chính là ánh sáng duy nhất. Ừ..... Dưới ánh đèn lờ mờ, in một thân thể phái nữ xinh đẹp di chuyển tới lui.

A, quá nóng rồi, Thành TrạM Vũ trực giác không chịu nổi, lỗ mũi nóng một chút, duỗi tay sờ thử, thế nhưng lại lau ra một vết máu. Nhìn khắp bốn phía cũng không tìm được khăn giấy, không thể làm gì khác hơn là tiện tay kéo ga giường chùi máu mũi đi.

Ánh mắt lại không rời khỏi Mạnh Tĩnh Nghiên, vừa lau máu mũi, vừa thừa dịp Mạnh Tĩnh Nghiên không chú ý chiếm tiện nghi của cô.

Nữ nhân chính mình thích ngay trước mặt, nam nhân lạnh lùng đến đâu cũng không kiềm chế được a!

Bị nước lạnh dội rửa, cả người cũng lạnh lẽo. Cô lại vẫn là không nghĩ được mình nên làm cái gì, đều do mình, uống rượu quá nhiều, không thấy rõ là ai, phạm vào sai lầm lớn. Nói tóm lại là cô chủ động, là thủ phạm, Thành TrạM Vũ nhiều lắm là coi như là một tông phạm vì bị cưỡng bức, tối ngày hôm qua chuyện xảy ra đều là cô tự tìm. Có thể làm cho cô làm thế nào? Tâm trạng thất thân so với tâm trạng ngày hôm qua gặp phải Lục HoắNg VắN phức tạp hơn nhiều!

Nhanh chóng chảy tóc lại, mặc lại quần áo mùa hè hấp dẫn mát mẻ mặc một ngày trước từ trong nhà mặc đi ra ngoài, mang đôi dép duy nhất khách sạn cung cấp cho đi ra ngoài tìm giày cao gót của mình. Ăn mặc hiện tại của Thành TrạM Vũ rõ ràng là lạnh hơn so với mình, Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng thu hồi hai mắt của mình, cũng nhanh chóng cúi xuống tìm được đôi giày của mình ở dưới gầm giường.

Vô tình nhìn lên, lại nhìn thấy trên giường vết máu loan lổ khắp nơi.

Mang giày thật nhanh sau đó vội vàng chạy ra ngoài, nhanh chóng nhấn nút thang máy, vừa che mặt vừa lau lệ, tối hôm qua rốt cuộc chiến kịch liệt đến mức nào đây? Cô cô cô cô, không phải chỉ vài chục năm không có chạm qua đàn ông thôi sao? Có cần phải đói khát như thế này không chứ? Khắp nơi đều là vết máu a a a a a!!!

Thành TrạM Vũ do tâm lý sợ bị phát hiện chuyện mình coi trộm vừa rồi nên tâm trạng hiện tại rất khẩn trương, quên mặc quần áo, chỉ lo gắt gao nhìn chăm chăm Mạnh Tĩnh Nghiên. Đợi cô mở cửa ra ngoài đi, hẳn mới phản ứng kịp! Ngớ người ra chuyện gì thế này? Đuổi theo a!

Đáng tiếc..... Người nào đó đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, hiện tại chạy theo đuổi ra, là muốn kết cuộc gì chứ?

Mặc dù hẳn có thể vì Nghiên Nghiên mà bất chấp tất cả, nhưng mà cứ như vậy đi ra ngoài, đừng nói là không đuổi kịp Nghiên Nghiên, cho là đuổi theo kịp, sợ là sẽ bị người ta cho là lưu manh muốn đùa giỡn con gái nhà lành mà bắt vào đồn công an!

Chỉ chậm một bước, chờ hẳn mặc quần áo tử tế, Mạnh Tĩnh Nghiên đã biến mất trên ngã tư đường.

Từ khách sạn ra ngoài, Mạnh Tĩnh Nghiên liền nhảy lên một chiếc xe taxi, bây giờ cô chỉ muốn về nhà. Cái gì Lục Hoảng Văn, cái gì Thành TrạM Vũ, hãy để cho cô tạm thời quên hai người bọn họ, một thân một mình an tĩnh một chút thôi.

Móc ra cái chìa khóa còn chưa kịp mở cửa, cửa liền được mở từ bên trong được ra, xuất hiện tại trước mặt cô là khuôn mặt tiêu tụy chán chường của mẹ, nhìn thấy cô liền mắng to: "Con nha đầu chết tiệt kia, đã đi chỗ nào vậy? Một đêm không trở về nhà! Thậm chí điện thoại di động cũng không mở! Có biết mẹ và cha con rất sốt ruột, rất lo lắng cho con hay không? Cũng đã gọi 110 báo cảnh sát, người ta nói mất tích không tới 24 giờ không thể lập hồ sơ, con nhaa, làm vội chết chúng ta rồi!"

Mắt Mạnh Tĩnh Nghiên ề ảm, nước mắt bỗng chốc liền dâng lên. Không muốn làm cho mẹ lo lắng, vội vàng đưa tay lau khô.

"Ba mẹ con không sao, chỉ muốn ở một mình an tĩnh một chút, hai người đừng lo lắng cho con, nhanh chóng nghỉ ngơi đi." Quảng xuống một câu nói như vậy, liền chạy chậm vào trong phòng mình, cũng từ bên trong khóa trái cửa phòng, mặc cho cha Mạnh mẹ Mạnh gọi ra sa cũng không mở cửa.

"Nghiên Nghiên, con mở cửa ra đi? Đã xảy ra chuyện gì? Con đã ăn cơm chưa? Mẹ xuống lầu mua bữa sáng cho con nha? Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên?"

Mạnh Tĩnh Nghiên núp ở trong phòng không theo tiếng, trong phòng khách hai vị gia trưởng hai mặt nhìn nhau, chân mày nhíu chặt hơn, không biết nữ nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì. 10ggk.

Vào phòng, rốt cuộc trở lại hoàn cảnh quen thuộc của chính mình, trời đất nhỏ bé chỉ thuộc về một mình mình, trong đầu sợi dây kia rốt cuộc đứt đoạn, nhào lên giường ô ô khóc lớn lên. Vẫn còn không dám để cho ba mẹ ngoài cửa nghe, sợ bọn họ lo lắng, cắn chặt đôi môi, đem mình che kín trong chăn, mới dám nức nở nghẹn ngào ra tiếng.

Người không muốn đối mặt nhất, lại lần này đến lần khác gặp mặt, người muốn trốn tránh nhất lại cùng người đó xảy ra cực kỳ quan hệ thân mật, Mạnh Tĩnh Nghiên a Mạnh Tĩnh Nghiên, rốt cuộc ở trên đời này người làm ra cái oan nghiệt gì, ông trời lại trừng phạt người như vậy?

Bóng dáng của hai người thay nhau xuất hiện ở trong đầu Mạnh Tĩnh Nghiên, công bằng mà nói, Thành TrạM Vũ so Lục Hoảng Văn tốt gấp trăm lần, 1000 lần, nhưng bản chất bọn hắn giống nhau, đều là nam nhân. Chỉ cần là nam nhân, liền luôn có một ngày nào đó sẽ thay lòng, chỉ là thời gian lúc trẻ hay lúc tuổi già mà thôi.

Nhưng nam nhân ngoại trừ chuyện hay thay đổi không có lương tâm, còn có một tính chung, chính là tham muốn giữ lấy mạnh. Nhất là Thành TrạM Vũ, tình tham muốn giữ lấy của hắn quả thật là không ai bằng nổi. Bình thường cô chỉ nói nhiều với nam sinh hai câu, không cần thận va chạm một chút, hẳn liền mất hứng, lúc này lại xảy ra thay đổi lớn như vậy, hẳn sẽ biến thành cái dạng gì?

Sẽ dễ dàng tha thứ hiện kế hoạch mà cô định thực hiện, đó là tìm "Tiểu bạch kiểm" bao nuôi, kết hôn, sanh con?

Không, đây là tuyệt đối không khả năng! Mạnh Tĩnh Nghiên gần như có thể dự tính đến, khi cô muốn cùng nam nhân khác kết hôn, đáng về Thành TrạM Vũ sẽ giận dữ như thế nào.

Cô nên làm cái gì? Ai tới giúp cô quyết định nên làm cái gì đi!

Mạnh Tĩnh Nghiên một lòng muốn nhận hết toàn bộ lỗi thuộc về bản thân mình, ý định muốn chết đều đã có, tóc cũng bạc đi mấy cọng. Sớm biết như vậy, đừng nói chuyện cô đưa bài thi cho Thành TrạM Vũ, dù là làm hết bài tập lớp mười hai cho hắn, cũng không nên đồng ý cùng hắn đến chỗ tham gia tụ tập với bạn học.

Nếu như không đi tham gia hội tụ, cô cũng sẽ không đụng phải Lục Hoảng Văn, nếu như không phải là đụng phải Lục Hoảng Văn, tâm tình của cô cũng sẽ không không tốt. Nếu như không phải là tâm tình không tốt, cô cũng sẽ không một mình uống rượu giải sầu. Nếu như không có uống rượu say, cô cũng sẽ không coi Thành TrạM Vũ thành "tiểu bạch kiểm" như vậy! 14938796

Đáng tiếc, trên cái thế giới này, không có chuyện nhiều cái nếu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 124: Làm Cầm Thú Còn Không Bằng Cầm Thú?

Đúng là trời không chiều lòng người, lúc Thành TrạM Vũ mặc quần áo tử tế từ khách sạn đi ra lại không nhìn thấy một chiếc taxi nào, vì thế phải đành dùng sức người hùng học chạy như bay về nhà họ Mạnh.

Ở nhà họ Mạnh được một thời gian, cha mẹ Mạnh cũng không xem cậu là người ngoài nên đánh cho anh chàng một cái chìa khóa. Sau khi mở cửa lại phát hiện hai bậc phụ huynh bình thường vẫn vội vội vàng vàng đi làm thế mà lúc này lại mặt ủ mày ê ngồi trong phòng khách.

"Chú, dì, Nghiên Nghiên đã về chưa ạ?"

"Haiz, con bé này, vừa về đến nhà là chạy thẳng vào phòng không ra, dì và ba nó gõ cửa mãi cũng không mở. TrạM Vũ à, cháu có biết tối hôm qua Nghiên Nghiên đã làm gì hay không? Cả đêm không về nhà, gọi điện thoại thì lại tắt máy!"

Đã làm gì? Còn không phải ở cùng với mình hay sao?

Rất ít khi mặt Thành TrạM Vũ đỏ như thế này, Nghiên Nghiên vẫn chưa tới mười tám tuổi đã bị sói xám lớn ngấm trong mồm tha đi rồi, biết ăn nói với cha mẹ người ta thế nào chứ. Cúi đầu xuống không dám ngẩng lên nhìn mẹ Mạnh, trầm giọng giải thích: "Dì đừng lo lắng, ngày hôm qua cháu và mấy người bạn tụ tập cùng ăn bữa cơm chia tay, chơi suốt cả đêm. Mà điện thoại của Nghiên Nghiên lại hết pin nên cô chú mới không gọi được. Hôm nay tâm tình cô ấy không tốt, là do cháu mới vừa rồi chọc giận cô ấy, nên mới cáu kỉnh như thế!".

Ở trong mắt cha mẹ Mạnh, cô con gái bảo bối chính là một túi da yếu ớt, vừa không thể chịu khổ, lại còn thích làm nũng. Bình thường bắt nạt con trai nhà người ta sống dở chết dở đến nỗi ngay cả người làm cha mẹ như bọn họ đây cũng không nhìn nổi. Việc Thành TrạM Vũ bị áp bức quả thật quá bình thường, chỉ cần hơi phản kháng, con nhóc kia không giận dỗi mới là lạ?

Cha mẹ Mạnh nghe xong hoàn toàn tin tưởng không hề hoài nghi chút nào, còn cho rằng hai cô cậu này lại đang giở trò giận dỗi nhau mà thôi. Vốn đã quen với việc con gái nhà mình ngang ngược tùy hứng, thích khi dễ Thành TrạM Vũ cho nên chỉ cười cười, nhìn nhau nói: "Như vậy thì chú yên tâm, công ty đã gọi giục mấy lần rồi, chú phải đi đây. Bà xã, buổi tối làm mấy món Nghiên Nghiên thích ăn, đồ dành con bé một chút!".

Không cần cha Mạnh nói, mẹ Mạnh cũng sẽ làm như vậy. Ở trường học cũng còn một đồng việc đang chờ, sau khi đưa cho TrạM Vũ ít tiền, thì cả hai liền nhanh chóng ra cửa đi làm việc của mình.

Đợi cha mẹ Mạnh đi hết, Thành TrạM Vũ mới đi tới trước cửa phòng Mạnh Tĩnh Nghiên nhẹ nhàng gõ vài cái, bên trong vẫn không có tiếng đáp lại. Xem tình hình này, có lẽ người nào đó vẫn còn đang ở trong sương mù, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thành TrạM Vũ sống trong hoàn cảnh rất phức tạp, cũng gặp qua rất nhiều hạng người. Nhất là ở quán rượu, sàn nhảy, hộp đêm... nơi có rất nhiều học sinh trung học còn chưa tốt nghiệp đến đây giải trí, hoặc là cùng bạn trai đi mướn phòng.

Cậu cũng là một thiếu niên bình thường, cũng có nhu cầu như ai, khoảng thời gian này ở nhà họ Mạnh đã không ít lần len lén giặt ga giường. Lúc bắt đầu còn giặt không được sạch cho lắm, sau khi khô sẽ vẫn còn đọng lại vài vết bột giặt. Mạnh mẹ nhìn thấy, lại ném vào trong máy giặt giặt lại một lần nữa. Sau nhiều lần như thế cuối cùng cũng nắm được bí quyết, trở thành cao thủ giặt quần áo.

Mặc dù vậy, bản thân người nào đó vẫn cố nín nhịn, hàng đêm có mơ mộng thế nào cũng sẽ khống chế mình không được nuốt Nghiên Nghiên vào bụng. Bởi vì trong lòng Thành TrạM Vũ, không ai có thể thay thế được cô nhóc kia. Cậu quý trọng cô, muốn bảo vệ che chở cho cô cả đời, nhưng hiện tại cô còn quá nhỏ, việc kia đối với thân thể không tốt. Phải chờ đến lúc bọn họ kết hôn, cho cô một cuộc sống hoàn mỹ nhất.

Vậy mà tất cả đều bị chuyện tối qua phá cho tan tành vỡ nát, Thành TrạM Vũ cũng không ngờ, bản thân lại bị ghen tỵ và lo lắng phá hủy lý trí của mình.

"Nghiên Nghiên, mở cửa ra đi, đừng có trốn ở trong đó không lên tiếng nữa. Mau ra ngoài, chúng ta nói chuyện một chút, được không?"

Nói chuyện gì, có chuyện gì đáng nói chứ, ngay cả mặt Thành TrạM Vũ, Mạnh Tĩnh Nghiên còn không muốn nhìn hướng chi là nói chuyện! Nói xem ai đúng ai sai, người nào phải chịu trách nhiệm sao? Cô phải là một nữ vương nắm người khác trong tay, chứ không phải là một tiểu bạch thỏ run rẩy dưới dâm uy của Thành TrạM Vũ!

Thành TrạM Vũ biết, cô đang trốn ở trong phòng, kể cả có không lên tiếng nhưng nhất định vẫn nghe thấy hết. Đây có khác gì đang bắt rùa trong lu đâu, nhà họ Mạnh ở lầu mười, trừ mọt cánh bay đi, thì có mà chạy đằng trời. Đây là tầng mười đấy, có ai điên đến độ sẽ leo cửa sổ nhảy xuống chứ?

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể từng bước từng bước mà ép sát, nếu hiện tại lùi một bước, có lẽ Nghiên Nghiên sẽ trốn tránh đến một chỗ nào đó mà cậu cũng tìm không được nữa. Năm đó mới học sơ trung mà cô đã chuyển nhà, đối tượng thoát khỏi tầm mắt của mình, bây giờ càng lớn, cánh cứng cáp rồi, không chừng còn có chiêu số cái gì khác nữa ấy.

Nghĩ như vậy, Thành TrạM Vũ lại ra sức đập bình bình lên cửa phòng: "Nghiên Nghiên, mở cửa ra, chẳng lẽ em ăn sạch sành sanh rồi lại không muốn nhận nợ sao? Tối ngày hôm qua ai còn lớn tiếng nói rằng chỉ cần phục vụ tốt liền bao nuôi anh, cơm ăn ba bữa quần áo mặc cả ngày, muốn cái gì có cái

đó, thế nào mà sau khi ăn xong liền đòi ý? Mạnh Tĩnh Nghiên, em mở cửa đi!".

Từng câu từng chữ của Thành TrạM Vũ xuyên qua cửa phòng, bay vào trong chăn chui vào tai Mạnh Tĩnh Nghiên. Máu huyết toàn thân lập tức tuôn về đại não, mặt đỏ bừng bừng.

Thực sự không ngờ, bản thân uống say rượu rồi lại có thể hào phóng như vậy!

Đã không ít lần cô nằm mộng nữ vương, cũng từng yy qua mấy lần với mặt trắng nhỏ, ai có thể ngờ lại tung hết những chiêu số kia luyện tập trên người Thành TrạM Vũ? Còn bị người đang ở ngoài cửa yêu cầu phụ trách, cũng may là cha mẹ cô đã đi ra ngoài, nếu không có khi đã lôi con gái điệu ta đánh gãy chân cũng không chừng!

Dán lỗ tai lên trên cửa, nghe thấy tiếng vang bên trong, hình như có tiếng ma sát giữa chăn và quần áo, nhưng cô nhóc kia lại không có thêm hành động nào, cũng không xuống giường mở cửa.

Cô đã không mở cửa, thì anh lại phải quạt gió thổi lửa."Nghiên Nghiên, em là người đầu tiên, cũng là người phụ nữ duy nhất của anh, chẳng lẽ em lại chuẩn bị phui mộng chạy? Để cho anh làm gà tơ cả đời?"

Khụ!

Cái gì mà gà tơ chứ? Nếu là anh là gà tơ, thì những vết máu trên giường sáng nay trên giường là cái gì? Máu gà à?

Phi phi phi! Mình lại nghĩ đi đâu thế này! Một cô nhóc mới lớn sao có thể suy nghĩ không thuần khiết như vậy? Trùm kín chăn ở trên giường lăn qua lộn lại, bên hông chua xót đau đớn khiến cô rên lên một tiếng. Ai ui mẹ ơi, mới vừa rồi còn không cảm thấy gì, yên tĩnh lại mới phát giác thân thể mềm mại này chua xót không chịu nổi.

Sợ Thành TrạM Vũ lại phát ngôn lung tung, Mạnh Tĩnh Nghiên vén chăn lên, đi ra mở cửa phòng. Người nào đó đang dán tai lên cửa thám thính, chân đứng còn chưa vững, lại bị mở ra bất thình lình nên theo quán tính đổ nhào vào trong, khiến Mạnh Tĩnh Nghiên ngã phịch xuống đất, còn anh thì lồm liệt nằm đè lên trên người cô.

"Oái!", Mạnh Tĩnh Nghiên kêu lên, ở trên giường lăn qua lộn lại bên hông đã chua xót đau đớn không dứt, hiện tại lại trở thành đệm lưng của Thành TrạM Vũ thì thân thể nhỏ nhỏ kia sao có thể chịu nổi? Không ngừng rên rỉ, đẩy người nào đó ra, sau đó đưa tay xoa xoa cái hông cùng với cặp mông của mình, làm dịu cơn đau.

Thành trạM Vũ cũng ㄟ luôn rồi, bản thân vốn luôn luôn kiêu ngạo, chuyện tự xông vào nhà dân trộm đạo còn có thể quang minh chính đại, chứ đã bao giờ làm hành động dán ở trên cửa nghe lén như thế này đâu! Mất mặt quá! Cậu nhanh chóng ngồi dậy rồi đưa ra kéo cô lên.

"Nghiên Nghiên, em không sao chứ? Ngã có đau không?"

"Nói nhảm! Anh thử ngã xem? Xem xem có đau hay không?". Mạnh Tĩnh Nghiên vốn đã oán khí đầy người nghe anh hỏi như thế, lại càng không thuận mắt, cũng không nể nang gì bộp lại.

Eo cũng đau, mông lại càng đau, chỗ tư mật cũng thế, toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào mà không ê ẩm cả.

Mạnh Tĩnh Nghiên tức giận, an vị ngồi trên sàn nhà không đứng lên. Thành TrạM Vũ có kéo thế nào cũng không được.

Ai ôi! Bà tổ cô lại bộc phát bùng binh rồi! Nếu là người bình thường đã sớm không chịu nổi, nhưng Thành TrạM Vũ là ai chứ, bị Mạnh Tĩnh Nghiên áp bức vài chục năm đã quen, lại vẫn cảm thấy cô chỉ đang làm mình làm nấy một chút mà thôi, trên mặt còn đọng nước mắt đáng yêu không chịu nổi, lòng cũng mềm nhũn ra, nhìn cô gái của mình chỗ nào cũng tốt.

Đưa tay,ra vụng vụng ôm cô vào lòng, hậu quả là tiếng thét chói tai của người nào đó, từ sáng sớm cô nhóc này đã thét như thế ba lần rồi. Không biết còn tưởng rằng ca sĩ nhà nào đang ở nhà luyện thanh ấy chứ.

"Đừng hét, mặt đất lạnh lắm, lên giường!"

Giường, một nơi vô cùng mập mờ khiến người ta suy nghĩ miên man. Vừa mới bị Thành TrạM Vũ đặt lên giường, mông còn chưa đặt xuống hẳn, Mạnh Tĩnh Nghiên đã vội vàng nhảy lên. Chạy như bay đến cái ghế gần đó ngồi xuống, cảnh giác nhìn chằm chằm Thành TrạM Vũ.

Bị người trong lòng nhìn mình đầy phòng bị như ăn trộm, không biết là tư vị gì.Có lẽ là vừa chua vừa đắng lại không biết làm thế nào, bản thân còn phải cố động viên, tự nói với mình rằng chỉ cần qua cửa ải này, về sau anh có thể danh chính ngôn thuận ở chung một chỗ với Nghiên Nghiên, ai cũng không thể tách ra. Vì vậy, ngoài cảm thụ tư vị ngọt bùi cay đắng còn có cả sự mong đợi ngấm ngấm.

Cúi đầu, âm thầm thở dài sau đó cảm dep của Mạnh Tĩnh Nghiên lên, cúi người đi vào chân cho cô.

Mỗi lần đến tháng, phải chú ý thân thể, nếu không sẽ lại đau bụng. Lần trước cũng bởi vì trước hôm bà đi đến hỏi thăm cô lại đi ăn kem nên bị bà ấy trà thù ôm bụng ở trên giường lăn lộn, ngay cả đi học cũng đi không nổi.

Thành TrạM Vũ vừa túm chân, Mạnh Tĩnh Nghiên liền vùng vẫy không chịu nhưng vẫn bị anh cưỡng chế nhét vào trong dep lê.

Thấy anh chỉ muốn đi dép giúp mình, không hề có bất kỳ ý đồ xấu nào, nhưng tìm Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn treo lên cao chưa an tâm chút nào. Bốc đồng đá văng dép ra sau đó cuộn chân lên ghế, vòng tay quanh đầu gối, còn hà hà đáp lễ Thành Trạh Vũ một ánh mắt... ——

Nhìn đi! Đây không muốn đi dép đấy?

Thành Trạh Vũ ngẩn ra, ngay sau đó triệt để im lặng. Nghiên Nghiên Thật sự vẫn còn trẻ con lắm....! Suy nghĩ lại trôi về tư vị tốt đẹp đêm qua, lòng không kìm được mà áy náy cùng tự trách, nhìn xem anh đã làm ra chuyện gì, đúng là cảm thú mà!

Nhưng bà xã của mình cứ luôn miệng lăm bầm tên một đứa con trai khác không nói, còn thề thốt muốn bao nuôi mặt trắng nhỏ, nếu anh mà không hành động, chẳng phải là không bằng cảm thú sao?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Đuổi Ra Khỏi Nhà

Editor: Á bì

Hai người nhìn nhau, một lúc sau vẫn không nói gì. Quả thật Mạnh Tĩnh Nghiên cũng bị bầu không khí yên tĩnh này tra tấn đến muốn điên rồi, hung hăng liếc nhìn Thành Trạh Vũ, thấy anh vẫn không nói chuyện, bật nhảy từ trên ghế lên, muốn đuổi Thành Trạh Vũ ra khỏi phòng.

Cô vừa di chuyển, Thành Trạh Vũ cũng di chuyển, ôm chặt cô vào trong ngực từ phía sau, vùi đầu trên vai cô, rầu rĩ nói, “Nghiên Nghiên, em không được làm xong thì không nhận nợ, không được bỏ anh. Cũng là em nói, chỉ cần hầu hạ em tốt, anh muốn cái gì cũng được mà. Anh chẳng muốn gì hết, anh chỉ muốn em mà thôi.”

Mạnh Tĩnh Nghiên ở phía trước, Thành Trạh Vũ ở phía sau, nhìn không thấy biểu cảm ở trên mặt của người phía sau, đương nhiên không thấy được biểu cảm mặt ửng đỏ trên làn da màu lúa mì ở phía sau.

Người ta rất lưỡng lự. Đây là chuyện gì thế này, cả đêm hôm qua Mạnh Tĩnh Nghiên đều kêu đau, bảo anh dừng lại, muốn trả hàng hay trả cái gì đó, hiển nhiên đó là biểu hiện của việc không vừa lòng. Nhưng Thành Trạh Vũ nhớ, dù Mạnh Tĩnh Nghiên cũng uống say, tinh thần mơ hồ, ai chủ động cũng không nhớ được, chắc khi làm chuyện đó cảm giác như thế nào cô cũng không nhớ được.

Khụ khụ, đây không phải là hãm hại sao, hay chỉ là...lời nói dối đầy thiện ý?

Nếu bây giờ mà thả một quả trứng lên mặt của Mạnh Tĩnh Nghiên, chỉ sợ chưa tới năm phút là đã có thể ăn rồi. Thành Trạh Vũ dùng cách lừa trên gạt dưới thật sự đã gạt được Mạnh Tĩnh Nghiên, thật sự cho rằng việc này là do cô gây ra, vì bản thân làm ra chuyện lớn mặt đó mà cảm thấy xấu hổ.

“Thành Trạh Vũ, dừng, đừng tưởng rằng anh nói như vậy, em, em sẽ tin anh nhé!” Trong lòng đã hoàn toàn tin rồi, nhưng mà vịt chết còn cứng mỏ, ương ngạnh gân cổ lên, chết sống không chịu thừa nhận. Trong lòng lại quá xấu hổ, không dám quay đầu lại nhìn Thành Trạh Vũ. Nếu như lá gan của cô lớn thêm chút nữa, quay lại đối chất cùng Thành Trạh Vũ, đoán chắc kẻ lừa gạt của Thành Trạh Vũ sẽ bị lộ tẩy.

“Lời anh nói đều là sự thật, Nghiên Nghiên, em có muốn anh nói lại toàn bộ chuyện ngày hôm qua cho em nghe không?”

“Anh!” Mạnh Tĩnh Nghiên có chút thờ ơ gấp, muốn để anh nói ra, mình còn mặt mũi nào sống nữa chứ? Cố gắng tránh khỏi ngực anh, đuổi anh ra khỏi phòng, kéo vào phòng anh ở nhà họ Mạnh, mở tủ ra, lấy hết toàn bộ đồ của anh bỏ vào túi lớn.

Ở ngăn thấp nhất, bày ra toàn là bít tất của con trai...và một đồng lớn quần lót nam.

Mạnh Tĩnh Nghiên dừng tay lại một chút, bắt chắp trên mặt mình đồ rục, dùng hai đầu ngón tay kẹp chặt nó như nó có vi trùng gì gớm lắm, vứt nó cực nhanh vào trong túi lớn, thở ra một hơi, cảm giác như trút được gánh nặng.

“Cầm mấy thứ này, ra khỏi nhà em đi! Không cho phép trở về!”

“Anh...anh không đi.” Thành Trạh Vũ ôm cái túi lớn căng phồng ánh mắt nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên đẩy túi thân, giống như cô chính là Trần Thế Mỹ bạc tình bạc nghĩa phiên bản hiện vậy.

“Mẹ em cho anh ở lại, là sợ anh học cấp ba nhưng không có ai chăm sóc, bây giờ cuộc thi vào cao đẳng của anh cũng đã kết thúc, không phải cũng nên rời khỏi đây rồi sao?” Phụ nữ ngoan độc vùng lên, chính là không giăng đạo lý. Bây giờ cô chính là một con mèo đang ở trong trạng thái chiến đấu, ai dám có dũng khí đụng vào xem, cô chắc chắn sẽ xù lông.

“Đi thì đi, nhưng anh không có chỗ ở.”

Ba của Thành Trạh Vũ ở thành phố A được cho nhân vật kiêu hùng, tài sản ở trong tay người ngoài khó có thể đếm được, còn có thể để cho con trai

độc nhất ở lại chỗ như thế này sao? Mạnh Tĩnh Nghiên không tin đâu! Đưa hành lý nhét vào lòng anh, dùng sức đẩy anh ra khỏi nhà. Lửa giận của vũ trụ nhỏ đã được kích hoạt rồi, thiếu chút nữa là đẩy Thành Trạ̣m Vũ té ngã nhào.

“Em mặc kệ đó, anh ở đâu thì hãy quay về chỗ đó đi, dù sao không lâu sau anh phải lên đại học, đến lúc đó anh cũng ở lại ký túc xá của trường mà thôi! Nghiện hê, không có chỗ ở thì thuê phòng, ở khách sạn hay gì đó đều được! Quý tài mới quản anh!”

‘Đùng’ một tiếng, nhốt Thành Trạ̣m Vũ ở ngoài cửa.

Đáng thương, giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ vậy.

Chuyện này làm sao anh có thể cam lòng được?

Giờ tay lên muốn gõ cửa chính nhà họ Mạnh, đột nhiên cửa chống trộm bị đẩy ra, anh không phòng bị, nên cửa liền đập vào mặt.

Nhưng khi nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên, anh cũng chẳng để ý, nụ cười lại hiện trên mặt, kích động nói, “Nghiên Nghiên, em đã tha thứ cho anh rồi sao? Muốn thu nhận anh lại à?”

Ở trong lòng cô gái nhỏ nhà họ Mạnh liền hừ một cái, đưa tay tới trước mặt Thành Trạ̣m Vũ.

“Làm, làm gì?”

“Chìa khóa! Đưa chìa khóa nhà em ra đây!”

Này này này, cô gái nhỏ ơi, làm sao em có thể làm tổn thương trái tim nhỏ yếu ớt của thiếu niên Thành Trạ̣m Vũ như thế chứ! Chẳng phải cô mới nói mặc kệ sao, Thành Trạ̣m Vũ cũng sẽ không chủ động lấy ra, cô liền động thủ lấy, dù sao cô biết rõ chìa khóa ở trên người anh chứ không ở đâu hết.

Trực tiếp rút tay vào túi quần bên trái của Thành Trạ̣m Vũ để lấy chìa khóa, nhưng động tác của cô có chút sai lầm – thàng sáu thàng bảy đúng là lúc nóng nhất vào mùa hè, ở phía dưới của Thành Trạ̣m Vũ cũng chỉ mặc có cái quần đùi mỏng. Quần thì chỉ mỏng có một lớp, không cần phải nói, mà lớp này có thể coi như là trong suốt.

Tay Mạnh Tĩnh Nghiên đưa vào, lướt qua da thịt của anh, làm cho người nào đó kích động run mạnh một chút, liền đứng thẳng. Tuy Mạnh Tĩnh Nghiên có một thân thể của Lolita, nhưng cô lại có trái tim của chị gái. Kinh nghiệm của cô còn phong phú hơn cả Thành Trạ̣m Vũ, đương nhiên cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Sắc mặt rất xấu trọn mắt liếc anh, mặ́ng, “Đồ lưu manh!”

Lại lần nữa, tuyệt tình đóng cửa lại. Lúc này thật sự Thành Trạ̣m Vũ đã hết hi vọng rồi, mặc kệ anh gõ cửa như thế nào, cũng chẳng có người tới mở cửa cho anh.

Chán nản cúi đầu liếc nhìn người anh em của mình, oán hận chửi nó, “Thật không tốt!”

Vẫn chưa từ bỏ ý định nhấn chuông cửa nhà họ Mạnh, không thành mới ôm hành lý rời đi, giống như chó nhà có tang, đầu rũ xuống, rời khỏi nhà họ Mạnh.

Từ trên cửa sổ nhìn xuống thấy bóng lưng của người kia biến mất, Mạnh Tĩnh Nghiên liền bỏ nhào lên giường dùng chăn bọc kín mình lại. Tư thế này làm cho cô cảm thấy được an toàn, không gian dưới chăn, lúc này cô mới có thể nghiêm túc tự đánh giá lại bản thân của mình.

Trên xương quai xanh vẫn còn hai ba cái vết hồng, trải qua một buổi sáng nói gì thì cũng đã phai nhạt đi ít nhiều, không còn sưng đỏ như hồi sáng nữa, nhưng vẫn còn để lại dấu, giống như là hạt đậu vậy. May là lúc về liền chạy thẳng vào phòng, không để cho ba mẹ nhìn thấy, bằng không cô thật sự không biết phải giải thích như thế nào.

Theo cổ áo nhìn xuống dưới, cô xấu hổ tới mức lặn lội liên tục ở trên giường. Trời ạ, tối qua anh ấy cũng quá điên cuồng rồi!

Tự nhiên trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô áp trên người của Thành Trạ̣m Vũ, bá vương ngành thượng cung, Thành Trạ̣m Vũ lại có bộ dáng ản nhĩn và nịnh nọt vuốt ve cô, bộ dáng hôn hít đặc biệt sinh động hơn. Quả thật chính là hình ảnh high definition đó nha!!!

Mạnh Tĩnh Nghiên ở trong lòng tự thôi miên bản thân mình, Mạnh Tĩnh Nghiên a Mạnh Tĩnh Nghiên, mầy chỉ mới mười bảy tuổi thôi, không cần phải có bộ dạng xuân tình nhộn nhạo như vậy có được không! Dù cho có đuổi Thành Trạ̣m Vũ ra khỏi nhà cũng không thể thay đổi được chuyện đã xảy ra. Đuổi anh ra khỏi nhà, nhưng có thể đuổi anh ra khỏi não hay không? Có thể khống chế được bản thân không được thêm muốn anh ấy không?

Nếu mà khống chế không được, mặ́t cô sẽ nóng lên đến mức có thể nướng được con gà quay rồi, hu hu hu...

Lại nói tới Thành Trạ̣m Vũ, sau khi bị đuổi ra khỏi nhà họ Mạnh, mặ́ng theo hành lý lưu lạc ở trên đường. Chuỗi chìa khóa cuối cùng cũng bị Mạnh Tĩnh Nghiên tìm được, chìa khóa nhà trọ của anh cũng nằm ở trong đó, giờ chìa khóa không có, anh có thể đi đâu đây? Giờ mà trở về lấy chìa khóa, chắc chắn Nghiên Nghiên sẽ đánh cho anh một trận.

Không có cách, Thành Trạ̣m Vũ đành mạo hiểm để cho người ta cười nhạo đi, liền gọi điện thoại cho bác sĩ Mạc Băng. Bác sĩ Mạc nhận được điện thoại của Thành Trạ̣m Vũ, kêu ông tới đón người thì rất là kinh ngạc, khó có dịp thẳng nhóc thối này chủ động liên lạc với người khác đó?

Nhưng khi ông cẩn thận tỉ mỉ hỏi lại mọi chuyện, Thành Trạ̣m Vũ lại ấp úng không nói.

Từ ngữ của anh trái lại làm cho Mạc Băng cảm thấy rất hứng thú, cảm chìa khóa chạy như bay tới chỗ của Thành Trạ Vũ, thấy anh cô đơn một mình, đặt túi xách xuống chân, ánh mắt còn sững sờ, không biết là đang nhìn về hướng nào nữa, dù xe tới gần anh cũng không có phát hiện. Cái này không giống với anh lúc bình thường lắm

‘Bình bìn’, ần vài tiếng còi liên tiếp, cậu trai trẻ mới hồi lại tinh thần, mở cửa lên xe. Bác sĩ Mạc quan sát Thành Trạ Vũ qua gương, đột nhiên mở miệng, “Tình hình chiến đấu tối hôm qua rất ác liệt phải không?”

So với cái lão hồ ly này thì Thành Trạ Vũ trẻ người non dạ vẫn chưa là gì. Bị ông hỏi một câu như thế thì sững sờ, cả người khẩn trương đề phòng ngồi thẳng dậy, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía ông. Bác sĩ Mạc khẽ mỉm cười, biết người nào đó bị đau chân, còn hỏi, “Bị đuổi ra khỏi nhà?”

Rốt cuộc Thành Trạ Vũ nhìn không được, hỏi, “Làm sao chú biết?”

Cố tình đùa với khẩu vị của anh, bác sĩ Mạc Băng mỉm môi, chuyển tâm lái xe, không nói chuyện tiếp nữa.

“Chú Mạc!” Thành Trạ Vũ cào tóc, rốt cuộc bỏ kiêu ngạo của mình xuống kêu một câu.

Mạc Băng rất đặc ý, thằng quý nhỏ này từ bé đã hay thích giả bộ thâm trầm, để cho anh cúi đầu cầu xin người khác thật sự rất khó khăn. Chỉ có điều nhược điểm của anh cũng dễ tìm, đó chính là cô bé nhà họ Mạnh kia. Cảm nhận có một ánh mắt mãnh liệt phóng tới từ phía sau, Mạc Băng quyết định thay đổi, không tiếp tục tra tấn Thành Trạ Vũ nữa.

“Sờ cổ của cháu đi.”

Thành Trạ Vũ nghi ngờ khó hiểu đưa tay sờ lên cổ của mình, đột nhiên đau làm cho anh ‘hì’ lên một tiếng. Mượn cái gương ở đằng trước nhìn tới chỗ mình sờ liền nhìn thấy có một vết dài, chắc chắn đây chính là vết xước.

“Có thể lưu lại dấu này trên người cháu, ngoại trừ bạn học nhỏ họ Mạnh, còn có thể là ai khác nữa sao? Vừa nãy cháu gọi chú tới đón cháu là chỗ gần nhà họ Mạnh, trên người lại còn mang theo hành lý, trừ bị người ta ăn sạch rồi một cước đá ra khỏi nhà, chú thật sự không nghĩ ra được cách giải thích nào khác.”

Lấy ra một chai nước suối và một cái khăn tay đưa tới, “Này lau đi, chảy máu rồi kìa, lẹ lên.”

Lão già đáng chết, quỷ giáo hoạt. Thành Trạ Vũ còn chưa nói cái gì, bác sĩ Mạc Băng đều đoán được hết tất cả rồi. Cậu thiếu niên nhớ tới thái độ trốn tránh của Nghiên Nghiên đối với mình, cùng với lúc ở trên giường cũng không quên kêu tên người kia, Lục Hoàng Văn ở trong mắt anh chính là cái đing, không khỏi có chút ừ ừ.

Tuổi trẻ thật tốt, năm đó mình cũng từng theo đuổi nữ thần trong lòng của mình. Ôi chao, chỉ tiếc tương vương có tình, nữ thần vô mộng mà thôi! Chỉ chớp mắt hai mươi mấy năm cũng đã qua, ông cũng đã già, ở Trường Giang sống sau đê sông trước, còn sông trước thì chết trên bờ cát rồi!

Mỗi một động tác và thái độ của Thành Trạ Vũ đều bị Mạc Băng nhìn thấy hết, trong lòng cười trộm, cái này người ta gọi là ác nhân tự có ác nhân trị, thằng nhóc này có tính cách vô pháp vô thiên, cuối cùng ông trời cũng phải xuống một khắc tinh tới trị nó!

Cười trên nỗi đau của người khác nhiều, nhưng ông cũng rất bao che, Thành Trạ Vũ là thằng nhóc tốt ông nhìn từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều mặt xuất sắc, Mạnh Tĩnh Nghiên không gả cho nó còn gả cho ai được nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Giở Trò Lưu Mạnh

Editor: thao1504

Bác sĩ Mạc Băng lái xe, đầu tiên chờ Thành Trạ Vũ về phòng trọ nhỏ của hắn. Cũng may nhờ phòng này chính là phòng Bác sĩ Mạc Băng đã mua cho hắn, nên trong tay ông ta mới có chìa khóa dự bị của phòng này, nếu không thì Thành Trạ Vũ đúng là không có chỗ nào để đi rồi.

"Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ khụ khụ." Mở cửa phòng ra, một luồng khí hòa lẫn bụi bặm đập vào mặt. "Tôi nói này, Trạ Vũ a, phòng này người đã bao lâu không trở lại đây rồi hả ? Khụ khụ."

Sắc đến nỗi bác sĩ Mạc nói không được hết câu, Thành Trạ Vũ cầm túi hành lý mới vừa để dưới đất phui làm bay lên rất nhiều bụi bặm, làm cho mũi ngứa rất khó chịu, đưa tay quạt quạt ở trước mặt vài cái, khi bụi bặm trở về mặt đất lần nữa, mới được coi là tốt hơn một chút.

"Được rồi, trước tiên người lao chùi cái ghế ngồi một chút rồi ngồi xuống đi, ta phải đi WC một chuyến. Vội vàng tới đón người, đúng là ghen chết ta rồi." Vừa nói, bác sĩ Mạc vừa bước nhanh về phía WC. Trong lúc đi lại đưa tay kéo khóa quần ra, khụ khụ, trong phòng không có người ngoài, chỉ hai

người đàn ông, không sợ bị nhìn .

Tiền tay phải bụi ở trên ghế sofa một cái sao đó ngồi xuống, quên mất quần của mình quần sẽ bị dơ, hẳn thật sự không có tâm tình dọn dẹp chút nào. Từ lần trước sau khi rời đi, hẳn chưa từng nghĩ sẽ trở lại nơi này. Lặng lẽ cúi đầu, lần trước, lần trước —— dường như lần trước trở lại, hình như là ở nhà chán chường một tuần đều uống rượu, lần bị Nghiên Nghiên đưa đi bệnh viện rửa ruột kia?

Đang nhớ lại, ngay trong toilet truyền đến một tiếng hét thảm thiết, bác sĩ Mạc chạy ra như chạy trốn còn nhanh hơn so với tốc độ vào nhà vệ sinh hồi này, phía dưới còn có vật nào đó rất không hòa hài đang đung đưa theo động tác của hắn, thế nhưng hắn lại không hề hay biết.

Thành TrạM Vũ ngẩng đầu lên, cau mày nhìn Bác sĩ Mạc Băng, vẻ mặt hết sức không vui.

"Người...người, TrạM Vũ a, không phải chú Mạc nói người, coi như người không ở nơi này, thì cũng nên mời một người làm thêm giờ đúng giờ để chùi rửa cho sạch sẽ chứ? Nhưng đồ lần trước người khi uống say đã nôn ra vẫn còn nằm trên sàn trong nhà sinh kia ! Cái mùi kia, còn những còn gòì nữa, nôn."

Từ lúc Mạc Băng học đại học y khoa tới giờ, lúc bắt đầu giải phẫu chuột bạch nhỏ, con thỏ nhỏ, sau đó cũng đã giải phẫu tử thi, đến bệnh viện thực tập sau này làm hơn mấy trăm ca phẫu thuật lớn nhỏ, khi đối mặt với các tử thi thì khi về nhà cũng có thể ăn cơm còn cảm thấy hôm nay thịt làm rất thơm. Là người trâu bò khủng bố như vậy, lại bị hình ảnh thảm hại trong nhà vệ sinh làm cho thê thảm

Chống trên ghế sa lon nôn một trận, Mạc Băng cảm thấy tối hôm nay hẳn khỏi cần nghĩ đến chuyện ăn cơm, thật sự là, nôn.

Thành TrạM Vũ bình tĩnh lấy chi phiếu từ trong ngăn kéo ra, cầm túi hành lý lên, "Đi thôi, đi ra ngoài ở." Bác Mạc ta đã nói uống công vô ích đi.

Tương lai của hắn có thể ở bên cạnh Mạnh Tĩnh Nghiên hay không còn chưa có xác định được đâu, nào có tâm tư trông nom những thứ này chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này chứ! Nhưng nhìn ‘ cảnh hoang tàn khắp nơi ’ của phòng, bụi bám thật dày, tâm tình càng thêm không được, thay vì nhìn mà chán chường, không bằng đi tìm khách sạn thích hợp ở vài ngày.

Mục tiêu tối ưu đương nhiên là trở về Mạnh gia rồi, nhưng nên làm gì bây giờ?

Nhìn Mạc Băng một lần nữa, ý bảo hắn đuổi theo. Bây giờ còn có chỗ phải sử dụng đến hắn, cho dù ông có nôn đến mang thai đi nữa thì cũng phải đi theo hắn, trước tiên giải quyết chuyện của hắn và Nghiên Nghiên rồi hãy nói.

Dẫn theo Mạc Băng tới phía đối diện, chính là khách sạn ngày hôm qua hắn ở. Liên yêu cầu muốn ở phòng mà hắn đã mượn tối ngày hôm qua, không vì cái gì khác, buổi sáng vội vội vàng vàng đi, tới lúc trở về thì mới nhớ tới, hai người bọn họ. Ngày hôm qua đã làm cho trên giường đều là vết máu, hẳn muốn giữ lại cái tấm trải giường đó, làm vật chứng tốt đẹp khi nhớ lại lần đầu tiên của hai người bọn họ.

Nhìn thời gian, từ lúc trả phòng đến khi trở lại, cũng không quá ba giờ, chắc các phục vụ đến mức quá không cần mẫn mà đã dọn dẹp phòng rồi, đã đổi tấm trải giường rồi?

"Thật xin lỗi tiền sinh, có thể an bài ngài vào những phòng khác được không? Phòng 1305 đã có khách còn chưa có trả phòng." Chuyện của Thành TrạM Vũ cùng Mạnh Tĩnh Nghiên tối ngày hôm qua cơ hồ đã truyền khắp các khách sạn, trước sảnh, tiếp tân, phục vụ, an ninh, cơ hồ đều biết. Nhưng đáng đáp Thành TrạM Vũ không nói là đúng đắn, nhưng hẳn cũng là người tương đối đẹp trai, chỉ cần hắn không nói, không có ai sẽ liên hệ chuyện tối hôm qua lên người hắn.

Ngày hôm qua nữ tiếp tân tới qua tiếp hắn hôm nay đã được nghỉ, hôm nay người thay ca dĩ nhiên sẽ không lấy hắn và “ tên tiểu bạch kiểm bị nao nuôi ” là một người, dùng ánh mắt cùng giọng nói cùng giọng nói vô cùng chuyên nghiệp nói chuyện với hắn.

Thành TrạM Vũ nóng nảy, "Là ai mượn? Đã mượn lúc nào?"

"Thông tin đòi tư của khách chúng tôi không thể tiết lộ, cần tôi sắp cho ngài những phòng khác không?" 10njl

Cũng đành phải như thế, mắt mác móc chi phiếu từ trong túi quần, lấy ra đưa cho tiếp tân, nữ tiếp tân sững sốt một chút, "Tiền sinh, thẻ phòng của ngài chính là của phòng 1305, nếu như ngài muốn vào ở, không cần làm thủ tục lần nữa, chỉ cần đóng phí tiếp tục là được rồi."

Hắn liền giật mình, Đúng vậy a, buổi sáng vội vội vàng vàng bỏ chạy theo, quên trả phòng! A ha ha ha ha ha! Nữ tiếp tân thấy nụ cười khó hiểu của Thành TrạM Vũ làm cho sợ hãi, thử hỏi "Tiền sinh, ngày cần chúng tôi an bài phục vụ của khách sạn đến vệ sinh phòng của ngài liên bây giờ không ạ?" 14965891

"A a, không cần!"

Đoạt lấy thẻ phòng từ trong tay nữ tiếp tân, Thành TrạM Vũ ngay cả thang máy cũng không thèm đi, trực tiếp chạy lên bằng cầu thang bộ. Nữ tiếp tân nhìn theo đầy sững sốt, tiểu tử này, có gì mà gấp như vậy? Mười ba tầng, nói lên liền leo lên?

Dĩ nhiên, chạy đến tầng hai lúc hắn cũng kịp phản ứng, đuổi người tại sao có thể nhanh hơn so với thang máy a. Chỉ cần chuyện tình gì dính đến Nghiên Nghiên, hẳn đều rất kích động, đầu óc không nghe mình sai bảo, thân thể cũng không nghe chỉ phối.

Nhanh chóng vọt lên thang máy tầng một đi lên, dùng thẻ mở cửa phòng, thấy cảnh tượng bên trong giống như hồi sáng hắn rời đi, trong lòng chợt thả lỏng xuống. Nhất là khi nhìn thấy vết máu kia của cô và hắn nhuộm trên ga giường, liền không không chế được mà bật cười.

Tháo ga giường ra , xếp lại chỉnh tề. Tay cầm ga giường, giống tựa như đối đãi với người tình, đầy dịu dàng hoà nhã. Nâng ở lòng bàn tay, lúc nào cũng sợ dùng sức hơi mạnh chút, sẽ xé rách ga giường.

Bác sĩ Mạc Băng này giờ ở trong xe nhận điện thoại, nên kêu Thành Trạh Vũ đi vào trước mướn phòng. Điện thoại cho hấn là một trong những người bạn gái gọi tới, muốn hấn bồi nàng đi dạo phố. Bạn gái cùng Thành Trạh Vũ bên nào nặng bên nào nhẹ, chuyện này còn phải nói sao? Thời khắc quan trọng như vậy, hấn đương nhiên phải ở cùng Thành Trạh Vũ, an ủi hấn một chút, bày mưu tính kế cho hấn, thu phục được Mạnh Tĩnh Nghiêh.

Nhưng bạn gái cũng không thể đắc tội, phải nói dụ dỗ nửa ngày, còn hứa hẹn tuần sau tặng cho cô một dây chuyền kim cương, lúc này mới dụ được cô vui mừng trở lại. Cúp điện thoại xuống xe, trong hành lang khách sạn đã không thấy bóng dáng của Thành Trạh Vũ, Mạc Băng thờ dài một tiếng, tiểu tử thúh này, chạy thật là mau.

"Tiểu thư, xin hỏi một chút, mới vừa rồi có một tiểu tử tiến vào đã ở phòng nào vậy?"

Vậy mà trả lời lại câu hỏi của Bác sĩ Mạc Băng cũng là một tiếng thét chói tai —— "A a a a a, biến thái! Ngươi là đồ lưu manh! biến thái đáng chết! An ninh! An ninh! Mau tới bắt biến thái! Báo cảnh sát! Đưa hấn đến đồn cảnh sát đi!"

Mạc Băng hoảng hốt, "Này, tiểu thư, ngươi đây là có ý gì? Tên tiểu tử vừa rồi mới đi vào cháu trai của ta, hấn đi lên trước, không có nói số phòng cho tôi, tôi chỉ muốn cô giúp ta tra một chút thôi mà?"

Chông phải cô ta coi mình là tên biến thái theo dõi theo một nữ sinh nào đó chứ? Thật là bực mình!

Cầm điện thoại lên, tức giận trợn mắt nhìn Nữ tiếp tân một cái, thiệt là, vậy thì chính tự mình hỏi không phải là được rồi sao, chính mình sẽ gọi điện thoại hỏi.

Cũng không chờ hấn lấy được điện thoại ra, đã có hai bảo vệ vọt tới. Nữ tiếp tân rất là kích động chỉ vào hấn, hai bảo vệ không nói lời nào liền dè hấn xuống, bẻ hai tay của hấn ra phía sau lưng.

"Mẹ nó, các ngươi làm cái gì? Khách sạn các người đối đãi khách như vậy sao? Gọi quản lý các người ra đây? Gọi ra! Ta muốn tố cáo các người!"

"Anh Quách, Anh Tổng, trước tiên các người giữ chặt hấn, em sẽ gọi 110, kêu cảnh sát dẫn hấn đi! Để coi hấn có thể ở lại chỗ này phách lối nữa hay không!" Nữ tiếp tân không dám nhìn thẳng, chỉ dám dùng đôi tay run rẩy cầm điện thoại lên gọi 110, mặc dù đã bắt tên biến thái Mạc Băng lại, nhưng trong lòng cô vẫn còn rất sợ hãi.

Nhìn bộ dáng dáo dạt của người này, nhìn là biết không phải là người tốt. May nhờ cô phát hiện kịp thời, nếu không không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn gì nữa đây. Đưa hấn vào đồn Công An, vậy cũng là thay trời hành đạo, vì dân trừ hại rồi chứ?

Nữ tiếp tân suy nghĩ đầy chánh nghĩa, cảm giác như trên đầu mình đang phát ra một vòng sáng, đang phát ra ánh sáng thánh thiện . Cô quả thật đã bị hành động đầy cao thượng của mình chinh phục!

Lúc này Bác sĩ Mạc Băng bị dè xuống đất cũng không biết xảy ra chuyện gì, không phải chỉ tìm Thành Trạh Vũ sao? Thế nào lại bị người dè xuống đất rồi chứ ? Muốn hô to tìm quản lý bọn họ, căn bản không có ai quan tâm đến hấn. Không còn cách nào khác, chỉ có thể lớn tiếng mắng.

Đáng tiếc, dù có mắng khó nghe hơn nữa, an ninh cũng không thả hấn. Mắng càng làm cho lòng người ta khó chịu hơn, liền đập cho hấn vài đập thật mạnh. Chờ khi cảnh sát tới, thì nói do lúc bắt lưu manh, chính hấn đụng phải. Dù sao cũng không có quan hệ gì đến bọn họ, cảnh sát sẽ tin lời nó của công nhân tốt trợ giúp bắt tên biến thái giờ trở lưu manh, hơn là tin lời nói của đồ lưu manh này.

Khách sạn là khu buôn bán, người đi qua đi lại hay vào ở, khách trả phòng mướn phòng không ít, tiếng mắng chửi của Mạc Băng lại lớn, chỉ cần là khách trong khách sạn thì mọi người đều bị tiếng mắng của hấn hấp dẫn, chuyển ánh mắt đến trên người hấn một lát, người nữ bình thường sẽ dùng không cao hơn năm giây, khuôn mặt liền trở thành đầu chán ghét. Nam nhân thì có rất nhiều phản ứng phong phú hơn, có người tranh cãi, có chẳng thèm ngó tới, cũng có người cùng người bên cạnh thảo luận một chút, Mạc Băng như vậy, là có động cơ gì?

Hiệu suất Cảnh sát nhân dân xử lý công việc vô cùng nhanh chóng, không tới 5 phút, bên ngoài liền vang lên tiếng xe cảnh sát, bốn cảnh sát thân mặc quân trang chạy vào.

"Anh Vương, người đang nơi này. Dám đến khách sạn chúng tôi quấy rối, cũng không hỏi thăm một chút, xuất thân của mấy anh em ở đây là cái gì." bởi vì xung quanh chỗ Khách sạn mở, loại người gì cũng có. Nên khi mời an ninh đều là bộ đội về hưu, thân thủ rất giỏi. Hơn nữa cùng cảnh sát quan hệ rất tốt, bình thường tiểu lưu manh tới quấy rối cũng không kết quả tốt.

"Được rồi, giao người cho chúng tôi thôi. Tiểu Triệu, dẫn hấn lên xe!"

"Tôi không đi! Không đi! Tại sao đưa tôi đi đồn cảnh sát! Tôi muốn gặp luật sư của tôi luật sư!"

Cảnh sát được gọi là anh Vương mặt không biến sắc nhán Mạc Băng xuống, nhỏ giọng cảnh cáo: "Đàng hoàng một chút! Mang đi!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đề Nghị Vô Trách Nhiệm!

Cái gì, đến đồn cảnh sát đón người? ? ?"

Thành TrạM Vũ hồi đi hỏi lại hai lần, sau khi cả hai lần đều nghe được đáp án chính xác, mới tin lời người ở đầu dây bên kia, nghiêm túc ghi nhớ địa chỉ và số điện thoại của đồn công an, vừa cúp điện thoại còn chửi thề một câu. Chú Mạc quả nhiên có năng lực, vừa xuống xe, chỉ vài bước nữa là đến cửa khách sạn thể mà còn người ta mang tới đồn công an.

Lúc nhìn thấy Mạc Băng, người này hiển nhiên không còn chút phong lưu tiêu sái nào, sợ hãi rút rẹ, dùng cặp công văn che đi bộ phận dưới thân, cúi đầu, nhìn chung quanh, ánh mắt như kẻ trộm, nếu bị ai liếc một cái, liền lập tức cúi đầu, không dám đối diện với người ta.

Đúng vậy, hiện tại càng giống ăn trộm hơn rồi. Người chung quanh liền vội vàng tránh ra, sợ trên người lại mất đi gì đó thì chết.

"Chú Mạc, có thể nhanh hơn chút được không? Với tốc độ này của chú, cháu đến khách sạn từ lâu rồi mà chú thì lại mới từ đồn công an ra ngoài!". Tâm tình Thành TrạM Vũ không tốt, lại còn bị gọi đến đây lại càng thêm nóng nảy, giọng nói cũng khó chịu hơn bình thường.

Nếu là trước kia, Thành TrạM Vũ mà nói chuyện với Mạc Băng như vậy, thì đã sớm bị giáo huấn từ lâu. Nhưng hôm nay bác sĩ Mạc Băng chỉ xấu hổ ngẩng đầu nhìn Thành TrạM Vũ một cái, càng rào bước nhanh hơn, chậm rãi vượt qua. Nhưng hai tay ôm cặp công văn, thủy chung vẫn chưa rời khỏi vị trí cũ.

Có điều——

Khẽ kéo cặp công văn ra một chút xíu, ánh mắt theo khe hở kia nhìn xuống, hơ, khóa quần còn chưa kéo, đúng là quá bất hạnh.

Mẹ nó chứ, đời này từ lúc bắt đầu đi học mẫu giáo đến giờ ông chưa từng bị mất mặt như vậy! Ngượng chết người! Đường đường là một bác sĩ ngoại khoa, lại bị người ta xem như một tên biến thái, thả chim đi dạo trước mặt mọi người! Lại còn ở trước mặt thể hệ con cháu như Thành TrạM Vũ mới càng xấu hổ!

Có điều, bác sĩ Mạc Băng của chúng ta đã hết căng thẳng, thẳng thớm Thành TrạM Vũ thật là quá đáng. Phải nói ông bị lộ hàng ở trước mặt mọi người, khả năng duy nhất là trong lúc đi vệ sinh ở nhà Thành TrạM Vũ mình đã quên kéo khóa quần.

Từ nhà Thành TrạM Vũ ra ngoài, một đường lái xe đến khách sạn, chỉ ít phải hơn nửa tiếng, đừng nói là thẳng thớm này không nhìn thấy gì hết. Thế mà nó lại cứ thế tro mất nhìn không thêm nhắc nhở mình một tiếng?

Bác sĩ Mạc Băng quả thật hận đến ngứa răng, nếu có thể lột da rút gân thì ông đã sớm làm từ lâu rồi!

Ồ ồ ồ, Thành TrạM Vũ lại nhìn qua đây! ! ! Mạc Băng vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu nhóc nào đó, quả nhiên chột dạ mà, ông sợ phải nhìn thấy sự khinh bỉ trần trụi bắn ra từ đó!

Cho nên mới nói, bác sĩ Mạc tuy nói muốn trả thù, nhưng tuyệt đối chỉ dám nghĩ mà không dám làm. Bản thân ông là người coi trọng thể diện, chẳng lẽ còn không sợ Thành TrạM Vũ tố cáo việc này cho những người khác sao?

Bạn học của chúng ta mới vừa tốt nghiệp trung học, cũng vừa tròn mười tám tuổi, đã trở thành một người trưởng thành rồi. Vì sao bác sĩ Mạc gọi điện cho cậu đến đồn công an đón người, mà không gọi cho trợ lý của mình ở phòng khám tới đón chứ? Còn không phải là vì sợ mất mặt, sợ bị người thứ ba biết chuyện? Một đồn mười, mười đồn trăm, sau này ông sao có thể làm người đây? Đủ các thể loại con giáp nhảy vào, nào là gà, nghĩ như thế nào? Vịt, nghĩ như thế nào? Con ngỗng nghĩ như thế nào?

Biết bao nhiêu hậu quả khó có thể dự liệu, cho nên hấn mới thà mặt dày gọi cho Thành TrạM Vũ tới đón. Bạn học nào đó chỉ cần nắm bí mật này, về sau xem như đã được bác sĩ Mạc Băng ở trong tay, muốn nắn thế nào thì nắn thế ấy.

Nếu chuyện này bị những người khác biết, ông thà tìm đường quyền sinh còn hơn.

Bác sĩ Mạc xấu hổ muốn chết, trong đầu ảo tưởng đủ các trường hợp mất mặt thì Thành TrạM Vũ lại chưa từng nhìn ông một lần. Toàn bộ suy nghĩ của cậu đều đặt trên người Nghiên Nghiên, làm gì có thời gian chú ý đến việc vớ vẩn này?

Một lần nữa đứng trước cửa khách sạn, lúc này dù có nói gì thì bác sĩ Mạc cũng sẽ không chịu ở lại chỗ này. Chui vào trong xe, bảo Thành TrạM Vũ đi trả phòng, còn mình ở đây chờ. Thành TrạM Vũ tuy không thích nhưng nghĩ tới còn phải dựa vào người này bày mưu tính kế giúp mình nên liền nhận. Đi lên lầu lấy đồ đạc, trả phòng, sau đó đi cùng bác sĩ Mạc đến một khách sạn gần đây.

Mà trong lúc này, bác sĩ Mạc ở trong xe cứ hết kéo khóa lên rồi lại kéo khóa xuống, kiểm tra xem nó có bị hỏng hay không. Trước khi xuống xe, lại tiếp tục cúi đầu kiểm tra một lần nữa.

Bởi vì chuyện này, bác sĩ Mạc Băng rất có khả năng sẽ phải mắc chứng ám ảnh ‘thời thời khắc khắc đều cảm giác khóa quần của mình chưa cài’. Nhất

là khi làm thủ tục thuê phòng ánh mắt của nữ nhân viên tiếp tân nhìn ông chẳng nào nào đang nhìn một tên biến thái!

Làm hại người nào đó vội vàng cúi đầu, từng bước từng bước đi theo sau Thành TrạM Vũ, không dám nhìn người khác một cái. Thật ra thì tất cả mọi người đang bận việc riêng của mình ai hơi đâu dòm ngó đến ông chứ? Nhưng bác sĩ Mạc cứ cảm thấy cả người ngứa râm ran, khó chịu vô cùng.

Cuối cùng cũng vào phòng, không gian kín đáo, không phải chịu đựng những ghét bỏ của người đời, bác sĩ Mạc mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại tiếp tục kiểm tra khóa quần xem đã kéo lên chưa —— thật may là vẫn nguyên xi.

Thành TrạM Vũ móc điện thoại ra liếc mắt nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều rồi. Mùa hè ban ngày rất dài, nên đến giờ ăn cơm tối rồi mà ngoài trời vẫn sáng trưng. Cả ngày nay cậu không ăn một hột cơm nào, nhưng bụng lại không hề thấy đói, chỉ lo Mạnh Tĩnh NghiêN sẽ trốn mình.

Chẳng phải trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung đã từng viết chỉ cần gạo nấu thành cơm, thì không thể đổi ý sao!

Nhưng mắt thấy thái độ chỉ muốn đoạn tuyệt quan hệ với mình của NghiêN NghiêN Cậu phải làm thế nào đây? Nên làm gì chứ? Ngẫm lại NghiêN NghiêN luôn miệng nói rằng không không hài lòng, muốn trả lại hàng thì lòng tin của Thành TrạM Vũ càng thêm hóa thành bọt nước, chỉ cần gió nhẹ nhàng thổi một cái liền tiêu tán.

"Chú Mạc, chú mau nghĩ cách giúp cháu đi, cháu với NghiêN NghiêN."

Lúc này Thành TrạM Vũ đang rối như tơ vò, cứ đi qua lại đi lại, bác sĩ Mạc là tâm phúc của cậu, nên vô cùng khát vọng người này sẽ nghĩ ra cách nào đó để một lần nữa NghiêN NghiêN sẽ trở lại bên cạnh mình.

Ừm, hình như dùng từ sai rồi. Mạnh Tĩnh NghiêN chưa từng ở bên cạnh cậu. Nhưng tối thiểu so với trước đây biết nhau thì quan hệ của hai người họ vẫn tốt hơn gấp trăm lần, nghìn lần, gấp vạn lần so với hiện tại. A trời ạ, còn có thể có cái gì tốt hơn lúc này nữa chứ?

Đáp án hiển nhiên là không.

"Cái gì? A đúng rồi, có phải là chuyện sau khi hai người xảy ra quan hệ cô bé kia không muốn gặp cậu nữa phải không? Tôi biết rồi, biết rồi, vậy thì cứ để cho cô ấy thanh thản một thời gian, cậu cứ mãi ở bên cạnh thì cô nhóc ấy sẽ không biết giá trị của cậu thế nào. Khoảng cách sẽ gợi nên tình cảm, trong khoảng thời gian này cũng không nên đi tìm NghiêN NghiêN, đi đến nơi khác học đại học, để cho con bé không tìm được, sẽ cuồng cuồng lên, một năm sau, đợi đến khi tốt nghiệp, cậu lại như kỳ tích xuất hiện ở trước mặt là được!"

Miệng Mạc Băng cứ như bắn súng liên thanh, nói một tràng giang đại hải, cuối cùng còn đặc biệt cường điệu một câu: "Tin tưởng lời của tôi, không có ai hiểu rõ phụ nữ hơn tôi đâu!"

Nói xong, thấy Thành TrạM Vũ rơi vào trầm tư, người nào đó nhẹ nhàng đứng lên, thận trọng thối lui đến bên khung cửa, lặng lẽ mở ra, đi ra ngoài, sau đó lại lặng lẽ đóng cửa lại. Ôi trời ơi, ông muốn lập tức về nhà, tắm, sau đó đến nhà yêu tinh Chu Tư Tư đánh nhau một phen, giải tỏa stress! Về phần Thành TrạM Vũ. mới vừa rồi nói cái gì cũng không nhớ?

Đã không nhớ được thì thôi vậy, dù sao hai người họ từ năm ba tuổi đến khi mười tám tuổi, mười sáu năm lẫn lộn ở chung một chỗ, sẽ không vì chuyện này mà tách ra! Để cho bọn họ tự mình xử lý đi! Bác sĩ Mạc không mấy may để ý bước nhanh rời khỏi khách sạn. Ông tuyệt đối không tưởng tượng nổi chỉ đôi câu nói kia của mình đã ảnh hưởng lớn thế nào đến tình cảm giữa Mạnh Tĩnh NghiêN và Thành TrạM Vũ.

Bởi vì ban ngày con gái cãi nhau với thằng nhóc thối kia, tâm trạng không vui, cho nên cha Mạnh mẹ Mạnh tan làm thật sớm, về nhà an ủi cô nhóc. Mẹ Mạnh đi chợ mua năm cân sườn, kèm một con cá lớn, chuẩn bị làm sườn kho cùng với canh cá hầm cách thủy. Cha Mạnh cũng đặc biệt mua cho con gái điệu một cái ví Chanel, cô nhóc nhà ông rất thích thương hiệu này, mua còn chưa đeo lần nào toàn để ở nhà bám bụi.

Từ trước đến giờ cha Mạnh không thích Mạnh Tĩnh NghiêN mua những thứ chi đẹp mà không thiết thực thế này, đã thế còn đắt chết người, cũng nhìn không ra có điểm nào tốt. Nhưng ai bảo con gái ông hôm nay tâm tình không tốt, phải dỗ cô nhóc vui lên một chút.

Thường ngày chỉ cần cô ở nhà, mỗi khi ba mẹ tan tầm nhất định sẽ vọt ra giúp hai người cầm dép, treo áo khoác ngoài, quả nhiên là một áo bông nhỏ thân thiết. Nhưng hôm nay, cả căn phòng đều yên ắng, buồn bực giam mình ở trong phòng. Cha mẹ Mạnh liếc nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương thấy một tin tức quan trọng: xem ra hôm nay tâm tình con gái đặc biệt không tốt.

Bổn mận một canh, cơm tối thơm nức nở được bày lên bàn ăn, mẹ Mạnh đi đến phòng Mạnh Tĩnh NghiêN gõ cửa gọi cô ra ăn cơm.

Trong mắt bọn họ cô vẫn là một cô bé, nhưng hiện tại người nào đó đã hoàn thành lột xác, từ thiếu nữ thành đàn bà. Cô không có chút khẩu vị nào, nhưng vì không muốn cho ba mẹ lo lắng, vẫn phải đi ra ngoài làm dáng một chút.

Đặc biệt soi gương, trên người là một chiếc váy ngủ cổ tròn bảo thủ, dấu vết hoàn toàn bị che kín, ngay cả xương quai xanh cũng không thấy được. Trên cô không có dấu vết rõ ràng lắm, có mấy chỗ tím bầm đã dùng trướng lược lần qua lần lại nên cũng mờ đi nhiều, không thể nào nhìn ra đêm qua cô đã trải qua một buổi tối hoang đường đến thế nào.

Ai oán than một tiếng, mới mở cửa đi ra ngoài ăn cơm tối.

"À, NghiêN NghiêN, con mặc nhiều như vậy, không nóng sao?"

"Không nóng, còn hơi cảm thấy lạnh ạ!"

"Có phải bị cảm không?", cha mẹ Mạnh bị bộ dạng suy sụp tinh thần này của cô hù dọa, nhưng lại mạnh mẽ giả bộ không hề phát hiện điều gì, bảo con gái rửa tay ăn cơm. Sau đó lại đi gõ cửa phòng Thành Trạm Vũ, còn hơi lên giọng hơn so với khi gọi Mạnh Tĩnh Nghiên, sợ cậu nhóc ở trong phòng ngủ thiếp đi không nghe thấy.

Bưng bát canh cá nóng hồi lên uống một hớp, Mạnh Tĩnh Nghiên mới xem như không có chuyện gì xảy ra nói: "Không cần gõ đầu, mẹ!"

"Cái gì?"

"Bị con mắng đuổi đi rồi, sau này sẽ không trở lại nữa —— a! Đau quá! ! !". Một cái xương cá mắc vào trong cổ họng, đau đến chảy cả nước mắt.

Hoặc giả là do một nguyên nhân nào khác? Ai có thể nói rõ ràng đây?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Nhất Định Tra Tấn Thiếu Nam

Editor: Á bì

Thứ ba, Mạnh Tĩnh Nghiên đã không còn có lý do gì mà không đi học nữa. Dưới ánh mắt đầy lo lắng, cô mang cặp lên đi ra khỏi nhà. Ba Mạnh vì quá lo lắng nên đuổi theo, nói muốn lái xe chở cô đi học. Một đường đi này hai ba con đều không có nói chuyện, mãi đến khi gần tới trường học, ba Mạnh mới lưỡng lự mở miệng, "Nghiên Nghiên, nếu Thành Trạm Vũ bắt nạt con, thì cứ nói cho ba biết, mặc dù nhà nó thế lực không nhỏ, nhưng ba cũng không phải là người bất tài, nhất định sẽ không để cho nó sống tốt."

Đây chính là tình thương của ba, sâu lắng nhưng rất nhiệt liệt. Đối với ánh mắt kiên định của ba, hốc mắt của Mạnh Tĩnh Nghiên đã ướt, cuối cùng không xúc động mà nói ra tất cả cho ba biết.

"Yên tâm đi ba, anh ấy không có bắt nạt con." Bỏ nhào lên người ba, hung hăng hôn một cái thật to lên mặt ba rồi mới mở cửa xuống xe.

Nhìn theo hướng con gái rời đi, ba Mạnh sờ nơi mà con gái mới hôn, trong mắt không khỏi tràn đầy ý cười, "Con nhóc thói này!"

Chờ tới khi không thấy bóng dáng của Mạnh Tĩnh Nghiên, ba Mạnh mới đổi hướng lái xe đi làm.

Khó có dịp hôm nay được ba chở đi học, tới có chút sớm, trong lớp còn chưa có bao nhiêu người. Tới sớm như vậy thì bài tập ngày hôm qua còn chưa có làm xong, trước tiên mượn bài tập đã. Mạnh Tĩnh Nghiên nhẹ chân nhẹ tay đi vào lớp học mà không đưa tới sự chú ý của bạn học nào khác, tất cả mọi người còn đang vui đùa cực khổ.

Đi đến chỗ ngồi của mình, bỏ cặp xuống, lấy bài tập từ trong cặp ra. Chỉ là bỏ một lớp thôi, bài tập cũng đã tăng lên hai mươi trang, đây chính là nỗi khổ của cấp ba! Lấy ra một quyển lật đi lật lại, một quyển bài tập, một quyển ôn tập, còn có một quyển kiểm tra mà cô giáo sẽ thu.

Lật tới cuối quyển, nhìn thấy bài kiểm tra toán tuần trước cô mới làm, phiền chán vo tròn nó lại ném vào góc bàn học, rồi hung hăng nhét túi sách vào, ngăn tầm mắt cô, nhắm mắt làm ngơ.

Dần dần trong phòng học cũng nhiều người hơn, có mấy bạn nữ có quan hệ tốt với Mạnh Tĩnh Nghiên nên chạy lại quan tâm hỏi sao ngày hôm qua không thấy cô tới lớp, gọi điện cũng không được. Còn có người nhạy bén thấy sắc mặt của cô không được tốt, hỏi cô có phải là bệnh rồi hay không.

Có mấy người mặt dày không biết chuyện trâu gheo có phải cãi nhau với Thành Trạm Vũ hay không, tâm tình không tốt nên không có lên lớp.

Người nói vô tâm người nghe có ý, một câu nói lơ đãng đã làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên đau chân, giận dữ nói với người kia, "Mau đi đi, ngồi vào chỗ của cậu đi, nhanh chút nhanh chút, mình còn nhiều bài tập chưa làm xong đây! Cậu đó, lấy quyển tiếng anh tới cho mình mượn đi!"

Nghe chuông lên lớp cũng vang lên, mọi người giải tán ngay lập tức.

Lúc này Mạnh Tĩnh Nghiên mới thở gấp thông khí một chút, thẳng sống lưng ngồi sụp xuống, dùng tay ôm đầu dựa vào bàn học. Ánh mắt lại nhìn vào bài kiểm tra, làm như đang tự nghĩ bài này nên làm thế nào, kỳ thật suy nghĩ của cô đã sớm bay xa tới tận đâu rồi.

Điện thoại cũng được cô đặt chế độ rung, để ở trong túi quần cô. Chỉ cần hơi rung là sẽ có cảm giác ngay.

Trường Số 1 là một trường trung học trọng điểm ở thành phố A, nhưng cũng giống như những trường khác đều không cho phép học sinh được sử dụng điện thoại. Cái thứ điện thoại này làm ảnh hưởng tới việc học, còn là hàng cấm. Nhưng mà cao một thước đạo cao một trượng, có mấy học sinh nhà giàu có tinh thần kháng cự mạnh vẫn luôn lén lút sử dụng. May mà học sinh cao trung vẫn chưa kiểm được tiền nhiều, điện thoại lại là vật hiếm, học sinh có điện thoại còn không nhiều, nên vẫn chưa ảnh hưởng tới tâm tình của thầy cô giáo.

Cô mạo hiểm tính mạng của mình lên mở điện thoại lên, thậm chí giống như bệnh vậy, mặc dù không có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn, nhưng vẫn luôn thấy điện thoại của cô đang rung, thường lấy ra kiểm tra một chút, nhưng cái vật nhỏ kia từ đầu tới cuối vẫn luôn nằm im trong túi của cô, im lặng.

Giờ nghỉ trưa, Mạnh Tĩnh Nghiên lười biếng gục xuống bàn không muốn đi chuyển, bạn ngồi cùng bàn thấy tâm trạng cô không tốt, quan tâm hỏi cô có khó chịu ở đâu không, còn quan tâm nói muốn đi mua com giúp cô, lại bị cô uyển chuyển từ chối. Lấy điện thoại ra nắm trong tay, dựa theo ánh sáng nhìn vẫn không có tin nhắn, không cuộc gọi nhớ nào, cô nhìn thời gian, thấy nên khoá điện thoại lại rồi.

Cả ngày hôm nay, Thành TrạM Vũ chưa từng lộ mặt, ngay cả một câu trả lời thoả đáng cũng chẳng thấy.

Mạnh Tĩnh Nghiên ha ha cười, quả nhiên đàn ông chính là loài thay đổi nhanh nhất trên thế giới, chỉ cần chiếm được thì sẽ không biết quý trọng.

"Ông ơng, ông ơng--"

Lúc cô không còn ôm hi vọng nào nữa, điện thoại đang ở trong tay lại đột nhiên rung mạnh lên! Mạnh Tĩnh Nghiên giật mình, tay phải nhanh chóng mở điện thoại ra--là một dãy số lạ.

Theo như kinh nghiệm trước kia của cô mà nói, số lạ nhắn tới không phải là báo cô đã trúng giải này giải kia, rồi dẫn cô tới mấy trang web xxx để lĩnh giải, còn không thì tin báo 'ba mẹ' tôi xảy ra chuyện, bây giờ đang ở đồn cảnh sát, cần gấp 1000 nguyên tới tài khoản của bạn tôi. Phần lớn đều là mấy tin nhắn lừa đảo, đúng rồi, còn có mấy cái chứng từ, hay thông tin mua nhà mấy thứ linh tinh nữa.

Thoáng dừng hai giây, mấy thứ không nên nghĩ đã bị thanh trừ, mới mong ngóng mở tin nhắn ra. Thật là một đoạn dài, Mạnh Tĩnh Nghiên đọc từng từ xuống dưới: Hi người đẹp, anh là Chu Quảng Siêu, còn nhớ anh không? Hôm qua thấy em có bộ dáng uống quá say, tính mạng em tới chỗ anh nghỉ tạm nào ngờ gặp phải bạn nên mới giao em cho cậu ấy. Lo cho em hôm qua uống quá say mà hôm nay sẽ đau đầu, nên muốn nhắc em nghỉ ngơi cho tốt, vậy không phiền em nữa. Vậy giờ em sao rồi, tốt chứ?

Chu Quảng Siêu, Mạnh Tĩnh Nghiên nhớ anh ta. Nhưng chẳng có hứng thú gì với anh ta cả, tắt điện thoại, ỉu xiu nằm sấp xuống bàn.

Lúc này, trong lòng cô ngoại trừ đang chửi rủa Thành TrạM Vũ ra, không biết nên nói cái gì. Đàn ông à, ăn xong rồi bỏ chạy, chẳng suy nghĩ tới chuyện chịu trách nhiệm, bình thường thì lời ngon tiếng ngọt, đều là kẻ lừa đảo khẩu phật tâm xà lừa cho phụ nữ vui vẻ!

Nhớ lại trước kia phần lớn thời gian của Thành TrạM Vũ đều ở bên cạnh cô, nhưng chưa từng nói lời ngon tiếng ngọt gì, làm cho cả người toả ra cảm giác an toàn và đáng tin. Càng nghĩ lại càng giận: lời ngon tiếng ngọt mà anh ấy cũng luyện tiếc cho mày! Là kẻ lừa đảo bậc nhất!

"Ông ơng, ông ơng--" điện thoại lại rung lên hai lần, Mạnh Tĩnh Nghiên ngừng chửi rủa lại, kích động mở ra đọc tin nhắn ngắn. Làm cho cô như quả khí cầu rơi xuống, vẫn là dãy số lạ kia, nói cách khác, tin nhắn này vẫn là của Chu Quảng Siêu nhắn tới.

"Một năm trước đã gặp nhau một lần ở đại C, hôm trước lại gặp nhau ở nhà hàng, giữa chúng ta cũng có duyên phận đó nha! Có thể kết bạn không? Anh là phó chủ tịch hội học sinh ở Đại C, không phải là người xấu, thật đấy!"

Chẳng lẽ trên mặt người xấu lại viết mình là người xấu sao? Mặc kệ anh ta! Tắt tin nhắn, lại ngồi ngẩn người ở trên ghế.

Nhưng mà cô cũng xem nhẹ trình độ báM người siêu cấp của Chu Quảng Siêu quá, phải biết rằng, anh ta tìm Mạnh Tĩnh Nghiên đã một năm, suốt cả một năm đấy! Tốt xấu gì cũng là sinh viên được vài năm, ở bên cạnh lại không thiếu người đẹp, nên cũng biết chút tâm lý của các người đẹp, không như Thành TrạM Vũ, đầu gỗ vụng về, vào thời điểm mấu chốt lại mê muội, còn phải dựa vào mấy cái biện pháp ời thiu từ người khác. Anh là đại biểu cho loại người dám nghĩ dám làm, sợ bỏ qua cơ hội lần này, không biết về sau có cơ hội gặp lại hay không.

Tin nhắn lại gửi tới, lần này ngắn tới mức chỉ có một câu: Em biết Lục Hoàng Văn sao?

Thấy ba chữ quen thuộc này, tim nhỏ của Mạnh Tĩnh Nghiên run lên. Bất kể như thế nào từ đầu tới cuối cô vẫn không thể bình tâm đối với người kia. Từ lúc yêu nhau tới kết hôn, còn có đứa nhỏ của bọn họ vô duyên đến với thế giới này nữa, bất kể như thế nào Lục Hoàng Văn cũng đã để lại một con dấu không thể xoá đi ở trong lòng của cô.

Hai tay run lên, bấm mấy chữ 'không biết', khi phục hồi thì tin nhắn đã gửi tới Chu Quảng Siêu.

Chu Quảng Siêu ở đầu bên kia vui vẻ tới mức muốn nhảy dựng lên, cuối cùng cũng nhận được tin nhắn rồi! Mặc dù câu chuyện từ trên người một học sinh nam khác, nhưng tốt xấu gì cũng xem như là có tiến bộ không phải sao? Hai tay nhanh chóng đánh như bay trên bàn phím, sau khi đánh xong còn cẩn thận đọc lại lần nữa, rồi mới gửi tới cho Mạnh Tĩnh Nghiên.

"Ngày đó em say rượu, trong miệng vẫn luôn gọi tên của Lục Hoàng Văn, khéo như vậy, anh cũng có một người bạn tên là Lục Hoàng Văn, ngày đó cậu ta cũng ở trong khách sạn, em cũng đã gặp qua cậu học sinh nam đó rồi, anh còn nghĩ em biết cậu ta chứ."

"Phải đúng là khéo quá."

"Ừ, chắc là uống say quá rồi nói bậy bạ đó! Em còn nói đứa bé gì nữa, mới đầu làm cho anh giật cả mình, sau này mới phản ứng kịp, xem em còn nhỏ như vậy, làm sao có con được chứ đúng không? Mà nói này, em bao nhiêu tuổi rồi? Còn học cấp ba hay lên đại học rồi?" Kỳ này thì tin nhắn hơi dài.

Chu Quảng Siêu cố gắng không để lại dấu vết tìm hiểu thông tin cá nhân của Mạnh Tĩnh Nghiên, mắt anh nhìn điện thoại sáng quắc, giống như muốn đốt

một lỗ thủng trên điện thoại vậy. Cô gái nhỏ anh tâm tâm niệm niệm một năm, không bắt lấy cô, làm sao có thể cam tâm cho được?

Sau khi mở tin nhắn ra Mạnh Tĩnh Nghiên giật cả mình! Đứa nhỏ! Làm sao cô có thể nói ra chuyện này!

Đây chính là bí mật của cô, ngoại trừ cô, không có ai biết đến sự tồn tại của nó. Thậm chí ngay cả Lục Hoàng Văn, chồng của cô, cũng chưa từng biết đến nó. Có thể nói đây chính là bí mật lớn nhất của cô, giờ thì rõ ràng cô đã nói ra ở trước mặt của Lục Hoàng Văn sau khi cô say! Nhưng cô chẳng nhớ gì cả!

Trong nháy mắt thân thể của Mạnh Tĩnh Nghiên căng thẳng cứng đờ, cô, có phải đã nói ra những lời cô vốn không nên nói ra hay không?

"Em mới mười bảy, còn chưa trưởng thành đâu, năm nay mới học cấp ba. Tối hôm đó thật sự cảm ơn anh, em có tâm sự, nên mới uống hơi nhiều, xảy ra chuyện gì em cũng không nhớ. Nếu không có anh, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, cảm ơn anh."

Thái độ của cô chuyển biến cực nhanh làm cho Chu Quảng Siêu thụ sủng nhược kinh, Mạnh Tĩnh Nghiên chưa trả lời anh quá ba câu, giờ lại trả lời dài như vậy, hơn nữa giọng điệu lại thân thiết vô cùng, và lại còn cảm ơn anh nữa, đây chính là tiến bộ đến cỡ nào!

Anh lại hoàn toàn không biết Mạnh Tĩnh Nghiên muốn gần gũi anh là muốn moi thông tin từ miệng anh, muốn biết tối hôm đó sau khi say cô đã nói những gì, có nước mắt nước mũi đầm đìa bị thương nói chuyện đứa nhỏ của bọn họ với Lục Hoàng Văn hay không? Có nói chuyện chính mình trùng sinh ra hay không?

Tâm chân tình của cậu thiếu niên đó vẫn trong sáng đập thình thịch, rạo rức. Đáng tiếc, từ đầu đến cuối mục đích của Mạnh Tĩnh Nghiên lại không hề trong sáng, mọi chuyện đều mang theo mục đích. Tấm lòng của cậu thiếu niên như viên pha lê sớm muộn gì cũng sẽ bị cô làm cho vỡ vụn!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Không Có Người Bên Cạnh

editor: thao1504

Mạnh Tĩnh Nghiên chịu trả lời tin nhắn của hắn, Chu Quảng Siêu vô cùng mừng rỡ liền cùng cô nói chuyện phiếm giải buồn. Tâm tư lại đang muốn theo đuổi người ta, dĩ nhiên là muốn hiểu rõ cô hơn một chút. Đối với chuyện cô nói khi say rượu, về Lục Hoàng Văn cùng chuyện đứa nhỏ không hề nhớ rõ. Cứ như vậy, chỉ qua một hai câu thăm dò, trò chuyện không được mấy câu, Mạnh Tĩnh Nghiên đã có thể thăm dò được chuyện xảy ra hôm đó.

Nói không thổi phồng một cái là giả, trùng sinh a, so xuyên qua còn thần kỳ kinh dị hơn.

Năm năm sau mười năm sau, truyện xuyên không chiếm hơn phân nửa số truyện ngôn tình của phái nữ, các nữ sinh ngày ngày trầm mê ở trong tiểu thuyết luôn nhắm mắt lại ảo tưởng mình lúc nào đó sẽ xuyên không đến một triều đại nào đó. Nếu là khi đó khi mình say rượu không cẩn thận đã nói lộ ra, người ta chỉ coi như cô do đã coi quá nhiều tiểu thuyết nên nói xằng nói bậy mà thôi.

Nhưng ở niên đại này, các loại tiểu thuyết phức tạp như xuyên không còn chưa có lưu hành, nếu như không chú ý nói lộ ra, không chừng liền bị bắt làm chuột bạch, bắt đến một phòng thí nghiệm trên hòn đảo không biết tên để người ta có thể giải phẫu thí nghiệm. Các nhà Khoa Học Gia đều bị điên!

Chu Quảng Siêu muốn hỏi Mạnh Tĩnh Nghiên một chút về chuyện Lục Hoàng Văn cùng chuyện đứa nhỏ, kết quả cô Mạnh này cư nhiên qua cầu rút ván, biết nội dung mình muốn biết, lập tức trở mặt không để ý tới hắn, lấy lý do thời gian nghỉ trưa kết thúc, lập tức phải đi học, liền chấm dứt tin nhắn gửi hai người.

Nam sinh bên kia điện thoại khó tránh khỏi không vui, nhưng chính bản thân mình cũng đã học qua lớp mười hai, cũng biết đây là thời điểm học tập rất khẩn trương, không giống như lên đại học khi vô học có nghe hay không cũng có thể, ở ngay trên bàn học chơi game trên điện thoại thầy giáo cũng sẽ không quản. Trung học đệ nhị thì không thể được, thầy giáo quản nghiêm lắm.

Liên tin cái có này của Mạnh Tĩnh Nghiên, uất ức trong lòng mới tản đi không ít. Chợt nhớ tới mình đã quên hỏi Mạnh Tĩnh Nghiên học ở trường nào! Tên họ là gì, chiều cao, thể trọng, trường học, chuyên nghiệp cái gì, một chút cũng không biết gì, nhưng hắn trừ dùng thủ đoạn biết số điện thoại của cô bé thì cũng chỉ biết cô gọi là Mạnh Tĩnh Nghiên, vẫn là nghe bạn của cô gọi cô như vậy mới biết!

Thất sách! Thật là thất sách a!

Chu Quảng Siêu liền nhanh chóng coi lại tin nhắn, sau đó gọi tin nhắn hỏi thăm thông tin cá nhân của Mạnh Tĩnh Nghiên. Đáng tiếc, Mạnh Tĩnh Nghiên đã qua sông, cũng phá hủy kiêu, điện thoại di động rung lên nhìn thấy tin nhắn của Chu Quảng Siêu gọi tới, lại cất vào trong túi quần —— không có lợi ích, không cần trả lời.

Buổi trưa đang ở trong phòng học đợi một buổi trưa, cơm trưa cũng không ăn. Bạn học ngồi cùng bàn rất thân thiết giúp cô mua một ổ bánh mì một cây xúc xích, cùng một bình nước liền ăn.

Cô không thích ăn bánh mì, bánh bích quy loại này thức ăn khô khan, uống nước ăn cũng sợ bị nghẹn. Có mấy lần buổi sáng mẹ dậy trễ, chưa làm com cho cô, Thành TrạM Vũ thì sẽ gọi đến nhà hàng đặt mua nhưng món cô thích ăn trước, vừa tan học lập tức thuê xe đưa thức ăn cho cô. Chưa bao giờ sẽ để cho cô ăn bánh mì, bánh bích quy.

Rất miễn cưỡng ăn một nửa, Mạnh Tĩnh NghiêN nhìn nửa ổ bánh mì trong tay ngẩn ngơ. Chỉ là com trưa thật đơn giản mà thôi, tại sao dường như tùy ý đều có thể thấy bóng dáng của Thành TrạM Vũ ? Thật là, Địa Cầu có thể thiếu ai mà có thể dừng lại không di chuyển chứ? Chẳng lẽ không có Thành TrạM Vũ, cô không thể ăn com?

Đùa gì thế!

Hung hăng cắn một miếng bánh mì thật lớn, nhanh chóng nhai hai cái liền cứng rắn nuốt vào trong bụng. Bộ dạng kia nhìn đầy khổ ải cùng cừ hận, giống như đang coi bánh mì này trở thành Thành TrạM Vũ mà đối đãi.

Tan học, cũng không có người chờ ở cửa trường học, chờ cô cùng nhau về nhà. Học bù lúc nghỉ hè không giống học kỳ bình thường mỗi ngày đều học tới vô cùng muộn mới được ra về, thời gian lên lớp vốn đã chiếm dụng ngày nghỉ của học sinh, trường học liền an bài giáo trình nhẹ một chút, chỉ học hơn hai giờ vào buổi trưa, không cho bọn học sinh áp lực quá lớn.

Khó khi hôm nay các thầy giáo có lòng từ bi, không có cho bao nhiêu bài tập, Mạnh Tĩnh NghiêN liền không muốn về nhà sớm như vậy, tan học liền đi theo dòng người đến trạm xe buýt, tìm xe buýt có tuyến đường đi đến siêu thị.

Trước khi lên xe không cảm thấy gì, đợi đến khi chen lấn đi lên, đứng ở trong đám người giống như nhân bánh quy bị kẹp lại, dẹp cả ruột gan. Đang là giờ tan trường, đang là thời điểm tan trường tan làm, trong xe có rất nhiều người, chen lấn không nói, còn có mấy cái mùi kia, đã đủ ‘ôm cột ba ngày’ rồi.

Trong lúc mùa hè mặt trời rực lửa, chỉ cần nhúc nhích chút là toàn thân đầy mồ hôi, trong xelại có không chú ý vệ sinh cá nhân, thật muốn đưa tay lên bóp chặt mũi! 15019281

Đời trước Mạnh Tĩnh NghiêN sống trong một gia đình điều kiện không tốt, tuy nói là nữ nhi được nuông chiều, muốn xe đưa xe rước cuối cùng cũng không có điều kiện kia. Từ nhỏ đã tự mình chen trên xe buýt đi học, đi về. Vì vậy, ở chờ ở trạm xe, ngồi trên xe buýt, còn kết giao không ít bằng hữu đây.

Hiện tại cũng không giống như vậy, ba mẹ có sự nghiệp, cho cô ăn ngon mặc đẹp không nói, tiền tiêu vặt cũng không tiếc với cô. Từ nhà cách trường học lại gần, không phải ba lái xe đưa đón, chính là cùng Thành TrạM Vũ hai người đi bộ về nhà, hẳn là lâu lắm rồi cũng không từng ngồi qua xe buýt. Không trách được cô lại không thích ứng được, thì ra là đã bị ba mẹ cùng tên khốn kia cho cung chịu làm cho yếu ớt rồi.

Chóp mũi Mạnh Tĩnh NghiêN đau xót, thật tốt, tự nhiên nổi hứng đi siêu thị làm gì? Ngồi xe buýt làm gì! Càng đáng ghét hơn, là cho dù ngồi xe buýt, lại nâng tên khốn kia lên! Thật là đáng ghét!

Cũng may từ trường học đến siêu thị không xa, chỉ qua ba bốn trạm, liền nghe xe báo tới trạm, đi theo đám người chen lấn đến cửa sau xuống, cơ hồ không cần động đã bị dòng người chen lấn đẩy cho xuống xe ——. Kinh nghiệm trước kia tự nhiên biết chuyện này, Mạnh Tĩnh NghiêN lắc đầu cười mình, không ngờ chỉ ngồi xe buýt mà thôi, còn nhớ về một thuở xa xưa nữa chứ.

Đẩy xe vào lối vào, cầm cặp học nặng nề bỏ vào trong xe đẩy, lên lầu hai nhìn thấy cái gì cũng đều để trong xe. Chờ xe đẩy sẽ để từng cái từng cái về chỗ cũ. Hết cách rồi, lúc tâm tình cô không tốt chỉ thích làm như vậy, cũng không biết là bao lâu mới bỏ được tật xấu này. Nhà có hơn mười cái siêu thị, trong nhà cái gì cũng không thiếu, mua một xe đẩy như vậy hồi đi về cũng không có chỗ để, cũng chỉ có thể lần nữa trả lại lên giá hàng.

Sau một lần nữa để lại phân nửa đồ đã lấy, Mạnh Tĩnh NghiêN phát hiện mình bên cạnh cách đó không xa nhiều hơn một người mặc đồng phục an ninh. Vóc dáng không cao, nhưng là dáng dấp trắng trẻo, mặc đồng phục cũng có vẻ tinh thần.

Cô cười, kiểu này chắc đã coi cô là ăn trộm đi, đặc phái xuống một vị nhìn cô, chỉ cần cô có một động tác gì bất thường sẽ bắt cô lại.

An ninh này cũng rất tích cực đi, mạnh tiểu nữ nhi để các hàng hóa đặt lại chỗ cũ, mắt cũng nửa giờ, hẳn liền nhìn chăm chăm nửa giờ. Để lại mắt một giờ, hẳn liền nhìn chăm chăm một canh giờ. Mắt nhìn chăm chăm thiếu chút nữa một con gà chọi rồi

Mạnh Tĩnh NghiêN cũng không để ý, ba có nhân viên nghiêm túc với trách nhiệm như vậy là chuyện tốt a!

Sau khi để tất cả các thứ cuối cùng lên chỗ cuối cũ, tâm tình nhẹ nhõm không ít. Sau đó ném xe lại một chỗ giao cho tiểu bảo an kia xử lý, mình đi lên thang máy dành riêng cho nhân viên đi lên lầu đi nhìn phòng làm việc của ba một chút.

Những năm gần đây nhất siêu thị của ba càng làm càng lớn, chỉ ở Thành phố A đã mở ra mười mấy siêu thị, còn phát triển đến thành thị xung. Tất cả lớn nhỏ gần 20 chi nhánh, mỗi siêu thị đều có phòng làm việc của ba, có thể không bận rộn không? Làm lão bản sao có thể thoải mái được chứ

Không biết hôm nay ba có làm việc ở siêu thị này không? Mạnh Tĩnh NghiêN muốn vụng trộm đi lên xem một chút, cho hẳn kính hi.

Cũng không đợi cô lên thang máy, liền bị này tiểu an ninh ngăn lại, "Cô bé, đây là lối đi của nhân viên, khách hàng miễn vào, xin ngài đi ra bên ngoài đi thang cuốn đi lên lầu."

"Ha ha, anh là người mới tới?" 111ct.

An ninh cứng đờ, đây là ngày đi làm đầu tiên của hắn, khó khăn lắm mới được người khác giới thiệu, đúng là mới đi làm không có vượt qua vòng đầu đầu, không biết phạm sai lầm gì mà bị một tiểu cô nương này nhìn ra, cứng rắn nói: "Lỗi đi công nhân viên, người không nhiệm vụ miễn vào, xin ngài phối hợp."

Thận trọng, nghiêm túc với công việc, vẫn không quên nói năng lịch sự, không tệ!

Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy hắn làm tiểu bảo an là rất không được trọng dụng, liền muốn nói chuyện với ba một chút, đổi cho hắn cương vị tốt hơn, chợt liền nhớ lại trước khi đến hình như là tiền cử một nhân tài cho ba, bạn học kiếp trước của mình, một người rất có thủ đoạn, gọi là Tiêu Vũ Nam.

Sau khi giới thiệu Tiêu Vũ Nam với cha, cô dường như cũng không hỏi lại chuyện cô ta nữa. Không biết bây giờ cô ta thế nào, ba có vì một câu của mình mà đổi vị trí cho cô ta hay không đây?

Không thấy tiểu bảo an trước mặt, cô căn bản đã quên người Tiêu Vũ Nam này, chưa từng nhớ tới qua. Chỉ khi nào nhớ tới, liền khẩn cấp muốn trông thấy cô ta, nhìn cô ta hiện tại trải qua như thế nào. Thật là, cô càng nghĩ càng xuất thần. Im lặng suy nghĩ.

Cũng không trách cô, người nào mà không có chút lòng hiếu kỳ chứ.

Năm đó Tiêu Vũ Nam không hề tốt nghiệp trung học đệ nhất, sau đó chính mình ở trong thương trường mưu cửa hàng buôn bán đồng phục. Hiện tại thế nào? Cô ta có thể bởi vì mình một câu nói mà thay đổi quỹ đạo cuộc sống vốn có?

Nhà khí tượng học nói tới, bướm bướm trong rừng mưa nhiệt đới xung quanh con sông Amazon thuộc lãnh thổ Nam Mỹ, thỉnh thoảng vỗ cánh mấy cái, hai tuần lễ sau có thể gây một trận lốc xoáy cho nước Mỹ.

Đây chính là hiệu ứng cánh bướm, cô chính là con bướm nhỏ này, có thể ảnh hưởng hưởng đến người khác hay không?

Tiểu bảo an ninh thấy cô chậm chạp không nói lời nào, cho là cô không phối hợp, liền kéo cánh tay của cô kéo cô ra ngoài. Mạnh Tĩnh Nghiên mới hỏi phục lại tinh thần, vùng khỏi tay của tiểu bảo an, "Anh gọi điện kêu quản lý Từ đến đây, nói tôi là Mạnh Tĩnh Nghiên, là hắn biết."

Cô biết quản lý Từ!

Chuyện như vậy liền hiểu rõ ràng, có quan hệ với quản lý Từ. Tiểu bảo an vội vàng dung bộ đàm liên lạc với quản lý Từ, quản lý Từ bên kia nghe tên của Mạnh Tĩnh Nghiên, thái độ lập tức chuyển 180°, thậm chí còn kêu hắn đưa điện thoại giao cho Mạnh Tĩnh Nghiên, vừa quan tâm tình huống học tập của cô, còn nói vợ hắn đã mua quà tặng cho cô để ở đâu, nhanh chóng đến phòng làm việc lấy một chuyến, buổi tối muốn mời cô ăn cơm tối, nói nguyên một tràng.

Khi Mạnh Tĩnh Nghiên không còn bình tĩnh, Từ quản lý mới thả cô. Đợi cô tiến vào thang máy của nhân viên, thấy tiểu bảo an dùng ánh mắt ngờ ngác nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên suy nghĩ, mình lúc nào thì mình đã trở thành giai cấp đặc quyền rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Cha Lệnh Khởi Đường Ray!

Có gì thì có chứ đừng có bệnh, không có gì nhưng đừng không có tiền. Thế nên mới có câu một phân tiền làm khó anh hùng chứ nào nghe thấy tiền đẻ chết người đâu? Lại nghĩ đến đời trước, mặc dù không đến nỗi nghèo rớt mùng tơi, nhưng vì muốn góp tiền mua nhà, nên mỗi lần tiêu tiền cũng đều phải tính toán tỉ mỉ, hận không thể xé ra làm ba phần. Ngẫm lại hiện tại, bất động sản đứng tên cô phải có đến ba bốn cái, diện tích đều từ 60 đến 120 mét vuông, còn có cái gì không hài lòng!

Càng nghĩ càng thấy phần chán ngấy ngấy, cuộc sống này của cô có khối người thèm muốn hâm mộ ấy chứ! Cô cam nguyện làm một con sâu gạo hạnh phúc, không lý tưởng thật tốt!

Thang máy rất nhanh đã lên đến tầng cao nhất, phòng làm việc của cha Mạnh ở trên này. Ra khỏi thang máy đi thẳng, quen cửa quen nẻo cứ thế mà tiến vào.

Cách rất xa đã nhìn thấy cửa phòng làm việc đang mở, xem ra đúng lúc cha cô cũng ở đây. Mạnh Tĩnh Nghiên muốn cho cha mình một bất ngờ, buổi sáng ông đưa cô đi học, hiện tại cô tới đón ông tan việc, đi nhờ xe về nhà. Từ nơi này lái xe về nhà, đi ngang qua một sạp bán gà nướng treo ngược, chú bán gà nướng kinh doanh ở đây từ trước khi Mạnh Tĩnh Nghiên ra đời, đến giờ đã vài chục năm, làm ăn tương đối tốt, có rất nhiều khách quen đến đây mua.

Nhưng vì không có cửa hàng, chỉ bày mấy nướng ở trên đường nên cha mẹ cô sợ không sạch sẽ, không cho cô ăn, lần nào cũng khiến cô thèm chết đi được. Haiz, đời trước khi không có tiền, cô thích đi ăn vặt ở các ngõ nhỏ trong hẻm nhất, cha mẹ cũng không ngăn trở. Hiện tại có tiền lại không được ăn

nghĩ, thật là khiến người ta không biết nói cái gì cho phải.

Nghĩ đến mùi vị gà nướng vừa thơm vừa cay đó, Mạnh Tĩnh Nghiên không nhịn được nuốt nước bọt. Không được! Hôm nay nhất định phải đòi cha cô mua cho bằng được! Không mua liền. Không được, dù sao thì phải nhanh nhanh đến đó mua ăn thôi!

Lão yêu bà bốn mươi mấy tuổi hiếm khi nổi tính trẻ con, ngay cả bản thân cũng không để ý, mặt dày lạng lẽ tiến vào phòng làm việc, muốn cho ông bắt nạt.

Vậy mà bàn làm việc lại không có ai, trái phải nhìn chung quanh một vòng, cũng không có phát hiện bất kỳ sinh vật sống nào. Cửa thì mở, nhưng người đã đi nơi nào?

Chợt từ xa truyền đến tiếng bước chân! Mắt Mạnh Tĩnh Nghiên sáng lên, cúi người chui vào chân bàn làm việc, cũng may vóc dáng cô nhỏ nhắn nên mới có thể chui lọt, người từ bên ngoài tiến vào tuyệt đối sẽ không nhìn thấy.

Chờ đến gần một chút, Mạnh Tĩnh Nghiên mới nhận ra tiếng ‘ cách cách cách ’ ngoài kia chính là âm thanh của giày cao gót, nói cách khác, đi tới phòng làm việc là một phụ nữ, mà không phải cha mình! ㄟ, cô thật sự quá kích động, nghe tiếng bước chân liền xẹt một cái trốn vào dưới mặt bàn, không thêm phân biệt người đến có phải là cha mình hay không!

Đang định từ dưới chui ra, nhưng lại không kịp, bước chân của người kia đã càng ngày càng gần, lúc này mà bỏ ra có khác nào bị người ta vừa vặn nhìn thấy! Không thể làm gì khác hơn là an ủi mình, trời sinh voi sinh cỏ, đợi lát nữa cô ta đi thì chui ra là được.

Kết quả là cô nhóc nhà họ Mạnh an phận núp ở gầm bàn, không nói tiếng nào, chỉ sợ người khác phát hiện con gái của ông chủ có sở thích chui gầm bàn, về sau ai tới đây cũng phải cúi đầu nhìn dưới mặt bàn trước tiên, tìm xem có người ở đó hay không, hình tượng xem như bị hủy hết rồi !

"Nam Nam, ông chủ hôm nay lại không đến, bữa cơm tình yêu của cô lại lãng phí rồi!"

Mạnh Tĩnh Nghiên vốn không muốn nghe lén, nhưng tiếng nói mềm mại kia đã thu hút sự chú ý của cô, ông chủ trong miệng cô ta không phải là cha mình đấy chứ? Nghe giọng điệu kia ắt hẳn đang có ý muốn đào góc tường nhà lão Mạnh đây?

Bởi vì chỗ nói chuyện của hai người kia lại ở trong phòng làm việc của cha Mạnh, nên không khó để cho Mạnh Tĩnh Nghiên liên tưởng ‘ ông chủ ’ kia và cha mình?

Dù sao hiện tại cô đang ở dưới gầm bàn, muốn đi lại không thể đi, chẳng khác nào đầu trộm đuôi cướp, không đúng, cô phải là ‘ quân tử dưới bàn ’ mới đúng. Thôi thôi mặc kệ quân tử gì đi đó, tập trung nghe họ nói đi đã!

"Một tháng ông chủ tới đây cũng chỉ tới chỗ này tám chín lần, đã thế còn không nhất định ăn cơm trưa ở đây, có thể ăn được hai ba bữa cơm cô chuẩn bị đã không tệ rồi. Còn cô nữa đây, ngày nào cũng dậy thật sớm, đi chợ mua đồ ăn, rau dưa trái cây tươi ngon, nghĩ các biện pháp đổi món cho ông chủ. Ông ấy lại chẳng cho cô thêm tiền lương, không hiểu người nào đó toan tính cái gì đây! Từ từ nhắm nháp, nếu thật sự thích ông ấy, vậy thì phải mạnh dạn lên, chủ động xuất kích, để cho người ấy không thể không đối mặt với sự tồn tại của cô!"

Bởi vì đời trước hôn nhân của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng vì xuất hiện người thứ ba mà tan vỡ, thế nên đời này hận nhất là những thứ kích bác ly gián, hủy hoại hạnh phúc gia đình của người khác kia. Nghe thấy những lời như vậy, trong lòng nhất thời không thoải mái, siết chặt quả đấm, muốn điều tra xem người phụ nữ này là ai, bảo cha Mạnh đuổi việc cô ta! Thật không phải người tốt mà!

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng sáng ngời vang lên: "Nhược Vũ, cô không hiểu đâu. Muốn bắt được tâm của một người đàn ông nhanh nhất phải thông qua dạ dày của người đó. Tôi nghe nói vợ của anh ấy là một nữ cường nhân trong ngành giáo dục của thành phố chúng ta. Người như vậy, tuy thành công trong sự nghiệp, nhưng chắc chắn sẽ ít quan tâm chăm sóc đến gia đình. Mỗi ngày làm bữa trưa tính là gì, cái tôi muốn chính là anh ấy dần dần quen với sự có mặt của mình, luôn ôn nhu săn sóc bên cạnh, đến lúc nào đó không thể rời bỏ được! Hiện tại kể cả anh ấy không đến, tôi vẫn tỉ mỉ chuẩn bị bữa trưa, thể hiện tấm chân tình của mình!"

"Hi hi, tuy nói vợ tào khang không thể phụ, nhưng vợ của ông chủ cũng đã hơn bốn mươi, có đàn ông nào sự nghiệp thành công mà không muốn có một đóa hoa giải ngữ xinh đẹp trong nhà chứ?"

Hai người phụ nữ hi hi ha ha cười nói trong phòng làm việc, không biết bản thân đã khiến cho người nào đó đang trốn dưới gầm bàn tức giận gần chết!

Thật sự là giỏi tính toán!

Quả nhiên là có người nhìn gia đình mình sống quá tốt mà đỏ mắt, muốn túm lấy góc áo ‘ ông chủ lớn ’! Đúng là không biết liêm sỉ, gấp gáp dán lên, người muốn làm tiểu tam lúc nào cũng có! Đời trước cha cô không có người nào, cũng không thấy có người nào thích ông cả? Đây chẳng phải là chỉ nhìn trộm tiền của lão Mạnh thôi sao!

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không gấp gáp, cô ở dưới gầm bàn, hai người kia buôn chuyện trên trời dưới đất cũng không phát hiện ra cô ở đây, nhưng tầm mắt của cô cũng bị cản trở, không thể nhìn thấy mặt mũi hai tiểu tam kia ra sao. Có điều cô cảm thấy giọng nói của người này rất quen tai!

Mẹ kiếp! Ai dám phá hư gia đình của cô, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, gặp tiểu tam giết tiểu tam!

Hai người kia vừa trò chuyện vừa cầm đồ ăn ra phòng ăn ăn thử, sau khi đóng cửa phòng làm việc lại liền đi ra ngoài. Lúc này, Mạnh Tĩnh Nghiên mới từ phía dưới bò ra ngoài, buồn bực nhìn phòng làm việc trống không.

Cô không biết bây giờ ba cô có biết chuyện có người mong muốn ngã vào lòng ông hay không, nếu như hiểu rõ thì sẽ nghĩ như thế nào? Ông cũng ghét bỏ mẹ cô sao? Do dự tình cảm vợ chồng mấy chục năm, lại còn có một cô con gái kẹp ở giữa? Hay là dứt khoát phản ứng đủ điều, rằng không biết có người đang ‘thăm mẩn’ mình?

Cha mẹ cô nâng đỡ nhau mấy chục năm mới có thành tích như hôm nay, lại ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn mình. Tuy nói vợ chồng nhà ai mà không có lúc cãi cọ ồn ào, nhưng bây giờ đã có tiền lại muốn ồn ào ly hôn? Không được! Kiên quyết không được!

Mạnh Tinh Nghiên quyết định thật nhanh, lại nghĩ chuyện như vậy tuyệt đối không thể nói cho mẹ cô biết được, việc cấp bách trước tiên là dùng cách nào thử dò xét ý tứ của lão Mạnh. Nếu mẹ cô mà biết lại náo loạn hết lên, làm cho cả nhà không được yên ổn, còn tạo điều kiện cho tiểu tam chui vào!

Đúng rồi! Mẹ cô, bà có biết không?

Hay là cả hai thật ra đều biết cả, chỉ giả vờ diễn vợ chồng ân ái ở trước mặt mình, con gái bọn họ đang học cuối cấp III, là giai đoạn quan trọng nhất chuyển sang một tầm cao mới trong cuộc sống, không muốn bởi vì chuyện gia đình mà ảnh hưởng đến học tập?

Chân tướng mà như thế thì chẳng khác nào phim truyền hình chiếu vào giờ vàng!

Kế hoạch tiêu diệt tiểu tam vốn đơn giản lại vì không biết thái độ của cha mẹ mình thế nào mà biến thành mớ bòng bong. Cô nàng nỗ lực hồi tưởng lại quá trình ở chung giữa cha mẹ mình ở nhà, hết thầy đều giống như trong quá khứ, vợ chồng già ăn ý, đôi lúc cãi vã rồi lại làm lành. Nhưng dường như là hai người họ lại không ôm bất cứ hy vọng nào với đối phương, chỉ hết sức chuyên chú diễn tốt vai của chính mình, cho nên mới nhẫn nhịn bao dung nhiều mặt, mới ít xảy ra cãi vã như thế?

Mạnh Tinh Nghiên chán nản ngồi trên ghế giám đốc, bởi vì đột ngột ngồi xuống nên chiếc ghế theo quán tính còn xoay một vòng, đúng ngay vị trí cửa sổ, từ đây có thể thấy những tòa nhà cao tầng chọc trời cùng với những người đi đường, xe cộ qua lại bé xíu như con kiến.

Cô có cha mẹ vô điều kiện cung chiều, cũng có tiền tài cả đời vung vãi khắp nơi không hết, cùng với bạn thân tâm ý tương thông. Thậm chí còn có thể đổ vào bất kỳ trường đại học trong nước nào, kể cả Thanh Hoa hay Bắc Đại. Tất cả mọi người đều đặt kỳ vọng rất cao nơi cô, tạo một tiền trình tốt cho tương lai

Một chút cũng không tiếc nuối.

Thậm chí cô còn nghĩ rằng nếu như ông trời cảm thấy đời này cô đã quá hạnh phúc, nhất định phải bắt cô chết đi, thì ngay cả chút tiếc nuối cũng không hề có mà chỉ có lòng biết ơn vì đã cho cô sống lại mười mấy năm qua.

Hiện tại thì sao, Mạnh Tinh Nghiên cười khổ. Mặc dù ông trời không đến nỗi thu nhận cô lên trên đó uống trà với mình nhưng cũng không để cô sống xuôi gió xuôi nước nhất định phải để cô gặp phải chuyện không hài lòng. Biết rõ cô không ôm hy vọng với tình yêu cực kỳ coi trọng gia đình, quan tâm đến cha mẹ mình thì lại nhất định an bài một tiểu tam tới phá hư, tới hủy diệt hạnh phúc của cô!

Cô thà bị mất đi tất cả tiền tài giàu sang mà trở về cuộc sống giống như trước đây, cha mẹ cô vẫn thương hòa thuận, nắm tay nhau bình dị sống qua ngày!

Nhưng trên đời này làm gì có thuốc hồi hận, cha cô đã trở thành Tổng giám đốc công ty nổi tiếng toàn tỉnh, mẹ cô cũng là một chuyên gia giáo dục có danh tiếng, ai cũng không thể khinh thường sự cố gắng cùng thành công của bọn họ! Tất cả đã không thể trở về như lúc đầu!

Chợt, Mạnh Tinh Nghiên nắm chặt quả đấm, oán hận hạ quyết tâm.

Nếu như cha cô thật sự bị tiểu tam kia quyến rũ, từ bỏ mình và mẹ, thì cô sẽ ở bên cạnh nhìn chăm chăm! Để xem tiểu tam kia có canh giữ được ông hay không!

Phụ nữ, đôi khi sẽ phải hung ác một chút!

Dùng sức đấm một cái lên trên bàn, oán hận nghĩ, tiền nhiều làm gì chứ, thật là khó khăn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Nên Làm Sao Cứu Nó Đây, Gia Đình Của Mình

Editor: Á bì

Về tới nhà, lúc cởi giày thì nhìn thấy hai đôi giày mà ba mẹ mang lúc sáng khi đi làm đang nằm trên kệ để giày, xem ra hai người đã tan tầm về nhà rồi.

Ung dung thay đôi dép lê, nhanh tay nhanh chân bình tĩnh đi vào trong nhà, muốn xem ba mẹ đang làm gì. Cửa bếp, dán tai lên cửa có thể nghe thấy tiếng

xào rau nữa đấy. Mở hé cửa ra, thì thấy mẹ đang đứng rửa rau và xào rau rất lưu loát.

Từ biểu cảm trên mặt không thấy tâm tình của mẹ như thế nào, trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên chẳng có mùi vị gì, cuối cùng mẹ có biết chuyện về Tiêu Vũ Nam hay không? Cũng đều tại cô, nếu cô không có giới thiệu Tiêu Vũ Nam cho ba, cũng sẽ không...

Tiếng máy hút khói và tiếng xào rau quá lớn, đóng cửa lại để chặn âm thanh, mẹ Mạnh không phát hiện con gái trốn phía sau đang lén quan sát mình, tự nhiên míc từ trong nồi ra một bát canh thịt bò, nghĩ tới gần đây cổ họng của Mạnh Tĩnh Nghiên có chút không tốt, không thể ăn mặn được.

Mở cửa phòng ngủ của ba mẹ ra, bên trong không có ai hết, nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa phòng lại, rồi đi đến thư phòng. Lúc mới mở cửa ra thì cô nhìn thấy ba mình đang nhíu mày với một đồng văn kiện ở đối diện, tiếng mở cửa đã quấy rầy ông, chẳng qua mới ngẩng đầu lên liền nhìn thấy con gái mới về, mày đang nhíu cũng buông lỏng ra.

"Tan học rồi à? Sao hôm nay về trễ vậy con?"

"Dạ, con qua trường của Thụy Tuyết rủ cậu ấy đi chơi ạ." Không biết có phải đạo hạnh của mình quá thấp, hay là đại nhân này khó gạt, từ trên mặt ba cô không nhìn ra chút cảm xúc nào, cúi đầu ấp úng nói, "Hôm nay cô giáo cho rất nhiều bài tập, con về phòng làm đây ạ."

"Ừ." Ba Mạnh gật đầu.

Mạnh Tĩnh Nghiên quay người lại, trở về phòng, lại bị ba gọi lại. Mạnh Tĩnh Nghiên quay đầu lại, dùng ánh mắt trông mong nhìn ông--

"Cứ làm theo khả năng là được, nếu bài tập làm không được thì không sao hết, nếu cô giáo có nói gì thì báo cô ấy tới tìm ba! Chúng ta nên ngủ thật tốt, chú ý tới sức khoẻ, không được thức khuya có biết không?"

Ba Mạnh mới nói xong, dường như con gái nhỏ nhà họ Mạnh thở dài nhẹ nhõm, trên mặt cũng hiện ý cười, liên tục cam đoan với ba mình, nhất định sẽ chú ý sức khoẻ, sẽ lập ra thời khoá biểu về thời gian học tập thật hợp lý. Còn có trong thời gian một năm, cô sẽ duy trì như thế này, cũng sẽ giúp cô thi đậu vào một trường đại học lớn với loại bằng tốt, cũng không tạo áp lực lớn cho mình.

Đi về phòng ngồi ngốc một lát, mẹ liền kêu cô xuống ăn cơm.

Chắc ba mẹ đã nói chuyện với nhau, mẹ cô ở trên bàn cơm cũng liên tục dặn dò cô, đừng có vì học hành mà không chú ý tới sức khoẻ. Giống như con nhà ai đó của đồng nghiệp của mẹ, mỗi ngày học tới nửa đêm mới chịu đi ngủ, tuổi còn trẻ mà mỗi ngày đã bị rụng tóc rồi. Thân thể mà suy yếu, sau này có kiếm nhiều tiền thì có ích gì đâu chứ?

Ba mẹ hình như đã thông đồng với nhau tốt lắm rồi nên cứ dặn đi dặn lại, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên chẳng cảm thấy mất bình tĩnh tí nào, trong ánh mắt cũng đầy quang mang, sợ để lộ tâm tình của mình nên cứ cúi đầu ăn cơm. Làm cho ba mẹ Mạnh chuyển mắt nhìn nhau, có phải lời nói hôm nay quá nặng hay không? Hay là con gái đã gặp chuyện gì ở trường rồi?

"Đừng lo lắng Nghiên Nghiên, chờ con thi vào cao đẳng, cứ tới chỗ cô Hách ở bên kia bồi bổ một khoá, để cho cô Hách ra đề cho con, chắc sẽ không có chuyện gì. Đừng có tạo áp lực quá lớn cho bản thân, biết không con?"

Biết rõ bản thân nói có chút không bình thường, để làm cho đứa nhỏ tạo ra cái tính ăn không ngồi rồi, nhưng mẹ Mạnh vẫn cắn răng nói ra. Chính bản thân bà cũng làm trong ngành giáo dục, thấy rất nhiều học sinh cấp ba học tới mức mặt trắng bệch, ban đêm cũng học ban ngày cũng học, hận không thể bẻ đôi một phút, làm sao bà có thể cam lòng khi con gái mình cũng như vậy chứ?

May là Mạnh Tĩnh Nghiên cũng là một đứa nhỏ thông minh, có thể hiểu cho tấm lòng của mẹ. Không có ai quan tâm cô như ba mẹ của cô đâu!

'Lạch cạch', đứa roi xuống đất, Mạnh Tĩnh Nghiên khom người nhặt lên, thừa dịp lúc đó lấy mu bàn tay lau khoé mắt, không tự chủ được mà nước mắt đã rơi.

Ăn xong cơm chiều, mẹ cũng không bảo cô đi rửa bát, kêu cô về phòng nghỉ đi. Còn bảo cô nếu có học không vào, thì gọi điện tán gẫu với bạn cũng được. Nói tóm lại, cũng tại tâm trạng mấy ngày trước của cô không thích hợp nên làm cho ba mẹ cảm thấy cô có chỗ không đúng. Nhưng mà mấy đứa nhỏ đến tuổi dậy thì trong lòng có tâm sự cũng không muốn nói với ba mẹ, vậy thì tâm sự với bạn cũng được, để cho Thụy Tuyết khuyên giải cô chứ sao.

Chờ hai người nhỏ tâm sự cho đã xong, bọn họ sẽ lên nói bóng nói gió với Nghê Thụy Tuyết để xem thử Nghiên Nghiên có chuyện gì.

Mặc kệ là ba Mạnh, người đầu sỏ gây nên, hay là mẹ Mạnh vẫn không biết gì, ai cũng sẽ không bao giờ nghĩ tới, Mạnh Tĩnh Nghiên sẽ đụng phải người muốn đào gốc tường nhà ba cô, hơn nữa người này lại cố tình là Tiêu Vũ Nam. Đối với người này, cô thật sự thấy rất phức tạp. Có cảm giác thống hận đối với cô ta, người muốn phá hoại gia đình của mình, và cảm giác áy náy tự trách khi đã giới cô ta với ba mình.

Nằm lên giường, trước mặt đặt bài tập hơn mười trang nhưng không có tâm trạng muốn viết, chuyện như vậy tự nhiên cô cũng sẽ không gọi điện cho Nghê Thụy Tuyết xin ý kiến của cậu ấy, chỉ có thể buồn bực để ở trong lòng, tự mình lên đi điều tra.

Đột nhiên cô như một con cá chép nhảy bật dậy từ trên giường, từ trong ngăn tủ lấy ra một cuốn album thật dày. Cảm động vuốt ve bìa của nó, mở từng trang ra, lật xem tất cả những kỷ niệm mà nhà bọn họ đã từng trải qua.

Hình đám cưới của ba mẹ, chỉ là hình trắng đen, nhưng trên mặt hai người vẫn duy trì bộ dáng nghiêm túc, ngồi vai kề vai, ngay cả một chút tiếp xúc tay chân cũng không có. Ôi, đây chính là hình cưới vào niên đại trước!

Nhưng nếu như cẩn thận nhìn kỹ, cũng không khó nhận ra trên mặt ba vẫn mang theo sự vui mừng rất khó che giấu, lúc còn trẻ ánh mắt của mẹ nhìn máy ảnh có chút rụt rè, một đôi trời định, một đôi kim đồng ngọc nữ.

Lật tới sau này, còn có hình chụp một trăm ngày tuổi của cô. Khi đó bản thân thật sự là một cô bé đáng yêu, thịt mũm mĩm cả khúc. Miệng thì hé mở, le đầu lưỡi, không biết lúc đó cô đang muốn nói cái gì?

Tay cô dừng lại ở tấm hình chụp sinh nhật ba tuổi của cô, nhìn thấy khuôn mặt một nhà ba người của mình. Ba mẹ còn trẻ cùng với bản thân mình lúc nhỏ, trên mặt ba người đều hiện lên sự hạnh phúc. Lòng tin của Mạnh Tĩnh Nghiên càng vững chắc hơn, dù như thế nào, nhất định phải bảo vệ nhà của mình! Ngôi nhà có ba và có mẹ!

Từ ngày đó trở đi, bạn học nhỏ nhà họ Mạnh cứ tới giờ tan học là sẽ đi tới xe buýt công cộng đi siêu thị nằm vùng. Vì hạnh phúc hài hoà của nhà mình, cũng chẳng quan tâm giờ tan tầm, tan học trên xe buýt Cao Phong Kỳ chật chội đông người, chen lấn mười ngày nửa tháng, dĩ nhiên cũng đã luyện ra sự chai lỳ.

Gẫu nhiên cũng sẽ tự giễu nghĩ tới, người xưa nói trời cao muốn giao trách nhiệm lớn lao cho ai đó, tất nhiên trước đó phải làm tôi luyện tâm trí, khiến gân cốt họ mềm nhọc, khiến thể xác họ đói khát, khiến thân thể họ chịu sự nghèo túng, mọi việc đều không thuận lợi, cho nên mình cần phải có tính nhẫn nại, bằng chút sức này thì không được. Đời này cô xem như cũng là một cô gái nhà giàu thế hệ thứ hai, ngồi xe công cộng, có tính là 'làm cho gân cốt mềm nhọc' hay không?

Ngoại trừ cái 'mềm nhọc gân cốt' này, Mạnh Tĩnh Nghiên chẳng thu hoạch được gì cả.

Gần đây, ba Mạnh có một dây chuyền siêu thị trên khắp thành phố, hơn mười cái siêu thị, hàng tháng ông sẽ đi thị sát chúng, có cái siêu thị một tháng ông đi tới ba bốn lần, lại không có cô định thời gian, xác suất Mạnh Tĩnh Nghiên gặp ba cô là rất nhỏ.

Thứ hai, mỗi lần cô tới văn phòng của ba để bắt người, Tiêu Vũ Nam vẫn luôn bình tĩnh và tự nhiên chào hỏi cô, cố gắng lén lấy lòng cô.

Thật ra Tiêu Vũ Nam là một người rất sắc sảo, nói chuyện rất có kỹ thuật, mặc kệ là ai, nói chuyện cùng cô ta đều cảm thấy rất thoải mái. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Mạnh Tĩnh Nghiên không biết tâm tư của cô ta, muốn cướp ba của cô đi. Có một số người chỉ có thể nhìn từ xa, không thể tiếp xúc thân mật được. Ví dụ như kiếp trước của cô, cô ta sẽ là kiểu người mà Mạnh Tĩnh Nghiên rất thương thức, có năng lực, có thủ đoạn. Mà bây giờ Mạnh Tĩnh Nghiên thật sự rất xem thường loại người như cô ta.

Rõ ràng tuổi tác gần với cô, nhưng lại muốn lãng phí bản thân, lại đi làm cái loại chuyện trơ trên như vậy, hừ. Hơn nữa ba cô cũng đã hơn bốn mươi mấy tuổi rồi, so với cô ta cũng đã lớn hơn cả hai con giáp!

Có thể trách cô không cho cô ta sắc mặt tốt sao?

Nhất là mỗi lần cô tới văn phòng chờ ba, lúc nào cũng thấy được một cái hộp cơm đầy màu sắc đặt ở trên bàn chứa đầy tài liệu của ba. Thứ bảy cô chỉ có một khoá vào buổi sáng, chờ tới giữa trưa tan học cô đi qua siêu thị, lấy tay sờ hộp đựng cơm, vẫn còn nóng. Thật là có tâm mà!

Lần đó khi cô trốn dưới gầm bàn nghe lén, Tiêu Vũ Nam đang nói chuyện với một người phụ nữ làm việc tại siêu thị. Dựa theo giọng nói để phán đoán, hẳn là phòng PR, bộ dạng cũng không phải rất xinh đẹp, nhưng cách trang điểm lại không phải tầm thường, che giấu phần lớn các khuyết điểm, thay đổi hình dạng rất thành công. Nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cô ta cũng không phải là một người phụ nữ an phận, hay có lẽ cô đã bị ảnh hưởng bởi ấn tượng ban đầu quá nhiều?

Bước vào tháng chín, thời tiết cũng bắt đầu có chút mát mẻ, gió nhẹ thổi lên người cảm thấy cực kỳ mát. Năm ngoái, Mạnh Tĩnh Nghiên thích nhất là nhiệt độ của tháng chín, không lạnh cũng không nóng. Nhưng năm nay, trong lòng có chút tâm sự, rầu rĩ không vui, mới một tháng mà gầy tới tận năm ký.

Mẹ Mạnh nhìn thấy thật sự rất đau lòng, còn tưởng cô bị áp lực học tập quá lớn, mỗi ngày đều dặn cô không nên tạo áp lực cho bản thân quá nhiều, cho dù có rớt cao đẳng, trong nhà cũng sẽ nghĩ biện pháp cho cô vào trường học lớn. Ánh mắt quan tâm của mẹ lại làm cho lòng cô không cảm thấy được mùi vị gì, cũng không biết làm sao để nói chuyện với mẹ. Mỗi ngày chờ mẹ cần nhàn xong, chính là lúc cô cảm thấy khổ sở nhất.

Trong lòng cô không tốt, ba mẹ Mạnh cũng theo cô cảm thấy lo lắng và sốt ruột. Nhất là lúc ở trên bàn cơm, vốn đã ăn ít, giờ đã ăn vào lại cảm thấy ghê tởm muốn ói ra, làm cho ba mẹ cô muốn bấm 120 đưa cô vào bệnh viện.

Chỉ có mình cô biết, căn bệnh này của cô chính là kỳ lạ, con gái ở thời xưa cũng thường có chứng bệnh này ---trầm cảm.

Nói thế nào cũng không chịu theo ba mẹ đi khám bệnh, cứ kiên trì nói ở nhà nghỉ chút là tốt thôi. Ba mẹ Mạnh không thể nào lay chuyển được bảo bối nhà mình, nên đành phải đồng ý. Nhưng giờ tan làm của mẹ Mạnh lại càng ngày càng sớm, còn tranh thủ đi nhà sách mua thêm hai quyển sách dạy nấu ăn, ở nhà cố gắng làm thêm món ăn mới cho con gái quái lạ của mình, cũng chỉ muốn dỗ cô ăn nhiều một chút.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không muốn ba mẹ lo lắng quá nhiều, nên mỗi ngày đều buộc bản thân mình ăn nhiều một chút. Một tháng qua, ngoại trừ cái bụng được ăn nhiều nên có chút thịt, những bộ phận khác trên thân thể thì gầy một chút, tinh thần cũng không được tốt như trước, lúc nào cũng thấy mệt mỏi, cũng bị cô giáo tìm vài lần để nói chuyện. Xem ra, một ngày cô còn chưa giải quyết xong chuyện của ba, thì cô chẳng thể nào buông xuống được dù là một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 132: Muốn Bắt Được Thì Phải Dừng Độc Chiêu

Nguyên nhân chủ yếu làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên quyết định phải giải quyết nhanh chuyện xảy ra với Tiêu Vũ nam ở trong lớp, chính là môn chính trị này, dài dòng lại một đay những lý luận nói đi nói lại làm cho cả lớp rất buồn ngủ, không ít người bị các loại học triết lý luận này thôi miên. Đầu óc mệt mỏi..

Cũng giống như vậy. Mạnh Tĩnh Nghiên lúc ấy đang chống cánh tay còn mất thì nhìn phía trước làm như đang chăm chú nghe giảng, trong đầu cũng đang miên man suy nghĩ chuyện không đầu. Đột nhiên cảm thấy tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, càng ngày càng mờ hồ, cuối cùng thế nhưng cánh tay mềm nhũn úp sấp trên bàn.

Lúc ấy biểu hiện của cô rất giống nhiều người, các bạn học cũng chỉ cho là cô ngủ thiếp đi, nhưng chỉ có Mạnh Tĩnh Nghiên hiểu bản thân mình hơn ai hết, đoạn thời gian này cô thật sự không thể tập trung được chút nào, người lúc nào cũng thất thần hay suy nghĩ lung tung, đôi khi đột nhiên liền mất đi ý thức. Chắc là do gần đây đã lâu không được nghỉ ngơi thật tốt ăn cơm cũng không ngon dẫn đến tuột huyết áp, mới đột nhiên té xỉu như vậy.

Không cần đợi đến khi thắng Tiêu Vũ Nam, thì chính cô trước tiên đã chịu không được rồi ! Nhất là ánh mắt ba mẹ nhìn cô, càng ngày lại càng lo lắng. Chỉ có ba người ăn cơm, lại làm tới bảy tám món ăn, chỉ hy vọng có món ăn làm cho cô có cảm giác thèm ăn để ăn nhiều thêm một chút.

Như vậy thì không cần nhóm người bên ngoài tác động làm cho sụp đổ, mà từ bên trong đã bắt đầu không chịu đựng được rồi.

Tháng Chín tựu trường, trường học đã đi học bình thường, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng giống như Trầm Vũ giống trước đây, hằng ngày đi sớm về khuya. Nếu muốn làm cái gì, chỉ có ngày thứ bảy mới có thể động thủ. Nhưng cô một ngày cũng chờ không được, giống như là có một ngọn lửa đang đốt ở trong tim của cô, làm cho cô tràn đầy lửa giận, lòng như lửa đốt.

Lúc nhỏ còn biết chạy chạy bộ, tập một chút yoga rèn luyện thân thể, những năm này tuổi càng lớn lại càng lười, luôn tìm cho mình lý do, tình nguyện ở nhà xem tivi, chơi trên máy vi tính, cũng không muốn ra cửa vận động. Nếu lại chịu đựng thêm mấy ngày, không biết tiểu thân thể yếu ớt của cô có thể chịu đựng nổi hay không.

Sau khi Ba lái xe đưa cô tới trường học, Mạnh Tĩnh Nghiên xoay một vòng từ cửa sau trường học đi ra ngoài. Gọi điện thoại cho thầy giáo xin nghỉ, nói là ngã bệnh muốn xin nghỉ một ngày. Xưa nay cô là học sinh tốt, ngoan ngoãn nghe lời học giỏi, rất được giáo viên tin tưởng, hỏi quan tâm vài câu liền đồng ý cho cô nghỉ.

Móc ra một sổ tiết kiệm từ trong túi nhỏ mang theo người, trên sổ tiết kiệm có bốn số lẻ, đối với một học sinh trung học mà nói cũng coi là một khoản tiền lớn, những thứ này là những năm này cô tự mình để dành được, ba mẹ cũng không biết. Mạnh nữ nhi là một tiểu thần giữ cửa, chỉ có vào chứ không có ra, nhưng vì gia đình mình, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng chịu.

Cô vốn muốn đi tìm thám tử tư điều tra, nhưng người dân ở đây vô cùng bát quái, chuyện này nếu bị người thứ ba biết, khó có thể bảo đảm là không tiết lộ ra ngoài. Nói thế nào Ba cũng được coi là nhân vật công chúng, mặc dù hần chi là một thương nhân, tác phong sinh hoạt của chính bản thân hần, không ảnh hưởng đến tiền đồ, nhưng để lộ chuyện này ra cho người khác biết thì cũng không tốt.

Cho nên Mạnh Tĩnh Nghiên tính sẽ chọn lựa loại hành động cực kỳ mờ ám —— cô đi Siêu thị Máy tính mua một camera siêu nhỏ đắt tiền nhất tốt nhất.

Sau khi mua xong, nghiêm túc học cách cài đặt với nhân viên kỹ thuật, lại tốn 10 tệ mua một chậu xương rồng nhỏ chống phóng xạ, đào đất ra sau đó để camera siêu nhỏ vào, thật trọng dụng đất đắp kín. Sau khi chuẩn bị xong cầm chậu hoa lên cẩn thận nhìn một lần nữa, đúng là tiền nào của nấy, nếu không phải nghiêm túc nhìn, tuyệt đối sẽ không phát hiện Cẩn Khôn nằm bên trong bồn hoa nhỏ.

Vào buổi trưa Mạnh Tĩnh Nghiên thuê xe đến siêu thị của ba, lúc này khi đến công ty tiểu bảo an kia đã biết Mạnh Tĩnh Nghiên, liền trực tiếp cho cô đi lên lầu. Mạnh Tĩnh Nghiên gật đầu với hần một cái, gần đây thật sự là không có tâm tình tán gẫu cùng người khác.

Lên trên lầu, giống như trong dự liệu liền nhìn thấy Tiêu Vũ Nam. Chức vụ của cô là người ở bộ phận PR, tóm lại là nhân viên thuộc về phòng làm việc này, buổi trưa có nửa giờ nghỉ ngơi, có thể lên lầu sáu của siêu thị mà ăn những món ăn trên đó. Trong phòng làm việc không có người nào, cô lại không có đi ra ngoài, ở văn phòng ăn hộp cơm mình mang theo.

Nhìn thấy mình tới, rất là nhiệt tình chào hỏi mình. Còn hỏi cô là không phải ở lại buổi trưa rồi đi học luôn hay không, buổi trưa có ăn cơm hay không muốn mời cô ăn cơm. Trên lầu mới mở tiệm cơm Tây mùi vị không tệ. Mạnh Tĩnh Nghiên liếc một cái cô, miễn cưỡng mỉm cười cự tuyệt. Nói giỡn, phá hư gia đình của người ta Tiểu Tam như người cần phải trừ diệt, cùng Tiểu Tam ăn chung đồ như vậy, khó bảo toàn cô sẽ không trực tiếp dùng là dao nĩa của ăn bữa này phóng lên trên mặt Tiêu Vũ.

Mặc dù cô rất đáng ghét, nhưng ngoài mặt Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn giữ bộ dáng tươi cười, để ngửa chuyện bút dây động rừng. Tiêu Vũ Nam để cho cô mình vào phòng làm việc của tổng giám đốc, còn cô ta trở về bàn làm việc của mình tiếp đi ăn cơm.

Vừa vào phòng của ba, đôi mắt ra đa của Mạnh tiểu nữ trước tiên liền nhìn lên trên bàn làm việc, quả nhiên phát hiện một hộp cơm. Nếu như không nhìn lầm, thì nó rất giống với hộp cơm của Tiêu Vũ Nam, chỉ có màu sắc là khác nhau.

Ta nhỏ vào! Còn làm hộp com tình yêu nữa! 15166412

Liền giận dữ ném hộp com trong thùng rác, nghe răng trợn mắt suy nghĩ một lát lại lấy nó từ trong thùng rác ra ngoài lần nữa sau đó đặt lại lên trên bàn. Làm sao có thể cho Tiêu Vũ Nam lúc thu dọn sẽ nhìn thấy bữa com tình yêu của mình nằm trong thùng rác chứ? Bây giờ còn hơi sớm.

Động lòng không bằng hành động, vì để sớm đánh tan ảo tưởng không thực tế của Tiêu Vũ Nam, Mạnh Tĩnh Nghiên vỗ vỗ đồng thời với chậu xương rồng đang ôm trong ngực, đối với nó tràn đầy hi vọng.

Nhìn chung quanh phòng làm việc một vòng, cuối cùng quyết định đặt nó phía trên giá sách. Thứ nhất, nơi đó địa thế cao có tầm mắt, nhìn một cái không sót gì xảy ra trong phòng, một góc nhìn chết cũng không có. Thứ hai, đặt ở trên giá sách, rất cao, phải đứng trên ghế ngồi mới lấy tới. Bình thường dọn dẹp phía trên này đều là công nhân làm vệ sinh làm, còn Tiêu Vũ Nam khi dọn dẹp, cũng chỉ là làm dáng một chút, dọn dẹp bàn đọc sách của Ba Mạnh một chút, khả năng đụng tới cây xương rồng này, chiếm khả năng rất thấp.

Cắt bông hoa xong, điều chỉnh thử góc độ một chút, Mạnh Tĩnh Nghiên mới đắc ý vỗ vỗ tay.

Hôm nay cô rất là lỗ vốn, tiền trong sổ tiết kiệm xài cũng gần hết. Không chỉ mua siêu nhỏ camera, Mạnh Tĩnh Nghiên còn đặc biệt mua một bộ màn ảnh lớn máy thu tín hiệu, đấm theo dõi tín hiệu nhận được máy nhận tín hiệu lên, có thể thông qua máy nhận tín hiệu quan sát được từng cử động của những người trong phòng này, hình ảnh high definition.

Nếu là ba thật. Cô tuyệt đối sẽ không tha thứ. Từ người chuyện Lục Hoảng văn phản bội chính mình sau, cô liền đối với nam nhân mất đi lòng tin, chỉ có ba, cô tin tưởng hẳn. Cảm thấy ba quả thực là nam nhân tốt trên hiếm có thể giới, mẹ gả cho hẳn vô cùng hạnh phúc. Nếu như ba thật bị Tiêu Vũ Nam quyến rũ, ngay cả người cuối cùng trong lòng Mạnh Tĩnh đặt niềm tin cũng như vậy, thì thật sự cô cũng không dám tin tưởng vào tình yêu.

Mất thấy nhanh đến một giờ người trong văn phòng đều đã trở lại, Mạnh Tĩnh Nghiên vội vàng rời đi. Trước khi đi còn cố ý dặn dò Tiêu Vũ Nam, cô để chậu xương rồng ở trong phòng ba dùng để hút phông xạ, không cần có ta tưới nước, vật này không cần tưới, mỗi lần cô tới sẽ tự thân làm là được rồi.

Tiêu Vũ Nam còn khách khí với cô là sẽ giúp cô chăm sóc chậu xương rồng, liên tiếp bị cô cự tuyệt. Nói giỡn, không để cho cô đụng chậu bông kia, chính là sợ bị cô phát hiện Camera trong đó.

Buổi chiều thuê xe trở về trường học, lấy hết sách trong bàn ra chất ở trên mặt bàn chất thành một xấp thật dày, lấy máy nhận tín hiệu đặt ở dưới sách mặt. Đoán chừng không ít học sinh cấp 3 cũng làm như vậy qua, lúc chơi điện thoại lấy sách chồng chất thành một chồng cao, thầy giáo từ trên bục giảng nhìn xuống, sẽ bị sách lại làm cho họ không thể nhìn thấy gì, đừng nói giấu điện thoại di động ở dưới sách trước mặt... Sản phẩm điện tử, an toàn vô cùng.

Người ngồi cùng bàn Mạnh Tĩnh Nghiên thấy cô cả buổi chiều đều ở đây nhìn chăm chăm điện thoại di động, cũng không hề nghe giảng, cảm thấy rất kinh ngạc. Bình thường Mạnh Tĩnh Nghiên là học sinh tốt, đi học nghiêm túc nghe giảng, chỉ cần là thời gian lên lớp, cơ hồ sẽ không móc điện thoại ra.

Ân cần khuyên nhủ cô mấy câu phải học tập tốt, không cần mề mệt mỏi mất cả ý chí các loại.

Cô nào biết Mạnh Tĩnh Nghiên là ở vì duy trì thể hiện mình theo tuổi nên mới cố gắng làm vậy, chỉ là lời nói của cô bé cũng làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy ấm áp trong lòng, ngoài miệng đồng ý với cô sẽ không làm trễ nãi học tập, nhất định nghiêm túc nghe giảng. Nhưng đến lúc hành động lại phản ánh, như cũ là làm theo ý mình, nên chuồn mắt còn là chuồn mắt.

Ở trong lòng Mạnh Tiểu Nữ, học tập, thứ nhất là vì che giấu tai mắt người, không muốn quá đặc biệt làm cho người ta nhìn ra mình khác thường, thứ hai cũng không muốn uống phí thời gian sống, tìm cho mình chút việc để làm. Nhưng là, giữa học tập và gia đình bên nào khinh nào trọng, trong lòng cô rất rõ ràng. Học tập khá hơn nữa thì làm thế nào đây, cuối cùng chỉ có hạnh phúc gia đình mỹ mãn, đó mới là tài phú cả đời.

Vì vậy người nào đó trừ ăn com ở nhà, cùng buổi tối khi ba có ở nhà, máy thu tín hiệu không rời tay chút nào. Cô cũng không muốn mình kích động như vậy, nhưng không biết rõ giữa ba cùng Tiêu Vũ Nam có vấn đề gì, cô ăn không ngon ngủ không yên, ngồi ở nhà héo dỗi muốn bốc hỏa. Hết cách rồi, đây chính là phương thức giải quyết nhanh nhất rồi.

Nhưng cô có lòng muốn nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, Ba Mạnh cũng không phối hợp. Đối với con gái cung vừa ói tinh thần vừa bất ổn, hẳn cũng bị gấp gáp theo, nhưng không biết bực bội ở chỗ nào, nên hẳn không phối hợp tốt với con gái bảo bối của hẳn.

Hai mắt của Mạnh Tĩnh Nghiên chăm chăm đầy mệt mỏi, ba ngày rồi, trừ Tiêu Vũ Nam mỗi ngày đứng giờ vào phòng làm việc để hộp com trên bàn sách, thu hộp com, những người khác một người cũng không có. Làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên bực bội vô đầu bứt tai, nếu là ba không tới, cô thì phải gọi điện thoại dùng biện pháp gì để dẫn hẳn tới.

Giống như ông trời nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên quá đáng thương, rốt cuộc cũng không có ý định hành hạ cô nữa. Ngày thứ tư lúc đơn vị xảy ra một sự cố không lớn không nhỏ, lầu sáu tầng bán thức ăn có vị khách hàng ăn com tới ăn ngộ độc thức ăn nhập viện, kiên trì muốn tìm người đứng đầu siêu thị, ý muốn bồi. Ba Mạnh thân là người đứng đầu, việc nhân đức không nhường ai.

Vừa sáng sớm, liền triệu tập toàn thể nhân viên quản lý đi họp, sau đó vội vàng vào phòng làm việc phê duyệt tài liệu. Trong lúc Mạnh Tĩnh Nghiên trừng lớn cặp mắt, thân thể bó chặt, cô biết, một lần ba tới không dễ dàng, lấy tính tình của Tiêu Vũ Nam, nhất định sẽ nắm bắt cơ hội lần này cùng ba làm quen. Giữa hai người bọn họ có tình ý gì hay không, vào hôm nay mà có thể thấy rõ!

Cả người Mạnh Tĩnh Nghiên thẳng tắp, khẩn trương lại và nghiêm túc nhìn chăm chú vào máy thu tín hiệu, siết chặt hai nắm tay, rốt cuộc sẽ biết được kết cục!

Chương 133: Giải Trừ Báo Động!

Thầy giáo ở trên bục giảng bài hăng say, nước miếng văng tung tóe, còn bên dưới Mạnh Tĩnh Nghiên lại đang trốn dưới đồng sách quan sát tình huống bên trong phòng làm việc. Chiếc camera siêu nhỏ được lắp đôi điện bàn làm việc, hơn nữa vô cùng rõ ràng, kể cả những nội dung trong văn kiện đều có thể nhìn thấy được.

"Mạnh Tĩnh Nghiên, em hãy nêu những thành tựu trong lập pháp ở thời La Mã cổ đại cho tôi xem!".

Tiếng nói vừa dứt, bạn học nào đó từ trước đến giờ vẫn có tiếng con ngoan trò giỏi thể mà lại không có phản ứng gì, thu hút không ít ánh mắt tò mò trong lớp. Giáo viên lịch sử vô cùng không vui, bạn cùng bàn liên tiếp huých vào tay Mạnh Tĩnh Nghiên, lúc này cô nàng mới giật mình, phát hiện cả lớp đang nhìn mình, rồi chỉ chỉ vào giáo viên liên vội vàng đứng lên.

Các bạn học ở dưới nhỏ giọng nhắc lại câu hỏi của cô giáo, Mạnh Tĩnh Nghiên sắp xếp suy nghĩ, rồi trôi trảy trả lời: "Thời kỳ Cổ đại, La Mã nổi tiếng nhất với Bộ luật 12 bảng », được hình thành vào khoảng năm 450TCN. • Ngành luật học La Mã đạt đến đỉnh cao nhất trong những thế kỷ đầu tiên của thời kỳ hoàng đế (thế kỷ thứ 1 đến thế kỷ thứ 3 SCN)."

Giáo viên cực kỳ hài lòng với câu trả lời này, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn chút, dặn dò một câu thật dễ nghe rồi bảo cô ngồi xuống.

Nhìn bạn học bên cạnh bằng ánh mắt đầy cảm kích, liền nhận được một nụ cười tươi rói. Nhưng mộng còn chưa dám lên ghế, mắt đã dính vào máy thu tín hiệu. Bên trong phòng làm việc từ một người đã biến thành hai người, ơng, trong một tích tắc trả lời câu hỏi, thế mà Tiêu Vũ Nam đã xuất hiện rồi!

Sợ bị Tiểu Tam thừa cơ lợi dụng, Mạnh Tĩnh Nghiên không dám buông lỏng, mắt nhìn chăm chăm màn ảnh, chỉ sợ bỏ qua gì đó mờ ám.

Từ trên ngoài nhìn vào, quan hệ giữa cha cô và Tiêu Vũ Nam cũng chỉ là quan hệ giữa cấp trên cùng cấp dưới, người kia đang cầm tài liệu đi vào cho cha Mạnh ký duyệt. Cha cô nhận lấy tài liệu, cẩn thận đọc các điều khoản, thấy không có gì nghi vấn mới mở bút ký tên —— hình như không nhìn ra cái gì bất thường !

Mạnh Tĩnh Nghiên đầm ngực dậm chân, camera cũng đã mua rồi, sao lúc ấy lại không nghĩ ra phải mua thêm một cái máy nghe trộm nữa chứ? Như vậy thì có thể theo dõi toàn bộ động thái của Tiêu Vũ Nam rồi, hiện tại chỉ có hình ảnh mà không nghe thấy gì cả, ai biết bọn họ đang nói chuyện gì!

Mặc dù vậy, nhưng vẫn không buông lỏng chút nào, nhìn chăm chăm hai người bên trong phòng làm việc. Điều khiến Mạnh Tĩnh Nghiên vui mừng là thái độ của cha cô thủy chung vẫn trước sau như một, từ khi Tiêu Vũ Nam vào phòng làm việc về mặt hết sức nghiêm túc, ngay cả chút tươi cười cũng không cho con nhà người ta.

Cũng có khả năng siêu thị đã xảy ra một ít vấn đề nên tâm tình của ông không được tốt, nhưng khoảng cách giữa hai người từ đầu đến cuối không có quá hai mét.

Sau khi Tiêu Vũ Nam đưa tài liệu cho cha Mạnh, không cam lòng mà đi ra ngoài. Ông chủ lớn một tháng không tới được mấy lần, nên mỗi một lần đều muốn tóm chặt lấy cơ hội không thể dễ dàng bỏ qua. Khẽ cắn răng dằn lòng, nói: "Ông chủ, nếu không buổi chiều em và ngài cùng đi thăm người bệnh kia? Em đã xem qua tài liệu, người này cũng học cùng trường cấp ba với em, cũng xem như là đàn anh khóa trên, chúng ta thử dùng tình cảm đã động xem, nói không chừng lại có kết quả!"

"Không cần, cô làm ở phòng nhân sự, chuyện này cứ giao cho phòng quan hệ xã hội làm thôi!". Cha Mạnh cũng không ngần đầu lên đáp.

Một mảnh tâm ý của Tiêu Vũ Nam bị người nào đó trắng trợn chà đạp, trong lòng vừa đau lại vừa khổ sở. Nhưng nếu cứ thế buông tha, thì không phải là Tiêu Vũ Nam nổi tiếng một thời rồi. Ngoài mặt làm bộ như không để ý chút nào, ngượng ngùng đặt hộp cơm màu xanh dương ở trước mắt cha Mạnh.

"Ông chủ, bữa trưa của ngài đây ạ. Ngài cứ từ dùng, em ra ngoài trước."

Nhìn cha Mạnh chỉ gật đầu không nói gì, Tiêu Vũ Nam hơi có chút thất vọng. Chậm chạp đi ra cửa, chưa tới mười mét thế mà phải đi mất gần một phút.

"Chờ một chút ——"

Cha Mạnh chợt lên tiếng gọi Tiêu Vũ Nam lại, Tiêu mỹ nhân kích động quay đầu lại, đôi mắt tỏa sáng khiếp người. Theo cô ta thấy, cha Mạnh đang cầm bút gõ gõ lên bàn, hiển nhiên đang suy nghĩ chuyện gì, về thành thực nghiêm túc suy tính này đặc biệt mê người, khiến cho cô ta không nhịn được mà trầm mê vào đó.

"Buổi chiều cô không cần phải đi theo, chờ thêm mấy ngày nữa, cô cầm một giỏ trái cây đi thăm anh ta, âm thầm đánh bài tình cảm, cộng thêm bồi thường chút tiền thuốc thang, hiểu không?". Cha Mạnh suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng mở miệng nói.

Cũng chỉ là vì chuyện này? Nụ cười trên mặt Tiêu Vũ Nam dần tắt, gật đầu đáp ứng.

"Tất cả chi phí cứ ghi vào sổ sách của công ty, được rồi, cô ra ngoài đi."

"Vâng thưa ông chủ, ngài nhớ phải ăn cơm đúng bữa, nếu không lại bị đau dạ dày!". Tiêu Vũ Nam mở cửa đi ra ngoài, lần này không hề có một tia do dự.

Từ lúc Mạnh Tĩnh Nghiên trả lời câu hỏi xong phát hiện Tiêu Vũ Nam vào phòng làm việc đến lúc cô ta mở cửa đi ra ngoài, tổng cộng chưa đến 10 phút. Mặc dù không nghe được đối thoại, nhưng từ đầu đến cuối hai người họ không hề có hành động thân mật, hơn nữa cha cô ngay cả nhìn Tiêu Vũ Nam một cái cũng không có.

Mạnh Tĩnh Nghiên cực kỳ hài lòng, hớn hờ ra mặt. Càng nhìn, khỏe miệng cũng sắp toét ra đến tận mang tai. Từ chuyện này nếu còn không nhìn ra chỉ một mình Tiêu Vũ Nam tình nguyện thì quá ngu rồi!

Những năm qua cha cô vì gia đình đã bỏ ra bao nhiêu công sức, công việc tuy bận rộn, nhưng buổi tối vẫn hạn chế ra ngoài xã giao, trừ khi phải đi công tác thì mỗi tối đều về nhà ăn cơm với vợ con. Chủ nhật Mạnh Tĩnh Nghiên được nghỉ có đôi lúc còn lái xe chở cả nhà ra ngoại thành dạo chơi. Cô và mẹ đi dạo phố mua quần áo, chỉ cần có ông đi theo là lại túi lớn túi nhỏ ôm đầy tay.

Một người đàn ông ba tốt như thế, sao có thể hoài nghi ông được?

Ha ha hi hi.

Một thời gian dài bị tảng đá lớn đè nặng trong lòng sau khi biết rõ cha mình và Tiêu Vũ Nam không có bất kỳ quan hệ mập mờ nào cuối cùng cũng rơi xuống đất. Bụng kêu ục ục kiến nghị, cũng khó trách, thời gian qua cô ăn cơm không ngon, ngủ không yên, thật vất vả mới ăn được một chút lại thường thường nôn hết, tinh thần căng như dây đàn. Hiện tại tâm bệnh đã hết, bụng liền róc vang liên hồi.

Cố dần con đói xuống, tiếp tục quan sát màn ảnh. Trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình cha cô, mãi cho đến hết tiết lịch sử cũng không thấy Tiêu Vũ Nam đi vào nữa. Mạnh Tĩnh Nghiên vui như mở cờ trong bụng, xem ra, cô đã trách lầm ông rồi.

Sớm biết kết quả như thế này, cô đã mua camera kiểm tra từ lâu. Cũng may là không có nói với mẹ mà len lén xử lý chuyện này, nếu không huyền nào đến gà bay chó sủa, cả nhà chẳng có ngày yên tĩnh nữa rồi. Ưmnh, đợi lúc nào rồi đến phòng làm việc của cha cô một chuyến, tiêu hủy chậu hoa mới được, chẳng may mà bị cha cô phát hiện mình nhìn trộm ông, còn không bị chặt đứt chân mới lạ?

Hi hi hi, nhưng cha cô còn lâu mới nữ đánh con gái diệu của ông ~

Cuối cùng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng có thể tập trung tinh lực nghe giảng bài, chỉ những lúc giáo viên viết lên bảng hoặc giải đề thì mới ngó nghiêng màn ảnh một cái, vẫn một mình cha cô ở đó, không hề thấy bóng dáng thanh xuân mỹ lệ yếu diệu ở đó, lại càng vui mừng hơn.

Thôi đi, Tiêu Vũ Nam không lớn hơn mình bao nhiêu, làm sao cha cô sẽ thích cô ta được? Có điều Tiêu Vũ Nam là một người vừa có dã tâm lại có can đảm, hơn nữa còn có chút mảnh khỏe, động cơ không thuần thiết muốn phá hư gia đình người ta, cứ như vậy mà tha cho cô ta sao?

Không sợ ăn trộm, chỉ sợ trộm rình mò. Tên trộm Tiêu Vũ Nam này nếu cứ nhớ thương cha cô, sẽ khó tránh khỏi học theo Mạnh Tĩnh Nghiên, chó cùng rứt giắt mà bỏ ra một số tiền lớn mua camera rình coi. Cứ theo dõi Tiêu Vũ Nam xem thế nào, không chừng lại xảy ra chuyện gì ấy chứ.

Nhưng đây không phải là chuyện gì gấp gáp, muốn xử lý cô ta lúc nào mà chả được.

Trước kia sống eo hẹp thiếu thốn, hiện tại đã có đủ tư cách nắm giữ vận mệnh của người khác trong tay mình. Cô là con gái ông chủ, đại tiểu thư của hai mươi mấy siêu thị, người thừa kế tương lai, muốn thuê ai, muốn khai trừ người nào, còn không phải chỉ cần một câu nói thôi sao?

Thời gian nghỉ trưa, Mạnh Tĩnh Nghiên đi mua một hộp cơm mang về lớp ăn, vừa ăn vừa lấy máy nhận tín hiệu ra xem. Mặc dù đã lấy được kết luận, nhưng nhìn lâu thêm một lát, cũng có thể an lòng hơn nhiều.

Hơn mười hai giờ, có lẽ cha cô cũng đói bụng, mở hộp cơm màu xanh dương trên bàn ra ăn. Mạnh Tĩnh Nghiên thấy thế liền nắm chặt quả đấm, tại sao ông lại có thể dùng ăn cơm của tiểu tam, tại sao có thể tiếp nhận viên đạn bọc đường này được chứ!

Thấy ông vừa ăn vừa xem văn kiện, đáng vẻ hết sức chăm chú, có lẽ ‘bữa cơm tình yêu’ kia cũng chỉ là để cho no bụng, không có bất kỳ ý nghĩa đặc biệt nào. Cuối cùng, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng yên lòng, Tiêu Vũ Nam là nhân viên, cha cô là ông chủ, nhân viên mua hộp cơm cho ông chủ là chuyện rất bình thường mà, nghĩ nhiều rồi. Cha cô lại không biết Tiêu Vũ Nam không có ý tốt, muốn trèo lên cành cao với mình!

Buổi tối tan học về nhà, tâm tình Mạnh Tĩnh Nghiên rất tốt nhào tới hôn cha mẹ mỗi người một cái. Mẹ Mạnh liền hỏi có chuyện gì mà con gái diệu vui mừng như thế, cô chỉ cười nói là tháng này mình lại đứng đầu cuộc thi, hỏi bà rằng muốn cô học Thanh Hoa hay là Bắc Đại.

Con gái học hành giỏi giang, tất nhiên phụ huynh càng tự hào. Nhưng cha Mạnh lại muốn bảo bối nhà ông đi đến Bắc Kinh xa xôi học đại học, lớn bằng từng này, con bé còn chưa xa nhà lần nào, sao có thể thích ứng được! Nên hướng con gái thi đại học ở đây thì hơn. Mẹ Mạnh làm trong ngành giáo dục, không thể bao che cho con, tất nhiên muốn con gái được học ở một môi trường giáo dục tốt hơn. Bởi vì bất đồng quan điểm nên hai người còn tranh luận rất hăng, Mạnh Tĩnh Nghiên ở bên cạnh thấy vậy càng vui như mở cờ trong bụng.

Nhìn đi, đây mới là nhà của cô! Náo nhiệt vô cùng, người một nhà, cực kỳ hạnh phúc. Mặc dù mẹ cô không trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng ai cũng không thể so được với tình cảm một nhà ba người vài chục năm. Tiểu Tam gì đó, cũng bị thổi bay!

Bị con gái chê cười, mẹ Mạnh cảm thấy có chút mất mặt, trợn mắt lên với cha Mạnh, ngằm thể hiện chờ trở về phòng, không có con gái ở đây sẽ chiến đấu tiếp, sau đó liền vào bếp làm cơm tối.

Nói là cơm tối, nhưng thật ra phải là bữa ăn khuya mới đúng. Lớp mười hai tan học muộn, trở lại liền đói mồm meo, phải ăn thêm bữa nữa bổ sung dinh dưỡng. Hơn nữa, gần đây khẩu vị của Mạnh Tĩnh Nghiên không tốt, phải chia làm nhiều bữa, mỗi bữa ăn một ít, nếu không thân thể đã sớm gục rồi.

Tàng đá trong lòng đã được gỡ xuống, khẩu vị của Mạnh Tĩnh Nghiên cực tốt, ăn liền hai bát cháo gà. Mẹ Mạnh không kiềm được vui mừng, nói là học được bí truyền từ chỗ đồng nghiệp, Nghiên Nghiên đã thích như thế, ngày mai lại nấu cho cô ăn.

Còn không ngừng hỏi cô ăn no chưa, bắt cô ăn thêm một chén nữa. Mạnh Tĩnh Nghiên xoa xoa cái bụng nhỏ đang phình lên, cầu xin tha thứ, không thể ăn được nữa rồi, gần đây cô chỉ ăn mà không vận động, bụng nhỏ đã lòi ra rồi, ăn nữa chắc chắn sẽ thành heo mỡ...!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Tra Tấn Nhau

Editor: Á bì

Thấm thoát, tháng mười mang theo mùa thu tới. Khi Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn còn là học sinh tiểu học, tháng mười chính là lúc nhà trường tổ chức chương trình văn nghệ. Hơn nữa hằng năm chương trình văn nghệ chưa bao giờ tổ chức ngoài tháng mười, mùa thu hoạch, chính là chương trình mở màn cho mùa thu hoạch.

Nhưng mà tháng mười năm nay, chỉ có thể vượt qua trong sự bận rộn. Thời gian nghỉ dài hạn nhỏ đối với học sinh cấp ba có thể nói là có thể gặp nhưng không thể cầu. Cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng khi cô giáo thông báo kỳ nghỉ này chỉ có ba ngày, toàn bộ học sinh vẫn cảm thấy tức giận. Nhưng khi cô giáo chỉ lên góc trái trên bảng đen có ngày thi cao đẳng đang đếm ngược, tất cả học sinh đều bị tắt lửa. Từ đây tới lúc thi cao đẳng còn không tới chín tháng, lúc này có thể tranh thủ được lúc nào hay lúc đó.

Thấy cảm xúc của học sinh đã thấp xuống, cô giáo vẫn phải làm chút cổ động cho học sinh của mình. Cái gì mà sau khi thi vào cao đẳng thì có rất nhiều thời gian để chơi, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó. Đừng có thấy bây giờ cô giáo quan hơi nghiêm, chờ lên đại học, muốn tìm người quan mình cũng chẳng có đâu, đại học chỉ có giáo sư dạy học thôi, còn có muốn học hay không là do cảm giác của mình blah blah blah.

Cái này chính là thực tế, tuy có chút mù mịt, nhưng đối với những học sinh cấp ba chưa từng trải qua cuộc sống thời đại học, cuối cùng nó vẫn có chút khát khao và có tích cực hơn. Khi nhìn lên con số đếm ngược trên bảng đen, bọn họ chỉ đành cúi đầu nhận mệnh mà tiếp tục học.

Chỉ có Mạnh Tĩnh Nghiên từ đầu tới cuối vẫn bình thản. Không buồn cũng chẳng vui, giống như một lão tăng đang ngồi thiền vậy.

Bốn năm đại học, năm nhất lúc bắt đầu mỗi ngày cần phải đi học theo tiết, tích cực tham gia hoạt động của trường. Đợi đến năm hai, già đời hơn, liền bắt đầu kẻ kế hoạch trốn tiết phụ, cuộc sống trốn tiết bắt đầu. Trong bốn năm đó, ngoại trừ biết Lục Hoảng Văn và vài người bạn cùng phòng có quan hệ tốt ra, hầu như cô chẳng để dấu vết gì lại.

Nếu so sánh cô vẫn tương đối thích cuộc sống cấp hai và ba của cô hơn. Thời gian trôi qua thật sự rất phong phú, các bạn học cũng rất đơn thuần. Vào đại học rồi, giống như đang bước vào một cái xã hội nhỏ vậy, dạng người gì cũng có, thường xuyên làm cho người ta dở khóc dở cười.

Nhưng mà con người lại lớn lên từng ngày, không ai muốn bản thân mình chỉ dừng lại tại một thời điểm mãi mãi. Không thể trốn, thì cứ can đảm đối mặt thôi. Ít nhất cô có thể lựa chọn ngành mà cô yêu thích, cũng không thể giống như kiếp trước làm một người không có chí tiến thủ.

Mạnh Tĩnh Nghiên cố gắng học, mẹ không có ở nhà nên cô cũng giúp đỡ việc nhà, cô giả bộ làm người bận rộn, để che giấu bất an trong lòng mình.

Thành Trạh Vũ đã ba tháng rồi không thấy xuất hiện. Từ ngày đầu tiên anh xông vào cuộc sống của cô, thì hai người chưa bao giờ xa nhau lâu như thế này. Phải biết rằng trước kia dù như thế nào, chỉ cần cô quay đầu, anh luôn ở phía sau cô, hoặc là kẻ vai đi với cô.

Mà bây giờ---người đã đi mất rồi.

Đôi khi cô cũng đột nhiên quay đầu nhìn lại, thử xem Thành Trạh Vũ có lên đi theo ở phía sau cô hay không, nhưng không có, không có cái gì hết. Không điện thoại, không nhắn tin, cũng không vết tích gì. Mạnh Tĩnh Nghiên cũng từng lên gọi điện cho bạn của Thành Trạh Vũ, hỏi bọn họ có biết Thành Trạh Vũ ở đâu hay không, nhưng ngay cả một câu trả lời chính xác cũng chẳng có. Đợi bên kia hỏi cô có phải đã cãi nhau với Thành Trạh Vũ hay không, cô cũng chẳng có tâm tình đầu nói chuyện, nên vội vàng cúp máy liền.

Tự nói với bản thân mình thật ra cô đang lo lắng cho Thành Trạh Vũ, sợ ba của anh xảy ra chuyện, làm phiền anh, chứ không bao giờ thừa nhận cô đã

tập thành thói quen luôn có anh bên cạnh, thời gian này thật sự rất cô đơn. Nhưng cũng lo lắng cho Thành TrạM Vũ gặp chuyện không may, trái tim nhỏ của cô không có một ngày nào có thể đập bình thường được.

Lúc ở trường thì đỡ hơn, bận rộn, bên cạnh lại có nhiều bạn học, nói chuyện phiếm, cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều. Nhưng kỳ nghỉ này, chỉ có ba ngày ngắn ngủn, nhưng cô lúc nào cũng suy nghĩ miên man, tự hành hạ mình tới mức mắt gấu mèo cũng xuất hiện luôn rồi. Có mấy lần đang coi ti vi trên ghế sofa bỗng ngủ thiếp đi, tới lúc tỉnh dậy toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Trong mơ, cô mơ thấy Thành TrạM Vũ bị kẻ thù của ba anh đuổi giết, mười mấy người giờ đao hô to muốn giết anh, thân thể của anh cũng đã trở nên vô lực, bị vấp phải cục đá, bị người đuổi theo ở phía sau vung đao chém chết.

Khi cô tỉnh dậy, Mạnh Tĩnh NghiêN phát hiện mặt cô đã đầy nước mắt.

Cuối cùng cô gái nhỏ nhà họ Mạnh cũng không chịu nổi, liền lên đi nhìn ba Thành, xem thử Thành TrạM Vũ có ở bên cạnh ông hay không, anh có an toàn hay không?

Nói ra cũng không thể tin được, biết Thành TrạM Vũ hơn mười năm, nhưng Mạnh Tĩnh NghiêN chưa bao giờ gặp ba Thành, ngay cả một tấm ảnh cũng chẳng có. Hình như Thành TrạM Vũ và ba anh quan hệ cũng không được tốt cho lắm, đây chính là điểm duy nhất mà cô biết.

Ở thành phố A, ba Thành là người rất có tiếng, cũng rất khó tìm. Kêu xe tới cửa hộp đêm, dựa theo hình trên tấm ảnh, chỉ lát sau đã thấy được người ở trên tấm ảnh đi ra. Theo như Mạnh Tĩnh NghiêN thấy, tuy về mặt của người đó có chút nghiêm túc, nhưng không giống như rất buồn phiền, hay là lo lắng. Nếu như Thành TrạM Vũ xảy ra chuyện, theo như quan hệ không tốt của ba con bọn họ, ba của anh ấy không thể có vẻ mặt như không có chuyện gì như vậy. Cứ coi như Thành TrạM Vũ không có xảy ra chuyện, thì ít nhất anh cũng không có bị thương.

Cuối cùng tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, người kia đã an toàn rồi, an toàn rồi..

Dùng ống nhòm nhìn xung quanh, không có thấy bóng dáng của Thành TrạM Vũ. Mặc dù trong lòng đã biết trước, quan hệ cha con bọn họ không được tốt, khả năng anh đang ở cùng một chỗ với ba mình là không lớn lắm, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Bảo tài xế đưa mình về nhà, bởi vì vào buổi tối mới có thể tìm được ba Thành, cho nên Mạnh Tĩnh NghiêN đã trốn học, không thể trở về quá muộn được. Bám theo, theo dõi, còn mang theo ống nhòm như vậy, không biết cô muốn làm gì nữa, làm cho tài xế cứ liếc mắt nhìn cô.

Nhưng Mạnh Tĩnh NghiêN đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên còn chưa có phát hiện, chờ tới cửa nhà, đẩy cửa bước xuống, ống nhòm bị rớt lại cô cũng chẳng biết. Lúc tài xế dọn dẹp lại xe thì phát hiện ra cái ống nhòm, cầm lấy nó khoa chân múa tay nhìn về hướng xa, xem ra nhìn rất rõ, một con chim đậu trên một thân cây cách đó 20 mét mà vẫn có thể thấy nó có hai mí mắt hay không. Âm thầm tắc lưỡi, thứ tốt nha, không biết bao nhiêu tiền mới mua được! Trả lại cho Mạnh Tĩnh NghiêN là chuyện không thể, thôi cầm về cho con trai chơi vậy!

Mất hồn cầm ống nhòm về nhà, nhưng không hề biết cái ống nhòm này bằng tiền lương nửa năm của ông.

Mạnh Tĩnh NghiêN mua cái ống nhòm này không thể so với cái camera siêu nhỏ tiện lợi được lắp đặt trong phòng làm việc của ba. Đối với người mình quan tâm cô cũng không tiếc bỏ vốn ra. Cô biết bản thân cô đang nhớ Thành TrạM Vũ, không thấy anh, tâm của cô rất rối loạn. Mỗi ngày mỗi đêm dính với nhau cũng không ngại phiền, nếu nói cô chẳng động tâm với anh, thì đó chính là cô đang tự lừa mình.

Nhưng cô lại không biết phải giải quyết chuyện này như thế nào, nếu như cô và Thành TrạM Vũ ở cùng nhau mà lại xảy ra chuyện tương tự như cô và Lục Hoảng Văn ở cùng nhau, cô nghĩ bản thân cô chắc chắn sẽ không thể tự giải thoát cho mình giống như trước kia. Tuyệt đối sẽ không thể tự mình bỏ đi đứa con của mình, nói không chừng cô sẽ cầm dao đâm đâm phụ trước rồi tới đâm phu.

Cô thà rằng cứ giữ khoảng cách như bây giờ, không xa không gần, tuyệt đối không muốn cho anh cái danh phận 'bạn trai' hoặc 'chồng'. Làm như vậy thì cô chẳng bao giờ chịu tổn thương, thậm chí Mạnh Tĩnh NghiêN tự giễu mình khi nhớ lại, không hi vọng thì không tổn thương. Nhờ như ngày nào đó Thành TrạM Vũ chờ đến chán, tìm được cô bé nào đó mà anh thích thì anh sẽ không đuổi theo bước chân của cô nữa, hẳn cô sẽ có thể dùng lý trí chặt đứt đi tình cảm anh dành cho cô?

Ai mà biết được! Sống hai đời, cái gì cũng có thể thấy rõ ràng, mà chỉ có hai chữ tình cảm này, từ trước đến giờ không phải là sở trường mà cô hiểu rõ.

Đêm ba mươi, trong tay cô luôn cầm chặt điện thoại, như đang chờ một ai đó. Tin nhắn và điện thoại chúc tết cũng không ít, chỉ cần nó rung lên là cô liền bật lên xem đây chờ mong. Tất cả bạn học, thân thích, thậm chí có vài người không quen, tin nhắn vay tiền, lại chưa từng có tin nhắn từ số điện thoại mà cô quan tâm nhắn tới.

Cô không tin Thành TrạM Vũ có thể tuyệt tình như vậy, cùng ba mẹ xem xong chương trình đón tết, trở về phòng cũng không ngủ được, một tay cầm điện thoại, một tay cầm sách tựa vào đầu giường lật xem. Tới một giờ sáng hầu như mọi người đã đi vào giấc ngủ, điện thoại cũng đã dần trở lại bình thường.

Nhưng mãi đến khi cô cầm điện thoại ngủ, người kia vẫn chưa từng gửi tới dù là một tin nhắn. Mùng một, khi mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, một cái tin nhắn chúc tết trễ đã đánh thức Mạnh Tĩnh NghiêN đang nằm trên giường, tỉnh lại liền phát hiện cái điện thoại đang cầm trong tay, liền giờ lên trước mắt xem. Nhưng lại lần nữa làm cho cô rất thất vọng, người kia giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

Cô gái nhỏ họ Mạnh đổ thừa người đàn ông kia quá nhấn tâm, lại không biết Thành TrạM Vũ cũng chẳng tốt hơn cô bao nhiêu.

Tất cả mọi người về nhà đón năm mới, nhưng chỉ có anh là ở lại trường. Anh không có về lại thành phố A, sợ nhin không được lại lên đi nhìn Mạnh Tĩnh NghiêN, sợ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Sau khi chú Mạc Băng bảo lãnh anh từ cục cảnh sát về, anh từng gọi cho ông rất nhiều cuộc điện thoại truy hồn đoạt mệnh, chú Mạc Băng nói chắc chắn Mạnh Tĩnh Nghiên có tình cảm với anh. Nhưng mỗi ngày đều ở cùng nhau nên tình cảm mới mẻ đều không có. Cần phải biến mất một khoảng thời gian, lấy một hình tượng mới trở lại gặp cô, vậy mới có thể đoạt được lực chú ý của cô một lần nữa.

Từ lúc bốn tuổi, anh chưa bao giờ cho phép Mạnh Tĩnh Nghiên rời khỏi tầm mắt của anh. Đừng nói ba năm hay tám năm, ngay cả một tuần cũng chưa từng. Làm sao có thể thích ứng với cuộc sống không có cô chứ? Anh đã thử qua rất nhiều biện pháp nhưng không được, say rượu, hút thuốc, thể thao, mặc dù là làm gì, dù đã chạy xong 5000 mét, mệt là người nằm trên đất, trong đầu vẫn luôn hiện lên gương mặt yên tĩnh mang theo nụ cười và hoạt bát của cô. Con sóc nhất thời làm cho đầu óc anh chưa từng ngừng nghĩ, cứ lần lượt hiện lên hình ảnh khi hai người còn ở bên nhau.

Khi Nghiên Nghiên đi nhà trẻ, bắt đầu từ lúc cô chỉ là lolita hơn ba tuổi, đến ngày bọn họ chia tay, chấm dứt với biểu cảm dứt khoát của Mạnh Tĩnh Nghiên. Mặc kệ là mặt nào của cô, anh đều không quên được.

Đứng ở phía dưới của ký túc xá, nhìn về sương mù bao quanh nhánh cây, Thành Trạm Vũ cảm thấy cái lạnh thấu xương. Giống như toàn bộ trường và thế giới, chỉ có một mình anh. Trên thực tế cũng giống như vậy, Mạnh Tĩnh Nghiên chính là toàn bộ thế giới của anh.

Xa nhau mới một khoảng thời gian, nhưng anh lại có cảm giác--sống một ngày bằng một năm.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Hoà Thuận Vui Vẻ

editor: thao1504

Đến mừng hai Mạnh Tĩnh Nghiên đối với điện thoại đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, đã qua đêm 30 và ngày mùng một đầu năm, thì Thành Trạm Vũ sẽ không thể nào liên lạc với mình. Nên chỉ có thể để điện thoại đặt ở kế bên người, khi có chuông liên có thể nghe thấy.

Như thường lệ của những năm trước, đêm 30 thì toàn bộ ba nhà sẽ ở cùng nhau ăn mừng năm mới, còn ngày mùng hai là đến nhà bà ngoại họp mặt. Lên lớp mười hai thời gian tự do quá ít, trong khoảng thời gian này lại vì chuyện của ba cùng Thành Trạm Vũ nên không được nghỉ ngơi, nghỉ lại đúng là đã rất lâu rồi chưa gặp bà ngoại rồi, cô cũng muốn gặp lão nhân gia người.

Sáng sớm, Mạnh Tĩnh Nghiên phải đến nhà bà ngoại báo cáo. Ngọt ngào chúc tết bà ngoại, cô còn làm nũng với bà. Bà Ngoại Mạnh vui vẻ đến không thấy rằng không thấy mặt, trong tất cả cháu ngoại cháu nội, bà thích nhất chính là Mạnh Tĩnh Nghiên, từ nhỏ đã ở bên cạnh cô, cô lại nghe lời lại hiểu chuyện lại còn xinh đẹp nhất, người nào thấy người nào cũng khen, cô làm cho mặt mũi của bà đầy thể diện.

Bà ngoại cười thật tươi lấy bao lì xì từ trong ngăn tủ kín đáo đưa cho Mạnh Tĩnh Nghiên, trường bối ban thường không thể từ chối, hơn nữa mỗi tháng ba mẹ cùng đi nhỏ bọn họ đều cho bà ngoại phí sinh hoạt không ít, nhà bà ngoại cô cũng là một tiểu Phú hộ đấy. Cho nên liền có một tiểu nữ nhi yên tâm thoải mái nhận lấy bao tiền lì xì, bên trong toàn là tờ một trăm đồng, còn có năm tờ nữa. Làm cho đầu tiểu nha đầu muốn nổ tung, phải biết những anh chị em khác mỗi người chỉ có thể là hai trăm nguyên, theo như cái này thì, thì bà ngoại cũng chỉ cho một mình cô mà thôi a! Tại sao có thể không vui vẻ được chứ?

Ngoài miệng liền càng thêm thoa mặt, từng lời từng lời nói thật dễ nghe đồ từng sọt từng sọt ra ngoài, dụ cho lão thái thái cực kỳ cao hứng.

Lần lần, người trong nhà đều tới đông đủ. Nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên dụ lão nhân vui mừng, cũng khen cô hiểu chuyện, kêu cô không có việc thì đến bồi bà ngoại nhiều một chút, lão thái thái sống một mình qua ngày rất tịch mịch. Bà ngoại Mạnh nghe xong lời này liền không chịu, lập trọn mặt với con trai, còn nói Nghiên Nghiên đang học lớp mười hai, đây là thời điểm phải học tập thật giỏi, nếu có chút thời gian thì làm thêm hai đề thì còn tốt hơn làm bất cứ điều gì khác, không cần đến bồi bà, chờ sau khi thi tốt nghiệp trung học xong lại nói.

Còn nói hằng ngày mình có rá nhiều chuyện, không chỉ phải đến Nhà Trẻ Khai Minh giúp đỡ trông coi mấy đứa nhỏ, còn phải học thêm hỏi thêm các chương trình đại học, còn cùng hàng xóm háy ương ca, rất bận bịu!

Bộ dạng lão thái thái nóng lòng muốn biện bạch làm cho tất cả mọi người đều bị chọc cười, nhà có một lão nhân đều là Nhất Bảo, nhất là trước kia thân thể lão thái thái lại không tốt bệnh rất nguy hiểm, bây giờ có thể vui vẻ nói chuyện phiếm với người một nhà, xem ti vi, càng làm cho trần quý hơn.

Di nhỏ Mạnh ôm bảo bối nhà cô đến cũng là người cuối cùng tới đây, cô chân trước ôm đứa bé đi vào, chân sau thầy giáo Vạn ôm một đồng lớn bọc lớn bọc nhỏ. Hắn thật sự cảm thấy áy náy đối với cha mẹ vợ, thời điểm kết hôn đã bảo đảm với cha mẹ vợ, sau khi cưới nhất định đối đãi thật tốt với Vân Khôi, yêu cô một đời một kiếp.

Kết quả thi sao, hắn xử lý không tốt quan hệ mẹ chồng nàng dâu, bị kẹp ở giữa lại trong ngoài không được lòng người, làm cho nàng dâu chịu uất ức, cô bị uất ức liền muốn về nhà mẹ đẻ, chuyện giữa bọn họ cha mẹ vợ cũng rất rõ ràng. Đã lớn tuổi, còn phải đi theo quan tâm hai người bọn.

Thầy giáo Vạn tới liền bận trước bận sau, nhưng bà ngoại Mạnh cũng không nói hay cho hắn sắc mặt gì, nhưng cũng không đặc biệt nhiệt tình, liền bảo bồi vợ hắn đang dụ dỗ. Còn ông, chỉ có thể đứng sang một bên.

Mạnh Tĩnh Nghiên thấy sắc mặt di nhỏ không tệ, lâu lâu sẽ cùng dưỡng nhỏ trai đổi ánh mắt, nhìn thấy vậy chắc là gần đây hai vợ chồng đang có những ngày sống thật ngọt ngào. Mặc dù bọn họ có gầy gò, nhưng không qua mấy ngày liền bình thường lại. Người một nhà cùng nhau vượt qua, đây chính là tiêu chuẩn của vợ chồng son người ta, người ngoài không thể chen vào được.

Trên mặt bị một bàn tay nhỏ bé mềm mại vỗ một cái, giống như kháng nghị với Mạnh Tĩnh Nghiên chuyện đã bỏ quên cô bé.

Nhìn thật kỹ đứa nhỏ. Tiểu bảo bối của nhà di nhỏ chính là đứa bé đáng đáp trắng nõn non mềm, thời điểm gào khóc cũng rất khả ái. Mắt to đen linh lợi chuyển động, nhìn cũng biết là một đứa bé thông minh. Mạnh Tĩnh Nghiên lại rất thích trẻ con, nên khi thấy tiểu bảo bối Mạnh như vậy, tâm tình lập tức trở nên rất vui vẻ.

Nhận tiểu nữ từ trong ngực bà ngoại sau đó ôm vào trong ngực chơi đùa, đứa bé này gan lớn, người nào cũng ôm được. Cảm đồ chơi nhỏ đầy màu sắc trong tay, cô liền chọc tiểu oa nhi một chút, cô bé liền cười với cô, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên không biết như thế nào cho phải. Hận đây không phải là khuê nữ của cô, nhất định cô sẽ cho ăn mặc thật xinh đẹp, để giống như một tiểu công chúa như cô trước kia.

Đứa bé là một ngày một bộ dáng, đáng đáp thay đổi cực nhanh, nhìn như vậy, cũng nặng mấy chục cân. Sợ cánh tay Mạnh Tĩnh Nghiên mỏi làm bé con té, di nhỏ Mạnh cúi đầu nhỏ con ra, thả cô lên giường chơi.

Không gian trên giường lớn hơn, hoạt động càng thoải mái, làm cho bạn nhỏ vui mừng bò loạn khắp giường, còn làm nũng làm nũng lăn qua lộn lại. Chọc cho Mạnh Tĩnh Nghiên cười khanh khách.

Mạnh cha mạnh mẹ nghe tiếng cười thanh thúy của con gái nụ cười trên mặt càng tươi hơn, từ sau khi Trầm Vũ không xuất hiện nữa, tâm trạng của Nghiên Nghiên luôn không tốt. Cho dù là cười, cũng rất miễn cưỡng, chỉ vì không muốn bọn họ lo lắng mới gượng cười. Chỉ có ở trước mặt Nữ Nữ, cô mới vui vẻ thật sự.

Thức ăn làm xong đã bùng lên bàn Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không đi ăn, cô muốn cho di nhỏ ăn trước, cô giúp nhìn Nữ Nữ. Lúc đầu di nhỏ còn xấu hổ không đồng ý, Mạnh Tĩnh Nghiên trong lòng cô vẫn còn là con nít, để cho một đứa bé chăm sóc một đứa bé của người khác, người lớn thì đi ăn cơm, không tốt lắm. Nhưng chị và anh rể đều kéo cô, không để cho cô trông nom, để cho bọn nhỏ tự mình chơi đi, bọn họ ăn cơm thật ngon, nói chuyện phiếm. Hiện tại đứa bé đã lớn, nên hưởng phúc rồi.

Di nhỏ Mạnh đầy hâm mộ, liền nghĩ nếu như con gái sau khi lớn lên xuất sắc bằng phân nửa Nghiên Nghiên, cô đã đủ hài lòng. Liền vui vẻ, cũng không giành chỗ với Mạnh Tĩnh Nghiên nữa, lôi kéo chồng mình ngồi vào vị trí bắt đầu ăn cơm. Trong bữa tiệc Đại gia đình nói cười ríu rít, rất náo nhiệt.
15174971

Bên kia Mạnh Tĩnh Nghiên trêu chọc đứa nhỏ, cũng rất vui vẻ. Nữ Nữ chỉ bò chơi trên giường, cô liền không cho, muốn cho con nhóc nho nhỏ này ngồi xếp chân ngay ngắn. Cô bé tự nhiên không nguyện ý, nhưng cánh tay nhỏ của bé con làm sao có thể đẩy được đùi của Mạnh Tĩnh Nghiên ra, làm cho mặt bé con nhanh chóng đỏ hồng hờ hỏn hên, Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ nhìn thôi đã cười khanh khách.

"Nữ Nữ, nói cho chị biết, năm nay bao nhiêu tuổi?" Nhìn tiểu muội muội bị trêu chọc đến sắp khóc, liền phát ra một chút lương tâm hiếm có, không trêu chọc cô nữa, để mặc cho cô bé ở trên giường bò qua bò lại. Chỉ nói chuyện với cô, dời đi lực chú ý.

Quả nhiên, cô bé con cũng không bò nữa, chỉ ngồi nhích tới nhích lui ở trên giường, tự hỏi, mình đã mấy tuổi?

Cái vấn đề này, đã làm cho đầu bé nghĩ đến tê dại.

Thấy cô bé muốn mút ngón tay, Mạnh Tĩnh Nghiên vội đem tay nhỏ bé của cô nhí từ trong miệng kéo đi ra, nói cho cô bé biết trên tay 'rất dơ'. Đợi cô đã nghe thấy thì lập lại hỏi số tuổi cô bé, dời đi chú ý lực. Đứa bé ngày ngày bò trên mặt đất, nơi nào cũng sờ, trên tay nhỏ bé đều là vi khuẩn, không thể tùy tiện đưa vào trong miệng. Còn nhớ Mạnh Dật Hiền lúc nhỏ tới nhà chơi, chỉ thích ăn đầu ngón tay của mình, lúc ấy mẹ còn nói cho hắn biết trên tay có bánh hủ dọ hán đấy.

Vẫn cùng bé con hỏi một vấn đề, cô bé cũng liền quên chuyện muốn mút ngón tay, hết sức chuyên chú suy nghĩ. Không bao lâu sau, vươn ra hai trắng nõn ngón tay, khoa tay múa chân non nớt nói: "Ba ngủ!" 11fbh.

Làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên tan chảy, rõ ràng chỉ hận không thể ôm cô bé vào trong ngực hảo hảo hôn một phen. Nhớ năm đó, chính cô ăn mặc tỉ mỉ, bề ngoài so với bé con này hơn mấy phần, nhưng không chịu nổi người ta là một chân chính tiểu La / ly, chỉ cần nhìn cô liền bị đốn ngã, nhưng do có kinh nghiệm sống mấy chục năm, da mặt dù dày cũng không thể giống như con nít làm chuyện ngây thơ không không chế được, không giống bé con, hài hước chồng chất làm cho tâm người ta yêu thích đồng thời trở nên mềm mại như một vùng nước.

Cô liền kỳ quái, bảo bối này dù sao cũng là cháu gái đầu tiên, mẹ Thầy giáo Vạn làm sao lại có thể không thích chứ? Nhất định không phải là cháu trai thì không được? Mạnh Tĩnh Nghiên bĩu môi, con trai có gì tốt. Con trai là xây dựng ngân hàng, con gái là tuyển mộ ngân hàng. Nếu là sinh con trai, từ khi con trai ra đời thì phải góp tiền mua nhà mua xe cưới vợ cho hắn, sau này vẫn còn phải nhìn con trai đi hiệu thuận cha mẹ người khác, thật là không đáng!

Đầu kia cô bé con còn đưa ra 2-3 cái đầu ngón tay, rồi rầm giữa chuyện hai tuổi cùng ba tuổi. Đứa trẻ còn nhỏ không phân rõ 'tuổi' cùng 'ngủ', âm thanh noi cuốn lưỡi phát ra giọng nói không đều nói hơi khó hiểu, một lát hai tuổi một lát ba ngủ, khuôn mặt nhỏ bé nhũn thành mặt bánh bao.

Xem ra gần đây di nhỏ đã dạy Nữ Nữ đếm rồi, chỉ là đứa bé còn quá nhỏ chưa thể nói được rõ ràng, ngược lại ngây ngốc con cộp con chuột cũng không phân biệt rõ.

Rốt cuộc do ngượng ngùng chuyện mình làm mẹ lại náo nhiệt ăn cơm, để cho một đứa bé chăm sóc con gái, di nhỏ Mạnh ăn qua loa hai cái, liền tới thay ca cho Mạnh Tĩnh Nghiên. Thấy hai chị em đang chơi rất vui vẻ, bộ dáng của Nghiên Nghiên lại cười muôn ngất đi, trong lòng vui vẻ. Vợ vàng kêu Mạnh Tĩnh Nghiên đi ăn cơm, trêu ghẹo cô không đi nữa ăn thì đám người sẽ ăn hết những món ăn ngon rồi, cô chỉ có ăn những món ăn còn thừa lại.

Mạnh Tĩnh Nghiên vừa lên bàn bà ngoại lập tức lấy chén đĩa cho cô, gấp những món để dành cho cô vào trong chén cô. Làm gì mà giống như di nhỏ nói, để cho cô ăn thức ăn thừa nghiêm trọng như thế? Bà ngoại thương cô như vậy, làm sao có thể như vậy chứ!

Làm cho mọi lớn cũng có chút ghen ghét, nhà cô là lão đại, lại không chịu thua kém sinh cho lão thái thái sinh một đại tôn tử, lão thái thái đối với tôn tử cũng rất tốt, nhưng khi so với Mạnh Tĩnh Nghiên, còn thua kém một mảng lớn. Thời điểm cô và chồng mới vừa kết hôn, nhà mẹ mạnh chỉ là nhân viên của một tiệm chụp hình sắp đóng, lại nhìn hiện tại một chút, những năm những ngày sau này càng ngày càng phát đạt, mặc dù đã sớm đón nhận thực tế, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút ê ẩm.

Cô nói hai câu lời chua chát mọi người cũng làm như không nghe thấy, đều là thân thích, gần sang năm mới gây gỗ khó coi. Nhất là ngay trước lão nhân mặt, càng được người một nhà hòa hòa mỹ mỹ, tránh cho lão thái thái còn phải cho quan tâm.

Mạnh Tĩnh Nghiên gần đây khẩu vị vốn là cực tốt, hơn nữa Mỗ Mỗ ở một bên thỉnh thoảng sẽ phải bị cô gấp thức ăn, tuy nói cô ăn được nhanh, nhưng bụng trưởng đến phình, chống không được.

Buồng chén đĩa xuống liền lòng ngứa ngáy khó nhịn đi trêu chọc cô bé con đi, mạnh Mỗ Mỗ cười thẳng híp mắt mắt, nói Nghiên Nghiên giống như mẹ cô. Mẹ của cô khi còn bé lại giúp chăm sóc vân khinh, hiện tại hai người đều kết cưới có con nít rồi, lại trở thành Nghiên Nghiên giúp đỡ chăm sóc cô bé con.

Mạnh di nhỏ cũng cười, nói nếu Nghiên Nghiên như vậy thích Nữ Nữ, sau này thì khiến Nữ Nữ ý lại vào tỷ tỷ cô rồi. Chờ Nữ Nữ đi học, sẽ để cho tỷ tỷ cô cho học thêm, ai kêu tỷ tỷ học tập tốt như vậy, hồi tộc thì thứ nhất đây? Lão thái thái nghe cháu gái lần lượt khen, không có mất hứng, tất nhiên không kìm được vui mừng.

"Chỉ là, Nghiên Nghiên, có thể phải giảm cân, nhìn người trên bụng thịt thịt, hiện tại sẽ không khống chế khống chế, về sau nhưng không ai thêm lấy rồi...!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Mang Thai Sáu Tháng Rồi Sao? ? ?

Toàn thể thành viên trong gia đình đồng loạt ngoái đầu nhìn sang, quan sát cái bụng nhỏ phồng lên của Mạnh Tĩnh Nghiên. Cả người cũng đầy đà không ít, mặt thì phùng phình đầy đà. Chắc bình thường ăn tốt, uống tốt, lại đi học cả ngày không vận động, nên mới phát tướng như thế.

Mà người già không thích nhất khi thấy người khác bảo cháu gái mình phải giảm cân, ăn uống điều độ này nọ, liền tức giận liếc di nhỏ một cái" "Nghiên Nghiên mập chỗ nào chứ, mẹ thấy nó gầy tới mức chỉ cần gió thổi một cái là có thể bay đi mất. Nghiên Nghiên, không cần phải để ý đến di nhỏ của cháu, bây giờ là giai đoạn cháu đang phát triển, nếu không bổ sung đủ dinh dưỡng thì sao mà lớn được. Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, chờ đến lúc lên đại học, lại gầy xuống là vừa!"

Trong mắt cha Mạnh con gái diệu nhìn thế nào cũng đều tốt cả, nhưng xem ra dạo này con bé có vẻ béo hơn so với trước kia, đây là chuyện tốt, càng khỏe mạnh!

Chuyện cứ như vậy liền bị bỏ qua, chỉ có Mạnh Tĩnh Nghiên, nhìn xuống bụng mình sắc mặt dần trắng bệch.

Nếu cô nhớ không lầm, thì lần trước đi cả đến thăm là lúc nào nhỉ? Tháng bảy, tháng tám, hay là tháng chín chứ? Bây giờ đã là tháng hai, mà họ hàng thân thích này vẫn chưa đến chơi gì cả! Mặc dù kinh nguyệt của cô không đều cho lắm, thường kéo dài một chút, nhưng cũng không dài đến mức này! Hơn nữa có thời gian cô ăn cái gì oi cái đó, lại còn thích ngủ, thiếu chút nữa đã bị giáo viên gọi phụ huynh tới.

Khi đó lại phát sinh chuyện của ba Mạnh, mỗi ngày cô đều lo lắng đề phòng, nên không để ý mấy, chỉ nghĩ tâm tình mình không tốt, ảnh hưởng đến dạ dày, mất cân bằng nội tiết. Sau đó lại lo lắng Thành Trạm Vũ gặp chuyện không may, việc học lại ngập đầu ngập cổ nên càng không chú ý đến chuyện sinh lý này.

Nghe đến cái đêm hoang đường cùng Thành Trạm Vũ trong nghỉ hè năm ngoái thì một ý niệm dần dần nảy sinh.

Di Mạnh muốn dạy con gái học đếm nhưng người bạn nhỏ lại không phân biệt nổi đâu là hai đâu là ba, tức giận đẩy mẹ của mình một cái rồi bỏ nhào vào ngực Mạnh Tĩnh Nghiên muốn chị họ ôm.

Người nào đó đang ngẩn ngơ mất hồn, thiếu chút nữa không đỡ được cô bé con, cũng may di nhỏ nhanh tay đỡ đằng sau. Vợ vàng tập trung tinh thần, không nghĩ lung tung nữa. Có điều trong lúc chơi đùa vẫn cố gắng bảo vệ bụng của mình, ngọ nhờ.

Cô là người không dấu được chuyện trong lòng, ngày hôm sau, nhân lúc cha mẹ đến thăm họ hàng xa thì liền lấy cớ muốn ở nhà ôn bài không ra cửa. Đợi sau khi bọn họ rời đi, lập tức thu dọn đồ đạc, cầm ví tiền lên chạy thẳng tới bệnh viện gần nhất.

Lấy số, đi đến khoa sản xếp hàng, lòng nóng như lửa đốt. Lúc Y tá gọi đến tên mình thì lại hoảng hoảng hốt hốt không nghe rõ, phải kêu đến ba bốn lần, sắp không nhận được mà chuẩn bị gọi người kế tiếp thì Mạnh Tĩnh Nghiên mới bừng tỉnh đứng lên, vội vã vào phòng.

Bác sĩ giờ sổ y bạ ra viết tên tuổi, giới tính của Mạnh Tĩnh Nghiên, đến lúc nghe cô nói mình mười tám tuổi liền ngẩng đầu lên nhìn. Đập vào mắt là một cô gái xinh đẹp xuất chúng trong veo như nước, nhưng không có ai đến kiểm tra cùng thì rủ mất xuống, trong con người lóe lên chút đáng tiếc.

Cô cần phải siêu âm lần kiểm tra nước tiểu, nhưng trước đó phải đóng viện phí trước. Lòng cô nóng như lửa đốt muốn chạy đi, bỗng nhiên lại dừng bước lại, nhẹ nhõm về bụng mình. Ngộ nhớ trong bụng thật sự có một sinh mệnh nhỏ thì sao, vì thế kim ném nôn nóng, chậm rãi đi lại.

Cho dù trong lòng có sốt ruột đến thế nào thì Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn cố gắng bước từng bước nhỏ nhẹ xuống lầu một đóng phí. Kết quả kiểm tra nước tiểu rất nhanh đã có, chỉ có cô vì khẩn trương, mà phải mất một lúc mới đi vệ sinh được.

Đợi nửa giờ sau, cầm kết quả kiểm tra nước tiểu trở lại phòng, bác sĩ xem xong liền cau mày nói: "Thai nhi cũng đã hơn sáu tháng rồi, thế nào mà bây giờ mới tới kiểm tra? Cô nhóc, cháu cũng quá không cẩn thận rồi!".

Hoài nghi trong lòng đã được chứng thực, nhưng vẫn có cảm giác như đang đi trong sương mù, kinh ngạc nhìn bác sĩ hỏi lại: "Bác sĩ, cháu thật sự mang thai?". Lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, thấy cảm giác không chân thực chút nào.

"Nằm lên giường, tôi siêu âm cho cháu!".

Mạnh Tĩnh Nghiên nào còn do dự, vội vàng làm theo chỉ thị nằm dài trên giường, vén áo lên để lộ cái bụng ra. Bây giờ mới tháng hai, trong bệnh viện vẫn mờ mờ sương, nhưng lúc bụng lộ ra ngoài vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Bác sĩ cầm dụng cụ đi di trên bụng Mạnh Tĩnh Nghiên, từ trên màn hình có thể nhìn thấy đứa bé rất rõ, an tĩnh nằm ở bên trong, ngón tay cái đặt ở trong miệng mút mút. Trong nháy mắt đó, mắt Mạnh Tĩnh Nghiên như phủ thêm một tầng sương mù, đứa bé này chính là máu mủ ruột già của cô!

"Bác sĩ, thai nhi đã sáu tháng, nhưng sao cháu lại không có chút cảm giác nào? Ở trong bụng cũng không động đậy gì cả? Có phải... Có phải nó không được khỏe mạnh hay không?". Mạnh Tĩnh Nghiên cau mày lo lắng hỏi.

Đứa bé trong bụng như nghe được mẹ mình đang lo âu, chợt lật người, chân nhỏ đạp đạp mấy cái, cái bụng của Mạnh Tĩnh Nghiên liền nhô ra, mặc dù rất nhanh lại khôi phục lại nhưng cũng đủ để cô kích động.

"Được rồi, đứng lên đi cô gái!". Bác sĩ đưa tấm hình siêu âm cho Mạnh Tĩnh Nghiên, vừa nhìn vào tím của cô như muốn tan ra thành nước. Bên tai lại vang lên tiếng của bác sĩ chẳng khác nào sấm dậy đất băng: "Đứa nhỏ này, là muốn giữ hay bỏ? Sáu tháng, thai cũng đã to rồi, nếu không muốn giữ, chỉ có thể lựa chọn phá thai!".

Có lẽ bác sĩ phụ sản thường gặp những chuyện như vậy, mặc dù thương tiếc Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn còn nhỏ, nhưng dù sao tâm tình vẫn bình tĩnh như thường. Mạnh Tĩnh Nghiên nghe thế liền hoảng hốt, vội vàng đáp: "Dĩ nhiên là giữ! Sao cháu lại không cần nó chứ!".

Đời trước, chẳng phải cô đã chết ở trên bàn phẫu thuật khi phá thai sao. Cả đời cô hối hận nhất chính là sự kiện này. Mặc kệ có tan vỡ với Lục Hoàng Văn nhưng đứa nhỏ là vô tội, cô không nên bốc đồng không cần đến nó.

Cái thai này nhất định là đứa nhỏ đời trước đầu thai vào trong bụng của cô, duyên nợ con của bọn họ chưa hết, nhất định cô sẽ sinh ra và chăm sóc nó thật tốt.

Phá thai? Thậm chí cô còn không hề nghĩ tới.

Mặc dù thân phận cha đứa bé có chút phức tạp, Thành Trầm Vũ lại biến mất không thấy bóng dáng đâu. Đàn ông ấy mà, luôn có mới nói cũ, lúc đã vô tình thì cho dù có đứng ở trước mặt anh ta khóc lóc van xin thế nào cũng sẽ không thương tiếc bạn chút xíu nào. Anh ở bên ngoài tiêu dao nửa năm, không hề có tin tức, chắc đã sớm vất cô ra đằng đầu từ lâu. Chỉ cần không có người có ý nhắc tới, thì chắc chắn anh sẽ không biết cô mang thai, giữa bọn họ còn có một đứa bé.

Đứa bé này, sẽ thuộc về một mình cô không phải sao?

Ban đầu, kế hoạch của cô là đến quán rượu tìm mặt trắng nhỏ, còn khuyến khích Lý Minh Trạch dẫn mình đi, còn không phải là vì muốn tìm một người đàn ông không có chủ kiến mọi chuyện phải nghe theo mình, an phận sinh một đứa bé, sống yên ổn cả đời sao?

Nói thật ra, những tên mặt trắng nhỏ cứ vâng vâng dạ dạ kia thật không vừa mắt chút nào. Hiện tại cô cũng không cần đi tìm mặt trắng nhỏ, lại có cục cưng chẳng phải vẹn cả đôi đường sao? Huống chi với gen của mình và Thành Trầm Vũ chắc hẳn cục cưng sinh ra cũng không hề kém cạnh ai. Cái này còn tốt hơn tùy ý tìm một mặt trắng nhỏ nhiều?

Trên mặt Mạnh Tĩnh Nghiên nở nụ cười hạnh phúc, chỉ nghĩ đến cục cưng trong bụng là tâm liền mềm ra như nước. Lúc nhớ tới Thành Trầm Vũ thì cũng không oán trách việc anh không chào mà đi báo hại mình lo lắng không thôi mà chỉ nhớ rõ từng điểm tốt của người nào đó. Ví dụ như mắt to mày rậm, làn da màu lúa mạch, lại còn rất thông minh, một đề toán khó vào trong tay anh, không đến mười phút là có thể giải được rồi. Nếu cục cưng có thể kế thừa những ưu điểm này của anh thì quá tốt.

Bác sĩ thấy cô nhóc nào đó đang thả hồn trên mây, mặt mày rạng rỡ, chẳng lẽ là thật tâm thích đứa bé này, muốn giữ lại. Nhưng cô mới mười tám tuổi, có thể tự quyết định được sao? Quần áo trên người cô cũng đều là những thứ đắt tiền, làn da mịn màng sắp chảy ra nước, xinh xắn đáng yêu, vô lo vô nghĩ. Không khỏi lắc đầu một cái, dặn dò: "Cháu gái, về nhà nhớ thương lượng với cha mẹ cháu, nếu không muốn sinh, thì phải nhanh chóng làm giải phẫu, cái thai càng lớn, thì lúc phá thai cháu càng bị giày vò!".

"Bác sĩ, cháu muốn đứa bé này!". Mạnh Tĩnh Nghiên liền nghe những lời sinh non nạo thai mà bùng bùng lỗ tai, may mà đã sống vài chục năm, lại không có cách nào chịu được áp lực vút bỏ đứa bé một lần nữa, kiên định nó: "Cháu nhất định sẽ sinh đứa bé này ra!".

Nói thì kiên định đấy, nhưng có khối người không qua bao lâu đã đổi ý ngay. Bác sĩ vừa viết những điều cần chú ý lên sổ y bạ vừa dặn dò Mạnh Tĩnh Nghiên: "Nếu muốn sinh đứa bé này, thì phải bồi bổ thân thể cho tốt, định kỳ đến kiểm tra. Thai cũng đã hơn sáu tháng, mới phát hiện ra đúng là quá vô tâm. Về sau vì đứa bé không thể như vậy nữa!".

Mạnh Tĩnh Nghiên xấu hổ đỏ mặt gật đầu, cầm bút nghiêm túc ghi chép lại những gì mà bác sĩ đã dặn. Tuy vui mừng nhưng cũng rất lo âu, đòi trước lúc chuẩn bị mang thai còn phải uống đủ loại thuốc bổ, cai thuốc kiêng rượu, bảo đảm cho đứa nhỏ phát triển khỏe mạnh. Ngày ấy mang thai, cô uống không ít rượu, Thành Trạm Vũ cũng uống không ít, không biết đứa bé có được khỏe mạnh hay không? Còn nữa, giai đoạn đầu mang thai cô còn tru tu quá độ, ngày ngày lo âu về chuyện cha cô lạc lối nữa, haiz,....

Sự kiện được giải quyết thì cô lại lo lắng về Thành Trạm Vũ, những chuyện không vui cứ thi nhau kéo đến. Không biết có làm ảnh hưởng tới cục cưng hay không? Còn nữa, hôm nay cũng đã được sáu tháng rồi, không hề được điều dưỡng, một khi sinh đứa bé ra, có thông minh như con nhà người ta không?

Mọi người đều nói lúc mang thai mà suy nghĩ lung tung, đứa nhỏ này còn chưa có vấn đề gì mà Mạnh Tĩnh Nghiên đã bắt đầu quỳnh quáng lên. Bác sĩ an ủi cô một lát, liền mời cô ra ngoài để cho bệnh nhân kế tiếp vào khám bệnh.

Cô đến bệnh viện này là vì nó gần nhà mình nhất, cũng không phải bệnh viện sản nổi tiếng. Mặc dù kết quả siêu âm không giả được, nhưng để cho an toàn, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn tiếp tục đến khám ở hai bệnh viện có tiếng khác.

Kết quả dĩ nhiên là giống nhau, trong tay cô cũng có vài bức hình siêu âm, cứ nhìn cái này một chút lại xem cái kia một chút, có cái thì cục cưng đang mút ngón tay, có cái thì đang nằm, mỗi tấm đều ngắm đến ngơ ngẩn, thích vô cùng.

Nhưng bất chợt liền nghe những người bên cạnh hỏi bác sĩ một câu, siêu âm nhiều có phải sẽ không tốt đến thai nhi hay không, thời gian bao lâu một lần thì được, Mạnh Tĩnh Nghiên lập tức liền xanh mặt, để tay lên bụng, chỉ sợ đứa bé gặp chuyện không may! Vừa hưng phấn thấp thòm lại vừa lo lắng, rất có dáng vẻ của một bà mẹ tốt!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Thành Thật Với Ba Mẹ

Editor: Á bì

Cầm trong tay một đồng kết quả kiểm tra từ bệnh viện chậm rãi đi vào nhà, mọi cảm giác không chân thật ở trong lòng đều biến hoá thành vui vẻ và hạnh phúc. Sau ba tháng lại có một thiên thần bé nhỏ xuất hiện ở trong bụng của cô, mềm mại, non nớt, đáng yêu như cô bé con nhỏ, ngắm lại cảm thấy hạnh phúc đến chết mất thời.

Kiếp trước khi cô có cục cưng, tâm tình của cô cũng vui sướng và kích động giống như vậy, nghĩ lại trong nhà còn có một người đàn ông đó chính là bạn đời của cô đang chờ, cô chạy về nhà thật nhanh để chia sẻ tin tức này. Cùng tâm trạng háo hức và mong ngóng đứa trẻ này đi về nhà, không ngờ chào đón cô lại là một màn biểu diễn đâm sâu vào tim cô. Cô đã từng khóc, từng hận, cuối cùng đó chính là buộc bản thân mình từ bỏ tình cảm với người kia, sau đó chính là cái ngày trùng sinh khó có được, không muốn vì một người đàn ông phụ bạc mà làm mình không được sống tốt.

Đối với Lục Hoảng Văn, điều mà cô không thể bỏ xuống được, chính là đứa con bé nhỏ của cô không có cơ hội thấy được thế giới này. Đứa bé đã trở thành chấp niệm của cô. Bao gồm những người bạn nhỏ mà cô đã chăm sóc khi còn bé như Nghê Thụy Tuyết và Lý Minh Trạch, đối với trẻ con cô thật sự rất yêu thích, bây giờ thỉnh thoảng cô cũng đi tới nhà trẻ làm tình nguyện viên, giúp đỡ các cô giáo chăm sóc mấy bạn nhỏ, đời tình yêu của cô dành cho con tới những đứa trẻ khác.

Bây giờ khối thịt đó đã trở về bụng cô, Mạnh Tĩnh Nghiên cuối cùng cũng cảm thấy một tia không cam lòng dành cho Lục Hoảng Văn cũng đã theo gió thổi bay mất rồi.

Lúc này trên đường trở về nhà, thật sự rất khác so với hình ảnh của kiếp trước. Mặc dù không có ba của đứa nhỏ để chia sẻ tâm tình hạnh phúc này, nhưng cô còn có ba mẹ yêu quý của mình, bọn họ sẽ không bao giờ bỏ rơi cô. Hơn nữa có thêm cục cưng ở trong bụng, bọn họ sẽ tạo thành một gia đình hạnh phúc với bốn thành viên.

Nghĩ đến Thành TrạM Vũ đã rời đi, giờ phút này cô chỉ cảm thấy may mắn--may mắn anh còn chưa biết chuyện cô có em bé.

Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không dám tưởng tượng, nếu Thành TrạM Vũ biết cô có em bé thì sẽ phản ứng như thế nào. Dù sao anh cũng chỉ là một cậu thiếu niên mới có mười tám tuổi, chắc sẽ thấp thòM bất an, yêu cầu cô phá bỏ đứa nhỏ này đi, hay là sẽ tranh quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ này với cô? Hoặc là sẽ kết hôn cùng với cô, để cho đứa nhỏ có một gia đình hoàn chỉnh?

Từ khi trùng sinh cho tới nay, dù đối mặt với chuyện gì, học tập, gia đình, thậm chí là chuyện ba ngoại tình, bọn họ đều có thể xử lý mọi chuyện một cách tốt nhất, nhưng về chuyện tình cảm thì thật sự hổng bết. Không biện pháp nào, một người cho dù ưu tú tới đâu cũng có lúc mất phương hướng mà.

Nghĩ đến mấy cái khả năng đó, đầu cô cũng muốn nổ ra. Trong lòng lại âm thầm nổi lên một tia hi vọng, tốt nhất là từ nay về sau Thành TrạM Vũ cứ lạnh tâm với cô đi, nếu không anh sẽ về tìm cô, cũng không muốn cho anh biết sự tồn tại của đứa nhỏ này, cô cũng chỉ muốn mẹ con cô có thể bình an sống qua ngày.

Xem đi, sức mạnh của đứa nhỏ này lớn bao nhiêu. Mới vừa kiểm tra phát hiện ra nó, chưa thật sự phát triển toàn bộ còn nằm trong bụng cô, Mạnh Tĩnh Nghiên đã yêu thương nó như châu báu, còn nhớ ba đứa nhỏ làm gì nữa chứ!

Trong lòng giật mình, đột nhiên phản ứng kịp, chuyện này bất kể như thế nào cũng phải giấu người nhà. Không nói đến chuyện khi Thành TrạM Vũ biết sẽ có phản ứng như thế nào, mà còn có ba Thành, lão đại ca hắc đạo của thành phố A, có một lần ông đánh nhau tới mức bị thương nặng, xém chút nữa là phải tổ chức tang lễ, nhưng ngoại trừ Thành TrạM Vũ thì chẳng có đứa con nào khác. Nhưng ông là một người chú trọng chuyện nối dõi tông đường, mặc kệ Thành TrạM Vũ giận ông như thế nào, cũng đành phải nuốt vào bụng, không có cách nào, ai bảo ông chỉ có một đứa con trai này chứ!

Nếu như ông biết con trai nối dõi tông đường của ông đã thành ba, thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp dẫn đứa bé đi!

Không được rồi!

Chuyển nhà! Cần phải chuyển nhà ngay!

Ngoài vấn đề đứa nhỏ, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không dám ôm một tia may mắn nào. Tâm tình trong lòng cũng bay mất rồi.

Trong lòng đầy tâm sự, cảm chìa khoá mở cửa vào nhà. Trong nhà lại rất ồn ào, mẹ đang ở trong bếp làm cơm chiều, ba thì đang ngồi trên sofa xem ti vi. Nhìn thấy vậy chợt nhận ra điều kiện trong nhà tốt lên rất nhiều, nhưng năm tháng lại không buông tha cho người, mặc dù ba mẹ bảo dưỡng rất tốt, nhưng rốt cuộc vẫn là một bà lão ông lão có tóc bạc rồi. Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy ánh mắt có chút ê ẩm, thừa dịp lúc đóng cửa quay lưng lại lau khô khoé mắt.

Phụ nữ mang thai quả nhiên thường đa sầu đa cảm.

Cuối cùng mẹ Mạnh cũng đã nấu xong, tắt máy hút khói, bưng mâm ra ngoài, ngẩng đầu lên kêu chồng bà tới ăn cơm. Nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên đứng ở cửa đang đổi giày, liền buột miệng hỏi, "Nghiên Nghiên, về rồi hả con? Đi chơi ở đâu đấy? Cả ngày chẳng nhìn thấy người!"

Ba Mạnh tắt ti vi, đứng dậy rót cho mình hai ly rượu để rồi ngồi vào bàn chờ ăn cơm. Mẹ thì lại bộn rộn chạy tới chạy lui từ phòng bếp ra phòng ăn để chuẩn bị bát đĩa, bưng thức ăn, chờ thu xếp mọi thứ vẫn còn thấy con gái đang đứng ở cửa, liền thúc giục, "Nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm."

Nhìn thấy ba mẹ hai đầu bạc, Mạnh Tĩnh Nghiên đặt tay lên bụng sờ bảo bối của cô, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy bản thân cô quá bất hiếu. Cứ nghĩ tới đứa bé đáng yêu trong bụng sẽ được sinh ra mà quên mất chuyện ba mẹ có thể chấp nhận chuyện này hay không.

Sống hai đời, Mạnh Tĩnh Nghiên đã sống hơn bốn mươi năm, cảm thấy kết hôn sinh con là chuyện hết sức bình thường. Hơn nữa đứa bé là chấp niệm của cô, cô vẫn luôn muốn một đứa bé, đối với bất đầu ngoài ý muốn, trong lòng chỉ có vui mừng chứ không có gì khác.

Nhưng ba mẹ thì sao?

Bọn họ cũng không biết chính bản thân cô, chỉ biết con gái chưa tới mười tám tuổi, từ trước tới giờ vẫn ưu tú về mọi mặt, về sau nhất định có thể thi vào một trường đại học tốt, chờ sau khi tốt nghiệp sẽ tìm một công việc tốt, làm cỡ hai ba năm liền tìm một người đàn ông ưu tú để kết hôn, sinh ra một đứa cháu dễ thương cho ông bà.

Mà lúc này, toàn bộ quá trình đã được tính lược, chỉ có trong bụng cô xuất hiện thêm một cục thịt. Ba mẹ là người có thân phận và địa vị, tự nhiên sẽ coi trọng danh dự, có lẽ bọn họ sẽ chấp nhận đứa bé vì cô, nhưng tất cả các kỳ vọng về cô sẽ tan biến, sẽ rất thất vọng?

Mạnh Tĩnh Nghiên lẳng lặng đi rửa tay, đến chỗ ngồi của mình. Cô còn đặc biệt rửa tay bằng nước ấm nữa. Hình như có đứa bé ở trong bụng, cô cũng đã trở nên sống có nếp hơn, bỗng chốc lại quá cẩn thận.

Tối hôm nay đồ ăn cũng rất phong phú, có tôm hấp, có cánh gà chiên, có canh thịt bò hồng, còn có một đĩa râu chân vịt, phối hợp hồng hồng xanh xanh, nhìn thấy làm cho người ta muốn động đũa. Ba Mạnh không đợi con gái, liền múc một bát canh thịt bò húp lấy húp để.

"Ăn cơm đi, Nghiên Nghiên? Đến ăn tôm hấp nè con, hôm nay mẹ hấp nó có chút ngọt, đến đây nếm thử dùm mẹ." Nói xong mẹ Mạnh liền gấp con tôm lớn nhất cho Mạnh Tĩnh Nghiên. "Sao, ăn ngon không? Có phải quá ngọt không?"

Không biết làm sao nước mắt của Mạnh Tĩnh Nghiên lại chảy xuống. Vội vàng buông đũa, lau đi nước mắt, "Rất hợp miệng, mẹ nấu thì tất nhiên là ngon nhất rồi."

"Con nhóc lừa đảo, chỉ biết khen mẹ mày là nhất thôi." Tuy nói thì nói như vậy, nhưng mẹ Mạnh không thể che giấu được sự vui sướng khi nghe con gái mình. "Hôm nay con làm cái gì đó? Sao về trễ vậy con?"

Hiều con gái không ai bằng mẹ, sự lo lắng trên mặt con gái làm sao có thể giấu được mẹ người chăm sóc cho cô bấy nhiêu năm chứ? Lại nhìn ba Mạnh, người vẫn còn đang ngồi uống canh thịt bò, nhưng đã sớm vênh tai lên nghe. Đòi này chỉ có đứa con gái, không có bảo bối gì sánh bằng, con gái ông chính là tròng mắt của ông, tròng mắt có chuyện thì làm sao không vội cho được?

Trong lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên rất vui nhưng không biết làm sao nói chuyện này với ba mẹ, trong lúc đó thậm chí cảm thấy có chút không yên. Hai tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, đúng lúc đó cục cưng cũng đá cô một cái, chính là một cái đá làm cho cô không khỏi vui vẻ, giống như cục cưng đang nói với cô cô lên vậy.

"Ba mẹ, con có thai rồi..."

Lời nói của cô ngắn gọn nhưng kiên định, trên mặt cũng hiện lên vẻ dứt khoát, chỉ có chút không dám ngẩng đầu nhìn ba mẹ. Mạnh Tĩnh Nghiên nói xong, hai người ngây ra nửa ngày cũng không có phản ứng, mẹ Mạnh đứng bật dậy nhìn lên quyển lịch, "Nghiên Nghiên, giờ cách ngày cá tháng tư còn hơn một tháng đó."

"Ba mẹ, con không có nói giỡn đâu, con có thai rồi, đã hơn sáu tháng." Lấy kết quả kiểm tra hôm nay từ bệnh viện ra đưa cho mẹ, mẹ Mạnh nhận lấy, không dám tin lật xem bản kiểm tra.

Mẹ Mạnh là người từng trải, lúc mang thai Mạnh Tĩnh Nghiên cũng có tờ giấy này, vừa nhìn báo cáo tự nhiên hiểu được. Xem xong tờ thứ nhất, tay bà bỗng run lên, nhanh chóng lật mấy trang sau, tên bệnh viện có chút khác nhau, nhưng kết quả đều giống nhau.

Ba Mạnh và mẹ Mạnh đều kinh ngạc nhìn Mạnh Tĩnh Nghiên mà không nói chuyện, tay của Mạnh Tĩnh Nghiên trước sau vẫn đặt lên bụng, cảm nhận tiểu sinh mệnh ở trong đó.

Bỗng nhiên ba Mạnh cảm ly rượu ở trên bàn uống một hơi cạn sạch. Quăng cái ly lên bàn, "Có phải là Thành Trạm Vũ không? Mẹ nói, tôi đã sớm thấy thằng nhóc này không có ý tốt rồi mà? Bây giờ nó đang ở đâu? Tôi nhất định phải cắt cái chân chó của nó!"

"Ba! Ba đừng giận, ba đừng đi, đừng đi mà!"

Sắc mặt của mẹ Mạnh cũng trở nên khó coi, "Nói như vậy, đứa nhỏ này thật là của..."

Mạnh Tĩnh Nghiên cắn răng gật đầu, nhưng nó lại làm cho mẹ Mạnh bị đá kích thêm lần nữa. Trước đó bà vẫn có chút ý tứ muốn để hai đứa nhỏ ở chung một chỗ để bồi dưỡng tình cảm, cũng có ý muốn hợp tác hai đứa nó. Là bà nhìn thấy Thành Trạm Vũ là một đứa tốt, sau này chắc chắn sẽ đối xử với Mạnh Tĩnh Nghiên rất tốt. Cũng không nghĩ đến, bọn nó mới bao nhiêu tuổi đầu chứ, lại dám làm ra loại chuyện này. Đều là do bản thân bà tự cho là đúng, dẫn sói vào nhà!

Nghe vợ và con gái nói chuyện, ba Mạnh càng giận tới mức kềm chế không được. Đứng dậy muốn đi tìm Thành Trạm Vũ để tính sổ. Mạnh Tĩnh Nghiên giữ chặt tay ba mình, không nói đến chuyện đi đâu tìm Thành Trạm Vũ, nếu thật sự tìm được anh về, đứa nhỏ phải làm sao đây?

"A!" Dưới con thịnh nộ ba Mạnh dùng sức quá lớn, tránh tay của Mạnh Tĩnh Nghiên. Mạnh Tĩnh Nghiên đứng không vững, ngã về sau, kêu lên một tiếng sợ hãi. Phản ứng đầu tiên chính là vươn hai tay ra chống đỡ mặt đất, cuộn thân thể lại che bụng mình để nó không bị thương.

"Nghiên Nghiên, có sao không con? Có chỗ nào bị thương không?" Sắc mặt mẹ Mạnh tái mét, vội vàng đỡ con gái nằm lên sofa.

Lúc Mạnh Tĩnh Nghiên nằm xuống, bụng cũng đã lòi ra, so với năm trước còn đầy đặn hơn. Thay đổi lớn như vậy, sao bà có thể không phát hiện ra được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Bảo Bảo, Giữ Hay Là Bỏ

Editor: thao1504

Bảo bảo ở trong bụng rất an phận, đã sáu tháng mà không hề làm khó cô, chỉ trừ lúc mới có làm mẹ nó có chút ăn không ngon thì sau đó mọi chuyện đều rất tốt. Trên mặt Mạnh Tĩnh Nghiên đầy khổ sở, cũng rất chân thành.

"Mẹ, con không sao. Ba, Thành Trạm Vũ không biết con có bảo bảo, nên người cũng đừng đi nói cho hắn biết."

Mạnh Tĩnh Nghiên vuốt bụng, vô cùng tội nghiệp nhìn ba. Từ khi Mạnh Tĩnh Nghiên ra đời đến lớn lên, cô chính là tiểu công chúa trong nhà, là người nói

một là không có hai. Ba ở bên ngoài đầy bản lãnh, mười mấy cái siêu thị, hơn ngàn công nhân đều trông cậy vào hắn mà ăn cơm. Nhưng mà cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tôm tép, ở trước mặt Mạnh Tĩnh Nghiên, hắn chính là cấp tôm tép. Một nhân vật như vậy, khi đối mặt với con gái, thì đúng là năng trong lòng bàn tay cũng sợ té, hững như hững hoa. Chỉ cần con gái hắn có chút chuyện không như ý, hắn liền khản trương hơn ai hết.

Hoặc là nói từ trước tới giờ hắn nhìn Thành Trạh Vũ lúc nào cũng không vừa mắt? Khuê nữ của hắn chính hắn còn chứ yêu thương đủ, thì không biết từ đâu xuất hiện một tên tiểu tử thú đến đây giành với hắn, làm sao có thể không tức giận chứ? Có thể không có cảm giác nguy hiểm sao?

Nhất là bây giờ, nhìn con gái còn lớn bụng, còn chảy nước mắt, tâm của hắn, so với chuyện ai đó đánh hắn một đấm còn khó chịu hơn! Trong nháy mắt hận ý đối với Thành Trạh Vũ đã tăng đến mức cao nhất, hận không thể kéo tên đó ra ngoài cho ngựa mã phân thây.

"Địt mẹ nó, nó tốt nhất không nên xuất hiện trước mặt của ta, bằng không. . ."

Mạnh Tĩnh Nghiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần ba đồng ý không chủ động đi tìm Thành Trạh Vũ gây phiền phức là được. Mẹ Mạnh nhìn con gái đang nhân nhượng vì lợi ích toàn cuộc, hộc mắt cũng ẩm ướt. Nhưng lúc này, bà không chỉ với thân phận nữ nhân với nhau, mà bà còn với tư cách một người mẹ, bà phải vì con gái mà chống đỡ một góc trời, làm chỗ dựa cho con gái.

"Được rồi được rồi, còn nói chuyện này để làm gì. Nghiên Nghiên, tôi nói chuyện với mẹ một chút, con đi kiểm tra thì bác sĩ đã nói như thế nào?"

Là chuyện quan trọng, nên liền nói rõ ràng cho mẹ nghe. Còn lấy kết quả siêu âm ra cho ba mẹ nhìn, chỉ vào một hình tròn nhỏ nói cho hai người biết, đầu là rất bảo bảo, đầu là miệng bảo bảo, còn nói bảo bảo rất nghịch ngợm, hay mút / hút ngón tay. Thói quen chẳng mấy tốt đẹp này, chờ bảo bảo ra đời, nhất định cô phải sửa lại thói xấu này.

Mẹ Mạnh cẩn thận và nghiêm túc nhìn kết quả kiểm tra của con gái cùng với lịch hẹn tái khám, nói tóm lại, tình trạng đứa bé rất tốt, thân thể Mạnh Tĩnh Nghiên cũng rất tốt, chỉ là do thời gian trước nghỉ ngơi không được tốt, cần bồi bổ khí huyết.

Nhìn tấm ảnh nhỏ của bảo bảo, lòng của Mạnh Tĩnh Nghiên cũng nhanh chóng thay đổi. Đây chính là tấm ảnh đầu tiên về sự sống của bảo bảo a, cô nhất định phải bỏ vào trong hộp bách bảo của mình bảo quản thật cẩn thận. Từ nhỏ đến lớn, đồ tốt cô đều để ở trong đó, mà những thứ này, chính là thứ trân quý nhất của cả đời cô.

"Nghiên Nghiên, ngày mai, ba mẹ đi với con kiểm tra lại một lần, hỏi ý kiến bác sĩ một chút, lúc nào thì thích hợp. Sinh non."

"Cái gì?" Mạnh Tĩnh Nghiên không thể tin trọn to mắt. "Mẹ! Đây là đứa bé của con, con làm sao lại không cần đứa bé chứ!"

Thấy phản ứng của Mạnh Tĩnh Nghiên quá kịch liệt, mẹ Mạnh vội vàng vuốt lưng của cô rồi trấn an nói, "Nghiên Nghiên, mẹ hiểu rõ, con rất thích đứa bé, có cảm tình đối với đứa nhỏ này. Nhưng mà, con mới bao lớn? Con vẫn chưa tới mười tám tuổi đâu, mang thai một đứa bé, sẽ khổ cực cỡ nào con có biết không?"

"Mẹ, con hiểu rất rõ, con không sợ khổ cực." 15298184

Mạnh Tĩnh Nghiên liên tiếp bảo đảm, tuy nhiên không thể chiếm được sự đồng ý của mẹ cô.

"Hiện tại con không sợ khổ cực, nhưng phải nuôi một đứa bé lớn lên cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Là ngày qua ngày, năm qua năm, cũng phải làm tròn một người mẹ hoàn hảo, một năm 365 ngày không có ngày nghỉ. Nghiên Nghiên, con còn nhỏ, còn tuổi thanh xuân, còn có rất nhiều chuyện tốt đẹp chưa trải qua đâu, có đứa bé."

"Mẹ, chẳng lẽ mẹ cảm thấy có đứa bé là gánh nặng sao? Mẹ, con là gánh nặng của người sao?"

Mẹ Mạnh bị Mạnh Tĩnh Nghiên phản bác không thể nói lên lời. Một hồi lâu, khẽ thở dài, nói: "Con ngoan, mẹ cùng ba con, từ khi biết nhau đến kết hôn đến lúc có con, đều là thuận theo tự nhiên, khi đó chúng ta đều là người lớn, tư tưởng rất thành thục. Lúc con mới vừa sinh ra, ba mẹ vô cùng cao hứng, nhưng cũng luống cuống tay chân không thể tả được. Mỗi ngày ngủ không tới năm giờ, những thời gian khác đều phải ôm con, dụ dỗ con. Có một lần ba con dỗ con không được, con lại khóc rất lợi hại, ba con hận không thể cho con uống hai cân rượu trắng làm cho con uống say để cho ba con có thể ngủ một giấc thật ngon."

Trợn mắt nhìn ba một cái, cô lại yếu ớt ôm mẹ làm nũng. "Nhưng mẹ, con không bớt lo như vậy, nhưng hai người cũng không có ném con ra ngoài không thèm quan tâm tới con nha."

"Nói bậy cái gì! Có khi nào ba mẹ ném con ra chỗ khác chứ!" Lão cha liền phản bác.

"Đúng vậy nha mẹ, nào có ba mẹ nào, không cần đứa bé của chính mình được chứ?" Mạnh Tĩnh Nghiên bắt được lời của mẹ cô liền phản kích, để cô có thể lưu lại đứa bé.

"Không được, đứa nhỏ này kiên quyết không thể lưu! Gặp phải người cha như vậy, về sau cũng là nuôi một Bạch Nhãn Lang! Con gái, nghe lời mẹ nói, ngày mai ba mẹ dẫn con đi bệnh viện kiểm tra thân thể, đứa nhỏ này không thể lưu. Chờ con tốt nghiệp đại học, ba giới thiệu cho con một người tốt, con thích đứa trẻ, muốn mấy đứa bé thì sẽ có mấy đứa bé, tiền phạt ba đóng cho con! Dù chúng ta thiếu gì đi nữa, nhưng lại không thiếu tiền!"

Cha Mạnh dụ dỗ, đương nhiên là Mạnh Tĩnh Nghiên không đồng ý.

"Ba, không thể được. Sau này con sẽ không kết hôn, con chỉ muốn nuôi đứa bé này thật tốt, để cho nó theo con cả đời."

"Nghe lời, không được làm theo cảm tính. Con còn nhỏ, sau này vẫn có thể có đứa bé khác, hiện tại không thích hợp. Mang theo đứa bé, về sau sẽ không tìm được bạn trai tốt. Đáng đáp Nghiên Nghiên nhà ta vừa đẹp, học tập lại giỏi, điều kiện nhà chúng ta không tồi, về sau nam nhân không phải là một người toàn năng làm sao có thể kết hôn với Nghiên Nghiên nhà ta, ba con sẽ không đồng ý."

Giờ phút này, hai người ba Mạnh mẹ Mạnh đều rất nóng lòng. Thấy hành động điên rồ của con gái như vậy, chỉ muốn sinh đứa bé ra, hận không thể cho cô đánh mấy bạt tay cho cô tỉnh. Nhưng vừa rồi cô chỉ mới sắp ngã xuống, sắc mặt hiện tại còn trắng trắng, mặc kệ là ba hay mẹ đều đều không thể xuống tay, chỉ có thể dùng biện pháp dịu dàng một chút để giải quyết vấn đề.

Nhưng làm sao Mạnh Tĩnh Nghiên nghe vô được chứ?

"Mẹ, người đừng nói nữa, con đã sớm quyết định, đời này không kết hôn. Ba, mới vừa rồi người cũng nói, nhà chúng ta gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu tiền. Con cũng không cần nam nhân, tự con có thể nuôi tốt đứa bé của con!"

Lời thề son sắt đầy khăng định, và lại ánh mắt đầy kiên định, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm. Nhưng cha Mạnh cùng mẹ Mạnh làm sao để cho con gái làm như vậy chứ? Cô còn trẻ, mang theo đứa bé, có thể nói nửa đời sau của cô sẽ bị liên lụy. Đứa bé kia, cũng là đứa bé của Mạnh gia bọn hắn, nói nhảm tâm là không thể, nhưng so với chuyện đứa bé không ra đời, thì tương lai con gái quan trọng hơn. Có lẽ bây giờ cô không hiểu cách làm của cha mẹ, chờ mười năm sau, kết hôn Nghiên Nghiên, sau đó cùng chồng nuôi dưỡng một đứa bé khác, cô sẽ hiểu.

Nhìn đáng vẻ con gái khóc lóc rồi rít, trái tim cha Mạnh như bóp nát, "Vô luận như thế nào, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý lưu đứa bé này lại."

Nói xong, liền xoay người đi vào trong phòng ngủ. Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn về phía mẹ nhờ giúp đỡ, nhưng đương nhiên mẹ cô cũng không đồng ý quyết định của cô, ánh mắt nhìn chăm chăm bụng cô. Mạnh Tĩnh Nghiên liền cảm thấy mình thật là vô dụng, khê vuốt bụng mình, bảo bảo, hiện tại chỉ có con, mới là động lực duy nhất làm cho mẹ có thể chống đỡ.

Nếu như Thành Trạ Vũ vẫn còn ở đây.

Không, thà là hắn không có ở đây! Để cho cô một mình đối mặt! Nếu như vấn đề này không giải quyết được, thì sau này cô làm sao có thể bảo vệ đứa bé?

Mẹ Mạnh đỡ Mạnh Tĩnh Nghiên trở về phòng, để cho cô yên lặng nằm trên giường, cho cô suy nghĩ thật kỹ. Hai mẹ con người nào cũng cho là mình phải, không người nào nói được người nào. Đang mang thai bảo bảo, một người phải ăn cơm của hai người, ngủ của phần hai người, trò chuyện một chút, Mạnh Tĩnh Nghiên liền ngủ thiếp đi.

Gương mặt trẻ tuổi, làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn, sống mũi cao, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hai mắt mở ra giống như biết nói, giọng khi nói ra, làm cho người ta không thể rời ánh mắt đi.

Con gái ưu tú như vậy, vốn nên có hạnh phúc hơn so với ai khác, tương lai lúc nào cũng thuận lợi. Nhưng bây giờ, trong lòng đứa nhỏ này như đang có một cây gai đang sinh trưởng, không nhỏ, sẽ trở thành tai họa ngầm, không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu nhỏ đi, nhất định là chảy máu tràn lan, khổ sở không chịu nổi.

Đều là do bà, do bà là người mẹ không làm tròn trách nhiệm của người mẹ. Nếu không phải do bà, nếu không phải do bà cho Thành Trạ Vũ vào đây ở, hai đứa bé cũng sẽ không.

Vuốt ve gương mặt diễm tính của Mạnh Tĩnh Nghiên, mẹ Mạnh che miệng, yên lặng rót nước mát.

Ở Mạnh gia xảy ra chuyện kinh thiên động địa như vậy thì Thành Trạ Vũ vẫn như cũ đang ở nơi rất xa cách đây vạn dặm. Lễ mừng năm mới, hắn thậm chí không trở về thành phố A. Nếu như không thể nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên, thì ở nơi nào, đối với hắn cũng đều giống nhau. Lễ mừng năm mới, cùng với 364 ngày khác cũng không khác nhau gì cả. Chỉ là đêm ba mươi, hắn đi siêu thị tiệm ăn nhanh mua một túi sủi cảo đông lạnh 3 nhân.

Nghiên Nghiên thích nhất cái này, mỗi lần có thể ăn hai mươi mấy cái.

Thời gian nửa năm, cuộc sống của hắn chỉ dựa vào những hồi ức này. Nếu như ngay cả chuyện nhớ lại cũng bị mất đi, vậy hắn thật sự trở thành một cái xác không hồn.

"Thành Trạ Vũ?" Thành Trạ Vũ quay đầu lại, nam sinh đang ở tại cửa ra vào đang gọi lập tức nhìn không được nói lời thô tục, "Ta x! Ngươi thật là! Thanh niên mà có cuộc sống như vậy sao?"

"Sao ngươi lại tới đây?"

"Bảo ngươi đến nhà tớ mừng lễ năm mới ngươi cũng không đi, sáng sớm hôm nay mẹ ta gói sủi cảo, kêu tớ đưa đến cho cậu ăn thử một chút."

"Ta ăn." Chỉ chỉ bánh sủi cảo đông lạnh chất thành một đống để trên bàn.

"x! Bánh sủi cảo đông lạnh ăn liền mua trong siêu thị có thể so với mẹ tớ làm sao? Nhanh lên một chút, nhân lúc còn nóng ăn hết, còn dư lại khi về mẹ tớ lại mắng tớ."

Không nói gì, Thành Trạ Vũ liền nở nụ cười. Sợ rằng thu hoạch lớn nhất của nửa năm này, chính là quen được bằng hữu tốt thôi. Người thì rất tốt, chỉ

là miệng có nói có chút thú. Cầm đũa lên, yên lặng gấp bánh sủi cảo vào trong miệng, chọt tìm bị một hồi đau đớn, chau mày . 12bku

"Mẹ nó, nét mặt của người như vậy là sao chứ, mẹ ta làm sủi cảo ăn không ngon sao?"

Lắc đầu một cái, ánh mắt u oán nhìn ngoài cửa sổ, "Không biết, gần đây trong lòng luôn không thoải mái, không biết có xảy ra chuyện không tốt không."

Trần Duy trong lòng thầm nghĩ: mẹ nó! Lại giả bộ như thanh niên ngành Văn nghệ!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Sự Ích Kỷ Của Người Làm Mẹ!

Ngày hôm sau, Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn cùng cha mẹ đi đến bệnh viện kiểm tra lại lần nữa. Hai mẹ con, ai cũng không nói với ai lời nào, nhưng mặc kệ là vì đứa bé, hay là vì sức khỏe của người lớn, không thể không kiểm tra được, cho nên Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không phản đối chuyện này.

Ở bệnh viện còn gặp phải một nhân viên của cha cô, người nọ thấy ông chủ tới đây liền muốn chạy đến nịnh nọt gây chú ý một chút, lỡ đâu ngài ấy biết chuyện người nhà của mình ngã bệnh, lại kiếm thêm được giò trái cây hay thực phẩm dinh dưỡng nữa thì càng tốt. Kết quả vừa sắp lại ông chủ đã đen mặt, chỉ nói là cả nhà đến đây kiểm tra sức khỏe, thấy người nào đó mất hứng, vị nhân viên kia vô cùng thức thời nhanh chóng tìm một cái cớ rồi rời đi.

Thật ra thì việc giữ lại đứa bé này không phải chuyện riêng của Mạnh Tĩnh Nghiên, cô và Thành Trạ Vĩ là cha mẹ của nó, có trách nhiệm bảo vệ con mình là hoàn toàn không sai, nhưng cha mẹ Mạnh hay thậm chí là cha của Thành Trạ Vĩ, cũng có mối liên hệ chặt chẽ không rời.

Cha cô ở trước mặt người ta từ trước tới nay sống lưng luôn thẳng tắp, mẹ lại là một nhà giáo, hiện tại lại phát hiện con gái mình chưa kết hôn mà đã có con cũng chẳng phải là chuyện về vang gì, chắc hẳn sẽ có không ít người đâm thọt sau lưng. Bản thân cô cũng đã sự nỗ lực để làm một người con ngoan để cho cha mẹ phải nở mày nở mặt, ai ngờ được, quay ngoắt một cái, hành diện đâu không nói, lại còn khiến cho bọn họ bị người ta chỉ chỉ chỏ chỏ.

Mạnh Tĩnh Nghiên vô cùng áy náy, cô cũng chưa làm được gì báo đáp với bọn họ cả. Cho dù là đời này hay đời trước cũng đều là nước mắt chảy xuôi, áo mặc không qua nổi đầu chẳng có cha mẹ nào mà không yêu thương con mình chẳng cần bất cứ hồi báo nào.

Nhưng lúc này đây, dù có thế nào, cô đều không thể thuận theo ý kiến của họ, đứa bé, đối với bản thân cô cực kỳ quan trọng.

Tối hôm qua, cô liên tiếp gặp mấy con ác mộng, đều là mơ thấy cục cưng kiếp trước chết ở trên bàn mổ trở lại tìm mình, khóc hỏi cô rằng tại sao lại không cần nó, tại sao lại vứt bỏ nó. Sau khi tỉnh lại, hai bên áo gối nhiễm nhiên ướt đầm, cả người nhớp nhúa toàn là mồ hôi lạnh.

Từ trước tới nay cha mẹ Mạnh luôn yêu thương con gái cho nên liền dẫn Mạnh Tĩnh Nghiên tới bệnh viện tốt nhất của thành phố, đăng ký khám chuyên gia tốt nhất. Nếu không sao người ta lại nói xem bệnh khó, coi bệnh đắt đầu chứ, vì muốn lấy số của bác sĩ giỏi mà cha Mạnh cha còn mặt mo vận dụng các mối quan hệ nhờ giúp một tay.

Hơn nữa ở đây trang thiết bị tối tân hiện đại, nếu không có bệnh sau khi kiểm tra nhất định phải ra bệnh. Mạnh Tĩnh Nghiên tự hỏi tình trạng cơ thể bản thân không tệ, nào có như bác sĩ nói nếu như không chú ý phối hợp dinh dưỡng, làm việc và nghỉ ngơi, vận động điều độ hợp lý thì sẽ phải nhập viện.

Trong lòng mặc dù thắc mắc, nhưng vì đứa bé, nên vẫn cẩn thận tỉ mỉ ghi chép lại dặn dò những lời của bác sĩ như đang tiếp thánh chỉ.

"Bác sĩ, với tình trạng cơ thể bây giờ của con gái tôi có thể thực hiện phẫu thuật không?"

"Mẹ!", Mạnh Tĩnh Nghiên hô lên chặn lại!"Con đã nói, nửa đời sau sẽ không kết hôn, tự mình nuôi đứa bé rồi mà!"

"Con gái, đừng nói linh tinh!". Dùng sức bấm lên mu bàn tay Mạnh Tĩnh Nghiên một cái, rồi lại ngược ánh mắt lo lắng sang nhìn bác sĩ: "Bác sĩ, cô cứ nói đi, tôi muốn nghe ý kiến của cô một chút. Con gái tôi..... Quá trẻ, có nhiều thứ còn chưa hiểu được.....".

Bác sĩ kiến thức rộng rãi kinh nghiệm dày mình, hàng năm có bao nhiêu thiếu nữ ngu ngốc mang thai ngoài ý muốn, nhờ cô ta khám đề tư vấn về vấn đề này. Vừa nhìn đã biết cô nhóc kia vẫn còn là học sinh. Giải phẫu những thai lớn như thế này tương đối khó khăn cũng đầy nguy hiểm!

"Sau ba tháng nếu muốn phá thai có rất nhiều vấn đề, bởi vì bào thai cũng đã thành hình, nếu như không muốn đứa bé này, cũng chỉ có thể thực hiện giải phẫu. Mấy người nhìn hình siêu âm đi, thai nhi đã thành hình. Lúc này phá thai chẳng khác nào sinh con, hơn nữa đối với phụ nữ có thai sẽ gây ra tổn thương rất lớn, người nhà hãy thương lượng lại với nhau rồi hãy ra quyết định".

Mẹ Mạnh sinh Mạnh Tĩnh Nghiên theo phương thức tự nhiên, di nhỏ Mạnh cũng chọn sinh thường, cô cũng chưa từng nghe qua người nào có con không cần mà còn muốn phá thai, đối với phương diện này kỳ thực không hiểu rõ chút nào. Nghe bác sĩ nói việc phá thai sẽ gây thương tổn lớn đối với cơ thể người mẹ, mẹ cô cũng nhíu chặt mày, không nói được lời nào, trong lòng cũng kinh sợ.

Dù sao mặc kệ bọn họ có đồng ý để lại cái thai này hay không thì xuất phát điểm cũng là vì Mạnh Tĩnh Nghiên. Cô khỏe mạnh, cô hạnh phúc mới là thứ

quan trọng nhất, những cái khác cũng đều là râu ria mà thôi.

Thấy cha mẹ có chút do dự, Mạnh Tĩnh Nghiên lập tức rên sát khi còn nóng: "Cha, mẹ, xin hai người, để cho con sinh đứa bé ra đi. Từ nhỏ đến lớn con chưa từng cầu xin cha mẹ điều gì, chỉ lần này, nghe theo con chỉ một lần này thôi."

Lại nghĩ lại những năm vừa qua, hình như lời của con bé phần lớn thật chính xác. Đứa nhỏ này, từ khi đi mẫu giáo đã có chủ ý riêng. Giật dây mẹ làm vườn tre, giật dây cha mở cửa hàng tiện lợi. Lúc mở cửa hàng tiện lợi đầu tiên thì con bé còn đến tiệm giúp một tay, ai mà không khen nhà lão Mạnh có phúc, sinh được một cô công chúa vừa thông minh vừa lanh lợi.

Về sau nữa, mặc kệ Nghiên Nghiên muốn làm cái gì, mua phòng ốc, mua bán các mặt hàng tiêu dùng, vẫn thường khuyên nhủ mình không nên đi lại quá gần với một vị lãnh đạo quan chức, quả nhiên mấy năm trước vị kia bởi vì tham ô một khoản tiền lớn mà bị bắt giam. Tuy nhiên đã là con cái cho dù đã trưởng thành, cho dù ở độ tuổi nào thì trong mắt những người làm cha làm mẹ, họ vĩnh viễn đều là một đứa trẻ cần người chiều cô. Mà quyết định này, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống sau này của Mạnh Tĩnh Nghiên.

Đầu tư thất bại, mua phòng ốc bị thiệt hại thì tối đa cũng chỉ là mất một căn nhà mà thôi. Nhưng còn đứa bé, đó là một sinh mạng đấy! Nghiên Nghiên vẫn còn là học sinh, con bé sao có thể bảo đảm bản thân nhất định có thể nuôi dưỡng đứa bé đến lúc trưởng thành được cơ chứ? Nuôi lớn một đứa bé, trách nhiệm quá nặng nề không phải ai cũng có thể làm được.

"Ba, con mặc kệ, nhất định con phải sinh đứa trẻ này ra! Nếu cha không đồng ý, con liền bỏ nhà ra đi cho xem! Chờ đến khi sinh xong con sẽ trở lại!". Mất thấy cha mình do dự, Mạnh Tĩnh Nghiên liền tung đòn sát thủ. Đừng nói cô không hiểu thuận, làm vậy cũng chỉ vì bảo vệ đứa nhỏ trong bụng mà thôi.

Những lời này quả nhiên có lực sát thương ghê gớm, mắt cha Mạnh còn lớn cả đèn pha ô tô, nét mặt kia, chắc chắn, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống con gái diệu còn chưa gả đi mà lòng đã hướng ra ngoài này. Mẹ Mạnh cũng y thế, nghe được câu 'đại nghịch bất đạo' kia liền hung hăng nhéo lên cánh tay cô một cái, khiến Mạnh Tĩnh Nghiên đau đến nhe răng trợn mắt.

Bác sĩ nhìn một nhà ba người đằng kia lắc đầu, hóa ra, ba mẹ còn có thể bị con gái hàng phục thế này.

"Được rồi, bằng không một nhà các người cứ về nhà thảo luận lại một chút, rốt cuộc có muốn giữ cái thai này lại hay không. Phá thai mặc dù không phải là đại thủ thuật, nhưng đối với thân thể sẽ có tổn thương rất lớn, cần phải tìm hiểu cho thật rõ. Nếu như vẫn nhất định muốn làm, thì báo cho tôi để đặt lịch giải phẫu!".

Hai vợ chồng họ Mạnh liếc mắt nhìn nhau, được rồi, cũng chỉ có biện pháp này mà thôi. Mẹ Mạnh lễ phép nhưng không kém phần khách sáo nói mấy câu với bác sĩ, sau đó lấy một phong bao thật dày trong túi ra kín đáo nhét cho vị kia, theo Mạnh Tĩnh Nghiên ước lượng, ít nhất phải từ ba ngàn trở lên.

Cô rất muốn thu lại cái phong bao kia, chẳng phải người ta vẫn bảo bác sĩ đều là thiên sứ cứu vớt nhân loại hay sao. Nhưng hãy nhìn vị bác sĩ này đi, thu tiền cho vào ngăn kéo chẳng khác nào chuyện hiển nhiên phải làm, hơn nữa sắc mặt mẹ cô đang nổi đầy giông tố thế kia vẫn nên thức thời ngoan ngoãn nuốt những lời muốn nói xuống thôi.

Sau khi về đến nhà, cha mẹ liền ném Mạnh Tĩnh Nghiên ở phòng khách sau đó đi dò về phòng mình, có lẽ là đang nghiên cứu vấn đề đi hay ở của cục cưng trong bụng cô. Mạnh Tĩnh Nghiên muốn nấp ở cửa nghe lén, đáng tiếc hiệu quả cách âm quá tốt, hơn hai người nói chuyện cứ rầm rầm rì rì tựa như buồn bạc giả, một chút tiếng có còn không có nữa huống chi là....

Không nghe được thì thôi, dù sao xe tới trước núi tất có đường. Mạnh Tĩnh Nghiên đi dò về đại bản doanh của mình dọn dẹp hành lý đi. Không cần cảm nhiều, chủ yếu à giấy tờ tùy thân, chi phiếu, sổ tiết kiệm, quan trọng nhất vẫn là tiền mặt.

Cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu cha mẹ cô thật sự không tha cho đứa nhỏ này, nhất định bắt cô phá bỏ thì cô liền ôm cục cưng chạy đi. Dù sao cha mẹ không thể nào trông chừng cô hai tư trên hai tư được, chắc chắn sẽ có cơ hội chuẩn đi.

Chờ sinh ra đứa bé cô sẽ trở về, cha mẹ cô còn có thể độc ác ném cục cưng đi hay sao?

Chỉ cần điểm này thông suốt, thì những thứ còn lại cũng chẳng có gì phải sợ cả. Cô thu thập đồ đạc vào túi, giấu vào một chỗ chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay, liền có thể cao chạy xa bay rồi.

Chuẩn bị xong hết tất cả, trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên cũng yên ổn hơn nhiều. Cục cưng trong bụng dường như cũng cảm nhận được tâm tình tương đối vui vẻ của mẹ mình liền nghịch ngợm quậy phá. Lát thì vuron tay lát lại duỗi duỗi chân nhỏ. Mạnh Tĩnh Nghiên nhìn cái cái cứ gồ lên chỗ này rồi lại gồ lên chỗ kia, liền nằm đoán đâu là chân đâu là tay, có lẽ nhóc con đang chào hỏi đây mà?

Vấn đề này đương nhiên không tài nào giải thích nổi, phải đợi đứa bé sinh ra rồi mới có thể biết. Nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn chơi không biết mệt, vừa để nhạc nhẹ, vừa nằm ở trên giường nói chuyện phiếm với nhóc cưng. Tâm sự hàn huyên một chút về ông bà ngoại của nhóc nữa.

Quan trọng là, nhất định phải nói cho cục cưng biết rằng không phải ông bà ngoại không thích hay không muốn nhóc con, mà là mẹ đã làm sai, con tới quá đột ngột nên trong lúc nhất thời bọn họ còn chưa tiếp nhận nổi. Bọn họ rất yêu con đấy. Đợi đến lúc con ngoan ngoãn ra đời, ông ngoại có tức giận thì có thể như thế nào chứ? Chẳng lẽ còn có thể đem con nhét về trong bụng của cô một lần nữa hay sao?

Hơn nữa không hề có chuyện ngăn cách giữa hai thế hệ! Huống chi, còn là một người cha chuyên bao che cho con gái đây? Nói không chừng cha sẽ cực kỳ thương yêu cục cưng ấy chứ, còn tốt hơn cả Mạnh Tĩnh Nghiên cô nữa, đến lúc đó, không chừng cô còn phải ăn dấm chua của cục cưng ấy.

Hai ngày trôi qua trong yên bình. Cả ngày, Mạnh Tĩnh Nghiên từ ông ngoại nói đến vũ trụ, từ vũ trụ nói đến thời tiền sử, nhưng có một đề tài, vẫn thủy chung chưa từng nhắc tới — chính là ba đứa bé.

Mặc dù, Thành Trạh Vũ có công hiến vô cùng quan trọng trong sự có mặt của cục cưng, đó là cung cấp một con nòng nọc nho nhỏ, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn có lòng riêng. Cục cưng chỉ là của một mình cô mà thôi, ai cũng không thể cướp đi. Ba mẹ của cô cũng không thể, Thành Trạh Vũ thì lại càng không kể cả anh có là cha đứa bé đi chăng nữa! Mà cô tuyệt đối sẽ không nói cho đứa bé biết cha ruột của nó là ai! Nói cô có lòng riêng cũng được bởi vì cục cưng chính là tất cả những gì cô có!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Rời Nhà Đi

Mạnh Tĩnh Nghiên không biết khi đó ba mẹ cô ở trong phòng đã thương lượng những gì, dù sao gần đây thời gian đi làm của mẹ cũng giảm dần, bình thường mẹ đều ở nhà, điện thoại reo lên không ngừng, nhưng mẹ vẫn không tới trường, đa phần mẹ đều mang công việc về nhà làm.

Cô mang thai, người vất vả nhất lại là mẹ. Về phần công việc thì chẳng phải nói, mẹ còn phải lo phối thức ăn cho hợp khẩu vị của cô. Phụ nữ mang thai rất xem trọng bữa ăn ăn ít hay nhiều, nên việc đó càng tăng thêm lượng công việc cho mẹ.

Còn có ba Mạnh, chỉ cần ông ở nhà, ánh mắt ông chưa bao giờ rời khỏi cô con gái bảo bối, sợ cái bụng to của con gái đựng phải cái gì đó không tốt.

Nhắc tới cũng kỳ, lúc chưa biết mình mang thai, cô có thể ăn thì ăn, có thể ngủ thì ngủ, tuy bụng có chút động đậy, nhưng chưa từng đặt suy nghĩ nhiều lên nó, chỉ là ăn nhiều có chút béo lên mà thôi. Nhưng từ sau khi nhận được kết quả kiểm tra, người giống như quả bóng bị thổi căng lên, bụng thổi lên rất tròn, có cúi đầu cũng chẳng thấy được mũi chân. Trước kia quần và giày có chút hơi chật, giờ chân phù lên rất nhiều, cả người so với lúc chưa mang thai đã béo lên hai vòng.

Thấy sự thay đổi của Mạnh Tĩnh Nghiên, ba mẹ Mạnh thật sự rất lo lắng, chẳng có chút chuẩn bị tâm lý nào, bụng con gái cứ như vậy lớn dần, còn hai ba tháng nữa là sinh, làm sao trách bọn họ cả ngày khẩn trương lên được?

Toàn bộ người trong nhà, người có thể ăn ngủ không nghĩ ngờ gì đó chính là Mạnh Tĩnh Nghiên. Còn chưa biết suy nghĩ của ba mẹ, cả ngày nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên ngủ thì ngủ. Có muốn phá thai cũng phải đi bệnh viện, bây giờ đang ở nhà, nên con cô sẽ được an toàn, chắc ba mẹ cũng chưa tới mức bỏ độc vào thức ăn của cô chứ?

Bác sĩ nói cô phải chú ý nghỉ ngơi, không có gì có thể tốt hơn việc mẹ chăm sóc sức khỏe, nghỉ ngơi tốt, mẹ sẽ hấp thụ được nhiều dinh dưỡng tốt, chuyển cho đứa nhỏ để nó được phát triển tốt nhất ở trong bụng.

Ngày xưa khi cô còn nhỏ, cô rất thích ăn nhọ và óc chó, nên mắt cô vừa to và vừa sáng, đầu óc cô cũng thông minh, dù sao đây cũng chỉ mê tín hay là một tín ngưỡng gì đó, Mạnh Tĩnh Nghiên cảm thấy tà tín là có, chứ đừng tin là không, đây chính là đạo lý truyền thống được dân tộc Trung Hoa truyền lại từ ngàn năm đó.

Cứ thế mua năm cân nhọ và thêm năm cân óc chó, nhọ được đặt ở trên mâm, khi đang đọc sách hoặc xem tivi thì có thể ăn một chút. Còn óc chó thì càng thuận tiện hơn, cứ bỏ trong túi, đi tới đâu ăn tới đó.

Ở nhà thoải mái nghỉ ngơi được một tuần, mắt thấy cũng gần tới ngày khai giảng rồi. Cấp ba mà, đừng có hy vọng là được nghỉ hết kỳ nghỉ đông, mừng năm mới cho nghỉ nửa tháng là đã quá tốt rồi. Nhưng với tình trạng hiện giờ của Mạnh Tĩnh Nghiên, chuyện đến trường là điều không thể, chuyện mang thai thì chẳng có học sinh nào mà không chi trả. Dù học sinh khác không nói gì, thì thầy cô giáo và hiệu trưởng chắc chắn sẽ không bỏ mặc chuyện này. Chưa kết hôn mà có con, còn nghiêm trọng hơn chuyện yêu sớm nữa!

Ngày nào hiệu trưởng cũng tuyên truyền, hết hiệu trưởng rồi tới chủ nhiệm, hết chủ nhiệm rồi tới thầy cô giáo. Nói hơi nghiêm trọng là muốn khuyên rồi đuổi học.

Đơn giản thôi, Mạnh Tĩnh Nghiên để mẹ gọi điện cho cô giáo xin nghỉ, nếu có chuyện quan trọng thì mời cô giáo gọi điện báo một tiếng, nếu không có chuyện gì thì nửa học kỳ sau cô sẽ không tới trường. Xin nghỉ cả học kỳ đối với cấp ba thì cũng không có gì lạ, có nhiều bạn báo một tiếng cho lớp, dựa theo tình huống riêng của mỗi người mà có một cách giải pháp riêng, đây chính là một cái có sẵn.

Nhưng đó cũng chỉ dành cho những học sinh có thành tích tốt, Mạnh Tĩnh Nghiên, trên cơ bản chính là mầm non của Thanh Hoa Bắc Đại, chắc không cần phải nhờ phụ đạo từ lớp đầu nhí? Cô giáo cảm thấy Mạnh Tĩnh Nghiên có thể tới trường vẫn là biện pháp tốt nhất, nào đâu biết rằng mẹ Mạnh có nỗi khổ riêng không thể nói ra. Việc xấu trong nhà thì tất nhiên không thể lo bên ngoài rồi, dù là phải nói thật cho cô giáo biết. Vì thế chỉ có thể kiên quyết xử lý, Nghiên Nghiên muốn tự học ở nhà. Cha mẹ đã kiên trì thì cô giáo cũng hết cách, đành phải đồng ý để Mạnh Tĩnh Nghiên ở nhà, còn tưởng Mạnh Tĩnh Nghiên tìm được đường tiến bộ, có người giỏi dạy phụ thêm.

Kết quả Mạnh Tĩnh Nghiên ở nhà sống hạnh phúc, nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ.

Chuyện về trường học cô không cần phải quan tâm, bởi vì giờ đã có thêm một chuyện làm cho cô rất bối rối.

Tết năm nay Nghê Thụy Tuyết theo ba mẹ về quê ăn tết, toàn bộ kỳ nghỉ đông hai người chưa từng gặp nhau, giờ sắp khai giảng nên cô gái nhỏ phải quay về đi học, ở quê bạn cùng tuổi mà cô biết chẳng có ai, ngay cả người nói chuyện cũng không có. Kiềm nén hơn nửa tháng, nên khi quay về cô liền điện cho Mạnh Tĩnh Nghiên, rủ cô ấy đi chơi.

Nói thật ra, ở trước mặt bác sĩ, cô rất thân thiện với chuyện mình mang thai, bởi vì bác sĩ là những người chuyên nghiệp. Ở trước mặt ba mẹ, cô rất thẳng thắn bày tỏ ý nghĩ muốn sinh đứa nhỏ này ra, bởi vì họ không phải là người khác mà họ chính là ba mẹ ruột của cô, ở trên đời này không có ai có thể yêu cô hơn họ. Nhưng đối với Nghê Thụy Tuyết, cô thật sự cảm rất bối rối.

Mặc dù hai người là bạn tốt của nhau, nhiều lúc như là một người, nhưng về chuyện này cô vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng khi nói chuyện với Nghê Thụy Tuyết. Không biết khi Nghê Thụy Tuyết biết mình tuổi còn trẻ như vậy mà có con thì sẽ nghĩ như thế nào.

Huống chi trước kia Nghê Thụy Tuyết đã từng bán đứng mình với Thành Trầm Vũ một lần, nếu để cho cô ấy biết mình đang mang con của Thành Trầm Vũ, ai mà biết cô ấy sẽ phản ứng như thế nào? Cô ngăn phòng vạn phòng, chính là không muốn để Thành Trầm Vũ biết về sự tồn tại của đứa bé, cũng không muốn để lọt tin tức từ miệng của Nghê Thụy Tuyết, vậy thì thất bại trong gan tấc. Với lý do đầy thuyết phục này làm cho cô cự tuyệt buổi gặp mặt với Nghê Thụy Tuyết, toàn bộ đều xuất phát từ sự an toàn của em bé, hi hi. Nghê Thụy Tuyết cũng chẳng hoài nghi, cô ấy có suy nghĩ rất đơn thuần, làm sao mà nghĩ tới chuyện bạn thanh mai trúc mã của cô ấy đã lên chức làm mẹ.

Ách, hình như thanh mai trúc mã là chỉ một trai và một gái, dùng lên người của Mạnh Tĩnh Nghiên và Nghê Thụy Tuyết thì có vẻ không hợp cho lắm..

Nói chung, khi các bạn học khác đang chiến đấu với kỳ thi vào cao đẳng, thì Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không được nhàn rỗi. Cô đang gấp gáp dưỡng thai vì đứa nhỏ, sáu tháng mới dưỡng thai, không biết có phải là quá trễ hay không nữa, dù sao cũng không thể làm mạnh được. Mua một đồng sách với CD về xem, không có việc gì thì sẽ trao đổi và giao lưu với cục cưng ở trong bụng. Đừng nhìn thấy người ta nhỏ, nhưng tính tình lớn lắm đó, tâm trạng tốt, sẽ dùng hai chân đá, để nhắc nhở cô về sự tồn tại của nó. Tâm tình không tốt sẽ không chú ý tới cô, mặc kệ cô đồ như thế nào, nhưng người ta vẫn làm bộ như không nghe thấy.

Trước kia Mạnh Tĩnh Nghiên rất sợ lạnh, cô thường vào những chỗ ấm áp để chờ, không cần ra ngoài thì cô sẽ không ra ngoài. Bây giờ thì không được, mỗi ngày cô cần phải ra ngoài tản bộ, không riêng gì chuyện rèn luyện sức khỏe, mà cô còn phải phơi nắng, bổ sung canxi cho đứa nhỏ.

Cũng có thể nói như thế này, từ khi có em bé, Mạnh Tĩnh Nghiên yếu ớt của chúng ta cũng đã trở nên có trách nhiệm hơn.

Mặc dù ba mẹ Mạnh vẫn như trước, không thật sự tin tưởng vào con gái cho lắm, từ nhỏ đã được yêu thương, thì làm sao có thể tự sinh em bé rồi tự mình nuôi được. Bọn họ nghĩ vẫn là nên làm quyết định dùm con gái của mình.

Chỉ có điều khi bọn họ bàn bạc, vừa đúng lúc Mạnh Tĩnh Nghiên từ bên ngoài trở về, nên chuyện bọn họ đang nói cô cũng nghe được. Ba mẹ Mạnh nhìn thấy cô về thì về mặt có chút khản trương, Mạnh Tĩnh Nghiên lập tức giả bộ như chưa nghe thấy gì hết, chỉ tự nhiên chào ba mẹ rồi đi về phòng.

Chỉ có điều sau khi về phòng, cô liền bắt đầu thu dọn một cái hành lý mang bên người. Nếu ba mẹ đã không thể chấp nhận đứa nhỏ này, thì thật xin lỗi, cô chỉ có nước tiền trạm hậu tẩu mà thôi. Khi ba mẹ phát hiện cô không có ở nhà thì có thể sẽ rất lo lắng, nhưng nó cũng không lớn bằng việc cô sắp mất đi đứa con của mình chứ?

Khi ăn cơm chiều, vẫn như trước đây, một nhà ba người vừa ăn vừa nói chuyện, nói hôm nay đã xảy chuyện vui gì. Mạnh Tĩnh Nghiên rất nhẫn nại, nhưng ba mẹ chưa từng đề cập với cô chuyện hai người đã thương lượng. Tâm Mạnh Tĩnh Nghiên cũng lạnh dần, mười mấy năm nay cô vẫn luôn có biểu hiện trưởng thành sớm, vẫn luôn tự đưa ra quyết định cho chuyện của mình. Ba mẹ đối với quyết định của cô vẫn luôn rất tin tưởng, có rất nhiều chuyện nguyện ý tiếp thu ý kiến của cô, muốn bồi dưỡng thêm năng lực tự lập cho cô.

Trên thực tế, Mạnh Tĩnh Nghiên đã làm họ giật mình, cô rất ít, hầu như là chưa từng đưa ra quyết định sai lầm nào. Nhưng đối với chuyện lớn, ba mẹ vẫn không yên lòng với quyết định của cô. Đứa bé là chuyện lớn, ở trong mắt ba mẹ cô vẫn là đứa nhỏ. Có chủ kiến, có năng lực, nên ba mẹ sẽ lo lắng cho con gái của mình.

Không cần hỏi, nếu cô không đồng ý thì làm sao có thể đi phẫu thuật. Khi bà ngoại phát bệnh, Thành Trầm Vũ đã từng làm chuyện này nên ba mẹ đã có ví dụ. Chỉ cần nện xuống rất nhiều nhân dân tệ, chắc chắn sẽ tìm được bác sĩ làm phẫu thuật này.

Bọn họ cho rằng cô không biết gì, cơm nước xong mẹ còn chuẩn bị trái cây cho cô, bạn học Mạnh còn vui vẻ bung vào phòng ăn.

Vừa mới bước vào phòng, nụ cười trên mặt cô đã biến mất. Đầu tiên là chạy tới lấy những gì mình cần, kiểm tra xem trong túi có những gì, chứng minh thư, chi phiếu, tất cả tiền mặt mà cô có, toàn bộ đều mang theo hết. Khóa túi lại, ngồi trên giường nhìn quanh căn phòng, thật sự phải rời khỏi nhà rồi, vì bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, cô không thể không đưa ra quyết định như thế này.

Con à, sau này con phải hiếu thuận với mẹ có biết hay không? Mẹ vì sinh con mà phải lận đận như thế này đấy!

Ánh mắt nhìn lên khung hình ở trên bàn, bên trong chính là ảnh chụp gia đình một nhà ba người vào cái tết năm ngoái. Trong lòng Mạnh Tĩnh Nghiên thầm nói: ba mẹ, mấy tháng nữa chờ đứa nhỏ sinh ra, con sẽ trở về.

Đưa tay lấy khung hình xuống, gỡ tấm ảnh ra bỏ vào túi. Khi dưỡng thai không có bà ngoại ông ngoại bên cạnh, nên phải cầm tấm ảnh này cho nó nhìn, chứ không thôi sinh ra nó quên mất bà ngoại và ông ngoại.

Sợ là dù mỗi ngày ông bà ngoại đi theo bên cạnh, cục cưng chưa sinh ra nhưng cũng đã nhận biết được ông bà ngoại của mình. Nhưng mà Mạnh Tĩnh Nghiên mẹ nó, không phải là đang chột dạ sao? Không phải đang áy náy sao? Và lại cô cũng quá ngại thơ rồi!

Sáng sớm mẹ kêu cô dậy ăn sáng, cô cố tỉnh ngủ nướng không dậy nổi. Ở trong phòng cẩn thận nghe động tĩnh ngoài phòng khách, sau khi nghe tiếng đóng cửa thì bật dậy từ trên giường, lần lượt mở cửa từng phòng để kiểm tra, đảm bảo ba mẹ đã rời khỏi nhà rồi.

Hít sâu, lấy bức thư mà cô đã viết sẵn đặt lên vị trí dễ thấy nhất ở trên bàn, tắt điện thoại di động, cầm lấy túi sách mà cô đã chuẩn bị kỹ lên rồi đi ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Bỏ Nhà Ra Đi (2)

Mạnh Tĩnh Nghiên từng định mua vé xe đi tới thành thị khác, như vậy ba mẹ sẽ không tìm được cô. Nhưng khi nghĩ tới đến những thành phố khác không quen cuộc sống nơi đó, cũng không có người quen. Cô là một phụ nữ có thai, cần người chiều cổ nhiều chuyện, nếu như đụng phải người xấu hoặc có chuyện gì gấp, ngay cả một người cô có thể tìm làm chỗ dựa cho cô cũng không có.

Hơn nữa khi còn bé mẹ đã dọa cô, trên đường có những người ăn mày, có nhiều cách để lừa gạt cô đến nơi nông thôn vùng núi bán cho người ta làm con dâu nuôi từ bé. Mạnh Tĩnh Nghiên tự nhận rất xinh đẹp lại trẻ tuổi, ngộ nhỡ bị người để mắt tới, không chỉ có cô không thể trông cậy vào, mà đứa bé đi theo cũng bị tội.

Cho nên đứa bé nào đó mặc dù là bỏ nhà đi, nhưng cũng không dám đi quá xa, đang ở ngoại ô mướn một căn phòng, một phòng ngủ một phòng khách, 1800 một tháng. Dù đắt tiền một chút, nhưng đồ dùng đầy đủ, chỉ cần xách đồ vào có thể ở. Dù sao cô cũng không thiếu một chút tiền đó, ngày đó liền ký hợp đồng mướn phòng rồi vào ở.

Nghĩ một chút còn cảm thấy rất thú vị, trước kia xem tiểu thuyết thì nữ chính có một chút chuyện là xảy ra mâu thuẫn với vai nam chính, nhất là lúc mang thai, thường muốn dẫn bảo bảo bỏ chạy, chạy đến nơi mà nam chính không tìm được, một thân một mình sanh con ra. Qua vài năm vai nam chính thấy một đứa bé cảm thấy đặc biệt thân thiết, hơn nữa đáng đáp đặc biệt giống như mình, giống như trong một khuôn khắc ra, toàn thân lập tức chấn động, trở nên bá đạo, thế phải bắt nữ chính bỏ trốn kia trở lại. Thông qua đứa bé hẳn tìm được mẹ đứa bé, một nhà ba người trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc.

Chuyện này đã đi sâu vào lòng người, Mạnh Tĩnh Nghiên bỏ nhà đi không thể nói là không do những tiểu thuyết này làm ảnh hưởng. Nhưng khi cô chân chính ra khỏi nhà mới cảm thấy sợ hãi. Nếu đi đến nơi khác, bụng lớn cực khổ mà không có chỗ nương tựa, làm sao có thể sống tốt như vậy chứ? Chẳng lẽ thật sự có người hàng xóm vô điều kiện thích cô, không quan tâm cô có đứa bé của người khác, chăm sóc cô mọi chuyện?

Trước kia chưa từng cảm thấy cái gì, đợi đến khi làm mẹ, phải chịu trách nhiệm với đứa bé, mới phát hiện ra loại tình tiết này rất không hợp thực tế. Nên cô không dám chạy đi quá xa, chỉ ở đây, mới chỉ đi mua đồ, đã làm cho mình mệt mỏi quá mức. Tạm thời không tìm được bảo mẫu thích hợp, chuyện dọn dẹp phòng với nấu cơm cô đều tự thân động thủ. Một ngày qua đi đầu đầy bụi đất, từ một đại mỹ nữ đã biến thành thiếu phụ lớn tuổi có chồng!

Trong lúc cô vì mọi chuyện lộn xộn mà than thở thì ba Mạnh mẹ Mạnh gấp đến bốc hỏa, kết hôn vài chục năm hai vợ chồng chưa hề cãi nhau nay đồ đạc trong nhà cửa đều bị lấy ra ném. Mẹ Mạnh oán giận ba Mạnh, tại sao bắt Nghiên Nghiên phá thai, hiện tại thì thế nào, ép Nghiên Nghiên bỏ nhà ra đi rồi? Ba Mạnh lại oán giận mẹ Mạnh, tại sao lại không ở nhà trông chừng Nghiên Nghiên, cần gì phải đến trường học, công việc quan trọng lắm sao? Hiện tại liền lớn mang theo nhỏ, hai người đều biến mất, giờ phải làm sao đây?

Biết rất rõ hiện tại gây gổ không được gì, nhưng hai người đều không khống chế được hỏa khí của mình, liền âm ỉ đến đỏ mặt đỏ tai.

Hai vợ chồng nhìn đi nhìn lại lời nhắn của Mạnh Tĩnh Nghiên để lại, trong thư chỉ nói ba mẹ không cần phải lo lắng, cô ra ngoài ở một thời gian, chờ sinh đứa bé ra cô tự nhiên sẽ dẫn đứa bé trở lại hiếu kính hai người, hi vọng lúc đó ba mẹ có thể tiếp nhận đứa bé này. Mặt khác cô sẽ chiều cổ mình thật tốt, không cần đi tìm cô.

Trong lòng Ba Mạnh mẹ Mạnh giống như bị đặt ở lò lửa, Nghiên Nghiên lớn như vậy, đừng nói chịu khổ, cô căn bản chưa hề rời khỏi nhà, chưa bao giờ xa ba mẹ. Một cô gái yếu ớt như vậy, còn có thai, làm sao có thể tự chăm sóc mình tốt đây? Miệng nói ra thì rất dễ dàng, nhưng gặp thực tế, làm sao có thể dễ dàng như lời nói chứ?

Nói cho cùng, con gái lớn bao nhiêu, ba mẹ đều coi cô như tiểu bảo bối cần phải che chở. Mặt ba Mạnh đỏ bừng, bảo bối như châu như bảo của hắn, ở bên ngoài chịu khổ! 15397605

Chờ hai người âm ỉ đủ, bình tĩnh lại, mới nhớ tới chuyện ngồi ở nhà âm ỉ cũng vô dụng. Nghiên Nghiên lại không nghe thấy, cũng không thể kêu cô trở lại. Mặc dù biết Nghiên Nghiên nếu quyết tâm bỏ đi, thì tuyệt đối sẽ không ở nơi mà hắn có thể tìm tới được, nhưng hai vợ chồng vẫn ôm lấy một tia hi vọng, cầm điện thoại lần lượt gọi đến bạn bè hay những nơi Mạnh Tĩnh Nghiên có thể đi.

Kết quả có thể biết, đều không có tin tức Mạnh Tĩnh Nghiên. Mạnh mẹ gấp gáp đến công tâm, giọng nói bị đau rất khó chịu, vẫn kiên trì gọi từng cú

điện thoại này đến cú điện thoại khác, không buông tha bất kỳ hi vọng nào.

Ba Mạnh điện 110 báo cảnh sát, cảnh sát người ta liền nói, mất tích không tới 24 giờ không cho lập án. Ba Mạnh đang gấp gáp, làm sao có thể chờ qua 24h, tìm quan hệ gọi điện thoại cho cục trưởng cục công an, cục trưởng lập tức chỉ thị xuống, nói là thời gian mất tích ngắn ngủi, chính là thời cơ tốt để tìm người, kêu các nhân viên phối hợp, trong sáng nay phải giải quyết vấn đề. 12bct.

Lãnh đạo lên tiếng, phía dưới lập tức coi trọng, phái người đến Mạnh gia tìm hiểu, điều tra được camera giám sát trong thang máy cùng chung cư nơi cửa chính của ngày đó tìm kiếm đơn nguyên, cẩn thận thăm dò, tìm kiếm tin tức.

Mạnh mẹ nhìn con gái nâng cao bụng lớn, trong tay chỉ cầm một túi đồ nhỏ liền rời nhà đi, mắt lập tức đỏ, khóc ở trong ngực ba Mạnh, "Chỉ cần Nghiên Nghiên trở lại, con bé muốn làm cái gì cũng được, đưa bé, nếu con bé muốn sanh ra cũng được, chúng ta giúp đỡ con bé nuôi là được, ô ô ô..... Nghiên Nghiên chưa bao giờ rời khỏi chúng ta, một mình con bé ở bên ngoài làm sao có thể sống được chứ!"

Chúng nhân viên cảnh sát cũng rất có nhân lực, nhìn này người lớn khóc đầy đau khổ như vậy, tuy trong lời nói không tìm được tin tức gì quan trọng, nhưng cũng rồi rít mớ lời an ủi, nói bọn họ nhất định sẽ hết sức, sẽ tìm được người. Nhưng mẹ Mạnh căn bản nghe không lọt những lời này, hiện tại trừ phi là con nhóc Mạnh Tĩnh Nghiên sống sờ sờ vui vẻ đứng ở trước mặt mẹ Mạnh, nếu không nước mắt của bà, không thể nào dừng lại. Không riêng gì bà, hốc mắt ba Mạnh cũng hồng hồng, nhưng hần là nam nhân, cảm xúc kín kẽ, hần còn phải chống đỡ cái nhà này, làm trụ cột cho cái nhà, nếu con gái đang ở bên ngoài mà không tìm được, vợ của hần chắc chắn sẽ bị suy sụp.

Các nhân viên cảnh sát đều trở mắt nhìn nhau, lại nói, án mất tích án, bọn họ đã xử lý không ít, có án có thể tìm về, có án vẫn treo, trở thành huyền án. Lúc mới bắt đầu làm cảnh sát thì thấy các người thân cực kỳ bị thương gào khóc, cũng trong lòng cũng lo lắng khổ sở, rất khó chịu. Nhưng trải qua thời gian dài, trải qua nhiều hơn, cũng liền mất đi cảm giác. Huống chi tình huống ở Mạnh gia là con gái của Mạnh tiền sinh và bà Mạnh là nữ nhi còn chưa thành niên chưa kết hôn mà đã có con, nâng bụng bự bỏ nhà ra đi. Nghe phân tích tình hình vụ án, tiểu cô nương này cũng không giống như là cô gái tốt gì. Bỏ nhà ra đi, đây chính là chính bản thân tự tìm sao?

Theo bọn họ nghĩ, chờ cô bé ở bên ngoài bị khổ gấp tội sẽ biết ở vàng ở bạc không bằng ở chó nhà mình, nơi đó có tốt đi nữa cũng không tốt bằng nhà mình đến lúc đó tự nhiên sẽ trở lại. Căn bản không cần bọn hần đi tìm, đây không phải là lãng phí cảnh lực sao?

Nhưng thể bỏ mặc thân phận người ta đang bày ở nơi đó, thuế thu được từ nhà giàu a, cục trưởng cũng phải nể mặt, đừng nói những cảnh sát nhỏ phải nghe lệnh người khác làm việc như bọn họ.

Một người trong những cảnh sát đó, cũng chính là đội trưởng người phụ trách xử lý vụ án Mạnh Tĩnh Nghiên bỏ nhà ra đi của Mạnh gia, điện thoại di động của hần chợt vang lên. Trừ tiếng khóc mẹ Mạnh ra thì không có bất kỳ âm thanh nào trong phòng, chuông điện thoại vang lên có chút đột ngột.

Nhưng Lý đội trưởng liếc mắt nhìn hiển thị của cuộc gọi đến, nhanh chóng bắt máy. Sau khi bên kia điện thoại nói mấy câu, mặt Lý đội trưởng lộ vẻ vui mừng. Sau khi cúp điện thoại, mặt kích động nói với ba Mạnh mẹ Mạnh: "Mạnh tiền sinh, Mạnh phu nhân, có tin tức của con gái hai ngài! Chúng tôi đã tra được khoảng mười một giờ trưa trong tài khoản của con gái các ngài đã rút ra một số tiền lớn, dưới sự phối hợp của các nhân viên ở ngân hàng, chúng tôi đã điều tra được camera giám sát, xin hai vị theo tôi đến đồn cảnh sát xác nhận một chút."

"Có tin tức Nghiên Nghiên? Ở nơi nào? Con bé lấy tiền ở nơi nào? Lấy tiền làm cái gì?"

Lý đội trưởng cũng không biết, cấp dưới chỉ báo cáo tin tức cho hần, nói có người ở máy rút tiền rút đi một số tiền lớn từ trong tài khoản ngân hàng của Mạnh Tĩnh Nghiên, từ màn hình giám sát nhìn thấy, chắc là Mạnh Tĩnh Nghiên, chỉ là pixel không cao nên nhìn không rõ ràng, cần ba Mạnh mẹ Mạnh tới đồn cảnh sát nhận diện. Hần chỉ biết như vậy mà thôi, mình cũng không phải là Đại La Thần Tiên, làm sao biết vị thành niên lại đang có bầu Mạnh tiểu thư lấy tiền là để làm cái gì chứ?

Có tin tức của Tĩnh Nghiên. Ba Mạnh vẫn tính là chứng chạc, vỗ vỗ lưng vợ, kêu bà đi thu thập một chút, cũng đừng gấp gáp, từ nhỏ đến lớn Nghiên Nghiên luôn luôn có chủ kiến, nhất định có thể tự chăm sóc tốt cho mình. Lúc này mới mất tích nửa ngày, có thể chịu khổ gì? Sớm tìm con bé về là được, chỉ cần bọn họ đồng ý cho sanh đứa nhỏ trong bụng ra là được, Nghiên Nghiên nghe lời hiểu chuyện, sẽ không cãi lại bọn họ nữa. Việc cấp bách hiện tại, là đi đến đồn cảnh sát nhìn camera giám sát, phối hợp với các đồng chí cảnh sát để phá án.

Mẹ Mạnh có thể độc lập thiết lập một chuỗi trường học liên nhau, cũng không phải là phụ nữ ngu ngốc, chỉ là con gái mất tích, bà quá gấp gáp mới để cho đầu óc hôn mê. Nghe chồng vừa nói như thế, tinh táo lại không ít. Lập tức đi toilet rửa mặt, miễn cưỡng lên tinh thần.

Ở mẹ Mạnh đến phòng vệ sinh rửa mặt, ba Mạnh mời các cảnh sát ở phòng khách ngồi xuống chờ, cũng đứng dậy vào thư phòng. Chờ mẹ Mạnh thu dọn thỏa đáng, thay xong giày ra khỏi cửa mà hần còn chưa ra ngoài. Vì mẹ Mạnh muốn nhanh chóng đến đồn cảnh sát nên lòng như lửa đốt không chờ được, đành phải vọt vào thư phòng bắt ba Mạnh ra.

Vào đúng vào lúc này, ba Mạnh cũng từ trong thư phòng đi ra. Y phục quần áo trên người vẫn là ban đầu, sắc mặt vẫn tiêu tụy như cũ, thay đổi duy nhất, chính là trong tay của ông có thêm ôm một cặp công văn.

"Ba nó, ông xách cái cặp làm gì? Chúng ta là đi đồn cảnh sát xem ghi hình! Có phải là ông muốn đi làm hay không hả? Đứa nhỏ còn chưa tìm thấy trở về, ông còn có tâm tình đi làm? Cái người ba này là làm thế sao? Bình thường ông rất yêu thương con gái ông, lúc này ông lại....." Mạnh mẹ nói xong liền nghẹn ngào, rồi bắt đầu muốn khóc.

Ba Mạnh thay giày xong, nhìn vợ mình không ngừng rơi nước mắt, liền vội vàng giải thích, "Không tìm ra Nghiên Nghiên, tôi làm gì tâm tư đi làm chứ."

Nói xong, mở cặp công văn ra, đồ đựng đầy bên trong, chỉ toàn những xấp nhân dân tệ màu đỏ để bên trong! Nhìn tiền để đầy trong cặp công văn như

vậy, bên trong ít nhất cũng phải hơn hai mươi vạn!

"Nếu như trong tài khoản của Nghiên Nghiên có thay đổi, chứng tỏ con bé không quên mang thẻ ngân hàng theo. Tôi nhớ trong tài khoản có khoản mấy chục ngàn tệ, con bé đi ra khỏi nhà, có tiền mua tiền cũng được, có tiền không bị thiệt thòi, một lát nữa tôi sẽ đến ngân hàng gởi thêm tiền vào tài khoản của con bé!"

Mấy cảnh sát bao gồm Lý đội trưởng cũng không còn cách nào khác, đây là ba mẹ gì đây a, nếu không phải do ba mẹ nuông chiều đến như vậy, thì sẽ không làm cho con bé trở nên chuyện gì cũng dám làm! Còn nhỏ tuổi đã có bầu lại còn bỏ nhà đi nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Ai Cũng Không Tốt!

Đến sở cảnh sát, đội trưởng Lý nhanh chóng phát đoạn ghi hình ngân hàng truyền tới từ một cây ATM gần ga tàu ở thành phố A, mặc dù hình ảnh không được rõ nét cho lắm nhưng cha mẹ Mạnh vừa nhìn liền biết ngay đó là con gái nhà mình.

Thấy con gái bảo bối vẫn khỏe mạnh, mẹ Mạnh lập tức lệ nóng quanh tròng, nếu Nghiên Nghiên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì bà có chết cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Bởi vì nơi Mạnh Tĩnh Nghiên đến rút tiền ở gần nhà ga cho nên cảnh sát liền phân tích rất có thể cô đã đến thẳng trạm xe lửa mua vé rồi khỏi thành phố A, nếu muốn tìm người hiện tại chẳng khác nào như mò kim đáy biển, đã khó lại càng khó hơn.

Ngay cả cha mẹ Mạnh cũng nghĩ như vậy, chẳng có ai ngờ, cô nàng này lại đang tung hỏa mù, từ trạm xe lửa lộn trở lại thành phố, đi thuê phòng tại một khu chung cư bình thường trú tạm.

Đội trưởng Lý bảo đảm như chém đinh chặt sắt với hai vợ chồng họ Mạnh nhất định sẽ tăng cường cảnh lực, nhanh chóng tìm bằng được Mạnh Tĩnh Nghiên. Cha Mạnh đang sốt ruột chạy đến ngân hàng nạp thêm tiền vào thẻ cho con gái bảo bối thấy thế liền nắm chặt tay đội trưởng Lý cảm tạ rồi rít, sau đó vội vàng dẫn vợ rời đi. Chẳng nào ngờ đám người kia sau khi tiễn bước hai người họ lập tức lại trở nên lơ đãng, chẳng hề gấp gáp tìm kiếm như đã hứa. Cô nhóc Mạnh Tĩnh Nghiên rõ ràng là đã cao chạy xa bay đến thành phố khác rồi, bọn họ còn tìm kiếm ở thành phố A làm gì cho mất công nữa. Chỉ một câu nói của cấp trên thôi thì cấp dưới liền phai mặt đến mức người ngã ngựa đổ, không tìm được người còn bị mắng cho mớ đầu ầy chứ.

Cho nên bọn họ liền ném chuyện này sang một bên, thế mới có câu “Thượng có chính sách thì ắt hạ sẽ có đối sách”. Dù sao chờ Mạnh Tĩnh Nghiên sinh xong, hoặc ở bên ngoài không chịu nổi nữa, tự nhiên sẽ trở về thôi.

Cha mẹ Mạnh ký thác toàn bộ hi vọng vào các đồng chí cảnh sát vĩ đại nào biết đám người kia lại có suy nghĩ như thế, sau khi rời khỏi sở cảnh sát liền chạy thẳng tới một ngân hàng gần nhất, nộp vào tài khoản Mạnh Tĩnh Nghiên năm mươi vạn.

Năm mươi vạn, chứ không phải năm trăm hay một ngàn, mà chính là năm mươi thếp một trăm đồng đô tươi bó thành từng bó! Cái này nếu đổi thành tiền xu thì chắc chắn có thể đè chết người. Lúc này mặc dù giá phòng có khuynh hướng tăng cao, nhưng giá tiền vẫn chưa mức khiến người ta phải tặc lưỡi hít hà, năm mươi vạn tiền mặt, cũng có thể mua một căn nhà có ba phòng ngủ một phòng khách được rồi. Nhưng ánh mắt cha mẹ Mạnh chỉ chăm chăm nhìn vào tài khoản của con gái, từ đó có thể thấy được hai người họ nuông chiều cô nhóc Mạnh đến cỡ nào.

Tiền, nhà chúng ta không hề thiếu, nhưng dù có nhiều tiền thế nào cũng thế sánh bằng con gái bảo bối được. Chỉ cần con mình có thể bình an trở lại, đừng nói năm trăm ngàn, mà kể cả có bỏ ra năm trăm vạn, hai vợ chồng họ cũng tuyệt không đau lòng.

Đáng tiếc, Mạnh Tĩnh Nghiên lại không biết sau khi mình bỏ đi tư tưởng của cha mẹ mình lại thay đổi một trăm tám mươi độ như thế, lúc này còn một mình đau khổ dọn dẹp nhà cửa đấy. Buổi tối cô xuống dưới lầu mua một ít đồ ăn nhanh, ném những món toàn mỳ chính thế này khiến cho cô vô cùng hoài niệm những món ngon ở nhà.

Trước kia cô vẫn chê đồ ăn mẹ mình nấu không ngon, đúng là ở trong phúc mà chẳng biết hưởng, đợi đến khi ra ngoài sống một mình rồi mới tiếc nuối tình thương ấm của cha mẹ, nhưng bây giờ tiếc nuối thì có tác dụng gì nữa?

Sờ sờ lên bụng, thật không biết đứa nhỏ này tới có đúng thời điểm hay không! Có lẽ qua mấy năm nữa, đến khi cô lớn thêm mấy tuổi, tốt nghiệp đại học, khi đó chắc có lẽ cha mẹ cô sẽ không còn phản đối gay gắt như vậy.

Nhưng những ai có thể đoán trước được tương lai? Tất cả đều là duyên phận, một khi duyên phận đến, ai cũng không có cách nào nhốt nó ở ngoài cửa.

Em bé trong bụng dường như cũng cảm nhận được mẹ mình đang có tâm sự, nhẹ nhàng đá một cái, bụng Mạnh Tĩnh Nghiên lập tức gồ lên một cục, trong nháy mắt cô như được tiếp thêm sinh lực, cả người tràn đầy năng lượng, búng búng sức sống, tiếp tục cầm khăn lau lên dọn dẹp!

Dẫn bóng chạy thật sự cần phải có kỹ thuật, không phải ai cũng có thể chạy được. Nếu cộng gộp cả hai đời thì Mạnh Tĩnh Nghiên cũng là người 40 tuổi,

mặc dù đời này được ngấm mình trong lọ mật lớn lên, nhưng tốt xấu gì điều kiện gia đình đời trước không tốt, con nhà nghèo nên sớm biết lo liệu việc nhà, hiểu chuyện sớm, hơn nữa làm bà nội trợ mấy năm, năng lực tự lo liệu tuy vẫn chưa toàn vẹn nhưng vẫn có thể chăm lo được cho gia đình.

Nhưng chăm sóc con nít hoàn toàn khác với chăm sóc ông xã.

Ăn cơm thì phải kén chọn không nói, ăn nhiều một chút cũng chẳng được, tốt nhất là tự mua thức ăn mà nấu cơm, nhưng nấu xong rồi lại chẳng có khẩu vị, chuyện như thế thường xuyên xảy ra. Rồi lại đến chuyện đi ngủ, buổi tối sợ đẻ lên bụng, nên tư thế ngủ cũng rất quan trọng, nhưng nếu nằm tư thế ấy lâu một chút thì người lại cứng đơ, nửa đêm cứ phải ngồi dậy mấy lần, nếu không rạng sáng ngày hôm sau có mà không động dậy được.

Hơn thế nữa còn thường xuyên buồn đi vệ sinh, chân tay thì sưng vù, quả nhiên là muốn sinh một đứa nhỏ không hề dễ dàng chút nào, cẩn thận từng ly từng tý!

Cũng may là tài chính của cô tương đối dồi dào, mấy hôm sau liền thuê một người giúp việc có giấy phép hành nghề, đặc biệt là kỹ năng chăm sóc phụ nữ có thai lẫn phục vụ khi ở cữ. Di Bảo mẫu này đã hơn 40 tuổi, tính tình chu đáo lại xởi lởi, mỗi ngày đều cười ha ha, khiến cho người bên cạnh cũng vui vẻ theo. Mạnh Tĩnh Nghiên mua cho Di Liễu một chiếc giường đơn, để bà sống cùng với mình để phòng khi có chuyện bên cạnh còn có người giúp đỡ, còn bản thân cô cũng yên tâm hơn. Con trai Di Liễu đang học năm thứ nhất trung học, nhưng học không giỏi lắm, phải đóng một khoản phí lớn mới có thể vào được trường chuyên. Mạnh Tĩnh Nghiên trả lương cao để Di Liễu đồng ý nửa năm không về nhà, kiếm nhiều tiền một chút, đủ để đóng học cho con trai.

Bảo mẫu chuyên nghiệp có khác, Di Liễu ở bên cạnh giải quyết không ít vấn đề sinh hoạt cho Mạnh Tĩnh Nghiên. Nhưng tâm trạng thì vẫn lên xuống thất thường.

Mặc dù được cục cưng trong bụng tiếp thêm năng lượng, nhưng đôi khi cô thấy rất nhớ nhà. Cha mẹ không ở bên cạnh, còn cô lại lén lút bỏ trốn, nên càng thêm áy náy, nhớ nhung, nhiều lần muốn gọi điện thoại về nhà nghe giọng của họ.

Di Liễu đã từng vô số lần nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên cảm xúc ảnh hưởng gia đình với vẻ mặt vô cùng phiền muộn. Bà từng tò mò hỏi qua một lần, thì lúc ấy Mạnh Tĩnh Nghiên liền khóc nức lên, cho nên từ đó về sau Di Liễu không bao giờ đề cập đến vấn đề này nữa. Chỉ khuyên cô chú ý thân thể, cảm xúc xuống thấp cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng.

Bụng cô mỗi một ngày lớn, nỗi sợ hãi trước khi sinh cũng theo đó mà tăng dần. Thật ra thì cũng không thể trách cô nhất gan, vì ám ảnh ở trên bàn phẫu thuật khi sinh non đời trước vẫn còn rõ mồn một như mới hôm qua.

Hiện tại, cũng phải nằm ở trên bàn mổ, lại liên quan đến đứa bé trong bụng sao cô có thể không sợ chứ?

Bây giờ cô đang ở trong độ tuổi thanh xuân phơi phới, thiếu nữ hồn nhiên trẻ trung chưa đến mười tám tuổi, còn có rất nhiều thời gian để tận hưởng cuộc sống tươi đẹp này sao có thể đành lòng buông tay? Hơn nữa, nếu bản thân xảy ra chuyện, thì ai sẽ chăm sóc cho con của cô đây? Trong tình huống bác sĩ không liên lạc được với người nhà của cô rất có khả năng sẽ đưa cục cưng đến cô nhi viện? Còn cha, mẹ của cô nữa, cả đời này sẽ không được gặp con gái họ nữa rồi.....

Dù ông trời có nhìn cô không vừa mắt, muốn lấy lại sinh mệnh này thì cũng thôi đi. Nhưng trên cô còn có cha mẹ già dưới còn có con trẻ, phải làm thế nào bây giờ?

Mặc dù loại chuyện như vậy so với việc mua vé số trúng thưởng xác suất còn thấp hơn nhiều, nhưng dù sao Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không phải là người bình thường, ít nhất với kinh nghiệm sống lại khi còn bé của mình thì còn có cái gì không thể xảy ra chứ? Như thế thì sao cô không khủng hoảng cho được?

Di Liễu nhận ra tâm trạng của Mạnh Tĩnh Nghiên không đủ vững vàng, nhưng lại không hé răng nói nửa lời thì cũng bó tay hết cách, không biết phải giải quyết thế nào. Mặc dù là cô đối với bà không tệ nhưng người ta là chủ, còn mình là giúp việc, kể cả có chung sống không tệ đi nữa thì giữa hai người vẫn bị tiền bạc ngăn cách. Đứng trên lập trường đó, bà không thể nào can thiệp quá sâu vào cuộc sống của cô chủ được.

Không cách nào diệt trừ nỗi lo trong lòng, vì vậy Di Liễu chỉ có thể khuyên Mạnh Tĩnh Nghiên chịu khó ra ngoài đi dạo, hít thở không khí trong lành, làm một số vận động vừa phải có lợi cho thai nhi. Thứ nhất là rèn luyện thân thể, về sau có sinh nở sẽ dễ dàng hơn, thứ hai nữa là có thể khiến cho tâm tình nhẹ nhõm đi phần nào.

Tất nhiên Mạnh Tĩnh Nghiên cũng biết tâm trạng của mình quá bất ổn, không tài nào điều chỉnh được chỉ có thể nghe theo ý kiến của Di Liễu. Người ta dù gì cũng chuyên nghiệp hơn, đứa bé trong bụng lại chẳng dễ gì có được, thế nào cũng phải để cục cưng bình an có mặt trên đời.

Mang thai chín tháng, chẳng mấy nữa là đến ngày dự sinh, mỗi ngày sau khi ăn xong Mạnh Tĩnh Nghiên vẫn cố gắng đi ra ngoài vận động, chủ yếu là loay quanh ở công viên gần nhà cùng với trường đại học gần đó. Công viên có nhiều cây xanh không khí trong lành nhất sau đó lại đi dạo gần khu đại học muốn cho cục cưng có thể cảm thụ được chút bầu văn hóa tri thức, cũng coi như là biến tướng của việc đường thai đi ha ha.....

Hôm nay con trai Di Liễu bị viêm ruột thừa cấp, mặc dù được phát hiện sớm trong vòng 24h, nhưng nhà người ta xảy ra chuyện lớn như vậy, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng sắp làm mẹ nên cũng cảm thông đề đi ấy về chăm sóc con trai vì dù sao đến lúc sinh còn hơn mười ngày nữa. Di Liễu mừng không thôi, liền tiếp bảo đảm chỉ đi về nhìn một chút, nhất định sẽ trở về trông nom chiếu cố Mạnh Tĩnh Nghiên bên này.

Dù sao như thế cũng coi như tốt rồi, ngộ nhờ người ta sốt ruột về nhà chăm sóc con trai, quãng Mạnh Tĩnh Nghiên sang một bên, thì trong vòng mười ngày ngắn ngủi thật sự không biết đi đâu tìm một người đáng tin cậy chuyên chăm sóc phụ nữ có thai đây!

Sau khi ăn cơm tối xong, cục cưng đặc biệt tích cực, hình như là vội vã muốn đi ra ngoài tản bộ. Đúng là đứa nhỏ tinh nghịch, di Liễu không có ở đây, cô cũng chỉ có thể một mình ra cửa. Đi giày, kiểm tra điện nước một lần rồi liền khóa cửa đi xuống lầu.

Cô vẫn như thường ngày, đi về phía công viên gần trường đại học. Nhìn thấy trên đường có bán đồ ăn vặt, nước miếng cứ thế tuôn trào. Bây giờ ăn uống phải hết sức cẩn thận, hơi không sạch sẽ là đau bụng ngay. Cô sắp sinh đến nơi nên cũng không dám liều lĩnh vào mua.

Mãi mê ngắm đồ ăn, bà bầu nào đó không hề phát hiện, trong khi mình nhìn chăm chăm nhìn chăm các món ăn vặt nuốt nước miếng thì ở cách đó không xa có một đôi mắt còn nóng bỏng hơn, không, phải nói là cuồng nhiệt mới đúng đang chăm chú nhìn cô không chớp!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Chuyện Ngoài Ý Muốn Xảy Ra

Editor: Á bì

Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ mới rời khỏi nhà có hai tháng mà thôi, nhưng thật sự cảm thấy rất nhớ mọi người, mỗi câu mỗi từ trong bài hát làm cho cô rất nhớ ba và mẹ và muốn về nhà. Huông chỉ còn bạn nhỏ Thành Trạ Vũ đâu? Có thể nói như vậy, từ khi Thành Trạ Vũ bốn tuổi đã bắt đầu, chưa từng để Mạnh Tĩnh Nghiên rời khỏi tầm mắt của anh. Nhưng bây giờ thì dài tới chín tháng chưa thấy người, vừa lo lắng vừa bức bối, tim gan đều muốn cháy thành tro.

Gọi cho chú Mạc Băng, bác sĩ Mạc nói Mạnh Tĩnh Nghiên không có gọi điện thăm dò về nơi ở của anh. Theo như sự hiểu biết của anh về Mạnh Tĩnh Nghiên, cũng chỉ có ba bốn người là được xem như có quan hệ chặt chẽ với anh, một người là ba của anh, mặc dù quan hệ không được tốt, nhưng huyết thống không thể nào chối bỏ được. Một người khác chính là chú Mạc Băng, từ nhỏ đến lớn ông còn thân với anh hơn cả ba ruột của mình. Còn sót lại chỉ là những người bạn tốt hồi học ở trường của anh.

Bọn Cao Song Vĩ căn bản cũng chẳng biết chuyện xảy ra giữa anh và Mạnh Tĩnh Nghiên, cũng không biết anh đang ở đâu. Nếu Mạnh Tĩnh Nghiên muốn tìm anh, chắc chắn sẽ theo chú Mạc Băng để hỏi, bởi vì ông chắc chắn sẽ biết anh đang ở nơi nào, đồng thời do cô cũng không muốn nói chuyện của hai đứa cho những người khác biết.

Nhưng cũng đã chín tháng rồi, tin tức của chú Mạc Băng ở bên kia cũng đã nói Mạnh Tĩnh Nghiên chưa từng gọi cho chú hỏi thăm về tin tức của anh.

Điều này làm cho tâm của Thành Trạ Vũ đã muốn nát, rốt cuộc anh cũng không muốn ở lại thành phố D xa lạ ngược nhìn bầu trời bằng góc độ bốn mươi lăm nữa. Anh muốn quay về tìm Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng chú Mạc Băng nói, mới có chín tháng thôi, thời gian còn quá ngắn, không có cách nào khắc sâu tầm quan trọng của anh ở trong lòng cô, ít nhất cũng phải nhìn hơn nửa năm nữa rồi nói tiếp. Còn bất đắc dĩ lập lời thề về kinh nghiệm tán gái nhiều năm của mình, để Thành Trạ Vũ có thể tin, muốn hai người có thể tu thành chín quả, muốn anh dằn lại nỗi cô đơn bây giờ của mình.

Kết quả Thành Trạ Vũ ngừng cầu xin, không xuất hiện trước mắt Mạnh Tĩnh Nghiên nữa, anh cũng từng về lại nơi hai người đã đi qua, đi loanh quanh chỗ hai người từng đi qua còn không được sao? Nhưng từ thành phố D về lại thành phố A, chắc không có vấn đề gì lớn đi?

Không ai ngờ được, anh mới về lại nơi hai người từng đi qua, liền trông thấy Mạnh Tĩnh Nghiên đang đứng trước quầy bán hàng ăn vặt. Cô đứng im tại nơi đó.

Theo góc độ của anh, mặc dù tầm mắt của anh bị mấy cái bàn và ghế để ngồi trời của quán ăn vặt che lại, Thành Trạ Vũ vẫn có thể nhìn thấy Mạnh Tĩnh Nghiên ở cách đó không xa. Cái này cũng thật sự ứng với câu nói kia, người đứng ở đầu cầu ngắm phong cảnh, nhưng người lại trở thành phong cảnh trong mắt người khác. Mạnh Tĩnh Nghiên, cũng chưa biết mình đã trở thành phong cảnh trong mắt của Thành Trạ Vũ?

Anh bất giác bước về phía trước một bước dài, rồi lại kinh sợ lui về sau một bước nhỏ. Bây giờ anh chỉ muốn chạy ra ôm lấy cô gái nhỏ đã ngược thân thể anh vào trong lòng. Mới mấy tháng không gặp anh, mà cô đã béo lên một vòng rồi. Nhìn lại bản thân, có soi gương cũng làm bản thân mình thêm sợ, ở trong gương người đàn ông có gương mặt tiêu tụy và đầy râu là mình hay sao?

Mặc dù trong lòng cảm thấy tức không thôi, nhưng cũng cảm thấy rất vui mừng. Khẩu vị tốt, béo lên cũng tốt. Nếu như vì sự ra đi của anh mà cô ăn không ngon ngủ không được thân thể gầy, đến cuối cùng người đau lòng chẳng phải là anh hay sao?

Đều nói lòng dạ phụ nữ như kim dưới đáy biển, trái tim của đàn ông lại sâu không lường được. Tốt cũng là anh, không tốt cũng là anh, chẳng phải rất rồi rắm sao?

Thành Trạ Vũ ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn theo hướng của Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng lại không dám bước lên phía trước. Anh cũng sợ Mạnh Tĩnh Nghiên phát hiện ra anh, sợ lời nói của chú Mạc Băng biến thành sự thật, thật vất vả mới hạ được quyết tâm sẽ biến mất một khoảng thời gian, chín tháng cũng đã chịu được, cũng không thể kiểm cù ba năm thiêu một giờ được.

Tự trong lòng an ủi bản thân, nóng vội sẽ không ăn được đậu hủ nóng, nếu muốn tu đến mức ngồi cùng thuyền, ngủ cùng gối, thì cần phải trả giá nhiều hơn.

Bên này cũng không dễ dàng gì mới thuyết phục được bản thân mình, ở bên kia Mạnh Tĩnh Nghiên, vóc dáng béo ú đang nhìn đậu hủ thái đến chảy nước miếng, trong lòng đang tự an ủi bản thân, chỉ còn nửa tháng nữa là đứa nhỏ được sinh ra, chờ tới khi sinh đứa nhỏ ra, rồi mình muốn ăn gì cũng đều tùy ý, nhưng bây giờ không thể vì thỏa mãn cái miệng mà làm cho đứa nhỏ phải chịu tội được!

Giờ lo lắng cũng vô ích, đứa nhỏ còn chưa ra, thì không thể chơi đùa được!

Trong lòng cũng tự an ủi bản thân, nóng vội thì không có đậu hủ nóng để ăn, nóng vội thì không ăn được đậu hủ nóng. Tự nói năm sáu lần, nhắm mắt lại, dần lòng, dứt khoát kiên quyết xoay người.

Mở mắt ra lần nữa, trước mắt lại hiện lên một ảo ảnh. Mạnh Tĩnh Nghiên ngậy ngấn cả người, mắt nhìn phía trước vền vền chỉ có ba giây, bỗng nhiên phản ứng kịp, nhanh chóng nhắm mắt lại tầm năm giây, mới chậm rãi mở mắt ra lần nữa.

Nhưng ảo ảnh này cũng không có biến mất--đứng ở cự ly vài bước chân là một bóng dáng, không thể nghi ngờ đó chính là Thành Trạh Vũ?

Trời ơi, làm sao anh có thể ở chỗ này?

Đây chính là phản ứng đầu tiên của Mạnh Tĩnh Nghiên, phản ứng thứ hai chính là xoay người bỏ chạy!

Cô cũng không biết tại sao, tự nhiên trong thân thể lại xảy ra phản ứng như vậy. Có thể là vì bản năng làm mẹ, tự nhiên biến cô trở thành siêu nhân, cho rằng Thành Trạh Vũ đặc biệt tới đây để bắt cô, đặc biệt muốn cướp đi đứa con chưa kịp chào đời của cô.

Chẳng lẽ là vậy sao? Nhưng đứa con chính là gốc rễ của cô, vì nó cô có thể quyết tuyệt đưa ra quyết định rời nhà trốn đi. Cũng không thể đi trăm dặm mới 90, chỉ còn chưa tới nửa tháng nữa là đứa nhỏ sinh ra rồi, không ai có thể cướp nó khỏi cô!

Đều nói tiềm năng của con người rất vô hạn, từ khi bắt đầu mang thai, phần chân và bước chân có chút sưng phù lên, còn có cái bụng nặng, chỉ chuyện đi bộ không đã tốn không ít sức lực của Mạnh Tĩnh Nghiên. Nhưng nhìn bây giờ thử, tốc độ này có thể so với Lưu Tường*.

*Lưu Tường: vận động viên điền kinh nổi tiếng của Trung Quốc.

Đội cô chạy được hơn mười mét, Thành Trạh Vũ vẫn còn đang đứng ngây người.

Có thể nói Mạnh Tĩnh Nghiên đứng nhìn quán ăn vặt kia trong bao lâu thì Thành Trạh Vũ đứng nhìn cô bấy lâu. Nhưng đa phần mắt anh bị nhiều người khách khác ngăn lại, cũng chỉ có thể thấy được bả vai của Mạnh Tĩnh Nghiên, nhưng không phát hiện cái bụng của cô cũng đã to lớn như vậy!

Phụ nữ, mang thai, đó là hai từ làm cho Thành Trạh Vũ suy nghĩ đến chuyện liên quan đến nó cũng rất hạn hẹp, lại nghĩ tới chín tháng trước anh và Nghiên Nghiên đã xảy ra quan hệ tại một khách sạn nào đó, lạc hồng ở trên giường tới giờ anh vẫn còn bảo quản rất tốt, tất cả mọi chuyện đều chỉ đến một việc--Nghiên Nghiên mang thai, anh làm ba rồi!

Mặc dù từ nhỏ Thành Trạh Vũ đã có chút thành thực hơn những đứa nhỏ khác, nhưng dù sao anh cũng chỉ là một sinh viên năm hai mới hai mươi tuổi, tâm lý dù có trưởng thành cũng không trưởng thành đến mức đó chứ? Chẳng lẽ chín chắn tới mức anh có thể làm ba luôn sao?

Chắc chắn đáp án sẽ là phủ nhận, nhất thời bạn học này giống như bị Thiên Lôi đánh, tay và chân giống như không phải của mình, ngo ngắc đứng tại chỗ chẳng nhúc nhích.

Anh không có thấy phản ứng chạy nhanh của Mạnh Tĩnh Nghiên, chờ anh phản ứng kịp, Mạnh Tĩnh Nghiên cũng gài chạy ra khỏi tầm mắt của anh rồi. Sợ tới mức sắc mặt của anh trắng bệch, Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên với một cái bụng to, còn chạy nhanh một trăm mét, đứa con!

Cặp giò của anh cũng khởi động, từ phía sau chạy thẳng lên.

Mạnh Tĩnh Nghiên vừa chạy, lại vừa quay đầu nhìn Thành Trạh Vũ. Vốn cô đã cố gắng hết sức, từ lúc bắt đầu tốc độ đã chậm dần rồi biến mất, lại thấy khoảng cách của anh và cô ngày càng gần, càng ngày càng gần, cũng đuổi kịp cô rất nhanh, trong lòng lại càng lo lắng, càng lo lắng lại càng chậm, càng hoảng hốt chạy bừa.

'Bíp bip!'

Hai tiếng còi xe ngăn ngừa, giống như vang lên ngay bên cạnh của Mạnh Tĩnh Nghiên, quay đầu lại, liền thấy có chiếc xe tải cách cô chưa tới một mét, Mạnh Tĩnh Nghiên sợ tới mức mặt trắng bệch, cứng ngắt đứng tại chỗ không kịp phản ứng.

"Nghiên Nghiên! Mau tránh ra!" Thành Trạh Vũ vừa đuổi tới liền trông thấy hình ảnh đó, làm cho anh sợ run người. Tiếng của anh la lớn lên, nhưng Mạnh Tĩnh Nghiên lại dường như không có nghe.

Rốt cuộc anh bất chấp tất cả, kéo Mạnh Tĩnh Nghiên qua, dùng lực đẩy cô, còn anh thay thế chỗ đứng của cô. Xe tải này đúng lúc đánh tay lái, từ từ lách qua người của Thành Trạh Vũ, nhưng ở bên cạnh lại chạy ra một chiếc xe Benz nên hai xe đụng nhau.

Nhưng cho dù tài xế xe tải có phản ứng nhanh như thế nào, thì người cũng không chống lại được máy móc, Thành Trạh Vũ bị đụng lảo đảo trên đất mấy vòng, lăn ra đường cái mới ngừng lại.

Xe Benz rần chắc nên có va chạm cũng không sao, thậm nhất là xe tải, bị đâm tới mức thay đổi cả hình dáng. Bởi vì hai chiếc xe đụng nhau mà làm tắc nghẽn giao thông, một hàng xe phía sau không thấy điểm cuối, sốt ruột cứ bấm còi in ỏi.

Trong lúc này, hiện trường rất lộn xộn, chủ xe tải và xe Benz xuống xe liền cãi nhau, tiếng còi ô tô cứ không dứt bên tai, nhưng không có ai chú ý tới người đang nằm trên mặt đất bị xe tải đụng.

Đương nhiên, ngoại trừ Mạnh Tĩnh Nghiên.

Cả đời này của cô gái nhỏ nhà họ Mạnh, có thể nói là xuôi gió xuôi nước, cơ bản là chưa bao giờ có chuyện không vừa ý, cũng chưa bao giờ trải qua sóng to gió lớn. Thành Trạh Vũ lại có thể bị xe đụng ngay ở trước mặt cô. Nếu không phải bởi vì cô, anh cũng không phải bị tai nạn xe cộ. Điều là do cô...

Nước mắt, cứ thế chảy xuống mãi. Hai chân run rẩy đi tới bên người của Thành Trạh Vũ, ôm lấy anh đặt lên đùi cô, kêu lên vỡ vụn, "Thành Trạh Vũ, anh, anh có sao không? Tĩnh tĩnh, mau tỉnh lại!"

Nhưng dù cô có kêu như thế nào, đẩy như thế nào, anh vẫn chẳng có phản ứng. Mạnh Tĩnh Nghiên chỉ thấy tim cô như vỡ vụn, so với bất cứ lúc nào đều đau khổ hơn.

Từ năm ba tuổi đến mười bảy tuổi, 14 năm, chưa bao giờ rời khỏi sự theo đuổi của anh. Người đàn ông này đã sớm dung nhập vào cuộc sống của cô, trở thành một phần ở trong thân thể cô. Đáng thương đến mức trước kia cô chưa bao giờ tin tưởng anh, cho rằng một ngày nào đó anh nhất định sẽ phản bội mình--một người đàn ông có thể xem bản thân mình còn quan trọng hơn cả sinh mạng của anh, làm sao cô có thể buông tay được?

Ngốc! Cô thật sự đã quá u mê rồi! Tại sao không hiểu tâm ý của mình sớm hơn, trong lúc đó đã lãng phí không biết bao nhiêu thời gian của nhau như vậy?

"Thành Trạh Vũ, anh mau tỉnh dậy, em biết em sai rồi. Chỉ cần anh tỉnh dậy, em sẽ không bao giờ chạy nữa, không bao giờ chạy trốn nữa, anh dậy đi mà! Hu hu hu hu hu..."

Nước mắt đã làm mờ nhòa hai mắt của Mạnh Tĩnh Nghiên, làm cho cô không nhìn thấy rõ Thành Trạh Vũ đang ở trước mắt. Đột nhiên bụng cô lại lên cơn đau, phía dưới có cảm giác một trận ẩm ướt, "A, xong rồi, bể nước ối rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Đại Kết Cục (Thượng)

"A, đau chết!!!" Mạnh Tĩnh Nghiên đau đớn đỡ eo mình, đau đến nổi mặt mày nhăn nhó. Ngay sau đó từng cơn đau ập tới, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên ngày cả ngồi chồm hồm cũng không có hơi sức, liền chói với ngã người ra phía sau.

Giờ phút này, có hối hận việc hôm nay đáng lẽ không nên ra ngoài cũng đã muộn, nếu như không ra ngoài, chắc chắn sẽ không gặp Thành Trạh Vũ, hẳn sẽ không vì mình xảy ra tai nạn xe cộ, cũng sẽ không khiến cho mình động Thai Khí đến bể nước ối hiện tại liên muốn sinh a a a a a!

Tiếng thét chói tai của Mạnh Tĩnh Nghiên đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người đây, lại nhìn thấy thanh niên vốn đang nằm trên mặt đất không nhúc nhích lại từ dưới đất bật dậy, ôm lấy cô gái bụng bự, chạy như bay.

Lúc đầu khi Mạnh Tĩnh Nghiên lựa chọn ở phòng thi đầu tiên đã cân nhắc đến chuyện nơi ở nhất định phải gần bệnh viện. Nên hiện tại chỗ của cô cách bệnh viện không bao xa, bởi vì mới vừa rồi xe tải va chạm với xe Mercedes làm cho giao thông gần đó bị tê liệt, không thể chạy xe được, chờ xe cứu thương tới đây đã quá muộn, Thành Trạh Vũ ôm Mạnh Tĩnh Nghiên chạy như điên, trong lòng thì thầm cầu nguyện, Nghiên Nghiên ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may, chỉ cần mẹ con bọn họ bình an, cho dù mình tồn mười năm tuổi thọ cũng đồng ý!

Chiếc quần rộng thùng thình quần đã bị nước ối thấm ướt dính sát vào chân, bụng lại co rút đau đớn từng cơn, làm cho Mạnh Tĩnh Nghiên chịu nổi đồ cả mặt, ôm chặt cổ Thành Trạh Vũ, cắn chặt hàm răng, hận hận mắng: "Thành Trạh Vũ, ngươi lại dám gạt ta!!!"

Thành Trạh Vũ lúc này chỉ lo nhìn tên bệnh viện ở đằng trước, ở cách đó không xa, ôm Mạnh Tĩnh Nghiên chạy như bay, vốn Mạnh Tĩnh Nghiên cũng không nặng, nhưng do có con nên trở nên đầy đặn hơn rất nhiều, dù sao cũng phải 130~140 cân, ầm nặng chạy nhanh, Thành Trạh Vũ toàn dựa vào ý chí mà chống đỡ, nếu có bị rút giãn, cũng chẳng thể nào nói ra lời nói.

Vì vậy không thể phân tâm mà giải thích được với cô vợ nhỏ Mạnh Tĩnh Nghiên được, hẳn không nói lời nào, Mạnh Tĩnh Nghiên liền nghĩ, im lặng như vậy, chính là chột dạ! Cô nén đau đớn dưới bụng, sau đó liền lớn tiếng mắng tiếp: "Thành Trạh Vũ ngươi đi chết đi! Ta còn tưởng ngươi suýt chút nữa đã chết! Tim muốn nhảy ra ngoài! Mẹ nó, tới lúc này ngươi còn có ý định gạt ta! A a a a, đau chết mất! Nếu là ta cùng đứa bé xảy ra chuyện gì, ta có là làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!!!"

Người bình thường ở thời điểm này đã sớm đau đến chết đi sống lại, mà Mạnh Tĩnh Nghiên lại không giống như vậy, cho đến bây giờ vẫn có tinh lực chửi

mắng. Xem ra di Liễu đã chăm sóc cô không tệ, sinh long hoạt hổ.

Vào bệnh viện, liền nhìn thấy giường bệnh có bánh xe ở dưới... lập tức đặt Mạnh Tĩnh Nghiên lên trên giường bệnh, kêu y tá tới đẩy Mạnh Tĩnh Nghiên vào phòng giải phẫu khoa phụ sản.

Thành TrạM Vũ cũng muốn đi theo vào, nhưng lại bị y tá cản lại, bởi vì hấn cần nộp phí giải phẫu đồng thời ký tên đồng ý giải phẫu cho Mạnh Tĩnh Nghiên. Cho dù đã vào phòng giải phẫu, cửa chính phòng giải phẫu đã đóng lại, vẫn có thể nghe tiếng Mạnh Tĩnh Nghiên mắng chửi mình ở bên tai. 14967626

Làm cho Thành TrạM Vũ lo lắng nhìn được cười khổ, từ khi Nghiên Nghiên ba tuổi, hấn đã ở bên người cô rồi, chưa từng gặp cô kích động đến như thế? Đừng nói giống như đàn bà chanh chua đang ở ngoài đường la mắng, lại còn liên tục chửi thô tục, mắng những từ thô tục đó giờ chưa từng nói qua. Xem ra, hiện tại hấn đã chọn cho Nghiên Nghiên gian thật rồi.

Có trời mới biết, hấn chẳng hề nghĩ đến sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy nha. Bị xe đụng vào là thật, hấn liền theo quán tính lộn mấy vòng trên mặt đất nhằm giảm bớt tổn thương từ cú tòn nặng đó, mà cái răng rơi ra trên đường cũng là thật, thật sự là có bị thương a! 10nlk.

Nhưng bất quá chỉ bị thương ngoài da mà thôi, không bị nội thương, từ chuyện hấn có thể chạy có thể nhảy mà nói, thân thể các linh kiện vẫn vận hành còn rất bình thường, hấn không có gì đáng ngại. Chỉ là lúc đó hấn cũng không biết tại sao lại nghĩ ra ý niệm đó, mắt nhắm lại, giả bộ hôn mê bất tỉnh, muốn nhìn phản ứng của Nghiên Nghiên một chút. Hấn chỉ muốn kích thích cô bé lúc nào cũng muốn bỏ trốn này, bởi vì hấn không muốn cứ phải trốn tránh không được gặp cô như vậy nữa!

Khi hấn ở trạng thái ‘ vô ý thức ’, chỉ nghe Nghiên Nghiên khóc, nói gì hối hận, chỉ cần hấn tỉnh lại, sẽ không trốn tránh nữa. Khi đó, trái tim nhỏ của Thành TrạM Vũ đập thật mạnh, vui mừng đến tột đỉnh, tâm trạng so với trúng năm trăm vạn còn tốt hơn.

Bắp thịt trên mặt cũng không nghe lời nói, rõ ràng là nghiêm mặt giả bộ hôn mê, nhưng khỏe miệng cũng không phối hợp, cứng rắn kéo lên trên mười mấy độ. Cũng do lúc đó Mạnh Tĩnh Nghiên đang sợ hãi, cộng thêm nước mắt đã che đi tầm mắt, nên lúc đó mới không phát hiện.

Lẽ ra lúc đó Thành TrạM Vũ từ từ tốt lên, từ dưới đất đứng lên, hai người ôm nhau một cái, đó sẽ là kết cục Đại Đoàn Viên.

Nhưng thỉnh thoảng Thành TrạM Vũ cũng sẽ như một đứa trẻ chưa lớn! Hấn nghĩ sau này sẽ không có cơ hội nghe được lời tỏ tình của Nghiên Nghiên, hấn muốn nghe thêm mấy câu, muốn cho Nghiên Nghiên bày tỏ quyết tâm hơn một chút, thí dụ như, nói cô đã sớm yêu mình, không thể rời khỏi mình. Chỉ cần hấn tỉnh lại, về sau cô, mình và đứa bé một nhà ba người sẽ hạnh ở chung một chỗ.

Nếu có thể hôn một cái lên trên mặt hấn vậy thì càng tốt hơn, hấn sẽ giống như là mỹ nhân được hoàng tử hôn mới có tỉnh dậy, sau đó sẽ nhìn thấy vẻ mặt Nghiên Nghiên vui mừng đến khóc.

Lẽ ra Thành TrạM Vũ rất thành thực ôn trọng, theo tính tình của hấn đương nhiên sẽ không làm được chuyện như vậy. Có một câu nói rất đúng, “Bắt tại trăm mực trung bạo phát, trụ tại trăm mực trung diệt vong” (Nếu không ở trong trăm mực mà bạo phát, thì sẽ ở trong trăm mực mà diệt vong). Bị Mạnh Tĩnh Nghiên nỏ dịch, cưỡng bức lao động, chèn ép lại không cho danh phận mấy chục năm, Thành TrạM Vũ rốt cuộc trong sự trăm mực bạo phát rồi.

Ai biết khó được bạo phát một lần, liền xảy ra chuyện như vậy, thật là muốn chết!

Nộp phí giải phẫu phí xong, ký xong đơn đồng ý giải phẫu, trước tiên Thành TrạM Vũ liền gọi điện thoại cho ba Mạnh mẹ Mạnh. Đó giờ ba Mạnh đã nhìn Thành TrạM Vũ vô cùng không vừa mắt, nhưng hai vị lão nhân gia vừa nghe có tin tức của con gái mình, còn là đang ở trong bệnh viện chuẩn bị sanh, nào còn có tâm trạng mắng Thành TrạM Vũ chứ? Liền chạy xe như bay đến bệnh viện.

Thành TrạM Vũ thấp thòM đứng ở cửa phòng mổ, nhìn đèn giải phẫu đang sáng, trong lòng không thể nào bình tĩnh được. Kề sát lỗ tai vào cửa phòng giải phẫu, liền có thể nghe rõ ràng tiếng kêu đau cùng mắng chửi của Nghiên Nghiên ở bên trong ——

"A a a a, Thành TrạM Vũ! Ta sẽ không tha thứ ngươi! Aaa, đau chết mất! Ngươi đi chết đi, đi chết đi! Chết cũng không có người nào quản ngươi, không ai rơi nước mắt cho ngươi! A a a a! Ta không sinh nữa, không sinh nữa!"

Thường nói khi phụ nữ sanh con là đau nhất trên đời. Có người nói sanh con là đau cấp mười, cho dù Mạnh Tĩnh Nghiên có tâm chí kiên định, cũng đau đến không chịu nổi, hận thể chào hỏi với đứa bé, nếu bữa nay muốn ra, thì nhanh chóng chui ra đi tại sao cứ trì hoãn lâu như.

Bác sĩ không ngừng an ủi Mạnh Tĩnh Nghiên, khuyên cô đừng la lớn như vậy, bảo tồn thể lực, hiện tại chưa mở được 1 ngón tay, chuyện sinh đứa bé ra vẫn còn sớm. Phải bảo tồn thể lực, vì Bảo Bảo có thể ra đời khỏe mạnh mà chuẩn bị. Còn muốn Mạnh Tĩnh Nghiên xuống giường bệnh đi vòng vòng, tốt nhất là ăn một chút gì.

Nhưng bây giờ Mạnh Tĩnh Nghiên làm sao có thể nghe lọt những lời này của bác sĩ chứ, chỉ biết mù quáng kêu to, bác sĩ nói gì cũng không có tác dụng.

Thành TrạM Vũ ở bên ngoài cũng gấp không chịu nổi, Mạnh Tĩnh Nghiên bị đau, hấn còn đau hơn so với Mạnh Tĩnh Nghiên. Hấn không thể thay thế cô sinh đứa nhỏ này!

Gần mười phút, cha Mạnh cùng mẹ Mạnh liền chạy tới bệnh viện, nhìn thấy Thành TrạM Vũ, cũng chỉ là gật đầu một cái, không có hành động gì quá khích. Chủ yếu là lo lắng cho con gái, lại nhìn thấy mặt Thành TrạM Vũ đầy râu, hết sức tiêu tụy, quần áo trên người đầy bùn đất, đứng ngồi không yên, nhìn chằm chằm phòng giải phẫu hấn không thể nhìn thấu qua nó, bộ dáng đầy tội nghiệp, nên cũng không hứng thú đánh hấn mắng hấn nữa.

Ba Mạnh từng nói muốn đánh gãy chân hần, nhưng giờ phút này cũng không có tâm trạng ra tay.

"Nghiên Nghiên như thế nào?" Làm mẹ đau lòng nhất là con gái, có thể do giường Mạnh Tĩnh Nghiên nằm sanh rất gần cửa, nên có thể nghe tiếng la mắng của cô, càng làm cho hai vị lão nhân thêm nóng lòng.

"Không biết, đã đưa vào hơn 20 phút rồi, tại sao vẫn chưa ra!"

Mẹ Mạnh ngăn ra, sanh con là một đại công trình, sanh có nhanh đi nữa, thì từ lúc đau bụng sinh đến khi sanh cũng một ngày một đêm, cho dù có nhanh hơn nữa, 20" làm sao mà sinh xong được chứ? Nam nhân này a, đúng là chưa thành thực. Nhưng mà, nhìn bộ dáng lo lắng của hần, đúng là không có gì quan trọng hơn so với con mình rồi.

"Ba, mẹ, ta muốn đi vào với Nghiên Nghiên!"

Ba mẹ? Choáng nha! Đổi cách xưng hô rất nhanh đi! Ba Mạnh thật muốn nhân lúc này thanh toán hết mọi chuyện với tên tiểu tử này, nhưng lại bị vợ mình ngăn lại. Giận dữ ném cho hần một ánh mắt cảnh cáo, lúc này, còn chấp nhất những chuyện này có lợi ích gì chứ?

Trong khoảng thời gian con giá mắt tích làm sao hần không nhận ra được? Chuyện của bọn nhỏ, người lớn bọn họ không quản được. May là con gái thông minh, không đi xa, trốn ở gần đây, nếu không dù bọn họ có thêm cánh cũng không thể trong mười mấy hai mươi phút ngăn ngừa đã chạy đến bên cạnh con bé được!

Mẹ Mạnh lập tức tìm bác sĩ cùng y tá an bài cho Thành Trạm Vũ đi trừ độc mặc đồ khử trùng, cho hần vào phòng giải phẫu bồi sinh. Hiện tại cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần mẹ con đều an, là tốt hơn bất cứ chuyện gì. Cha Mạnh trong lòng khó chịu, không muốn, nhưng bị mẹ Mạnh trừng liên tất lửa, khó chịu ngồi xuống ghế trước phòng giải phẫu.

Hần tần tần khổ khổ dưỡng dục bảo bối 17 năm nha, lại bị bị nam nhân khác cướp đi như vậy! Làm sao mà chịu nổi!

Dĩ nhiên, tâm trạng này của ba Mạnh cũng không ảnh hưởng đến sự phát triển của đại cục, Thành Trạm Vũ thuận lợi đi vào phòng giải phẫu, liền nghe tiếng mắng chửi trong phòng giải phẫu phát ra lớn hơn, còn có như khóc như kể tiếng gào tiếng kêu đầy đau đớn, hiển nhiên, Thành Trạm Vũ tiến vào làm cho tâm trạng của Mạnh Tĩnh Nghiên bộc phát đến cao điểm.

Hai tay Ba Mạnh mẹ Mạnh cầm chặt với nhau ngồi chung một chỗ, khẩn trương nhìn vào phòng phẫu thuật, nếu không phải đồng hồ ba Mạnh tí tách chạy từng giây một, thời gian giống như là đang dừng lại.

"Thành Trạm Vũ, ta hận ngươi!!! Cút đi! Đừng cho tôi gặp được ngươi!!!"

Kèm theo tiếng thét cùng tiếng mắng chửi của Mạnh Tĩnh Nghiên, là một tiếng trẻ con khóc lớn, nghe được tiếng khóc. Ba Mạnh mẹ Mạnh đồng thời đứng lên, kích động nhìn chằm chằm phòng phẫu thuật, rốt cuộc cũng sinh! Nhà họ Mạnh bọn họ, đã có hậu! Bọn họ đã làm ông bà rồi, bé con năm đó chỉ biết làm nũng, hôm nay cũng đã làm mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Đại Kết Cục (Hạ)

Mặc dù sinh non nhưng do cân nặng không nhẹ, tiếng khóc to rõ, nhìn cũng nhẵn nhụi như những đứa trẻ khác. Trẻ sơ sinh rất dễ mắc bệnh vàng da, cuối cùng cha Mạnh vẫn quyết định để cho cháu ngoại bảo bối nằm trong lồng ấp một thời gian.

Nằm lồng ấp sẽ bị thu phí theo ngày, nhưng ai bảo nhà người ta lại không thiếu tiền đây. Hai vị phụ huynh nhìn cháu ngoại rồi lại xem thái độ của con gái, về sau nếu không lấy chồng thì chẳng phải đứa nhỏ này chính là độc đỉnh của nhà họ Mạnh sao, không lo cho cháu mình thì cho cho ai.

Vì vậy khi Mạnh Tĩnh Nghiên hết thuốc gây mê tỉnh lại, đã thấy trước giường cha mẹ mình và Thành Trạm Vũ đứng ở trước giường. Cô rất muốn nhìn mặt cục cưng nhưng lại không thể đứng lên đi xem còn em bé lại đang nằm trong lồng kính, cho nên không khỏi thất vọng.

Thành Trạm Vũ là người đầu tiên phát hiện ra cô đã tỉnh, kích động nhào tới trước giường bệnh, quan tâm hỏi: "Nghiên Nghiên, em làm sao vậy? Có khó chịu chỗ nào hay không? Có muốn bác sĩ đến khám không?"

Hơn chín tháng không gặp mặt, mới vừa gặp lại, lại thấy Mạnh Tĩnh Nghiên bụng to vượt mặt, đã thế còn ôm bụng chạy như bay! Ôm đứa bé cùng chạy! Chuyện nguy hiểm nọ nối tiếp chuyện nguy hiểm kia, tình cảm giữa bọn họ chưa kịp phát triển thuận lợi thì đã vỡ nước ối, con nít không chịu cô đơn, muốn chui đi ra gặp mặt cha mẹ mình đây mà.

Rất nhiều việc ngoài ý muốn phát sinh, làm cho Thành Trạm Vũ lần đầu được làm cha vui mừng như điên.

A đúng rồi, quên nói, Mạnh Tĩnh Nghiên vừa sinh được một cô công chúa nhỏ, nặng hơn ba cân vô cùng khỏe mạnh. Tên thì vẫn chưa đặt vì cô muốn

đội bao giờ về nhà nhờ hai vị phụ huynh đặt cho cục cưng.

Ai ngờ Thành TrạM Vũ đột nhiên xuất hiện khiến cho toàn bộ kế hoạch vỡ tan tành. Xem ra khéo quá lại hóa thành vụng, lúc sinh con, Mạnh Tĩnh NghiêN quả thật rất sợ, chỉ muốn có người thân ở bên cạnh, có một bờ vai để dựa vào, một mình ở trong phòng sinh chẳng có cảm giác an toàn chút nào.

Cảm nhận sức lực trong người càng ngày càng yếu dần, Mạnh Tĩnh NghiêN vô cùng sợ, sợ lần này, bản thân sẽ giống như trước đây không vượt qua được cửa ải này, chết ở trên bàn mổ. Thật may trên đường gặp Thành TrạM Vũ, dựa vào sự tức giận với anh mà gắng gượng chống đỡ thuận lợi sinh cục cưng ra, đảo ngược lại số mệnh đen đui.

Cho nên mới nói, sự ra đời của cục cưng không thể không kể đến công lao của Thành TrạM Vũ. Nhưng còn lâu cô mới nói với anh điều này! Hừ! Không để ý tới anh! Cho sốt ruột cho biết thân!

Mạnh Tĩnh NghiêN chỉ nói chuyện với cha mẹ mình, không thêm quan tâm đến Thành TrạM Vũ khiến cho bạn học nào đó mới được thăng chức cha trẻ con đầu đờ đầy mồ hôi.

Hiện tại, kể cả có cảm gây đau đi cũng không được..., tất cả những gì Mạc Băng dặn dò đều quăng hết ra sau đầu, người anh thích ở chỗ này, lại còn sinh con cho anh nữa. Hai mẹ con họ chính là hai người phụ nữ mà Thành TrạM Vũ yêu thương nhất, tất cả đều ở đây, có lý nào anh lại phải rời đi chứ?

Cha mẹ Mạnh không chắc con gái mình rốt cuộc nghĩ như thế nào, cũng bèn lựa chọn chính sách không thêm nhìn Thành TrạM Vũ, chỉ cười cười kể về cháu ngoại mới sinh đáng yêu ra sao, hoàn toàn xem người nào đó như không khí.

Vì muốn lấy lòng cha mẹ vợ tương lai, bạn học nào đó từ trước tới nay chưa từng cúi đầu lại vô cùng ngoan ngoãn đứng yên một bên gọt táo bôi bỏ cho bà xã.

Nhớ năm đó, bạn học Thành TrạM Vũ của chúng ta cũng là một nhân vật phong vân ở thành phố A, hơn nữa ở trong trường với ngoại hình cao lớn anh tuấn đã khiến không biết bao nhiêu thiếu nữ mê mết. Hiện tại thì nhìn xem, người ta ăn còn anh làm việc, người ta ngồi còn anh đứng, tuy nhiên lại vô cùng phục tùng làm không biết mệt. Thành TrạM Vũ ơi Thành TrạM Vũ, trông tướng đã thấy là thê nô của vợ, cuộc sống về sau chắc chắn sẽ cực kỳ bi thảm!

Di LiêU nhận được tin Mạnh Tĩnh NghiêN sinh non, vội vàng thu dọn đồ đạc trở lại giúp đỡ chăm sóc. Nếu không phải trong nhà bà có việc, thì hôm ấy đã đi tản bộ cùng với Mạnh Tĩnh NghiêN, nói không chừng sẽ không bị sinh non. Vì thế, di LiêU cảm thấy áy náy vô cùng. Nhưng Mạnh Tĩnh NghiêN đã nói chuyện này không thể trách di LiêU được, muốn trách thì phải trách cha đứa bé, có liên quan gì đến di ấy đâu, còn nếu di cảm thấy không thoải mái thì cứ tận tâm giúp cô ở cữ là được.

Di LiêU là người có nhiều kinh nghiệm chăm sóc sản phụ, hơn nữa mẹ Mạnh mỗi ngày đều ở cạnh tỉ mỉ điều dưỡng, khiến cho Mạnh Tĩnh NghiêN cảm giác cuộc sống của mình chẳng khác nào đang đắm chìm trong lộ mật, ngọt ngào vô cùng. Chờ đến khi bé con khỏe hơn một chút, ngay lập tức được xin đón về, bàn tay nhỏ xíu chưa bằng một phần ba tay của Mạnh Tĩnh NghiêN, ôm vào trong ngực mảnh liệt mà hôn.

Thành trạM Vũ ở một bên nhìn quen mắt, dù gì thì đây cũng là con gái của mình, bản thân chẳng phải cũng góp một phần sức lực hay sao? Mặt dày mày dạn lần la đến gần, xin NghiêN NghiêN để cho mình ôm cục cưng một chút. Nhưng cô nhóc nào đó hoàn toàn không để ý tới cha mình, hừ một tiếng xoay sang hướng bên kia.

Hành động này chẳng phải như đang thẳng thừng tuyên bố bản tiểu thư còn chưa tha thứ đâu cứ ở yên đó mà đội đi!

Thành TrạM Vũ cảm thấy thật oan uổng, trước đó khi bị xe tải va phải rõ ràng NghiêN NghiêN đã ôm lấy mình nói rằng chỉ cần tỉnh lại thì muốn thế nào cũng được sao. Thế nào mà mới qua vài ngày đã đổi ý?

Vì thế Mạnh Tĩnh NghiêN chẳng hề có chút áp lực chút nào, hay thay đổi, không phải là bản tính của phụ nữ ư? Huống chi ai bảo anh dám lừa gạt mình, hù dọa mình lo lắng đến mức phải sinh non? Đáng đời, phải cho người này nếm chút trừng phạt mới được! May mắn là sau khi vấp đại học tôi luyện một năm, da mặt Thành TrạM Vũ dày hơn bình thường rất nhiều, cho dù không có ai để ý tới mình thì bản thân vẫn tự tìm chút việc để làm. Mỗi ngày đều nhìn chăm chăm cục cưng không rời, không cho mình ôm, vậy thì mình sẽ nhìn, nhìn từ xa là được chứ gì? Không được phép động tay động chân chứ có không được dùng mắt đâu?

Đối với hành vi vô lại này, Mạnh Tĩnh NghiêN cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao cô đã sớm nghĩ thông rồi, Thành TrạM Vũ là một bộ phận không thể tách rời trong cuộc sống của mình, thay vì khổ sở cách xa không bằng dựa vào nhau sống qua một đời. Hiện tại, làm thế chỉ muốn hạ uy của người nào đó, hù dọa anh một chút.

Thành TrạM Vũ bị thống bị Mạnh Tĩnh NghiêN ăn sạch sành sanh, bị động vô cùng.

Ở bệnh viện tròn một tháng, Mạnh Tĩnh NghiêN đã bình phục hoàn toàn, cục cưng cũng lớn phổng phao, càng ngày càng xinh đẹp, được cha Mạnh lái xe đến đón về.

Mấy tháng rời khỏi nhà lần nữa quay về đúng là trăm mối ngổn ngang. Phòng của cô vẫn y nguyên như cũ, xem ra là mẹ cô đã thường xuyên vào đây dọn dẹp. Trong lòng đang cảm khái, lại thấy Thành TrạM Vũ một tay ôm đứa bé, một tay xách hành lý đi vào, chắc hẳn là muốn vào đây ở cùng.

Mạnh Tĩnh NghiêN kinh hãi hỏi: "Anh... anh muốn làm gì?"

Thành TrạM Vũ lạnh nhạt đáp: "Không có gì, anh ở trong này nhưng sẽ ngủ dưới đất, còn mẹ con em ngủ trên giường. Buổi tối con gái quấy khóc một

mình em không thể cáng đáng được đâu, cứ giao cho anh đi."

Nói như chém đinh chặt sắt, hơn nữa không đợi Mạnh Tĩnh Nghiên nói gì, Thành Trạh Vũ liền tự nhiên đặt cục cưng lên giường, sau đó chấn hai bên tránh cho con gái rớt ra, để con bé ở bên trong tự chơi đùa.

Nhưng đứa nhỏ này lại không quen nằm một mình phải có người ôm mới chịu, lúc này ở trong ngực cha mình vẫn rất ngoan nhưng vừa đặt lên giường không tới ba mươi giây liền bắt gào khóc.

Cô nhóc vừa khóc, mặc kệ nguyên nhân là gì, thì người mẹ chẳng bao giờ có thể nhẫn tâm được. Mạnh Tĩnh Nghiên đau lòng vội vàng bế con gái lên, vỗ vỗ đong đưa đi qua đi lại. Lúc này mới dỗ dành được cô công chúa nhỏ khó hầu hạ. Mạnh Tĩnh Nghiên đoán, có thể lúc mang thai cô thường ra ngoài tản bộ, cho nên tiểu quý này vừa ra đời cũng đặc biệt thích đi đi lại lại, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là phải được người khác bế trên tay. Dù sao bản thân cô nhóc có một đầu mà lo.

Chờ dỗ cục cưng xong xuôi, vừa quay đầu lại đã thấy Thành Trạh Vũ trái chấn đệm, gối đầu đầu vào đấy. Mạnh Tĩnh Nghiên lạnh lùng liếc mắt một cái, nhưng cũng không lên tiếng, đi ra ngoài lấy bình sữa, nhóc con này đã đến giờ bú mẹ rồi.

Cô xoay người đi nên không thể thấy được Thành Trạh Vũ đang kích động siết chặt hai nắm tay, từ trên mặt đất nhảy lên, nhất thời không khống chế được, còn đi tới bên giường đâm mấy cái, khiến cho chấn chấn ngổn ngang.

Nghiên Nghiên không lên tiếng phản đối nghĩa là đã đồng ý cho anh lưu lại. Quả nhiên đứa trẻ chính là sợi dây ràng buộc hạnh phúc gia đình, xem ra ngày họ hòa hảo đã gần ngay trước mắt rồi...!

Lại một tháng nữa trôi qua, da mặt của Thành Trạh Vũ lại lần nữa tiến hóa, thừa dịp Mạnh Tĩnh Nghiên ngủ say bò lên giường ấy thế mà lại không bị đá xuống, từ đó, khiến cho người nào đó mừng rỡ không thôi! Mặc dù từ dưới giường đến trên giường chỉ mất một bước nhỏ, nhưng với Thành Trạh Vũ mà nói chẳng khác nào vừa tiến được một bước dài!

Thời gian như con thoi thấm thoát đã tới ngày thi tốt nghiệp trung học, tất nhiên Mạnh Tĩnh Nghiên không muốn bỏ qua cơ hội lần này. Dù sao thì với trình độ của cô, cho dù không gian lận, cũng có thể thi đậu vào đại học trọng điểm. Tự tin thì tự tin đấy, nhưng cũng không thể lơ là, phải làm hết công tác chuẩn bị trước khi thi.

Vừa học tập, vừa sinh con, tinh lực có dồi dào cũng không đủ dùng, hành hạ Mạnh Tĩnh Nghiên mọc nhiều thêm mấy sợi tóc bạc.

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học một ngày, Mạnh Tĩnh Nghiên thật vất vả mới đi ngủ sớm một ngày, vừa ngủ say, lại nghe thấy cục cưng khóc rống lên, đầu óc mụ mị không kiên nhẫn đá Thành Trạh Vũ một cái: "Đi mà dỗ con gái của anh đi!"

Có thể là Thành Trạh Vũ vừa muốn đứng dậy, hoặc cũng có thể do cô không khống chế được lực đạo, nên anh liền ngã nhào xuống đất. Nhưng người nào đó lại không tức giận chút nào, còn kích động mở mắt thật to vì đây chính là lần đầu tiên Nghiên Nghiên nói cục cưng là 'con gái anh' đấy! Thế này chẳng phải là đang biến tướng thừa nhận địa vị của anh rồi sao? Hơn nữa, đánh là hôn, mắng là yêu, không đủ thì dùng chân đạp.

Bé con gái diệu lên đùng đưa dỗ dành, sau đó lấy hết can đảm đến gần Mạnh Tĩnh Nghiên, hôn lên má của cô một cái rồi lớn tiếng bảo đảm: "Tuân lệnh, bà xã!"

Mạnh Tĩnh Nghiên làm bộ như ngủ say lật người nằm lỳ ở trên giường, nhưng lại không tài nào che giấu nỗi khốc miệng đang cong lên, sống lại một đời, người thân khỏe mạnh, cơm áo không lo, có người đàn ông thật sự yêu mình, còn có một công chúa nhỏ để cho bọn họ cùng chung dưỡng dục, cuộc sống như thế, người chồng như thế còn có gì phải đòi hỏi nữa?

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Lúc Ba Tuổi Rưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.